

3. 1. 130

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

ORPHICA

CVM NOTIS

H. STEPHANI A. CHR. ESCHENBACHII

I. M. GESNERI TH. TYRWHITTI

RECENSVIT

GODOFREDVS HERMANNVS

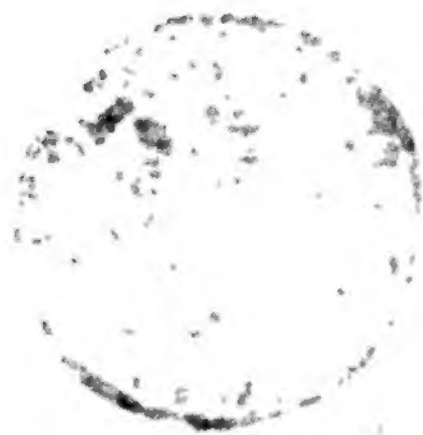


LIPSIAE

SVMPTIBVS CASPARI FRITSCH

CIϽIϽCCCV

Digitized by Google



Digitized by Google

ORPHICA

PARS PRIMA

Digitized by Google

Digitized by Google

PRAEFATIO EDITORIS.

Si mea ſponte eligendus mihi fuiſſet ſcriptor, in quo edendo operam meam collocarem, in quemcumque alium facilius, quam in Orpheum incidiſſem. Sed quum C. Fritſchius diuenditis Geſneriani Orphei exemplis noua editione opus eſſe intelligens, me, vt eam curarem, rogaſſet: quamuis moleſtum negotium, vt viro honeſtiſſimo ſatisfacerem, detrectare nolui. In hoc ſcriptore edendo qua ratione verſatus ſim, paucis indicandum eſt. Atque etſi intelligebam plurima, quae Geſnerus, timidus ſenex, et Latini quam Graeci ſermonis peritior, attuliſſet, ſine cuiusquam detrimento omitti poſſe: ſeruandas tamen et huius et Eſchenbachii adnotationes duxi omnes, ne, ſi quid meo arbitratu deleniſſe viderer, deſiderium excitaretur ſuperioris editionis. Verſiones tantummodo Argonauticorum et Lithicorum, a Geſnero factas, omiſi, quae, niſi correctae, inutiles, correctae autem pueris tantum vtiles videbantur. Scaligeri verſionem hymnorum, quae haud raro, quam ille probauerit

lectionem, indicat, ſeruandam cenſui. Argonauticorum verſionem adieci, quam fecit Latinis verſibus Cribellus, praeſtantiſſimo codice vſus: quae verſio veteris codicis inſtar eſt. In Lithicis Thomae Tyrwhitti, doctiſſimi viri, notas addidi omnes. Ruhnkenius quae ad Orpheum contulit, nunc ipſis eius verbis repetii, nunc tantummodo commemoraui. Praeterea Schneiderus, qui nuper Argonautica edidit, etiam de hac mea editione optime meritus eſt. Hic vir, in quo par doctrinae humanitas eſt, quum vltro, quae collegiſſet, ſe mihi conceſſurum ſignificaſſet, miſit exemplum Orphei Geſneriani, cui quum aliorum, tum ſuas emendationes adſcripſerat. Hinc, maxime in hymnis, non pauca lectores correcta animaduertent. In Argonauticis quidem non potui, quin aliquoties ab eo diſſentirem: in quo opere quum feſtinantius verſatus eſſe videatur, factum eſt, vt nec variis lectionibus vbique fides haberi poſſit, et in notis quaedam negligeret. Variae quidem lectiones codicum e Schneideri editione hauriendae mihi fuerunt, praeterquam vbi vel a Geſnero vel ab Ruhnkenio indicatae erant. Codices Auguſtanos ipſe olim diligentiſſime contuleram. Hi codices ab eadem manu, eaque recentiſſima ſcripti, vno volumine continentur, quod eſt in indice Reiſeri p. 69. n. 45. Quo in volumine ſcripti ſunt primo verſus priores 137 Argonauticorum; de-

Digitized by Google

inde post alia quaedam scripta leguntur priores Argonauticorum versus 305. Lectiones horum codicum ex perantiquo et optimae notae libro ductas esse ex eo intelligitur, quod fere cum codice Vossiano conueniunt. Vossianus enim et Moscoviensis, quem Matthaeius Ruhnkenio donauerat, a quo Schneiderus et ego Ruhnkenianum vocauimus, tum etiam Vindobonensis, optimi sunt et antiquissimi codices. Inferiorem ordinem tenent Parisiensis, Vratislauiensis, Askewianus. In eumdem censum veniunt veteres editiones, quae cunctae ex editione principe fluxerunt. Editiones has, principem dico, quae Florentiae edita est a. 1500. Aldinam a. 1517. Iuntinam a. 1519. Cratandrinam a. 1523. ipse inspexi, quarum Florentinae principis vsum e bibliotheca Gottingensi Heynius, Iuntinae e Dresdensi Electoris Saxoniae bibliotheca Dassdorfius, vterque ad adiuuandas litteras paratissimus, mihi concesserunt. Hae edd. litteris P. A. I. C. in variis lectionibus indicantur. Quaedam lectiones harum editionum, sub ipso textu omissae, vbi plerumque varias lectiones ex iis a Gesnero notatas adscribere satis habebam, in addendis, ne quis eas desideraret, adiectae sunt.

Textum Argonauticorum, Hymnorum, et Lithicorum, ita, vt corrigendus mihi videbatur, refinxi. In Argonauticis quidem, corruptissimo opere, si quid fortasse audacius mutatum videa-

tur, aequi lectores non modo multitudinem vitiorum et magnitudinem reputabunt, ſed illud etiam recordabuntur, haud paullo difficilius eſſe, malum, quam bonum ſcriptorem emendare. In Hymnis multa non monito lectore correxi, ſed indicata vbique lectione vulgata. Lithica quum iam eſſent typis deſcripta, legi Ioannis Tzetzae exegeſin in Homeri Iliadem, quae adhuc inedita exſtat in codice Homeri bibliothecae Paullinae. Ibi complures verſus Lithicorum, qui in editionibus corrupti legebantur, emendatiſſime ſcriptos vidi, ita vt, quae Tyrwhittus aliique coniectura aſſequuti erant, nunc certiſſima auctoritate firmare liceat. Hos igitur verſus, quos in illo ſcripto attulit Tzetzes, in addendis huic praefationi ſubiunctis commemoraui. Aliquanto minorem curam fragmentis adhibui, quorum in obſcuritatem me implicare non operae pretium ducebam. Addidi tamen hic illic aliquid, maxime ex illa Tzetzae exegeſi in Iliadem, ſeruata codicis ſcriptura. Facillime enim pleraque a quocumque emendari poſſunt: idque tacens feci in indice fragmentorum. De fragmentis Ἔργων καὶ ἡμερῶν Orphei qui disputauit, Lenzius, (vide *neues Magazin für Schullehrer von Ruperti und Schlichthorſt* II. 2. p. 359. ſeq.) non vicit, vt carmen iſtud diuerſum eſſe a Maximi poemate credam. Indicem Geſneri plurimis vocabulis auxi. Alios indices, vt, quae in

commentariis difperfa funt, facile inueniri poffent, addidi.

Pauca adiiciam de quibusdam rebus, quae ad orthographiam fpectant. Litteram ν paragogicam in fine verfuum, etiam vbi aberat ab libris, adfcripfi, quemadmodum olim cenfui faciendum in libro I. de em. rat. Gr. gramm. p. 22. Quam rationem etiam Wolfio in nouiffima Iliadis editione placuiffe video. Cauffa, quare ita fcribi debeat, late patet. Nunc quidem fatis habeo haec duo commemorare. Vnum, cuiusmodi alia inueniuntur multa:

> κλῦθί μευ, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, ἥτε μοι αἰεὶ
> ἐν πάντεσσι πόνοισι παρίστασαι.

Non dixit αἰέν. Alterum, verfus antiftrophicos a tragicis maximam partem longa fyllaba terminari, exclufa ancipiti, quae, fi quid video, non nifi certis conditionibus admittitur: quas fi dicam erui poffe ex Ariftot. Problem. XIX. 15. vereor, ne id perpauci intellecturi fint. Sed haec perfequi non eft huius loci.

In accentibus ficubi a grammaticorum doctrina disceffi, fciens feci: cui rei argumenta alibi dicta funt. Cur, qui aliis in rebus, vt in originibus verborum quaerendis, grammaticos deferimus, non idem audeamus in accentibus? in quibus quae ratio grammaticis placet, faepenumero quum aperte falfa eft, tum etiam ad

ambiguitatem vitandam incommoda, vt Iliad. XXIII. 663.

αὐτὰρ ὁ νικηθεὶς δέπας οἴσεται ἀμφικύπελλον·

quod Attici ſermonis eſt, quum Homerici ſit αὐτὰρ ὃ νικηθείς.

Contraria ratio eſt interpunctionis. In qua vellem magis obtemperaſſem antiquis: quod quantum referat, nuper ſummus criticus in praefatione ad nouiſſimam editionem Homeri, vt ſolet, paucis multa complexus docuit. R. Porſonus, quem non latuerunt veterum de hac re praecepta, ſi eo animum aduertiſſet in iis, quae in praefatione ad ſecundam editionem Hecubae de quinto pede trimetri tragici disputat, multum lucis attuliſſet rei aliter inextricabili.

Caeterum Orphica tractanti non erat praetereunda illa disputatio, quae eſt de aetate horum carminum, praeſertim quum haec controverſia a doctis viris ſumma cum contentione agitata eſſet. Ac conſtitueram de hac re in ipſa praefatione ad hanc Orphicorum editionem diſſerere explicatius: vnde ſemel et iterum, v. c. ad Lith. 594. lectores ad praefationem ablegaui. Sed textu iam impreſſo, quum intelligerem, primum volumen, ſi tantae amplitudinis praefatio accederet, ad nimiam magnitudinem auctum iri, mutato conſilio hanc omnem disputationem adieci alteri volumini. Itaque lectores de hac re admonitos volui.

ADDENDA ET CORRIGENDA.

ARGONAVTICA.

Meminerint lectores de multis Argonauticorum locis secundum ordinem versuum disputari in dissertatione de aetate istius carminis p. 811—826.

VI. 1. In var. lectt. adde: Παρνασίδα P.

4. In V. L. dele aut Pr. aut P.

9. Aliud exemplum, in quo ὁπόταν indicatiuo iunctum est, exstat in Analect. Brunck. T. III. p. 144. X. ὁππόταν ἔντεα ταῦτα θεὸς πόρεν ἀνέρι τῷδε. Cod. Vat. ὅσσοτ' ἄν. Loquitur Helenus de armis Achilli a Minerua datis. Scribe:

τὶ ῥίγιον ἔσσεται ἄλγος
αἰνομόροις Τρώεσσι, καὶ Ἕκτορι, καὶ γενετῆρι,
ἔσσομ', ὅτ' ἔντεα ταῦτα θεὸς πόρεν ἀνέρι τῷδε.

20. Scribe ἔασιν.

25. Corrige ὄργιά τ'.

33. Ἐδάην defendi posse putabat Burgessius ad Dawesii Misc. crit. p. 495. Male.

36. In not. p. 20. a. l. 5. a fine scribe πανδάκρυτ'.

58. In not. p. 24. b. l. 21. post δολερόν adde: ESCH.

67. Lege τεκτήνατο.

81. In V. L. adde: Μινύεσσι P.

87. In V. L. adde: ἀταρπὸς P.

92. Erraui de vocabulo λιτός, quod hac significatione, quam Hesychius atque alii grammatici memorant, apud Pindarum exstat Olymp. VI. 132. Pyth. IV. 385. Neglexeram enim locum Alexandri Aetoli apud Athenaeum VII. p. 296. quem opportune mihi per litteras indicauit Schneiderus:

ἦν. ἠελίῳ Φαέθοντι
ἐν μακάρων νήσοισι λιτῇ φύει εἴαρι γαῖα.

H. Stephanus in indice Thesauri λιτὴν γαῖαν in hoc Alexandri versu putat incultam terram significare. At metrum repugnat. Neque enim λιτός, tenuis, prima breui legisse memini, nisi apud Nonnum Dion. XVII. 59. si lectio sana est. Videtur Alexander pariter atque Orpheus λιτὴν γαῖαν ab aliquo antiquiore poeta accepisse, et fortasse ab illo, cuius verba λιτὴ χθὼν apud Hesychium exstant, apud quem quidem corrupte legitur λιτήχθων. Sed nisi aliquid turbatum est in Hesychio, male is explicationis caussa addit: ἀπὸ τοῦ προςκυνεῖσθαι καὶ λιτανεύεσθαι. Orphei locus, aeque vt Alexandri, longinquam terram intelligi postulat. Quare adducor, vt λιτὸς obsoletum vocabulum esse putem, deductum ab λίω, remoueo, vnde λιάζειν et λίαν, proprie longe significans, deriuata sunt.

Vs. 115. Lege στεῖνον.

130. In V. L. adde: χαονίκην ὑποφηγὸν PAI. χαονίκην ὑπὸ φηγὸν C.

140. In V. L. post Aug. vterque adde: PAIC. ἀνταπόρησε vulgo.

141. In not. p. 39. a. l. penult. lege Teleontis.

181. Vitiosa lectio τρηχείην non in τρηχεῖαν, ne vltima syllaba metrum corrumpat, sed aut in τρηχαλέην, aut in τρηχεινὴν mutanda est. Suidas: τραχεῖα καὶ τραχεινὴ ὁδὸς ἡ αὐτή, ἤγουν τραχεῖα. Ita αἰπὺς et αἰπεινός.

206. Lege Ταιναριεύς.

218. In V. L. pro προλιπον τ' δ' ἰήθεα Iunt. scribe: προλιπόντ' ἰδ' ἤθεα PAIC.

221. In V. L. post Aug. 2. adde: PAIC.

224. In not. p. 53. a. extr. post κ. τ. λ. adde: Ita

240. In textu dele comma post ἐχλίζειν. In V. L. adde: ἐφημοσύναισινέου P. ἐφημοσύναι σινοῦ Al.

245. Dele comma post ἕκαστος.

Vſ. 263. In nota p. 61. a. l. 25. poſt Schneiderus adde: Exempla vide ad hymn. LXXVIII. 4. quibus adde Heſiod. Theog. 826.

265. In V. L. ſcribe: Ante Geſn. ὄρηα προλιποῦσα.

270. In V. L. adde: Δὲ abeſt PAIC.

280. In V. L. pro cod. ante Steph. ſcribe: edd. ante Steph.

296. Lege ἀπεῤῥόθεεν.

314. In not. adde: πλεκτοῖς ἐν ταλάροισιν Iliad. XVIII. 568. Odyſſ. IX. 247.

344. Similiter Paullus Silentiarius Ἐκφρ. templi S. Soph. I. 198.

καὶ δὴ νὺξ τετέλεστο προηγέτις εὔποδος Ἠοῦς.

355. Vulgatam lectionem, quae in textu eſt, ita corrigi velim: οἱ δ' αὐτίκ' ὁμοφροσύνῃ κατένευσαν. In V. L. pro numero 335 repone 355.

378. In V. L. ſcribe editum.

379. In V. L. adde: ἀθρῆτε PAIC.

420. Adde Nonn. XLIV. 84. εἰς φόνον ἀςαθέος νόον ἀνέρος οἶνος ἐγείρει.

464. In V. L. adde: ἐναύλῃ vulgo.

478. In V. L. adde: ἀμφανδὸν P.

494. De lapide perforato, ad quem naues alligabantur, adde Nonnum III. 48.

495. In V. L. lege: Sed ἐνθάδε iam PAIC.

504. Rara eſt contractio litterarum εων in vnam ſyllabam in genitiuis, vbi praecedens ſyllaba breuis eſt. Sed ita tamen κλισιέων Iliad. XXIII. 112. Idem iam obſeruaui de genitiuo ſingularis numeri in lib. I. de emend. rat. Gr. gramm. p. 33.

542. In V. L. adde: παρετήτυμα PAI.

550. In V. L. adde: ὑποχθονίοισι PAIC.

571. In V. L. pro Ald. Crat. lege PAIC.

579. Pro ἦμμεν' lege ἦμμεν.

599. Proba forma eſt μήρινθα, quam v. 1102. inconſiderate in μέρμιθα mutaui. Sic Homerus πείρινθα.

VS. 606. Lege εὐοίνοις. In V. L. lege: Vulgo μειλίξαντο εὐοινίστοις ἐπὶ λοιβαῖς.

630. In V. L. post Wrat, adde: Sic etiam PAIC.

631. In not. p. 121. b. l. 8. lege νηόν.

633. In not. p. 122. a. l. 9. adde: GESN.

661. In V. L. pro 651. lege 661. et post Wrat. adde: PAIC.

675. In not. p. 127. b. l. 21. adde: GESN.

677. In V. L. adde: Καὶ ante ὀπωπότας abest in PAIC.

681. Lege δρύμα.

714. In not. p. 133. a. l. 19. lege ἐπεκλώσαντο. Adde Quint. X. 331. ὡς γάρ οἱ ἐπέκλωσεν Διὸς αἶσα. XI. 140. ἕνεκα Μοῖραι μακρὸν ἐπ' ἀμφοτέροισι βίῳ τέλος ἐκλώσαντο. Antip. Sid. ep. 70. ἐκλώσκεσθε ἀοιδῷ. Epigr. 66. in Huschkii Analect. crit. p. 299. τοὶ ἐπεκλώσαντο.

728. In V. L. post Ruhnk. adde: PAIC.

729. Lege ἐπενισσόμεθ'.

731. In V. L. lege κεχᾶσθαι.

734. Vide p. 793.

745. In not. p. 140. a. l. 23. lege Μόσσυνας.

751. Quintus V. 77.

ἀμφὶ δ' ἄρ' ὑδρηλοί τε καὶ εὐθαλέες λειμῶνες.

783. In V. L. adde: Μηδείας vulgo.

789. Vide p. 755.

796. In V. L. adde: δὲ ἔκλυζε PAIC.

864. Nonnus quidem et reliqui huius classis poetae παῖς, etiam quum breuis est vltima, dixerunt. Vt certa exempla afferam, vide Nonn. Dionys. IX. 231. epigr. incert. 673, 8. Itaque etiam in Nonni Dion. IX. 167. X, 134. et alibi, et in poematiis, quae inter σύμμικτα ἡρωϊκὰ in Analectis Brunckii sunt n. 22, 4. 32, 3. 6. πάϊς bisyllabum seruari debet. Sic etiam in lyrico quodam fragmento apud Hephaest. p. 47. De Homero, vt ego sentiebam, ita placet etiam Wolfio in praefatione ad nouissimam editionem p. 71. Tametsi dubitare coepi, an in

Iliade certe πάϊς ſemper duabus breuibus ſyllabis diceretur. Nam non ſolum quidam ſunt loci, in quibus παῖς contractum in vnam ſyllabam aliquid de elegantia numerorum detrahit, vt IX. 57. XI. 389. XIII. 54.

ἦ μὴν καὶ νέος ἐσσί, ἐμὸς δέ κε καὶ παῖς εἴης,
οὐκ ἀλέγω, ὡσεί με γυνὴ βάλοι ἢ παῖς ἄφρων,
Ἕκτωρ, ὃς Διὸς εὔχετ' ἐρισθενέος παῖς εἶναι·

ſed in tanta locorum multitudine, in quibus hoc nomen occurrit, nullus eſt, qui παῖς in arſi; nullus, qui in ſine verſus habeat; paene etiam dicam nullus, in quo, ſi totum vocabulum in theſi eſt, non ſequatur vocalis. Ex quo genere vnum proferam exemplum, VIII. 271.

αὐτὰρ ὁ αὖτις ἰὼν, παῖς ὣς ὑπὸ μητέρα, δύσκεν,

ne quis huic loco plus, quam par eſt, tribuat. Nam etiam ſi licebat παῖς vna ſyllaba pronunciare, non dixiſſet poeta ὡς παῖς. Neceſſario contractum παῖς in Iliade bis tantum inuenitur, VII. 44. XXI. 216.

τῶν δ' Ἕλενος, Πριάμοιο φίλος παῖς, σύνθετο θυμῷ,
εἴ τοι Τρῶας ἔδωκε Κρόνου παῖς πάντας ὀλέσσαι.

Quibus addi forſitan poteſt XIV. 346.

ἦ ῥα, καὶ ἀγκὰς ἔμαρπτε Κρόνου παῖς ἣν παράκοιτιν.

Aliter in Odyſſea, in qua non modo in theſi contractum legitur παῖς XVIII. 174. XIX. 86. ſed etiam in arſi IV. 817. VII. 300. XVIII. 215. XIX. 530. et vocatiuus XI. 552. Quid ergo? Tantumne tribuemus his locis, qui in Iliade contractum habent παῖς, vt id aeque Homericum ac πάϊς eſſe credamus, an, quemadmodum ἐΰς duabus breuibus ſyllabis legitur Iliad. XIII. 246. 691. XXIII. 528. 860. 888. ita Κρόνου πάϊς ἀγκυλομήτεω, et quae ſunt huic exemplo ſimilia, tamquam magis Homerica, probabimus? Equidem in hanc partem inclino, vt πάϊς vtraque correpta praeferendum putem. Paucorum enim locorum, qui a contraria parte ſtant, non poteſt magna au-

ctoritas esse in tanta perturbatione Homericorum carminum. Et omnino, si de constantia et aequabilitate in vsu verborum apud Homerum quaeritur, ea triplex est; vna cuiusque poetae, cuius carmina Homericis operibus intexta sunt; secunda poetarum illorum omnium, vel maioris certe partis eorum; tertia grammaticorum. Sic forsitan grammaticis debetur, quod nusquam in Homero ἔπω reperitur: qua forma quum recentiores epici interdum vtantur, videndum est, vtrum eam, vt alia quaedam, e grammaticorum doctrina, an ex antiquioribus poetis hauserint: vt fortasse hic versus,

ὄφρ' εἴπω, τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει,

non indigeat fabuloso auctore. In hoc igitur genere quum mirificas turbas tum diasceuastae tum grammatici excitauerint, artem criticam in quibusdam rebus etiam vltra Alexandrinos progredi posse arbitror, non vt continuo textum mutare audeat, sed vt certe, quae non sint Homerica, demonstret. Quid enim? Quantumuis mutatum et a pristina specie diuersum acceperimus Homerum, pleraque tamen integra et genuina sint necesse est: quia aliter neque omnino Homerum haberemus, neque ingentem illam discrepantiam, quae non modo in dictione, quo nomine plura quam vsum quorumdam verborum comprehendimus, sed in rebus ipsis, in conformatione poeseos, in toto colore carminum, alicubi etiam in ipso consilio poetarum est, notare possemus. Quae si vera sunt, non luderet fortasse criticus, qui male diuulsas partes nectere, et, soluta, quae nunc est, rhapsodiarum compage, pristinam carminum formam indicare conaretur. Nam vt in antiquis statuis, qui in hoc genere versati sunt, facile dignoscunt, si vel ab alio artifice aliquid adiectum, vel amissum membrum alii statuae impositum est, ita quidni in Homero, si eum accurata lectione cognitum habeas, nec mutationes, ἀθετήσεις, ἀπορίας grammaticorum, aut opportune monita apud scholiastas et Eustathium fastidiosius contemnas, aliquando etiam, sed rarius, digamma Aeolicum, quo nimirum solo non

expugnabitur Ilium, ſpectes; quidni igitur iis quidem in locis, qui non ſunt nimiis mutationibus perturbati,

inuenias etiam disiecti membra poetae?

Sed abeſſe debet a tali quaeſtione pariter inanis hariolatio, atque indecora dubitandi ambiguitas. Sic quaedam, quae nunc inepta, frigida, diſſona ſunt, apta, grauia, concinna videbuntur. Quantum lucis magnae parti Iliadis afferri poterat, ſi vel de hoc verſu,

βέβληται δὲ καὶ Εὐρύπυλος κατὰ μηρὸν ὀϊστῷ,

quae operae pretium erant, disputarentur. Quod exemplum praetuli aliis, quia quae diligentes Homeri lectores ſponte vident, eximie confirmantur quum conſenſu grammaticorum in obſeruatiuncula quadam ad XVI. 25. tum praecipue quadam memorabili adnotatione ſcholiaſtae Veneti ad eum locum, bis terue ad alios etiam Euſtathii.

Vſ. 868. In not. p. 161. b. l. 18. poſt Prolegom. ad Hom. adde: p. 247.

901. Pro ταῖσι lege τῇσιν.

902. Pro περὶ lege πέρι.

914. Lege ἐν, et ſic etiam v. 917.

922. Pro ἐπὶ lege ἔπι.

923. In V. L. lege: ἰδὲ vulgo pro καί.

941. Vide p. 793. In V. L. adde: ὥς κέ νιν vulgo.

959. Lege ἀδύτοιο.

964. Lege ἔπι τε.

966. In V. L. pro Φιτρῦσιν lege Φιτροῖσιν.

972. Ἀίσσουσαι defendi poſſe cenſebat Burgeſſius ad Daweſ. Miſc. crit. p. 495.

984. In not. p. 183. b. l. a fine 6. dele numerum 317.

1005. In V. L. poſt Ruhnk. adde PAIC.

1009. In V. L. poſt Pariſ. adde PAIC.

VI. 1029. In V. L. lege: ἀλλά ἑ P. et inde a Stephano.

1031. Lege πορείην pro πορείαν, quae vulgata est.

1050. In V. L. adde: μήσαντο vulgo.

1054. In V. L. lege ἀπλώτοισι et ἀπλάτοισι.

1060. Lege Τιτῆν. In V. L. adde: ὅποτε P. ὅποτε AI.

1079. Lege Φέρουσιν.

1084. In V. L. post Ruhnk. adde: PAI.

1102. Vide supra ad v. 599.

1115. In V. L. addo: κυνὸς PAI.

1130. In V. L. adde: ἐπισκιάουσα μεσημβριὸν P. ἐπισκιάζουσα μεσημβριὸν AIC.

1135. In V. L. adde: δαίνυσι PAIC.

1139. Lege σχερόν. In notis p. 208. b. l. 3. lege σχερὸν.

1142. In V. L. adde: ἠρήρησται PAIC.

1143. Lege ἔν. In V. L. adde: εὖ δὲ PAIC.

1146. Lege οἵ εἰσι.

1158. Lege ἐκ.

1160. In V. L. adde: πονείατο PAIC.

1165. Numerus in margine 1065. debet esse 1165.

1179. In V. L. adde: ἦ μεν PAI.

1191. In V. L. pro AI. lege PAI.

1193. In V. L. post Ruhnk. adde: PAIC.

1199. Vide p. 793.

1213. Aeaeam insulam Circes memorat etiam scriptor de viribus herbarum v. 188.

1218. Lectionem a nobis repositam habuisse videtur Cribellus.

1222. In nota ad h. v. pro 1122 lege 1222.

Vſ. 1248. In V. L. ante Crat. adde: PAI.

1250. In not. p. 227. a. l. 7. 8. lege Promuntorium.

1256. In V. L. lege: Λιλύβηον PAIC. Wrat.

1258. Vide p. 793.

1262. In V. L. lege: αὐτόθι κατέσχεν edd. ant.

1264. In V. L. lege ἀλάληκτο.

1270. Lege οἷ.

1276. In V. L. lege: ἀκοῦ Aſk. PAIC.

1299. Lege ἵκανεν.

1303. Falſum eſt, quod in nota ad h. v. dixi, *κραίνειν, imperare*, cum genitiuo tantum dici. Is tragicorum vſus eſt. Datiuo iungit noſter v. 477. 722. Ἰδμοσύνῃσι noſter etiam v. 1239. ἰδμοσύνῃ Nicander Ther. 346. ἰδρείῃσι Quintus XIII. 38. Neſcio tamen an melius ſcribatur, τοῖσιν δ' ἄρ' ἐπιφροσύνῃσι. Certe ἐφημοσύνῃσιν et ἐπιφροσύνῃσιν permutata inueniuntur apud Apollon. Rhod. IV. 1115.

1332. Lege γυναιξίν.

1352. Adde πείσματα λυσάμενοι apud Leon. Tarent. 89. coll. 88.

1358. In V. L. dele verba: ὅσσα τ' vulgo.

HYMNI.

Εὐχὴ v. 32. In V. L. adde: τε abeſt vulgo.

III. 3. In V. L. adde: κυαναυγῆ P.

7. In V. L. adde: ὑμνοδότειρα P. Ibidem νυχαυγῆς P.

VIII. 6. In V. L. adde: ῥοιζωτὴρ P.

8. In V. L. adde: μάστιγι λιγυρῇ etiam P.

IX. 2. In V. L. adde: νυκτιδρόμε vulgo.

9. In V. L. dele P. poſt Aſk. et repone P. ante Ald.

X. 22. Quum notam ſcriberem ad hunc verſum, non memineram Procli, qui ῥύμα a ῥύω *fluo* deductum, prima breui poſuit in hymn. I. 4.

ὑψόθεν ἁρμονίης ῥύμα πλούσιον ἐξοχετεύων.

Omiſſum hoc vocabulum eſt in lexicis, pariter ac νεόῤῥυτος, a ῥύω, *traho*, deriuatum, et proinde penultimam longam habens. Vtitur eo vocabulo Aeſchylus in Agamemnone v. 1362. quem locum male intelligunt interpretes.

28. In V. L. adde: τάδε μόνη τεύχεις PAI.

XI. 12. In V. L. lege: κεράτος PAI.

XII. 16. In V. L. adde: ἐπίπεμπε etiam P.

XIV. 11. In V. L. adde: Φιλόδρομε vulgo.

XV. 4. In V. L. lege: ὑψηχέες vulgo.

XVII. 7. In V. L. adde: ἔλαμες P.

9. In V. L. poſt Aſ. adde P.

XVIII. 13. Ἀποσπάδιον ſubſtantiuum, ſi locus vitio caret, eſt in Philippi epigr. 20.

15. In V. L. poſt Aſ. adde P.

XIX. 22. In V. L. pro: 21 Vulgo omiſſus lege: 22. vulgo omiſſus.

XXV. 4. In V. L. adde: τά τε ὄντα vulgo.

6. In V. L. poſt Voſſ. adde P.

XXVI. 11. In V. L. adde: σὺν ὀλβίοισιν vulgo.

XXIX. 16. In V. L. poſt Aſ. adde P.

XXX. 5. In V. L. poſt Aſ. adde P.

XXXI. 2. In V. L. poſt Aſ. adde P.

XXXV. 3. In V. L. adde: λαμοῦσα P.

XXXVIII. 14. In V. L. ante Ald. adde P.

XLI. 1. In V. L. adde: Ἀνταία vulgo.

6. In V. L. adde: λαμοῦσα P.

XLV. 5. Pro θυρσαχθής aliquando in mentem veniebat legere θυρσαυχής. Sed cum MSS. Regii et alii apud

Gesnerum θυρσεχθής habeant, sic potius corrigam: θυρσεγχής, βαρύμηνι, τετιμένε πᾶσι θεοῖσι. Hymn. 51. vs. 11. Παιὰν χρυσεγχής. RVHNK. Parum quadrat χρυσεγχής. Aptius vsus esset Ruhnkenius nomine θυρσέλογχον, quod illustrauit Casaubonus ad Strabonem p. 37. Athenaeus V. p. 200. D. de Baccho: εἶχεν ἐν ταῖς χερσὶ θυρσόλογχον χρυσοῦν. Diodorus Siculus IV. 4. de eodem: κατὰ δὲ τὰς στρατείας γυναικῶν πλῆθος περιάγεσθαι, καθωπλισμένων λόγχαις τεθυρσωμέναις. Dionysius Periegetes 1155. ἐς δὲ σίδηρον θύρσοι μαιμώωντο.

XLVI. 2. In V. L. post Thr. adde PA.

3. In V. L. adde: νυμφῶν vulgo.

L. 9. In V. L. adde: ἀθανάτων ἐπιφαύσκων vulgo.

LI. 7. In V. L. adde: πολύανθοι vulgo.

LIII. 5. In V. L. ante Ald. adde P.

LV. 23. In V. L. adde: ἅρματι vulgo.

LVII. 8. In V. L. pro 7 lege 8. et dele P. atque adde: ὑπνοδώτιρα P. vt fortasse idem sit in Ask.

LXI. 12. In V. L. ante Ald. adde P.

LXIV. 8. In V. L. post Paris. α. adde PA.

LXV. 9. Lege ποθέων.

LXIX. 6. In V. L. lege: ἐπαυάζουσαι vulgo.

9. In V. L. post As. adde: τῶσε P.

LXXIII. 4. In V. L. adde: εἰςέλθῃ PA.

LXXVI. 10. In V. L. ante Καλλιόπη adde: 10. et ibidem post vulgo adde: et P.

LXXVIII. 3. In V. L. adde: θεοῦ Τιτᾶνος ἀγαυοῦ μεγάλοιο Paris. α. P. A.

LXXX. 4. In V. L. ante Ald. adde P.

LXXXI. 3. In V. L. ante Ald. adde P.

LXXXII. 6. In V. L. ante Ald. adde P.

LXXXIV. 6. In V. L. adde: αἰδεῖ PA. vulgo.

LXXXV. 6. In nota p. 350. b. l. 6. pro legitur scribe: legerit.

LXXXVI. 3. In V. L. ante Ald. adde P.
15. In V. L. ante Ald. adde P.

LXXXVII. 2. In nota p. 352. a. l. 7. lego ὅσον.

LITHICA.

VI. 7—12. affert Tzetzes exeges. in Iliad. MS. fol. 7. b. in quibus v. 7. ἀγαλλομένους, quae Tyrwhitti emendatio est; v. 9. ἦξεν, v. 11. vbi recte animaduersum vulgatae lectionis vitium male correxi, verissime ταναὴν ὑπὲρ αἰθέρα exhibet.

13. 14. Idem Tzetzes affert fol. 9. b. in quibus χαίροντες scriptum, quod ex Ruhnkenii emendatione recepimus.

17. In V. L. pro 16. lege 17.

48—53. Affert idem fol. 22. b. in quibus v. 48. habet ῥοιζόν τε στῆσαι χαμαὶ, et v. 49. ἰὸν, et v. 50. φῶτα χόλῳ πίπτοντα σελήνης, et v. 52. τεθνηότος, ἥκεν ἐρεμνῆ ἐξ ἄϊδος προμολοῦσα ποτιχρίμπτηται ἑκάστῳ: ex quibus lectionibus certe ποτιχρίμπτηται genuinum puto.

57. Tzetzes ibidem affert fol. 9. b. in quo versu habet, vt Tyrwhittus emendauit, ὅς τ' ἐφίκηται: et addit: τουτέστιν, ἐν καταλήψει γένηται, ὧν Ἑρμῆς ἐδίδαξεν.

63. Tzetzes ibidem affert fol. 16. b.

68—74. Tzetzes ibidem affert fol. 6. b. in scholiis. Scholia enim illi opusculo addidit, pariter vt Antehomericis. Ibi v. 68. exhibet ἀγρῶν, Ruhnkenii coniecturam; v. 70. 71. πεπονημένον ἡμιθέοισιν ἔργον, ἀργαλέος δὲ καὶ ἀπεχθής; v. 72. ᾧ κεν ἐπωνυμίην λαοὶ τεύξωσι μάγοιο. καί ῥ' ὁ μὲν ἐν κονίῃ ἐπ' ἄορι κρατὸς ἀμερθεὶς λευγαλέῳ θανάτῳ διὸς φὼς ἔκτετ .... Verba ἃ δειλοὶ — ἔργον etiam fol. 22. a. et verba ὤλετο δὲ — ἔργον fol. 9. b. eodem modo scripta leguntur. Eodem respicit fol. 26. a. in his: τὴν δὲ μαγικὴν τὸ κυριώτατον καὶ πρῶτον μέρος ἢ μᾶλλον γέ-

νος ἐσαν τῆς μαντικῆς, Ὀρφεὺς ἀποδύρεται ὡς ἀρίςην μὲν ἐσαν τεχνῶν ἁπασῶν, ἀπολωλυῖαν δὲ κακίαις ἀνθρώπων ἀσόφων καὶ φθονερῶν.

VI. 81. Ornantium epithetorum per copulam iunctorum aliud exemplum habet Leonidas Tarent. 14. Sed in Eurip. Phoen. 671. miror patienter tulisse criticos languidissimam orationem, ἵνα γε νοτὶς ἐπέρχεται γύας Δίρκας χλοηφόρες καὶ βαθυσπόρες. Qui varias lectiones illo in loco diligenter considerauerit, assentietur mihi, vt spero, ita corrigenti:

καλλιπόταμος ὕδατος ἵνα τε
νοτὶς ἐπέρχεται γύας
Δίρκας χλοηφόρες
γᾶς βαθυσπόρε.

Quare sic, non χλοηφόρε γᾶς βαθυσπόρες scribi debeat, intelligent, qui sermonis poetici rationem cognitam habent. In Medea v. 821. 822. ed. Pors. bis in hoc genere laborat lectio, versibus etiam immodulate incedentibus. Satis habeo locum, vt scribi debere mihi videtur, apponere:

ὦ τὸ παλαιὸν Ἐρεχθεῖδαι θεῶν
ὄλβιοι παῖδες μακάρων, ἱερᾶς χώ-
ρας ἀπορθήτας ἀποφερβόμενοι
κλεινοτάταν σοφίαν.

Apparet iam, quid sibi velit optima cod. Florent. lectio ἀπορθήτας. Et magis etiam apparet, si quis consideret Aeschyli locum in Agam. 1536. quem locum ad istos Euripidis versus emendauit Porsonus. In duobus primis versibus vulgata lectio manifesta interpretatio est.

91—94. Tzetzes exeg. MS. in Iliadem affert fol. 8. a. nulla cum varietate, nisi quod perperam ὑπὲρ pro ἧπερ scriptum. Caussa, in qua hoc loco vtitur Tzetzes, ostendit Argonautica ei, certe quum haec scriberet, ignota fuisse. Sic enim scribit: ὁ δὲ γὲ Ὀρφεὺς ὁμόχρονος ἦν

Ἑλένῃ καὶ Ἕκτορι, καὶ τοῖς καθ' ἡλικίαν αὐτῶν, ὡς ἐν τοῖςδε τοῖς ἔπεσιν αὐτὸς ὑποδείκνυσι· μᾶλλον ἐγὼ — (v. 91 — 94) εἶτα καὶ τȣ̃τον παρειςάγει τὸν Θειοδάμαντα λέγοντα· ἤματα — (v. 360—362) ἐξ ὧν πάντων εὐσύνοπτον δείκνυται, ὅτι ἦν ἐπὶ τῶν Τρωϊκῶν ἢ καὶ μικρὸν ὕςερον. Et paullo poſt de Lino et Pronapide: ἐδὲ γὰρ ἐνέτυχον τισὶ τȣ́των ποιήμασι· τȣ̃ δὲ Ὀρφέως πολλὰ μὲν ἐλέχθη μοι καὶ ἔτι λεχθήσεται. Et fol. 7. b. αὐτὸς δὲ ὁ Ὀρφεὺς τὸν Ἡρακλέα ἐπὶ τῇ μαγίᾳ ὑπεραίρων, ȣ̓ μόνον αὐτȣ̃ παλαιότερον, ἀλλὰ καὶ τȣ̃ Κρόνȣ υἱȣ̃ Διὸς τȣ̃ μάγȣ σχεδὸν πρότερον ἀποδείκνυσιν, ἐν τοῖς λιθικοῖς αὐτȣ̃ λέγων συγγράμμασιν· τῷ δ' αὐτῷ — (v. 7 — 12.)

Vſ. 169. Vide p. 800.

204. Lege ἔρξεις.

246. Ἂν κεν, animaduerſione dignum, apud Homerum legitur Iliad. XIII. 127. et ſaepius, in formula ὄφρ' ἂν μέν κεν; v. Heyn. ad Iliad. XI. 187.

267. In not. p. 388. l. a fine 7. lege χρήσιμος.

275. In V. L. pro ἔνισε lege ἔνιδε.

354 — 356. Tzetzes exeg. MS. in Iliadem affert fol. 7. a. in quibus lectiones, quas recepimus, habet, σιδηρίτην, et ἔμψυχον ὀρείτην. Scholion additum, quod mutilum e lacero codice damus: περὶ τȣ̃ σιδηρίτȣ τȣ́τȣ λί..... ὀρείτȣ φησὶν ὁ Ὀρφεὺς ἐν τοῖς ...... ὡς εἴτις ἐπὶ δέκα ἡμέρ ..... κῶν συνεσίας ἁγνεύσειε .... λοετρῶν. ἔτι δὲ καὶ ἄψ ...... καὶ ἀποῤῥυπωπηγῇ .... ἤττοι καθαροῖς σπαργαν ...... περ παιδίον. καὶ ἐπεύχ ..... ἐν ταθαρῷ κελλίαν πνία ...... κηρὸς ἢ λυχνίαν, μετ' ἐ ..... ἐρωτήσας, παρ' ἀ ...... ἀνθρωπίνῃ φωνῇ λέγοντος νεο ..... παιδαρίȣ, περὶ ὧν αὐτ ..... πλὴν φησὶν ὡς ἐάν τις δαλ ..... ῥίψῃ αὐτὸν, μεγάλης ... ἐπιτεύξεται βλάβης ...... ναίως καὶ τληκαρδίως τις αὐτȣ̃ κατακȣ́σειε, λήγοντος ἤδη τȣ̃ λέγειν, προςπελάσας αὐτὸν τοῖς ὀφθαλμοῖς, ἴδοι ἂν ὥςπερ ἀπονεκρȣ̃ μένον: ſcribe, ἀπονεκρȣ́μενον.

Vſ. 360—362. Tzetzes ibidem affert fol. 8. a. vbi τρεῖς ἐφ' ἑπτὰ βίης, et, quod repoſuimus, καὶ μίμνειν ἀμίαντον, legitur.

392—396. Tzetzes ibidem fol. 7. a. affert ſine varietate, niſi quod ἀκειρεκόμης habet.

462. Lego ἔμμεν.

512. Scribendum videtur ἥν τε.

FRAGMENTA.

P. 501. LIII. Habet eadem Photius quoque in Lex. MS. quod, quum iſta imprimerentur, non ad manum erat. Varietatem lectionis Photianae adſcribam. Ἀπόλλωνα τότε καλεῖν γονεῖς αὐτῶν ἐπίσταντο οἱ τότε οἱ ἄνθρωποι. — Φανόδημος δὲ ἐν ω . . . Φησὶν ὅτι μόνοι Ἀθηναῖοι θύουσι καὶ εὔχονται. — Ἀμακλείδην — Πρωτοκρέοντα. — ὁ δὲ ἐξηγητικὸν ποιήσας — Φησὶν αὐτὸν εἶναι ὀνόματα δὲ αὐτῶν Κόττον, Βριάρεων, Γύγην.

Orphicis carminibus adnumerandos putat Heerenius tredecim verſus Hermeti tributos apud Stobaeum Ecl. Phyſ. I. 6. p. 174. Aliud fragmentum Orphicum e Proclo, omiſſum in collectione fragmentorum, commemoravit Geſnerus ad hymn. IX. 8.

AD DISSERTATIONEM
DE AETATE SCRIPTORIS ARGONAVTICORVM.

P. 688. Quae de differentia numerorum Homeri et Homeridarum dixi, nolim ſic accipi, ac ſi partes eas Homericorum carminum, quae minus cultae atque elaboratae ſunt, omnium antiquiſſimas eſſe putem. Immo has partes ab iis eſſe factas, quos Homeridas vocamus, in iisque a quibusdam negligentioribus, certa euincunt indicia. Sanctum illud Homeri nomen, ſiue id vni debetur, ſeu plures comprehendit, immune eſt ab illa incuria. Itaque

non poterunt isto argumento vti, qui Hesiodum ante Homerum fuisse existimant.

P. 696. Parcius, ac debebam, mentionem feci Paulli Silentiarii. Itaque adiiciam nunc, quae praetermissa fuerunt. Apud hunc caesura trochaica in quarto pede inuenitur in his, part. II. Ἐκφρ. templi S. Sophiae v. 311.

ἐκ δὲ κελεύθυ
εὐρυτέρης κατὰ βαιὸν ἐς ὀξὺ κόρυμβον ἀνέρπει.

Scribendum videtur ὀξυκόρυμβον. Similiter v. 459.

εἰσὶ μὲν ὀξυκάρηνα, περιτροχάασι δὲ κύκλοι
εὐρύτεροι κατὰ βαιόν, ἕως ἐπὶ λοίσθιον ἔλθῃς
ἄντυγος.

P. 698. l. penult. pro earum lege eorum.

P. 720. Quum vix in hiatibus numerari dicerem, si longa vocalis vel diphthongus in arsi est ante vocalem, addere debebam, id tamen, si crebro fieret, displicere: veluti,

τέσσαρες ἀθλοφόροι ἵπποι αὐτοῖσιν ὄχεσφιν.

Disceptabitur aliquando, vt speramus, quid sit, quod Homericus Nestor Homero horridius loquatur, praesertim eo in carmine, in quo non casu excellit Agamemno.

P. 754. Vt in Io. Gazaeo, sic in Paulli Sil. Ἐκφράσει templi S. Sophiae part. II. 51. ἀπονευμέναι ἤθεσι τέχνης legendum. Ibidem v. 351. τὰ pro ἃ scribendum esse quiuis intelligit. Et v. 107. in his,

ἥτινα πεύκην,
ἢ ἐλάτην ἐνόησεν ἐπαρκέα οἶκον ἐρέψαι,

scribi debet ἐπαρκέας.

P. 756. Neglexi quasdam correptiones ante mutam cum liquida apud Homerum, vt Iliad. XI. 571. ὅρμενα πρόσσω. 696. εἵλετο κρινάμενος. XII. 94. τῶν δὲ τρίτων. 95. Πριάμοιο· τρίτος. XIV. 403. τέτραπτο πρὸς ἰθύ οἱ.

468. ἔδει πλῆντ'. XV. 142. ἵδρυσε θρόνῳ. XVI. 193. τῆς δὲ τρίτης. XVIII. 388. φωνήσασα πρόσω. XX. 121. δὲ κράτος. Aliam correptionem Iliad. XVI. 554.

ὦρσε Μενοιτιάδαο Πατροκλῆος λάσιον κῆρ,

in nouiſſima editione ſuſtulit Wolfius, conſtantiae cauſſa, de qua re monuit in praefatione p. 57. Sed hae omnes correptiones ſunt in ſyllaba finali. Rarius aliae ſyllabae hanc veniam habent, vt prima in Ὀτρυντείδην, Ὀτρυντῆϊ, Ὀτρυντείδη Iliad. XX. 383. 384. 389. Huiusmodi correptio, quam non debebam praeterire, inuenitur Iliad. VIII. 323.

ἤτοι ὁ μὲν Φαρέτρης ἐξείλετο πικρὸν ὀϊστόν,

quae correptio etſi leue, aliquod tamen momentum grauioribus cauſſis addit, quibus demonſtrari poſſe puto, pugnae illius deſcriptionem neque ab illo poeta factam eſſe, qui Aiacis et Hectoris certamen cecinerat, neque ab his, qui, magna nimirum vrgente neceſſitate, victores Graecos, trepidantibus Troianis, admirabili prouidentia murum condidiſſe magis indicarunt, quam narrarunt.

P. 762. Plerumque Nonni ſectatores hanc correptionem in fine dactyli habent. Et ſic Paullus Sil. in Ἐκφρ. S. Soph. I. 39. 260. II. 28. vbi ſcribendum puto,

πῇ φέρομαι; τίς μῦθον ἀνήρπασε πλαγκτὸς ἀήτης;

154. 161. 236. 239. 296. 365. 379. 388. 399. 461. 524. 572. Sed I. 253. in his, γλεύκια, χρυσεότευκτα, ſcribendum videtur λευκά. Et II. 470. in his, ἄλλα δὲ πρὸς, fortaſſe δὲ poterit omitti, vt v. 475. ſeq. Quamquam ante πρὸς correptionem ſaepe admiſit, vt II. 154. 161. 171. 173. 265. Particula δὲ omittenda fortaſſe etiam corrigendus v. 587. Male etiam affectus eſt verſus 76. in parte I.

μυρία καρφομένων ὅτε χεύματα σίξεν ἀναύρων.

Scribe σίξεν. Rarius inuenietur correptio in ſecunda dactyli ſyllaba apud hos poetas. Quamquam huius quoque

licentiae exempla aliquot exstant in isto Paulli carmine, vt I. 100. 106. 263. II. 60. 171. 173. 245. vbi pro εἴκε κλαδίσκοις scribendum εὖτε κλαδίσκοις, veluti: vide quae attuli p. 759. Porro v. 265. 522. Alii loci excusationem habent a vocabulis, quae sine correptione versum non ingrediuntur, vt I. 154. 198. (II. 500) II. 52. (314) 202. 343. 415. 518. 585.

P. 774. Tertius ille locus Homeri, in quo κὲν correptum ante οἷ legitur, est Iliad. XXI. 567.

P. 777. De Aeolica littera in Homero non cogitasse grammaticos, cum primis docent commenta de illo δαΐξ οἱ, relata ab Eustathio p. 514, 3.

P. 778. Non omittendum est, ex Iliad. V. 338. ab Eustathio p. 552, 38. τόν οἱ afferri. Qui quum p. 553, 5. ὃν in eodem versu scribit, credi potest suo, non Homeri vocabulo vsus esse, praesertim quum ibi οἷ omiserit. Temerarii tamen esset, hoc solo argumento suspicari, istud τόν οἱ e veteri quadam lectione mansisse. Nam etiam alibi Eustathius Homeri verba afferens poeticis formis vtitur, quum in Homero communes sint, vt paullo post p. 554, 27.

Ibidem. Quum rarissime librarii addant οἷ, (vide p. 789. 791. 807.) paene adducor. vt etiam in Odyss. V. 483. codicis Harleiani scripturam verioris lectionis vestigia continere putem, praesertim quum caussa nulla sit, quare aliquis ibi οἷ potuerit addere. Locum adscripsi, quemadmodum a poeta profectum suspicor, melius etiam distinctum:

ἄφαρ δ' εὐνὴν ἐπαμήσατο χερσὶ Φίλῃσιν
εὐρεῖαν, (Φύλλων δέ οἱ ἦν χύσις ἤλιθα πολλή)
ὅσσον τ' ἠὲ δύω ἠὲ τρεῖς ἄνδρας ἔρυσθαι
ὥρῃ χειμερίῃ, εἰ καὶ μάλα περ χαλεπαίνοι.

Nisi ita interpungitur, quod sequitur τὴν μὲν ἰδών, ad χύσιν Φύλλων referre necesse est, quo omnis narratio perturbatur. Additum reperitur οἷ ab Eustathio in Iliad.

V. 310. p. 550, 26. ex praua quadam, vt videtur, grammaticorum lectione. Pertinet ad hanc quaestionem etiam Iliad. XV. 469.

P. 799. Apud Quintum III. 733. οἱ de Achille intelligi, et cum ἄπασι construi, docet Iliad. XXIII. 92.

P. 812. ad v. 13. Λοχεύειν metaphorice apud Paullum Sil. Ἐκφρ. S. Soph. I. 247. II. 225. et ἐκλοχεύειν II. 190.

Ibidem ad v. 57. Optatiuus post praesens apud eumdem poetam est I. 176.

P. 814. ad v. 222. Ταρσὸς apud Paull. Sil. Ἐκφρ. S. Soph. II. 363. 397. 446. 581.

P. 816. ad v. 393. Ἤθεσι τέχνης Paull. Sil. Ἐκφρ. S. Soph. II. 51.

Ibidem ad v. 439. Ὑποκλάζειν Paull. Sil. Ἐκφρ. S. Soph. I. 64. 112. Vt Longus hoc verbo tamquam actiuo vsus est, ita passiua forma et significatio occurrit apud Paullum Sil. I. 118. II. 318.

Ibidem ad v. 459. Φᾶρος ἐφαπλώσαντες Paullus Sil. Ἐκφρ. S. Soph. II. 343.

P. 818. Locis e Paulli Ἐκφρ. S. Soph. de correpta prima in καλὸς allatis adde eiusdem carminis II. 291.

P. 820. ad v. 543. Paullus Silentiarius Ἐκφρ. S. Soph. apud Salmasium Exerc. Plin. p. 851. a. (neque enim hoc, et quae idem ibidem p. 495. b. affert, in edito textu leguntur)

ἔνθα σεφῶν ἀνάγεσι θεηγόρα δήνεα βίβλων.

Male δίνεα apud Salm. et in notis Cangii p. 590. in Byzantin. ed. Paris.

Ibidem ad v. 562. Δὲ post secundum vel tertium vocabulum vitare solet Nonni secta. Habet tamen Paullus Silent. Ἐκφρ. S. Soph. I. 180.

P. 821. ad v. 614. Verba in adnotatione ad v. 614. ſcripta: in quibusdam nominibus tamen vſitata haec forma eſt, vt in χείλεσι, deleri velim. Haec aliud agens addidi, vt patebit regulam conſideranti, quae in nota ſub textu ad v. 614. propoſita eſt. Spectat autem haec regula ad epicos, in iisque ad antiquos. Quatenus hos ſequuti ſint lyrici, alius diſputationis eſt. Niſi fallor, apud hos facilius duplicatio litterae σ, vbi ſimplex apud veteres epicos eſt, quam contra, inuenietur: cuiusmodi eſt ἔντεσσιν apud Pindarum Ol. XIII. 28. Χείρεσιν male vulgo legebatur etiam Iliad. XVI. 704. Pro ἄλγεσιν Iliad. X. 486. ἄλγεσσ', haud ſcio an rectius, legiſſe videtur Euſtathius, quem vide p. 819, 60. 820, 4.

P. 822. ad v. 722. Antiquos ἐπώνυμος, recentiores Φερώνυμος dixiſſe iam Euſtathio obſeruatum ad Hom. p. 776, 48. 1567, 55.

P. 823. ad v. 824. Ἔκποθεν reſtituendum Paullo Silent. Ἐκφρ. templi S. Soph. II. 398.

PRAEFATIO
GE. CHRISTO. HAMBERGERI.

Per aliquot annos auide a viris doctis expectatum opus, in lucem tandem prodit, cuius auctor immortalis, cum mors cita et dira calamum ipsi e manu excuteret, mihi praefandi prouinciam imposuit, et quibus subsidiis instructus ad hoc opus accesserit, explicare iussit. Hoc officio paucis fungi licet. Quod quidem ad auctorem operis, quod Gesneri studio iam cultius editur, attinet, de eo dicere opus non habeo, cum Gesnerus ipse de eo quid sibi videretur, de carminibus, quae nomine eius feruntur, et de vniuerso eorum argumento, in Prolegomenis Orphicis, quae post hanc praefationem leguntur, sententiam suam copiose, et accurate, vt solebat, exposuerit, eandemque etiam paucis in opere ipso dixerit, e. g. Argon. v. 310. Hymn. 1. Lap. 18. item Arg. v. 420. 856. Illud tantummodo monendum censeo, consilium habuisse Gesnerum, ex historiae Orphicae, et disciplinae variis periodis, et rationibus, dilucidius, quam in Prolegomenis egit, declarare, qui factum sit, vt iam multa Orphei apud veteres mentio esset, carmina tamen ipsa vix ac ne vix quidem veteres scriptis suis intexuerint, et multa praeclara, quo penitius sese in hanc rem penetrauerat, docturus videbatur; sed mors consilium interrupit.

De subsidiis, quibus in ornando, et politius limando Orpheo vsus est Gesnerus, haec habeo. Ei

ea quidem partim ſcripta ſunt, partim impreſſa. Inter prioris generis primo loco commemoranda eſt Collatio codicis Voſſiani in Bibliotheca Lugduno-Bataua extantis. Haec beneficio Viri harum literarum apud Anglos conſultiſſimi, Ant. Askew, M. D. qui illam a. 1745 inſtituerat, ad Geſnerum peruenit. De aetate Codicis, vt ad Arg. v. 50. patet, Geſnero nihil conſtabat. Vitiis ſcribae inquinatiſſimus eſt, apertiſſimis etiam, quae tamen cum aliis minutiis editor, in Argonauticis hunc in finem laborioſe enotare ſuſtinuit, vt iis ipſis intelligeretur, lectiones, quas hic Codex probabiles habet, non a correctore eſſe, non critico ingenio deberi, ſed antiquam ſcripturam ſervare. Ex hoc Codice multiplex, et ſalutaris medicina carminibus Orphicis adhibita eſt, vt quicunque librum euoluerit, facile deprehendet, tam quoad ſingulas voces, tam integros verſus, qui inde auctori ſuo diu exulantes reſtituti ſunt, Arg. 51. et 1276. Idem Codex habet in margine lectiones quasdam adſcriptas, quae, notante Geſnero, plerumque lectionem Eſchenbachianam exhibent, non tamen ſemper, easque dedit Geſnerus v. g. Arg. 396, 455, 476 etc. Quotiescumque igitur in varietate Marginis mentio occurrit, de eo intelligi debet: ipſe vero Codex ſigla *Voſſ.* indicatur. Caeterum hic codex carmen de lapidibus non habet. Idem carmen deeſt in altero codice ſcripto, quem doctiſſimus Anglus, cuius nomen ſupra poſuimus, e Graecia ſecum in Angliam deportavit, et vnus e trecentis variis codicibus eſt, quibus bibliothecam ſuam inſtruxit. Huius itidem lectiones cum Geſnero, vt erat eius valde ſtudioſus, communicauit. In epiſtola, qua ipſi eas offert, aetatem ſatis magnam, ſed non definitam, tribuit ſuo codici poſſeſſor, et nunquam collatum eſſe commemorat. Varietates tamen eius minus quam Voſſianae ad emendandum textum profuerunt. Sigla *Ask.* hunc codicem deſignat. Quem *Chiuacanum* codicem vocat Geſnerus, exemplum eſt Aldinae editionis, quod

ante aliquot annos ex auctione librorum Chiuaeana, apud Batauos habita, in bibliothecam nostram academicam immigrauit. In eius margine, ab ignota manu, adscriptae erant lectiones variae, quae modo cum Askeano codice, v. g. Arg. 24. 133 modo cum Vossiano, Arg. 56 conspirant. Probabilem lectionem propriam in contextum recepit Gesnerus, Arg. 226, aliam dignam vt recipiatur, in annotatione ad v. 193 laudat. Alia scripta subsidia non habuit Gesnerus. In procurandis quidem codicum Parisiensium Mss. lectionibus operam suam obtulerat Gesnero Vir apud Argentinenses Clarissimus Elias Stoeberus, et rogauit etiam ille, describi sibi quinquaginta aut decem versus de codice, qui N. 2678. et altero, qui N. 2764. in Catalogo Mss. regio habet, sed in schedis, quae in manus meas venerunt, nullum vestigium, neque indicium deprehendi, perlatum esse eorum aliquid ad Gesnerum. Nec studuit Gesnerus valde multa habere, ne res longa fieret, et hanc ob caussam ne oblatis quidem per Ruhnkenium V. Cl. cuius ingenium et doctrinam quanti ipse fecerit, non vnus locus in his Orphicis declarat, vti voluit, potius suo solius remigio rem gerere, forte etiam quod metuebat, ne sibi simile iterum accideret, quod in Scriptoribus rei rusticae factum est. Ruhnkenio tamen V. Cl. debentur Fragmenta inedita, et Collatio carminum Orphicorum cum Codd. Regiis Paris. 2763, 2764 et 2765. quae in manibus Viri incomparabilis Ernesti erant, cuius suasu et consilio editioni Gesnerianae adiectae sunt.

Ad editiones veniendum est. De primis quidem quid generatim statuendum sit, tum Henricus Stephanus ad Arg. 420. et Gesnerus ad v. 791. docet. Huic ad manus fuit e bibliotheca academica editio omnium prima, quam sigla P. in varietate lectionis designat, et forma quadrata, non vero, vt quidam tradunt, literis quadratis, excusa est. In fine legitur: *Anno ab incarnatione MCCCCC. die XIX Se-*

ptembris. Impressum Florentiae impensa Philippi Iuntae bibliopolae. Si quos errores in hoc opere lector inuenies, qui properantes oculos nostros subterfugerint, eos pro iudicio tuo emendabis. vix fieri potest, vt non tales interueniant. Quis curauerit hanc editionem, quae Argonautica et Hymnos habet, non constat; liber ipse omui praefatione destituitur, vnde forte aliquid liceret discere, quod huc faceret. Caeterum hanc primam editionem esse, et frustra iactatam a viris doctis editionem a Constantino Lascari curatam, probatum dedit b. Gesnerus in schedula, quae partem suae praefationis constituere debebat. En eam:

„Interim facere non possum, quin mentionem faciam illius opinionis, qua primum a Constantino Lascari edita esse Orphei certe Argonautica, cum viris doctis suspicatus sum. In Bibliothecae Taurinensis Catalogo p. 375 inter MSSos Graecos nr. CCLXI. f. 109 habetur titulus, *Κωνςαντίνε τῦ Λασκάρεως προλεγόμενα τῦ σοφῦ Ὀρφέως*, additurque ea edita esse in prima parte marmorum Taurinensium. Et habetur sane P. I. n. X. explicando marmori, Orphea a Bacchis discerptum repraesentanti, a p. 93—104 Constantini Lascaris libellus hoc titulo ex MS. editus, sed ita ipse leuis et Graeculae vanitatis plenus, ita porro negligenter et vitiose descriptus, vti talem quidem e Lascaris officina prodisse, nullo modo sit probabile, neque dignus mihi visus sit, qui in hoc Syntagmate locum habeat, e quo alioquin etiam exclusi, quidquid non ad carmina, quae habemus, pertinet. Caeterum qui locus proprie cum quaestione nostra de primo editore coniunctus est, clausulam ipsius libelli huc ponere placuit, corrupte quidem et ipsam, sed vnde tamen illud, de quo hic agitur, confici videtur posse, si quis praesertim emendationes nostras recipiendas putaret. Sic ergo p. 104 *Τὰ δὲ τῦ Ὀρφέως*, (de Argonauticis in primis sermonem esse apparet) *διὰ τὴν πολυετίαν, καὶ τὴν δυςυχίαν γένες* (intelligit, cre-

do., calamitates Graeciae a barbaris) τοσῦτον ἠφάνισαι, ὥστε μόλις εὑρίσκεται (f. εὑρίσκεσθαι) ὀλίγα τινὰ, καὶ ταῦτα διεφθαρμένα καὶ ἀνέξητα (f. ἀνεξίτητα). Τὰ (f. Ταῦτα) γὰρ ἐν τῷ μόλις (f. τῇ πόλει) τῷ Μεδιολάνῳ εὗρον, ἔγραψά τε, καὶ τοῖς ἄλλοις κοινύσας (f. κοινωνήσας) καὶ διδάξας, οὐδὲ δύναμαι εὑρεῖν οἷς παρόντα διορθώσαιμι ἐν πολλοῖς ἀμφίβολα ὄντα. Apparet Lafcarin hoc egiffe, vt ederet Orphei Argonautica, h. e. praelegeret, explicaret, dictaret, et, fi fieri poffet, typis quoque expreffa daret: deinde, inueniffe illum Mediolani exemplum, illud defcripfiffe, *docuiffe* h. e. praelegiffe, ita fere vt *docere fabulam* dicitur, qui in fcenam profert; fed cum in multis dubiae effet lectionis, invenire non potuiffe, vnde illud emendaret. Haec funt, quae dicit, nihil aliud. Vtrum voti poftea compos factus mereri vltra de Orpheo potuerit, hinc non difcimus. Sed ex his, quae Boernerus de doctis hominibus Graecis etc. diligenter exquifita pofuit, conftat, Mediolani fuiffe Lafcarin ab A. 1454—1460, quo tempore inueniffe ibi debet Argonautica; tum Florentiae aliquamdiu, poft Neapoli, Meffanae autem ab A. 1465: ibi difcipulum habuiffe Bembum 1492, et paullo poft diem fuum obiiffe A. 1493 vel 1494. Iam Mediolani edita Argonautica vix fugere poterant doctiff. Argelatum, qui tamen nullam eius rei mentionem facit in Bibliotheca Mediolanenfi; licet in MSS. Ambrofianae Bibliothecae referat in praemiffa hiftoria typographiae literaria p. CLXXVI, D. *In Prolegomena Orphei*, qui fine dubio libellus ipfe eft, de quo hic egimus. De raritate Codicum Orphei MSS. illud modo, quoniam hic fumus, adiicimus, in MSS. Bibliothecae S. Marci Venetae, qui memorantur omnes effe Saeculi XV. Vtrum exftet hodie, et prodeffe futuris editoribus poffit, non habeo dicere, ille quem in Bibl. Vindobon. Catal. Neffel. P. IV c. CLIII p. 86 laudari video, *Codex membranaceus antiquus et optimae notae, in quarto, conftatque foliis triginta, et ad Io. Sambuci Bibliothecam olim*

pertinuit, quo continentur Orphei Thracis, vnius ex Argonautis, Argonautica. Sed haec praeter consilium atque institutum, qui illa solum commemorare praesidia velim, quae mihi praesto fuere."

Florentinam excipit editio, quae Venetiis in aedibus Aldi et Andreae soceri mense Nouembri M. D. XVII. charta octies plicata prodiit. Praemissum est Musaei carmen cum versione latina. Orphica carmina exhibet omnia, et in hoc differt a Florentina, quae carmine de lapidibus destituitur. Presso fere pede sequitur eius lectiones, vt a doctis viris obseruatum est. Praefationis nihil ibi legitur, nec versionem latinam habet. Post Aldinam editionem eadem opuscula, sed insertis post hymnos Orphei, quatuor Procli, et adiectis in fine sententiis ex variis poetis, et Homeri Batrachomyomachia, prodierunt Florentiae per haeredes Iuntae 1519. 8vo. Ponam de hac editione, quae Gesnerus in fronte libri sui posuit: *Aldi Ro. praefationem etiam paucis immutatis describit Ant. Barchineus. Et videtur ad singulas literas haec ab Aldina expressa esse. Certe quae obseruaui typographorum peccata, ea sunt communia; nisi quod Argon. 18. proprium habet Iunt.* λυργὸν, *cum recte Ald.* λυγρὸν, *sed talia possunt esse plura, et tamen verum quod posui. Liber de lapidibus habet quaedam propria.* Conf. quae ad v. 656 leguntur. Hanc editionem sigla I. indicat. Quarta editio, qua vsus est Gesnerus, hunc titulum habet: *Orphei poetarum vetustissimi Argonauticῶν opus Graecum, cum interpretatione latina incerti autoris, recens addita, et diligentius, quam hactenus emendata. Apud inclytam Germaniae Basileam anno domini* 1523. *In fine: Basileae in aedibus Andreae Cratandri mense Iunio a. d.* 1523. Haec editio per Illustrem Schoepflinum ad Gesnerum venit. Quis eam curauerit ignoramus. Ad primam Iuntinam vel Florentinam graeca expressa esse, communia vitia, apertissima etiam, declarant, sunt tamen

quaedam emendata, et obſeruauit Geſnerus, eam aliquoties ſecutam lectionem vulgata meliorem, ex codice, vt putat, potius, quam e coniectura. Verſio latina ea eſt, quam adeſpoton cum ſuo Valerio Flacco ediderat Io. Baptiſta Pius, et dedit etiam cum ſuo Valerio Pet. Burmannus. Eſſe eam a Mediolanenſium Cribellorum quodam factam, docet is, qui ad editionem Valerii Aldinam Venet. 1523. 8vo vulgatam praefatus eſt. Hunc Cribellum viri docti eum habent, qui Leodriſii nomen gerit, de quo videri poteſt Argelatus in Bibliotheca SS. Mediol. h. v. quamquam hic vir doctus in eo fallitur, cum ibi ad auctoritatem editionis prouocat, et ſcribit: *Leodriſio expreſſe adſcribitur in eadem* (Aldina) *praefatione a me inſpecta.* Certe non accurate inſpexerit Argelatus, niſi alium librum habuerit, quam ego. In meo ſane exemplo nullum veſtigium Leodriſiani nominis video, quin negat auctor, ſe ſcire nomen. Ponam ipſa verba: *Adiunximus — Orpheum per Mediolanenſium Cribellorum quendam* (nomen non habere potuimus) *latinum factum.* Ante Argelatum de eodem nomine etiam Barthius, Stat. Theb. III, 352. ad auctoritatem Aldi prouocauerat. Variis his editionibus parum adiutus Orpheus, medicinam et ſalutem adhuc expectabat. Illam ipſi adhibuit de graecis literis omnium optime meritus Henricus Stephanus, qui licet codicum adiumento deſtitutus, ſuo tamen ingenio, quo gaudebat feliciſſimo, et exquiſita doctrina, inopiam ita compenſauit, vt eiectis priorum editionum vitiis, deterſisque ſcribarum maculis, Orpheo fere integritatem ſuam redderet, et iure ſoſpitator eius habeatur. Ita purgatum inter ſuos Poëtas graecos principes heroici carminis, a. 1566. ſacrum poëtam edidit Stephanus, poſt cuius diligentiam a ſequentibus duobus editoribus, Lectio, et iuuene Eſchenbachio, quorum libros Geſnerus pariter conſuluit, eius annotationes ſuae editioni inſeruit, vix quicquam immutatum, vel praeclari aliquid in his

carminibus praeſtitum eſt. Ad hanc Henrici editionem ſuam carminum Orphicorum recenſionem inſtituit b. Geſnerus, ita vt ſuadentibus vel codicum auctoritatibus, vel aliis rationibus, meliorem lectionem coniecturasque felices vel ſuas vel aliorum virorum doctorum lectioni vulgatae, ſi opus videretur, ſubſtitueret. Sed quanta modeſtia, quanta timiditate hic rem geſſerit Geſnerus, quam etiam in hoc auctore in partem cautiorem more ſuo peccare, et vulgatam lectionem retinere maluerit, quam temeritatis criticae incuſari, et aliquid ponere, quod non res ipſa poſceret, vel de quo non conſtaret, veteris ſcriptoris eſſe, ſatis apparet. Ipſe in interpretatione auctoris officium editoris primarium collocabat, a quo interdum ſtudioſe refugere critici ipſi videbantur, vt impunius vrerent, ſecarent, interpolarent. Sed redeamus in viam. In hymnis vſus eſt Geſnerus etiam Lectionibus variantibus ad aliquot hymnos Orphei e codice Auguſtano, quam cum ζωροαςρειων τε και πλατωνικων δογματων συνκεφαλαιωσει τε πληθωνος edidit Valentin. Hermannus Thryllitius, Viteberg. 1719. 4to. Eas varietates ad vnam omnes ſtudioſe annotauit editor, et ex illa ſyluula etiam petita eſt, quae p. 182. v. 26. ſine auctore exhibetur lectio. Inter multas alias cogitationes videtur Geſnerus Siglam omiſiſſe, quod idem accidit Lap. p. 328. v. 96. vbi in varietate ἀλλωμενος, ex Eſch. et p. 338. v. 64. λαβεθρα συν ex Ald. et Iunt. editione eſt. In carmine de lapidibus praeſidii aliquid exſpectabat Geſnerus noſter a paraphraſi et ſcholiis Hannardi Gamerii, ſed vana ſpe lactatum eſſe docent, quae de hoc libro in ſchedulam coniecit, quam hic exhibemus.

„Quam B. Fabricius memorat Hannardi Gamerii Paraphraſin, cum eius Scholiis et D. Wendalini Cronobachii Medici animaduerſionibus vulgatam Leodii 1578. 8 non vidi. Sed communicatum eſt mecum de Bibliotheca Regia Hannouerana exemplum antiquioris editionis, cuius notitiam breuem dabo: Titulus ita

habet, *Orpheus antiquiſſimus et optimus poëta, Philoſophus Triſmegiſtus, de Lapidibus, nunc demum Latio iure donatus,* M. Hannardo Gamerio *Poëta laureato interprete.* (Scholae Tungrenſis Rectorem ſe vocat.) *Acceſſerunt eiusdem* Hannardi ſcholia, *quae et rei medicae ſtudioſis vtilia iucundaque futura ſunt, et quae quibusdam locis obſcurioribus plurimum lucis adferent.* (Neutrum ego praeſtiterim. Citantur loca veterum et recentiorum quaedam, vbi eadem nomina lapidum leguntur: quid lucis exſpectari hic poſſit, mox ſpecimine vel vno declarabitur.) *Acceſſit praeterea argumentum in Orphei libellum* (Demetrii Moſchi) Renato Perdrierio *interprete. Leodii ex officina Gualteri Morberii* 1576. 4. Iam de praefatione vnam alteramque notitiam ponam: „Comperi Argonautica feliciſſime latinitate donata, in quibus ſinguli verſus latini ſingulis graecis aptiſſime reſponderent. Inueni quoque dicta Argonautica et Hymnos, cum opuſculo de lapidibus ad verbum in Latinum verſa Renato Perdrierio Parrhiſienſi interprete, ſed nequaquam pari felicitate cum ea, quam de Dei gratia et beneficio in Argonauticis, carmine Heroico pulcherrimo redditis, quidam *Caſtellio (Cribellum* voluit haud dubie, vacillante memoria) praeſtitit. Huius enim in vertendo dexteritatem ſuſpicio, illius vero ſolum conatum, beneuolentiam, diligentiamque collaudo." Haec eadem fere ſunt, quae laudari in noſtro Gamerio bona fide videntur poſſe. Equidem cupide cum inſpicerem libellum, aliquamdiu deſideratum, mox animaduerti, non eſſe quod poeniteret, non eſſe, quod deriuari in hoc Syntagma lectorum, quos mihi opto, intereſſet. Vnum ſpecimen ponam, locum, in quo aliquid lucis inuenire optabam. Euoluat mihi aliquis de Lapp. Pro. v. 67—74 in quo quam laborem, in notis indicaui. Hunc bonus Gamerius ita transtulit:

At ſanos homines inſani ſaepe fatigant,
Et cogunt patrios miſeros ex vrbibus ire,
Mercurioque Deo paſſim conuicia dicunt:
Quod cum ſemideis olim verſatus, iniquum
Humano generi ſubito ſe praeſtitit hoſtem,
Difficilemque magum vulgato nomine fecit,
Quem penes et cultus et diuum oracla manerent.
Ipſe quidem fortis, multo certamine victor
Caedibus exultans claram Ioue praeſide lucem,
Et velut accenſo maiorem lumine reddit.
Sed genus hoc hominum etc.

Equidem hic, et in pluribus, quae inſpexi locis, plane quid ſibi vir voluerit, non intelligebam, relinquendumque ſtatuebam opuſculum his, qui de tota illa lapidum philoſophia quidquid vsquam eſſet, non nollent cognoſcere.“

Haec ſunt, quae dicenda habuimus. Tu quisquis poſthac opera Geſneri vteris, viri de literis graecis et latinis optime meriti nomini et gloriae faue.

I. M. GESNERI

PROLEGOMENA ORPHICA

IN SOC. SCIENTT. GOTTING. PRAELECTA

A. D. IX. IVN. 1759.

Cum de nauigationibus veterum extra columnas Herculis disputarem, non potui non de Argonautarum fabula, et quid in ea esset historicum, paullo quaerere diligentius. In ea autem re ne tolerabilis quidem futura erat disputatio, si non adhiberem illud aureolum carmen, quod Argonauticôn Orphei nomine circumfertur. Cum vero sic longo post interuallo ad scripta redirem, quae iuuenis cursim legeram, ne expers essem tanti nominis, tantae, quantam prae se fert, antiquitatis: videbar mihi plura, ac facilius aliquanto, quam olim intelligere, eaque ipsa re ad accuratius cognoscendum inuitari. Quid quaeritis AA. Sensi me paullatim ita, forte vetere quadam Orphei arte, demulceri Orphicarum rerum consideratione, vt statuerim otii quantum contingeret, vno alteroque

anno illis impendere. Sed placuit eius diligentiae primitias quasdam vestro AA. submittere iudicio, vt eo vel confirmatus, vel ab ingrato labore reuocatus, in consilio deinde certo consistam. Ante omnia vero suis quibusdam finibus circumscripsimus operam nostram, ne nimis multa complexi, eo facilius destinatis excidamus. Difficile sane est pauca de Orpheo et in Orphea dicere, de quo viro, quo plura passim videmus commemorari, eo pauciora forte sciuntur; nisi scire sit, sexcentas narrationes legisse, male inter se, vel cum aliis veri vbiuis terrarum fusi particulis cohaerentes, quae falsae non temere possint esse omnes, omnes verae esse nequaquam possint.

Accidisse videmus in Orpheo, quod in Belo, Ioue, Hercule, ceteris, quos facinorum magnorum et gentium insignium auctores vanitas illa generi humano propria infinitum quantum multiplicauit, cum ad magna nomina referre origines suas vniuersi cupiant. Sed cum illae genealogiae post aliquot saecula fidem et auctoritatem soleant amittere funditus, contra ea illud studium ad Orphea referendi sententiarum suarum primordia a plurium saeculorum pene obliuione resuscitatum est, ad illius auctoritatem certamine velut inito prouocantibus hinc Iudaeis atque Christianis, hinc de noua Platonis schola Philosophis, quorum facile princeps est Proclus Lycius. Sed hoc de studio Orphei in suas partes trahendi, deinde aliquid dicetur. Hic arctiori fine circumscripsi disputationem de Orpheo. Considerare placet illum cultus omnis humani et religionum auctorem, qua parte relata est in scriptis, quae nomen viri hodieque praeferunt, illius sapientia: vt si quis de Pythagorae non temporibus, non vita, non miraculis, non dogmatum systemate, sed de aureis carminibus, et si qua alia illius fragmenta superesse dicantur, disputet. Igitur ante omnia, an fuerit aliquis Orpheus, ad quem,

quae exſtant hodie, carmina referri poſſint, quaerendum erit. Ne opus quidem fuerit quaerere, ſi vsquequaque vere apud Ciceronem (de N. D. I. c. 38), *Orpheum poëtam docet Ariſtoteles nunquam fuiſſe:* quo inducti eruditi homines plane nullum vixiſſe hoc nomine hominem arbitrati ſunt: Voſſius inprimis, qui (de Arte Poët. c. 13 p. 78) putat, *Triumuiros iſtos poëſeos, Orphea, Muſaeum, Linum, non fuiſſe, ſed eſſe nomina ab antiqua Phoenicum lingua, qua vſi Cadmus, et aliquamdiu poſteri.* Iunxerat tria iſta nomina etiam Celſus apud Orig. l. I. p. 14. Λῖνον, καὶ Μȣσαῖον, καὶ Ὀρφέα, καὶ τὸν Φερεκύδην, καὶ τὸν Πέρσην Ζωροάςρην, καὶ Πυθαγόραν φήσας περὶ τῶνδε (de DIs et religionibus) διειληφέναι, καὶ ἐς βίβλȣς καταθέσθαι τὰ ἑαυτῶν δόγματα, καὶ πεφυλάχθαι αὐτὰ μέχρι δεῦρο. Quibus reſpondet Origenes p. 15. Καὶ τῶν μὲν σοφῶν σȣ ποιητῶν ἔοικε μηδὲ τὰ βιβλία ἔτι σώζεσθαι, φυλαχθέντα ἂν, εἰ ὁ ἐντυγχάνων ᾔσθετο ὠφελείας. Sed non negat noſter fuiſſe in hominibus Linum, Muſaeum, Orphea, Pherecyden, Zoroaſtrem, Pythagoram; an libri illorum ſuperſint, de eo dubitat. Conf. omnino L. 7. p. 367 et 368. Caeterum quid ſibi voluerit Ariſtoteles, ex ſcriptis viri, quae hodie ſuperſunt, non poteſt iudicari. Cicero quidem hoc dicit, niſi fallor, ſimulacra, εἴδωλα, ſpectra illa Epicureorum cogitari non poſſe, vbi de tali perſona ſermo ſit, de qua qui cogitant vel loquuntur, ipſi nihil certi et finiti habeant. Si enim non fuit Orpheus, idem Oeagri et Calliopes filius, idem poëta, idem Argonautarum ſocius, idem qui ſuam ab inferis reuocauit Eurydicen, idem ſcriptor carminum, quae hoc nomine veniunt; e quonam corpore velut deraſa atque euolantia illa εἴδωλα venient, ſine quibus nullam habemus, ſi fides Epicuro, rerum, quae extra nos ſunt, notionem? Non erat opus, pinguem iſtam Epicuri philoſophiam ſubtili argumento refellere. Sed conſtabit ſua vis argumento, etiam ſi fuit aliquis Or-

pheus, verum non vnus, non talis, in quem ea, quae narrantur, omnia conueniant. *)

Hoc ſane videtur admittendum eſſe, niſi velimus dura et pene perfricta fronte omnem antiquitati fidem derogare, fuiſſe, quod modo dicebamus, vnum aliquem velut primigenium aut archetypum Orphea, ſapientiae et vanitatis, veri ac fabularum, religionum atque ſuperſtitionum inter Graecos auctorem, ad quem deinde cum referrent vulgo inuenta ſua et commenta poſteri, monſtroſa inde, ficticia certe perſona exſtitit, temporibus, locis, factis ita diſſidens, vt vna eſſe non potuerit, hoc eſt, talis vt Orpheus eſſe non potuerit. Et ille quidem, quem modo archetypum et primigenium dicebam, Orpheus, quando, vbi vixerit? quid docuerit? neſcio an liquido expediri poſſit hodie: ſed hoc videre mihi videor, poſt impenſam non ignauam operam conquirendis et excutiendis Orphicis omnibus, quae ſuperſunt de Argonautarum illo ſocio fabulae et carmina, ea et inter ſe ſic ſatis conuenire, et quam plurima habere intimioris doctrinae veſtigia, quae mereantur obſeruari, et vt nobiliſſima antiquae hiſtoriae particula in ea luce collocari, qua poſſint deinde etiam aliis doctrinae partibus prodeſſe. Hac ipſa vel opinione vel ſententia commotus decreui, quae ſuperſunt Orphica hodie, ea, quantum a me fieri poterit, emendata atque explicata edere. Ante omnia vero, quid de Orpheo ipſo et de his reliquiis videatur, proponere placet, ſi poſſim forte ea re quaſi audientiam facere patri poëſeos, et aditum ad hominum eruditorum notitiam parare.

*) Inter Cl. Hanouii Disquiſitiones ſunt etiam analecta quaedam de Orpheo, vbi varia tentat, ad oſtendendum, non negatum ab Ariſtotele, fuiſſe Orphea. Nihil hic definiri poſſe puto, cum locus Ariſtotelis non prolatus ſit. Ariſtotelem non negaſſe hiſtoriam ὁμολογουμένην, nouimus.

Hoc igitur primum ſit et ὁμολογούμενον, fuiſſe omnino aliquem Orphea, magnum ſapientiae laude virum, Troianis temporibus paullo ſuperiorem, et propter longaeuitatem etiam excidio ſuperſtitem. Argonautarum quidem pars fuit: ſuperuixiſſe tamen cladi Troianae in libro de lapidibus ponitur: quae nec abſurda eſt fictio, cui centum aetatis anni ſufficiant. Aequalis fere, certe ſuppar Onomacrito, ad quem probabiliter, vt videbimus, referunt Argonautica, Pindarus (Pyth. Δ, 313) Argonautis adiunxit Orphea, et φορμικτὰν ἀοιδᾶν πατέρα appellat, h. e. auctorem carminum, ſ. verborum, quae cantantur. Ergo inſignis iam tum perſona Orpheus, nec potuit primum quaſi creatus eſſe, et in medium productus ab Onomacrito, qui vel aequalis, vt modo dicebam, vel haud multo maior fuiſſe poteſt Pindaro. Neque ſubito auctoritatem tales fabulae, cum primum vt fungi prodiere, ſolent nanciſci. Verbo, non laudaturus erat patrem carminum Pindarus, non daturus foras Onomacritus Orphei nomine carmina, niſi celebre iam tum Orphei, vt poëtae, nomen inter Graecos fuiſſet. Porro Orphica et Pythagorica inſtituta ſimilia Aegyptiis commemorat Herodotus (2, 81.) ὁμολογέουσι δὲ ταῦτα (inſtituta Aegyptia) τοῖσι Ὀρφικοῖσι καλεομένοισι καὶ Πυθαγορείοισι, niſi Orphea nobilem perſonam putaſſet, non minus quam Pythagoram, non ita dicturus. Niſi ita Athenienſes ſenſerunt, quid ſibi voluit Euripides, cum paſſim Orphei mentionem intexit Tragoediis ſuis, velut de carminis illius praeſtantia et miraculis Med. 543 et Iphig. in Aulide 1711: vel quod myſteriorum auctor eſſet (in Rheſo 943 Μυστηρίων τῶν ἀποῤῥήτων φάνας ἔδειξεν) atque Rheſi conſobrinus: vel quod victum ſeueriorem et abstinentiam ab animalibus docuerit, cum facit (Hippol. 952) Theſea exprobrare ſuo Hippolyto filio ἄψυχον βορὰν, cibum inanimatum, h. e. abstinentiam ab animalibus, et quod Orphea ſibi regem feciſſet, eoque ſanctitatis et absti-

nentiae obtentu nouercam ſtupro polluere auſus eſſet. Num videntur probari in ſcena potuiſſe talia, niſi tum putaſſent homines, fuiſſe virum magnum Orphea, cuius inſtitutorum aemuli ſanctitatem affectarent praeter caeteros; vt nemo dubitare hodie poteſt, fuiſſe aliquem S. Franciſcum, Ordinis Minorum auctorem, licet quae in Libro Conformitatum de illo praedicantur, iis fidem minime habeat. Eadem eſt ratio, cum Ariſtophanes (Ran. 1064) ex perſona Aeſchyli, Ὀρφεὺς μὲν γὰρ, inquit, τελετάς ἡμῖν κατέδειξε, φόνων τ' ἀπέχεσθαι. quem locum ita reddidiſſe videtur Horatius (A. P. 391): *Silueſtres homines ſacer interpresque Deorum Caedibus et victu foedo deterruit Orpheus.* Neſcio an Ariſtophanes φόνων, et Horatius *foedi victus* nomine humanas victimas, ἀνθρωποθυσίας, intellexerint. Euripides quidem βουθυσίας ab Orpheo damnatas voluit, et omnem ἐμψύχων vſum: et ſic Ὀρφικοὶ βίοι capiuntur apud Platonem (de Legib. 6 p. 626. A) ἀψύχων μὲν ἐχόμενοι πάντων, ἐμψύχων δὲ τοὐναντίον ἀπεχόμενοι πάντων. Probabile eſt carnibus animalium abſtinuiſſe Orphicos, certe boum aratorum, quod ſic agriculturae originem, Cereris Eleuſinae beneficium, commendare ciuibus ſuis vellent. Hinc poëtae ſignum aeneae aetatis, et fugae Aſtraeae cauſſam fecere βουθυσίαν, de quo dulcis locus eſt Arati Phaenom. 132 πρῶτοι δὲ βοῶν πάσαντ' ἀροτήρων. Socrates in Apologia ſua (Plato. p. 369. A) gaudium ſe praecipere ait ex colloquiis apud inferos inſtituendis cum Orpheo, Muſaeo, Heſiodo et Homero. Profecto non facilius poteſt negari Orphea aliquem fuiſſe, quam Pythagoram aut S. Franciſcum. Obſeruemus et hoc, ſcripta monimenta ab Euripide tribui Orpheo. Canit Pheraeorum chorus (Alceſt. 968) nihil eſſe, quod vincere neceſſitatem poſſit, οὐδέ τι φάρμακον Θρῄσσαις ἐν σανίσι, τὰς Ὀρφεία κατέγραψε γῆρυς. Scena fabulae eſt ex ipſa aetate, qua Orpheus ſenior, iunior Hercules, Alceſtis Peliae filia, ponitur: negat

chorus, remedium contra necessitatem Thraciis patriae suae tabulis scribendum dictasse Orphea. Fuerunt ergo, cum ista in scenam ferret Euripides, carmina, quae Orphei esse dicerentur: et potuit forte Euripides puer senem videre Onomacritum eum, quem carminum Orphicorum scriptorem faciunt fere antiqui Christianae religionis apologetae, et Pisistratidarum temporibus assignant. Recte Herod. 7, 6 Qui Xerxem inuitabant ad bellum Graeciae inferendum Pisistratidae, habebant sibi adiunctum Onomacritum, ἄνδρα Ἀθηναῖον χρησμολόγον τε καὶ διαθέτην χρησμῶν τῶ Μουσαίου. Placandus autem erat Onomacritus: ἐξηλάθη γὰρ ὑπὸ Ἱππάρχου τοῦ Πεισιστράτου ὁ Ὀνομάκριτος ἐξ Ἀθηναίων, ἐπ' αὐτοφώρῳ ἁλοὺς — ἐμποιέων εἰς τὰ Μουσαίου χρησμὸν κ. τ. λ. Hac arte sua recitandi tantum bona Xerxi, omittendi contraria, vt apud Regem vteretur Onomacritus, perfecerunt Pisistratidae. Non ita remotus erat Herodotus ab hac aetate, vt falli potuerit, aut voluerit fallere. Non carmina pauca, sed aceruum librorum, βίβλων ὁμαδὸν Orphei, Platonis aetate proferebant homines quidam, Orpheotelestae, ex quibus sacra expiatoria peragerent (vid. de Rep. 2 p. 424. D). De aetate Orphei plane non disputat Plat. de LL. 3. pr. f. p. 585. E. χίλια ἀφ' οὗ γέγονε, ἢ δὶς τοσαῦτα ἔτη, τὰ μὲν Δαιδάλῳ καταφανῆ γέγονε, τὰ δὲ Ὀρφεῖ, τὰ δὲ Παλαμήδει κ. τ. λ.

Alterum, quod vniuersim in hoc velut Orphicorum prooemio post aliquam considerationem non nimis defunctoriam pronunciare mihi posse videor, illud est: Quae hodie exstant sub Orphei nomine opuscula, Argonautica, Hymnos, de Lapidibus, ea idem habere consilium ac propositum videri, commendare scilicet cerimonias et mysteria, facere Orphea Deorum amicum et interpretem, qui ab his edoctus et morborum remedia, et expiatoria omnium praue factorum sacra, et depulsoria periculorum, et

portentoſa in rerum omnium deſperatione auxilia, vel depromſerit in ipſo actu, vel vnde petenda eſſent etiam poſteris oſtenderit. Poſſet hoc per ſingula argumenta eundo facile planum fieri. Sed commodius fiet tum, vbi licebit ad ſingula nouae quam molior editionis prouocando in rem praeſentem lectores deducere. Interea fidem ea in re haberi mihi poſtulare videor poſſe, vt et in illo, quod confirmo, nihil dum eſſe in his libellis a me animaduerſum, quod repugnet illis temporibus, quibus fuiſſe dicitur Thracius ille Orpheus, qui in omnibus tanquam e ſua perſona loquens introducitur; non vrbium, non hominum nomina, non inuentorum, aut cuiuscunque rei denique mentionem, quam recentiorem eſſe Troianis temporibus, demonſtrari queat. Sic *μεγάλους σωτῆρας* in *εὐχῇ* 21. eſſe Caſtora et Pollucem pulchre oſtendit Hemſterh. quem ibi citaui: verba omnia vel Homerica, vel ea moneta percuſſa, quam in Homeri et vetuſtorum oraculorum verbis deprehendimus. Modeſte hic agendum eſſe AA. ſentio. Quis enim, ne de me dicam, cuius forte nec ſentientis conuellere memoriam ſenectus incipit, quis integrae homo aetatis ita valet iſta reminiſcendi facultate, vt nihil illum in his tot minutis rebus queat fallere? quis ita intentum ſemper animum habere, ita ſemper vigilacem velut praeſtare attentionem poteſt, vti dormitet nunquam vel oculos deiiciat? Hoc quidem poſſum confirmare, ea me mente legiſſe Orphica, vt integrum me ſeruarem, quin vt in lucro ponere vellem, ſi quid ſe offerret, in quo deprehendi poſſet carminum nouitas. Nunc aſſeueratius poſſum agere, poſtquam ita ſaepe legi, tantamque familiaritatem contraxi cum his libellis. Et dabo auctorem, ſi quis alius, memorioſum, qui certe de Argonauticis idem affirmet, Dau. Ruhnkenium Ep. Crit. 2 p. 69, 15, „qui Argonautica Orpheo ſubiecit, ſiue Onomacritus fuerit, ſiue alius, ſcriptor certe meo iudicio eſt vetuſtiſ-

ſimus. Nam ne vllum quidem recentioris aetatis veſtigium, quamuis diligenter animum attendas, per totum poema reperias: contra plura egregia, et quae priſcum aeuum ſapiant. Dictio fere eſt Homerica.“ etc.

Sed quid? ſi ipſa oratio et dialectus repugnat antiquo alicui Orpheo? Colligere quis tale quid poſſit ex Iamblicho (de vita Pythag. c. 34. p. 169 Kuſt.) qui in Pythagorica Doricae dialecti commendatione pleroſque hiſtoricos ait tradidiſſe, κεχρῆσθαι τῇ Δωρικῇ διαλέκτῳ καὶ Ὀρφέα, πρεσβύτερον ὄντα τῶν ποιητῶν, Orpheum Thracem, poëtis (nobilibus, Homero, Heſiodo, ceteris) antiquiorem, etiam antiquiſſima dialecto Dorica vſum eſſe, cuius in Orphicis noſtris veſtigium oſtendere difficile fuerit. Sed ſalua res eſt. Hiſtorici iſti apud Iamblichum loquuntur de iſtis, quas Θρῄσσας σανίδας ab Euripida vocari, modo vidimus, de his quae ab ipſo Orpheo in literas relata eſſe dicebantur. Haec porro quae nunc exſtant, ab Athenienſi Onomacrito Piſiſtratidarum et Xerxis aetate literis ac libris mandata eſſe, communis plurium antiquorum ſententia eſt, vt modo indicauimus. Hic Onomacritus poteſt vel conſeruatis ſententiis omnibus, et bona verborum parte, dialectum modo mutaſſe, Homerice et, vt ſic loquar, Solonice loqui antiquum Orphea docuiſſe: vel pro ſuo arbitrio quae viderentur, addidiſſe, demſiſſe, quam illius circa oracula artem refert Herodotus (7, 6). Mihi quidem non fit probabile, ſimpliciter confingere omnia auſum eſſe, vel opus habuiſſe, vel potuiſſe adeo, Onomacritum. Debet iam magna in opinione fuiſſe Orpheus, debent iam circumlata tum eſſe varia eius carmina, ad quorum exemplum plura effingere ingenioſo homini non difficile fuerit. Dorica quidem certe dialectus non magis debet valere ad

impugnandam Orphicorum, quae ſuperſunt, anti-quitatem, quam Pelasgicae literae, quibus vſum Orphea, eſt apud Siculum Diodorum (3, 66 p. 236, 67).

Denique illud quoque ad vniuerſam de Orphicis disputationem pertinet, et hic velut praeſtruendum eſt. Non mirabor ego, ſi quaerat aliquis, Si antiqua ſunt, quae habemus Orphei carmina, ſi ad Onomacriti certe aetatem aſſurgunt: qui non frequentior illorum apud antiquos ſit mentio? Hic illud cogitemus, primo laudari tamen vnum alterumque verſum a Platone (Cratylo p. 265, A), vbi philoſophiam Heracliticam et Orphicam inter ſe comparat, et quidem non ita, vt Ὀρφικοὶ vel τὰ Ὀρφικὰ memorentur: ſed diſerte, λέγει δέ πη καὶ Ὀρφεὺς, laudari a Diodoro Siculo (1, 11. it. 12) qui certe et Chriſtianis omnibus, et recentioris ſcholae Platonicis antiquior eſt.

De fide noſtrorum Apologetarum, Clementis Alexandrini praeſertim, hic non diſputamus; qui vel primum Iliados verſum eſſe leuiter inflexum ex Orphico carmine (cf. Fragm. XVIII), vel Pythagoram ſuppoſuiſſe verſus ſuos, (Strom. 1. p. 397, 14. vid. Potter.) ex ſcriptoribus, qui tum exſtitiſſe debent, memorant: quale quid in mentem venire non potuit his, qui non iidem ante Pythagoram et Homerum exſtitiſſe verſus Orphei putarent. Sed ratio eſt in promtu, cur multa quidem debuerit eſſe Orphei apud poſteros mentio: carmina ipſa ab initio homines vix ac ne vix quidem ſcriptis ſuis intexuerint. Myſtica enim fuerunt pleraque omnia, pars religionum, orgiorum, myſteriorum, ſub ſancti ſilentii ſacramento commendata myſtis, quae diuulgari et referri ſalua pietate non poſſent. Itaque de Orpheo, vt inuentore omnium myſterio-

rum et cerimoniarum ac religionum auctore praedicare ſolent, a verbis, vt religione conſecratis, fere abſtinent (Herod. 2, 81. Pauſ. Boeot. 30. Celſus ap. Orig. 7 p. 367). Exorta Euangelii lux diſcuſſit illas tenebras, cum ſoluti prauis religionibus noſtri nihil dubitarunt ἐξορχεῖσθαι (magnum crimen apud antiquos illos, et ipſi Alcibiadi funeſtum) et quae agerentur in myſteriis, vulgare: quo in genere Iuſtinus Martyr et Alexandrinus Clemens primi videntur. Ceterum via ſemel aperta, nec alieni a noſtra perſuaſione dubitarunt publicare, quae latere diutius non poſſe viderent, et hoc modo agere, vt quae ad ignominiam, impietatem, turpitudinem traherent Chriſtiani, ea vel ad rerum naturam declarandam, vel ad interiorem aliquam theologiam, ſeu metaphyſicam dicere malis, referenda eſſe, perſuadere hominibus ſtuderent.

Operae autem pretium cum putarem, haec non ita modo vniuerſim, poſt perluſtratas curſim Orphicas reliquias, pronunciare, ſed ſingula etiam ſeorſim conſiderare fragmenta; non contentus H. Stephani Eſchenbachiique collectionibus, diligenter ex omni ſcriptorum genere, quaecunque reperire potui, Orphica verba collegi (qua in re mirum in modum Indicibus me Fabricianae Bibliothecae inſertis adiutum, ingrati eſſet diſſimulare) et meis in ſchedis, non modo a quibus ea auctoribus, ſed quo libro et loco libri ea conſeruata ſint, annotaui, vt iam in procliui ſit reperire, quis ſcriptor, quibus verbis, quo conſilio quemque locum protulerit. Quae res cum laboris non nihil habuerit, hoc viciſſim commodi feret, vti appareat, quantum veri ac ſolidi ſit in illa virorum doctorum Cudworthi (Syſtem. intell. p. 247) et Moshemii (ad eum locum n. 37) ſuſpicione, a Iudaeis et Chriſtianis ſimilem hic fraudem admiſſam eius, de qua circa

Sibyllinos libros verſata nemo temere hodie dubitat. Atque hunc fructum laboris non nullius noſtri, quem ſi abſoluere liceat, vltimam fore humanarum occupationum mearum non ſine cauſa ſuſpicor, tum demum proferre integrum erit, cum Orphica omnia vno volumine comprehenſa ac diſpoſita commode exhibere continget: quo facto, quod nunc nimis impeditum ac ſpiſſum eſt, nullo pene labore, ipſo velut oculorum coniectu arbitrari, qui volent, poterunt.

THOMAE TYRWHITTI
PRAEFATIO AD LITHICA.

Orphei nomen, poemati huic praefigi folitum, cur omiferim, patebit ex notatis ad argumentum n. (2).

In caeteris editionem IO. MATTHIAE GESNERI, quae fimul omnes priorum editorum notas continet, repraefentare conftitui, fublata tamen praviffima illa carminis in plures fectiones distributione, quam ab auctore profectam nemo credat, et quae ad mentem eius obfcurandam magis quam illuftrandam faepius eft idonea. (1) Porro cum poema hoc poft tot editiones, partim ob oeconomiam ipfius prorfus ignoratam, partim ob graues, quibus fingulae fcatent paginae, librariorum errores, etiamnum (fecundum illud Ariftotelis) ἐκδεδομένον καὶ μὴ ἐκδεδομένον iure cenfeatur, mihi praecipue laborandum duxi, vt oeconomiam eius, quoties a Gefnero male perfpecta eft, plane et diftincte exponerem, tum vero librariorum errores quibus poteram, fiue meis fiue aliorum fubfidiis, tollere tentarem. Et in hac quidem altera et difficiliore opellae meae parte, quam viam inftiterim, accuratius paulo dicendum eft.

(1) Inter alia interpretationem Latinam, a Gefnero, vt titulus praefert, *vtcunque accuratam et emendatam*, recudendam dedi. Cuius iam poenitet. Sed profecto antequam fchedas poft typographorum operam corrigendas perluftrarem, non animaduerteram, quam parum interpretatio illa ad auctoris noftri illuftrationem profutura effet.

Inter opera Orpheo tributa in edit. Philippi Iuntae, a. 1500. hic libellus *de Lapidibus* non comparet. Primum lucem vidit ex aed. Ald. a. 1517. ex MS. valde deprauato. Recusus est ap. Haered. Iunt. a. 1519; ab H. Stephano, a. 1566. ab Eschenbachio a. 1689. Harum omnium editionum varias lectiones fideliter, credo, enotauit Gesnerus, diligentia magis laudabili quam euentu prospero, cum pleraeque earum sint merae typographorum hallucinationes, et satis constet posteriores editiones vel Aldinam expressisse, vel ab illa sine auctoritate Codd. MSS. discessisse. Variis hisce lectionibus nonnullas etiam doctorum virorum coniecturas, hinc inde collectas, nonnullas, nec infelices, de suo addidit Gesnerus; neque ipse tamen Codice vllo MS. vsus. Tandem post mortem ipsius, collatio Codicis Parisiensis, a Ruhnkenio V. Cl. subministrata, editioni quae Lipsiae prodiit a. 1764. laudabili sane consilio adiecta est; cum Codex ille, licet non optimae, vt videtur, notae, nouas quasdam et luculentas praebuerit emendationes, tum etiam plures leuioris momenti, quas Eschenbachius ex coniectura tantum H. Stephani ediderat, auctoritate sua confirmauerit.

His igitur subsidiis instructus, primum operam dedi, vt textum editionis Aldinae ex collatione MS. Parisiensis quantum poteram emendatum sisterem, adhibitis etiam nostri locis quae a Tzetze prolata sunt, ex MS. alio certe et nonnunquam meliore. Quam vnicam posui quasi ex Stobaeo emendationem, ver. 75. Conradi Gesneri ingenio potius tribuendam reor. V. n. (1) [ad argum. Demetrii Moschi] Sed cum verissima sit, non magni interest. (2) Exhausto hoc ex Codd.

(2) Re accuratius paulo inuestigata, non dubito loca omnia nostri quae in editionibus Stobaei post primam leguntur, a Conrado Gesnero interpolata fuisse. Simile quid obseruauit Fabricius Bibl. Gr. VIII. p. 666. de locis *Simplicii*, *Gregorii Theologi*, *Pauli Silentiarii*, *Agathiae*, et *Agapeti*. „Nam ex Photio, qui auctorum, e quibus Stobaeus sua selegit, texit

MSS. auxilio, cum plurima et grauiſſima adhuc reſtarent vitia, ad ea tollenda coniectura ſola vtendum erat. Prouinciam autem hanc, lubricam ſane at neceſſariam, ita adminiſtraui, vt eas doctorum virorum coniecturas, quae certae videbantur, id eſt, in quibus neque de vitio nec de remedio dubitare poteram, in textum admiſerim, priore lectione in notis depoſita; caeteras minus certas, in quibus ſcilicet aut de vitio aut de remedio dubitabatur, in notis memorare ſatis habuerim; nonnullas plane ineptas, quales etiam primariis diſciplinae noſtrae hominibus aliquando excidere ſolent, ſilentio praeterierim. Meas autem ipſius coniecturas in textum nunquam intuli, cum de illarum veritate ab aliis iudicari maluerim; quod quidem futurum erat, etiam ſi non maluiſſem.

Reſtat vt de aetate noſtri auctoris paucis agam; nam de ipſo quod dicam nihil prorſus habeo. Vnicus autem exſtat locus, vt in n. ad ver. 70. innui, ex

nomina, exploratum eſt, nullum horum a Stobaeo teſtem citatum eſſe, verum loca illa ab alia manu, vt Agapeti ab editore Geſnero, acceſſiſſe." Equidem *loca illa omnia* (non ſolum Agapeti) a Geſnero inſerta credo; vt et *Hymnos Procli* duo, p. 389. 390. et ex *Orphicis*, qui vocantur, quinque, ibid. et p. 100. tum etiam plures verſus ex barbaro illo ſcriptore, qui nomen *Phocylidis* mentitus eſt. Ex vero ſcilicet Phocylide duo tantum fragmenta, opinor, conſeruauit Stobaeus, p. 434. 496. — Vtinam exoriatur aliquis, qui genuinum nobis Stobaeum ex Codd. MSS. emendatum donet, aut ſaltem *Eclogas Phyſicas et Ethicas*, quae a Cantero ex codice mutilo et mendoſo editae ſunt. Quantum in his ſuppleri et emendari poſſit, ex MSS. Auguſtano et Leidenſi, praeclarum ſpecimen dedit Scriptor Anonymus in Miſcell. Obſeru. vol. VII. p. 181—196. ex quo hic tantum notare iuuat, verſum integrum, et ad ſenſum apprime neceſſarium, *Hymno Cleanthis* reſtitui poſſe, poſt ver. 17. πλὴν ὁπόσα ῥέζουσι κακοὶ σφετέραισιν ἀνοίαις. Sic enim pergit MS.

ΑΛΛΑ ΣΥ ΚΑΙ ΤΑ ΠΕΡΙΣΣΑ ΕΠΙΣΤΑΣΑΙ
ΑΡΤΙΑ ΘΕΙΝΑΙ

καὶ κοσμεῖν τὰ ἄκοσμα. κ. τ. λ.

quo de aetate eius coniecturam aliquam ſaltem facere poſſumus. Is eſt ver. 73. 74.

καί κεν ὁ μὲν κονίῃσιν ὑπ' ἄορι κρατὸς ἀπευθὴς
[ſ. ἀμερθείς]
λευγαλέῳ θανάτῳ δῖος φὼς ἐκτετάνυσται.

Hinc vero, vt mihi quidem videtur, veriſimile ſit, auctorem noſtrum iis temporibus ſcripſiſſe, quibus Magia, velut crimen capitale, gladio vindicaretur. Hoc autem nulla lege ſancitum inuenio ante imperium CONSTANTII. Tum demum, inualeſcente Chriſtianiſmo, A°. ſcilicet C. 357. Conſtantii prodiit edictum de *Magis*, etc. *ſupplicio capitis feriendis.* (3) Sub Magiae autem nomine damnabantur *Aruſpicinae*, *Vaticinia*, et artes omnes *Mathematicae* vulgo dictae; tum etiam *Theurgia* illa myſtica, quam praecipue excolendam ſuſceperant Philoſophi, qui a Plotino vsque ſapientiae Platonicae faecibus ſe ingurgitauerunt. (4)

Poſito igitur (non dicam demonſtrato) Scriptorem hunc in ſaeculo, quod legem illam Conſtantii

(3) V. Cod. Theod. IX. Tit. XVIII. 5. Conſtantio A. IX. et Iuliano C. Conſſ. „*Supplicio capitis ferietur*, gladio vltore proſtratus, *quicunque iuſſis noſtris obſequium denegauerit.*" Deinde recenſentur, in quos lex lata eſt, „*Chaldaei et Magi, et caeteri quos maleficos ob facinorum magnitudinem vulgus appellat.*" Hi omnes vno verbo γόητες tunc temporis Graece vocabantur.

(4) V. Eunapium in *Vit. Philoſ.* et ſpeciatim in vitis *Maximi* et *Chryſanthii.* Et Maximus quidem, *vir ingenti nomine doctrinarum* (vt a Marcellino vocatur l. XXIX. c. 1.) Iuliani Imp. olim praeceptor et familiaris, vetitam hanc circa res diuinas περιεργίαν morte luit, ſub Valente correptus, ob oraculum quoddam ſciſcitantibus expoſitum, et *capite truncatus.* Marcell. l. c. Eunap. v. Maximi. Quid igitur? (quoniam coniecturis agendum eſt) quid ſi ponamus auctorem noſtrum ad hanc ipſam Maximi huius caedem tum recentem reſpexiſſe, et proinde ſub Valente floruiſſe? Nihil certe video, quod coniecturae huic multum aduerſari poſſit; non pauca, quae auxiliantur.

inſecutum eſt, vixiſſe, facillimum erit difficultates nonnullas, quae ex vlla alia hypotheſi mihi vix ſolubiles videntur, explicare. Hinc enim patet, cur multorum lapidum virtutes tam medicas quam theurgicas apud noſtrum inuenimus, quorum ne nomina quidem ab antiquioribus de hac materia ſcriptoribus, Theophraſto ſcilicet, Dioſcoride, Plinio, aut Galeno, memorantur. (5) Hinc quoque ratio petatur, cur auctor non modo nomen ſuum operi nusquam inſcripſerit, ſed etiam ab omnibus rebus, quae indicium ſui facere poſſent, prudens, vt videtur, abstinuerit; (6)

(5) Has lapidum virtutes, quae vocantur, ſiue poteſtates, vniverſas a Theophraſto aut ignoratas aut neglectas fuiſſe conſtat. Nonnullae a Dioſcoride περὶ ὕλ. ἰατ. L. V. et a Galeno περὶ ἁπ. φαρμ. L. IX. recenſentur, praecipue medicae; plurimae omnis generis a Plinio N. H. L. XXXVII. qui etiam quaecunque in hoc libello leguntur non omiſſurus videtur, ſi ei alicunde innotuiſſent.

(6) Turbae illae ſub Valente, quae Maximo funeſtae fuerunt [V. ſupra n. (4)] copioſe ſatis enarrantur ab Amm. Marcell. L. XXIX. Primorum reorum crimen erat *nomen imperaturi poſt Valentem deteſtandis praeſagiis didiciſſe.* Procedente quaeſtione, inquit Zoſimus L. IV. p. 743. *πρὸς ὀργὴν ἄμετρον ὁ βασιλεὺς ἀνάσας ὑπόπτως εἶχε πρὸς ἅπαντας τοὺς ἐπὶ φιλοσοφίᾳ διαβοήτους, ἢ ἄλλως λόγοις ἐντεθραμμένους.* Interficiebantur igitur, praeter *Maximum*, ὁ ἐκ Φρυγίας ἹΛΑΡΙΟΣ, ὡς δὴ χρησμόν τινα λοξὸν εἰς τὸ σαφέστερον ἑρμηνεύσας· καὶ ΣΙΜΩΝΙΔΗΣ ἐπὶ τούτῳ· καὶ ΠΑΤΡΙΚΙΟΣ ὁ Λυδός· καὶ ὁ ἐκ Καρίας ΑΝΔΡΟΝΙΚΟΣ· ἦσαν δὲ οὗτοι πάντες εἰς ἄκρον παιδείας ἐληλυθότες, καὶ φθόνῳ μᾶλλον ἢ ψήφῳ δικαίᾳ κατακριθέντες. Id. p. 744. Paulo aliter de *Hilario* Suidas in v. *κατὰ παιδείαν μὲν ἦν ἀνὴρ οὐ γνώριμος· κοινωνεῖν δὲ αὐτῷ θεὸς ἐδόκει τῆς τοῦ μέλλοντος προγνώσεως. ὥστε ἦν μάντις ἄριστος.* Et de *Patricio* ſic, in v. *ὃς τῆς ἀπὸ τῶν φαινομένων ἢ παρατρεχόντων σημείων τεκμάρσεως ἀκριβὴς ἦν ἐξεταστής.* Scilicet cum Philoſophi Magiae operam darent, non mirum eſt Magos pro Philoſophis habitos. Incendium idem ſub Valente Libanium pene corripuit [de vit. ſua p. 56.] qui etiam ob Magiae crimen ſaepe alias periclitatus eſt. [ibid. p. 57. 17. 34. 35.] Poſt multorum, *vt pecudum, vbique trucidationem* (inquit Marcellinus l. c.) *deinde congeſti innumeri codices, et acerui voluminum multi, ſub conſpectu*

cur denique libelli exemplaria tam pauca, quasi furtim, distributa fuerint, vt non mirandum sit, eum vel per octo saecula latuisse, vel tandem in Tzetzis manus sine vlla scriptoris sui memoria deuenisse. (7)

iudicum concremati sunt, ex domibus eruti variis, vt illiciti, ad leniendam caesorum inuidiam. Saepius autem accidit, vt, *signatis* reorum *domibus*, immitterentur, *qui inter scrutinia supellectilis poenis addicti incantamenta quaedam anilia vel ludibriosa subderent amatoria, ad insontium perniciem concinnata; quibus in iudicio recitatis, vbi non lex, non religio, non aequitas veritatem a mendaciis dirimebat, indefensi bonis ablatis, nullo contacti delicto, promiscue iuuenes aliique, membris omnibus capti, ad supplicia sellis gestoriis ducebantur.* INDE FACTVM EST PER ORIENTALES PROVINCIAS, VT OMNES, METV SIMILIVM, EXVRERENT LIBRARIA OMNIA: TANTVS VNIVERSOS INVASERAT TERROR.

(7) Michael Psellus, qui centum annis ante Tzetzen vixit, et libellum scripsit de *Lapidibus* qui hodie exstat, nihil habet quod ex nostro certe deriuatum dicere possimus. Tzetzes tandem saeculo duodecimo (non *solus*, vt dixi in n. (1) sed) fortasse *primus* poema hoc sub titulo Orphei citauit; nam auctorem Epitomes (de qua V. ADDENDA [post praefat.]) ante Tzetzen vixisse non est cur credamus. Scriptorem autem nostrum in Tzetzis manus ἀνώνυμον venisse, et proinde Orphei nomine ab eo donatum fuisse, idcirco verisimillimum puto, quia video plures alios tractatus, quorum ne tituli quidem ab auctoribus vetustioribus memorantur, ab eodem, velut Orphei, fidenter laudari, tam in Chiliasi, quam in Commentariis ad Hesiodum et Lycophronem, quos etiam vnius Ioannis Tzetzis opera fuisse constat. [V. Fabric. Bibl. Gr. X. 245. seq.] Hic scilicet non solum vetustissimi vatis librum hunc ΛΙΘΙΚΑ inscriptum, sed etiam ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ, et ΔΩΔΕΚΕΤΗΡΙΔΑΣ, et ΓΕΩΡΓΙΑΝ ad manum habuit; cum aliorum plures versiculos ex variis locis citauerit, et τὰς ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ quasi ταῖς Hesiodi ΗΜΕΡΑΙΣ in toto opere praeferendas extulerit. *Comment. ad Hesiod.* HM. *princip.* Rem vero sic se habuisse suspicor. Incidit forte Tzetzes in librum omnia haec poemata simul continentem; in quo libro cum primum locum occuparent ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ v. g. quae, vtpote Musaeo inscriptae, ad Orphea auctorem pro more referendae viderentur, ipse pro-

Quod vero ad internos ſcriptionis characteras attinet, difficile dictu quantum lucis et energiae prooemio accedet, ſi ſupponamus auctorem id agere, vt mirabiles philoſophiae theurgicae poteſtates extollat, et ſimul queratur de noua illa religione quae his *deorum donis* mortales intercluderet. (8) Oratio autem,

peranter nimis et incaute caetera etiam in eodem libro poemata Orpheo tribuenda exiſtimauit. Nam, vt infra monui n. (2) [ad argum.] incredibile eſt quenquam, niſi ex tali errore, poema hoc *περὶ λίθων* Orpheo tribuere potuiſſe; et poema ΠΕΡΙ ΓΕΩΡΓΙΑΣ, ex quo, velut Orphei, multos verſus protulit Tzetzes, ſatis iam conſtat non aliud fuiſſe ab illo, quod vulgatum eſt a doctiſſimo Fabricio in Bibl. Gr. VIII. ſub vero eius titulo, ΜΑΞΙΜΟΥ ΠΕΡΙ ΚΑΤΑΡΧΩΝ. V. Weſſeling. *Probab.* c. 17. Quam parum autem in his rebus Tzetzes viderit, nihil attinet dicere; quam pronus vero in errorem fuerit, praeſertim de ſcriptis ſub Orphei nomine, ipſe clarum documentum dedit in *Prolegom. ad Lycoph.* vbi, poſtquam Orphea inter Hymnorum ſcriptores memorauit, ſubiicit: *γράφει γὰρ ὁ Ὀρφεύς, χωρὶς τῶν* ΑΣΤΡΟΛΟΓΙΚΩΝ, *καὶ* ΕΠΩΔΙΚΩΝ, *καὶ* ΜΑΓΙΚΩΝ, *καὶ τῶν ἑτέρων, καὶ ὕμνους εἰς Δία, καὶ τοὺς λοιπούς, οὕτω· Ζεὺς πρῶτος γένετο. κ. τ. λ.* Qui talem ſcriptorum farraginem, velut Orphei, amplexus fuerit, cum omni iudicandi facultate caruiſſe manifeſtum eſt.

(8) V. ver, 22—53, in quibus nihil fere inuenias, quod non per ſcientias magicas et theurgicas fieri poſſe vulgo credebatur. Cum vero Chriſtianiſmus iam dominans, auxilio legum ſcientias has coerceret et tolleret, non certe incredibile eſt Poetam, religionis veteris cultorem, querela tali vſurum fuiſſe, ver. 67—81.

Οὐδέ τις οἶδε θεοῖς ὀπιζέμεν ἀθανάτοισι·
ἐκ δ' οἵγε πτολίων τε καὶ ἀνδρῶν ἤλασαν ἐσθλήν
(ἆ δειλοί) σοφίην, Ἑρμείαο ὑβρίζοντες, κ. τ. λ.

ΘΕΟΙΣ ſcilicet ΟΠΙΖΕΜΕΝ, vel ΘΕΟΥΣ ΘΕΡΑΠΕΥΕΙΝ, Ethnicorum, ſecundum ipſos, proprium erat; Chriſtiani *ἀσεβεῖς, ἄθεοι*, audiebant. Sic Eunapius, *Vit. Maxim.* p. 89. de Iuliano: *πάντας μὲν λανθάνων, ὅτι* ΘΕΡΑΠΕΥΕΙ ΘΕΟΥΣ· et p. 107. de Feſto: *ὁ δὲ παρῆλθε μὲν εἰς τὸ τῶν Νεμέσεων ἱερόν· καί τοί γε οὐδέποτε φήσας* ΘΕΡΑΠΕΥΕΙΝ ΘΕΟΥΣ, *ἀλλ' ὡς ἐκόλασεν ἅπαντας* ΔΙΑ ΤΟΥΤΟ *ἀνῃρηκώς.* Hic autem Feſtus (vt id obiter moneam) Maximum capite truncari fecit, de quo ſupra n. (4). ΣΟ-

ſicut a Graeciſmo vetere et ſincero in tantum deflectit, vt facile ſatis credamus eam ab homine Aſiano poſt tempora Conſtantii profectam fuiſſe, ita nitidior eſt, et luminibus poeticis magis diſtincta, quam vt aetati multo ſeriori imputari poſſit. Ex his igitur omnibus ſimul perpenſis; ex materia, et forma, et fatis, et conſilio, et ſtylo huius poematis; mihi ſaltem veriſimile videtur, auctorem eius neque ante Conſtantium, nec multo poſt Valentem, vixiſſe. Iudicet Lector eruditus. (9)

ΦΙΗ porro hic eadem eſt cum *Philoſophia* illa, ſuper quam Iulianum ſic compellat Mamertinus in *Gratiarum actione*, c. XXIII. „*Tu PHILOSOPHIAM paulo ante ſuſpectam, ac nedum ſpoliatam honoribus, ſed ACCVSATAM AC REAM, non modo IVDICIIS LIBERASTI, ſed amictam purpura, auro gemmisque redimitam, in regali ſolio collocaſti. Suſpicere iam in caelum licet, et ſecuris aſtra contemplari luminibus*, etc." Similia habet Libanius *de Vit. ſua*, p. 40. 41, et in *Epitaph. in Iulian.* p. 291. Conſtantii enim lex, ſupra memorata, n. (3) Iuliano imperante irrita iacuit; mox autem ſub Valente acrius intendebatur. V. n. (6).

(9) Rem non omnino ἀπροσδιόνυσον me facturum arbitror, ſi eidem iudicio hic ſiſtam coniecturas nonnullas, quae mihi inter ſcribendum ſubnatae ſunt, de aetate alterius etiam poematis Graeci anonymi, quod falſo, vt opinor, MANETHONI tributum eſt.

Libri iſtius ſcriptorem *antiquitatem mentitum fuiſſe* olim coniecit Lucas Holſtenius, *ex ſtylo et numeris*, vt ipſe ait. *Praef. Gronou.* ad Manethonem. Hanc autem viri doctiſſimi ſuſpicionem non ſine irriſu reprobans Gronouius, Manethonem quendam Aegyptium, bona fide vſum, Apoteleſmatica haec ſua regi Ptolemaeo, et quidem Philadelpho, inſcripſiſſe ſtatuit. *Ibid.* nec quenquam ex recentioribus me vidiſſe memini, qui ſententiae Gronouianae aduerſatus fuerit. Hic igitur nonnulla in medium proferam, quae me impulerunt vt crederem, poema hoc, Manethonis nomen falſo praeferens, ſub imperio Romano, et quidem ad occaſum properante, literis mandatum fuiſſe.

De *ſtylo et numeris*, ex quibus ſolis coniecturam ſuam duxiſſe videtur Holſtenius, nihil dicam, niſi quod certiſſimum eſt et hunc et illos a ſaeculi Ptolemaeorum conſuetudine quam longiſſime abhorrere. Ea potius breuiter perſequar, quae

auctorem *rerum* multo recentiorum notitiam habuisse testantur.

In lib. I. ver. 104.

Ἥλιος δ' ὕπατον [ῥέζει]. Gronouius reddit: Sol *principem* [facit]. Noluit scilicet hominem Aegyptium, sub Ptolemaeo Philadelpho, de magistratibus Romanis familiariter loqui. Mihi vero non liquet vocem ὕπατον, substantiue positam, de alio quam *consule* intelligi posse.

Lib. IV. ver. 66. de Venere dicitur.

Φράζει τοι βιότην βαθυχρήμονα, ΧΕΙΛΙΑΔΑΣ τε ΑΡΧΑΣ. — Reddit Gronouius: *Millenaria imperia.* quae qualia sint prorsus nescio. Procliue erat reddere: *tribunatus militaris.* Nam qui Romanis *tribunus militum*, a Graecis Χιλίαρχος vocabatur. Imperium autem aliud eiusdem nominis, aut militare aut ciuile, siue apud Graecos siue apud Aegyptios, extitisse nemo, opinor, tradidit. Nisi forte contendat aliquis auctorem respexisse ad illum Persarum et Macedonum Χιλίαρχον, de quo Diod. Sic. XVIII. 48.

Lib. IV. ver. 600.

Ἐξ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΙΗΣ βασιληΐδος ἥμισυ δοῦλοι. Gronovius vertit — *ex liberta regia* semiserui — quasi scriptum esset ἐξ ἀπελευθέρης. Sed ἀπελευθερίη, opinor, verti debet — *libertinitas*, i. e. status *libertinus.* Notum est libertinos homines, in Romanorum politia, tenuisse statum inter ingenuitatem et seruitutem medium, ita vt etiam principum liberti ἥμισυ δοῦλοι vocari possent. An talis hominum *ordo* in vlla alia politia extiterit, mihi nondum exploratum est.

Lib. II. ver. 263.

> Ἄλλοι δ' αὖτε πέλονται ΑΠΑΓΓΕΛΕΕΣ βασιλήων,
> πίστιν τ' ἀμφὶ δίκαιοι θεμιστοπόλων, ὑπ' ἀνάκτων
> ἴσχουσιν, κεῖνο σφετέρῳ νόῳ ἰθύνοντες.

Ex hac descriptione satis patet meros principum *nuntios*, vel *cursores*, non intelligi. Mihi igitur suspicio est, auctorem loqui de iis hominibus, qui, sub imperatoribus Romanis, Latine *Agentes in rebus*, Graece Ἀγγελιαφόροι vocabantur. V. Valesii notam ad Am. Marcellin. L. XV. c. 3. Firmicus certe, qui sub Constantino scripsit, cum *Procuratoribus* et *Rationalibus* coniungit eos quibus *nuntiandi potestas conceditur.* Mathes. L. III. c. 4.

Lib. IV. ver. 561.

> Ἔσται ΜΙΣΕΛΛΗΝ γενέθλη, τιμήν τε θεοῖσιν
> οὐχὶ νέμων. κ. τ. λ.

Manifestum est sectam aliquam hic designari; aut Iudaeam, aut, vt ego quidem existimo, Christianam. Quibus aliis simul contigerit, vt exprobrarentur quasi *Hellenas odissent et*

Deos contemnerent, nusquam video. Ex his autem alterum vulgatiſſimum fuiſſe Chriſtianorum opprobrium dixi ſupra n. (8); de altero nunc obſeruandum eſt, nomen *Hellenis*, poſtquam inualuit Chriſtianiſmus, non tam ſaepe *gentem* alicuius hominis quam *religionem* eius deſignare. Omnes a Chriſtianiſmo alieni Ἕλληνες vocabantur. Luculentum exemplum eſt ap. Theophylact. Hiſt. V. 14. p. 232. Ed. Venet. vbi *Choſroes, rex Perſarum*, de vxore Sira et ſeipſo ſic loquitur: ἐπειδὴ ἡ Σίρα Χριστιανή ἐστιν, κἀγὼ ΕΛΛΗΝ. Chriſtianos igitur iis temporibus μισέλληνας, i. e. *ethnicorum*, ſeu *gentilium*, *oſores*, proprie appellatos fuiſſe nemo dubitet. Sed neque in reliqua deſcriptione aliquid inueniatur, quod non iisdem ab inimicis ſuis ſaepius obiectatum eſt. Quod ſi quis tamen haec omnia a vero Manethone de Iudaeis Alexandrinis dicta intelligere malit, non omnino repugnem, modo ille oſtendat caetera etiam, quae ſuperius notaui, ab eodem proficiſci potuiſſe.

Atque haec hactenus de toto illo poemate quod Manethonis dicitur. Quibus adiiciam, me vehementer ſuſpicari libros duos, primum et quintum, qui ſoli Manethonis perſonam praeferunt, ab alia et recentiore manu eſſe quam reliqui quatuor ſunt. Hanc autem mihi ſuſpicionem inprimis mouit ſcriptionis genus, ſi quid video, omnino diuerſum. In quatuor enim illis libris, II, III, IV, et VI, oratio, pro aetate ſcriptoris, ſatis pura eſt, aliquando etiam nitida; verſificatio proba, contra receptas proſodiae leges raro peccans, ita vt ipſa illa peccata librario vel interpolatori potius quam auctori imputanda videantur; ordo rerum, vt in partibus operis mutili, lucidus, et ab ipſo auctore plerumque explicatus. In duobus contra libris, I, et V, oratio plerumque pinguis et ſcabra eſt, non raro barbara; peccata in metrum frequentia, et enormia; ordo plane nullus. Quin etiam in libris I, et V, ſingulari ſane licentia, inter verſus heroicos elegiaci crebro inſeruntur; in reliquis quatuor libris ne vnus quidem occurrit verſus elegiacus. Illorum porro librorum vtrique praefigitur putida ad regem Ptolemaeum, ex perſona Aegyptii cuiusdam, allocutio; in caeteris nulla vsquam Ptolemaei mentio, nihil quod auctorem Aegyptium fuiſſe ſuadeat. Plura denique Apoteleſmata, quae in hac operis parte, ſuo loco, ſecundum certam ſeriem, poſita ſunt, in libro I, extra ordinem leguntur, iisdem pene verſibus expreſſa. Confer lib. I. ver. 308—338. cum lib. IV. ver. 50. 51. 395—413. 481—490. et agnoſces opinor, haec omnia ab eodem auctore in eodem opere poni non potuiſſe; agnoſces etiam, niſi fallor, libri I auctorem plagii crimine manifeſto conuinci.

POSTSCRIPTVM.

Cum praefationem hanc Typographo iam traditurus essem, in manus meas tandem venit exemplar Orphei Gesneriani, quod mihi legauerat vir amicissimus, et omnibus qui has literas colunt desideratissimus, SAMVEL MVSGRAVE. In eius exemplaris marginibus reperi (omnino praeter spem meam) complures τῦ μακαρίτυ ad hoc poema coniecturas; de quibus ne plura dicam obstat inprimis, quod cum meis tam crebro consentiunt. Ex notula etiam ad ver. 292. didici (quod profecto me fugerat) KOENIVM, V. Cl. nonnulla nostri loca tractauisse in commentario eruditissimo ad *Gregorium de Dialectis.* Hic igitur vtriusque, tam KOENII quam MVSGRAVII, coniecturas simul subiiciam; mihi ipsi serio gratulaturus, si quantum de inuentionis gloriola amisisse videar, tantum roboris et firmitatis suspicionibus meis ex conspirante talium virorum iudicio accessisse existimetur. *)

ADDENDA

[In ed. Tyrwhitti p. 98]

Superiores notae iam scriptae, et maximam partem typis expressae erant, antequam Epitomen huius opusculi manuscriptam in Bibliotheca Bodleiana delitere comperi. In Catalogo sic describitur, inter plures tractatus qui in Cod. *Barocc.* 131. continentur; „Anonymi *Collectanea* quaedam medica a fol. 492. ad 498 b. *Λίθος κρύσαλλος ὁ πᾶσι γνώριμος.*" Codicem autem ipsum inspicienti clare sese obtulit titulus hic, Ὀρφέως λιθικῶν —

*) Musgrauii et Koenii coniecturae suis locis in notis nunc commemoratae sunt. HERM.

cum tertia quadam voce, quam, literis ex madore chartae cuanidis, legere nequiui. Neque vero, si titulus defuisset, Collectanea haec e nostro auctore praecipue deriuata (cum additamentis quibusdam ex Dioscoride, fortasse, aliisque) vlli dubium esse potuit. Ex hac igitur epitoma nonnulla proferre pergam, quae locis nostri obscuris et corruptis, aut lucem allatura sunt aut medelam; *) praemonito tantum Lectore, scriptorem hunc, quem Christianum fuisse constat, *Prooemium* totum neglexisse; *Episodia* etiam *Mythologica*, et alia quaedam mere *Theurgica*, prorsus omisisse, siue ob religionem, siue quod ea solum, quae ad medicinam spectabant, excerpere constituerat.

*) Haec quoque nunc in ipsis notis reposita sunt. HERM.

ΟΡΦΕΩΣ

ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΑ

ΟΡΦΕΩΣ ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΑ.

Ὦναξ Πυθῶνος μεδέων, ἑκατηβόλε, μάντι,
ὃς λάχες ἠλιβάτυ κορυφῆς Παρνησίδα πέτρην,
σὴν ἀρετὴν ὑμνῶ· σὺ δέ μοι κλέος ἐσθλὸν ὀπάσσαις·

In cod. Ruhnk. inſcriptio nulla eſt, neque in Aug. 1. Sed in cod. Ruhnk. in fine eſt: *τέλος τῶν ἀργοναυτικῶν ὀρφέως τοῦ ποιητοῦ*. In Aug. 2. *ὀρφέως ποιητοῦ βίβλος ἀργοναυτικῶν*. In Wratisl. Ὀρφέως Ἀργοναυτικά. V. 1. Ἄναξ Ask. 2. *παρνασίδα* Ask. Wrat. *παρνασσίδα* vulgo.

3. Κλέος ἐσθλὸν ὀπάσσαις.] Haec verba ita hactenus interpretati ſunt, ac ſi poeta proprii ſui nominis famam extendi ab Apolline petat. Sed praeter hunc, longe alius horum verborum eſſe poteſt ſenſus. Nimirum in hac invocatione duo potiſſimum ab Apolline petit poeta: Primo, vt ſibi vniuerſam ſequentis hiſtoriae ſeriem vere et ex ordine enarrare liceat, adiuuante et inſpirante Deo; quemadmodum Virgilius: *Muſa mihi cauſſas memora* etc. quam partem abſoluit his duobus verſibus:

> Σὴν ἀρετὴν ὑμνῶ, σὺ δέ μοι κλέος ἐσθλὸν ὀπάσσαις,
> Πέμπε δ' ἐπὶ πραπίδεσσιν ἐμαῖς ἐτυμηγόρον αὐδήν.

Deinde, vt eandem hiſtoriam dulcibus modulis et ſonoro carmine pertractare poſſit, quam partem itidem duobus ſequentibus verſibus abſoluit:

> Ὄφρα πολυσπερέεσσι βροτοῖς λιγύφωνον ἀοιδὴν
> Ἠπύσω, μούσης ἐφετμαῖς καὶ πηκτίδι πυκνῇ.

Τὸ igitur *κλέος ὀπάσσαις*, optime, mea quidem ſententia, exponi hoc ſenſu poſſet per *διαδιδομένην φήμην διήγησον*, ita vt plane reſpondeat illi adducto Virgiliano: *Muſa mihi cauſſas memora.* Quodſi tamen quis in priori ſenſu accipere velit haec verba, huic quidem non repugnabo, modo non cum vulgatis interpretibus haec verba a ſequentibus ſeiungat, ſed in ſequenti verſu *τὸ δὲ* pro copulatiua, (quod ſaepe ita apud hunc poetam occurrit) habeat: ita vt ſenſus ſit: Tu mihi hanc gloriam largire, vt late diſperſis hominibus etc. Τὸ *κλέος τῶν μέσων* eſſe, omnibus notum. Quemadmodum etiam *clarus* apud Salluſtium accipitur: *Apud ſocios clari magis*

πέμπε δ' ἐπὶ πραπίδεσσιν ἐμαῖς ἐτυμηγόρον αὐδὴν,
ὄφρα πολυσπερέεσσι βροτοῖς λιγύφωνον ἀοιδὴν
ἠπύσω, Μέσης ἐφετμαῖς, καὶ πηκτίδι πυκνῇ.

4. πραπίδεσσι Pr. P. A. I. ἐτημ. Af. 6. Μέσαις cod. Ruhnk.

quam honestl. Ὀπάζειν Hesychius exponit χαρίζεσθαι, Ὤπασεν, ἐχαρίζετο. Sic Prometheus apud Aeschylum: Πῦρ ἐγὼ σφιν ὤπασα, quod Horatius: *Intulit.*

Audax Iapeti genus
Ignem fraude mala gentibus intulit.

Alibi etiam ὤπασε exponitur ἐτύπωσε, vt apud eundem Aeschylum: ἑπτὰ ἐπὶ Θήβ. verſ. 498. Non equidem ignoro, inferius τὸ κλέος ἐσθλὸν ὀπάζειν occurrere alio ſenſu, ſed ibi τὸ ὀπάζειν refertur ad κλέος, et interpretandum per verbum *ſequi;* hic vero refertur ad σύ. ESCHENB.

6. Ἠπύσω.] Vt hic ἐφετμαῖς correpta media, ſic ἐρετμοῖς, v. 67. Ἡ καὶ ὑπ' εἰλατίνοις ἐρετμοῖς ἁλιμυρέα βένθη: ſic et alia multa ap. hunc poetam. H. STEPH.

6. Μέσης ἐφετμαῖς.] i. e. *carmine.* ἐφετμαῖς, nonnunquam pro ἁρμοῖ vel ἁρμοζόντως. et ita intelligunt interpretes Callimachum εἰς Δῆλον:

Ἀλλὰ φίλη, δύνασαι γὰρ, ἀμύνειν πότνια δύλοις
Ὑμετέροις, οἳ σεῖο πέδον πατέουσιν ἐφετμῇ.

Vbi τὸ ἐφετμῇ roddunt etiam *legitime.* Sed vt dicam quod res eſt, in hoc Callimachi loco non videtur recte verti *legitime* τὸ ἐφετμῇ, ſed σεῖο ἐφετμῇ coniungitur, tuo iuſſu terram peragrant. Iris nimirum et Mars, vt perſequantur Latonam, quemadmodum in Hymno Panis, qui Orpheo tribuitur.

Βαίνει γὰρ τάδε θεῖα πολύκριτα σαῖσιν ἐφετμαῖς.

Mediam in ἐφετμαῖς hic auctor corripit, vt et infra in ἐφετμαῖς et alibi ſaepe, quod tamen Henricus Stephanus iam obſeruauit. ESCH.

Πηκτίδι πυκνῇ.] τῶν πηκτίδων mentionem facit Ariſtoteles lib. VIII. c. VI. Politic. Athenaeus lib. IV. et XIV. Scaliger in Hiſtorico cap. XLVIII. haec refert; *Erat et* πηκτὶς *duobus tantum neruis. Pulſabant autem radiolo altera manu, quod plectrum a percuſſione appellarunt: altera premebant neruos certis interuallis etc.* πυκνῇ, nimis craſſe reddunt: *lyram craſſam.* πυκνὸς a πύκα eſt, hoc autem ἀντὶ τοῦ ἐπισημόνως παραλαμβάνεται, teſte Aeſchyli Schol. ad ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις verſ. 151. vnde εὖ πυκάζειν, exponit: ἐντέχνως καὶ ἐπισημόνως ἔντεινε τὸ τόξον. Quin ipſum verbum πυκάζω ornatus quandam et elegantiae ſignificationem habere videtur in verſibus illis Archeſtrati, qui citantur ap. Athenaeum lib. II.

Νῦν γάρ σοι, λυροεργὲ, φίλον μέλος ἀείδοντα
Θυμὸς ἐποτρύνει λέξαι, τάπερ ἔποτε πρόσθεν
Ἔφρασ', ὅταν Βάκχοιο καὶ Ἀπόλλωνος ἄνακτος

7. ἀείδοντι cod. Ruhnk. Vind. Aug. vterque. Probat Ruhnkenius. 8. ὅ ποτὲ Aug. 1.

Ἀεὶ δὲ στεφάνοισι κάρα παραδαῖτα πυκάζω
Παντοδαποῖς, οἷς ἂν γαίας πέδον ὄλβιον ἀνθοῖ.

Quid sit νοῦς πυκνὸς, et ἀνὴρ πυκνὸς, notum est. ESCHENB.

6. Πηκτίδα instrumentum ab Lydis in Graeciam translatum, πολύχορδον καὶ πολυαρμόνιον, teste Platone de Rep. 3. p. 288. quosdam a Sapphone inventum tradidisse memorat Schneiderus. Ab Orpheo nostro, more recentiorum poetarum, cum cithara permutatum esse.

7. *Λυροεργέ.*] Nescio cur hic interpretes λυροεργὲ maluerint exponere per *Lyrae inuentorem aut patrem*, quam simpliciter per *Lyristam*, cum tamen ipsum vocabulum graecum et fabula etiam hoc potius requirant. Mercurio enim huius instrumenti inventio tribuitur, quod ab inuentore acceptum Apollo, ad fistulae modulos, lineis, quibus ante erat instructum chordis exemtis, atque nerueis intentis, adaptasse tantum legitur. vid. Scaliger loco superius adducto. Et aperte Horatius l. I. Od. X. Mercurium vocat *curuae lyrae parentem*. ESCHENB.

7. Recte Eschenbachius, quod *Lyristen* hic potius quam lyrae inuentorem intelligit; sic enim γεωργὸς, ἐριουργὸς, θεουργὸς, κρεουργὸς, e. i. g. a. non sunt, qui terram, lanam, deos, carnes inueniunt; sed qui tractant: sed hoc male, quod refert ad Apollinem, cuius mox v. 9 in tertia persona fit mentio. Breuiter, Musaeum suum alloquitur, ad quem directum totum carmen, satis ostendit v. 1344. (conf. 856. 884. 1189.) Canit Orpheus, quae discat Musaeus, quibus lyrae sonos accommodet. GESN.

8. Θυμὸς ἐποτρύνει λέξαι.] Pindaricum hoc est, ita enim Ol. 3. ἐς γαῖαν πορεύειν θυμὸς ὥρμαιν' et paulo post; Ἐμὲ δ' ὦν πα θυμὸς ὀτρύνει φάμεν. Claudianus: *Mens congesta iubet*, et: *totum spirant praecordia Phoebum*. ESCH.

9—45. Hunc locum merito Bibliothecae graecae inseruit Fabricius 1, 29, 3. GESN.

9. Heynius malebat ὅτε, propter πὶφανσκον. Sed non solent facile epici in tali positura producere ultimam in ὅτε. Noster quidem maxime ab hoc licentiae genere abstinuit, quod non leue de aetate eius indicium est. Schneiderus excusari fortasse ὅταν posse putat exemplo Mimnermi apud Strab. p. 80, (125. ed. Sieb.)

καὶ Κρόνον, ὡς ἐλόχευσεν ἀπειρεσίοις ὑπὸ κόλποις

13. Ὡς est in cod. Ruhnk. Vind. Ask. Par. Wrat. Aug. vtroque, et Voss. teste Schradero in Emend. praef. p. IV. Vulgo ὅς. Et ita Steuchus de perenni philosophia VII. 10. p. 431. Cod. Ruhnk. ἀπειρεσίῃσιν. Aug. 2. ἀπερσίῃσιν. Voss. ἐλόχη ἀπειρεσιῄσιν. Deinde Vulgo ὑφ' ὁλκοῖς. Sed codd. Ruhnk. Vind. Wrat. Ask. edd. Pr. A I C. ὑπ' ὁλκοῖς. Aug. vterque ὑπὸ ὁλκοῖς. v. N.

Οὔτις τήν γε φιλεῖ βροτὸς, ἀλλ' ὑπ' ἀνάγκης
Ἀθανάτων βουλῇσιν ἔχειν τιμῶσι βαρεῖαν.

Hanc de necessitate doctrinam recoxit nuper Spinosa, qui sentit omnia semper fuisse et esse necessaria. Ἀμίγαρτον, Hesychius ἀφθόνητον, ἄζηλωτον, ἢ πολὺ, ἢ μέγα· ὡς τὸ ἀμέγαρτε συβῶτα, ᾧ οὐκ ἄν τις φθονήσειεν. Cuius magnitudo tanta est, vt inuidiam exuperet, quod Horatius lib. II. od. XX. dixerit *inuidia maior*. Catullus in eundem fere sensum:

Aut ne quis malus inuidere possit,
Cum tantum sciat esse basiorum.

Quemadmodum etiam in contrarium idem vocabulum accipitur de eo, quod ne quidem inuidiam meretur. Sic apud Aeschylum in Supplic. v. 650. αἰδοῦνται δ' ἱκέτας Διὸς, ποίμναν τάνδ' ἀμέγαρτον. ad quae Scholia: Τὴν ὑμῶν σύστασιν ἀφθόνητον, διὰ τὸ ἀτελές. ita fortassis ἀμέγαρτον πόνον dixit Homerus Iliad. β. v. 420.

Ἀλλ' ὅγε δέκτο μὲν ἱρὰ, πόνον δ' ἀμέγαρτον ὄφελλεν.

Aeschyl. Prometh. Τὸ τῆς ἀνάγκης ἔστ' ἀδήριτον σθένος. Sed alio sensu. ESCENB.

12. Scripsi ἀτέκμαρτον. Vix enim commode ἀμέγαρτος ἀνάγκη dici potest. Secundam syllabam corripit noster recentiorum more hic et infra v. 1155. Ita Aristoph. Av. 170. et in δυστέκμαρτος Sophocles Oed. T. 109.

13. Ἀπειρεσίοισιν ὑφ' ὁλκοῖς.] Ambo interpretes latini, ignoti nominis ἔμμετρος, et Renatus Perdrierius, hic legisse videntur: ἀπειρεσίαισιν ὑπ' ἀλκαῖς, forte non adeo male. Magis tamen arridet haec lectio, quippe quam omnia quae habui exemplaria excusa seruant. Ὁλκὸς, ab ἕλκω, propriissima et proxima significatione est *extensio*, seu extractio, vt ita dicam, *in longum*. Vnde Scholiastes Nicandri ad illa ex Alexipharmacis:

— ἀμφὶ δὲ ὁλκὸς
Τέτρηχε γλώσσης νέατος ὑποχάρφεται ἰθμός.

Ὁλκὸς, inquit περιφραστικῶς τὸ μῆκος καὶ ἡ παράτασις τῆς γλώσσης. Latinum Tractus commodissime huic graeco respondet: *Tractus* enim, (quod et Giphanio ad Lucretium obseruatum est) fere est longa rerum extensio, vt: *Tractus longi flammarum*, apud eundem Lucretium, quos Graeci

Αἰθέρα, καὶ διφυῆ, πυρσωπέα, κυδρὸν Ἔρωτα,

14. Libri omnes πεgιωπία.

alias διαῤῥοίας, minus tamen feliciter, et Aratus ῥυμὸς dicunt. Ita etiam Virgil. 1. Georg.

Flammarum longos a tergo albescere tractus.

Vnde Manilius speciem cometarum facit, quos *tractos* ob extensionem caudae appellat. *Trahere vitam, tempus, aeuum,* non minus notae quam elegantes locutionis formae. Neque etiam infrequens ipsius verbi ἕλκω in Aethereis et coelestibus describendis apud auctores vsus est: Aratus in Phaenom. de naue. ὡς ἥγε πρύμνηθεν ἱησοῖς ἕλκεται ἀργώ. Vbi Scholiastes τὸ ἕλκεται simpliciter exponit per τὸ φέρεται. Cicero vertit:

At canis ad caudam serpens prolabitur Argo,
Conuersam prae se portans cum lumine puppim.

Idem statim ab initio Phaenom.

Οἱ μὲν ὁμῶς πολέες τε, καὶ ἄλλυδις ἄλλοι ἐόντες
Οὐρανῷ ἕλκονται πάντ' ἤματα συνεχὲς αἰεί.

Vbi rursus Scholia. Οὐρανῷ δὲ ἕλκονται, ἀντὶ τοῦ σὺν τῷ οὐρανῷ φέρονται. et Cicero lib. II. de Nat. Deor. reddit:

Caetera labuntur celeri coelestia motu.
Cum coelo simul noctesque diesque feruntur.

ESCHENB.

13. Vix dubito, quin vera huius loci lectio seruata sit a Steucho de perenni Philos. 7,10. p. 431. pr. ἀπειρεσίοις ὑπὸ κόλποις. Suadet hoc illa aspirationis absentia, quam in V. L. indicauimus: suadet illud, quod κόλποι ad λοχείαν, generationem, sunt sine dubio accommodatiores ὁλκοῖς, aut ὁλκαῖς adeo. Κόλποι βαυβοῦς Fr. 16, 3 quid sint, dubitari non potest. Ita Fragm. 6, 9 Ζηνὸς ἐν γαςέρι omnia nata sunt, et v. 36 ἱερὰ νηδὺς commemoratur. Add. Fr. 8, 4 et 8 it. 19: praesertim Fr. 22. Αὐτὰρ Ἔρωτα Ζεὺς καὶ πνεύματα πάντα τέκνωσε, vbi τέκνωσε plane respondet τῷ ἐλόχευσεν. Apud Aristoph. Auib. 695. Ἐρέβους ἐν ἀπείροσι κόλποις τίκτει Νύξ. GESN.

13. Probauit ὑπὸ κόλποις Ruhnkenius, recepit Schneiderus.

14. Mihi videtur, διφυῆ referri ad communionem vtriusque sexus, quam Dis tribuebant (vid. F. 6, 11); idque inductione probari posse locorum, quae Index s. Lexicon Orphicum ostendit. Res ipsa, de duplici sexu, plane Orphica. Sic Fr. 6. 11 Ζεὺς ἄρσην γένετο, Ζεὺς ἄμβροτος ἔπλετο νύμφη. De Luna H. 8, 4 θῆλύς τε καὶ ἄρσην, quam διφυῆ dixerat v. 1. De Minerua H. 31, 10. Ἄρσην μὲν καὶ θῆλυς ἔφυς. H. 41, 5 Misen vocat Ἄῤῥενα καὶ θῆλυν, διφυῆ. Ceterum hic ἔρως idem est quem πρωτογόνον διφυῆ vocat H. 5, 1.

GESN.

Νυκτὸς ἀειγνήτης υἷα κλυτόν· ὃν ῥα Φάνητα

15. ἀκειγενέτης Steuchus de per. phil. VII. 10. p. 431. Tum libri omnes πατέρα κλυτόν. Deinde Φανῆτα codd. Ruhnk. Aug. vterque.

14. *Καὶ διφυῆ περιωπία κυδρὸν ἔρωτα.*] Τὸ διφυῆ, amori etiam tribuitur in Hymnis qui vulgo Orpheo adſcribuntur, vbi in ἔρωτος θυμιάματι, v. 4. εὐπάλαμνον, διφυῆ, πάντων κληῖδας ἔχοντα. Scaliger reddit: *Caute, gemelle puer, qui cunctorum aedituus es.* L. Seneca in Hippolyto:

Diua, non miti generata ponto,
Quam vocat matrem geminus cupido.

Nil notius in Socratica ſchola quam διφυὴς hic amor, qui modo dicitur διπλοῦς θεὸς, vt apud Lucianum in Amoribus, pag. editionis nouae 899. modo δύο κάλλη, vt apud Achillem Tatium lib. II. de Clitoph. et Leucipp. Amor. et aliter aliis. Nam amorem alterum dicebant οὐράνιον, alterum πάνδημον, de quorum contraria inter ſe natura, vide praeter citatos auctores Platonem, Xenophontem in Sympoſ. Lucianum in Encomio Demoſthenis, Apuleium et alios. Illum οὐράνιον Orpheus in hymnis vocat πρωτόγονον et ibidem etiam διφυῆ. per πρωτόγονον enim intelligitur ἔρως. Nam amorem omnium Deorum vetuſtiſſimum credebant Theologi, et illo tempore natum, quo nondum coelum ac dii erant, de quo vid. Heſiod. Theogon. et Platonem in Conuiuio. ESCH.

14. Πυρωπία ex emendatione Ruhnkenii receptum: qui πυρσαυγὴς comparauit, a Doruillio reſtitutum in hymn. XVIII. 1.

15. De Phanete plura hic non addimus. Orphica loca prodit volentibus Index in Φάνης et ἠρικαπαῖος. GESN.

15. *Ὃν ῥα Φάνητα.*] Inſignis locus apud Lactantium lib. I. de falſa religione cap. V. de hoc numine. *Orpheus,* inquit, *qui et vetuſtiſſimus poetarum, et aequalis ipſorum deorum, (ſiquidem traditur inter Argonautas cum Tyndaridis et Hercule nauigaſſe) Deum verum et magnum πρωτόγονον, primogenitum appellat, quod ante ipſum nihil ſit genitum; ſed ab ipſo ſunt cuncta generata: eundem etiam Φάνητα nominat, quod cum adhuc nihil eſſet, primus ex infinito apparuerit, cuius originem atque naturam quia concipere animo non poterat, ex aere immenſo natum eſſe dixit.*

Πρωτόγονος Φαέθων περιμήκεος ἠέρος υἱός.

Similem locum habemus in πρωτογόνου θυμιάματι, vbi praeter alia, quae apprime his conueniunt, illum πρωτόγονον ſuum Φάνητα etiam vocat et πρίηπον ἄνακτα. Vnde miror Scioppium, optime alias de Priapo meritum, hoc tamen Priapi nomen non ad-

ὁπλότεροι κλήζουσι βροτοί· πρῶτος γὰρ ἐφάνθη.
Βριμοῦς τ' εὐδυνάτοιο γονάς, ἠδ' ἔργ' ἀΐδηλα

16. κικλήσκουσι Codd. Ruhuk. Voss. Ask. Paris. Wrat. Aug. uterque, edd. F A I. Stephanus miro consensu. Vulgo καλέουσι. 17. Βριμοῦς τε — ἔργα Voss. ἔργ' Ask. γονὰς ἠδὲ Aug. 1.

vertisse, maxime cum Nonnus in expositione historiarum, quarum meminit Nazianzenus, tam luculenter hoc numen describat: ἐν τοῖς ὀρφικοῖς ποιήμασι, inquit, συνεισήχθη τὰ δύο ταῦτα ὀνόματα, μετὰ καὶ ἄλλων πολλῶν, ὧν τὸν Φάνητα εἰσφέρει αἰδοῖον ἔχοντα ὀπίσω περὶ τὴν πυγήν, λέγουσι δ' αὐτὸν ἔφορον τῆς ζωογόνου δυνάμεως. ESCHENB.

15. Phanetem, siue Amorem Noctis patrem dici posse, quum omnino non est credibile Orphica consideranti, (v. fragm. ined. 7.) tum repugnat etiam epitheto ἀειγνήτης. Schneiderus υἱὸν coniicit. Debebat υἷα, qui mos est epicorum in tali verborum positura. Error facilis, ΗΡΑ et ΥΙΑ permutari. Ac Ρ et Ι permutata sunt mox v. 33.

16. Probe antiquus Φάνης, si Noctis pater, e qua orta fere reliqua, docent Theogoniae v. g. Hesiodea 124. Atque haec quidem v. 120 antiquiorem facit Amorem: sed Aristophanica Auib. 697 Noctis filium et Erebi praedicat. Verum hanc abyssum non ingredimur. Ceterum hunc locum ex memoria laudauit auctor Etymol. M. obseruante Cl. Ruhnkenio Ep. crit. 2. p. 69 in haec verba, τὸν δὲ καλέουσι Φάνητα, ὅτι πρῶτος ἐν αἰθέρι φαντὸς ἐγένετο. GESN.

16. Quum libri veteres κικλήσκουσι consensu habeant, vix potest dubitari, quin καλέουσι aut explicatio sit, aut correctio. At propius accedebat κλήζουσι, et facilius poterat, quam καλέουσι, in κικλήσκουσι mutari. Itaque hoc reposui. Caeterum fallitur Ruhnkenius, hunc locum ab Oro laudatum putans. Nam neque ex Argonauticis affertur, et verba ipsa aliunde sumptum arguunt. Quae Orus habet, ita scripsisse videtur Orphicus poeta: τὸν δὴ καλέουσι Φάνητα, ὅττι πολὺ πρώτιστος ἐν αἰθέρι φαντὸς ἔγειτο.

17. Βριμὼ esse Hecaten non est dubium: sed eandem esse ex alia mythologia, alia relatione Cererem h. e. terram frugiferam, aeque constat. Apud Clem. Alex. Cohort. p. 13, 21 Potteri, memorantur Δηοῦς μυστήρια, καὶ Διὸς πρὸς μητέρα Δήμητραν ἀφροδίσιοι συμπλοκαί, καὶ Μῆνις — ἧς δὴ χάριν Βριμὼ προσαγορευθῆναι λέγεται. Totam fabulam, cuius certe cortices valde foedi sunt, ex ipso Clementis loco, vt videtur, repetit Arnobius adu. Gentes 5. p. 170. Breuiter, *Iupiter fit ex Deo taurus, — agit incestius res suas, — cognitus euolat: ardescit furiis atque*

Γηγενέων, οἱ λυγρὸν ἀπ' Οὐρανῦ ἐκμάξαντο

18. Γηγενέων Voss. et margo Vind. tum etiam codd. Aug. vterque. Edd. vett. γιγάντων. Τιτήνων. coni. Piers. V. N. ἐπτάξαντο Aug. 1. ἐνεάξαντο A I C. Vulgo ἐσάξαντο.

indignationibus mater. — nec fremitum continere irarum volens, ex continua passione Brimo *deinceps vt appelletur, assumsit* etc. Haec est μῆνις θεᾶς, quam cecinit Orpheus, vid. Fr. 18. 7. GESN.

17. Βριμῆς.] i. e. Hecates. Apollon. Argon. III. v. 859.

Ἑπτὰ μὲν ἀενάοισι λοεσσαμένη ὑδάτεσσιν,
Ἑπτάκι δὲ Βριμὼ κουροτρόφον ἀγκαλέσασα,
Βριμὼ νυκτιπόλον, χθονίην, ἐνέροισιν ἄνασσαν
Λυγαίῃ ἐνὶ νυκτὶ σὺν ὀρφναίοις φαρέεσσι.

Et ibid. vers. 1210.

Βριμὼ κικλήσκων Ἑκάτην.

Lycophron Cassandr. v. 1175.

Περσέως δὲ παρθένος
Βριμὼ τρίμορφος θήσεταί σ' ἐπωπίδα.

Dicitur autem Βριμὼ, διὰ τὸ φοβερὸν καὶ καταπληκτικὸν τῆς δαίμονος, καὶ φάσματα ἐπιπέμπειν τὰ καλούμενα ἑκαταῖα. καὶ πολλάκις αὐτὰ μεταβάλλειν τὸ εἶδος, διὰ τὸ ἔμπουσαν καλεῖσθαι. Ἡ παρὰ τὸν βρόμον, τὸν τοῦ πυρὸς ψόφον. Ἡ γὰρ θεὸς λαμπαδοῦχος etc. vid. Apollon. Schol. ad lib. III. v. 859. Hic tamen potius per Βριμὼ terram intelligendam esse arbitror. Quemadmodum etiam infra vers. 427. sed, fateor, nunquam terram hoc nomine appellatam legisse me memini. ESCHENB.

17. Quod Eschenbachius dicit, se nusquam Βριμὼ pro *terra* reperisse, non videtur Tzetzen ad Hesiod. E. καὶ Ἡμ. 144. legisse: Βριμὼ δὲ, καὶ Ὀβριμὼ κυρίως ἡ Περσεφόνη, ἤγουν ἡ γῆ, καὶ ὁ θάνατος. RUHNK.

18. Γιγάντων locum habere non posse, pulchre vidit Piersonus. Blanda etiam emendatio quam proposuit, Veris. 1. 9 p. 103. Quam facile Γ et Τ confundantur, apparet vel ex dictis ad v. 11. Sed cum Vossiani Codicis lectio sit aeque certe probabilis, quam non ab ingenio correctoris profectam, suadent tot vitia, quae ob id ipsum non dissimulamus, vt hoc intelligatur; eam praeferendam duxi. De re ipsa dubitari non potest vel solius auctoritate Callimachi Lau. Pall. 8. Τεύχεα τῶν ἀδίκων ἐνθ' ἀπὸ γηγενέων, Schol. τῶν γιγάντων. Plura dabunt ad Hesych. VV. DD. Conf. infra v. 427. GESN.

18. Fraudi fuit hominibus ignoratio fabulae non abstrusae, quam Ouidii verbis ponemus Met. 1, 157. *Perfusam multo natorum sanguine Terram Immaduisse ferunt, calidumque animasse cruorem: Et ne nulla ferae stirpis monimenta manerent,*

σπέρμα γονῆς, τό τε πρόσθεν ὅθεν γένος ἐξεγένοντο
θνητῶν, οἳ κατὰ γαῖαν ἀπείριτον αἰὲν ἔασι·
θητείαν τε Ζηνὸς, ὀρεσσιδρόμȣ τε λατρείαν

19. Vulgo γονῆς τοπρόσθεν, ὅθεν. Schneiderus γονῆς, τοπρόσθεν ὅθεν. 21. ὀρεσσιδρόμȣ Aug. 2.

In faciem vertisse hominum etc. Sanguinem dixit generalius Naso, quod hic scriptor σπέρμα γονῆς. Fabulam similem de Coelo, Saturni patre vid. Lap. 18. de Haematite. GESN.

18. Οἱ λυγρὸν ἀπ' ὀρανȣ̃ ἐστάξαντο σπέρμα γονῆς τὸ πρόσθεν.] Non capio hic interpretes nugas nobis vendentes. Perdrierius vertit: *qui exitium aduersus coelum struxerunt, semen generationis praecedens.* Primo τὸ λυγρὸν ad σπέρμα respicere quis non videt? et quis dixit ἀπ' ὀρανȣ̃ in hac significatione? et quid illud semen generationis praecedens? sane sine sensu verba. Interpres ἔμμετρος nihilo felicior Perdrierio, reddit: *qui in superos aciem struxere nefandam.* Sed quid multis? nihil aliud vult dicere poeta, quam hos Gigantes ortos esse ex a Saturno recisorum testiculorum patris Coeli sanguine, qua de re Hesiodus prolixe in Theogonia. Ordo verborum hic est: οἱ ἀπ' ὀρανȣ̃ ἐστάξαντο, (quasi guttatim delapsi sunt) σπέρμα λυγρὸν γονῆς τὸ πρόσθεν. editio Basileensis Andreae Cratandri pro ἐστάξαντο, legit ἐντάξαντο. ESCHENB.

18. Merito miratur Schneiderus insolenter positum ἐστάξαντο pro ἔσταξαν. Neque Gesneri explicatio placet, quia certe cum Orphicis non videtur consentire. Nam in fragm. ined. 20. homines secundum Orphei sententiam ex fuligine combustorum ab Ioue Titanum ortos accipimus. Eschenbachium nemo sequi volet. Equidem ἐκμάξαντο dedi. Gigantes e Caeli sanguine procreatos etiam Orpheus norat: v. fragm. L. Sed σπέρμα γονῆς non est de sanguine isto vel semine Caeli intelligendum, verum de origine Gigantum. Vt hic Orpheus, ita Nicander loquutus est Ther. 740. de vespa:

ὃς δὴ θαρσαλέην γενεὴν ἐκμάσσεται ἵππȣ.

Quod Orpheus σπέρμα γονῆς, id hic γενεὴν dicit.

19. Τοπρόσθεν, vtcumque interpungas, vix commodum. Melius certe videbatur, siue ad significationem verbi, siue ad rem, τό τε πρόσθεν. Idque reposui. Et quae prima fuisset hominum origo, exposuisse se dicit. Fuit autem, vt ad praecedentem versum notauimus, fuligo combustorum Titanum.

21. Θητείαν Ζηνὸς nondum inveni, nec memini quidquam de illo narrari simile Apollinis illi apud Admetum seruituti, quam

μητρός, ἅ τ' ἐν Κυβέλοις ὄρεσιν μητίσατο κούρην
Φερσεφόνην περὶ πατρὸς ἀμαιμακέτου Κρονίωνος·
Εὐβούλου τε καὶ Ἡρακλέος περίφημον ἄμυξιν·

22. ὄρεσι μητίατο Ask. 23. πέρι Gesnerus pro περὶ. 24. Vulgo Μήχου καὶ Ἡρακλῆος. Μήλου Ask. et Chiv. Μήλου τε καὶ. Parif. Wrat. Μήχου τε καὶ P. AIC. — Vind. et cod. Ruhnk. καὶ Μηλου τε καὶ Ἡρακλέος. Voss. εὐ Μήλου et in marg. Μήχου. Aug. 1. εὐμήλου τε καὶ ἡρακλέος. Aug. 2. εὐμήλου τε καὶ ἡρακλέους. C. ἐρακ.

tangit noster v. 174. Quid si θητείαν interpretemur, non quam Iupiter praestet alii, sed quae ipsi exhibeatur, ministerium adeo et cultum religiosum? Certe λατρείαν matris Deorum sic intelligendam nemo negarit. GESN.

21. Λατρεία Cereris videtur intelligi debere seruitium apud Celeum, de quo in hymno Cereris Homerico est.

22. Quod in ὄρεσι ν ἐφελκυστικὸν omissum est in MS. illud non simpliciter negligentiae tribuendum esse, docent passim Ernestinae ad Homerum obseruationes. Certe versum satis hic vel caesura fulcit vel sequens liquida. Sed nec omissum σ in μητίατο temere. Fuit, credo, μητίετο, vt μήτιον 1330. GESN.

22. Ἐν Κυβέλοις ὄρεσιν.] Adi doctissimi Holstenii notas ad Stephanum, voce κυβέλεια, vnde et doctior et ditior redibis. ESCH.

Sed nihil ad h. l. GESN.

22. Schneiderus mauult κούρη Φερσεφόνη, *et quae virgo Proserpina contra Iouem machinata sit, concubitum eius appetentem.* Memorat eam in rem Zagreum, e Proserpina ab Ioue procreatum, teste Nonno Dion. VI. p. 184. quamquam id non sit factum in montibus Cybelis. Alium concubitum Iouis Plutonem simulantis cum Proserpina narrari in hymni LXX. v. 3. 4. videndum etiam Clem. Coh. p. 13. Si ea, quae Nonnus refert, spectauit Orpheus, retinenda erit vulgata lectio. Nam quae machinata est Ceres, de custodia Proserpinae intelligenda erunt, quam copiose descripsit Nonnus.

23. Leue est, sed ad intelligentiam et lucem loci facit, quod πέρι retracto accentu scribi iussi, vt intelligatur esse praepositionem casui suo postpositam; πατρὸς autem esse genitiuum, qui ad κούρην refertur. GESN.

24. De priori hemistichio haereo. Nec Μήχου quo pertinere possit, aut quid significare queat, video: nec quid Μήλωνος epitheton, a Polluce 1, 31 praesertim declaratum, hic sibi velit, assequor. Sed Herculis περίφημον ἄμυξιν non dubito referri ad illam lacerationem a Deianirae munere, peplo sanguine Nessi centauri infecto, ortam, furoris et mortis adeo illius caussam, descriptam breuiter Apollodoro a

p. 136, argumentum Trachiniarum Sophoclis, et Herculis Oetei, quae Senecae adscribitur. Personatus Pandulfus Collenutius, Eschenbachii contra Io. Clericum patronus, de quo in praefatione aliquid dico, p. 44 omnes labores atque aerumnas eo nomine comprehendi, sat fidenter pronunciat, certe non improbabiliter. GESN.

24. Μήχυ καὶ Ἡρακλῆος.] Exemplar Basileense legit hic μήχυ τε καὶ ἡρακλῆος. R. Perdrierius vertit *Melus*, ligatus interpres, *Maclus*. Nihil horum. Locus corruptus est. Lege igitur, his,

Μήλωνός τ' Ἡρακλῆος περίφημον ἄμυξιν.

Hesychius: Μήλων, Ἡρακλῆς, ὀνομασθῆναί φασὶ τὸν θεὸν ὅτως διὰ τὸ μὴ ἱερεῖα θύειν αὐτῷ τὰς μελιτεῖς ἀλλὰ τὸν καρπὸν τὰ μῆλα. Confer Suidam voce Μήλιος Ἡρακλῆς, et Pollucem. Quamquam forte etiam legi posset

Μηλείυ τ' Ἡρακλῆος περίφημον ἄμυξιν.

Sumto nomine a Malino caudice, apud quem Hercules Draconem Hesperidum hortos custodientem interemit. Occasionem huius coniecturae suppeditauit nobis Apollonius IV. Argon. v. 1400. vbi haec legimus:

Δὴ τότε, γ' ἤδη κεῖνος, (nempe χθόνιος ὄφις) ὑφ' Ἡρακλῆϊ δαϊχθεὶς,

Μήλειον βέβλητο ποτὶ τύπος etc. Per ἄμυξιν autem hanc nihil aliud intelligo, quam auxilium quod tulit Hercules Ioui, cum Titanes coelum vi aggressi essent. Cum enim in Phlegra Dii cum Titanibus ancipiti praelio diu decertassent, aiunt terram Ioui dixisse, non aliter deos Titanibus superiores futuros, nisi duos semideos sibi belli socios et adiutores adiungerent. Ita Bacchus et Hercules accersiti sunt: quorum opera et virtute dii immortales victoria sunt potiti. Sed et alias in fabulis saepe Bacchus et Hercules coniunguntur. Communicauit mecum Traiecti ad Rhenum nummum antiquum aereum Vir Clarissimus, Engelberth van Engelen, si quisquam alius, reconditae antiquitatis et imprimis nummariae rei scrutator diligentissimus, in cuius nummi altera facie Bacchus hedera coronatus conspicitur, altera Hercules cum claua et leonina pelle, cum inscriptione: ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ ΣΩΤΗΡΟΣ ΘΑΣΙΩΝ. Eundem nummum, sed argenteum et optime conseruatum liberalissima manu communicauit etiam mecum VIR quidam non minus summa ac recondita eruditione, quam generis splendore ac dignitate ILLVSTRIS, cui pro summo, quo me semper fouit hodieque fouet patrocinio, publicas quidem grates debeo, sed quod eas nondum persoluerim, pudor et reuerentia in causa fuit, ne infacundia mea illius gloriae officerem potius, quam dignis illam praeconiis celebrarem.... Huius nummi figuram ex optimo illo exemplo descriptam hic exhibemus.

Cuius nummi explicationem, licet huc non multum faciat, tamen subiungere placet. Herculem inter maiores suos referebant Θάσιοι, decem generationibus distantem Thaso, conditore eorum. Quod patet ex Stephani Byzantini loco, a clariss. Holstenio emendato, voce Θάσσος, seu melius Θάσος. Δέκα δὲ, inquit, Γενεαῖς Ἡρακλέους ἦν Θάσος παλαίτερος, ἅπερ ἀπὸ Ἀγήνορος, Προῖτος ἦν, Ἀγήνορος δὲ, Βῆλος ἀδελφὸς ἦν, Βήλου δ' Αἴγυπτος, ὁ Λυγκεὺς, ὁ Ἄβας, ὁ Δανάη, ἧς Περσεὺς, ὁ Ἀλκαῖος, ὁ Ἀμφιτρύων, ὁ Ἡρακλῆς, i. e. *Decem vero generationibus Hercule erat Thasus antiquior, siquidem ab Agenore Proetus erat, Agenoris vero Belus frater, Beli vero filius Aegyptus, cuius Lynceus; cuius Abas; cuius Danaë; cuius Perseus; cuius Alcaeus; cuius Amphitryon; cuius Hercules.* Vnde non mirum, si Thasii Herculem, vnum ex maioribus suis, et hunc praecipuum, et hunc deum, maxime coluerint tanquam tutelarem deum; quamobrem etiam templum ipsi exstruxerunt magnificum, cuius mentio apud Eustathium. Qui tamen ex Arriano refert, templum istud Herculis apud Thasios conditum fuisse a Phoenicibus, qui Cadmo duce, quos inter et Thasus fuit, ad Europam quaerendam fuerant missi: quod tamen, si Stephano credimus, falsum erit. cum enim Thasus inter Phoenices istos fuerit, quos hoc templum exstruxisse refert Arrianus, qui potuit nondum nato Herculi, tot saeculis antiquior, templum consecrare? Ideo clariss. Holstenius arbitratur, non aliam ob causam Stephanum hoc loco decem hasce generationes, quibus Hercules a Thaso distabat, enumerasse, quam vt Arrianum falsi accusaret. Ad Bacchi vero effigiem quod attinet, cui non innotuit vinum Thasium? cui hederam hic suspendere nolo. ESCH.

24. Heynio Schneiderus refert in Herculis nomine epitheton Bacchi latere visum. Corrigit enim ἢ Βάκχῳ pro Μήλῳ. Idem sensisse Koelerum ad Theocr. p.

ὄργιά τ' Ἰδαίων, Κορυβάντων τ' ἄπλετον ἰσχύν·
Δήμητρός τε πλάνην, καὶ Φερσεφόνης μέγα πένθος·
Θεσμοφόρου θ' ὁσίην· ἠδ' ἀγλαὰ δῶρα Καβείρων·

25. ὄργια Schneiderus. Antea ὄρκια. 27. In libris est θεσμοφόρος θ' ὡς ἦν.

64. De fabula attulit Schneiderus Clement. Coh. p. 15. Nonn. Dion. V. 565. Arnob. VII. p. 202. Iul. Firmic. p. 23. Ipse Schneiderus Εὐμήλου τε καὶ Ἡρακλέος edidit, de nomine Εὔμηλος nihil constare fassus. Quod ego reposui, in eo nihil obscuritatis est. Εὔβουλος et Εὐβουλεύς apud Orpheum forma, non significatu differunt. Tribuitur hoc nomen, vt alia multa apud Orpheum, pluribus diis, sed in his etiam Plutoni. Is Εὔβουλος dicitur in hymn. XVII. 12. Εὐβουλεύς autem LXXI. 3. Nicander Alex. 14.

τόθι χάσμα δυσέκδρομον Εὐβουλῆος,

vbi schol. Εὐβουλῆος δὲ τοῦ ᾅδου, κατ' εὐφημισμόν. V. Hesych. Εὐβουλεύς. Loquitur autem Orpheus de celeberrima Herculis et Plutonis pugna, de qua v. Hom. Iliad. V. 395. seqq. Pind. Olymp. IX. 50. Pausan. VI. 25. vt alios praeteream.

25. Ὄρκια τ' Ἰδαίων.] Ambo interpretes hic legisse videntur ὄργια, quod non improbo. Alter Orpheus in ὕμνῳ Κουρήτων:

Μητρὸς ὀρειομανοῦς συνοπάονες, ὀργιοφάνται.

ESCHENB.

25. Ὄρκια et ὅρκοι adeo magnam cognationem habent cum ὀργίοις et τελεταῖς, vid. hic v. 465 ὅρκια φρικτὰ, et Fr. 5: quo minus illa hic damnare, vel in suspicionem adeo adducere meum est. Sed nec argumentum ipsum, et, res quae hic indicantur, explicari aliquis vltra postulet, quam ad versus ipsos intelligendos opus est. Ita de Idaeis hoc solum obseruamus, quod est apud Diod. Sic. 5, 64 ex Ephoro et aliis, ὑπάρξαντας γόητας ἐπιτηδεῦσαι τάς τε ἐπῳδὰς καὶ τελετὰς, καὶ μυστήρια — καὶ τὸν Ὀρφέα, φύσει διαφόρῳ κεχορηγημένον πρὸς ποίησιν καὶ μελῳδίαν, μαθητὴν γενέσθαι τούτων, καὶ πρῶτον εἰς τοὺς Ἕλληνας ἐξενεγκεῖν τελετάς τε καὶ μυστήρια. GESN.

26. Luctus non Proserpinae ipsius, sed ob eam raptam a Cerere susceptus. GESN.

27. Non dubitaui recipere elegantissimam emendationem Piersoni in Verisi. p. 104. θεσμοφόρου θ' ὁσίην.

27. Ἀγλαὰ δῶρα Καβείρων.] Hos et sequentes versus optime explicauit Strabo lib. X. et Apollonii Schol. ad lib. I. vers. 916. 917. ESCHENB.

27. Sanus mihi videtur hic versus. Cecinerat Orpheus, quomodo Ceres fuerit in illo ipso

χρησμούς τ' ἀῤῥήτους Νυκτὸς περὶ Βάκχου ἄνακτος·
Λῆμνόν τε ζαθέην ἠδ' εἰναλίην Σαμοθρήκην,
αἰπεινήν τε Κύπρον, καὶ Ἀδωναίην Ἀφροδίτην,

28. θεσμοὺς cod. Ruhnk. 29. Vulgo Σαμυφρήκην.

errore suo legifera, cum sine eo frugifera esse non posset. Hanc duorum munerum Cereris coniunctionem esse inter argumenta Eleusiniorum sacrorum, satis constat. GESN.

28. Νυκτὸς.] Fortassis scripserit auctor Νυσίου περὶ Βάκχου ἄνακτος, adhibita συνεκφωνήσει in voce Νυσίου, figura alias quoque poetae nostro valde familiari. Νύσιος vero ἄναξ Bacchus etiam dicitur ab Oppiano lib. IV. Cyneg. v. 306. vnde etiam apud Suidam νυσήιον ὄρος ἐστὶ Διονύσου. νυσίαι ὀρχήσεις, αἱ διονυσιακαί. Sed nihil definio. Tu, lector, iudica. ESCH.

28. Nihil mutandum. Νύξ, eadem Μαῖα, Iouis consiliaria, de qua Fr. 10, consilium et oracula videtur dedisse etiam in Bacchi a Titanibus lacerati restitutione, quod argumentum ab Orpheo tractatum, indicat Clemens Alex. et Arnobius laudati ad Fr. 17. Illos porro χρησμοὺς ἀῤῥήτους vocat, quod essent pars mysteriorum Bacchicorum. Denique ne miremur, χρησμοὺς Nocti tribui, cogitamus, quid scripserit antiquus auctor argumenti Pythiorum Pindari, medio: vbi de Apolline, εἶτα, inquit, ἔρχεται ἐπὶ τὸ μαντεῖον, ἐν ᾧ πρώτη Νὺξ ἐχρησμῴδησεν, εἶτα Θέμις. Πύθωνος δὲ τότε κυριεύσαντος τοῦ προφητικοῦ τρίποδος, ἐν ᾧ πρῶτος ὁ Διόνυσος ἐθεμίστευσε κ. τ. λ. GESN.

28. V. fragm. X. et XLIX.

29. In Lemno appulisse Argonautas, et a mulieribus ibi detentos, narratur hic 469. sq. Sed eadem forte occasione hic instituit Orpheus sacra Cabirorum, qui Vulcani filii dicebantur, antiqui Lemniorum dei. De his itaque, etiam in quantum ad Lemnum pertinent, copiose Gutberlethus de mysteriis deor. Cabir. c. 12. Nobis sufficiet hic Hesychii locus, Κάβειροι — πάνυ τιμῶνται ἐν Λήμνῳ ὡς θεοί, λέγονται δὲ εἶναι Ἡφαίστου παῖδες· Et Athenagorae Legat. c. 5. Διαγόρᾳ εἰκότως ἀθεότητα ἐνεκάλουν Ἀθηναῖοι, μὴ μόνον τὸν Ὀρφικὸν εἰς μέσον κατατιθέντι λόγον, καὶ τὰ ἐν Ἐλευσῖνι, καὶ τὰ τῶν Καβείρων δημεύοντι μυστήρια. Cic. de N. D. 1, 42 ex veteri poeta, *Omitto Eleusinam — Samothraciam, eaque, quae Lemni Nocturno aditu occulta coluntur* etc. De Samothrace peruulgata omnia, et diligenter insuper collecta a laudato Gutberletho. Hic satis est inspexisse hoc ipsum poema v. 464 sq. et H. 37, 4. GESN.

30. Cyprum plenam religionibus, Veneris praesertim fuisse constat. *Festa piae Cereris ce-*

ὄργια Πραξιδίκης, καὶ ἀρείης νύκτας Ἀθήνης,

31. Vulgo ἀρείνης. Pro νυκτὸς in Voſſ. et Aug. vtroque eſt μητρός. Geſnerus coniecit νύκτας.

lebrabant annua matres etc. Ouid. Met. 10, 431. Vid. Steph. Byz. V. Ἀμαθοῦς. De Cinyra auctore colendae Veneris paſſim noſtri apologetae, v. g. Clem. Cohort. p. 12, 24 Pott. Quod autem Cypriorum Aegyptiorumque ſacra etiam hic commemorantur, illud cum eo congruit, quod paſſim hiſtorici narrant, illum, quae ab Aegyptiis aliisque didicerat, ad Graecos tranſtuliſſe. vid. v. g. Diod. Sic. 1, 23. et 96. et hic v. 43. GESN.

30. Αἰπεινήν τε Κύπρον etc.] Alter Orpheus ὕμνῳ εἰς Ἀφροδίτην.

Εἴτ' ἐν Κύπρῳ ἄνασσα τροφῷ σεο, ἔνθα καλαί σε
Παρθένοι ἀμῆται νύμφαι τ' ἀνὰ πάντ' ἐνιαυτὸν
Ὑμνοῦσί σε μάκαιρα καὶ ἄμβροτον ἁγνὸν Ἄδωνιν.

Vid. Lucianum de Dea Syria. ESCH.

30. Nonnus XXXIII. p. 820. τὴν δὲ κατηφιόωσαν Ἀδωνιὰς ἔννεπε Κύπρις. Vide Cl. Larcheri elegantiſſimam Diſſertationem, Gallice ſcriptam, de Venere p. 22. RUHNK.

31. Ὄργια πραξιδίκης.] Suidas, πραξιδίκη, θεὸς ἧς κεφαλὴν μόνην ἱδρύοντο. Heſychius: Πραξιδίκη. δαίμονά τινά φασι, τὴν ὥσπερ τέλος ἐπιτεθεῖσαν τοῖς τε λεγομένοις καὶ πραττομένοις. Conf. Pauſaniam in Boeoticis et Laconicis, Scaligerum ad Feſtum, et imprimis Meurſium in libro de Regibus Atticis, vbi copioſe de hac Dea agit, et oſtendit, Alalcomeniam Ogygi filiam, Mineruae nutricem potiſſimum intelligendam eſſe. ESCH.

31. Schneiderus Proſerpinam intelligi putat, quae Πραξιδίκη vocatur in hymn. XXVIII. 5.

Καὶ ἀρείνης νυκτὸς Ἀθήνης.] Quid ſit ἀρείνη Ἀθήνη, non capio, licet omnes editiones hanc lectionem fideliter ſeruent. ἀρείης melius legi, nemo dubitabit, qui Pauſaniam euoluerit in Atticis, vbi de ἀρείᾳ Minerua eiusque templo agit. Quae vero eſt illa nox Mineruae Ariae, de qua hic auctor? Valde mihi veroſimile videtur, reſpicere auctorem ad Sacra Eleuſinia paſſim auctoribus celebrata, et de quibus Iuſtinus lib. II. cap. VI. his verbis: *Per ordinem deinde ſucceſſionis regnum ad Erechtheum deſcendit, ſub quo frumenti ſatio apud Eleuſina a Triptolemo reperta eſt, in cuius muneris honorem* Noctes *initiorum ſacrae*. Neque vero me mouet quod in Cereris honorem celebrata fuerint haec myſteria, ipſa enim Ceres ſeu Iſis apud Apuleium omne dubium eximit, dum de ſe ipſa ſic loquitur: *Me primigenii Phryges nominant* DEVM MATREM, *hinc Autochthones Attici Cecropiam* MINERVAM, *Eleuſinii vetuſtam deam* CE-

Θρήνους τ' Αἰγυπτίων, καὶ Ὀσίριδος ἱερὰ χύτλα.
ἀμφὶ δὲ μαντείης ἐδάης πολυπείρονας οἴμους

33. *ἐδάης* Codd. Voſſ. Ruhnk. Aug. vterque. Deinde *οἴμους* Voſſ. ſed vulgo *ὄρμους*, quod etiam Vind. Wrat. et Auguſtani habent.

RERUM etc. Neque etiam quemquam mouere debet, quod *ἀρείην* hic *Ἀθήνην* dicat potius quam *ἐλευσινίην*, non magis quam verba Cereris Eleuſiniae apud Apuleium, quibus ſe Mineruam Cecropiam, i. e. Atticam, dici ait. Nihil igitur hic aliud intelligo per *ὄργια νυκτὸς ἀρείης Ἀθήνης*, quam *ὄργια νύχια* Atticae ſeu Cecropiae Mineruae ſeu Cereris Eleuſiniae; quae nihil aliud ſunt, quam Myſteria Cereris, et, vt Iuſtinus ea vocat, Eleuſinia ſacra. De noctibus vero, quibus celebrata fuerint haec ſacra, vide ea, quae ex Scaligero annotauit ad Iuſtini lib. II. cap. VIII. *ὁ πάνυ* Graevius. Denique de iisdem ſacris Eleuſiniis intelligo ego Craſſum ap. Ciceronem lib. III. de Orat. vbi, *Athenis*, inquit, *diutius eſſem moratus, niſi Athenienſibus, quod myſteria non referrent, ſuccenſuiſſem.* ESCH.

31. *Ἀρείης νύκτας Ἀθήνης*, Geſneri coniecturam, probauit Toupius Em. in Suid. II. p. 95. recepit Schneiderus. Quamquam quae iſta fuerint nocturna Mineruae ſacra, ignorari fatentur. De Theſmophoriis cogitaſſe Heynium Schneiderus refert. Mineruae omnino rarior eſt in Orphicis mentio. Tum lectio trium atque optimorum codicum, *μητρὸς*, facit, vt ſcripſiſſe poetam ſuſpicer, *καὶ ὀρεινῆς* (vel *ὀρείης*) *μητρὸς ἀπήνην*. *Μήτηρ ὀρείη*, quae ſupra v. 21. *ὀρεσσίδρομος*. *Ἀπήνη* autem, qua calathus in ſacris Eleuſiniis vehebatur. Vide Spanhem. ad Callim. h. Cer. 121.

32. *Θρήνους τ' Αἰγυπτίων.*] De his vide Lucian. de Dea Syria, pag. editionis nouae 658. itemque Iulium Firmicum libro de errore profanae religionis. Quid ſint *χύτλα*, exponit Heſychius. Et magis accommodate ad hunc locum Apollon. Schol. l. I. v. 1075. ESCH. vid. Ind. ORELL.

33. *Πολυπείρονας ὄρμους.*] per *ὄρμους* hic *vocem* aut aliud quid ſimile intelligi credo, ſed, fateor, in tali ſignificatione hoc vocabulum me legiſſe non memini.

ESCH.

33. In hoc verſu auſus ſum primo *ἰδάην*, quod adhuc editum eſt, auctoritate Voſſiani codicis mutare in *ἐδάης*· cum proprie non enarret hic Orpheus, quid ipſe didicerit, ſed quid ſe docente cognouerit Muſaeus. Sic Fr. 37, 1 *Πάντ' ἐδάης*, Μουσαῖε, et hic v. 46 *δεδάηκας*. Deinde pro *ὄρμους*, quod merito viris doctis diſplicuit, ex eodem codice *οἴμους* repoſui, quod Synonymum eſt *ἀταρποῖς* v. 35. Hoc tanto fidentius admiſi, quod vidi illud tanquam coniecturam in mentem veniſſe felicis ingenii

θηρῶν τ' οἰωνῶν τε, καὶ ἡ σπλάγχνων θέσις ἐςίν·
ἠδ' ὅσα θεσπίζουσιν ὀνειροπόλοισιν ἀταρποῖς
ψυχαὶ ἐφημερίων, ὕπνῳ βεβολημέναι ἦτορ·
σημείων τεράτων τε λύσεις, ἄςρων τε πορείας·

34. Τὲ post θηρῶν inseruit Slothouwer ,vt v. 1013. fragm. XXXII. 6. 35. Codd. Ruhnk. Aug. vterque ἀταρπούς. 36. ἐφημερίνω iidem tres libri.

viro Ruhnkenio epist. crit. 1 p. 19. qui etiam οἶμον illustrat ex Pottero ad Lycophr. 10. et totum h. l. ex Aeschyli Prom. 483. sq. et Spanh. ad Callim. in Lavacr. Pall. 123. Nempe Prometheus fatidicae omnis superstitionis auctor perhibebatur primus: cuius forte se inuenta publicare gloriabatur Orpheus. Video etiam placuisse vtramque emendationem Cl. Bernardo ad Demetr. Pepagom. p. 24. GESN.

35. Ὀνειροπόλοισιν ἀταρποῖς.] Quid sit ὀνειροπολεῖν, ostendit Scholiast. Aristoph. ad Nephel. Act. 1. Sc. 1. vbi differentiam ostendit inter ὀνειροπολεῖν et ὀνειρώττειν. Eustathius: ὀνειροπόλος, ὁ περὶ τοὺς ὀνείρους πολούμενος, καὶ ἢ ἐξ ὧν αὐτὸς βλέπει, ἢ ἐξ ὧν ἄλλοι, κρίνων. vnde, ni fallor, noster ὀνειροπόλοισιν ἀταρποῖς dixit, ad iudicii illius certitudinem indicandam ESCH.

36. Ψυχαὶ ἐφημερίων.] Ἐφημέριοι appellantur alias homines per contemtum, ἐφήμερον enim est animal quoddam vnum solum diem viuens, teste Hesychio. Euripid. Orest. πανδάκρυτ' ἐφαμέρων ἔθνη. Aeschyl. Προμ.

Ἐνταῦθα νῦν ὕβριζε, καὶ θεῶν γέρα
Συλῶν, ἐφημέροισι προςτίθει·

Hippocrates lib. περὶ ἀρχῶν ait hominis vitam esse ἑπταήμερον, vt qui non diutius viuat alimento carens. ESCH.

36. Hoc nomine ἐφημέριος vel ἐφήμερος (vtrumque enim rectum) compellari homines fingunt poetae ab immortalibus, vt ab Aeschyli Prometheo, a Sileno Pindari, quem cum oris similitudine referret Socrates, Aristophanes inducit illum hac appellatione vtentem Nub. 222. auctore antiquo Scholiaste. GESN.

37. Σημείων τεράτων τε.] Σημεῖα proprie sunt ἃ παρὰ τόπον, ἢ παρὰ τὸ ὡς ἐπὶ πολὺ γίνεται· τέρας vero, τὸ παρὰ φύσιν γινόμενον παράπλασμα, τὸ παρὰ φύσιν τεχθέν. vnde non accurate Bisetus ad Θεσμοφοριαζούσας Aristophanis τὸ τέρας per τὸ σημεῖον explicat. Etymologicon ineditum Bibliothecae Vltraiectinae: Σημεῖον τέρατος διαφέρει: Σημεῖον ἐστὶ τὸ ἐπὶ γῆς γινόμενον, τέρας τὸ ἐν τῷ ἀέρι. Sed melius in voce Τέρας. Τέρας, inquit, θαῦμα παρὰ φύσιν, παρὰ τὸ εἴρω τὸ λέγω, ὁ μέλλων, ἐρῶ, ἔρας καὶ τέρας: οἱ γὰρ μάντεις διὰ σημείων καὶ τεράτων τὰ μέλλοντα ἔλεγον· διαφέρει τέρας σημείῳ, τέρας λέγεται τὸ παρὰ φύσιν γινόμενον

ἁγνοπόλον τε καθαρμόν, ἐπιχθονίοις μέγ᾽ ὄνειαρ·
ἱλασμούς τε θεῶν, φθιμένων τ᾽ ἐπινήχυτα δῶρα.
ἄλλα δέ σοι κατέλεξ᾽, ἅπερ εἴσιδον ἠδ᾽ ἐνόησα,
Ταίναρον ἡνίκ᾽ ἔβην σκοτίην ὁδόν, Ἄϊδος εἴσω,
ἡμετέρῃ πίσυνος κιθάρῃ, δι᾽ ἔρωτ᾽ ἀλόχοιο·
ἠδ᾽ ὅσον Αἰγύπτῳ ἱερὸν λόγον ἐξελόχευσα,

39. τ᾽ ἐπὶ νήχυτα codd. Ruhnk. Aug. 2. τὰ ἐπὶ νήχυτα Aug. 1. 41. Ταινάρου coni. Gefn 43. ὅσσιν Wrat. ὅσ᾽ ἐν Parif. Αἰγυπτίων omnes. λόγον Wrat. Caeteri habent λόχον. In Codd. Voff. Aug. vterque eft ἐξελόχησα.

πρᾶγμα, σημεῖον δὲ τὸ κατὰ τὴν κοινὴν συνήθειαν γενόμενον τέρας. Similia habes apud Euftathium ad Iliad. β. vbi res exemplis declaratur. ESCHENB.

37. Ad hoc genus σημείων et τεράτων forte referendi fuerint verfus LXVI. περὶ σεισμῶν, qui Anthologiae Graecorum epigrammatum fubiiciuntur. Aftronomiae Orphicae fpecimen habemus Fr. 9 Μήσατο δ᾽ ἄλλην γαῖαν κ. τ. λ. GESN.

38. Καθαρμῶν exempla, ipfum hoc carmen Argonauticum fuppeditat. Vid. 552. 1231. GESN.

39. Ἐπινήχυτα δῶρα.] Frequentia. vt infra v. 310.

— ἐν δ᾽ ἄρ᾽ ὕπερθε
Πέπλῳ παρκατέθηκα θεοῖς ἐπινήχυτα δῶρα.

Νήχυτος, vt vult Apoll. Schol. ad lib. III. v. 530. eft πολύχυτος. ESCHENB.

39. Ἱλασμοὶ funt bona para hymnorum: dona mortuorum, inferiae, quales hic 543 f. GESN.

41. Ταίναρον ἡνίκ᾽ ἔβην.] De Taenaro vid. Stephan. de vrbibus, itemque Suidam. Ea vero quae auctor hic dicit, confirmat locus Virgilii Georg. IV. v. 467.

Taenarias etiam fauces, alta oftia Ditis,
Et caligantem nigra formidine lucum
Ingreffus, manesque adiit, regemque tremendum,
Nefciaque humanis precibus manfuefcere corda.

Confer Senec. in Hercul. Fur. ESCHENB.

42. Ἡμετέρῃ πίσυνος κιθάρῃ.] Ita Aefchyl. Perf.

Πίσυνοι λεπτοδόμοις πείσμασι,
λαοπόροις τε μηχαναῖς. ESCH.

43. Ἠδ᾽ ὅσον Αἰγυπτίων ἱερὸν λόχον ἐξελόχευσα.] Refpicit ad facra et facerdotia, quae in Aegypto fe introduxiffe et hic et inferius refert verf. 100. Quamvis Orpheum facra et facerdotia in Aegypto inftituiffe nemo veterum dixerit, fed potius facra Aegyptiorum didiciffe et in Graeciam deportaffe. vid. Diodor. Sicul. lib. I. Marsham. in canone Chronolog. Scholiaft. Ariftoph. ad Acharn. λόχος, ἔνιοι μὲν τὸ ἐξ ἀνδρῶν ὀκτὼ σύστημα,

Μέμφιν ἐς ἠγαθέην πελάσας, ἱεράς τε πόληας
Ἄπιδος, ἃς πέρι Νεῖλος ἀγάῤῥοος ἐςεφάνωται·
πάντα μάλ' ἀτρεκέως ἀπ' ἐμῶν ςέρνων δεδάηκας.
Νῦν δ', ἐπεὶ ἠερόφοιτος ἀπέπτατο δήϊος οἶςρος,

44. Vulgo πελάσας cum Aug. 1. In Aug. 2. περχάσας. Voss. περάσας. quod Schneiderus recepit: v. ad v. 56. 47. Vulgo ἀερόφοιτος.

οἱ δὲ τὸ ἐξ ἀνδρῶν δώδεκα, οἱ δὲ τὸ ἀπὸ ἑκκαίδεκα ἀνδρῶν πλῆθος, ὃ καὶ τέλειόν φασι καὶ σύμμετρον. Elegans hic vſus verbi λοχεύω. Illorum enim ſacerdotum, aut illius ἱερῦ λόχυ quaſi parentem ſe dicit. ESCHENB.

43. Lectionem λόγον commendare videtur verſus 100. Αἰγύπτῳ Λιβύῃ τε βροτοῖς ἀνὰ θέσφατα φαίνων. RVHNK. Αἰγύπτῳ ex coniectura Schneideri repoſitum, quam firmant lectiones ὅσιν et ὅσ' ἐν. Slothouwerus in Act. Soc. Trai. III. p. 150. ἠδέ σοι Αἰγυπτίων legendum putabat.

44. Non dubito, rectum eſſe περάσας, et dictioni huius poematis conuenientius, vt v. 650 Νηὸς ἔσω περάαν ingredi nauem, et L. 15, 72. Ἡ περάα ἅλα δῖαν, ingreditur. Sed peccare malui in partem cautiorem. GESN.

45. Non puto, aliud hic quaerendum eſſe, quam quod vnicuique in mentem ſtatim venit, vrbes Apidis ſ. Oſiridis cultum profeſſas, verbo Aegyptias. GESN.

47. Νῦν δ' ἐπεὶ.] Quod apud nunc poetam de ἐκστάσει, ſeu ἐνθυσιασμῷ poetico dicitur, idem tribuit Apollonius menti multis magnisque affectibus diſtentae, nam Lib. III. v. 1150. Medeae Ψυχὴ γὰρ νεφέεσσι μεταχθονίη πεπότητο. Noſtri huic affine eſt illud poetae:

Iam furor humanos noſtro de pectore ſenſus
Expulit, et totum ſpirans praecordia Phoebum.

ESCHENB.

47. Δήϊον οἶςρον intelligebam aliquando de enthuſiaſmo ſ. furore poetico propheticoque, quo agitatum ſe dicat Orpheus cetera, quae adhuc enarrata ſunt protuliſſe atque effudiſſe: nunc, ſedatiore animo velle narrare expeditionem Argonautarum. Nec deerat auctoritas nominis ita adhibiti Stat. Theb. 1, 32. quin ipſius noſtri poetae κέντρον Βάκχοιο καὶ Ἀπόλλωνος v. 11. Sed in alia omnia me induxit tum vſus vocis apud noſtrum, tum illud, quod δήϊον vocat, inimicum, hoſtilem; praeſertim vero, quod v. 101 dicit, ſe a matre ſeruatum ex ἀλητείης καὶ ἐξ οἴςρυ, ex vitae ſuperioris oberrationibus exiliisque, in quae tanquam ab oeſtro quodam incitatus et actus fuerit, nunc amare quietem. Nempe haec ipſa oeſtri ſ. aſili vis eſt, vt velut ſtimulis quibusdam agat animal, neque patiatur quieſcere: quare

ἡμέτερον δέμας ἐκπρολιπών, εἰς ὀρανὸν εὐρύν,
πεύσῃ ἀφ' ἡμετέρης ἐνοπῆς, ἃ πρὶν • ἔκευθον.
ὥς ποτε Πιερίην Λειβήθρων τ' ἄκρα κάρηνα
ἡρώων τε καὶ ἡμιθέων πρόμος ἐξεπέρησεν,

51. Hic verſus additus e codd. Voſſ. Ruhnk. Aug. vtroque. Vertee runt eum Perdrierius et Cribellus. εἰσεπέρησε requiri videtur Schneidero.

Virgilius Ge. 3, 152 furioſos illos Iûs errores ab hoc inſecto deriuat, *Hoc quondam monſtro horribiles exercuit iras Inachiae Iuno peſtem meditata iuuencae.* Graecam philologiam hic copioſe dederunt Valens Germanus Guellius et La Cerda. Nihil accommodatius, quam oeſtro comparare illud ſtudium per tot incommoda et pericula peruagandi orbem terrarum, quale fuiſſe in priſcis illis et primis ſapientiae heroibus, conſtat.

GESN.

49. Neque πρίν σε ἔκευθον, vt Geſnerus coniiciebat, nec πρὶν μάλ' ἔκευθον, vt Heynius, nec πρόσθεν ἔκευθον, vt Schneiderus et Slothouwerus in Act. Soc. Trai. III. p. 151. qui id v. 8. firmari putat, accommodatum eſt ad noſtri conſuetudinem. Videtur mihi ἃ πρὶν αἰὲν ἔκευθον ſcripſiſſe. Αἰὲν melius hic quadrat, quam, vbi eſt in libris, v. 252.

50. Ὥς ποτε.] Inter hunc verſum et ſequentem vnus deſiderari videtur. H. STEPH.

50. Ὥς ποτε πιερίην.] Apollonii Schol. ad lib. I. v. 31. Πιερία ὄρος θρᾴκης, ἐν ᾧ διέτριβεν ὀρφεύς. Quae bene conueniunt cum Epitomatore Strabonis, licet hic paulo diſtinctius locum iſtum, in quo verſatus olim Orpheus fuerit, nominet in Epitom. lib. VII. Ἔχει δ' ἡ πόλις, inquit, τὸ δίον, κώμην πλησίον, πίμπλειαν, ἔνθα ὀρφεὺς διέτριβεν. Et paulo poſt: μετὰ τὸ δίον, πόλιν, ὁ ἀλιάκμων ποταμός ἐστιν, ἐκβάλλων εἰς τὸν θερμαῖον κόλπον, καὶ τὸ ἀπὸ τούτου, ἡ πρὸς βορρᾶν τοῦ κόλπου παραλία, πιερία καλεῖται. Vid. Apollonium ipſum lib. I. v. 25.

ESCH.

Λειβήθρων τ' ἄκρα κάρηνα.] Hos tres montes Thraciae coniungit Strabo lib. IX. ἐνταῦθα δ' ἐστὶ (de Helicone loquitur) τό τε τῶν μουσῶν ἱερὸν, καὶ ἡ ἵππου κρήνη, καὶ τὸ τῶν λειβηθρίδων νυμφῶν ἄντρον· ἐξ οὗ τεκμαίροιτ' ἄν τις, θρᾷκας εἶναι τοὺς τὸν ἑλικῶνα ταῖς μούσαις καθιερώσαντας· οἳ καὶ τὴν πιερίαν, καὶ τὸ λείβηθρον, καὶ τὴν πίμπλειαν ταῖς αὐταῖς θεαῖς ἀνέδειξαν. Ceterum, poſt hunc verſum vnum deſiderari, et ſuadet ſenſus, et Renatus Perdrierius interpres huius poetae; egoque nullus dubito, quin ita ſonuerit deſideratus verſus:

Ἡμιθέων ἴνε, καὶ ἡρώων πρατος ἰήσων.

λισσόμενός μ' ἐπίκουρον ἑοῦ νόστοιο γενέσθαι,
ποντοπόρῳ σὺν νηῒ πρὸς ἄξενα φῦλ' ἀνθρώπων,
ἔθνος ἐς ἀφνειὸν καὶ ἀτάσθαλον, ᾧ ἐνὶ κραίνει
Αἰήτης, υἱὸς Φαεσιμβρότου Ἠελίοιο.
Θέσφατα γὰρ Πελίης δειδίσσετο, μή οἱ ὄπισθεν
χειρὸς ὕπ' Αἰσονίδεω καθέλῃ βασιλήϊον ἀρχήν.
καί οἱ ὑπὸ πραπίδεσσι δόλου τρίβον ἠπεροπευεν·

52. ἐοῦ μόχθοιο νέεσθαι coni. Heynii. 54. Vitium est codd. Aug. κραῖεν. 56. Vulgo Πελίας. ἐπ' omnes. 57. ὑπ' Codd. Ruhnk. Voss. Aug. vterque Chiv. Vulgo ἐπ' Αἰσονίδα.

Hocque colligo ex ipsa Perdrierii versione, vtpote quae in omnibus tam pueriliter adhaeret vocabulis graecis, vt nec significationis, nec constructionis latinae habita ratione, verba graeca plane vt ante oculos iacent, ex triuialibus lexicis interpretetur. Is igitur post quinquagesimum versum hunc habet: *Semideorum venit et Heroum primus Iason.* ex quo nos Graecum hunc desumsimus. ESCH.

51. (50) Etiam Cribellus hic inserit versum, *Semideûm, pariterque Heroum primus Iason,* qui videtur in suo codice habuisse, quem ex Vossiano hic restituimus, nondum tamen plane aequo et indiscreto iure, cum de aetate illius tanquam assertoris nondum nobis constet. GESN.

53. (52) Ἄξενα φῦλα alludit ad pontum ἄξενον (v. mox v. 84) quem εὔξενον, εὔξεινον, Euxinum, fecerunt Argonautae et aliae Graecorum coloniae. GESN.

57. (56) Ausus etiam hic sum Vossiani codicis et Chiueani auctoritate ἐπ' in ὑπ' mutare. Solet ἡ ὑπὸ apud nostrum instrumentum designare, vel cum Genitiuo vt Lap. II, 5 μαχαονίης ὑπὸ τέχνης, vel cum Datiuo, vt mox v. 67 ὑπ' ἐρετμοῖς. Αἰσονίδα Nominatiuo casu nihil habet insolitum. Fabula de oraculo, vt Pelias sibi caueret a μονοπεδίλῳ, late enarratur ab Apollonio 1, 5 sqq. GESN.

57. Καθέλῃ non mutauerim sine librorum auctoritate in καθέλοι. Ita enim solet noster.

58. (58) Δόλου τρίβον.] Hebraismi speciem habere videatur, sed tamen alii quoque ita locuti sunt: Oppianus II. Halieutic. v. 117.

— τότ' ἔπειτα δόλου πετάσασα θύρετρα

Vbi δόλου pro δολερά, et alibi ἄρκυν ὀλέθρου, pro ὀλέθριον. Ita hic δόλου τρίβον, pro δολερόν.

58. Slothouwero in Act. Soc. Trai. III. p. 151. in mentem venit τρέπων δόλον, quod firmare studet Virgilii loco, Aen. I. 661. Vitiosam lectionem fortasse corrigi posse putabat Ruhnkenius inde, quod ὑπερόπευε sit in codd. Voss. et Vindobonensi, cuius loco Ruhnkenianum nominat Schneiderus, vtrumque Augusta-

τάσσε γὰρ ἐκ Κόλχων χρύσειον κῶας ἐνεῖκαι
Θεσσαλίην εὔπωλον. ὃ δ' ὡς κλύεν ἔκνομον αὐδήν,
χεῖρας ἐπαντείνας ἐπεκέκλετο πότνιαν Ἥρην·
τήνδε γὰρ ἐκ μακάρων περιώσια κυδαίνεσκεν.
ἣ δέ οἱ εὐχωλῇσιν ἐφέσπετο κηδομένη περ·
ἔξοχα γὰρ μερόπων ἠγάζετο καὶ φιλέεσκεν
δεινοβίην ἥρωα περικλυτὸν Αἴσονος υἷα,
καί ῥα καλεσσαμένη ἐπετέλλετο Τριτογενείῃ.
ἣ οἱ Φηγινέην πρῶτον τεκτήνατο νῆα,

63. ἐφέσπ. καὶ φιλέεσκε Voſſ. marg. Schol. in marg. cod. Pariſ. n. 2763. πλέον, περισσῶς τῶν ἄλλων. παρείληπται δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ μάτην, ὡς Ὅμηρος: ὅτε σε νεικείω περιώσιον ὅτε κελεύω. καὶ ἄλλη· Λερναίων ἀδύτων περιώσιος ἀργιοφάντης. v. Anthol. IV. p. 509. ed. Brod. vnde ſumtus hic verſus. Sed vtroque loco legendum ὀργιοφάντης. GESN. 63. ἡ δὲ παρ' omnes. Pro κηδομένη περ Aug. vterque καὶ φιλέεσκεν, idque Voſſ. in margine habet. 65. αἰνοβίην coni. Heynii. 66. ἐπεκέκλετο cod. Ruhnk. 67. ὑπὸ Voſſ. Vulgo καί οἱ.

num addere oblitus. At hoc tritiſſimum ſcripturae vitium eſt, non variae lectionis indicium. Aut igitur noua quadam ratione ἠπεροπεύειν noſtro eſt *fraudulenter machinari*, aut ἠπεροπῆα ſcripſit, vt ἠπεροπῆες ὄνειροι ſunt apud Apollonium Rhod. III. 617. Tum vero aut verſus excidit, aut δόλῳ verbi ſedem occupauit. Ἠπεροπεύειν τι dixit Homerus, ſed vt eſſet *doloſe perſuadere aliquid*, Iliad. III. 399.

δαιμονίη, τί με ταῦτα λιλαίεαι ἠπεροπεύειν.

63. (62) Εὐχωλῇσιν ἐφέσπετο.] Quemadmodum Iliad. β. ἕσπεσθαι θάνατον eſt ſponte et minime reluctando mortem ſequi, ita hic ἐφέσπεσθαι aut παρεφέσπεσθαι εὐχωλαῖς, eſt promte et cum gaudio preces exaudire, quod interpres ἔμμετρος per: *Illa fauens iuſtis precibus*, longe melius interpretatus eſt, quam alter ille, qui ſatis pueriliter per *orationes ſequi*. ESCH.

63. ἡ δέ οἱ εὐχωλῇσιν ex coniectura Schneideri editum. Saepius oblitteratum videbimus οἱ.

64. (63) Ἠγάζετο.] Ambo interpretes legiſſe videntur ἠγάπετο· nos τὸ ἠγάζετο non ſine ratione praeferimus. ESCH.

67. Nauem φηγινέην ex quercino ligno conſtructam intelligi debere obſeruauit Schneiderus. A Valerio Flacco I. 203. alnum, I. 123. pinum nominari. Alia narrari apud Plinium XIII. 39. Φηγὸν eſſe eſculum, auctore C. Sprengelio Antiq. Botan. Spec. I. p. 25. Ἥ οἱ ſcribendum fuiſſe, res ipſa docet: v. v. 270. et Apollon. I. 111.

ἢ οἱ ὑπ' εἰλατίνοις ἐρετμοῖς ἁλιμυρέα βένθη
πρώτη ὑπεξεπέρησε, τρίβους δ' ἤνυσσε θαλάσσης.
Ἀλλ' ὅτε δὴ συνάγειρεν ἀγακλειτοὺς βασιλῆας,
Θρήκην εἰς εὔπωλον ἐπείγετο δῖος Ἰήσων,
καί μ' ἐκίχανε χέλυν πολυδαίδαλον ἐντύνοντα,

68. Vulgo ἢ καὶ ὑπ'. καὶ οἱ ὑπὸ εἰλατίνω ex Aug. 2. affert Schneiderus. A me nihil de ea lectione notatum, vt verear ne alius libri fit. In Aug. 2. eſt εἰλατείνης, cuius ſimilem lectionem εἰλατίνης e cod. Ruhnk. attulit Schneiderus. 69. τρίβον Codd. Voſſ. Ruhnk. Eamdem lectionem in codd. Auguſtanis eſſe Schneiderus notat, verene an ſecus, non dixerim. Ego nihil notaui: certe eodem verſu ἤνυσε Schneiderus affert e codd. Ask. Pariſ. Ruhnk. Wrat. Aug. vtroque et PAIC. quod Auguſtanorum primus tantum habet: in altero eſt δὲ ἤνισε 71. ἐπήγετο Voſſ. Si talia notatu digna ſunt, etiam ἠπήγετο ex vtroque Auguſtano afferre debebat Schneiderus. 72. ἐκίχανε codd. Ask. Ruhnk. Wrat. Aug. 1. PAIC. ἐκίχανεν Aug. 2. κιθάρην omnes.

68. Hic quoque ἢ οἱ ſcribi debuiſſe, ineptum καὶ monſtrat.

69. (68) Πρώτη ὑπεξεπέρησε.] Scholiaſtes Apollonii: ταύτην δέ φασιν πρώτην ναῦν γενέσθαι μακράν· ἄλλοι δὲ λέγουσι, Δαναὸν διωκόμενον ὑπὸ Αἰγύπτου, πρῶτον κατασκευάσαι, ὅθεν καὶ Δαναῒς ἐκλήθη. Cum noſtro facit Valerius Flaccus:

Prima Deûm magnis canimus freta peruia natis.

Sed inferius ſibi ipſi contradicere videtur auctor, vbi de Phaeacibus v. 1292. dicit, quod fuerint.

Ἴδριες εἰρεσίης καὶ ἁλιπλάγκτοιο πορείης.

Si hoc, certe Phaeaces priores Argonautis nauigarunt, illam enim dexteritatem et peritiam nauigandi ab Argonautis diſcere non poterant, quos nunquam antea viderant. Quin ſtatim de ipſis Colchis ſubiicit:

Ἐν δ' ἄρ ὑπειρεσίῃσιν ἐπειγόμενοι φορέοιντο
Νηυσὶν ἀπειρεσίαις βριαρὸς λόχος αἰήταο.

Qui certe numerus nauium tam exiguo tempore, quod Argonautae in hoc itinere conſumſerunt, aedificari non potuit: ſi igitur ante aedificatae hae naues, in quem vſum? ESCHENB.

69 (68) Non ita parum memorem fuiſſe putem poetam noſtrum, vti diceret repugnantia ſimpliciter his, quae habet v. 1292, et 1297, vbi aliquid de re dicemus. GESN.

69. Ingenioſa eſt Schneideri ſuſpicio, ἤνοιξε ſubſtituendum eſſe.

72. (71) Κιθάρην πολυδαίδαλον.] Pindarus Ol. IV. ποικιλοφόρμιγγος mentionem facit, et φόρμιγγα ποικιλόγαρυν alibi nominat. *Cithara variata*, Perdrierii ſomnia. ESCHENB.

72. Ob conſenſum tot librorum in lectione ἐκίχανε repoſui χέλυν pro κιθάρην, quod voca-

ὄφρα κέ σοι μέλπων προχέω μελίγηρυν ἀοιδήν,
κηλήσω δέ τε θῆρας ἰδ' ἑρπετὰ καὶ πετεηνά.
ἡνίκα δ' εἰς ἄντρον πολυήρατον εἰσεπέρησεν,
μείλιχον ἐκ λασίων στέρνων ἀνενείκατο φωνήν·
Ὀρφεῦ, Καλλιόπης τε καὶ Οἰάγρου φίλε κοῦρε,
Βιστονίῃ Κικόνεσσι πολυῤῥήνεσσιν ἀνάσσων,
χαῖρ', ἐπεὶ Αἱμονίους ὀχέας πρώτιστον ἱκάνω,
Στρυμονίας τε ῥοάς, Ῥοδόπης τ' αἰπεινὰ πρὸς ἄγκη.
εἰμὶ δ' ἐγὼ Μινύῃσι πανέξοχον αἷμα λελογχώς,
Θεσσαλὸς Αἰσονίδης· ξεῖνος δέ σοι εὔχομαι εἶναι.
ἀλλὰ φίλος, πρόφρων μ' ὑποδέχνυσο, καὶ κλύε μῦθον
μειλιχίαις ἀκοαῖς, καὶ λισσομένῳ ὑπάκουσον,
Ἀξένου ἐς πόντοιο μυχοὺς καὶ Φᾶσιν ἐραννὸν

73. σοι codd. Voss. Ruhnk. Aug. vterque. Vulgo τοι. 74. κηλήσω Voss. ἠδὲ Wrat. Aug. 1. 2. et omnes ante Gesnerum. πετεινὰ cod. Ruhnk. πετεεινά Aug. vterque. 75. πολύευκτον glossa cod. Par. 80. Libri omnes Στρυμονίους. Mutauit Schneiderus. Ῥοδόπης αἰπεινά τε ἄγκη laudat Dinnerus in epithetis Graecis v. ἄγκος, idque merito a Slothowero praeferri putat Schneiderus. At huius modi hiatum euitat noster. Voss. αἰπυνά. 81. Μινύῃσι Wrat. Μινύαισι vulgo. 82. δέ τοι Voss. Ruhnk. Aug. 2. vt Schneiderus refert. 84. ἀκυαῖς Aug. vterque et Ruhnk. in quo punctum sub v. ὑπακυαῖς Voss. vtrum pro ἀκοαῖς, an pro ὑπάκουσον, nescio. 85. Libri omnes ἀξείνου πόντοιο et ἐρυμνόν.

bulum alterius explicatio est. Χέλυν infra dicit v. 88.

74. (73) Paruum est, et ideo tanto facilius forte neglectum, quod ἠδ' haesit in h. l. pro altero ἰδ' quod non minus Orphicum est atque Homericum. GESN.

78. (77) Βιστονίῃ Κικόνεσσι.] vid. praeter Stephanum Apollonii Scholiast. ad lib. II. v. 706. Tzetzem ad Lycophronem, Herodotum lib. VII. et alios. ESCH.

79. (78) Χαῖρ'.] H. Stephani est haec emendatio, pro χαῖρ' quod Aldus substituit pro Χαῖρ' et omnino recipienda. ESCH.

79. Interpretes ὀχέας saltus reddunt. Qua auctoritate, scire velim. Lege, ἐπεὶ Αἱμονίους ὄχθας πρώτιστον ἱκάνω. RVHNK. Gesnerus vulgatam interpretationem in indice defendere conatus est. Schneiderus etiam ὀχεάς, latibula, scribi posse, vt apud Nicand. Ther. 139. putat. Eo fortasse νείατον κευθμῶνα referre liceret v. 92. Idem cum Heynio ὄχθας mauult.

85. (84) Ἀξείνου πόντοιο.] Strabo lib. VII. hoc mare ἄξεινον dictum scribit, διὰ τὸ δυσχείμερον καὶ τὴν ἀγριότητα τῶν περιοικούντων

νηῒ σὺν Ἀργῴῃ πελάσαι, δεῖξαί τε θαλάσσης
Παρθενίης ἀτραπὲς, ἐπιήρανον ἡρώεσσιν,

86. περάσαι Gesneri coni. Libri πελάσαι. Wrat. πελάσας. mox θέλξαι τε coni. Piers. Veris. p. 104. 87. Libri ἐπιήρατον.

ἐθνῶν, καὶ μάλιστα τῶν Σκυθῶν ξεινοθυτούντων, καὶ σαρκοφαγούντων, καὶ τοῖς κρανίοις ἐκπώμασι χρωμένων· ὕστερον δ' εὔξεινον κεκλῆσθαι, τῶν Ἰώνων ἐν τῇ παραλίᾳ πόλιν κτισάντων. ESCH.

Μυχὸς.] Ita hac voce vtitur Aristoph. in Θεσμοφος.

Σύ τε πόντιε σεμνὲ Πόσειδον
Ἁλιμέδον, προλιπὼν
Μυχὸν ἰχθυόεντ' οἰστροδίνητον.

Etymologicon graecum elegantissimum Bibliothecae Vltraiectinae ineditum: Μυχὸς σημαίνει δύο, τὸν ἐνδότατον τόπον, καὶ γράφεται διὰ τὸ υ. γίνεται δὲ παρὰ τὸ νὺξ, νυχὸς, καὶ κατὰ τροπὴν τοῦ ἀμεταβόλου εἰς ἀμετάβολον μυχὸς, οἱονεὶ ὁ ἐνδότατος καὶ σκοτεινὸς τόπος, παρὰ τὸ μεμυκέναι· ἢ νύχιός τις ὢν, οἱονεὶ σκοτεινὸς, ἢ ἐκ τοῦ μύω, τὸ καμμύω, ὃ τὰ ἐνδότερα φωτὸς ἐστέρηται. ESCH.

85. (84) Pro ἐρυμνὸν malit Heringa Obss. 10 p. 79 ἐραννὸν, quo epitheto mactatur Phasis v. 788. Sed neque ἐρυμνὸν non potest defendi: *munitum*, altis ripis suis. GESN.

85. Omnium librorum lectionem Ἀξείνου πόντοιο in Ἀξένου ἐς πόντοιο mutaui ob sequens πελάσαι. Περάσαι, quod hic et alibi restituere voluerunt critici, actiuam significationem habet. Περῆσαι dicunt epici, quum *transire* significari volunt; περάσαι tragici. Itaque infra v. 661. ἐπιερήσαμεν scribendum: varietas eadem apud Callim. h. Cer. 14. vbi legi debet ἐπέρησας. In Dionys. Perieg. 608. scribe: ἐκ τῆς δ' ἂν πελάσειας ἐπὶ στόμα Περσίδος ἅλμης, pro περάσειας. Porro ἐραννὸν pro ἐρυμνὸν dedi ex coni. Heringae. Non solum ἐραννὸς dicitur Phasis v. 790. et καλλιρέεθρος v. 759. quem locum non praeteriit Heringa, sed etiam καλλίροος v. 657. Ἐρυμνὸς et ἐραννὸς confusa etiam v. 898. 924. 990. Vide ad 154.

86. (85) Placeret mihi περάσαι non modo, quod πελάσαι potius tertio casu iungitur quam quarto: verum etiam quod περάσαι plus est. Non volebant accedere tantum mare, sed transire. Piersoni θέλξαι probarem, si iungeretur cum mari ipso, quatenus tumultuosum, procellosum est. Verum via maris non mulcetur, sed demonstratur. GESN.

87. (86) Omnino ἐπιήρανον reponi vult et *adiutorem* reddi, Piersonus Veris. p. 105. vsus praesertim auctoritate Hesychii, Ἐπιήρανα. ἐπικουρητικὰ τῆς ψυχῆς, ἢ ποδῶν, vbi manifeste declarat verba Vlyssis, Od. τ, 343 Οὐδέ τί μοι ποδάνιπτρα ποδῶν ἐπιήρανα θυμῷ Γίγνεται, negat se valde amare pedum lotionem. Eustathius p. 699. 14 ἐπιήρανα dicit legendum, non ἐπιήρ' ἀνὰ θυ-

οἵ ῥα τεὴν μίμνουσι χέλυν καὶ θέσκελον ὀμφήν,
ἐλδόμενοι ξυνῶν πελάγει ἐπαρηγόνα μόχθων.
οὐ γὰρ δὴ πλεῦσαι πρὸς βάρβαρα φῦλα μέδονται
νόσφι σέθεν· καὶ γάρ ῥα ποτὶ ζόφον ἠερόεντα,
νείατον εἰς κευθμῶνα, λιτῆς εἰς πυθμένα γαίης,
μοῦνον ἀπ' ἀνθρώπων πελάσαι, καὶ νόστον ἀνευρεῖν

88. θέσφατον codd. Ruhnk. Voss. Vind. Aug. vterque. 89. Libri ἐλπόμενοι ξυνόν. 90. πλεῦσαι Voss. Aug. 1. Vulgo πλῶσαι. 91. Schneiderus pro γάρ ῥα edidit γάρ σε. Mihi veri ſimilius viſum, exciditſe verſum poſt 93. 93. Geſnerus mauult πέλασας et ἀνεῦρες. Tum etiam μοῦνος ſcribi deberet. Μόνων Aug. 2.

μῷ, et primitiuum, πρωτότυπον, eſſe vocis itidem Homericae ἐπίηρα, quae per apocopen inde facta ſit. Heſychii ἐπικουρητικὰ fortaſſe ita accipiendum, vt apud Latinos *iuuare*, quae delectant. Itaque ſi legeretur etiam ἐπιήρανον, non tribuerem illi tamen hic certe aliam vim ab ea, quam habet illud frequentatum Homero ἐπιήρατον, cui gemina εὐήρατον, μεγήρατον, πολυήρατον, quae rem ob vtilitatem ſuam, vel quacunque alia de cauſa amabilem et expetendam ſignificant. Rogat Iaſon Orphea, ὑπάκουσον πελάσαι κ. τ. λ. obſequere mihi vt venias, viam oſtendas, quod optabile eſt Heroibus: ſecundum Pierſonum; vt venias — adiutor et dux Heroibus: nam hoc ſignificare ἤρανον et ἐπιήρανον Heſychius docuit. Hanc notionem poeta noſter ſtatim v. 88 expreſſit per ἐπαρηγόνα μόχθων. cf. ad 821. GESN.

87. Pierſoni coniecturam, verſu 99. firmatam, etiam Schneiderus recepit.

89. (88) Ingenioſae coniecturae Ruhnkenianae Epiſt. 2 p. 70. quae verſum hunc forte cultiorem politioremque reddant: ſed nihil habent neceſſitatis, et vnam alteramque Venerem excaecant.

GESN.

89. Ruhnkenius emendauit ἐλδόμενοι ξυνῶν πελάσαι ἐπαρηγόνα μόχθων: allato Apoll. Rh. I. 110. αὐτὴ μιν Τριτωνὶς ἀριστήων ἐς ὅμιλον ὦρσεν Ἀθηναίη· μετὰ δ' ἤλυθεν ἐλδομένοισιν. Idem in Heſychio, ἐλελάεται, ἐπιθυμεῖ, ita corrigit, ἔλδεται, ἐπιθυμεῖ. Ξυνῶν firmauit verſu 350. et 292.

90. Fortaſſe ſcripſit, οὐ γάρ οἱ.

92. λιτῆς corruptum videtur Schneidero. Fortaſſe eo referri poteſt Heſychii λιτή, λιτανευτή, vt patria, expetita a peregrinante, intelligatur. Λιτήχθων, ſed incertae fidei, eſt apud Heſychium.

94. (92) Μοῦνον ἀπ' ἀνθρώπων.] Interpres ἤμμετρος vertit: *de tot mortalibus vnus*, quod non verum eſt. Nam et Hercules et

ὧν ἕνεκα ξυνήν τε δύην Μινύῃσιν ἀρέσθαι,
καὶ κλέος, ἀνθρώποισιν ἐπ᾽ ἐσσομένοισι πυθέσθαι.
Τὸν μὲν ἐγὼ μύθοισιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
Αἰσονίδη, τί με ταῦτα παραιφάμενος ἐρεείνεις,
ὄφρα κεν ἐς Κόλχους Μινύαις ἐπιήρανος ἔλθω,
νηῒ σὺν εὐσέλμῳ πλείων ἐπὶ οἴνοπα πόντον;
ἤδη γάρ μοι ἅλις καμάτων, ἅλις ἔπλετο μόχθων,
ὧν ἱκόμην ἐπὶ γαῖαν ἀπείριτον ἠδὲ πόληας,

95. ἕνεκα Voss. Vind. Ruhnk. Vulgo ἕνεκεν et Μινύαισιν. 96. additus e codd. Ruhnk. Vind. Aug. vtroque. In Vind. et Ruhnk. ἐπεσσομένοισι coniunctim scriptum. Aug. 2. πυθέσθαι. 99. σύνοδος gl. cod. Par. 100. πλείων cod. Ruhnk. πλεύσας vulgo. 102. ἰδὲ Voss. Aug. 1.

Theseus eo descenderunt. μοῦνος ἀπ᾽ ἀνθρώπων hoc loco est *solus, sine comite.* quod quidem leue dixerit is, cui non graue est contra veritatem loqui. ESCHENB.

94. (93) Quam proposui coniecturam de hoc versu emendando, vt video, non possum mihi vindicare. Nam Eschenbachiana versio plane ita habet: in qua etiam ille infinitiuus ἀρέσθαι recte imperatiuo modo expressus est figura plane Homerica. Vt autem κῦδος ἀρέσθαι Homero frequenter admodum significat parare et capere sibi gloriam: ita δύην ἀρέσθαι est suscipere et subire aerumnam. GESN.

94. Formulam μοῦνον ἀπ᾽ ἀνθρώπων, pro μοῦνον ἀνθρώπων, etiam v. 184. 697. noster habet. Schneiderus ex Arato οἶος ἀπὸ προτέρων Phaen. 388. addidit. Heynius ἐπ᾽ ἀνθρώπων, *hominum memoria* coniiciebat.

99. (96) Hic ἐπιήρανος quodammodo anceps et dubium videtur, vtrum ad ἐπιήρατον v. 86, an ad ἐπαρηγόνα v. 88 referatur. Sunt quidem natura sua haec inter se connexa et coniuncta: sed tamen magis ad auxilium hic respicitur. GESN.

100. (97) Νηῒ σὺν εὐσέλμῳ.] Scholiastes Apollon. ad lib. I. v. 328. Τὰς τῶν ἐρετῶν καθέδρας, τὰ σελιδώματα, καθόλου δὲ τὸ πλατὺ ξύλον σέλμα λέγεται καὶ σελίδωμα. Ὅθεν καὶ τὰς σελίδας τῶν ῥαψῳδιῶν διὰ τὸ πλάτος φαμέν. ESCH.

100. (97) Σὺν in significando instrumento plane vt Od. Ξ, 242 ἔβημεν Οἴκαδε σὺν νήεσσι. GESN.

102. (99) Ὧν consueta syntaxi casum accommodauit ad praecedens μόχθων· ceterum requiritur οἷς vel σὺν οἷς. GESN.

102. Slothouwerus in Act. Soc. Trai. III. p. 150. s. ὡς legendum putat, et sic interpretandum: *vt veni in terram immensam et vrbes in Aegypto et*

Αἰγύπτῳ Λιβύῃ τε βροτοῖς ἀνὰ θέσφατα φαίνων.
καί ῥά μ' ἀλητείης τε καὶ ἐξ οἴστρου ἐσάωσεν
μήτηρ ἡμετέρη, καί ῥ' εἰς δόμον ἤγαγεν ἀμόν,
ὄφρα τέλος θανάτοιο κίχω μετὰ γήραϊ λυγρῷ.
ἀλλ' οὐκ ἔσθ' ὑπαλύξαι, ἃ δὴ πεπρωμένα κεῖται.
Μοιρῶν ἐννεσίῃσιν ἐπείγομαι. οὐ γὰρ ἄτιμοι
ἱκεσίου Ζηνὸς κοῦραι Λιταί. ἵξομαι ἤδη

103. ἀναθέσφατα Voss. Aug. 1. 2. PAIC. 104. καί ῥά μ' edidi. Legebatur καί με ἀλητείης. Melius ὄφρα μ', vel ἀλλά μ' esset. ἐξ Ἵρου coni. Heynii. 105. ἀμὸν coni. Ruhnk. Libri ἄλλον. 107. οὐκ ἔσθ' Voss. et, vt Schneiderus refert, Aug. 2. 108. ἐπειγόμενοι Voss. ἐπειγόμεναι Aug. 1. ἐπειγόμεναι Aug. 2. Ibidem ἔτιμοι codd. Voss. Ruhnk. non Aug. 2. vt Schneiderus refert, in quo est εἴτιμοι.

Libya (sitas), commate post Λιβύῃ τε posito.

103. (100) Αἰγύπτῳ Λιβύῃ τε.] Vide, an non melius Αἰγύπτου Λιβύης τε. ESCHENB.

103. (100) Certe nihil insoliti esse, in regionum etiam nominibus praepositionem omitti, constat: et docuit huius ipsius loci caussa Schrader. ad Musaeum c. 16 p. 275 sq. GESN.

104. (101) Ἐξ οἴστρου.] Interpretes Aristoph. Οἶστρος, ἐρεθισμὸς, ἔκκαυσις, πύρωσις ἐμμανής. Καὶ οἶστρον καλοῦσιν πᾶσαν κίνησιν. Καὶ οἶστρος, ἐρεθισμὸς, ὁ λεγόμενος μυῖα, μανία ἀφροδισίων, λύσσαι, φόβος, καὶ εἶδος πτηνοῦ, ὑφ' οὗ αἱ βοῦς κεντριζόμεναι σκιρτῶσιν, ὁ μύωψ καλεῖται. ESCH.

104. (101) Ἀλητεία est vitae genus, quale Vlyssi pluribus Odysseae locis tribuitur, et toto pene opere describitur. De illo oestro vid. ad v. 47. GESN.

105. Ἀμὸν ex emendatione Ruhnkenii receptum, de cuius veritate Schneiderus non debebat dubitare. Similia attulit Schaeferus ad Longum in indice v. στέρεσθαι.

107. (104) Ἀλλ' οὐκ ἔσθ' ὑπαλύξαι.] Euripid. Ione:

Ἀνοικτέον τόδ' ἐστὶ καὶ τολμητέον.
Τὰ γὰρ πεπρωμέν' οὐδ' ὑπερβαίη ποτ' ἄν. ESCH.

108. (105) Μοιρῶν ἐννεσίῃσιν.] Ἐννεσία est, cum vel Deus aliquis imperat menti, vel mens animo. Prior modus hic regnat, et frequens est apud auctores. De posteriore vide Hoelzlinum ad Apollon. lib. I. v. 7. ESCH.

Οὐ γὰρ ἄτιμοι.] Nam Vlyssea apud Homer. Odyss. N.

Ζεὺς σφέας τίσαιτο ἱκετήσιος, ὅς τε καὶ ἄλλους
Ἀνθρώπους ἐφορᾷ καὶ τίνυται, ὅστις ἁμάρτῃ

Hesiodus ἔργ.

Ἶσον δ' ὅσθ' ἱκέτην, ὅς τε ξεῖνον κακὸν ἔρξει. ESCH.

ὁπλοτέροις βασιλεῦσι καὶ ἡμιθέοις ἐνάριθμος.
Καὶ τότε δὴ λίπον ἄντρον ἐπήρατον, ἠδ' ἐπέρησα
αὐτῇ σὺν φόρμιγγι, καὶ ἐς Μινύας ἀφίκανον
λαιψηροῖσι πόδεσσιν, ὑπὲρ Παγασηΐδας ἀκτάς.
ἔνθα δ' ἀριστήων Μινυῶν λόχος ἠγερέθοντο·
στεινὸν δὲ ψαμάθυς ὁμάδῳ, ῥηγμῖνά τ' Ἀναύρυ·
ἀλλ' ὅτε δή μ' ἐνόησαν ἀταρπιτὸν ἐξανύοντα,
ἀσπασίως ἤγερθεν· ἐγήθεε δ' ἦτορ ἑκάστῳ.
αὐτὰρ ἐμυθεόμην, ἐρεείνων ἄνδρας ἀρίστυς.
Πρῶτα δὲ εἶδα βίην Ἡρακλῆος θείοιο,

110. ἐν ἀριθμὸς Voss. 112. ἐς Voss. Ruhnk. Vulgo εἰς. 114. Μινύων cod. Ruhnk. 115. Libri δὴ ψαμάθυ. Gesnerus coniicit, ἐπὶ ψαμάθῳ ὅμαδον. 119. εἶδον Cod. Ruhnk. εἶδον Aug. 2. δ' εἶδον Aug. 1.

111. (108) Respicit illud antrum Mercurii vere ἐπήρατον et πολυήρατον quod describitur de Lap. Prooem. 18 sqq. GESN.

113. (110) Ὑπὲρ Παγασηΐδας ἀκτάς.] Vnanimiter omnes, qui Argonautarum historiam describunt, hoc in loco conuenisse eos fatentur. Παγασαὶ autem ἀκρωτήριον Μαγνησίας. Ὠνομάσθη δὲ ἀπὸ τῦ ἐκεῖ πεπῆχθαι τὴν ἀργώ, ἢ ἀπὸ τῦ πηγαῖς περιῤῥεῖσθαι τὺς τόπυς. Confer Strabonem lib. IX. ESCH.

113. Affert hunc versum ex Orphei Argonauticis Draco Stratonicensis περὶ μέτρων ποιητικῶν Ms. ap. Ruhnk. Ep. Crit. II. p. 229. seq.

115. (112) Ῥηγμῖνά τ' ἀναύρυ.] Non προσηγορικῶς, sed κυρίως hoc loco interpretandus est Ἄναυρος. Vide Hoelzlinum ad Apollonii lib. I. v. 9. et de voce ῥηγμὶν ad lib. II. v. 438. ESCHENB.

115. Legendum, στεῖνον δὲ ψαμάθυς ὁμάδῳ, ῥηγμῖνα τ' Ἀναύρυ. quod aliis etiam in mentem venisse video. Oppianus Halieut. IV. 397. πώεσι δ' εἰλομένοισι περιπλήθυσα μὲν αὐλὴ στείνεται. Q. Calaber VI. 642. πολὺς δ' ἐστείνετο χῶρος, Ἀργείων ἰλαδὸν ἐπ' ἀλλήλοισι πεσόντων. Lucan. IX. 35. *quis pelagus victas artasse carinas?* Ὅμαδος pro *Argonautis* est apud Apoll. Rh. I. 347. αὐτὸς ὅτις ξυνάγειρε, καὶ ἀρχεύοι ὁμάδοιο. RVHNK. Schneideri erat ea correctio. Is addidit Apollon. Rh. IV. 335. αἱ δὲ δὴ ἄλλας στεινόμεναι Κόλχοισιν.

118. (115) Infra v. 298 πεντήκοντ' ἐρέτας videmus indicari. Hic enarrantur octo et quadraginta. Addemus iis Iasonem ipsum et Orphea, et plenus exactusque erit ille numerus. Caeterum de singulis heroibus disputare, ge-

ὅν τέκεν Ἀλκμήνη Ζηνὶ Κρονίωνι μιγεῖσα,
ἦμος ὅτε τρισσὴν μὲν ἐλείπετο σείριος αἴγλην
ἠέλιος, δολιχὴ δ᾽ ἐπεμαίετο πάντοθεν ὄρφνη.
Τῖφυν τ᾽ Ἀγνιάδην, δολιχῆς ἰθύντορα νηός·

121. τῆμος Schneiderus e coni. Koenii ad Greg. Cor. p. 163. pro vulgato ἦμος. 122. αἴγλη pro ὄρφνη Voſſ.

nera eorum perſequi, diuerſas Apollodori et Valerii Flacci narrationes referre, aliorum Argonautarum nomina aliunde quaerere, noſtri inſtituti non eſt: et habent ſtudioſi Burmannianum Catalogum, magnum editionis Valerii Flacci ornamentum, et totius Argonauticae fabulae praeſidium. GESN.

118. Ἐμυθεόμην ſic nude poſitum magnopere diſplicet. Vereor ne ſcripſerit: αὐτὰρ ἐθηεύμην.

121. (118) Non ſatis proprie loquitur: vno tantum ſplendore defecit ſol, vnius diei luce caruit, vbi fierent tres noctes continuae, quam ob cauſam τρίεσπερον λέοντα dixit Herculem Lycophron v. 33, vbi diuerſas ea de re poetarum formulas collegit Meurſius. Τρισσὸν vel τρισσὰς pro τρεῖς nec a noſtri poetae vſu, nec a Romanorum conſuetudine abhorret V. mox v. 130. GESN.

121. Non debebat mutari ἦμος, pro quo τῆμος etiam Slothouwerus in Act. Soc. Trai. III. p. 152. legendum putabat.

122. Δολιχὴ ineptum epitheton videtur Schneidero, maxime, quod in ſequente verſu repetitur. Itaque probat B. Slothouweri coniecturam δνοφερὴ, ductam e Q. Calabro II. 568. Repetitio iſta ne per ſe quidem inuſitata eſt in Graecis poetis, nedum mutata verbi ſignificatione. Si mutare voluiſſent aliqua certe cum ſpecie veri, licebat δολίη ſcribere. Ita fortaſſe etiam in Hom. hymn. Merc. 86. pro δολιχὴν legi δολιήν debebit. Heſiodus in Scuto Herc. 30. de Ioue ad Alcmenam proficiſcente:

ὦρτο δ᾽ ἀπ᾽ Οὐλύμποιο δόλον
φρεσὶ βυσσοδομεύων.

Inde ea nox, vt fallendae Alcmenae cauſſa longior facta, δολιὴ dici potuiſſet. Caeterum haec ipſa fabula ſcriptorem prodit non vltimae antiquitatis, quae productam illam noctem videtur ignoraſſe.

123. (120) Ἀγνιάδην.] Falſo Hoelzlinus ad Apollon. lib. I. v. 105. τὸ ἀγνειάδης deriuat ab Ἀγνεύς, verius tamen ab ἄγνιος, quamquam ne hoc quidem, quum, ſi Apollodoro credimus, Ἄγνιος, vel Ἀγνίης pater fuit Tiphi, non ἀγνεύς, vel ἄγνιος, vnde etiam et apud hunc et apud Apollonium ſcribendum potius ἁγνιάδην et ἁγνιάδης, ſpiritu aſpero, quod vel ex Flacco diſcere potuiſſent, qui ſemper Hagniades, nunquam Agniades. Codex Palatinus A-

Θεσπιέων δ' ὅγε δῆμος ἐφ' ὕδασι Περμησσοῖο,
ἄγχερον λαοῖς Σιφάεσι ῥεῖθρον ἄμειβεν·

124. Θεσπιέων codd. Ruhnk. Voss. Paris. Vind. Augg. Ibidem τῆμος libri omnes. Ibidem τελμισσοῖο Ask. Wrat. P A I C. Sed cod. Ruhnk. τερμησσοῖο. Vind. τερμησοῖο. Aug. 1. τελμησσοῖο. Aug. 2. τελμησσοῖο. 125. Vulgo ἄγχερος λαοῖσι Φαεσσιῤῥεῖθρον. Aug. 2. λαοῖσι Φαεσίῤειθρον. Aug. 1. λαοῖσι Φαεσίῤειθρον.

pollodori, qui pro Ἀγνίῳ legit Ἀγρίῳ, corruptus est. ESCH.

123. (120) Cum omnes, quos consulere potui, non modo spiritum lenem appingant nomini, sed praecedentem τ' seruent, quae in ϑ mutanda erat: nihil mutandum puto. Quanta sit in Latinis codicibus circa adspirationem turba, nemini ignotum est. GESN.

124. (121) Θεσπεσιέων.] A Θέσπεια fit Patronymicon Θεσπιεύς, Θεσπιακὸς et Θεσπικός, vnde mendum apparet, nempe Θεσπεσιέων perperam pro Θεσπιέων. Et, ne dubites, audi Apollonium lib. I. v. 106. de eodem Tiphy:

Τῖφυς δ' ἁγνιάδης Σιφαέα κάλλιπε δῆμον
Θεσπιέων.

ESCH. Viderat Holst. et Steph. GESN.

Τελμισσοῖς.] Τελμισσὸς, πόλις Καρίας, ὡς δὲ Φίλων καὶ Στράβων, Λυκίας, inquit Stephanus. Sed quid Cariae cum Boeotia? igitur et hic mendum subest, neque dubito, quin legendum sit τευμησσοῖο. τευμησσὸς enim, ὄρος Βοιωτίας et ἄστυ, vid. etiam Strabonem lib. IX. neque apud nostrum tantum hac scriptura peccatur, sed etiam apud Suidam Τελμίσια et Τελμισσὸς legitur corrupte pro Τευμησία et Τευμησσός. ESCH.

124. (121) Τευμησὸν vel Τευμησσὸν Boeotiae montem esse, et huc pertinere, dubio caret. Vid. Steph. Byz. et Sch. ad Eurip. Phoeniss. 1107. Sed cum in eo Euripidae loco non minus quam hic satis frequenter libri pro T primae Syllabae Λ et I in altera pro H habeant, idemque factum etiam apud Pausa. Boeot. f. 9. 19 et Strabonem 9 p. 284. 15 videam: placet summi viri Valckenarii modestia, qui antiquitus corruptum vel variatum id nomen suspicatur. GESN.

125. (122) Φαεσσίῤῥειθρον.] Quid sit, non capio, sed et hic anguem in herba latere arbitror. Quid si scripsisset Orpheus: ἄγχυρος λαοῖς σιφαῖον ῥεῖθρον ἄμειβεν; Ita enim Apollonius loco paulo ante adducto (1, 106):

Τῖφυς δ' ἁγνιάδης Σιφαέα κάλλιπε δῆμον
Θεσπιέων.

Stephanus: Σῖφαι, ἐπίνειον τῆς Θεσπιακῆς etc. Ita igitur duos hos versus lego et interpungo:

Θεσπιέων δ' ὅγε τῆμος ἐφ' ὕδασι (τευμησσοῖο
Ἄγχυρος λαοῖς) σιφαῖον ῥεῖθρον ἄμειβεν,

ὃς πέρι μὲν βύκτῃσι καὶ ἀργήεσσιν ἀέλλαις

Nec dubito quin ita ſcripſerit Auctor. ESCH.

125. (122) Io. Pierſonus Veriſ. I, 9 p. 107, probatis aliis Eſchenbachii cogitatis, legendum putat λαοῖς σιφάεσι. Ego amplius ita, vti ſupra poſui, legendum arbitror, ac totum locum ita interpretor, Tiphys tum ad aquas fluuiorum ac maris Theſpienſium, prope montem et promontorium Teumeſſi, Siphaënſibus (quorum vrbs ἐπίνειον τῆς Θεσπιακῆς Stephano) traiiciendi, transuehendique operam dabat. Nempe ῥεῖθρον ἀμείβειν vniuerſim ſignificare puto flumen, fretum, aquam quamcunque traiicere, et viciſſim ab vno litore ad alterum tranſire. Hic didicit nauigandi artem, vt poſtea maiora auderet. Si cui dura videatur ellipſis ἄγχι (πρὸς) ὄρος, ille poterit ſuſpicari ἄγχ' ὄρευς, Homerica plane conſtructione, et emendatione blandiſſima. Porro in ipſum contextum recepi emendationes eas, quae cum neceſſariae ſunt, tum plane nihil mutant in ipſis literis, niſi quod ſibilantem altera geminat, altera caninam male geminatam ſemel tantum ponit: quo in genere quam frequentia peccata ſint, quam facilis mutanti aliquid venia, ἴσασιν οἱ μεμνημένοι. De interpunctione cauſam dicere nihil attinet: *Telmiſſum* reliqui ob rationem indicatam, quamuis *Teumiſſum* vſitatiorem eſſe ſcio. GESN.

125. Geſnerus edidit, Θεσπιέων δ' ὅγε τῆμος ἐφ' ὕδασι, Τελμισσοῖο ἄγχ' ὄρος, λαοῖς Σιφάεσι ῥεῖθρον ἀμείβεν. Περμήσσοιο quod etiam apud Pauſaniam IX. 29, 3. Τερμήσσου ante Facium ſcriptum erat, Schneidero debetur. qui quidem in praefatione p. XXIV. aut oblitus emendationis ſuae, aut ea nondum facta, accuſat noſtrum imperitiae, qui montem Teumeſſum iunxerit ditioni Theſpienſium. Siphas a Steph. Byz. et Ptolemaeo ἐπίνειον τῆς Θεσπιακῆς perhiberi, a Pauſania autem Τίφαν πόλισμα Theſpienſium dici iam Schneiderus notauit. Idem ſcholion ineditum ad Apollonii locum, in quo Σιφαέα δῆμον memorat, e cod. Pariſ. 2727. attulit: Σῖφαι, πόλις Βοιωτίας. Ἀπολλώνιος δὲ τοὺς Σιφαεῖς τῶν Θεσπιέων φησίν. ὁ δὲ Φερεκύδης Ποντέα (ſcribendum putat Ποτνιέα) ἱστορεῖ τὸν Τῖφυν εἶναι. Αἰσχύλος δὲ τὸν Τῖφυν ἐν τῇ Ἀργοῖ Ἶφυν καλεῖ. Vidit Schneiderus δῆμον vel ſimile quid in Orphei loco requiri, ῥεῖθρον autem moleſtum eſſe, quum ὕδασι praeceſſiſſet. Leni mutatione vtrumque vitium ſuſtuliſſe mihi videor. *Theſpienſium vnus ad Permeſſi vndas* (habitans) *Tiphys viciпum Siphaenſibus fluuium* (Permeſſum) *traiecit.* Δῆμον, Homerum Iliad. XII. 213. imitatus, de vno e ciuibus dixit. Ita conſentiet noſter cum Apollonio.

νῆα κατιθύνειν δεδάει πολυμήτιδι τέχνῃ.
Κάστορά θ' ἱππόδαμον Πολυδεύκεά τ' εἰσενόησα,
καὶ Μόψον Τιταρῆθεν, ὃν Ἄμπυκι νυμφευθεῖσα
Χαονίην ὑπὸ φηγὸν Ἀρηγονὶς ἐξελόχευσεν·
Πηλέα τ' Αἰακίδην, Αἰγίνης ἀγλαὸν υἱόν,
ὃς Δολόπεσσιν ἄνασσεν ἐνὶ Φθίῃ ἐριβώλῳ.

127. δίκασιν PAIC. ἔδασιν vulgo. 130. Χαονικὴν φαγὸν ex h. l. posuit Dinnerus.

127. Schneiderus, cui tempus et forma verbi δίδασιν displicet, ἐδάη scripsisse poetam putat. At ἐδάη non magis ferri potest, quod significaret *cognouit*, non *norat*. Itaque δεδάει, plusquamperfectum, reposui.

129. (126) Ὃν Ἄμπυκι νυμφευθεῖσα.] Quis non miretur hoc loco stupiditatem interpretum, inprimis Perdrierii, qui haec verba reddit: *quem reticulo nupta.* ridicule sane. nec tamen felicior alter interpres, nisi ignorantiam suam carmine celare conetur, sed frustra, hic vertit:

Et te Mopse adiit Titaresie, splendida cultu
Chaoniam peperit quem subter Aregonis alnum.

nugae! Μόψος Ἀμπύκε υἱὸς τῦ Τιτάρωνος. ita dicunt omnes. videndum igitur, an non hic in Ἄμπυκι vitium lateat, quod tamen non arbitror. Saepe enim a reliquis noster recedit in Nominibus Propriis. Etiam Flaccus aliquoties *Ampycides* pro *Mopso*. ESCH.

130. (127) Ἀρηγονὶς.] Hoc in loco gratiae a me referendae sunt τῷ πάνυ Graeuio; quum enim τὸ ἀρηγονὶς Patronymicon esse pro certo ego haberem, et tamen Primitiuum, vt vocant, nullum inuenire possem, rescripsit mihi Vir Clarissimus: Hic nihil aliud cogitandum, quam, quam alii Chlorida dicunt, Orpheo vocari Ἀρηγονίδα, vt solent in multis fabulis veteres sibi non constare. Sic patriam eius alii Oechaliam, alii Titaronem vrbem esse dicunt. Sic Chloridis patrem alii Amphionem, alii Orchomenum dicunt fuisse. In matre igitur Mopsi ab aliorum sententia hic discedit Orpheus. In sequenti versu vides eandem sententiarum discrepantiam. Non mihi igitur Ἀρηγονὶς videtur esse Patronymicon, non magis ac Chloris. ESCHENB.

131. (128) Αἰγίνης ἀγλαὸν υἱόν.] Apollodorus lib. III. Endeiden, Chironis filiam, matrem Pelei et Telamonis facit. Aeginam vero Asopi, Aeaci ex Ioue matrem. ESCH.

132. (129) Ἐνὶ Φθίῃ ἐριβώλῳ.] Huc enim confugerat ob caedem fratris Phoci. Apollon. lib. I. v. 94. ESCHENB.

τρισσὴν δ' Ἑρμείαο κλυτὴν εἰσέδρακα γένναν,
Αἰθαλίδην, ὃν ἔτικτε περικλυτὴ Εὐπολέμεια,
Μυρμιδόνος θυγάτηρ, Ἀλόπῃ ἐνὶ πετρηέσσῃ.
ἠδ' Ἔρυτον, καὶ καλὸν Ἐχίονα, τοὺς ποτε νύμφη
Λαοθόη Μενετοῖο παρευνηθεὶς ἐλόχευσεν
Κυλλήνης μεδέων χρυσόρραπις Ἀργειφόντης.
αὐτὰρ Ἀλεκτορίδης καὶ βουφάγος ἦλθε Κόρωνος.

155. κλειτὴν cod. Ruhnk 134. ὅν ῥ' Voff. Aug. 1. ὅν ῥα Aug. 2. 136. Εὔρυτον — ἐγχίονα Ask. Chir. Ruhnk. Aug. vterque. ἔρρυτον Voff. 137. Μενετοῖο ex Reg. et Wrat. repofitum. Volgo Μερετοῖο. Vind. Μετοῖο. Ibid. παρευνηθεῖσ' vterque Aug. 139. αὐτίκα δ' Ἀκτορίδης omnes.

134. (131) Apollo. 1, 54 de Aethalide, καὶ τὸν μὲν ἐπ' Ἀμφρύσσοιο ῥοῇσιν Μυρμιδόνος κούρη Φθιὰς τίκτεν Εὐπολέμεια, vnde hoc certe colligas, Alopen ad Amphryffum fitam fuiffe. GESN.

134. Schneiderus, ὅν ῥ' ἔτεκεν περικλειτὴ Εὐπολέμεια corrigens, non animaduertit ita et verfum perimi, et morem violari epicorum.

136. (133) Pofui etiam hic varietatem manifefto falfam, vel ob hoc, vt ea fidem faciat, bonas lectiones non ingenio librarii deberi, fed exemplari, quo ille vfus eft. Similem ob caufam moneo, in exemplo varietatis e codice Voffiano excerptae, quod beneficio Cl. Afkew apud me eft, adfcriptum effe, *leg.* εἴρυτον. Ceterum de hoc nomine et homine etiam accuratiffime egit in Catalogo Burmannus. GESN.

137. (134) Λαοθόη Μερετοῖο.] Apollonius Antianiram, Meneti filiam, matrem horum dicit lib. I. Laothoe alias Herculis et Chryfeidis, Thefei filia. Apollodor. lib. II. ESCH.

137. Μενετοῖο auctoritate Apollonii Rhod. I. 56. et Hygini fab. 14. p. 40. vbi pariter *Merceti* olim legebatur, firmarunt Burmannus in Catal. Arg. v. *Echion*, Ruhnkenius et Schneiderus.

139. (136) Βουφάγος ἦλθε Κόρωνος.] Ecce fupinam interpretum turfus ignorantiam. Perdrierius: *et Buphagus venit Coroni filius*, alter: *Buphage nate Corono.* Βουφάγος Herculis alias Epitheton, ad robur eius et ftrenuitatem indicandam. idem Epitheton hic ob eandem caufam Corono tribuitur, ob quam etiam Apollonio laudatur, lib. I. v. 57. feqq. quem cum Scholiafta vide. ESCH.

139. Actorides quis fit, ignoratur. Alias ita vocatur Menoetius: fed hunc infra memoratum videmus. Itaque fcripfi αὐτὰρ Ἀλεκτορίδης. Argum Arectoriden Apollonius I. 226. in Argonautis numerauit. Eum Meziriacus ad Ovid. Ep. VI. 65. p.

Ἴφικλος αὖ Φυλάκου δῖον γένος ἀντεβόλησεν·

140. ἀντετόρησεν Voss. Ask. Vind. Wrat. Ruhnk. Aug. vterque. Hoc versu finitur Aug. prior.

571. (vel T. II. p. 69. seqq. ed. 1716.) Alectoriden ab Apollonio vocatum putabat, quia a Tzetze ad Lyc. 885. ὁ Ἀρίστορος ἢ Ἀλέκτορος υἱὸς diceretur. Arestoriden enim esse πανόπτην illum. In Tzetza quidem legitur ὁ Ἐστορος ἢ Ἀλέκτορος υἱός: sed lectionem, quae est apud Meziriacum, veram puto, praesertim quum firmari videatur corrupta in Orpheo lectione, Ἀκτορίδης. Argum enim intelligi ab Orpheo ex eo clarum est, quod quum hic nominetur infra v. 240. 269. 276. 609. in catalogo tamen Argonautarum, nisi hic esset intelligendus, omissus foret. Αὐτίκα, quod erat ineptissimum, in αὐτὰρ mutaui. Schneiderus hunc versum collocandum putat ante v. 771. in quo quum legatur ἤϊεν ὡς Καινῆος ἀφίκετο, quae verba non possunt commode de ipso Caeneo intelligi, Coronum indicari censuit. Quod etsi non abhorret ab omni probabilitate, non possumus tamen non viri doctissimi inconstantiam mirari. Nam quum in notis reliquisse se vitium librorum dicat, in textu tamen edidit καὶ υἱὸς Καινῆος e coniectura Heynii, quam improbat: praeterea vero sic scriptum fuisse coniicit, versu nostro ante istum collocato:

υἱεὺς Εἰλατίδου Καινῆος, τόν ῥά τέ φασι,

et quae sequuntur, parum memor, et nominatiuum υἱεὺς, et numeros exemplis firmandos fuisse. Caeterum quae de numero Argonautarum disputat, quomodo hic computandus sit dicetur ad v. 171.

140. (137) Ἴφικλος αὖ Φυλάκου.] Consentiunt circa hanc genealogiam omnes, quos noui, auctores, excepto solo Apollodoro, qui hunc Iphiclum Thestii filium dicit. Obiter hic obseruandum, de Iphiclo hoc interpretandum esse illud fragmentum Hesiodi, quod exstat apud Eustathium:

Ἄκρον ἐπ' ἀνθερίκων καρπὸν θέεν, οὐδὲ κατέκλα.
Ἀλλ' ἐπὶ πυραμίνων ἀθέρων δρομάασκε πόδεσσι.

Index est Apollonii Scholiast. qui, Ἴφικλος, inquit, υἱὸς ἦν Φυλάκου καὶ Κλυμένης τῆς Μινύου· τοῦτον Ἡσίοδος ἐπὶ πυρίνων ἀθέρων τρέχειν φησί. In quo fragmento vocem πυραμίνων frustra ex lexicis interpretari conaberis. Non autem de solo Iphiclo hoc dicitur, sed eandem celeritatem *Erichthonii equabus* tribuit Homerus Iliad. υ. Talis etiam apud Apollonium in 1. Argon. *Polyphemus*. Apud Virgil. in VII. Aen. *Camilla* fingitur. Apud Nonnum lib. 28. Dionysiac. *Damneus* quidam. Apud Ouidium Metamorph. X. tales sunt *Hippomenes et Atalanta*. Apud Q. Smyrn. l. 8. *equi Achillis*. ESCH.

140. (137) Quod ex Askacano et Vossiano attulimus ἀντετόρησεν,

Βούτης τ' Αἰνιάδης, ἴκελος χρυσάορι Φοίβῳ.
Κάνθος δ' Εὐβοίηθεν Ἀβαντιάδης ἐπέρησεν,
ὃν δὴ μοῖρ' ἐδάμασσε, τέλος δ' ἐπέθηκεν ἀνάγκη,
φθίσθαι ὑπὲρ Λιβύης, νόσου τ' οἴκονδε λαθέσθαι.
Ἄλκωνος δὲ Φάληρος ἀπ' Αἰσήποιο ῥοάων
ἤλυθεν, ὃς Γύρτωνος ἀλιστεφὲς ἔκτισεν ἄστυ.
Ἴφιτος αὖ μετὰ τοῖσιν ἐφέσπετο Ναυβόλου υἱός,
Φωκίδος ὃς ῥ' ἤνασσε καὶ εὐπύργοιο Τανάγρης.
Λαοδόκος, Ταλαός, καὶ Ἀρήϊος, υἱοὶ ἄμωμοι

141. Vulgo Αἰνειάδης. Cod. Ruhnk. Αἰνιάδης. Αἰνειάδης praefert Heynius, qui ante dixerat de h. l. ad Georg. Virg. IV. 355. et Aen. I. 157. 144. νόστον δ' οἴκοιο. Schneiderus ex coni. edidit νόστου τ'. 147. Ναυβόλου Voss. Ask. Aug. 2. Ante Eschenbachium ναβόλου. 149. Λαοδόμος τ' ἀγλαὸς cod. Ruhnk. τ' ἀγλαὸς etiam Aug. 2. Vulgo τ' ἄλαος in P. St. Lect. sed ταλαὸς AIC.

illud forte in mentem venit antiquo librario ex Ιλ. Ε, 337 quod ibi *perforauit* est, sed a V. Schol. explicatur per διῆλθε. Mihi neque hoc placet neque vulgatum, sed legam ἀντεπέρησεν, cuius simplice, et compositis aliis, perpetuo noster vtitur. Vid. ἐπερ. εἰσπ. et ἐξπ. in Indice. GESN.

140. Corruptum verbum in ἀντεβόλησε mutaui, quod congruit cum praecedentibus, ἤγειρεθεν, εἶδα, εἰσενόησα, εἰσέδρακα, et quasi transitum facit ad verba ἐπέρησεν, ἐφέσπετο, ἦλθεν, ἵκανε, quibus deinde vtitur. Ruhnkenio placet Gesneri ἀντεπέρησε.

141. (138) Βούτης τ' αἰνειάδης.] Omnes, excepto hoc, Buten Teleontis filium faciunt. ESCH.

141. Edidi Αἰνιάδης e cod. Ruhnk. Caeteri scriptores Teeontis filium perhibent.

144. Νόστον οἴκοιο domum reditionem dicit, inquit Schneiderus, nouo exemplo. Vt possit sic dici, certe νόστου scribi debebat, quod quis non sentit, quam ingratum sit, sequente alio genitivo. Quod reposui, Homeri imitatione dictum videtur. Iliad. IX. 621. ὄφρα τάχιστα ἐκ κλισίης νόστοιο μεδοίατο. Etiam νόστου λαθέσθαι aliquoties apud Homerum.

146. (143) Ὃς γύρτωνος.] Dissentit hic a reliquis auctor noster, qui vrbem hanc conditam volunt vel ἀπὸ γύρτωνος, τοῦ Φλεγύα ἀδελφοῦ, vt Stephanus, vel ἀπὸ γυρτώνης τῆς Φλεγύα, vt Apollon. Schol. ad lib. I. v. 57. ESCH.

147. (144) Ἴφιτος.] Ita omnes. Corrigendus tamen Apollodorus lib. I. pag. editionis Tanaquill. Fabri 55. vbi legitur Ἴφιτος Ναυβόλου, pro Ἴφιτος. ESCH.

149. (145) Λαοδόκος τ' ἄλαος.] Manifestum mendum, quod tamen stupiditas interpretum non

ἦλθεν Ἀβαντιάδαι περιώνυμοι. ὃς τέκε Πηρώ.
Ἀμφιδάμας δ' Ἀλέυ παῖς ἤλυθε· πέμψε γάρ αὐτον
ἴφθιμος γενέτης, Τεγέης ἔριαι προλιπόντα.
ἤλυθε δ' Ἐργῖνος, Βράγχυ πολύπυρον ἄρυραν
ἐκπρολιπών, καὶ τύρσιν ἐρυμνῆς Μιλήτοιο,

150. Τηρώ Voss. Πυρὼ cod. Ruhnk. Πυρώ Aug. 2. 151. Libri omnes Ἰφιδάμας. 154. Vulgo erat ἐρεμνῆς. Cod. Ruhnk. ἐρυμνῆς. Et sic etiam Aug. 2.

assecuta est, quin nec ipse H. Stephanus, vtut lynceus sit, hoc obseruauit. Ταλαὸς Laodoci et Areii frater. Valer. Flaccus:

- - - Hinc Talaus, fratrisque Laodocus urget
Remo terga sui.

Apollonius plane cum nostro:

Ἀργόθεν αὖ Ταλαὸς καὶ Ἀρήιος, υἷε Βίαντος
Ἤλυθον, ἴφθιμός τε Λεωδόκος, ὃς τέκε πηρώ.

Ast υἱοὶ ἀμωμοι, scilicet βίαντος· ἀβαντιάδαι enim quod sequitur, non est Patronymicon, sed Gentile. ESCH. V. Burm. Cat. *Areia*. GESN.

149. (146) Quin rectum sit Talaus, non potest dubitari: sed antiquum tamen esse mendum oportet: quod etiam in collatione Mss. qua vtimur, ad Eschenbachianum exemplum instituta, nulla alterius lectionis mentio. GESN.

151. (148) Ἰφιδάμας δ' ἀλέυ.] Omnes vnanimiter hunc Ἀμφιδάμαντα vocant, repone igitur audacter Ἀμφιδάμας. Sed et apud Apollodorum lib. II. interpretes Ἀμφιδάμαντα vertunt Iphidamantem, quod miror Tanaquill. Fabrum praeteriisse. ESCH.

151. (148) Valde etiam mihi credibile est, esse ab auctore Ἀμφιδάμας. Mutare tamen non sum ausus, quia potest esse causa huius dissensionis alia, quam ego ignorem. GESN.

153. (150) Ἐργῖνος Βράγχυ.] Non pugnat noster cum reliquis, qui Erginum Neptuni filium dicunt, est enim ἀπόγονος Neptuni sec. Schol. Apollonii, qui tamen κλυμένυ τῦπρεσβῶντος καὶ βυζύγης τῆς λύκυ filium dicit. ESCH.

153. (150) Non est causa, cur Erginus Branchi filius intelligatur; sed Βράγχυ ἄρυρα est periphrasis Mileti. GESN.

154. (151) Manifestus error librariorum ex vicinia soni ortus. Ἐρεμνὸς plane aliud esse, quam ἐρυμνὸς, vel Index noster docere potest. Sic apud Hesychium post recte explicatum ἐρυμνὸν per ἰσχυρὸν, μέγα, ὑψηλὸν, καὶ ὀχυρὸν, ὃ ταχέως ὐδεὶς ἐπιβαίνει simili errore subiungitur, ἢ σκοτεινὸν, quod ad ἐρεμνὸν pertinet. Ceterum ἐρυμνὸν fuisse tempore Magni Alexandri Miletum, patet

ἔνθα ῥοαὶ κλύζουσι πολυπλανέος Μαιάνδρου.
ἐν δὲ Περικλύμενος Νηλήϊος εἰσαφίκανεν,
ἀγχόθι Παλλήνης τε καὶ εὐύδροιο Λιπάξου
ἄστυ λιπὼν ἀφνειόν, ἑλειονόμους τε Κολώνας.

155. ἥν τε ῥοαὶ κλύζουσι coni. Heynii. 156. σὺν δὲ coni. Pierſ. Veriſ. p. 107. 157. Vulgo Πελλήνης et Λιπέξου. Λιπέξου eſt in cod. Vrat. Λιπάξου in Vind. Ruhnk. (vt Matthaeius adnotauit, hic habet Λιπάξου) Voſſ. Aug. 2. 158. ὀρειονόμους vulgo. ἑλειονόμους codd. Ruhnk. Voſſ.

ex Arriani 1, 18. Et video ἐρυμνῆς iam reponi voluiſſe τὸν πάνυ Weſſelingium Obſ. 1, 23 p. 90, qui citat ſimilem vſum Callim. in Del. v. 23. Cl. etiam Duker. ad Thucyd. p. 74, b non *tenebricoſi* vertit, *ſed verendi propter minas murorum.* GESN.

154. Niſi πύργοιν hic nominaret poeta, facile ſuſpicari quis poſſet, eum ἐραννῆς Μιλήτοιο ſcripſiſſe: Hom. hymn. Apoll. 180. καὶ Μίλητον ἔχεις, ἔναλον πόλιν ἱμερόεσσαν. Vide ſupra ad v. 85.

156. (151) Pro Ἐν δὲ, Σὺν δὲ non dubito hic et 208 melius ſtare: ſed nondum tamen mutare ſcriptionem vniuerſorum auſus ſum, ſaepe nimis expertus, quam facile nos poſſit aliquid fugere. Certe ἐν δὲ idem ſignificare debet quod σὺν δὲ v. g. Apollo. 1, 156. Analogia forte quadam dixit noſter ἐν δὲ (τούτοις) vt alii σὺν δὲ (τούτοις) *in his erat,* vt *cum his erat.* GESN.

156. Ἐν δὲ ponitur pro ἐν τούτοις δὲ, vt v. 207. 454. etc. Apollonius Rh. I. 494. ex certa Brunckii emendatione: ἐν δὲ καὶ Ὀρφεὺς, λαιῇ ἀνασχόμενος κίθαριν, πείραζεν ἀοιδῆς. Formulam explicant Dukerus ad Petiti Leges Att. p. 221. et Weſſeling. ad Herodot. I. 18. MS. Vratisl. Λιπέξου. Veriſſime Vindob. et meus cum Voſſiano, Λιπάξου. Mox meus cum eodem Voſſ. ἑλειονόμους τε κολώνας, quod a poetae manu profectum puto. RVHNK.

157. (154) Ἀγχόθι πελλήνης.] Repone Παλλήνης, vid. Steph. et pro λιπέξου, lege λιπάξου. Ita enim vocatur ab Herodoto lib. VII. (123) vbi vicinas Pallenae vrbes recenſet. Apollon. Schol. Παλλήνη δ' ὄρος Θρᾴκης καὶ πόλις, ὅθεν ἦν Πρωτεύς· κάναστρα δὲ, ἀκρωτήριον τῆς παλλήνης. ESCH.

157. (154) Apud noſtrum hic et aliis locis ſemper ε eſt in prima ſyllaba ſummo librorum conſenſu. Sed παλλήνης et λιπάξου reponi etiam vult Holſten. ad Steph. Λίπαξ. GESN.

158. (155) *Colonas,* quae hic memorantur, an Geographus alius memoret, non dixerim. Tanto minus iudicare auſim, vtrum epitheton ſit conuenientius ὀρειονόμους an ἑλειονόμους; illud poſitionem montanam indicat, hoc paluſtrem, certe iniquam, quod Nympharum attri-

ἐκ δὲ λιπὼν Καλυδῶνα θοὸς Μελέαγρος ἔβαινεν,
Οἰνεὺς τόν ῥ' ἐλόχευσε καὶ Ἀλθαίη ῥοδόπηχυς.
Ἴφικλος αὖτ' ἐπέρησε λιπὼν Ἀτρακηίδα λίμνην,
σύγγονος Ἀλθαίης· πέρι δ' αὖ τίεν ἔξοχα πάντων
εὐειδῆ Μελέαγρον, ἰδ' ἀγλαὰ ἔργ' ἐδίδασκεν.
Ἀστερίων δ' ἐπέρησε πάϊς κλεινοῖο Κομήτε,

In cod. Aug. 2. v. 158. 159. ita sunt in vnum coniuncti: ἄστυ λιπὼν Καλυδῶνα θοὸς Μελέαγρος ἔβαινεν, de qua re nihil commemorauit Schneiderus. Sed idem refert, Matthaeium monuisse, verba ἄστυ λιπὼν ἀφνειὸν in cod. Ruhnk. in lacuna esse. 161. Ἀτρακίδα Aug. 2. 162. αὖ τί' Wrat. 163. ἔργα δίδασκεν Aug. 2.

butum est Apollo. 2, 823: graminis autem hic 1052. Periclymenus hic Nestoris frater, quem in Argonautis ipsum quoque recenset Valerius Flaccus. De vtroque fratre diligenter egit Burmannus. Sed nihilo mihi obscurius, vtrum Ἀφνειὸν hic sit proprium vrbis? quae sint Colonae? quod epitheton situi illius aptius? GESN.

158. Schneiderus suspicatur in vocabulo ἀφνειὸν latere vrbis nomen, forsitan Ἀλφειόν, quoniam infra v. 214. eadem occurrat permutatio. Non opus, ad hanc coniecturam confugere. Ἄστυ ἀφνειὸν dicuntur Colonae. Sic in Hom. hymn. Apoll. 17.

κεκλιμένη πρὸς μακρὸν ὄρος
καὶ Κύνθιον ὄχθον.

Vide infra v. 604. Maior dubitatio de eo est, quomodo Periclymenus, Nelei filius, quem Pylium alii dicunt, ex Pallenae et Lipaxi confiniis venire potuerit. Atque hoc quoque mirum, Colonas in hac regione poni, ignotas aliis, nec memoratas Straboni p. 882. vbi vrbes, quae hoc nomen habuerint, enumerat. Itaque incognitos nobis auctores sequutus videtur noster. Nam quo minus aliquid excidisse existimemus, obstare videtur, quod v. 302. Argonautae dicuntur numero quinquaginta fuisse: de qua re vide ad v. 171.

159. Fortasse ἐν δὲ scripsit, vt paullo ante, et saepius.

162. (159) Σύγγονος ἀλθαίης.] Ἀλθαία καὶ Ἴφικλος ἀδελφοὶ ἐκ Δηϊδαμείας τῆς περιήρους. Schol. Apoll. vnde etiam Iphiclus Meleagri μήτρως dicitur ab Apollonio. ESCH.

162. Non plane iniuria displicet Schneidero αὖ, ita vt, si per metrum liceret, malit περὶ δ' ὅ τίεν. Sed αὖ videtur dici propterea, quod ante iam Meleagri mentio facta erat.

164. (161) Ἀστερίων.] Aut errat Apollodorus, aut libri corrigendi sunt in eo loco, vbi Argonautas recenset. Ἀστήριος Κομήτου dicit, falso. Ἀστερίων κομήτου legendum, nam Ἀστέριος δὲ καὶ ἀμφίων ὑπεράσιο υἷες. teste Apollonio l. I. v. 176. quo in loco

Πειρεσίην ὃς ἔναιεν, ἵν' Ἀπιδανοῖο ῥέεθροις
Πηνειὸς μίσγων ξυνὸν ῥόον εἰς ἅλα πέμπει.
Εὐρυδάμας δ' ἐπέρησε λιπὼν Βοιβηίδα λίμνην,

165. Τειρεσίην Aug. 2. ὅς ῥ' ἔναιεν Voss. Vind. Ruhnk. Aug. 2. Deinde vulgo ἐπ' Ἀπιδανοῖο. Praepositio omissa in codd. Vind. et Ruhnk. Nec multum differt Aug. 2. in quo pro ἐπ' Ἀπιδανοῖο legitur εὐπιδανοῖο. B. Slothouwerus ὄθ' inseruit praepositionis loco, receptum a Schneidero. Leniorem ego emendationem adhibui. 166. Πηνειοῖο ex Aug. 2. affert Schneiderus, quae lectio sine dubio ad v. 168. pertinet. ῥόον ἅλα Ask. 167. ἐπόρευε Aug. 2. Vulgo ἐπόρευσε. Dein Φοιβ. Ask.

neque Scholiasta verus est, nam eodem libro vers. 35. iam Auctor dixerat:

Ἦλυθε δ' ἀστερίων αὐτοσχεδὸν' ὅν ῥα κομήτης
Γείνατο. etc. ESCH.

165. (162) Πειρεσίην.] Vide Doctissimi Holstenii Notas ad Stephanum voce Ἀστέριον. vbi tamen non assentior ei circa locum paulo ante ex Apollodoro adductum, quin ipsum Stephanum de Asterio conditore huius vrbis dubitanter loqui, satis clarum est. ESCH.

166. (163) Add. Holsten. ad Apollod. p. 363 Hoelzli. Caeterum post hunc versum quin vnus perierit, negat dubium esse Piersonus Verif. 2, 5 p. 194. Et non cohaerere orationem, etiam mihi liquet. Et potest fieri, vt desit versus in elogio Apidani forte consumtus: sed necesse non est. Quid enim si dedit auctor Πηνειῷ ὃς μίσγων κ. τ. λ. De re ipsa, Apidanum miscere aquas suas Peneo, non est dubium, et ostendit charta Cellariana. Sed neque repugnat consuetudini nostri poetae, Πηνειῷ facere Dactylum: vt priorem in τοίην corripuit v. 841 et mediam in δίκαιον H. 63. 6. Et 997 Μήδεϊ ἐνὶ στέρνοις incipit versum, et 1020 αἶψα δ' αἰήτης illum claudit. Add. H. 28, 12 Χαίρουσα ποιῇσιν. Fr. 2, 2. Sed etiam Od. II, 442 editur, Ἡμετέρῳ ἐπειὴ καὶ ἐμὲ κ. τ. λ. nemine repugnante. Denique ξυνὸν ῥόον et ad praecedens μίσγων et ad sequens πέμπει referri, aut μίσγων poni reciproca s. media significatione, nihil noui est. GESN.

168. (165) Displicet Cl. Ruhnkenio Ep. crit. 2, 71 epitheton εὐλαγέος, quod nesciat, an Meliboea leporibus abundarit, et an Grammaticis probetur forma εὐλαγής. Reponit, nisi intercedat Ernestus noster (amat enim nos quoque hic Phoebus, et malim ego omnes mihi emendationes meas, quam meum Ernestum eripi) εὐθαλέος, verbum bonum et aptum: sed quod necessarium esse nego. Primo enim, quidni dicatur εὐλαγὴς Meliboea vrbs ad radices Ossae sita, leporibusque opportuna, non minus quam Εὔβοια, εὔιππος, εὔμηλος, εὔπωλος· quod vltimum est ipsius nostri v. 59 vt

ἀγχόθι Πηνειοῖο καὶ εὐπελαγέες Μελιβοίης.
αὐτὰρ ἔπειτ᾽ Ἐλάτοιο πάϊς Πολύφημος ἵκανεν,
ὅς σφιν ἐν ἠνορέῃσι μετέπρεπεν Ἡρώεσσιν.
ἠνειὸς Καινῆος ἀφίκετο, τὸν ῥά τε φασὶν

168. Vulgo εὐλαγέος. In Ask. et Aug. 2. eſt εὐπελαγέος. Cod. Ruhnk. εὐπελαγῦς. Schneiderus εὐγλαγέος e coni. Toupii dedit. 170. ὅς σφιν Vind. Vrat. Aug. 2. Vulgo ὃ σφιν. 171. Vulgatum ἠνειὸς ex coni. Heynii ad Pind. fragm. p. 147. in καὶ υἱὸς mutauit Schneiderus. Tum cod. Ruhnk. καὶ νῆος. Aug. 2. καίνηος.

Laguſſae inſulae, de quibus Euſtath. ad Ιλ. Β, 625 p. 231, 35 καὶ νῆσοι Λαγοῦσσαι ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς ἐκεῖ λαγωῶν· ὡς ἀπὸ τοῦ λαγὸς τοῦ γραφομένου διὰ τοῦ ὀ μικροῦ. Fuerit igitur εὐλαγὶς, ίος vel έως, vt νῆσις, εος, vel εως. Verum non diſſimulanda eſt Aſkaeani codicis lectio εὐπελαγέος, quae quam pulchre conueniat Meliboeae, Strabonem audiamus 9 extr. ſ. p. 305, 36. Τραχὺς δέ ἐστι ὁ παράπλους πᾶς ὁ τοῦ Πηνειοῦ, ὅσον σταδίων ὀγδοήκοντα· τοσοῦτος δὲ καὶ τοιοῦτος καὶ ὁ τῆς Ὄσσης. Μεταξὺ δὲ κόλπος πλειόνων ἢ διακοσίων σταδίων, ἐν ᾧ ἡ Μελίβοια. Inter litora aſpera nauibus eſt ſinus, in eoque ob id ipſum tranquillitas, opportunitas. Ad hunc ſita Meliboea, quidni dicatur εὐπελαγής. Synizeſis in terminatione neminem, qui non nimium ſit hoſpes, offendet. PESZ.

168. Olim legere tentabam εὐθαλέος Μελιβοίης. Toupius Ement. in Suid. T. III. p. 75. [T. II. p. 97. ed. nov.] εὐγλαγέος Μελιβοίης. Sed vterque coniectura aberrauimus. Veram enim lectionem εὐπελαγῦς codices Aſkaeanus apud Geſnerum et meus ſuppeditant. RVHNK. Vid. Strab. IX. p. 677.

170. (167) Ὁ hic praepoſitiuum articulum accipio relatiue poſitum pro ὅς, niſi mauis legendum etiam eſſe ὅς σφιν, quod certe neceſſarium non eſt. Deinde σφιν relatiue poſitum pro αὐτοῖς vt Ιλ. Α, 114 ἐπεὶ οὔ ἑθέν ἐστι χερείων, pro αὐτῆς. Porro ipſum quoque αὐτοῖς hic abundaret. Sed plura talia in hoc carmine ſunt, in quibus reciprocum pronomen redundare videtur more Orientalium ſuffixorum, aut illius Romani, *Hunc ſuo ſibi gladio iugulo*, aut cum quidam noſtrorum, *Sie hat ihres Mannes* ſeinen *Hut aufgeſezt*. Inſpiciat, qui voluerit, Indicem noſtrum Orphicum in ἕ, οἷ, σφὶν, σφῆσιν. GESN.

170. Scribendum ὅς σφῆσ᾽ ἠνορέῃσι μετέπρεπεν ἡρώεσσιν. Ὅς eſt ex MS. Vindobonenſi: σφῆσ᾽ ex coniectura noſtra. Quamquam σφὶν defendi poteſt huius poetae conſuetudine, de qua vide Geſnerum ad h. l. RVHNK. Mirum eſt, in talem coniecturam incidere potuiſſe virum elegantiſſimum. Recte ſeruauit vulgatum Schneiderus.

171. (168) Τὸν ῥά τε φασί.]

μισγόμενον Λαπίθαις ὑπὸ Κενταύροισι δαμῆναι,
θεινόμενον πεύκῃσι τανυφλοίοις τ' ἐλάτῃσιν,
καί οἱ ἀνατλῆναι καὶ ἀκαμπέα γοῦνατ' ἐρεῖσαι,

173. πεύκαισι vulgo. Dein τανυφλοίῃς cod. Ruhnk. τανυφλοίαις Aug. 2.

Historiam seu Fabulam potius vide ap. Apollonium lib. I. v. 59. seqq. ESCH.

171. Codices nostri nihil variant. Vellem, hanc scripturam praeberent: κλεινὸς δ' αὖ Καινεὺς ἐσαφίκετο, τόν ῥά τε φασί. RVHNK. Hic quoque miror Ruhnkenium. Si scriptum legeretur, Καινεὺς δ' αὖ κλεινὸς facilius pro antiquo, quam vt hic coniecit, haberi posset. Schneiderus quid censeat, dictum supra ad v. 139. Praeter Coronum, qui supra memoratus est, Phocum et Prialum, Caenei filios, in Argonautis posuit Hyginus. Nam quominus ipsum Caeneum inter Argonautas ab Orpheo relatum putemus, (quod qui faceret cum Ruhnkenio, facilius certe et melius scriberet, ἐν δὲ βίῃ, vel ἔν δὲ τε ἴς Καινῆος) obstare videtur, quod incepte narraretur res, quae post expeditionem Argonautarum accidere debuit. Idque iam Schneiderus obseruauit. Caeterum neminem fore arbitror, qui V. Slothouweri ariolationibus in Actis Soc. Trai. T. III. p. 152. seq. assensum praebeat. Is σὺν δ' υἱὸς Καινῆος legendum putat, eumque esse Coronum, siue consulto iterum ab Orpheo memoratum per occasionem patrui Polyphemi, siue memoriae lapsu repetitum. Alia multo probabilior via corrigendi est, si ita scriptum fuisse existimemus: αὐτὰρ ἔπειτ' Ἐλάτοιο πάϊς, κρατερὸς Πολύφημος, ὅς σφιν ἐν ἠνορέῃσι μετέπρεπεν ἡρώεσσιν, υἱωνὸς Καινῆος ἀφίκετο. Certe ἵκανεν facile addi potuit, praesertim si κρατερὸς exciderat. Argonautae v. 302. dicuntur numero quinquaginta fuisse: et, si hic nescio quis Eneus, vel quidquid hoc nominis est, commemoratus fuit, totidem enumerantur. At vero duo erunt et quinquaginta, si Orpheus et Iason addantur. Iasonem quidem demere licet, quia ambiguum est v. 302. vtrum hic quinquagesimus, an primus et quinquagesimus numeretur. Si primus et quinquagesimus, Orpheo locum cedere debebit Hylas, quem, vt puerum, eumque vltimo loco nominatum, comitem magis Argonautarum, quam vnum de Argonautis noster, vt Apollonius, habere videbitur. Sin quinquagesimus est Iason, tum vero non solum Hylas eximetur ex Argonautis, sed Eneus quoque hic non erit alius, quam ipse Polyphemus.

174. (171) Ostendi, mihi videri pro οἱ legendum ἕ, quae sententia in interpretatione expressa est. Si quis vero omnino retinere literas omnes velit, ἀνα-

ζωόν τ' ἐν Φθιμένοισι μελεῖν ὑπὸ κεύθεα γαίης.
Ἄδμητος δ' ἀφίκανε Φεραιόθεν, ᾧ ποτε Παιὰν
θητεύων ὑπέεικε· Διὸς δ' ἠλεύατο μῆνιν,
οὕνεκά οἱ Κύκλωπας ἀμαιμακέτοισιν ὀϊστοῖς
ἐν Φθιμένοισιν ἔταξ', Ἀσκληπιοῦ εἵνεκα λώβης.
ἤλυθε δ' Εὐρυτίων Ἴρου παῖς Ἀκτορίωνος,
τρηχείην Ὀπόεντα λιπών· σὺν δ' ἤλυθεν Ἴδας,
Λυγκεύς θ', ὃς τήλιστα δι' αἰθέρος ἠδὲ θαλάσσης
βένθεα, καὶ Πλούτης ὑποχθονίοιο βέρεθρα
μοῦνος ἀπ' ἀνθρώπων δεινοῖσιν ἐπώπεεν ὄσσοις.

175. κεύθεσι cod. Ruhnk. 178. Schneiderus οὕνεκά οἱ. Vulgo ὄνεκά τοι. 179. ἐν Φθιτοῖσιν ἔτευξ' Ἀσκληπιοῖο vulgo. 180. Εὐρυτίων Ἴρου ex em. Burm. in Catal. Arg. Vulgo Ἀκτορίων Ἴλου. 182. Λιγγεὺς Voſſ. ἠέρος pro αἰθέρος cod. Ruhnk. 183. ὑπὸ χθονίοιο cod. Ruhnk. ῥέεθρα Voſſ. Ruhnk.-Aug. 2. Vulgo βέρεθρα.

τλῆναι referat ad γόνατα, h. m. Genua illa vigida et inflexilia *ipſi* Caeneo ſuffeciſſe aduerſus Centauros, et contra nixa eſſe. Non poſſum vero facere, quin duo certe Apollonii verſus huic loco adſcribam, quos cum Orphicis ſtatim componere ſtudioſi poſſint, nempe 62 et 63 Οὔτε μὲν ἐγκλῖναι προτέρω σθένον, οὔτε δαΐξαι· Ἀλλ' ἄῤῥηκτος, ἄκαμπτος, ἐδύσσετο νειόθι γαίης Θεινόμενος.

GESN.

176. (173) ᾧ ποτε παιάν.] Hiſtoria nota eſt. vid. tamen Apollodo. lib. III. (c. 10. p. 199)

ESCH.

178. Οὕνεκά οἱ cum Schneidero edidimus. Pronomen, vt noſter loqui ſolet, non ad Iovem, ſed ad Apollinem referri videtur.

179. (176) Metrum poſtulat, ait Pierſonus Veriſ. p. 108. vt ſcribamus ἐν Φθιμένοισιν, vt paullo ante v. 172. Sed cum videam diſputari ad Od. Λ, 329 καὶ νὺξ φθῖτ' ἄμβροτος num legendum ſit, an φθεῖτ'? cum ἀποφθίμην penultima longa edatur Od. K, 51. liceat hic etiam retinere φθιτοῖς, aut ſi omnino medicina opus ſit, legere φθειτοῖς vt ἀποφθείμην quidam apud Homerum.

GESN.

179. Non debebant obloqui Pierſono Geſnerus et Schneiderus de menſura vocabuli φθιτοῖσιν, quod primam non poteſt niſi brevem habere. Sed quod legebatur ἔτευξε, quid ſibi vellet, demonſtrandum erat. Certe non poteſt hoc idem eſſe, quod ἐποίησεν, in tali conſtructione vſitatum. Itaque ſcripſi ἔταξε, perpetua litterarum α et ευ permutatione oblitteratum.

180. (177) Ἤλυθε δ' ἀκτορίων ἴλου παῖς] Scribe ἴρου παῖς· ἀκ-

αὐτάρ οἱ Τελαμὼν συνέφεσπετο, τόν ῥ' ἐλόχευσεν
Αἰακῷ ἀτρύτῳ κούρη κλυτοῦ Ἀσωποῖο
Αἴγιν' ἐν κροκάλῃσιν ἁλιστεφέος Σαλαμῖνος.
δὴ τότ' Ἄβαντος παῖς νόθος ἤλυθε καρτερὸς Ἴδμων,
τόν ῥ' ὑποκυσσαμένη τίκεν Ἀπόλλωνι ἄνακτι
Ἀμφρύσου παρὰ χεῦμα Φερητιὰς Ἀντιάνειρα.
τῷ καὶ μαντοσύνην ἔπορεν καὶ θέσφατον ὀμφὴν
Φοῖβος, ἵν' ἀνθρώποισιν ἀρηρότα μυθίζοιτο.
ἤλυθε δ' αὖ μετὰ τοῖσι Μενοίτιος ἐξ Ὀπόεντος,

185. Vulgo, αὐτὰρ ἐπεὶ. Aug. 2. αὐτὰρ ἐπὶ, et ita Schneiderus edidit. 187. κροκάλοισιν Voſſ. Ruhnk. Aug. 2. 190. Ἀμφρύσου em. Heringae Obſſ. p. 84. Vulgo ἀμβρόσιον. Cod. Ruhnk. ἀμβρόσειον.

τορος δὲ υἱοὶ μενοίτιος καὶ ἶρος. ESCH.

180. (177) Metuo ne profundius hic locus vulnus habeat. Burmannus in Catalogo Argonautarum, quem vno velut tenore, et collatis inter ſe auctoribus, contexuit, ita putat legendum, Ἤλυθε δ' Εὐρυτίων Ἴρου παῖς Ἀκτορίωνος. Eurytionem in Argonautis habent alii Iri F. qui Irus Actorides fuit ſ. Actorion, Actoris F. GESN.

185. (180) De vſu τῆς ἐπεὶ pro ἔπειτα vid. ad v. 675. GESN.

185. Ἐπεὶ pro ἔπειτα qui dixerit, certe in loco non dubiae auctoritatis, ſcriptorem noui nullum, niſi Orpheum. Sed in hoc quoque qui loci occurrunt, emendationem exigere videntur. Hic quidem Schneiderus ἐπὶ edidit, quod firmare poterat auctoritate cod. Aug. At non ſolet noſter huiusmodi breues ſyllabas in caeſura producere: haec quidem productio ne in Homero quidem offenſione caritura eſſet. Quamobrem οἱ repoſui, vſitatiſſimum noſtro, et, vt variae lectiones docent, ſaepiſſime oblitteratum. Vtitur autem eo, vt ſolent epici, Homeri more, quaſi digamma maneat. Inde ὅ οἱ habet, et ἀλλά οἱ, hiatum, et ὁ γάρ οἱ, producta particula, v. 1200. Ita ergo etiam αὐτάρ οἱ, producta particulae vltima ſyllaba.

188. (184) Νόθος.] Οὐ μὲν ὅγ' ἦεν ἄβαντος ἐτήτυμον· ἀλλά μιν αὐτός. Γείνατο κυδαλίμοις ἐναρίθμιον αἰολίδῃσιν Λητοΐδης. Apollon. (1, 142) ESCH.

190. Ἀμφρύσου edidi ex em. Heringae, quam etiam Schneiderus recepit, niſi quod hic, Brunckio ad Apoll. Arg. I. 54. praeeunte, Ἀμφρυσοῦ ſcripſit. Sed προπαροξύτονον eſſe hoc nomen ſcholiaſtes ad Apollonii locum docet. Et ſic etiam apud Steph. Byz. ſcriptum. Vterque alios cum β ſcribere adnotauit. He-

σύγχορτος Μινύαις· ἔπι δ' ἤλυθε δῖος Ὀϊλεύς,

194. σύγχωρος Voss. Vind. Eamdem lectionem ex Aug. 2, affert Schneiderus, a me non repertam. Cod. Ruhnk. σύγχορος.

ringa etiam Ἰμβράσιον coniecerat, merito posthabitum. Caeterum si quis Ἀμφρύσιον vel Ἀμβρύσιον, quam genitiuum malit, non multum repugnem. Ita Ἐλευσίνιος, Δελφίνιος, hoc quidem in Hom. h. Apoll. 496. quamquam hic locus non omni suspicione vacuus est, litteram longam corripiunt in versu hexametro.

194. (191) Σύγχορτος.] Vide num σύμφορτος. q. d. Accessit onus naui vna cum Minyis; vel sarcina: qua voce vtitur hac etiam in re Ouidius, vt, Accedam profugae sarcina parua rati, Trist. 1. El. 3. Sic et in Epist. Briseidis ad Achillem, Non ego sum classi sarcina magna tuae. Qui autem hoc opus carmine reddidit, (quem videmus foedissima pleraque menda aut non animaduertisse, aut ad ea conniuere voluisse) vertit Vicinus, legens fortasse σύγχωρος, et iungens cum ἐπὶ δ' ἤλυθε δῖος Ὀϊλεύς· ita enim reddit, Vicinus Minyis venit quoque diuus Oileus.

H. STEPH.

194. (191) Σύγχορτος.] Stephanus legi vult σύμφορτος. Interpretes legere σύγχωρος. Ego Stephani lectionem praeferrem.

ESCHENB.

194. (191) Nihil mutandum. Modo opus est, vt intelligamus, qui sint σύγχορτοι. Paulo curiosius hoc agamus. Χόρτος αὐλῆς Ιλ. Λ, 773 et Ω, 640 est conseptum aulae. Ad priorem locum Eustathius p. 835, 49 οἱ μὲν περιορισμόν φασι καὶ τὴν περιοχὴν, οἱ δὲ τὸ χώρημα τῆς αὐλῆς, ὃ καὶ μέσαυλον ἀλλαχοῦ εἶπε. Ad posteriorem minor Schol. περιφράγματα τῆς αὐλῆς vocat. Ex Etymol. M. Phauori. Χόρτος αὐλῆς ὁ τῆς αὐλῆς ὅρος. Est igitur χόρτος *Chors* vel *Cohors* Romanorum, et idem antiqua ratione *Hortus*. Iam Euripidea Andromache v. 17 Φθίας δὲ τῆσδε, καὶ πόλεως Φαρσαλίας Σύγχορτα ναίω πεδί' ἵν' ἡ θαλασσία Πηλεῖ ξυνῴκει Θέτις. Aperte *vicinos* campos dicit: et σύγχορτα τὰ ὅμορα interpretatur Schol. Eadem ratione adhibet Euripides Herc. fur. 371. Ad vtrumque autem locum copiosus est Barnesius. Verbo, dubium nullum est, quin σύγχορτος sit conterminus et finitimus. Iam Opuntios Orchomeniis Minyis conterminos fuisse, et ipsum vel coniectu oculi in Cellarianam chartam patet. Σύγχωρος forte ex Glossa est, certe a Critico.

GESN.

194. Vera lectio est σύγχορτος, quae recte in MS. Regio explicatur γειτνιάζων. Vide Albertum ad Hesych. v. Αὐλῆς et Gesnerum ad h. l. RVHNK.

Φλίας δ' ἐξίκανε περικλυτός, ὅν ποτε νύμφη
Βάκχῳ ὑποκλινθεῖσα παρ' Ἀσώποιο ῥοῇσιν
τίκτεν, ἄμωμον ἔχοντα δέμας καὶ ἐπίφρονα μῆτιν.
Κηφεὺς δ' Ἀρκαδίηθε μεθ' Ἡρώεσσι πελάσθη.
Ἀγκαῖον δ' ἀν' ὅμιλον ἀπ' Ἀρκαδίης πολυμήλου
πέμψε πατὴρ γηραιὸς ἐπὶ πλόον Ἀξείνοιο·

195. Pro vulgato ἐξίκανε Schneiderus Heringae emendationem ἐξαφίκανε recepit. Ibidem vulgo Βάκχῳ νύμφη. Codd. Voss. Aug. 2. νύμφη Βάκχῳ· 196 Codd. Paris. Wrat. Chiv. Ἀσώποιο. Vulgo Αἰσήποιο. 197. ἔχουσα laudat Dinner. in epith. Gr. 198. κηφεύς τ' omnes. Dein Ἀρκαδίηθεν codd. 199. Ἀγγαῖον Ruhnk. Aug. 2.

195. (192) Non attulit rationem Cl. Heringa Obs. 10 p. 84 cur malit hic legi ἐξαφίκανε, nec caussam mutandi ego video. Vsum verbi docet Index noster, prima verbi simplicis vocalis producitur augmenti loco. GESN.

195. Nomen matris ab Scholiaste Apollonii I. 115. Chthonophylen, a Pausania II. 12. Araethyream, qui Chthonophylen Polybi matrem II. 6. perhibeat, memorari obseruauit Schneiderus. Idemque Pausaniam, laudatorem Orphei, si tum temporis haec Argonautica ei nota fuissent, Orphei magis II. 12. quam Apollonii fuisse vsurum testimonio.

196. (194) Αἰσήποιο ῥοῇσι.] Lege ἀσωποῖο, ita Apollonius et alii, qui etiam φλείας, non φλίας scribit. αἴσηπος inferius occurrit v. 486. et ibi locum habet. Sed et circa hanc scripturam alibi quoque peccatur v. g. in versibus Antimachi lib. IV. Epigr. Gr. βωμὸν δέ οἱ εἵσατο πρῶτος Ἄδρηστος ποταμοῖο παραὶ ῥόον αἰσωποῖο. pro Ἀσώποιο.

ESCH.

196. (193) Immani terrarum et marium interuallo distant Asopus Boeotiae fluuius, Bacchi patriae, et Aesepus ille Mysiae, Homero celebratus. Nec dubito illum huic loco conuenire melius, Aesepum vero librario vel Critico antiquo notiorem, in illius locum huc irrepsisse. Sed contra omnes libros disputare hic malo, quam in repraesentando contexto illis repugnare. Chiuaeano exemplo adscriptum Ἀσώποιο, si certus fuissem, esse e Ms. recepturus fueram sine haesitatione, GESN.

198. Fortasse scripsit, Κηφεὺς δ' Ἀρκαδίηθεν ἐφ' ἡρώεσσι πελάσθη.

200. Patrem Ancaei Lycurgum non potuisse senem esse, si fides sit Apollonio I. 165. obseruat Schneiderus, vt fratrem maiorem natu Amphidamantis et Cephei. Itaque Apollonii imitatorem Orpheum sic videri scripta inuenisse, quae de Lycurgo dicit Apollonius: ἀλλ' ὁ μὲν ἤδη γηράσκων Ἀλεὸν λίπετ' ἂμ πο-

οὗτος δ᾽ οὔποτε χλαῖναν ἐπὶ στιβαροῖς βάλεν ὤμοις,
ἀλλ᾽ ἄρκτου λάσιον στέρνοις ἀμπίσχετο δέρμα.
Ναύπλιος αὖθ᾽ ἵκανεν, Ἀμυμώνης φίλος υἱός,
ὃν τέκεν εὐνηθεῖσα περικλυτῷ Ἐννοσιγαίῳ,
ἀγλαὸν ἡνορέην, δέμας εἴκελον ἀθανάτοισιν.
Ταιναριεὺς δ᾽ Εὔφημος ἔβη, Μαλεήτιδος ἄκρης
ἐκπρολιπὼν αὐλῶνας, ἁλικλύστους τε Θεράπνας.
Ἀγκαῖός τ᾽ ἔμολεν Πλευρώνιος, ὅς ῥα πορείας
οὐρανίας ἄστρων ἐδάη, κύκλους τε πλανήτας.

203. αὖθις ἵκανεν edidit Schneiderus, vulgatam lectionem metro repugnare putans. Ἀμύμωνος Aug. 2. 205. ἴκελον a correctore Voss. ἴκελον Aug. 2. 206. Μαλεάτιδος Vind. et a correctore Voss. Vulgo Μελεάτιδος. 207 θεραπνίας Voss. Minorem litteram posuit Schneiderus. 208. Ἀγγαῖος Aug. 2.

λιν, ὄφρα κομίζοι, vbi nunc γηράσκοντ᾽ Ἀλεὸν est.

203. (200) Ναύπλιος.] Vide Apollon. l. I. v. 133. ESCH.

206. (203) Μελεάτιδος.] Rescribe Μαλεάτιδος. ESCH. iubente etiam Holst. ad Steph. h. v. GESN.

206. Scripsi Μαλεήτιδος hic et infra v. 1371. Holstenius ad Steph. Byz. Μαλεάτιδος et Μαλεάτιδας scribebat. At in Steph. Byz. quem recte Holstenius emendauit, vtraque forma est, quarum hic Ionica praeferri debuit. Ita Stephanus: καὶ Μαλεήτης, ὡς Ἀσιήτης. καὶ Μαλεᾶτις.

207. Schneiderus θεράπνας, vt non vrbs, sed σταθμοὶ intelligantur, minore littera scripsit. At Statius quoque Theb. III. 422. iunxit *Taenariumque cacumen Apollineasque Therapnas.* Si quid vitio dandum est Orpheo, reprehendendum erit epitheton. Nam ad Eurotam sitae erant Therapnae, non ad mare. Caeterum nolim cum Schneidero Orpheum vituperare propterea, quod Euphemum Taenarium ex vallibus iuxta promontorium Maleae sitis profectum dicat, quum totus sinus Laconicus Taenarum a Malea dirimat. Huius generis plurimas habet reprehensiones Schneiderus, nimis in Orpheum iniquus. Nihil poeta aliud arguit, nisi recentem satis aetatem, et pariter ab simplicitate Homerica, atque a venustate alienam. Homerus, vt par erat isto tempore, vnam vrbem vt patriam cuiusque commemorabat: noster coniungit vrbes complures eius regionis, cuius quis popularis est.

209. Πλανητῶν scribendum videtur Schneidero, qui hic astrologicam diuinationem, post Alexandri demum tempus in Graecia inualescentem obseruare iu-

δίζετο γὰρ τά τ' ἐόντα τά τ' ἐσσόμεν' ἀνθρώποισιν.
ἐν δὲ Παλαιμόνιος Λέρνȣ νόθος ἤλυθεν υἱός·
σίνετο δὲ σφυρὰ δισσά, πόδας δ' ȣ̉κ ἦεν ἀρηρώς·
τȣ̃νεκεν Ἡφαίςοιο γόνον καλέεσκον ἅπαντες.
ἤλυθε δ' Ἀλφειοῖο λιπὼν Πισήτιδας ὄχθας
Αὐγείης υἱὸς πυριφεγγέος Ἠελίοιο.
ναὶ μὴν καὶ δισσοὶ ὅρπηκες ἀμύμονες ἦκον,

211. σὺν δε coni. Pierſ. Veriſ. p. 107. 212. ἀρηρότως Ruhnk. ſed vulgata in margine. 214. ἀφνειοῖο· cod. Ruhnk. Πισιδατίδας libri omnes ante Geſnerum, qui dedit πισάτιδας. 215. Αὐγίνης Chiv. Αὐγιίνης Wrat. πυριφλέγεος Ruhnk. 216. ναὶ μὴν Voſſ. Vind. Pariſ. Wrat. Ruhnk. Idem in Aug. 2. eſſe tradit Schneiderus, a me non obſervatum. καὶ μὴν vulgo. Deinde ἀμύμονος Ruhnk.

bet. Emendatione nihil opus. Κύκλοι enim non meatus, ſed ipſos orbes, ipſas ſtellas ſignificant, vt ἡλίȣ κύκλος. Hom. h. in Martem, de Marte: πυραυγέα κύκλον ἑλίσσων αἰθέρος ἑπταπόροις ἐνὶ τείρεσιν.

214. (211) Πισάτιδας ὄχθας.] Πίσα, πόλις καὶ κρήνη τῆς Ὀλυμπίας, τὸ ἐθνικὸν, Πισάται, inquit Stephanus. Apparet igitur hoc in loco pro Πισιδάτιδας legendum eſſe Πισάτιδας. ESCH.

214. (211) Hic vero dubitare non licuit, quin nimis aperte vitioſam et repugnantem ſibimet lectionem omnium librorum permutarem cum vnice neceſſaria. Steph. Byz. Πίσα τὸ ἐθνικὸν Πισάται· τὸ θηλυκὸν Πισάτις. Vbi etiam h. l. emendari iuſſit Holſtenius. Apud Pind. Ol. 4, 20 eſt ἐλαίᾳ στεφανωθεὶς Πισάτιδι. Piſidatidas ſomniandi occaſionem librario dederunt Piſidae, barbari Ciliciae vicini. GESN.

215. Iniquus eſt Schneiderus, epitheton Solis, vt dei, ineptum pronuncians. Num aliud eſt Homericum illud Od. XII. 3. ὅθι τ' Ἠȣ̃ς ἠριγενείης οἰκία καὶ χοροί εἰσι? aut tot alia, quae vbique exſtant, ſimilia exempla?

216. (213) Καὶ μὴν καὶ δισσοὶ ὅρπηκες.] Ita Ariſtophanes in Θεσμοφορ.

--- Θηροφόνε παῖ
Λατȣ̃ς χρυσώπιδος ἔρνος.

Vide Biſetum ad illum locum. Oppianus lib. I. Κυνηγ. Αὐσονίȣ Ζηνὸς γλυκερὸν θάλος Ἀντωνῖνε. vbi non exſcribo ea, quae ad hunc locum obſeruauit illuſtre Academiae Noricae, dum viueret, decus, Rittershuſius, ſed lectorem potius ad eius commentarios in Oppianum remitto. ESCH.

216. MSS. Vindob. Vratisl. Reg. et meus ſummo conſenſu, Ναὶ μὴν καὶ etc. Quod, a Voſſiano etiam oblatum, Geſnerus ſpernere non debebat. Nicander Theriac. 51. ναὶ μὴν καὶ βαρύοδμος etc. Et ſic ille centies. RVHNK. Ὅρπηκες non ad-

'Αμφίων κλυτόφημος ἰδ' 'Αςέριος μενεχάρμης,
Πελλήνην προλιπόντ' ἠδ' ἤθεα πατρίδος αἴης.
δισσὸν δ' αὖ Βορέυ καλὸν ςάχυν εἰσενόησα,
οὓς τέκ' 'Ερεχθῆος κέρη κλυτὸς 'Ωρείθυια,
'Ιλισσῦ παρὰ χεῦμα θεῦ φιλότητι μιγεῖσα·

218. προλιπόντες ἰδ' ἤθεα e cod. Ruhnk. edidit Schneiderus. προλιπόντες etiam Voss. Aug. 2. ἰδ' ἤθεα P A C. προλιπον τ' δ' ἰήθεα Iunt. 219. δ' omissum in Ruhnk. 220. Vulgo 'Ερεχθῆος θείυ κλυτή. κλυτῦ Voss. Aug. 2. 221. Εἰλισσῦ Voss. Aug. 2. θεῷ coni. Gesn.

dito patris vel patriae nomine inepte dici putat Schneiderus. Quare ἀμύμενος, quod est in cod. Ruhnk. scripsisse poeta ei videtur, idque coniunxisse cum nomine patris Hyperasii, quod cum versu integro exciderit. At nihil mutandum. Iam Homero illa vsitata est metaphora: ὁ δ' ἀνέδραμεν ἔρνεϊ ἶσος Iliad. XVIII. 56. 437. Vide etiam XVII. 53. Od. VI. 163. XIV. 175.

218. Dualem saepissime oblitteratum esse ab librariis, res est notissima, quam ad Euripidem multis locis adnotauit Porsonus. Quominus Gesneri correctio, quae est in cod. Ruhnk. cum Ruhnkenio probanda est.

219. (216) Δισσὸν δ' αὖ Βορέου.] De his vide, sis, Apollonii Schol. ad lib. I. v. 211.

ESCH.

219. Στάχυν reprehensum olim a Schneidero defenderat Ruhnkenius ad Hom. h. Cer. 23. Repugnat iterum Schneiderus, quamquam ἄρσενα στάχυν in Lycurgo Reiskii, p. 206. i. e. in versibus Euripideis, et in oraculo apud Zosimum II. exstare fatetur. Quod addit, poeticum ἄροτον παίδων non esse idoneum, vt inde Βορέυ, ςάχυν simpliciter de filio Boreae dictum defendi queat, non satis intelligo. Huiusmodi audaciores metaphorae nec nouae dici, nec barbarae possunt, si neque a consuetudine Graecorum, neque ab sana ratione abhorrent: sed in epico carmine adhibitae aetatem arguunt haud sane antiquam.

220. Non sunt haec eleganter dicta. 'Ερεχθῆος θείον κλυτὴ 'Ωρείθυια. Scripsit: 'Ερεχθῆος κέρη κλυτὸς 'Ωρείθυια. Θείυ, ex praecedentis Ερεχθῆος vltimis syllabis ortum, fecit vt κέρη omitteretur. Duorum codd. lectio κλυτῦ ostendit κλυτὸς scriptum fuisse, vt κλυτὸς 'Ιπποδάμεια Iliad. II. 742. Caeterum, si quis hanc emendationem nimis audacem esse putabit, is reputet velim epicos ex epico sermone certius saepe, quam ex libris corrigi: cuius rei praeclarum exemplum L. Rhodomanus in Q. Calabro praeiuit.

221. Recte comma post χεῦμα sublatum in ed. Schneideri. Vid. Apollon. Rh. I. 214. Caeterum θεῷ, quod Gesnerus et Schneiderus praeferendum putant lectioni librorum, non opus:

εἰ δὴ καὶ ταρσοῖσιν ὑπουατίοις πεπότηντο,
Ζήτης καὶ Κάλαϊς, δέμας εἴκελοι ἀθανάτοισιν.
αὐτάρ οἱ Πελίαο Φεραιόθεν ἤλυθ' ἄνακτος

222. ὑπ' ὀατίοις omnes ante Gesuerum. 224. αὐτὰρ δὲ Aug. 2. Vulgo αὐτὰρ δή. Ibidem ἄνακτος libri omnes. v. Gesn. Ἄκαστος recepit Schneiderus.

V. Heinrich. ad Hesiod. Sc. Herc. 35. seq.

222. (219) Mirum est, quas tenebras versionum auctoribus vel emendatoribus obiecerit mala diuisio vocis compositae, quae tamen nihil insolens haberet: quis enim ὑποχόνδρια non nouit et ὑπογάστριον? Quis non vidit capita Mercurii, Romaeque alata in numis? Merito castigauit illos ὁ πάνυ Wesselingius Probab. 9 p. 78 vbi etiam Barthianam emendationem reiicit, Καὶ ταρσοῖσι καὶ εὐταρσίοις vel ὠατίοις, et laudat numum de Selectis Wildianis Tab. 7, 39 quo Calais videtur cum capite alato repraesentari. Nempe totam poeticorum ingeniorum luxuriem de fratrum horum alis ibi persequitur. OKSN.

224. (221) Acasti mentionem Pelei F. hic esse necessariam, apparet. Itaque ἄνακτος in Ἄκαστος mutant viri docti a G. Cantero inde Nouar. lectt. 5, 5, et Ger. Vossio ad Val. Fl. 1, 485. Tum etiam integrum versum librarii culpa abesse iudicat Piers. Verif. 2, 5 p. 194, quem, vt alios nostri ut aliorum versus, diuinatione non infelici explet in hunc modum, vt post 221 ponat Κῦρος ἐὼν ἔτ' Ἄκαστος, Ἰήσονος Αἰσονίδαο Ἀγχιστεὺς κ. τ. λ. ἀγχιστεὺς retinet significationem iuris Attici, qua consanguineum notare volunt, non filium, pro qua pugnat in primis Valckenarius V. C. ad Ammon. 1, 1 p. 5 seq. Ac nomen ἄνακτος quidem auferri Peliae sine causa, et ego nolim, quod ille imperio Iasonem ad expeditionem suscipiendam adegit, et, vt ait Piersonus, κατ' ἐξοχὴν hic rex est. Verum cedat tamen nomini ipsius Argonautae, cuius maior videtur necessitas: legamus; Φεραιόθεν ἤλθεν Ἄκαστος. At illud durius, pro Αὐτὰρ δὴ Πελίαο legere cum Valckenario Αὐτὰρ δ' Αἰσονίδαο Φ. η. Ἄκαστος, vt Acastus non a patre describatur, sed a fratre patrueli et patruo, quo nomini ἀγχιστεὺς sua seruetur legitima significatio. Aut valde fallor ego, aut ἀγχιστεὺς est hic filii cum δεινώσει quadam appellatio, quod pulchre etiam monuit in Catalogo Burmannus. Est enim profecto ἀγχιστεὺς *proximus*: quis autem propior filio? Vera sunt et exquisita, quae de illa legitima significatione docuit Valckenarius. Sed hoc calidius, quod filium patris ἀγχιστέα nulla ratione dici potuisse pronunciat. Quidni enim iure suo poeta naturali primaque nominis vtatur significatione, quam plerumque

* * *

ἀγχιστεύς. νηὸς γὰρ ἐπ' Ἀργώης λελίητο

226. Libri omnes Ἀργώας γεγένητο. Valck. Animadu. ad Ammon. p. 5. seq. τε γέγηθε· Pierf. Verif. p. 194. λελίητο, receptum a Schneidero, qui id cum Gefnero pro correctione Valckenarii habet, errore ex ambiguis Pierfoni verbis orto, nifi Pierfono aliunde conftabat, poftea id in mentem veniffe Valckenario. Ἐγεγήθει, quod vt Valckenarii coniecturam memorat Gefnerus, non eft, fed debebat, certe prae ea, quam dedit, effe.

etymologia oftendit? Eft praeterea locus Ariftophanis Ὀρν. 1660 huc, nifi fallor, accommodatus, vbi Pifthetaerus rabula Herculi controuerfiam mouet de Iouis patris fui hereditate, at Ἐρῶ δὲ δή, inquit, καὶ τὸν Σόλωνός σοι νόμον, Νόθῳ δὲ μὴ εἶναι ἀγχιστείαν, παίδων ὄντων γνησίων. Ἐὰν δὲ παῖδες μὴ ὦσι γνήσιοι, τοῖς ἐγγυτάτω τοῦ γένους μετεῖναι τῶν χρημάτων. Ergo nothus, h. e. ex matre non ciue Attica natus, patris fui, fi is ex ciue natos liberos non habeat, ἀγχιστείαν habet, f. eft patris fui ἀγχιστεύς. Sicut igitur nihil dubitant Theologi, apud Zachariam Prophetam 13, 7 גבר עמיתי quod coniunctum, πλησίον, neceffarium, notat, interpretari de filio Dei: ita non video, cur poeta non potuerit Acaftum, qui clanculum inuito patre fe Iafoni, quem ille volebat perdere, adiunxerat (Val. Fl. 1, 163 et 484) δεινότητος cuiusdam caufa ἀγχιστεία vocare? Sic poterat Saulus conqueri de Ionathane, ἀγχιστεία fe fuum Dauidi coniunxiffe. Quis neget Ebraeorum iure Goëlem etiam vel maxime effe poffe filium? (v. Selden. de I. N. e. G. 4. 1 extr.) Sed οἱ ὁ femper, nec nunquam Philo ἀγχιστείας et ἀγχιστεύοντος nomine in ea re vtuntur. Ne nimis in vno loco haeream, Ger. Horrei viri docti conatus, animadu. 1, 13 propofitos examinandos aliis fciens ac lubens relinquo. GESN.

224. Pierfonus Verif. p. 194. feq. vidit verfum excidiffe, quem talem fere fuiffe putat, κοῦρος ἐὼν ἔτ' Ἄκαστος, Ἰήσονος Αἰσονίδαο. Sed cum verfum Schneiderus quum infertum dicit, vt ἄνακτος fimpliciter, at inepte, de Iafone diceretur, iniuriam facit Pierfono, qui id vocabulum non de Iafone, fed de Pelia intelligebat, quem quis inepte ἄνακτα vocari dicet? Ἀγχιστεὺς Peliae Acaftus dici Schneidero videtur, vt Iphiclus Althaeae σύγγονος v. 162. At σύγγονος proprie fratrem notat, nec quidquam verius, quam ἀγχιστεία, de fratre dici non poffe, nifi ineptiffime. Quominus dubitaui lacunae figna ponere. Caeterum Valckenarii coniectura, αὐτὰρ δ'. Αἰσονίδαο Φεραίοθεν ἤλυθ' Ἄκαστος ἀγχιστεύς, non magis Graeco fermoni conuenit, quam quod de v. 226. eidem in mentem venit, νηὸς γὰρ ἐπ' Ἀργώας τε γέγηθε, in quo duplex eft vitium. Αὐτάρ οἱ more noftri pro αὐτὰρ δὴ fcripfi.

226. (222) Verbum γεγένητο

ἄξεινον ποτὶ Φᾶσιν ἅμ' ἡρώεσσι πελάσσαι.

227. Vulgo ἡρώεσσιν ἐλάσσαι. Valckenarii correctio in Anim. ad Ammon. p. 5. feq. poftea in cod. Vind. reperta.

non fine caufa fufpectum eft Cl. Valckenaerio. Quae enim haec conftructio, ἤλυθε· γεγένητο γὰρ· venit in nauem: *fuerat enim in naui?* Huic duplicem medicinam circumfpicit l. c. Clariffimus Valckenaerius, ἐγεγήθει, vel λελίητο, puchre aptam vtramque huic loco, Homericam vtramque: fed quarum pofteriorem praetulerim, cum propius ad formam litterarum accedat.

GESN.

226. Λελίητο et πελάσσαι recipiendum fuiffe, facile quiuis intelliget. Ἀργῷης epicorum mos exigebat.

227. (223) Πελάσσαι pro ἐλάσσαι reponit Valck. de qua emendatione Cl. Pierfonus pronunciat, Neminem fanum effe, qui dubitet. Edictum hoc amori atque admirationi praeceptoris, et viri, cui merito affurgunt, qui ftudia haec amant, facile condono: puto tamen, non male me de ftudiofis, et ipfo ante omnes Clariffimo Viro meriturum, fi rationem tarditatis meae in recipienda etiam probabili correctione reddam, cuius me vix vnquam, celeritatis autem faepe, poenituit. Fateor igitur fpeciofum mihi videri, ac facile, Orphicum, illud πελάσσαι· fed nec ἐλάσσαι hoc fcriptore et hoc loco indignum. Nondum obferuaui, fateor, ἐλάσαι fimpliciter, vel apud noftrum de itinere quocunque, vel apud alium de acceffu nautico dictum. De equitantibus, currum agentibus, ducentibus exercitum, frequens eft. Sed forte multa funt huius generis, ideo non damnanda, quod ego non obferuaui, vel ipfe adeo Valckenaerius. Deinde funt tamen quae perfuadeant, nauigationi non magis repugnare hoc verbum, quam πελάσαι. Primum omnium verbo ἐλαύνειν et coniugatis locum effe ac domicilium in nauigatione, ipfum ἐλάτης nomen fuadere videtur, quod cum remum fignificet haud dubie, obfcurum certe eft, vtrum a materie fua Remus dictus fit ἐλάτη, an Abies arbor nomen fuum ab hoc vfu acceperit. Euftathius certe ad illud Ιλ. Η, 5 ἐπεί κε κάμωσιν ἐϋξέστῃς ἐλάτῃσι Πόντον ἐλαύνοντες, inuenit et obferuat ἐτυμολογίαν ἐν τῷ ἐλάτης ἐλαύνοντες. Et qui πόντον ἐλαύνει, nonne eadem etiam ἐλαύνει νῆα? Deinde vnde nifi ab hoc verbo ducta funt κωπηλάτης, κωπηλατεῖν, κωπηλασία; quid fibi vult νεηλάτης apud Hefychium? ipfe quidem interpretatur ὁ ἰθύνων καὶ ἐλαύνων τὸ πλοῖον. Pollux 1, 123 coniungit ἐξορμᾶν, πλεῖν, ἐκπλεῖν, περιπλεῖν, διεκπλεῖν, ἀπελάσαι τὴν ναῦν. Denique Pindarus Ifth. E, 48 mufam fuam cum excitet, ἔλα νῦν μοι πεδόθεν, vetus Scholiaftes κατὰ μεταφορὰν, inquit, ἀπὸ τῶν νεῶν, πρόαγε εἰς τοὔμπροσθεν. GESN.

σὺν δέ οἱ ἦλθεν ἔτης Ἡρακλῆος θείοιο
καλὸς Ὕλας· τῷ δ' οὔπω ὑπὲρ δρόσεροῖο γενείο
ἀργεννὰς ἐρύθηνε παρηΐδας ἁβρὸς ἴουλος,
ἀλλ' ἔτι κοῦρος ἔην, πολὺ δ' ἥνδανεν Ἡρακλῆϊ.
Οὗτοι μὲν ποτὶ νῆα καὶ ἐς λόχον ἠγερέθοντο.
καί ῥά οἱ ἄλλοθεν ἄλλος ἐκέκλετο, ἠδ' ἀγόρευεν.

228. ἦλθ' ἕταρος vulgo. ἑτάρως Voss. Aug. 2. Ἡρακλῆος codd. Ruhnk. Aug. 2. Vulgo Ἡρακλέεος. 230. ἀργεννὴς Vind. ἀργεννῆς Ruhnk. Aug. 2. ἀργεννὴς Parif. Wrat. ἐρύθηνε παρηΐδος videtur esse in libris] MS. cum ed. Gesn. collatis, vt in Aug. 2. Ἀργεννῆς ἐρύθηνε, παρηΐδος sic Chiv. Ἀργεννεὴς ἐρύθην παρνηΐδος edd. vett. Stephani correctionem, praeter τῷ Schneiderus quoque recepit. Wakefieldius in Silv. Crit. vol. II. p. 146. repugnantia dedit, ἄρτι νέας ἐρύθηνε παρηΐδας. 232. ἠερέθοντο Ruhnk.

228. Ἦλθεν ἔτης pro vulgato ἦλθ' ἕταρος propterea scripsi, quod noster, vt recentiores epici solent, non producit breuem syllabam in caesura, nisi in locis ex Homero sumptis. Ἕταρος pro ἑταῖρος, quod explicatio est genuinae lectionis, (v. Hesych. ἔτης) metri caussa scripsere librarii. Caeterum fallitur Burmannus in Catal. Arg. v. *Hylas*, cum Acasto Pheris aduenisse perhibitum putans Hylam. Nam οἱ non ad Acastum, sed ad ipsum Hylam noster more suo retulit.

230. (226) Ἀργεννεὴς.] Si nihil nos diuinare vetat in ita desperatis locis (quid enim quaeso vetet?) dixerim hic legendum, Ἀργεννὰς ἐρύθαινε παρηΐδας ἁβρὸς ἴουλος, pro Ἀργεννεὴς ἐρύθην παρνηΐδος ἁβρὸς ἴουλος. Sed ita legendo, vellem in proximo praecedente versu τὸν mutari in τῷ. Verum parum fidei huic meae diuinationi, seu coniecturae ipsemet adhibeo. H. STEPH.

230. (226) Ἀργεννεὴς etc.] Locum corruptum esse, certum est, nec quo melius restitui possit, quam H. Stephanus eum restituit, video. ita ergo cum Stephano legendum.

- - - - Τῷ δ' οὔπω ὑπὲρ δροσεροῖο γενείου
Ἀργεννὰς ἐρύθαινε παρηΐδας ἁβρὸς ἴουλος. ESCH.

230. (226) Iam ita constituendum notaueram hunc versum, cum commodum Chiueani libri auctoritas dubitationem mihi sustulit. GESN.

230. Gesneri lectio, ἀργεννῆς ἐρύθηνε παρηΐδος, etiam Doruillii est ad Charit. p. 162. Ruhnkenio blandiebatur correctio Stephani, quam confirmat imitatione Nonni, si haec est imitatio, X. p. 278. οὐδέ οἱ ἁβρὸς ἴουλος ἐρευθομένοιο γενείου, ἄχνοα χιονέης ἐχαράσσετο κύκλα παρειῆς. Equidem recepi emendationem Stephani.

233. Οἱ pro σφισὶν dictum, vt solet noster.

δεῖπνα δὲ πορσύνοντο πολυξείνοιο τραπέζης,
ἥμενοι ἑξείης· πόθεεν δέ τοι ἔργον ἕκαστος.
αὐτὰρ ἐπεὶ σίτοιο ποτοῦ θ' ἄλις ἔλπετο θυμός,
ἀνστάντες ῥ' ἅμα πάντες ἀπὸ ψαμάθοιο βαθείης
ἤιον, ἔνθά τ' ἔμιμνεν ὑπὲρ ψαμάθου ἁλίη νηῦς,

234. Vulgo δ' ἐπορσύνοντο. 235. πόθεεν δέ τοι e cod. Ruhnk. Aug. 2. receptum. Vulgo πόθεεν μέγα ἔργον. Caeterum hic verſus in libris omnibus poſt illum, αὐτὰρ ἐπὶ σίτοιο, legitur. 236. ἔπλετο omnes. 237. Omnes ἀνστάντες δ'. 238. ἤιεν Ruhnk. ἐνθάδ' Schneiderus, contra morem epicorum. νηῦς Ruhnk. Aug. 2. Vulgo ναῦς.

234. Δὲ πορσύνοντο quod ſcripſi pro δ' ἐπορσύνοντο, probaturos puto, quorum aures numeris epicorum adſuetae ſunt.

235. (232) Ἥμενοι ἑξείης.] Ita lege, non ἑξύνεις cum Stephano. KOECH.

235. Vulgo ſic legebatur:

αὐτὰρ ἐπεὶ σίτοιο ποτοῦ θ' ἄλις ἔπλετο θυμὸς,
ἥμενοι ἑξείης πόθεεν μέγα ἔργον ἕκαστος.
ἀνστάντες δ' ἅμα πάντες ἀπὸ ψαμάθοιο βαθείης
ἤιον.

Schneidero minus languere videtur oratio, ſi legatur: πόθεεν δέ τοι ἔργον ἕκαστος, ἀνστάντες ἅμα πάντες, et cet. Sed cur ἥμενοι ἑξείης hic additum, quod ad deſiderium nihil confert? et quomodo haec congruunt inter ſe, ἥμενοι ἑξείης ἀνστάντες ἤιον? Quae quum ita ſint, permutaui ordinem duorum verſuum: qui quum in libris eſſet perturbatus, haec ipſa perturbatio fecit, vt μέγα pro δέ τοι ſcriberetur. Mutato verſuum ordine etiam ῥὰ pro δὲ verſu 237. ſcribendum fuit.

236. (230) Αὐτὰρ.] Non dubito quin ſuſpectus ſit multis hic locus ſicut et mihi fuit, credenti potius legendum θυμῷ: ſed eodem modo et infra ſcriptum habemus, v. 404. Ἀλλ' ὅτε δὴ δόρποιο ποτοῦ θ' ἄλις ἔπλετο θυμός. H. STEPH.

236. (230) Reſcribendum etiam mihi videbatur θυμῷ. Sed eadem, qua Stephanus, ratione manum continui. GESN.

236. Librorum lectionem in ἔλπετο mutaui, certa emendatione. Ea iterum facienda infra v. 408.

238. (234) Ἤιον.] Ita legunt editiones et interpretes, qui poſtremi reddunt: *Viaticum illic exſpectauit ſuper arenam marina nauis.* Sed quis non advertit puerilem ſententiolam? mallem ego ἠϊὸν. Notum enim eſt, veterum nauigia extra vſum et in hyeme non in aqua detenta fuiſſe, vt cum noſtris hodie fit, ſed extracta et in ſicco collocata tantiſper, donec vſus poſceret, vt vndis redderentur, quod cum ex aliis, tum vero ex noſtro paſſim videre eſt. ESCHENB.

238. (234) Scrupulus hic aut difficultas obiici non poteſt, niſi

τήν ῥα τότ᾽ εἰσορόωντες ἐθάμβεον· αὐτὰρ ἔπειτα
Ἄργος ἐφημοσύνῃσι νέϐ πόρσυνεν ὀχλίζειν,
δϐρατέῃσι φάλαγξι καὶ εὐστρέπτοισι κάλωσιν,
πρυμνόθεν ἀρτήσας. κάλεεν δ᾽ ἐπὶ μόχθον ἱκάνειν,
πάντας κυδαίνων. οἱ δ᾽ ἐσσυμένως ὑπάκϐσαν·
τεύχεα δ᾽ ἐκδύνοντο, περὶ στέρνοισι δ᾽ ἀνῆπτον
σειραίην μήρινθον. ἐπέβριθεν δ᾽ ἄρ᾽ ἕκαστος,
αἶψα θοὸν ποτὶ κῦμα κατειρύσαι εὔλαλον Ἀργώ.
ἡ δέ οἱ ἐγχριμφθεῖσα ποτὶ ψαμάθῳ βεβάρητο,

239. ποτ᾽ vulgo. Correxit Schneiderus. 240. ἐφημοσύνῃσι Voff. Ruhnk. Aug. 2. Vulgo ἐφημοσύναισι. 241. δϐρατέεσσι Voff. Ruhnk. Aug. 2. Vulgo δϐρατέαισι. 242. ἀρτύσας Ruhnk. Aug. 2. 243. ἐδύοντο Ruhnk. δ᾽ ἄρ᾽ ἕκαστος Voff. Ruhnk. Aug. 2. Vulgo δὲ ἕκαστος. 246. ἄφθογγον coni. B. Slothouweri e v. 74. 247. οἱ δέ οἱ PAI. ἐγχριμφθεῖσα Voff. Ruhnk. Aug. 2. ἐγχριφθεῖσα vulgo.

Homericum ἦιον, *ibant*, ignoranti aut oblito. Equidem malui emendare quantum licuit interpretationem Latinam, h. e. scribere, quasi nondum esset alia, quam annotationes de vitiis interpretum scribere. GESN.

238. ἁλίης scriptum suspicatur Schneiderus, quia nauis recens compacta mare nondum attigerat.

239. (237) Δϐρατέαισι φάλαγξι.] Hesychius: φάλαγγες, πολεμικαὶ τάξεις, ἀπὸ τϐ πέλας ἀλλήλων εἶναι, καὶ τὰ τῶν δακτύλων ἄρθρα, καὶ νεῶν ὑπερείσματα. ESCH.

Κάλωσι.]. Funes nauticos recenset Apollonii Scholiasta ad lib. I. v. 566. quem, si lubet, vide. ESCH.

243. Comma post πάντας, ab Eschenbachio et Gesnero positum, omisit Schneiderus cum edd. vett. Recte. Hemistichium enim hoc ex Iliad. X. 69. sumptum, vbi haec verba coniuncta sunt.

245. Particulam ἄρα e tribus codd. reposui, quod in Homero non licebat.

246. (242) De loquela, Argo naui adtributa, dicam aliquid ad 264. Loca nostri vbi loquens introducitur, indicat Index V. Ἀργώ. GESN.

247. (242) Ἡ δέ οἱ ἐγχριφθεῖσα.] Lego ἐγχριμφθεῖσα. ESCH.

247. (243) Illud ἐγχριφθεῖσα non est simpliciter ab errore librarii: sed, nisi fallor, ab acumine Grammatici, qui vellet indicare, illud μ ante φ, ex ν ortum, esse pleonasticum modo, et melius abesse. Eustathius ad Ιλ. Α, 46 p. 30, 20 ἀμβροσία, χρίμπτειν, ῥίμφα, κόμπος, κομψὸς, πίμπλασθαι, καταπιμπρᾶν πλεονασμὸν ἔπαθον τϐ ν διὰ σε-

αὐαλέοις Φύκεσσιν ἐρυκομένη ποτὶ χέρσον,
ἡρώων παλάμῃσιν ὑπὸ στιβαρῇσιν ἀπειθής.
παχνώθη δ' αὖ θυμὸς Ἰήσονος· αὐτὰρ ἔπειτα
νεῦσεν ὀπιπτεύων, ἵνα οἱ θάρσος τε βίην τε
μολπῇ ὑφ' ἡμετέρῃ κεκμηόσιν αἰὲν ὀρίνω.
αὐτὰρ ἐγὼ Φόρμιγγα τιτηνάμενος μετὰ χερσὶν
μητρὸς ἐμῆς ἐκέρασσ' εὐτερπέα κόσμον ἀοιδῆς,
καί οἱ ἀπὸ στηθέων ὄπα λείριον ἐξελόχευσα·

248. *Φυκέεσσι* — *κέρσον* Voff. vt in Gefn. editione notatum. *Χέρσον* Aug. 2. Sed *Φυκέεσσιν* in libris omnibus eft. Vulgo *χέρσῳ*. 250. *Ιάσονος* vulgo. *Ἰήσονος* Ruhnk. *αὐτὰρ ἔπειτα* Voff. Aug. 2. In margine Voff. notata volgata lectio *ἔμοιγε* pro *ἔπειτα*. 252. Vulgo *κεκμηκόσιν*. 253. *περὶ χερσὶ* Voff. in cuius margine notata vulgata lectio *μετά*. 255. Ante Steph. legebatur *χείριον*. *Λείριον* non dubito quin fit in codd. cum ed. Gefn. collatis. Certe ex Aug. 2. nihil a Gefneriana lectione diuerfum notaui.

μνότητα Φωνῆς. Hoc facilius admittam illa etymologia, quam ponit ad Δ, 237 p. 356, 18. *ἐν χρῷ πελάζειν*. Quod eft de illo *οἱ*, *ἡ δέ οἱ ἐγχριμφθεῖσα*, puto illud abundare quidem, fed relationem tamen habere ad *ψαμάθῳ*. Vid. differtatiuncula de hac vocula *οἱ*, Indici fuo loco intexta n. 3. GESN.

247. OI hic et infra v. 251. ac 255. pro *σφὶν* dictum.

248. (244) *Αὐαλέοις Φυκέεσσιν.*] Vide Plinium lib. XIII. cap. XXV. ESCHENB.

Multa ibi de fuci f. algae generibus. Sed ego cupiebam mihi monftrari tantam illius copiam, quae nauem irretiret. GESN.

250. *Ἔμοιγε*, ob *γὲ* additum pronomini, non videtur aptum effe. Vera eft altera lectio, cuius explicandae cauffa *ἐμοὶ* adiectum et verfui accommodatum fuit.

251. (247) Hic illud redundans *οἱ* eft *fibi* h. e. in fui gratiam: vt noftri, *Gib mir doch dem Kerl ein paar Ohrfeigen.* V. Diff. modo cit. n. 1. Sic ftatim ponitur v. 251. GESN.

252. *Κεκμηόσιν* epica dialectus requirebat.

255. (251) *Καί οἱ ἀπό.*] Vulg. editiones *χείριον* habent: fed *λείριον* reponere non dubitaui, ne non religioni id, fed fuperftitioni tribueretur. Fateor tamen, non meminiffe me lectum mihi alibi effe *ὄπα λείριον* pro eo, quod Homerus dicit *ὄπα λειριόεσσαν*, Il. γ. v. 150. — *Ἀλλ' ἀγορηταὶ ἐσθλοὶ, τεττίγεσσιν ἐοικότες, οἵτε καθ' ὕλην Δενδρέῳ ἐφεζόμενοι ὄπα λειριόεσσαν ἱεῖσι.* H. STEPH.

255. (252) *Ὄπα λείριον.*] *Λείριον* Stephanus repofuit pro *χείριον*, optime. Nec eft, quod huic fuae coniecturae diffidat. Licet

Ἔξοχον Ἡρώων Μινυήϊον αἷμα γενέθλης,
εἶδ' ἄγε νῦν στερεοῖσιν ὑπὸ στέρνοισι κάλωας
βρίσαθ' ὁμοῤῥοθέοντες, ἐρείσατε δ' ἴχνια γαίῃ,
ταρσοῖσιν ποδὸς ἄκρον ὑπερβλήδην τανύσαντες·
καὶ χαροπὸν ποτὶ χεῦμα γεγηθότες ἕλξατε νῆα.
Ἀργὼ, πεύκῃσίν τ' ἠδὲ δρυσὶ γομφωθεῖσα,
αἴ' ἐμῆς ἐνοπῆς· καὶ γὰρ πάρος ἔκλυες ἤδη,

257. στερνοῖσιν pro vulgato στεῤῥοῖσιν Aug. 2. 261. Vulgo τ' ἠδὲ δρυσὶν ſed δρυσὶ Ruhnk. γομφωθεῖσα Voſſ. Ruhnk. Aug. 2. Ante Geſnerum γομφωθεῖσαν. 262. αἰὲν pro αἴ', libri omnes, etiam Aug. 2.

enim Homerus non ita loquatur, loquitur tamen ita Apollonius lib. IV. v. 903. ἵεσαν ἐκ στομάτων ὄπα λείριον. ESCH.

257. (253) Εἶδ' ἄγε Homerica formula excitandi. Euſtath. ad Ιλ. Π, 667 κελευσματικῶς, ἀντὶ τοῦ εἶα δὴ ἄγε ῥηθὲν μᾶλλον, ἤπερ ἐνδοιαστικῶς, ἀντὶ τοῦ, εἰ δὲ βούλει ἄγε. Hanc tamen poſteriorem interpretationem interdum locum habere fatetur idem ad Ιλ. Ψ, 579 p. 1435, 41. Ἄγε apud Homerum etiam ad plures dici, conſtat. v. g. Ιλ. Ζ, 576 vbi idem monet Clarckius. Hic quidem ſimpliciter incitandi vim habet. Ceterum his quinque verſibus non puto perfectius quidquam ab ipſo Homero factum eſſe. GESN.

257. Στερεοῖσιν ſcripſi, quod epica dialectus videbatur exigere.

258. (254) Ὁμοῤῥοθέοντες Schol. Ariſtoph. ad ὀρνιθ. ὁμοῤῥοθῶ. συνθέλω· ὁμοῤῥοθεῖν, κυρίως, τὸ ἅμα καὶ συμφώνως ἐρέσσειν. Adhortatur igitur auctor hoc loco Argonautas, vt ſimul omnes nauem e littore in fluctus impellant, quippe qui mox ſimul omnes ὁμοῤῥοθέοντες erunt. ESCH.

258. Verbi βρίθειν actiua ſignificatione dicti exemplum e Pindari Nem. VIII. 30. attulit Schneiderus.

261. (257) Et illud Orpheo, h. e. diuini ſpiritus poeta, dignum, quod ſubito ad ipſam nauem oratio conuertitur, quam pulcherrimam apoſtrophen corruperant librarii, illo importuno ν ad verbum γομφωθεῖσα adiecto: quod cum pridem delere auſus fuerim, tanto minus id facere dubito, cum Pierſono idem in mentem veniſſe, eumque laudatum eo nomine a Ruhnkenio videam Epiſt. 2 p. 72. cum denique Voſſiani libri auctoritas acceſſerit. Quod in hac allocutione mentionem facit poeta materiae nauis et modi, quo compacta ſit, pertinet ad augendum miraculum. GESN.

262. (258) Αἰὲν ἐμῆς ἐνοπῆς.] Nauem ipſam nunc alloquitur Poeta. ESCH.

262. (258) Adeo neceſſaria, et vnica, et blanda tamen atque fa-

ἡνίκα δένδρε' ἔθελγον ἐν ὑλήεντι κολώνῃ,
πέτρας τ' ἠλιβάτους, καί μοι κατὰ κόμπον ἔβαινεν

263. κολωνῷ coni. Gesn. pro vulgato κολώνῃ. 264. Vulgo κατὰ πόντον. Tum ἔβαινον. Voss. Ruhnk. Aug. 2. sed vulgo ἔβαινες.

cilis visa emendatio Cl. Heringae, Obs. 10 p. 78 proposita, et suo merito probata Ruhnkenio Ep. 2 p. 73, vt circumspectis omnibus illam in ipsum contextum auctoris recipere sustinuerim. Neque adeo opus est, vt rationem facti reddam apud intelligentes. Modo illud meminerimus, sermonem hic esse de obsequio Argus cum confieret et existeret. Hic materiem de silvoso colle mulcendo ad pontum h. e. in litus, vbi aedificanda erat, deduxit Orpheus, vt materiem muri Thebani Amphion etc. GESN.

263. (259) Malim κολωνῷ, neque tamen mutare ausus sum, si forte etiam ὁ κολώνης dixerint. GESN.

263. ὑλήεντι κολώνῃ, vt ψολόεντος ἐχίδνης apud Nicandrum, aliosque similes poetas dictum notauit Schneiderus. Fuit sane haec generum permutatio illorum temporum propria, quum nondum stabilem vsum lingua accepisset. Sed deinde ea aetas, quae iam ad interitum vergebat, obtusum venustatis sensum illecebris quibusdam excitare studens, ad insolentiam et raritatem confugiebat. Vnde pariter et nouam et vetustate oblitteratam dictionem sectabatur. Id et apud Graecos et apud Romanos cueniſſe animaduertimus. Et iam haec nostros quoque inuadere coepit labes.

264. (260) Ingeniose, vt solet, coniecit Ruhnkenius Ep. 2 p. 73 μοι παράπομπος ἔβαινες, et interpretatur, *mecum tanquam comes iuisti, me deduxisti montibus relictis.* Sed ne causam quidem, nedum necessitatem mutandi me videre, fateor. ORSN.

264. Lege: καί μοι παράπομπος ἔβαινες, ὄρε' ἀποπρολιποῦσα. *Mecum tamquam comes iuisti, me deduxisti montibus relictis.* Hac sententia nihil aptius. Quis enim est, qui nesciat, canentem Orpheum secutos esse arbores, saxa, feras? Horat. III. Carm. 11. 13. *Tu potes tigres comitesque* (παραπόμπους) *syluas Ducere.* Gesnerus nullam mutandi necessitatem videns, vulgatum capit de materia, ex qua Argo construeretur, ad mare deducta. At Orpheus loquitur de arboribus, se insecutis, antequam ad nauis aedificationem adhiberentur. Nec vllae eius in deducendis ad pontum arboribus partes fuerunt, cum demum, naui iam confecta, ad Argonautas venerit. RVHNK. Schneideri sententiam non assequor. Is edidit, καί μοι μετὰ πόντον ἔβαινες ὄρε' ἀποπρολιποῦσα. Notae autem ad h. l. praefixit: παρὰ πόντον. Denique in ipsa nota constantem codd. lectionem ἔβαινον et προ-

οὔρε' ἀποπρολιπῦσαι· ἐπίσπεο δ' αὖτε θαλάσσης
Παρθενίης ἀτραπὸς· σπέρχευ δ' ἐπὶ Φᾶσιν ἀμείβειν,
ἡμετέρῃ πίσυνος κιθάρῃ καὶ θεσκέλῳ ὀμφῇ.
Δὴ τότ' ἐπιβρομέυσα Τομαριὰς ἔκλυε Φηγός,

265. Ante Gesn. οὔρηα προλιπῦσαι. Hic οὔρη ἀποπρολιπῦσαι dedit. Voss. οὔρεα προλείπυσαι — ἐπίσπεο. Vind. οὔρεα προλίπῦσαι — ἐπίσπετο. Ruhnk. οὔρηα προλιπῦσαι — ἐπίσπεο. Aug. 2. οὔρεα προλίπυσαι (sic) — ἐπίσπεο. Wrat. οὔρεα προλιπῦσα. 266. Vulgo σπέρχυ. Tum πᾶσιν vulgo: correctum ab Heringa et Bernardo ad Demetr. Pepag. p. 85. ac Φᾶσιν Voss. Aug. 2. Ibidem ἀμύνειν Voss. Ruhnk. Aug. 2. 267. πεσυνὸς Aug. 2.

λιπῦσαι facere ait, vt credat poetam sequutum esse fabulam ab Silio XI. 472. seq. traditam, qui refert, quum Argo mare nollet intrare, ipsum mare Orphei cantu ad nauem adductum esse. At quomodo hoc e verbis Orphei elici poterit? Tum, ἔβαινον, inquit, *equidem statim probauero, vt ad δένδρεα referatur, quibus compacta nauis Argo in mare descendit.* Ac postea: *rectius etiam ἔβαινον de arboribus descendentibus dicitur, quam ἔβαινες de naui ex pinis compacta, in monte succisis et ad mare deductis.* Certe refutari antea Ruhnkenius debebat. Pro πέτρας legendum putat πεύκας, quod genus ad nauem fabricandam adhibitum constare e v. 261. Ac recte post generale nomen δένδρεα speciatim πεύκας nominari. Id mihi quidem languidum videtur. Itaque dedi, pressius optimos libros sequutus, καί μοι κατὰ κόμπον ἔβαινον οὔρε' ἀποπρολιπῦσαι. Ἀποπρολιπῦσα singularis vel propter hiatum improbari debebat. Quemadmodum, inquit, ante audiuisti, quum arbores et rupes ex montibus ad strepitum citharae vel vocis deducerem, ita nunc meo hortatu mare intra.

265. (261) Hic feliciorem puto fuisse Ruhnkenium, qui reponit οὔρε' ἀποπρολιπῦσα. Seruare tamen malui η, quod est in omnibus libris. Duplicationem ἀποπρο esse Orphicam, Index docet. Οὔρηα προλιπῦσα, quod est impressorum typis librorum, reliquissem, si formae huius exempla mihi in promtu essent. Sed quis τείχηα, ἔτηα meminit?

GESN.

266. Epicus sermo postulat σπέρχευ:

268. (264) Τομαριὰς.] Hoc Τομαριὰς nescio an vsquam inveniatur, et si inueniatur, a τέμνω forte deducendum erit, sed quid ad locum hunc? ego vix dubito quin legi debeat Τομύρια, vatidica a τομυρὸς vates, ὁ τὸ μὴ ὂν μαντικῶς ὁρῶν, sec. Eusath. ad Odyss. π. versum ergo sic lego:

ἥν οἱ ὑποτροπίην Ἄργος θέτο νηῒ μελαίνῃ
Παλλάδος ἐννεσίῃσιν· ἀνηέρθη δὲ μάλ' ὦκα,
δέρατ' ἐλαφρίζουσα, θοὴ δ' ὠλίσθανε πόντῳ·
καί οἱ ἐπειγομένη θαμινὰς ἐκέδασσε φάλαγγας,

269. ὑπὸ τροπίην Aug. 2. 270. ἀνηγέρθη Voss. Ruhnk. Aug. 2. 271. θοῆ Ruhnk. ὀλίσθανε Ruhnk. Aug. 2. 272. ἐπειγομένην Wrat.

Δή τότ' ἐπιβρομέουσα τομάρια ἔκλυε φηγός. ESCH.

268. (264) Τομαριὰς sine dubio patronymicum nomen a Tomaro monte, cui Dodonaei Iovis templum adiacet. Strabo 7 p. 227 Τὸ ὄρος ὁ Τόμαρος ἢ Τμάρος, ἀμφοτέρως γὰρ λέγεται, ὑφ' ᾧ κεῖται τὸ ἱερόν. De hac fago (*siluae filia nobilis* Hor. Od. 1, 14, 12) Apollod. Bibl. 1, 9, 16 p. 49 κατὰ δὲ τὴν πρῷραν ἐνήρμοσεν Ἀθηνᾶ φωνῆεν (sic leg. pro φωνῇ) φηγοῦ τῆς Δωδωνίδος ξύλον. De hac Claudia. de B. Get. f. 7, 18 dicit Mineruam *Caeso Tmarii Iouis augure luco Arbore praesaga tabulas animasse loquaces.* Add. Apollo. 1, 525 sq. it. 4. 582. et ipse noster hic, et v. 1154. Val. Fl. 1, 304. Tzetz. ad Lycophr. 1019. Quae de τομάροις apud Eustathium memorat Eschenbachius, ea habentur ad Ιλ. Π, p. 1074, 37 et ad Od. Ξ, p. 545, 4, atque audiri possent, si non omnes libri haberent Τομαριάς.

Quod ἐπιβρομέουσα ἔκλυε φηγὸς, hoc, arbitror, significare voluit poeta, illam fremitu indicasse se audire, et parere contumacius, qui mos illius erat, quod cognoscet, qui inspicere velit locos, quos dedimus in Indice, vbi Argo locuta est. GESN.

268. Schneidero ἐπιβρομέουσα, quod in versu gemello 1161. occurrat, hic plane vitiosum videtur. Quare ἐπιτρομέουσα scribendum putat. Ἐπιβρομέουσα est voce assensum significans.

269. (265) Pronomen οἱ iungendum cum νηΐ, vt monui in Ind. h. v. n. 3. Parum refert poetae et mendacis nunc ὑποτροπίην fagum dicere, adiunctam carinae, nunc τρόπιν, h. e. ipsam carinam λάλον, vt v. 707, nunc toti naui sermonem tribuere; nunc Mineruam nominare auctorem, nunc architectum Argum, nunc ἐργοδιώκτην operis Orphea. Tales diuersitates ne historiam quidem vitiant, nedum fabulam. GESN.

271. Schneiderus scriptum fuisse putat, δέρασ' ἐλαφρίζουσα, *pondere suo, i. e. lignorum, quibus erat compacta, alleuata:* affertque Oppian Cyneg. I. 85. Nihil mutandum: non lignis se Argo, vt apud Oppianum equus pedibus, sed ligna, i. e. se ipsam alleuabat.

272. (268) Οἱ ἐπειγομένη est sibi instans, se vrgens: Argo enim hic animata est: versu autem proximo relationem loci notat. V. Ind. h. v. nr. 1. Porro ad intelligentiam horum versuum cogitare oportet nauim, imposi-

αἵ οἱ ὑπὸ τρόπιν εἶντο μιῆς σχοίνοιο ταθεῖσαι.
ἐν δ' ἄρ' ἔβη λιμένας, χαροπὸν δ' ἀνεχάσσατο κῦμα·
θῖνες δ' ἀμφέκλυσθεν· ἐγήθει δὲ φρέν' Ἰήσων,
ἄλτο δ' ἔσω νεὸς Ἄργος, ἐφέσπετο δ' ἀγχόθι Τῖφυς

273. αἵ οἱ ὑποτρόπι κεῖντο μιᾶς σχοίνοιστα θεῖσαι PAIC. τρόπιτ Voſſ. Aug. 2. ὑποτροπίῃ Ruhnk. Stephanus αἵ οἱ ὑπὸ τρόπι κεῖντο, receptum ab Eſchenb. et Geſn. Schneiderus ὑπὸ τρόπιϊ, edidit, quod διουλλαβῶς pronunciandum cenſet, de metro nihil ſollicitus. μιᾶς vulgo. 274. ἐκ δ' ἄρ' ἔβη λιμένος laudat Dinner. λῖ μ' ἕνος Ald. λιμένος Crat. et recentiores. ἀνεχείσσατο Voſſ. Aug. 2. 275. φρένας Ask. Wrat. Ruhnk. Aug. 2. PAIC. 276. ἀγχόθι vulgatum habet Aug. 2. ſed αὐτόθι Voſſ. Ruhnk.

tam pluribus palangis h. e. cylindris, quos carina ad angulos rectos decuſſet. Illae palangae vt aequabiliter pondus nauis ſuſtineant, ope lineae ſ. ſunis extenti, qui omnium ſummos arcus tangat, aequatae ſunt. Iam vt quamque palangam relinquit progreſſu nauis, ita illa pondere liberata, vel ſuo vel ſoli elatere mouetur, reſilit: ſic ſparguntur omnes et directionem ordinemque amittunt. Illud de ſune extenſo aequandis palangarum faſtigiis etiam in hodiernis architectorum naualium rationibus obtinere, obſeruo in Philoſ. Transact. vol. 5 p. 288. GESN.

273. (269) Ὑπὸ τρόπι.] Ita bene corrigit Stephanus pro ὑποτρόπι, quod, licet manifeſto nihil eſſet, tamen ſeduxit interpretes. Scholia ad Ariſtoph. Ἰππεῖς: ὅ ἐστι συνεκτικώτατον τῆς νεὼς, ἥτις ἐστὶ τρόπις, ὑπὸ δὲ ἄλλων μήτρα καλεῖται. ESCH.

273. τρόπι habet vltimam longam, vt μήτι apud Homerum. Itaque ὑπὸ τρόπιν εἶντο ſcripſi.

274. Etſi δὲ ſaepius ab noſtro poſt ſecundum verbum collocatur, quod eſt recentioris aetatis indicium, hic tamen minus placet ἐν δ' ἄρ' ἔβη nude poſitum. Quare λιμένας ſcripſi. Ita v. 636. καλὸς τ' ἐς λιμένας ψαμαθώδεας εἰσεπέρησεν.

275. (271) Θῖνες] In vulg. edit. - - ἐγήθει δὲ φρένας Ἰήσων. cuiusmodi error habetur et infra v. 445. — κηλήθη δὲ φρένας Ἀχιλλεύς, poſito vtrobique φρένας pro φρέν'. H. STEPH.

276. (271) Neſcio quid mouerit doctiſſimum virum H. Stephanum, vt mutaret lectionem praecedentium editionum, quam habet etiam Aſkaeanus liber, quae ſola ſententiam praeſtat commodam. Quid enim eſt θῆκαν ἐπάρτια τῇ νηΐ; ſed ἐπέθηκαν ἄρτια τῇ νηὶ quid ſit, nemo temere poteſt dubitare, nec male, ſpero, in interpretatione expreſſum eſt. Ὅπλα τε πάντα ἐνθέμενοι eſt Apoll. 1, 357.
GESN.

καί οἱ ἐπαρτέα θῆκαν, ἀρηρότα πορσύνοντες,
ἱςόν τ' ἠδ' ὀθόνας· ἔπι δ' αὖτ' οἴηκας ἔδησαν,
πρυμνόθεν ἀρτήσαντες, ἐπεσφίγξαντο δ' ἱμᾶσιν.
αὐτὰρ ἐπειθ' ἑκάτερθεν ἐρετμοὺς ἠπλίσαντο,
εἰςβαίνειν δ' ἐκέλευον ἐπειγομένους Μινύας·
τοῖσιν δ' Αἰσονίδης ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Κέκλυτέ μευ, βασιλῆες ἀμύμονες· οὐ γὰρ ἔμοιγε
ἀνδάνει ἐν πραπίδεσσιν ἀρειοτέροισιν ἀνάσσειν.
ὑμεῖς δ', ὅντινά οἱ κραδίη θυμός τε μενοινᾷ,
ἡγεμόνα ςήσασθε, καὶ ᾧ πέρι πάντα μελήσει
σημαίνειν, ὅ τί οἱ ῥέξει ἔπος ἠδὲ καὶ ἔργον,

277. Vulgo ἐπ' ἄρτια. Ruhnk. Aug. 2. ἐπάρτια, quod dedit Steph. Deinde πορσαίνοντες Ruhnk. 279. θ' ἱμᾶσιν ex Aug. 2. affert Schneiderus, non obſeruatum mihi. 280. ἔπειτ' Aug. 2. et cod. ante Steph. 281. ἐκίλευεν Aug. 2. τ' ἐκέλευον Eſchenb. 285. ὄντινά οἱ κραδίη Voſſ. Aug. 2. receptum a Schneidero. Ὄντιν' οἱ Vind. Ruhnk. Vulgo ὄντιν' ἄρα κραδίη. 287. σημαίνειν Schneiderus dedit e cod. Ruhnk. Caeteri σημανέειν. Tum omnes ὅτι κεν ῥέξαι.

277. ἐπαρτέα Schneideri coniectura eſt, probata etiam Ruhnkenio. Ad eam firmandam attulerunt Apoll. Rh. I. 235. 333. 1210. III. 2. Sed quod Geſnerum inepto commate poſt πορσύνοντες impeditum dicit Schneiderus, vnde ipſe hoc comma ſustulit, et poſt θῆκαν poſuit, non intelligo. Nam quid eſt hoc, καί οἱ ἐπαρτέα θῆκαν? quid autem porro hoc, ἀρηρότα πορσύνοντες ἱςόν τ' ἠδ' ὀθόνας? Immo ἐπαρτέα θῆκαν ἱςὸν dicit, et ἐπαρτέας ὀθόνας, addito per appoſitionem ἀρηρότα πορσύνοντες.

278. (274) Οἴηκας ἔδησαν.] Apollonius: Τῖφυν εὐστείρης οἰήϊα νηὸς ἔρυσθαι. ad quae verba Scholiaſt. Οἰήϊα, τὰ πηδάλια, οἷον οἰήτια, ἐπειδὴ οἰήσεως χρεία τῷ κυβερνήτῃ, οἱ δὲ γλωσσογράφοι τοὺς οἴακας. ESCH.

285. Θυμός τε μενοινᾷ.] Ita Homerus Odyſſ. β. νόος δέ οἱ ἄλλα μενοινᾷ. ESCH.

285. (282) Varietas Voſſiani codicis non ſimpliciter aberratio videtur, ſed eius, qui illud Orphicum οἱ etiam hic vellet inculcare, de quo vid. Ind. n. 1. GESN.

287. Vulgata lectio ὅ τι κεν ῥέξαι neque cum praecedentibus, neque cum ſequentibus congruit. Itaque οἱ, quod, vt in indice notatum, ſaepe in noſtro cum κεν permutatur, et futurum repoſui. Siue οἱ ad ducem, ſiue, vt ſaepe noſter ſolet, ad ſequentem pluralem ἐπιπλώουσιν et ἀφεξομένοις referas, ſenſus eſt hic:

πόντον ἐπιπλώουσιν, ἀφιξομένοις τ' ἐπὶ γαῖαν,
εἴτε καὶ ἐς Κόλχους, ἢ ἐς ἀλλοδαποὺς ἀνθρώπους.
καὶ γὰρ δὴ μοῦνον σὺν ἐμοὶ πολέες τε καὶ ἐσθλοί,
οἵ ῥα καὶ ἀθανάτου ῥίζης γένος εὐχετάασθε,
ξυνὸν ἀνηρείψασθε πόνον, κλέος ὄφρ' ἂν ἄρησθε.
ἀλλ' οὖ οἱ κάρτιστον ἀρειότερόν τε γενέσθαι

288. ἐπιπλώουσιν cod. Ruhnk. ἐπιπλώσσουσιν Voss. Aug. 2. ἐπιπλώουσιν vulgo. Schneiderus edidit ἐπιπλείουσιν. 289. καὶ ἐς libri omnes. 290. Vulgo μοῦνοι quod est in Wrat. et Ruhnk. vt ait Schneiderus. μοῦνον Ask. μουνοι Voss. μόνοι Aug. 2. ed. princ. 291. hic versus abest in Voss. et Aug. 2. 292. ξεινὸν Aug. 2. πόνον Voss Aug. 2. Ruhnk. Vind. πόνων vulgo. ἄροισθε Schneiderus e cod. Ruhnk. de qua varietate nihil Ruhnk. p. 234. Vulgo ἄρησθε. 293. Vulgo ἀλλ' οὐ δή. Codd. Voss. Vind. Ruhnk. Aug. 2. ἀλλ' οὖ οἱ.

qui imperet, quid iis mari terraeque gerere velit.

289. ἢ ἐς scripsi pro καὶ ἐς. Vsum particularum εἴτε — ἢ explicuit Hoogeueenus p. 367. Atque ἢ et καὶ permutari monui ad Aristot. poet. p. 102.

290. (286) Πολέες τε καὶ ἐσθλοί.] Quos Theocritus ἄωτον ἡρώων vocaret. ἐσθλὸς vero hic vsurpatur, quemadmodum apud Hesiodum Ἐργ. v. 214. vbi Plutarchus exponit τὸ ἐσθλὸς, ὁ τῇ τύχῃ καὶ τῇ δυνάμει προέχων.

ESCH.

290. (286) Cum facile nimis sit, in veteri praesertim scriptura, ῳ in οι transire, ausus sum hic etiam mutare lectionem librorum, qui mihi patuere, vt darem, quod intelligere mihi et interpretari posse viderer. GESN.

290. Dedi μοῦνον ex Ask. Propterea tantum, inquit, vt gloriam vobis pararetis, mecum communem suscepistis laborem, non quasi ego id vobis imperare potuerim. Gesneri μόνῳ, probatum Ruhnkenio, merito impugnat Schneiderus.

292. (288) Non improbabilis est Cl. Ruhnkenii emendatio, certe naturam negotii declarat. Arripiunt ac deposcunt homines laborem, vt gloriam inde auferant. Sed magis poeticum tamen est, vt puto, Inuadunt gloriam laborum, vt eam sibi auferant. Rapiunt, rapere student, inuadunt labores et pericula, non quatenus hoc sunt, sed quatenus trahunt comitem gloriam.

GESN.

292. Emendauit interpunctionem et lectionem vulgatam, πόνων, κλέος ὄφρ' ἂν ἄρησθε Ruhnkenius in ep. crit. p. 234.

293. (289) Κράτιστον ἀρειότερον.] Nota, Superlatiuum poni pro Comparatiuo et expresse comparare. Cur igitur Sanctius negat vllum Superlatiuum comparare? ESCH.

293. οἱ vsitatum nostro e codd. reuocaui. Idem fere est atque ἐν ἡμῖν.

Ἡρακλῆος ἄνακτος ἐίομαι· ἴϛε καὶ αὐτοί.
Ὣς ἔφαθ᾽. οἱ δ᾽ ἄρα πάντες ἐπῄνεον. ἐν δ᾽ ἄρα φωνῇ
λαὸς ἐπερρῴθεεν, Μινύαις ἔπι κοίρανον εἶναι
Ἀλκείδην, ὃς πᾶσι μέγ᾽ ἔξοχος ἦεν ἑταίροις.
ἀλλ᾽ ἐ πεῖθον ἄνακτα πεπνυμένον, ὅς ῥά οἱ ἤδη
Ἥρης ἐννεσίῃσι τετιμένον Αἴσονος υἱόν,
ἢ δή οἱ κλέος ἐσθλὸν ἐπ᾽ ἐσσομένοισιν ὄπαζεν·
ὅς ῥά οἱ αὐτὸς ἔνισπεν, Ἰήσονα κοίρανον εἶναι.

295. *οἱ δ᾽ ἅμα πάντες* Schneiderus e coni. Slothouweri. Ibidem *ἐνθ᾽ ἅμα φωνῇ* malebat Heynius. 296. *ἔπι κοίρανον* pro vulgato *ἐπικοίρανον* dedit Gesnerus. 297. *μ᾽* pro *μέγ᾽* Ruhnk. 298. *ἤδει* Voss. Aug. 2. Wrat. 299. *συνεσίῃσι* Aug. 2. vt refert Schneiderus. 300. *ὡς ῥά οἱ* Voss. Aug. 2. *ὡς δή οἱ* vulgo. *ἐπεσσομένοισιν* ante Gesnerum. 301. Gesnerus *ὥς᾽ ὅγε κ᾽ αὐτὸς*. Ante eum *ὃς τότε γ᾽ αὐτὸς*. Codd. Voss. Vind. Ruhnk. Wrat. Aug. 2. *ὅς ῥά οἱ*.

296. (292) Non puto nomen esse *ἐπικοίρανον*, vt nec *ἐπικύριον*, vel *ἐπιτύραννον*. Sed *κοίρανον ἐπὶ Μινύαις in* Minyis vel *inter* Minyas. Vid. ad 296. GESN.

298. (294) Ἀλλ᾽ ἐ πεῖθον ἄνακτα.] Contraria his habet Aristoteles lib. III. de Rep. c. 13. de Hercule. vbi dixit, Herculem minime voluisse parere Iasoni, vt longo interuallo omnes caeteros Argonautas superans, ac ob hanc caussam Argonautas eum reliquisse. Verba eius sunt: *μυθολογεῖται δὲ καὶ τοὺς Ἀργοναύτας τὸν Ἡρακλέα καταλιπεῖν διὰ τοιαύτην αἰτίαν. οὐ γὰρ ἐθέλειν αὐτὸν ἄγειν τὴν Ἀργὼ μετὰ τῶν ἄλλων, ὡς ὑπερβάλλοντα πολὺ τῶν πλωτήρων.* ESCH.

298. (294) Merito hic *πεπνυμένον* vocat Herculem, cuius alias non valde laudatur sapientia. Nouerat ille, quid a nouerca sibi exspectandum esset, si suum amicum Iasona honore exueret. Illud *οἱ ἤδη* non simpliciter *πλεονάζει*, *sibi*, suo bono, sciebat. Licet etiam hoc obseruare, decorum esse Herculi, non dicere, non habere orationem, sed facere. GESN.

300. (296) Potest quidem *ἐπεσσόμενος* voce duplicata intelligi vt *ἐπιγενόμενος*, vt *ἐπίγονοι* illi Tragicorum. Sed cum nondum alias inuentum sit, cum liberum esse debeat iungere literas et syllabas, prouti sententia postulat, feci, quod video etiam doctissimo Heringae Obs. 2 p. 14 placuisse, diuisi praepositionem hic, vt olim factum est 608, vt faciam 625. GESN.

300. Vulgata lectio nata oculis librarii ad sequentem versum aberrantibus.

301. (297) Ἰήσονα κοίρανον εἶναι.] Et hoc valde appetiit Iason, dubio procul. Adeo enim indomitam in eo fuisse animi magnitudinem scribit Aristoteles

πεντήκοντ' ἐρέτῃσιν, ἀνὰ τραφερήν τε καὶ ὑγρήν.
καὶ τότε δὴ μάλα πάντες ἐπῄνεον, ὡς ἐκέλευεν
Ἡρακλέης, καὶ θῆκαν Ἰήσονα κοίρανον εἶναι.
Ἦμος δ' Ἠέλιός οἱ, ἀπείριτον αἰθέρα τέμνων,
ἵπποις ὠκυπόδεσσι κελαινὴν ἔντυε νύκτα,
τῆμος ἐνὶ πραπίδεσσιν ἐμήτιεν Αἴσονος υἱὸς
πίσιν ἐφ' ἡρώεσσι καὶ ὅρκια συνθεσιάων
θέσθαι, ὄφρ' ἔμπεδα πάντα φυλασσόμενοι πεπίθοιντο.

302. ἐρετμοῖσιν Voff. ἐρετμαῖσιν ἀνὰ κρατερήν Ruhnk. qui post v. 304. ita haec repetit: πεντήκοντ' ἐρετμαῖσιν ἀνὰ τραφερήν τε καὶ ὑγρήν. 305. ἥλιος τὸν ἀπείριτον omnes. 309. φυλασσάμενοι Aug. 2. a me non notatum. πεπίθοιεν Ruhnk. Aug. 2. Hoc verfu finitur codex Aug. 2.

lib. III. de Rep. c. IV. *vt efurire fefe diceret, quando non imperaret:* Ἰάσων ἔφη πεινῆν, ὅτε μὴ τυραννοῖ. ESCH. Modo non hic de Pheraeorum tyranno multum iuniore fermo fit.

GESN.

301. (297) Audacior iufto hic non videbor, fpero, his, qui confiderabunt formas literarum, et recordabuntur, quam parum illos adfpirationum et apoftrophorum apices curauerint librarii, denique falua fententia orationem fic multo melius et magis poetice coniunctam effe.

GESN.

302. (298) Πεντήκοντ' ἐρέταισιν.] Apollonius quatuor et quinquaginta recenfet. Flaccus vnum et quinquaginta. Apollodorus quadraginta et quinque. ESCH. v. Index Voc. Ἀργοναῦται.

GESN.

Τραφερήν τε.] τραφερὴ hic terram fignificat, verfus plane fimilis illi:

Ὑγρὰς καὶ τραφερὰς βασιλεὺς
Ἄγις μ' ἀνέθηκεν.

Oppianus lib. I. Κυνηγ. Δῶκεν ἔχειν πᾶσαν τραφερὴν, πᾶσαν δὲ καὶ ὑγρήν. et faepiffime alibi. Nonnunquam etiam adiectiue τραφερὰν γαῖαν· παρὰ τὸ τρέφειν, ὅτι πάντα τρέφει τὰ ζῶα.

ESCH.

305. Abhorrentem ab epicorum confuetudine articulum in οἱ mutaui.

309. (305) Ὄφρ' ἔμπεδα.] τὸ ἔμπεδα hic fumitur, quemadmodum apud Homerum Iliad. N. (141) et alibi paffim τὸ ἔμπεδον. ὁ δ' ἀσφαλέως θέει ἔμπεδον. i. e. *firmiter, conftanter,* aduerbialiter, quod non monuiffem, nifi interpretes et in talibus leuibus peccarent. infra v. 345. τὸ ἔμπεδον, et paffim vtrumque in tali fignificatione occurrit.

ESCH.

καὶ τότε τοι, Μυσαῖε, φίλον τέκος Ἀντιοφήμυ,
πορσῦναι μ' ἐκέλευε θοῶς ἱερήϊα καλά.
αὐτὰρ ἐγὼ ψαφαρῇσιν ἐπ' ἠϊόνεσσιν ἔνεικα
κᾶλα, τά τ' ἐκ δρυός ἐςι φερεσβίυ· ἐν δ' ἄρ' ὕπερθεν
πλεκτῷ παρκατέθηκα θεοῖς ἐπινήχυτα δῶρα.

311. κομίσαι ex interpretatione Voss. θεοῖς pro θοῶς coni. Schneideri. 312. Vulgo ψαφαραῖσιν et ἐνῆκα. Gesnerus coniecit ἔθηκα. Codd. Vind. Ruhnk. ψαφαρῇσιν et ἔνεικα. 313. διός ἐςι Voss. ὕπερθεν pro vulgato ὕπερθε idem. 314. πολλὰ παρακατέθηκα Voss. πολλὰ παρκατέθηκα Ruhnk. πέπλα παρκατέθηκα Vind. πέπλῳ vulgo.

310. (306) Ἀντιφήμυ υἱὸν Musaeum vocat Suidas, τῦ εὐφήμυ τῦ ἐκφάντυ, τῦ κερκυῶνος. Itaque certe incisum post τέκος recte sustulimus; sed in hoc genus genealogias ἀπεράντυς non descendimus. Vid. Fabr. B. G. 1, 16, 5. GESN.

310. Suidae locum melius scriptum in Eudocia legi obseruauit Schneiderus: alia paullo tradere Androtionem in Schol. Soph. ad Oed. Col. 1051.

311. (307) Ἱερήϊα καλὰ sunt, quibus litatur, καλλιερεῖται. GESN.

312. (308) Res ipsa et v. 327 indicant, sermonem esse de strue lignorum, quae accensa hostiam consumeret, πυρκαϊᾷ. Placeret ergo valde, pro ἐνῆκα si legeretur ἔθηκα. Sed nec ἐνῆκα damnare ausim, cum vel simpliciter *imponere* significare possit, vt Od. M, 401 de naui, ἐνήκαμεν εὐρέϊ πόντῳ· vel hoc notare, structum et sic immissum; implexumque esse rogum. GESN.

314. (310) Ἐπινήχυτα δῶρα.] Interpres ἔμμετρος vertit: *Dis conuenientia dona.* Perdrierius more suo pueriliter; *fluitantia.* Tu nihil aliud intellige, quam *multa*, *frequentia*. Νήχυτον enim sec. Hesychium, πολύ. proprio de aqua dicitur. vt apud Musaeum vers. 247.

Λάζεο πῦρ κραδίη, μὴ δείδιθι νήχυτον ὕδωρ. ESCH.

314. (310) Iuuat hic peplum Orphicum aliquantum illustrare. Potest de illo dici, quod vniuersim obseruat Pollux 7, 50 ἔσθημά ἐςι διπλῦν τὴν χρείαν, ὡς ἐνδῦναι τε καὶ ἐπιβάλλεσθαι. Est indumentum Aeetae 810, Horarum H. 42, 6. De hoc genere copiosissimus est Spanh. ad Iul. Caess. p. 459 sqq. Sed ἐπίβλημα potius est, cum Nocti tribuitur, vt H. 6, 10: in primis vero in sacris, vbi non tantum est hominum ea obeuntium ἐπίβλημα, vt L. 18, 97: sed etiam aliarum rerum. Decus enim et maiesta-

tem quandam addere se putabant rebus, quas ita tegerent inuolucerentue. Eustath. ad Ιλ. Ε, 194 p. 407, 50 vbi de curribus poeta, ἀμφὶ δὲ πέπλοι πέπτανται, Ὁ πέπλος, inquit, ὕφασμά τι σινδονοειδὲς καταπεταννύμενον κ. τ. λ. Et ad Od. Η, 96 p. 272. 30 ἁπλῶς ὕφασμά τι λαμπρὸν καὶ ἐπιπρέπον. Verum inprimis locum habet Peplus in sacris ceremoniis, et rebus a profanorum conspectu tegendis. Huc forte respiciens Philostratus de Vita Ap. 1, 25, p. 34, 1 Babylonios ait ποικίλματα πέπλων debere Orpheo. Sic noster 955 ἱερὰ πλάσματα facit ὑπὸ πέπλοις, quod tentorii quoddam instar intelligo; et hic super struem ligni Peplo inuoluta ponit ἐπινήχυτα δῶρα. Tegere sacra Peplis Aegyptium est, a quibus forte accepit Orpheus. Clem. Alex. Paed. 3, 2 pr. Τὰ δὲ ἄδυτα χρυσοπάστοις ἐπισκιάζεται πέπλοις — παστοφόρος δὲ — ὀλίγον ἐπαναστείλας τοῦ καταπετάσματος, ὡς δείξων τὸν θεὸν etc. Vtrum, et quatenus his similia sint Ebraeorum σκηνώματα, περιπετάσματα, et inuolucrorum genera varia, non disputo. Sed est hic aliquid, nisi fallor, vnde ornari possit Spenceriana de his rebus opinio, proposita in Tr. de origine tabernaculi s. operis de LL. Ebraeor. ritual. 3, 3, 1. Caeterum hic locus, qui sub manu est, et ille alter 955 eo nobis prodesse possunt, vt intelligamus, partem Orphicorum mysteriorum ac τελετῶν fuisse illa θυμιάματα atque ἀρώματα, de quibus in Hymnorum titulis mentio, tum vniuersum de Lapidibus s. gemmis opusculum: nec mirum adeo esse, illa tamdiu potuisse delitescere. GESN.

314. Pro πέπλῳ in mentem venit Ruhnkenio legi posse πέλλῃ, quod genus non modo lacti, sed aliis etiam liquidis condendis inseruiisse docet ex Athenaeo XI. p. 495. C. Schneiderus πέπλον de omento olim erat interpretatus: sed ipse vidit, ita ordinem sacrificii perturbari. Postea praetulit codd. lectionem ita mutatam, πολλὰ παρακατέθηκα. Peluim quidem non commode memorari putat, vbi munera diis adolenda strui lignorum imponi dicantur. Quod sane verum est. Omnino autem liba hic magis, quam liquores intelligi debent. Equidem non dubitaui πλεκτῷ scribere, quod vocabulum bis adhuc est librariorum imperitia in his Argonauticis obscuratum, v. 960. vbi pariter atque hic πέπλους legitur, quod vitiosum esse vel producta vltima praecedentis praepositionis ὑπὸ monstrat; et v. 405. vbi quum alii libri πλαγκταῖς habeant, vnus propius verum accedit, in quo est πλακταῖς. Athenaeus IV. p. 130. C. τραγήματά τ' ἐν πλεκτοῖς ἐλεφαντίνοις ἐπεδόθη πᾶσι. Clarius haec describuntur ibidem p. 129. C. κελεύει σπυρίδας ἡμῖν καὶ ἀρτοφόρα διὰ ἱμάντων ἐλεφαντίνων πεπλεγμένα δοθῆναι. Σπυρίδα dictam tragicorum more πλέκος ab Aristophane notauit Pollux X. 92. vbi vid. interpp.

καὶ τότε δὴ κραντῆρα βοῶν περιμηκέα ταῦρον
σφάζον, ἀνακλίνας κεφαλὴν εἰς αἰθέρα δῖαν,
ζωοταμών· περὶ δ' αἷμα πυρῇ χέον ἔνθα καὶ ἔνθα.
αὐτὰρ ἐπὶ κραδίην ἐρύσας ποπάνοισιν ἔθηκα,

315. Vulgo περιμυκέα. Voſſ. περιμηκέα. Hoc vel ἐριμυκέα, quod Schneiderus quoque recepit, placebat Geſnero. 317. ζωοτάμνον Ruhnk. ζωοτάμον Voſſ. ζωοτάμνων vulgo. Deinde vulgo περὶ δ' αἷμα πυρὶ χέον. 318. ἐπὶ Geſnerus dedit, receptum a Schneidero. Libri

315. (311) Κραντῆρα βοῶν.] Κραντὴρ hoc loco idem eſt quod κράντωρ, κράντωρ autem βασιλεύς. Tauri enim ſunt quaſi reges armenti, quemadm. Virgil. III. Georg. v. 125. *Quem legere ducem et pecori dixere maritum.* ESCH.

315. (311) Περιμήκεα emendabat Cl. Hering. Obſ. 10 p. 82, quod etiam mihi in mentem venerat, cum nondum de Voſſiano libro quidquam ſcirem. Itaque iam recepturus in contextum eram. Verum cum Homericum quidem illud eſſe viderem, at non taurorum, ſed virgarum, contorumque epitheton, cogitabam forte hic legendum eſſe ἐριμύκεα, valde mugientem. At Homerus ſolenni elogio tauros non ἐριμύκεας ſed ἐριμύκους vocat. Quare nihil melius puto, quam Orpheo ſuam forte vocem relinquere, cum terminatio etiam haec ſit inter vſitatiſſimas, et περι in tali compoſitione, non minus quam ερι, augendae vehementer ſignificationis vim habeat. GESN.

316. (312) Ἀνακλίνας κεφαλὴν εἰς αἰθέρα.] Notiſſimum eſt inferis diis ſacra facta eſſe effoſſa terra, et in victimatione capitibus victimarum in terram repreſſis, quale ſacrificium ad viuum depictum habes apud Senecam in Oedipo Act. III. Superis vero exſtructis aris et capitibus victimarum in altum eleuatis, et ideo dicit poeta noſter: ἀνακλίνας κεφαλὴν εἰς αἰθέρα. ESCH.

317. (313) Duas cauſas potuit habere auctor lectionis Voſſianae, α in priore Syllaba verbi ſimplicis, et eandem Syllabam breuem. Sed neutra hic aliquid valet: cum τάμνω ſit Homericum, et μν non faciat neceſſario poſitionem. Itaque nihil mutaui. GESN.

317. Vulgata, περὶ δ' αἷμα πυρὶ χέον metro repugnat: nec multo melius foret χέον πυρὶ ἔνθα καὶ ἔνθα. Quare περὶ δ' αἷμα πυρῇ χέον ſcripſi. Πυρὶ et πυρῇ ſaepius permutantur. Mox v. 331. πυρκαϊὴν vocat. Et infra v. 957. νῆησα πυρὴν ἔντοσθε βόθροιο. Et v. 961. ἐν δὲ πυρῇ ἐνέβαλλον.

318. (314) Diffidere mihi vi-

λείψας ὑγρὸν ἔλαιον, ἐπ' αὐτῷ δὲ γλάγος ἄμνης.
ἥρωας δ' ἐκέλευσα περιςαδὸν ἀμφιχυθέντας
δέρατ' ἐπαμπήξασθαι ἰδ' ἄορα κωπήεντα,
βύρσῃ τε σπλάγχνοισί τ' ἐρειδομένυς παλάμῃσιν.

omnes ἐπεὶ et θραύσας. 319. ἀμνῆς Ruhnk. 321. ἀμπήξασθαι Voſſ. ἠδ' Ruhnk. ἄρα correxit Stephanus. 322. σπλάγχνοισιν vulgo ante Geſnerum. καὶ σπλάγχνοισιν Eſchenbachius. ἐρειδομέναις vulgo: mutauit Schneiderus. 323. μέσσως PAIC.

dear lectoribus, ſi multis doceam, cur ἐπεὶ in ἐπὶ mutarim. Nondum aſſueti poeticae dictioni modo cogitent, ſenſum eſſe hunc ἐπέθηκα κραδίην ποπάνοις, θραύσας ποπάνυς. Frangit liba et placentas, fruſtis illarum imponit cor victimae. GESN.

318. Heynius κριθὴν pro κραδίην legendum coniiciebat, et ὀλοχύτην interpretabatur. Schneideri coniecturam ἐρύσας nos recipiendam duximus. Eamdem rem καρδιυλκεῖν dictam eſſe ille docuit ex aptiſſimo Luciani loco T. III. p. 77. et καρδιοῦσθαι ex Heſychio, Etymologico Magno, et Suida in καρδιωσάμενος.

320. Apte comparari poteſt nobiliſſimus Aeſchyli locus in Septem ad Thebas v. 42.

ἄνδρες γὰρ ἑπτά, θούριοι λοχαγέται,
ταυροσφαγοῦντες ἐς μελάνδετον σάκος,
καὶ θιγγάνοντες χερσὶ ταυρείυ φόνυ,
Ἄρην, Ἐνυώ, καὶ φιλαίματον Φόβον
ὡρκωμότησαν.

321. (317) Δέρατ'] Pro ἄρα κωπήεντα, quod legitur in vulg. edit. repoſui ἄορα κωπήεντα, quae mea emendatio nunc firmiore teſtimonio nititur, quam tum, quum eam huic loco adhibui: reperi enim poſtea haec ipſa verba in eodem auctore in iisdem editionibus. H. STEPH.

321. (317) Δέρατ' ἐπαμπήξασθαι.] Nugantur interpretes, quin plus quam nugantur. verte: *arma induere et enſes manubriatos.* δόρυ enim ὅπλον. Heſych. et ἄρα mendoſe legitur pro ἄορα. ESCH.

322. (318) Βύρσῃ τε.] ἐρειδομέναις παλάμῃσι, eſt, *manibus figentibus* βύρσῃ καὶ σπλάγχνοις, *in pellem et viſcera.* Et ne quis forte alia hic cogitet, quia de Orpheo paulo antea dicebatur, quod taurum ζώταμνε, notandum eſt, aliud eſſe ζωοτομεῖν, quod Latinis eſt, *proſecare* et *praeſecare*, quod pertinebat ad ſacrificium, ſacerdotisque erat, aliud eſſe *inſigere arma pelli et viſceribus*, quod pertinebat ad foederis ritus. ESCH.

322. (318) Ritus ſacri federis ex ipſa natura negotii hauſius: per ſacrificium veniunt in communionem, et velut conuictum primo ipſius Dei, deinde inter ſe ipſos. Argonautae iungunt hic arma et manus, easque car-

θῆκα δ' ἄρ' ἐν μέσσῳ τεῦχος κυκεῶνος ἐρείσας
ὀστράκεον, τῷ πάντα περιφραδέως ἐμέμικτο,
Δήμητρος μὲν πρῶτα φερέσβιος ἄλφιτυ ἀκτή,
αἷμα δέ οἱ ταύροιο, θαλάσσης θ' ἁλμυρὸν ὕδωρ.
στέψασθαι δ' ἐκέλευσα κύκλυς ἐρόεντας ἐλαίης·
καὶ τότε χρυσείην φιάλην χείρεσσιν ἐμῇσιν
ἀμπλήσας κυκεῶνος, ἐφεξείης ἐπένειμα,

326. ἐπιταύροιο — τ' ἁλμυρὸν Ruhnk. ἐπὶ ταύροιο vulgo. 327. PAIC. ἐλαίνης. 328 Vulgo ἐμαῖσι. 329. ἐπένοιμον AIC. ἐπένειμα vel ἐπενώμων coni. Gesn.

nium et pellis hostiae fedoralis tactu ac prehensione consociant

OESN.

323. (319) Κυκεῶνος.] Hesychius: Κυκεῶ, κυκεῶνα, ἐξ οἴνυ καὶ μέλιτος καὶ ὕδατος καὶ ἀλφίτων ἀναμεμιγμένον πόμα. Hic vero longe aliter praeparatur.

ESCH.

326. Librorum lectionem αἷμα δ' ἐπὶ ταύροιο, propterea quod noster non solet breuem vocalem sine positione in caesura producere, in αἷμα δέ οἱ mutaui. Refertur οἷ ad Δήμητρος ἀκτήν. Permutatum οἷ cum ἐπὶ et ἐπεὶ vide in indice.

327. Gesneri interpretationem verbi κύκλυς in indice iure improbat Schneiderus. Hic affert ex Nonno p. 1306. Ἀριάδνης στέφανον πολύκυκλον. At ibi περίκυκλον legitur. Ipse suspicatur κλάδοις ἐρόεντος ἐλαίης scriptum fuisse. Equidem vulgatam lectionem mutare non sum ausus. Accusatiuus non inusitatus. Pindarus Nem. VI. 33. ἔρνεα ἀπ' Ἀλφεῦ στεφανωσάμενος. Athenaeus XV. p. 676. D. πλὴν εἰ μὴ οἱ τύποις χαίροντες στέφονται ὁμῦ σχοῤῥόδυς καὶ ῥόδα. Κύκλυς quidem etsi non habeo, qua auctoritate tuear, in nostro quidem ferre poterimus, praesertim quum affinis sit significatio verborum κύκλος et στέφανος. Ita Aristides in Panathenaico (qui locus est etiam apud Photium Bibl. p. 1221, 9.) de regione, intra quam Xerxes se continere debebat: ὥστ' εἶναι τὸν κύκλον τῦτον ἀντ' ἄλλυ τινὸς στεφάνυ τοῖς Ἕλλησιν ὑπὲρ κεφαλῆς. Athenaeus XV. p. 679. F. haec habet e Dionyso Chaeremonis: κισσῷ τε ναρκίσσῳ τε τριέλικας κύκλῳ στεφάνων ἑλικτῦ, vt probet fuisse quosdam στεφάνυς ἑλικτύς. Fortasse ita scripserat Chaeremo:

κισσῦ τε ναρκίσσυ τε τριέλικος κύκλῳ
στεφανῶν ἑλικτῷ.

329. Ἐπένειμα dedi e coni. Gesneri. Schneiderus, qui ἐπένειμον retinuit, in variis lectionibus affert v. 405. qui nobis est 407. At quid ibi ἐπένειμε tertia persona ad defendendam primam ἐπένειμον faciat, ego non video.

γεύειν ἄνδρα ἕκαστον ἐρισθενέων βασιλήων.
πυρκαϊῇ δ' ἐκέλευον Ἰήσονα λαμπάδα θέσθαι
πεύκης ἀζαλέης· ὑπὸ δ' ἔδραμε θεσπεσίη φλόξ.
δὴ τότ' ἐγὼ πρὸς χεῦμα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης
χεῖρας ἐπαντείνας, τάδ' ἀπὸ γλώσσης ἀγόρευσα·
Ὠκεανοῦ μεδέοντες ἁλικλύστοιό τε πόντου
ἐμβύθιοι μάκαρες, καὶ ὅσοι ψαμαθώδεας ἀκτὰς
ναίεθ' ἁλικρηκάλους, καὶ Τηθύος ἔσχατον ὕδωρ·
Νηρέα μὲν πρώτιστα καλῶ πρέσβιστον ἁπάντων,
ἄμμιγα πεντήκοντα κόραις πάσῃσιν ἐραννᾶις·

332. πέτρης Voss. 336. ψαμμαθώδεας Ruhnk. ψαμμώδεας Voss.
339. Vulgo πασαῖσιν.

330. Γεύειν Schneidero noue dictum videtur pro γεύεσθαι. At actiuam vim retinet verbum.

335. (331) In hoc iuris iurandi et sanciendi federis carmine marinos Deos aduocant, vt testes atque vltores praesentes nauigantibus. GESN.

335. Hunc et duos sequentes versus in versione praetermisit Cribellus. Itaque eos non videtur in codice suo inuenisse.

337. Tethys merito Schneiderum offendit, quae apud Homerum et Hesiodum, vt Oceani coniux, fluuiorum mater, terram, hic autem et infra v. 1109. mare significet. Mare qui Tethyn vocarit, non nosse se ait antiquiorem Archia in Analectis II. p. 100. Nec Spanhemius ad Callim. h. Del. 17. praeter Orpheum habuit ex quo Tethyn pro mari positam, afferret. Nam Eustathii verba p. 978, 32. αὕτη καὶ ὁ Ὠκεανός, quibus ad hanc rem vtitur, ipsa etiam Oceanus vertens, non vidit continuari cum sequentibus, κατὰ μὲν ψυχρότητα συνδυάζονται, ὡς οἷα ἀνθρωπίνῃ τινὶ συζυγίᾳ. Occurrit tamen Tethys de mari etiam in hymno Orphico XXII. 1.

339. (335) De Nereo et L illius filiabus H. 22 et 23. Nomina illarum dabit volenti Hesiodus Theog. 240 sqq. e quo etiam reliqua nomina Deorum, quae hic memorantur, illustrari facile possent. Sed hodie nihil opus est, quae ita communia sunt antiquis scriptoribus, singulatim apud vnumquemque illustrare. Si quid de nominibus opus esse videretur, in Indice nostro fere posuimus. Itaque tantum ponemus, quae proprie ad h. l. pertinent. Glaucen et Amphitriten de Nereidibus singulatim nominat: illi tribuit epi-

Γλαυκήν τ' ἰχθυόεσσαν, ἀπείριτον Ἀμφιτρίτην,
Πρωτέα καὶ Φόρκυνα, καὶ εὐρυβίην Τρίτωνα,
λαιψηρούς τ' ἀνέμους, Αὔραις μίγα χρυσεοτάρσοις,
ἄστρά τε τηλέσε φαντά, καὶ ἀχλὺν Νυκτὸς ἐρεμνῆς,
αὐγήν τ' Ἠελίοιο θοῶν προποδηγέτιν ἵππων,
δαίμονας εἰναλίους τε μιγαζομένους ἥρωσιν,
ἀκταίους τε θεούς, ποταμῶν θ' ἁλιμυρέα ῥεῖθρα·
αὐτόν τε Κρονίδην σεισίχθονα κυανοχαίτην,
κύματος ἐκπροθορόντα μολεῖν ἐπιτάρροθον ὅρκων.
ὄφρα μὲν-οὖν ἐπίκουροι Ἰήσονος ἔμπεδον αἰεὶ

340. Γλαυκήν τ' Schneiderus. Vulgo Γλαυκὴν δ'. 342. χρυσεοτάρσοις Voss. Ruhnk. Vind. χρυσεοτάρσαις vulgo. 343. τηλεφανῆ Schneiderus. Vulgo τηλεσίφαντα. Heynius pro vulgato ἀχλύα coniecit ἀχλύν. 344. θοῶν pro vulgato ποδῶν coni. Ruhnkenii recepta a Schneidero. Sic etiam Wakefieldius Silv. Crit. II. p. 132. 349. Omnes τόφρα et Ἰάσονος. Dein αἰὲν Voss.

theton, quod etiam nomen continet; est enim *glaucus* piscium color: hanc vocat ἀπείριτον, quia frequenter, et ex notatione sua, mare vniuersum significat. GESN.

341. Affert hunc versum Draco Stratonicensis περὶ μέτρων ποιητικῶν MS. ap. Ruhnk. Ep. crit. II. p. 230.

343. Ἄστρα τε τηλεφανῆ, quod infra v. 539. occurrit, hic reposuit Schneiderus ob adiectiuum τηλεσίφαντος non de more formatum. At καὶ non satis apte in Schneideri lectione producitur. Quanto facilius poterat scribere τηλόσε φαντά.

344. (340) *Augen* hic personam facit poeta, vt reliqua Phaenomena, *Animas, Auras, Stellas, Caliginem*: sic enim placuit conuertere, vt similiora fierent propriis nominibus. De Auge hoc monendum, esse illam alias quoque proprium nomen mulieris Alei F. quae ex Hercule Telephum peperit. GESN.

Porro ποδῶν in hoc versu mihi ita importunum videbatur, vt expungendum esse plane non dubitarem; θοῶν autem illi non alio auctore, quam me ipso, substituere verecundarer. Interim ita conuerti. GESN.

347. (343) Αὐτόν τε κρονίδην.] Non ipsum Saturnum, sed eius filium Neptunum intelligit, quod vel pueri vident, nihilominus tamen interpretes errant. ESCH.

349. (345) Τόφρα] Huius πέντε σημασίας numerant. Τὸ Εὐθέως, τὸ ἕως, τὸ ἡνίκα, τὸ

μίμνωμεν προφρόνως ξυνῶν ἐπαρηγόνες ἄθλων,
ζωοὶ νοςήσαιμεν ἑὰ πρὸς δώμαθ' ἕκαςος·
ὃς δέ κε συνθεσίας δηλήσεται, οὐκ ἀλεγίζων
ὅρκου, ὑπερβασίῃ — τούτου δ' ἐπιμάρτυροι ἔςων
ἰθύντειρα Δίκη καὶ Ἐριννύες αἰνοδότειραι.
Ὣς ἐφάμην. οἱ δ' αὖτις ὁμοφροσύνῃ κατένευσαν,
ὅρκια δειμαίνοντες, ἐσημήναντο δὲ χερσίν.
αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ὄμοσάν τε τελεύτησάν τε τὸν ὅρκον,

350. *μίμνωμεν προφρόνως*, quae librorum omnium lectio est, a Schneidero in *μίμνομεν οἱ προφρόνως* mutatum. 351. *νοςήσαιμεν* e Voss. et Ruhnk. pro vulgato *νοςήσωμεν* a Schneidero receptum. 352. Omnes *συνθεσίης*. 353. Vulgo *ὅρκον ὑπερβάσιον*. Ὑπερβασίᾳ coni. Gesn. *ὑπερβασίῃ* edidit Schneiderus. *ἔςων* Schneiderus e Voss. Vulgo *ἐςόν*. 355. *οἱδ'* cod. Ruhnk.

ὄφρα, τὸ ἐν τοσούτῳ. *Tertia* huic loco maxime idonea est.

ESCH.

349. (345) Hic ipsa iurisiurandi vis ac velut spiritus continetur, vt quisque nostrum Iasoni coniunctus et fidelis fuerit, ita felix illi contingat reditus etc.

GESN.

349. Schneiderus, qui seruato *τόφρα*, quod nos correximus, *μίμνομεν οἱ προφρόνως* edidit, audacem correctionem, inquit, omnibus lectoribus facile approbabo. At ea metro repugnat, quia *οἷ* praecedentem syllabam breuem, quae consonante finitur, longam facit. Eadem vis est adiectiui *ἑός*, *suus*, apud veteres epicos, non apud nostrum. Caeterum hunc versum in versione omisit Cribellus, vt non videatur eum in codice suo legisse.

352 (348) Interpretatus sum, ac si legeretur et ordinaretur locus ita, *ὃς δέ κε*, *οὐκ ἀλεγίζων συνθεσίης*, *δηλήσεται ὅρκον ὑπερβασίῃ*. Ceterum de verbo *ἐςόν*, an *ἔςων*, non facile est certum statuere. Illud significat, testes estis, hoc, testes estote, vtrumque duali numero: quem pro plurali eo pronius fuit hic poni, quod sunt velut duae personae, altera *Δίκης*, Iustitiae, altera Collegii Furiarum. Pro *αἰνοδότειραι* ponere *αἰνολέτειραι* cum Cl. Ruhnk. Ep. Crit. 1 p. 60 non multum dubitem, cum *αἰνολέτης Κρόνος* hic sit v. 424, et videatur probare in thesauro H. Stephanus. Sed nec receptum damnare ausim, bona certe moneta percussum.

GESN.

352. Facilius procedit oratio ex nostra emendatione, quam si *συνθεσίης* et *ὅρκον* seruatur. Ac *συνθεσίῃ*, *ex composito* dicunt epici, aduerbialiter, sed vbi nomen est substantiuum, plurali numero vtuntur.

354. Ruhnkenius in ep. crit. I. p. 95. *αἰνολέτειραι* corrigit, Antiochum in Anthol. II. 43. p.

δὴ τότε νηὸς ἐῆς κοῖλον κύτος εἰσεπέρησαν
πάντες ἐφεξείης, ὑπὸ δὲ ζυγὰ τεύχε' ἔθεντο,
χεῖρας ἐρετμώσαντες. ἐκέκλετο δ' αὐτόθι Τῖφυς,
ἐκταδίοις ὅπλοις δῆσαι πάρα κλίμακα μακρήν,
ἱστία δ' ἁπλῶσαι, λιμένος δ' ἐκ πείσματ' ἀρέσθαι.
καὶ τότε δὴ λιγὺν οὖρον ἐπιπροέηκε νέεσθαι
Ἥρη Ζηνὸς ἄκοιτις, ἐπείγετο δ' ἐς πλόον Ἀργώ.
οἱ δ' ἄρ' ἐπ' εἰρεσίην ἔπεχον χεῖράς τε νόον τε,
ἄκμητοι βασιλῆες, ἐτέμνετο δ' ἄσπετος ἅλμη.

358. Vulgo ἑῆς. 361. παρὰ cod. Ruhnk. 362. πείσματα δίεσθαι vulgo. 364. ἐφίσπετο Schneiderus e Voss. Vulgo ἐπείγετο, quod etiam in margine Voss. est. 366. ἐτέμνετο coni. Ruhnk. Vulgo ἐτέτμετο. Vind. Ruhnk. ἐπέτμετο.

244. afferens, qui ἀνθρώπων ὀλετείρας vocat Furias, et nostrum, qui Κρόνον αἰνολέτην habet. Vulgatum firmatur simillimo verbo βαρυδότειρα, quo vsus est Aeschylus in Sept. ad Theb. 977. 998.

358. Non immerito suspectum Schneidero fuit ineptum additamentum ἑῆς. Itaque ἐῆς scripsi, i. e. *bonae*. Vid. Heyn. ad Iliad. I. 393. et vol. VII. p. 749.

360. Euripides Med. 4. μηδ' ἐρετμῶσαι χέρας ἀνδρῶν ἀρίστων. Sed hic aliter dicitur, pro *manus remis applicantes*. Accommodate ad hunc locum Hesychius: ἐρετμῶσαι, κώπαις ἁρμόσαι. Eam locutionem, a poeta nostro sumtam, Nonnus frequentauit pro *manus aptare natationi*, quae similis est remigio. Vide Paraphr. Ioannis cap. 21. p. 284. et ibi Fr. Nansium.

RVHNK.

362. (358) Probabilis admodum coniectura est Cl. Piersoni Verif. 1, 9 qui pulchre confert v. 553 πείσματα δ' ἀράμενοι· nec intelligitur, quid sit ἐκθέσθαι πείσματα λιμένων. Itaque sic certe interpretatus sum. Plane mutare lectionem non audebam, metuens, ne forte ἐκθέσθαι possit sententiam loco et rei conuenientem admittere. GESN.

364. (360) Verbo ἐπείγετο nauim velut animat et sensum illi atque affectum tribuit, incitabat, vrgebat se. Nec mirum, cum loquendi etiam facultatem Argo habuerit. GESN.

364. Cur ἐφίσπετο receperit Schneiderus, quod aberrantibus ad v. 369. librarii oculis debetur, non video. Certe ventus nauem, non nauis ventum sequitur.

367. Mare tumidum Schneiderus nosse se dicit, sed spumam tumentem inepti poetae esse putat. Itaque scriptum fuisse suspicatur ἀφρῷ ἅμ' οἰδαίνουσα. Vt hiatum, qui tum exsisteret, taceam, quid aliud spuma est,

ἀφρȣ̃ ἅμ' οἰδαίνοντος ὑπὸ τρόπιν ἔνθα καὶ ἔνθα.
τῆμος δ' ἱερὸς ὄρθρος ἀπ' Ὠκεανοῖο ῥοάων
ἀντολίας ἤνοιγεν, ἐφέσπετο δ' ἠριγένεια
ἡδὺ φάος θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισι φέρȣσα·
καὶ τότε δὴ σκοπιαί τε καὶ ἠνεμόεσσα κολώνη
Πηλίȣ ὑλήεντος ἀπ' ἠϊόνος κατέφαινεν.
Τῖφυς δ' ἀμπαύσας δολιχῆς οἰήϊα νηός,
τυτθὸν ὑπ' εἰρεσίῃσιν ἐκέκλετο κῦμα χαράσσειν·
καί ῥα θοῶς ἀκτῆσιν ὑπέδραμον· ἐκ δ' ἄρα νηὸς
κλίμακα δȣρατέην λιμένων ἔντοσθε χάλασσαν,
ἐκ δ' ἔβαν ἥρωες Μινύαι, παύσαντο δὲ μόχθȣ.
τοῖσι δὲ μύθων ἦρχεν ὁμιλαδὸν ἱππότα Πηλεύς·
Ὦ φίλοι, ἀθρεῖτε σκοπιῆς πρȣ̈́χοντα κολωνόν,

368. ἦμος Schneiderus cum Koenio ad Greg. Cor. p. 168. pro vulgato τῆμος. 369. ἐφίσπετο Voſſ. ſed ab altera manu vulgatum ἐπέσπετο habet. 373. δισσῆς οἰήϊα χειρός vulgo. διὰ γῆς οἰήϊα Voſſ. Ruhnk. 374. ὑπ' εἰρεσιῄσιν Ruhnk. Vulgo coniunctim. 378. ἦρχετ' edidum a Schneidero. 379. ἀγρεῖτε Voſſ.

niſi tumor rei liquidae aere mixtae?

367. (363) Οἰδαίνοντος.] Verbum οἰδαίνω proprie dicitur περὶ τῆς θαλάσσης, ὅταν ἄρξηται μετεωρίζεσθαι. vt volunt Grammatici, vnde eleganti metaphora dixit Apollonius: μέθυ θαρσαλέον κῆρ οἰδαίνειν ἐν στήθεσσι. lib. I. ESCH.

368. Ἦμος etiam v. Slothouwerus in Act. Soc. Trai. vol. III. p. 152. Emendationis non modo neceſſitatem nullam video, ſed ne commoditatem quidem, quia, quae verſu 371. 372. leguntur, perineptam apodoſin praebitura eſſent, illa autem, quae leguntur v. 373. ſeqq. propter eosdem verſus 371. 372. apodoſis eſſe nequeunt.

373. Merito Schneiderus duram eſſe cenſet loquutionem, ἀμπαύσας δισσῆς οἰήϊα χειρός. At vix dubitari poteſt quin οἰήϊα νηός, vt fere ſemper epici, dederit. Homerus Iliad. XIX. 43. οἵ τε κυβερνῆται καὶ ἔχον οἰήϊα νηῶν. Od. XII. 218. ἐπεὶ νηὸς γλαφυρῆς οἰήϊα νωμᾷς. Apollon. Rh. I. 401. Τῖφυν ἐϋστείρης οἰήϊα νηὸς ἔρυσθαι. Δισσῆς vero e duorum antiquiſſimorum codicum lectione ΔΙΑΓΗΣ facili correctione in ΔΟΛΙΧΗΣ mutaui. Supra v. 123. δολιχῆς ἰθύντορα νηός.

378. (374) ἱππότα Peleus vide-

μέσσῳ ἐνὶ πρηῶνι κατάσκιον, ἔνθα τε Χείρων
ναίει ἐνὶ σπήλυγγι, δικαιότατος Κενταύρων,
οἱ τράφεν ἂν Φολόην, Πίνδε τ' αἰπεινὰ κάρηνα,
ὃς ῥα δικασπολίῃ μέλεται καὶ ἀκέσμασι νέσων·
ἄλλοτε δ' αὖ Φοίβε κιθάρην μετὰ χερσὶν
ἀράσσων,

380. Omnes ἐνθάδε. 382. τράφεν Voff. Ruhnk. Vulgo ante Gefn. τράφον. ἂν Φολόην ex emend. Heynii pro vulgato ἐν Φολόῃ recepit Schneiderus. Sic etiam Wakefieldius Silv. Crit. II. p. 132. 383. δικασπολίην Voff. ἀκέσμασι coni. Gefn. pro vulgato ἀκεύμασι,

ſur vocari etiam propter amorem et cognationem Neptuni Equeſtris. Vid. infra 1257. GESN.

378. *Vulgatum* ἦρχεν, inquit Schneiderus, *barbarum eſt; igitur correxi.* Quomodo vero Homericum illud corriget, τοῖς ἄρα μύθων ἦρχε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ, et tot alia ſimilia?

381. (377) Δικαιότατος Κενταύρων] Vid. Scholiaſt. Apollon. ad lib. I. v. 554. ESCH.

382. (378) Οἱ τράφεν, h. e. τράφησαν, vt certius praetuli: forte tamen nec τράφον non convenit, media ſignificatione acceptum. Alterum Hemiſtichium, quod priori quodammodo discrepat, ſic emendat Ruhnk. Ep. 2 p. 79 Πίνδε δ' ἀνὰ δῖα κάρηνα, quod nec improbo, nec audeo recipere. GESN.

382. Ruhnkenius emendabat, οἱ τράφεν ἐν Φολόῃ, Πίνδε τ' ἀνὰ δῖα κάρηνα, allatis hymno Hom. in Merc. v. 142. et de verbo interpp. ad Callim. h. Iou. 55.

383. (379) Καὶ ἀκεύμασι νέσων.] Circa diſciplinam huius Centauri cum noſtro conſentit Apollon. Schol. l. c. Alii tamen, quorum in numero Pindarus et Xenophon, Chironis diſciplinam autumant ἐπιμέλειαν τῶν κυνῶν καὶ κυνηγεσιῶν καὶ τῆς ἄλλης παιδείας. ESCH.

383. (379) Ἀκέσμασι magis placeret, quod nomen Heſychius annotauit, Pindaro vſurpatum et Aeſchylo, oſtendit Abreſchius. GESN.

383. Exemplis huius loquutionis a Doruillio ad Charit. p. 680. (555) et Huſchkio in Anal. crit. p. 98. collectis adde Quintum IV. 500. 530. X. 340. Maneth. IV. 124. 441. VI. 369. Nonnum Dion. XIII. 208. 431. XXXVII. 12. 202. XLII. 431. in paraphr. Ioann. c. IX. 24. 31. XI. 51. Proclum h. Solis 44.

384. (380) Hic locus oſtendit diſcrimen inter citharam Apollinis et inter Mercurii lyram, teſtudinem, chelyn, φόρμιγγα. Phoebi cithara ſimplicior fila modo habet inter duo cornua intenta: Phorminx Mercurii ſoni augendi cauſa adiunctum habet ſcutum teſtudinis, cui pellis in-

ἣ λιγυρὴν φόρμιγγα χελυκλόνιν Ἑρμάωνος,
πᾶσι περικτιόνεσσι δικασπολίας ἀναφαίνει.
τῷ ῥα καὶ ἡμέτερον κοῦρον Θέτις ἀργυρόπεζα,
νήπιον, ἀρτιγένεθλον, ἐν ἀγκαλίδεσσι λαβοῦσα,
Πήλιον εἰνοσίφυλλον ἔβη, Χείρωνι τ' ἔδωκεν
εὖ καὶ ἐπισταμένως ἀγαπαζέμεν ἠδ' ἀτιτάλλειν.
ὃν δή μοι πόθος ἐστὶ περὶ φρένα θηήσασθαι.
ἀλλά, φίλοι, πελάσωμεν ἐπὶ σπέος, ὄφρα ἴδωμεν
ἕξιν παιδὸς ἐμοῖο, καὶ ἤθεσιν οἷσι κέκασται.
Ὣς εἰπὼν ἐξῖκεν ἀταρπιτόν· οἱ δ' ἑπόμεσθα.
αὐτὰρ ἔπειτ' αὐλὴν εἰσήλθομεν ἠεροειδῆ.

recepta a Schneidero. 387. Omnes τόφρα. 389. in cod. Ruhnk. est ante 388. 390. εὖ καὶ ἐπισταμένως Schneiderus e cod. Ruhnk. Vulgo εὖ μὲν ἐπισταμένως. 392. ἴδωμαι Schneiderus e Voss. Vulgo ἴδωμεν. 394. ἐξῆρχεν edidit Schneiderus Libri omnes ἐξῖκεν. οἱδ' Ruhnk. et edd. antiquae. οἱ δ' Steph. Esch. Schneid. οἷ δ' Gesn. 395. ἔπειτ' emendatio Heringae obss. p. 15. Ante Gesnerum ἐπ' εἰς. Cod. Ruhnk. ἐπεὶ 's, probante Ruhnkenio.

tenta est. Recte ergo Philostr. Icon. 1, 10 p. 777 Olear. Τὴν λύραν πρῶτος Ἑρμῆς πήξασθαι λέγεται κεράτοιν δυοῖν, καὶ ζυγοῦ καὶ χέλυος. Discrimen manifestum: sed quod non prohibuit, quo minus his nominibus promiscue optimi quique poetae vterentur. ΟΚΣΝ.

385. Formam Ἑρμάων habent Marcellus in Brunckii Analectis T. II. p. 302. v. 24 et Christodorus p. 460. v. 104. alii.

387. Τόφρα Gesnerus *igitur* verterat, probante Schneidero, qui quidem de vetusto vsu huius significationis dubitat. Immo τῷ ῥα scripsit poeta: *propterea*.

388. (384) Νήπιον ἀρτιγένεθλον.] Perdrierius hoc loco crisin ostendit, et pro ἀρτιγένεθλον rescribit ἀρτιγένηθλον· νήπιος profecto Perdrierius. ΚΣΧΗ.

393. Vocabulum ἕξις non est antiqui vsus, neque epicum.

394. (390) Cogitabam aliquando, legendumne esset εἰσῖκεν. Sed solet noster alias quoque hoc verbo ita vti, non ille quidem vt ἐκ ponat pro εἰς, sed vt in aduentu signando mentionem egressus s. discessus includat. ΟΚΣΝ.

394. Schneiderus, qui cur metro se dicat admonitum esse, vt ἐξῖκεν mutaret, non video, certe videtur etiam ἀταρπιτοῦ scribere debuisse.

395. (391) Emendationem huius versus ego imputare studiosis non possum, cum proposita iam

καί οἱ κεκλιμένος μὲν ἐπ' ὀδαίοιο χαμεύνης
κεῖτο μέγας Κένταυρος, ἀπηρήρειϛο δὲ πέτρῃ
ἱππείῃσιν ὁπλῇσι, τανυσσάμενος θοὰ κῶλα.
ἀγχᾶ δ' ἱϛάμενος Θέτιδος καὶ Πηλέος υἱὸς
χερσὶ λύρην ἤρασσε, φρένας δ' ἐπετέρπετο Χείρων.
ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἄθρησεν ἀγακλειτᾶς βασιλῆας,
ἀσπασίως ἀνόρουσε, κύσεν δ' ἄρα φῶτα ἕκαϛον·
δαῖτα δὲ πόρσυνεν· μέθυ δ' ἀμφιφορεῦσι κομίσσας
ῥωγαλέαις ἔϛρωσεν ἐπὶ ϛιβάδεσσι πέτηλα·
κλινθῆναι δ' ἐκέλευσεν, ἀδαιδάλτοις δ' ὑπὸ πλεκτοῖς

396. vulgo καὶ προκεκλιμένος, vnde Heynius coni. καὶ προπροκεκλιμένος. καί οἱ κεκλιμένος Voff. Vind. Ruhnk. καὶ ὃς κεκλιμένος edidit Schneiderus. 397. ἐπηρήρειϛο edidit Schneiderus, Vulgo ἀπηρήρειϛο. πέτρην Voff. Vind. Ruhnk. 398. vulgo ἱππείαισιν ὁπλαῖσι. ἱππείῃσι e Ruhnk. recepit Schneiderus. 400. λύραν omnes. ἐτέρπετο PAIC. ἐπετέρπετο Steph. ἐπετρέπετο margo Voff. 401. ἀγακλύτυς Voff. Ruhnk. 403. Vulgo δαῖτά τ' ἐπόρσυνεν. Voff δαῖτα δ' - κομίσσας. Ruhnk. δαῖτα δὲ πόρσυνε — κομίσας. Vulgo κόμισσεν. μέθη PAIC. 404. Vulgo ῥωγαλέαις τ' ἔϛρωσεν ὑπὸ. 405. ὑποπλαγκταῖς vulgo. πλακταῖς Ruhnk. φάτναις malebat B. Slothouwerus, Hesychii φάτνη καὶ ἡ τραπέζα comparans.

ſit in Cl. Heringae Obſ. 2 p. 15.

ORSN.

396. (392) Non modo Syllabae προ modulus reclamat verbo προκεκλιμένος, ſed ipſa quoque ſignificatio. Intus, intra ſpeluncam accubuiſſe Chironem, res loquitur, acclinatus erat ad petram, quae latus ſpeluncae efficiebat. Iungenda igitur συνωνύμως videntur προσκεκλιμένος et ἀπηρήρειϛο τῇ πέτρῃ. ORSN.

397. Non opus erat, vt ἀπηρήρειϛο mutaretur. v. H. Steph. in Theſ. Melior diſtinctio Schneidero debetur. Vulgo non poſt ὁπλαῖσι, ſed poſt πέτρῃ commate interpungebatur.

403. (399) Ἀμφιφορεῦσι.] Hoc vas a Grammaticis explicatur ἀγγεῖον κεραμεῦν ἀμφοτέρωθεν φερόμενον, ὃ ἐϛὶ δίωτον. Vnde Horatius:

Deprome quadrimum Sabina
O Thaliarche merum diota.

Feſtus dicit Latinos hoc vas appellare *quadrantal*, quod octo et quadraginta ſextarios capit.

ESCH.

405. (401) Quid narratio hic

κρεῖα χύδην πρὔθηκε συῶν ἐλάφων τε ταχειῶν·
αὐτὰρ ἔπειτ᾽ ἐπένειμε ποτὸν μελιηδέος οἴνȣ.
ἀλλ᾽ ὅτε δὴ δόρποιο ποτȣ̃ θ᾽ ἅλις ἔλπετο θυμός,
χερσὶν ἐπικροτέοντες ὁμόκλεον, ὄφρ᾽ ἂν ἔγωγε
δηρίσω Χείρωνι διωλύγιον κιθαρίζων.
ἀλλ᾽ ἐγὼ ȣ̓ πιθόμην· πέρι γάρ μέ οἱ ἤλυθεν αἰδώς,
ὁπλότερον γεγαῶτα γεραιτέρῳ ἰσοφαρίζειν·
μέσφ᾽ αὐτὸς Χείρων ἐλιλαίετο, καί μ᾽ ἀέκοντα

408. ἔπλετο omnes. 411. vulgo με ἐπήλυθεν. Heynius coni. μ᾽ ἐπελήλυθεν. Ibidem πέρι pro περὶ cod. Ruhnk. 413. λιλαίετο Ruhnk.

postulet, facile intelligitur, instrumentum mensarium non pretiosum, non arte politum, sed simplicitate nobili conspicuum. Mihi autem difficile fuit aliquid inuenire, quod a scriptura vulgata non nimium recedat, et hoc quod dixi significet. Nam ἀδαιδάλτοισι τραπέζαις vel πίναξι, vel ἀδαιδάλτοις ἐπὶ πλαξὶ, nescio cur aliquis antiquus criticus mutandum ita vehementer censere potuerit. Rursus an πλαγκτὴ mensae genus significare possit? non habeo dicere. GESN.

405. Coniecturam Lennepii ad Phal. Ep. 9. p. 55. ἀδαιδάλτοις δὲ πίναξι probari non posse censet Ruhnkenius. Schneiderus ἀδαιδάλτοις δ᾽ ἐπὶ πλαξὶ edidit e v. 569. Nostra lectio, multo propius ad vestigia, quae in libris sunt, accedens, defensa est supra ad v. 314. Caeterum obseruatu dignum est, quod noster Chironi ab rudi et agresti cultu gratiam conciliare studet. Id est aetatis nimis iam politae, et primorum hominum simplicitatem desiderantis. Homeri aetas heroibus atque insignibus viris magnifica omnia et splendida assignabat.

407. (405) Vid. dicta ad v. 232. GESN.

408. v. ad 236.

410. (406) Διωλύγιον quid esset, disputant ad Hesych. Qui apud illum pro ἠχȣ̃ν ἐπὶ πολὺ volebant ἦχον i. διῆκον ε. π. hos reuocare poterat hic noster locus, ad quem respicere videtur Glossa Hesychii. Rem vidit Cl. Alberti, quam hic locus dubitatione liberat. GESN.

411. Scripsi πέρι γάρ μέ οἱ ἤλυθεν αἰδώς. Οἱ saepius apud nostrum oblitteratum est.

412. (408) Ἰσοφαρίζειν] Perdrierius vult, vt legas ἰσοφορίζειν Tu caue facias. BECH.

ἠνώγει ᾄδοντ' ἐριδαινέμεν εἵνεκα μολπῆς.
πρῶτος δ' αὖ Κένταυρος ἀείρατο πηκτίδα καλὴν,
ἥν ῥά οἱ ἐν χείρεσσι φέρων ὤρεξεν Ἀχιλλεύς.
ὃς δ' ἄρ' ἄειδε μάχην Κενταύρων ὀμβριμοθύμων,
οὓς Λαπίθαι κατέπεφνον ἀτασθαλίης ἕνεκα σφῆς,
ἠδ' ὡς Ἡρακλῆϊ καταντία μαιμώοντες,

414. ᾄδων libri omnes. 416. ἥν ῥα τότ' omnes. 418. Omnes σφῶν.

414. (410) Suspicabar aliquando legendum ᾄδοντ', i. ᾄδοντα concinniore, vt videbatur, constructione. Sed ᾄδων refertur ad rationem prouocandi: incipit Chiron, ventilat quasi arma, vult vt Orpheus se imitetur. OESN.

414. Quod in hoc versu durum est, mollietur, si legeris, ἠνώγει καλέων ἐριδαινέμεν εἵνεκα μολπῆς. RVHNK. At καλέων non videtur hic apte dici. Nostra emendatio id continet, quod maxime hic requiritur.

415. (411) Quam hic πηκτίδα vocat poeta, haec v. 417 φόρμιγξ est; actus autem eam tractandi κιθαρίζειν v. 406. OESN

416. Toties oblitteratum οἱ hic quoque restitui in locum languentis τότε.

417. (413) Sapiens vir Chiron canit suae gentis infelices pugnas, ad moderationem vt reuocet ipsos atque Achillem. Centaurorum illa cum Lapithis pugna in Pirithoi nuptiis orta, vino, quo Venerem accenderat Eurytion, tribuunt poetae ab Homero inde Od. Φ, 295. ad Ouid. Met. 12, 219 OESN.

418. (414) Ἕνεκα σφῶν] Perdrierius legit εἵνεκα, sed nescit metiri versum. ESCH.

418. Nemo nisi ignarus epici sermonis dubitare potest, quin scripserit noster, ἀτασθαλίης ἕνεκα σφῆς. Infra v. 512. φίλατο δ' αὖ παρεόντας ὁμηλικίης ἕνεκα σφῆς. 583. ποδωκείης ἕνεκα σφῆς.

419. (415) Herculi inter Argonautas praesenti blanditur Chiron. Fabulam de illius pugna cum Centauris narrat Apollod. 2, 4, 4 p. 104, vnde defendi potest antiqua interpretatio huius loci quae μένος οἴνου vertit *iram propter surreptum vinum*. Pulchre probauit bonorum poetarum auctoritatibus Cl. Wesseling. Obs. 2, 14. p. 201 sqq. μένος οἴνου, πυρὸς, ὀδμῆς, χιόνος etc. pro vi naturali poni: et negari non potest, hanc rationem valde accommodatam esse ad illam Centaurorum cum Lapithis pugnam. Sed audiamus tamen etiam Apollodorum, patrocinantem, vt mi-

ἐν Φολόῃ δήρισαν· ἐπεὶ μένος οἶνος ἔγειρεν.
Αὐτὰρ ἔγωγε μετ' αὐτὸν ἑλὼν φόρμιγγα λιγεῖαν,
ἐκ στόματος μελίγηρυν ἱεὶς ἀνέπεμπον ἀοιδήν.
πρῶτα μὲν ἀρχαίου χάεος μεγαλήφατον ὕμνον,
ὡς ἐπάμειψε φύσεις, ὥς τ' οὐρανὸς ἐς πέρας ἦλθεν·

420 ἤγειραν pro δήρισαν vulgato cod. Ruhnk. οἴνου libri omnes. 422. ἀνέμελπον coni. Pierſ. in Veriſ. p. 109. 423. μεγαλήφατον em. Pierſ. Veriſ. p. 109. Libri et Steuchus de perenni philoſ. VII. 10. p. 428. μελανήφατον. 424. ἑσπέρας V[illegible] edd. ante Steph. ἐς πέρας ἦλθεν Steuchus de perenni philoſ. VII. [illegible]. p. 428.

hi quidem videtur, interpreti: Hercules ad aprum Erymanthi vaſtatorem pergens, διερχόμενος Φολόην, ἐπιξενοῦται Κενταύρῳ Φόλῳ — αἰτοῦντος δὲ οἶνον Ἡρακλέος, dixit Pholus, δεδοικέναι τὸν κοινὸν τῶν Κενταύρων ἀνοῖξαι πίθον· θαῤῥεῖν δὲ παρακελευσάμενος Ἡρακλῆς, αὐτὸν (ſ. αὐτὸς) ἤνοιξε· καὶ μετ' οὐ πολὺ διὰ τῆς ὀσμῆς αἰσθόμενοι παρῆσαν οἱ Κένταυροι κ. τ. λ. Hic quidem non a vino ſumto calefacti ſunt ad pugnam Centauri, ſed ſicci ipſi raptorem vini ſui vltum eunt. GESN.

420. (416) Μένος οἴνου] Tu tuto receptam lectionem ſerua. οἶνος Galli, vappa eſt. ESCH.

420. Hunc locum male interpretantur Weſſelingius Obſſ. II. 14. et Geſnerus. Lege: ἐπεὶ μένος οἶνος ἔγειρεν. Poeta imitatur Homerum Iliad. Z. 261. ἀνδρὶ δὲ κεκμηῶτι μένος μέγα οἶνος ἀέξει. Cyrus in Analect. Brunckian. T. II. p. 454. ἀλλ' οὐ φρένας οἶνος ὀρίνει. RVHNK. Nonnus XLII. p. 1078, 32. ἐπεὶ νόον οἶνος ἔγειρεν. Ita pro ἐγείρει ibi legendum.

422. (418) Quas hinc ad 425 propoſui coniecturas Cl. Pierſoni, de his vniuerſim audeo dicere, probabiles eſſe hactenus, vt ingenium auctoris et doctrinam ibi agnoſcam: quid de ſingulis exiſtimem, ſingulatim indicabo. Igitur hoc verſu pulchre ſibi reſpondent ἱεὶς et ἀνέπεμπον, vtrumque honeſta metaphora refertur ad ἀοιδήν. GESN.

423. (419) Quidni μελανήφατος ὕμνος ſit, qui antiquum Chaos canit, tenebricoſum illud, ex Erebo natum. GESN.

424. (420) Ὡς ἐπάμ.] In Flor. et Ald. aliisque vulg. omnibus editionibus, quas nanciſci potui, legitur ἑσπέρας, pro ἐς πέρας. Ac ne quis miretur, quomodo Aldus, qui ſecundus hunc librum edidit, non animaduerterit tale primae editionis erratum, aut non animaduerſum ſit in vlla editionum, quae Aldina etiam poſteriores fuerunt, alia multo maioris et prope in-

credibilis ſiue incuriae ſiue ſocordiae typographica exempla proferam. v. 124. huius operis, prima editio *δέκαεν* habebat pro *δέδαεν*, ita ſcribens, *Νῆα κατεθύνειν δέκαεν πολυμήτιδι τέχνῃ*. Quid hic Aldina editio? nimirum *δέκαεν* fideliter ſeruauit, ſeruarunt poſt Aldinam et aliae editiones. Sic verſum 269. prima editio ita ſcriptum protulit, *Αἵ οἱ ὑποτρόπι κεῖντο μιᾶς σχοίνιοτα θεῖσαι*, quum ita legendum eſſet, (ſine vlla quidem vel vnius literae mutatione, et cum magna tamen loci prima fronte alioqui obſcuriſſimi illuſtratione, et corruptiſſimi reſtitutione) *Αἵ οἱ ὑπὸ τρόπι κεῖντο μιᾶς σχοίνοιο ταθεῖσαι*. Quid igitur hic Aldina editio? nimirum ſua illa fidelitate hic quoque vſa eſt, veram illius deprauationis imaginem ad viuum repraeſentans. Ab ea vero caeterae diſſentire nequaquam voluerunt. Sic et v. 440. quum in prima editione eſſet *Τῖφυς δ' εἰσεπέρησεν ἕως ὕπο*, pro *Τῖφυς δ' εἰσεπέρησε νεὼς ἄπο*, hic quoque Aldina et caeterae deprauatam lectionem fideliter retinuerunt. Sic et v. 512. *οἵ ῥ' ἀνέμοντο*, habet editio prima (pro *οἵ ῥα νέμοντο*, vt cuiuis perſpicuum eſſe poteſt) at ne hic quidem Aldina editio infideliter illam expreſſit. Verſus item 572. in illa prima editione ſic legitur, *Τόατί τ' ἠδὲ γάλακτι, μελισσορύτων ἄπονας μῶς*: Aldina quoque in ſua illa fidelitate ſibi conſtans, eodem modo *ἄπονας μῶς*, quum tamen *ἀπὸ νασμῶν* legendum eſſa ſine vllius literae mutatione (ſicut nec in praecedentibus exemplis) vel coeco, quod aiunt, appareat. Qui autem multa huiusmodi vel infinita potius tam fidelis negligentiae teſtimonia reperire volet, noſtram hanc Orphei editionem cum illa prima diligenter et eadem opera cum Aldina conferat; quid enim ab ea editione expectandum eſt, quae ne *ξηνὶ* quidem pro *ζηνὶ* poſitum, v. 117. emendauit? ſicut et ipſa Andreae Cratandri editio inemendatum id retinuit. Sed quid de illa Aldinae editionis fidelitate dicam, quae tanta fuit, vt etiam verſum totum ſomnolentia primi Typographi iteratum ipſa quoque iterauerit? Ita enim legitur in prima editione, verſu 508. *Φίλετο δ' αὖ παρεόντας ὁμηλικίης ἕνεκα σφῆς. Καί ῥα πανημερίοισιν ἐν εἰλαπίναισιν ὅμαρτεν, καί ῥα πανημερίοισιν ἐν εἰλαπίναισιν ὅμαρτεν. Ἀλλ' ὅτε γ' ὠκεανοῖο* etc. Quid editio Aldina? hunc et ipſa verſum (ne quid ſibi deeſſet) iterauit: adeo fideliter in imitando illo ſibi propoſito exemplari ſe geſſit. Sed vtinam tamen (ſi ex duobus malis minus eligendum eſt) Aldina editio aliaeque omnes talem fidelitatem ſeruare vbique in repraeſentandis nobis praecedentium editionum mendis, quam ſub nouis et ſuis vetera et aliena occultare maluiſſent. Quod a me dictum eſt, exemplo patefaciam. Apud hunc eundem poetam legitur in edit. prima v. 78. *Καίρ', ἐπεὶ αἱμονίης ὀχίας πρώτιςον ἱκάνω*, vbi primi verbi et deprauatio et emendatio eodem fere intuitu

perſpici poteſt; quis enim non videt, mutata tenui in aſpiratam, χαῖρε ſcribendum eſſe? At edit. Ald. hoc vetus erratum, cuius caſtigatio ob oculos poſita eſt, ſuo nouo errato (in quod ſtudio caſtigationis incidit) nobis occultat, et tanquam veſtigia, quae nos ad verae lectionis notitiam alioqui deducerent, procul ab oculis remouet. Legit enim illa καὶ ῥ ἐπεὶ etc. quaſi fuiſſet καῖρ' in illa prima editione poſitum pro καὶ ῥα. Huius autem poſterioris mali illo priore grauioris exempla ex omnibus propemodum autoribus Graecis pariter Latinisque hodie poſſe peti norunt, qui editiones typographicas veteres cum recentioribus et cum antiquis quoque codicibus contulerunt. Sed quorſum ego de illis Orphei editionibus tam multa? Certe ex ſuperiore vnius libri editione propemodum dicere auſim diſci poſſe omnes: (de poetis Graecis potiſſimum nunc loquor) ideoque quo diligentius meam cum illis ſtudioſi lectores contulerint, vt eo ſe aequiores ipſi praebeant, aequum eſſe iudico. H. STEPH.

424. (420) Ἐς πέρας] Excuſandus hoc loco Perdrierius, qui vertit: *et quomodo coelum veſpere venit*, nam in omnibus exemplaribus excuſis, quae Stephani editionem antecedunt, legebatur ἑσπέρας. Non tamen excuſanda Perdrierii ſtupiditas, quae mendum non animaduertit. alter melius vertit: *Polusque apparuit horrens.* Πέρας hic idem fere eſſe arbitror quod περάτη alias, et λέγεται κυρίως ἡ ἀνατολή. πέρας γὰρ αὕτη τῆς τοῦ οὐρανοῦ κινήσεως. ἐκεῖθεν γὰρ ἄρχεται, καὶ εἰς αὐτὴν τελευτᾷ, inquit Scholiaſtes ad Apollon. L. I. v. 1281. ESCH.

424. (420) Chaos illud ex antiquiſſimorum philoſophorum doctrina in alias ſubinde formas mutatur per illam, quam viam τὴν κάτω et τὴν ἄνω vocant: quae philoſophemata Orpheo debere Heraclitum, et noſtri Apologetae, et Proclus docent. Vid. e. g. Clem. Alex. Strom. 6 p. 746, 12 Pott. Sed philoſophari, ſi vnquam, vel maxime in his Orphicis placet, ſi omnino abſtinere non liceat, paucis. Si quem lectorum noſtrorum copioſior hauſtus delectet, illum iuuare poſſunt forte, quae paſſim ad fragmenta indicamus, praeſertim ad 10 et 19. Vnum hic addo, ſi forte in hac aetate deſtituere Orpheum, et ex puriori fonte haurire coſmogeniam mihi contingat, videri mihi, quae hodie ſuperſunt Orphica, ea, ſi ab inconſultis quorundam Iudaeorum Chriſtianorum commentis diſceſſeris, ſic ſatis inter ſe conuenire. GESN.

425. (421) Γῆς τ' εὐρυε.] Nullo modo verſum hunc poſſe ferri video: ſed quum errorem aut in πυθμένα, aut in θαλάσσης latere credibile ſit, ego θαλάσσης potius ſuſpectum habeo, vt quod in alicuius ſynonymi locum irrepſerit. Quid ſi igitur ſcriptum fuiſſe ab Orpheo Γῆς τ' εὐρυτέρνα γένεσιν καὶ πυθμένα ἄλμης, deinde θαλάσσης, quod

γῆς τ' εὐρυστέρνου γένεσιν, πυθμένας τε θαλάσσης·
πρεσβύτατόν τε καὶ αὐτοτελῆ πολύμητιν Ἔρωτα,
ὅσσά τ' ἔφυσεν ἅπαντα, τὰ δ' ἔκριθεν ἄλλου ἀπ' ἄλλο·

425. γένεσις πυθμήν τε coni. Pierſ. Veriſ. p. 109. Libri et Steuchus l. l. γένεσιν πυθμένα τε. 426. πολυμήτιν Steuchus l. l. 427. Libri ὅσσα τ' ἔφυσεν ἅπαντα. Deinde Voſſ. P A I C. διέκριθεν δ' ἄλλον ἀπ' ἄλλη. Sed διεκρίθέν τ' ἄλλο ἀπ' ἄλλου Steuchus l. l. p. 429. δι' ἔκριθεν ἄλλο Ruhnk. διέκριθε Viud. Wrat. Vulgo διέκρινε δ' ἄλλον ἀπ' ἄλλου.

erat expoſitum ἄλμης, huius locum occupaſſe dicamus. H. STEPH.

425. (421) Γῆς τ' εὐρυστέρνου] Verſus manifeſte vitioſus eſt, quem tamen nemo melius ſanavit Stephano, qui ita legendum cenſet: Γῆς τ' εὐρυστέρνου γένεσιν καὶ πυθμένα ἄλμης. nihil verius. ESCH.

425. (421) Hic rationem deſidero, cur accuſatiuos pendentes ab ἀνέπεμπον v. 418. in nominatiuos mutauit Cl. Pierſonus, niſi ſi forte offenſus ſit modulo vocis πῡθμένᾱ τε, quod tamen Homericis exemplis defenditur. Caeterum H. Stephani medicina multo blandior. GESN.

425. Vulgatam retinuit Schneiderus. Heynius πυθμένα explicationem nominis βένθος eſſe putabat. Immo ſcribendum erat πυθμένας, cuius prima ſyllaba corripitur, vt ſolet noſter. Aeſchylus in extremo Prometheo:

χθόνα δ' ἐκ πυθμένων
αὐταῖς ῥίζαις πνεῦμα κραδαίνοι.

426. (422) Ἔρωτα Orphicum qui penitius noſſe voluerit, ab Indice noſtro petere poteſt praeſidia. Terrae epitheton εὐρύστερνος illam vt Matrem mammoſam deſcribit. GESN.

427. (423) Neque hic neceſſariam puto mutationem, licet fatear ὥς ῥα dignum poeta videri. GESN.

427. Non ſpernam Pierſoni coniecturam, ὅς ῥά τ' ἔφυσεν. Suſpicor tamen poetam ſcripſiſſe: ὥς τ' ἐφύτευσεν ἅπαντα, διέκρινε δ' ἄλλον ἀπ' ἄλλου. RVHNK. At neque ἄλλον pro ἄλλου, quod recte monuit Schneiderus, ferri poteſt, et vſus aoriſti ſecundi διέκρινε exemplis firmari debebat, quod fieri non poteſt. Schneiderus, Pierſonum ὥς ῥα ἔφυσεν conieciſſe perhibens, qui ὅς ῥά τ' ἔφυσεν coniecit, hac vſus ratione ſic tentauit: ὥς ῥα ἔφυ τὰ ἅπαντα, διέκριθεν ἄλλο ἀπ' ἄλλου, quae vel ob triplicem hiatum probari non poſſunt. Noſtra emendatio et facilis eſt, neque offenſionem habet.

καὶ Κρόνον αἰνολέτην, ὡς τ' ἐς Δία τερπικέραυνον
ἤλυθεν ἀθανάτων μακάρων βασιλήιος ἀρχή.
μέλπον θ' ὁπλοτέρων μακάρων γένεσίν τε κρί-
σιν τε·
καὶ Βριμοῦς, Βάκχοιο, Γιγάντων τ' ἔργ' ἀΐδηλα,
ἀνθρώπων τ' ὀλιγοδρανέων πολυεθνέα φύτλην
ἤειδον· ςεινὸν δὲ διὰ σπέος ἤλυθεν αὐδή,
ἡμετέρης χέλυος μελιχρὴν ὄπα γηρυούσης.
ἔπτατο δ' ἄκρα κάρηνα καὶ ἄγκεα δενδρήεντα

433. ςενὸν PAIC. 435. ἔςατο Voss. Vind. Ruhnk. Vulgo ἔσευτο.

430. (426) Κρίσιν Deorum intelligo antiqua illa primorum poetarum et philosophorum notione, vnde illa altera iudicandi ducta, qua separare significat. DI Orphici hic sunt elementa, horum γένεσις est κρίσις. GESN.

431. (427) De Brimo dictum ad v. 17. Hic ad furores, quos immittit, vnde Δημητριακοί, Cerriti, respicitur: quo nomine etiam cum Baccho illi societas est. GESN.

433. (429) Spelunca ipsa angusto et incuruo aditu suo instar tubae fuit, quae sonum citharae augeret. GESN.

435. (431) Ἔσευτο] Depravatam esse hanc vocem negari non potest: sed quid pro ea reponi debeat, multum certe diuque dubitare sagacissimus etiam quispiam possit. Ego initio ἔσσυτο reponendum putabam: cum quo staret quidem versus, sed eius significatio huic loco non satis congruere visa est. Quid si πεύθετο legamus? sequitur enim — ὑψηλάς τε μετὰ δρύας ἤλυθε γῆρυς. Qui carmine reddidit, vertit (diuinans et ipse, vt opinor) Obstupuere apices montisque et vallis opaca Pelionis. Ita enim Andreae Cratandri editio habet. H. STEPH.

435. (431) Ἔσευτο δ' ἄκρα κάρηνα] Varie tentaui hunc locum, antequam Stephani editionem vidi, modo ἕσπετο succurrebat, modo σπεύδετο, modo ἔσσυτο. Tertius ab hoc versus ansam dedit

Καί ῥ' αἱ μὲν πρόῤῥιζοι ἐπ' αὔλιον ἐθρώσκοντο.

Et Philostratus in Imaginibus: νεανιεύεται δέ τι καὶ μεῖζον ὁ ζωγράφος. δένδρα γὰρ ἀνασπάσας τῶν ῥιζῶν, ἀκροατὰς ἄγει ταῦτα τῷ Ὀρφεῖ, καὶ περιΐστησιν αὐτῷ etc. Sed postea deprehendi Stephani πεύθετο optimum esse. hoc enim, versu proxime sequente, clarius exprimit auctor, ὑψηλάς τε μετὰ δρύας ἤλυθε γῆρυς. vnde et Horatius

Πηλίȣ, ὑψηλάς τε μετὰ δρύας ἤλυθε γῆρυς.
καί ῥ' αἳ μὲν πρόῤῥιζοι ἐπ' αὔλιον ἐῤῥώοντο,
πέτραι τ' ἐσμαράγȣν, θῆρες δ' ἀΐοντες ἀοιδῆς
σπήλυγγος προπάροιθεν ἀλυσκάζοντες ἔμιμνον·

437. Libri omnes ἐθρώσκοντο. 438. τε σμαράγυν Ruhnk. 439. ὑποκλάζοντες coni. Ruhnk.

auritas vocat has quercus lib. I. Od. XII.

Vnde vocalem temere insecutae
Orphea syluae,
Arte materna rapidos morantem
Fluminum lapsus, celeresque ventos,
Blandum et auritas fidibus canoris
Ducere quercus. ESCH.

435. (431) Necessariam esse emendationem, video. Stephanianum πεύθετο coniecturis reliquis longe antepono. Obiter moneo etiam Ιλ. Λ. 21 πεύθετο non passiue reddendum esse. Audierat Cinyras famam belli Troiani. Hoc alius Homeri vsus postulat. Hic moneo, ne Stephanianae emendationi forte obiiciatur. GESN.

435. Ego quoque H. Stephani correctionem, πεύθετο δ' ἄκρα, sequar. Certe nihil melius aut ipse reperi, aut ab aliis prolatum vidi. RVHNK. Recepit πεύθετο etiam Schneiderus. Id equidem in ἵκατο vel ἔσσυτο verti potuisse parum credibile ratus, ἵπτατο scripsi, quod ad γῆρυς pertinet, siue praepositionem μετὰ e sequentibus verbis repetere, siue noua quadam ratione sine praepositione dictum velis, quod quidem hoc facilius fieri potuit, quoniam idem hic est ἵπτατο atque ἦλθεν.

437. Reposui vocem poetis vsitatissimam, eamdemque aptissimam huic loco, ἐῤῥώοντο. Barbarum est ἐθρώσκοντο, natum fortasse ex interpretatione ἔθρωσκον, cum qua equidem non comparauerim Hesychii ὠρχήσαντο, quo verbum ἐῤῥώσαντο explicat. Recte enim viderunt viri docti, ὡρμήσαντο ibi legi debere.

439. (435) Laudo et hic ingenium Ruhnkenii, qui docte h. l. tractat Ep. 2 p. 79. et verbum ὑποκλάζειν illustrat. Ac potest sane pro poetico haberi. Sed primo ὀκλάζειν iam est in genua se submittere: ὑποκλάζειν auctorem non habet. Deinde vero in hoc ipso vim Lyrae Orphicae spectandam proponi puto, quod manent et auscultant non temere, oberrantes et pascentes otiose ferae, sed ἀλυσκάζοντες, in fuga constitutae. GESN.

439. Fallitur Gesnerus, ὑποκλάζειν auctorem habere negans. Vsus hoc verbo est Paulus Silentiarius XXVIII. 2. Schneiderus non opus esse existimat B. Slothouweri coniectura,

οἰωνοί τ' ἐκυκλεῦντο βοαύλια Κενταύροιο,
ταρσοῖς κεκμηῶσιν, ἑῆς δ' ἐλάθοντο καλιῆς.
αὐτὰρ ἰδὼν Κένταυρος ἐθάμβεε, χεῖρ' ἐπὶ χειρὶ
πυκνὸν ἐπισσείων· οὖδας δ' ἤρασσεν ὁπλῇσιν.
Τῖφυς δ' εἰσεπέρησε νεὼς ἄπο, καί ῥ' ἐκέλευσεν
ὦκα περᾶν Μινύῃσιν· ἐγὼ δ' ἄμπαυον ἀοιδήν.

442. Omnes χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ. ΡΑΙC. εἰσεπειρήσεν ἕως Voff. Ibidem vulgo ἀοιδῆς.

444. εἰσεπέρησεν ἕως Aſk. Ruhnk. 445. ὦκα παρὰ Μινύαισιν omnes.

ἅμα σκαίροντες, vel προπάροιθ' ἠλασκάζοντες, quia ἀλυσκάζειν non *effugere* fit h. l. vt videbatur Ruhnkenio, fed *aberrare*, quemadmodum apud Apollonium IV. 57. οὐκ ἄρ' ἐγὼ μούνη μετὰ Λάτμιον ἄντρον ἀλύσκω. At Apollonii locus nihil probat. Si quid mutandum eſt, praeferam προπάροιθ' ἠλασκάζοντες. Sed non ſum auſus, qui videam origine et ſignificatione cognata eſſe vocabula. Certe vt in Odyſſeae IX. 457.

εἰπεῖν, ὅππῃ κεῖνος ἐμὸν μένος ἠλασκάζει,

effugiendi notionem habet ἠλασκάζειν, quod alibi eſt *errare, vagari*, ita ἀλυσκάζειν, quod eſt *effugere*, aliquando etiam *vagari* potuit ſignificare. Et ἀλυσκάζω πλανῶμαι interpretatur Heſychius, cuius interpretes vid. ad ἠλασκάζει, et Apollon. Lex. Hom. v. ἠλάσκασαν, ibique Tollium p. 330.

441. (437) Non hoc vult, vere fuiſſe fatigatas auium alas, ſed indicat, ſpeciem fatigatarum praebuiſſe illum dulcem a ſuauitate cantus languorem. GESN.

442. (438) Obſeruemus obſtupeſcere Chironem non ob vocem riualis ſui, ſed ob plauſum: cuius hic ipſe actus graphice deſcribitur. GESN.

442. *Manum crebro manui complodens* vertit Geſnerus. *Eſt contra*, inquit Schneiderus, *manum crebro radicibus manus alterius applodens*. Quamquam verbum ἐπισείων huic rei non aptum putat. Et recte quidem. At vero χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ nihil eſt niſi error librarii, id, quod ex Homero memoriae inhaeſerat, ſcribentis pro eo, quod noſter dedit, χεῖρ' ἐπὶ χειρί. Saepius in Argonauticis peccatum eſt Homeri recordatione: vide ad v. 1304. Senſit vitium Cribellus, ita vertens: *feriensque trementis in ſeſe ipſe manus*.

443. (439) Vt Horatianus ille plauſor A. P. 430 *Tundet pede terram*. GESN.

445. (441) Hunc locum feliciſſime emendauit Pierſon. Veriſ. 1, 9 p. 111. Vid. infra v. 649. Et de ἴδυνε 517. Res ita aperta: vt verbis non indigeat. GESN.

οἱ δὲ θοῶς ἤγερθεν ἐπ' ἔντεα νηὸς ἕκαστος.
παῖδα δ' ἐν ἀγκαλίδεσσιν ἀνίσχανεν ἱππότα Πηλεύς,
καί ῥ' ἔκυσεν κεφαλήν τε καὶ ἄμφω φάεα καλά,
δακρυόεν γελόων· κηλήθη δὲ φρέν' Ἀχιλλεύς.
αὐτὰρ ἐμοὶ Κένταυρος ἑῇ γέρας ὤπασε χειρί,
νεβρῆν παρδαλέην, ξεινήϊον ὄφρα φέροιμι.
ἀλλ' ὅτε δὴ σπήλυγγος ἄπο προθορόντες ἔβημεν,
ἄκρης ἐκ σκοπιῆς ὁ γέρων ἀνὰ χεῖρας ἀείρων
Φιλλυρίδης ἠρᾶτο, θεοὺς δ' ἐπεκέκλετο πάντας,
νόστον μὲν Μινύῃσιν, ἰδὲ κλέος ἐσθλὸν ἀρέσθαι
ὁπλοτέροις βασιλεῦσιν ἐπ' ἐσσομένοις μερόπεσσιν.

446. Vulgo ἔντυνε δὲ τεύχε' ἕκαστος. Voſſ. ἐπέντυε. Geſnerus e coni. Pierſ. dedit ἔδυνε δὲ τεύχε' ἕκαστος. 447. ἀνίσχανεν e Voſſ. Vind. Ruhnk. Schneiderus. Vulgo ἐνίσχανεν. Geſnerus e Voſſ. notauit ἐνιόχανεν vel ἀνιόχανεν. 449. φρένας Ruhnk. Aſk. Voſſ. PAIC. 451. νευρῆν Voſſ. Vulgo νεβρήν. Schneiderus νεβρῆν edidit. 453. ἄκρας Ruhnk. 455. Vulgo Μινύαισιν. 456. Βασιλεῦσιν ἐπ' a Schneidero e coni. Geſneri receptum. Vulgo βασιλεῦσι καί.

445. Ἀοιδὴν Schneidero debetur: qui opportune attulit v. 373. ἀμπαύσας οἰήϊα νηὸς, et v. 1292. ἐὴν δ' ἄμπαυσαν ἀοιδήν.

446. Recte monuit Schneiderus, non exuiſſe Argonautas arma: ergo non potuiſſe induere. Ipſe etſi ἐπέντυε e cod. Voſſ. recepit, quod durum eſſe ſenſit, dubitat tamen an melior ſit lectio Pierſoni. Optimi codicis lectionem ita mutaui, vt ἐπ' ἔντεα ſcriberem. Νηὸς ab interpretatione praecedentis verbi expulſum fuit. Hom. hymn. Apoll. 489. ἐκ δὲ κτήμαθ' ἕλεσθε καὶ ἔντεα νηὸς ἐΐσης. Pindar. Nem. IV. 113. de ipſa naue: ἀπότρεπε αὖτις Εὐρώπαν ποτὶ χέρσον ἔντεα ναός.

448. Cribellus non videtur hunc verſum in codice ſuo habuiſſe, quum eum in verſione omiſerit.

449. (445) Neſcio an optimus poeta melius deſcribere patris affectum potuerit, quam hic duobus verbis factum, *lacrimoſum ridens*. Hoc intelligere non poſſunt niſi patres.
GESN.

453. Νεβρῆν, quod Schneiderus dedit, firmatur fragmenti VII. v. 17.

454. (450) Φιλλυρίδης ἠρᾶτο] i. e. Chiron. ἐγένετο δὲ καὶ Κρόνου καὶ Φιλύρας Χείρων διφυὴς κένταυρος, inquit Apollodorus lib. I. Et Apollon. Scholiaſt. ad lib. I. v. 554. (vbi ipſe

Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐπὶ θῖνα καὶ ἐς νέα πάντες ἔβησαν,
ἐν προτέροις θώκοισι καθίζανον· ἐν δ' ἄρ' ἐρετμοῖς
χεῖρας ἐφαπλώσαντες, ἔπειθ' ἅλα τύπτον ἕκαστος,
Πήλιον ἐκνεύσαντες· ὑπὲρ μέγα λαῖτμα δὲ πόντου
ἀφρὸς ἐπιζείων χαροπὴν λεύκαινε θάλασσαν.
Τισαίη δ' ἀπέκρυφθεν ἄκρη καὶ Σηπιὰς ἀκτή,
φάνθη δὲ Σκίαθος, Δόλοπός τ' ἀνεφαίνετο σῆμα,

457. Vulgo ἐπεί τ'. 458. θώσκοισι AIC. 459. ἐρετμώσαντες ὑπεὶρ Voss. idem in margine ἐφαπλώσαντες ἐπεὶ ῥ' ἅλα τύπτεν. Vulgo ἐφαπλώσαντες, ἐπί ῥ' ἅλα τύπτον. Ruhnk. quoque ὑπεὶρ habet. 460. Libri τε. 462. Πεισσαίη PAIC. Πισσαίη vulgo. Eschenbachii emendationem recepit Schneiderus.

Apollonius χείρωνα Φιλυρίδην vocat) dicit: ὅτι ὁ τὴν γιγαντομαχίαν ποιήσας, φησὶν, ὅτι κρόνος μεταμορφωθεὶς εἰς ἵππον ἐμίγη Φιλύρᾳ τῇ ὠκεανοῦ, διόπερ καὶ ἱπποκένταυρος ἐγεννήθη ὁ χείρων. ESCH.

457. Aliud agens Schneiderus, *Herodoteum* ἐπεί τε *nisi praeferas*, inquit, ἐπειδὴ 'πὶ θῖνα *scribendum erit.* Epicorum vsus, quod reposui, postulabat.

459. (455) Τύπτον ἕκαστος] Non opus, vt τύπτον cum Perdrierio in τύπτεν mutes. ESCH.

459. Ὑπεὶρ hoc loco non magis, quam ἐπί ῥ', aptum ratus, ἔπειτα scripsi, de cuius vsu cum participio satis constat. Compara v. 557.

460. Δὲ pro τὲ scripsi.

462. (458) Πισσαίη] Omnino hic rescribendum τισαίη. τισαιον γὰρ, ἀκρωτήριον θεσσαλίας, inquit Apollonii Scholiast. quin ipse Apollonius ab hoc loco iter Argonautarum inchoat:

Τισαίην εὔκηλοι ὑπὲρ δολιχὴν θέον ἄκρην. ESCH.

462. (458) Locus Apollonii est 1, 568 vbi Τισαίην ἄκρην memorat, cultamque ibi Dianam. Ex eo loco nostrum esse corrigendum, putabat ipse etiam Heinsius ad Val. Fl. 2, 7 vbi in hac ipsa nauigatione *Templa Tisaeae Dianae* ponuntur. Sed haud paullo magis placet Lucae Holstenii diligentia ad Steph. Byz. V. Πισάον p. 255 vbi post collatas Polybii etiam auctoritates ita concludit, *E quibus apparet, vocabulum hoc inter* διττογραφόμενα reponendum. *Promontorium Sepias* est etiam Plin. 4, 9 et illustrat Harduinus n. 13. GESN.

ἀγχίαλός θ' Ὁμόλη, ῥεῖθρον θ' ἁλιμυρὲς
Ἀναύρου,
ὃς διὰ πολλὴν γαῖαν ἱεῖ μεγαλόβρομον ὕδωρ.
Οὐλύμπου δὲ βαθυσκοπέλου πρηῶνας ἐρυμνοὺς
εἰσέδρακον Μινύαι, καὶ Ἄθω δενδρώδεα κάμψαν,

464. ὁμαλή omnes ante Gesn. δ' ὁμαλή — ἐν αὔλου Voss. ἀχίμαλος δ' ὁμάλη deleto sequenti θ' Ruhnk. ῥεῖθρόν τ' Ἀμυροῖο ἐναύλου dedit Schneiderus. 467. εἰσέδρακον Ruhnk. Vulgo εἰσέδραμον. Ibidem vulgo κάμψαν. Wrat. κάμψας. Voss. Vind. Ruhnk. κάμνον.

464. (463) Ἀγχίαλός θ' ὁμαλή] Et hic rescribendum ὁμόλη, duce Apollonio, (et Holst. ad Steph. Byz. h. v.) et ὁμόλη, ὄρος Θεσσαλίας, οὕτω καλούμενον. Interpretes male: *Anchialosque plana.* Sed non solus hoc loco deceptus Perdrierius, deceptus etiam Hermolaus Barbarus, et ab hoc Ortelius, qui ambo Anchialum faciunt locum circa sinum Pelasgicum. ESCH.

464. (464) Non dubitaui hanc vnius apicis immutationem admittere, quae firmatur etiam ex his, quae adscripsit Harduinus ad Homolion Plinii 4, 9 no. 19. GESN.

Ἐναύλου] Non intelligo hic doctissimum Holstenium, qui ex ordine itineris, quem Apollonius seruat, nobis restituere vult ἀναύρου. Quin, si Apollonium sequi velimus, Ἀμύρου rescribendum esset, nisi modulus syllabae mediae repugnaret. Et certe nihil aliud noster intelligit quam Amyrum, quem hoc modo circumscribit, ῥεῖθρόν θ' ἁλιμυρὲς ἐναύλου. nam quemadmodum ἄναυρος, si προσηγορικῶς accipiatur, *torrentem* significat, ita etiam ἔναυλος nihil aliud quam *torrens* est. Vix tamen dubito quin sit legendum ῥεῖθρόν τ' ἀμύροιο ἐναύλου. ESCH.

464. (460) In loco, qui huic respondet, Apollonii 1, 596 sunt ἀμύροιο ῥέεθρα, de quo fluuio et vrbe cognomine multa sunt apud Stephanum Byz. et Holst. Itaque valde propendet animus ad recipiendam emendationem ab Eschenbachio propositam. Sed scrupulum mouet hoc, si forte noster voluerit alludere ad notationem nominis proprii, et illud interpretari quasi ἁλιμυρὲς. Interea versionem ita informaui, vt ἐναύλου redderem *torrentis* nomine, cui respondere ἔναυλον, inductio Homerica, et quae sunt ab Hesychio, et ad illum obseruata, me docuere. Holst. ad Steph. V. Ὁμόλη vult legi, ῥεῖθρόν θ' ἁλιμυρὲς ἀναύρου. GESN.

464. Cur noster necessario sequi Apollonium debeat, non video. Itaque Holstenii emendationem, ad Steph. in Ὁμόλη, Ἀναύρου recepi. De hoc fluuio Spanhemius ad Callim. h. Dian. 101.

467. (463) Εἰσέδραμον] In-

Παλλήνην τ' εὐρεῖαν, ἰδὲ ζαθέην Σαμοθρήκην,
ἔνθα καὶ ὄργια φρικτὰ θεῶν, ἄῤῥητα βροτοῖσιν,
ἄσμενοι εἰσεπέρησαν ἐμαῖς ὑποθημοσύνῃσιν

468. Vulgo Πελλήνην. Σαμοθράκην Ruhnk. 469. ὄργια pro vulgato ὄρκια Brunck. ad Apoll. Arg. I. 917. ἄῤῥηκτα δὲ βρ. PAIC. ἄῤῥητα Afk. Vind. Par. Wrat. Ruhnk. 470. Vulgo ἐμῆς.

conditum fenfum hoc verbum ibi gignit, ego non dubito, quin auctor fcripferit εἰσίδρακον, et hoc potiffimum coniicio ex Apollonio, qui de eodem loco in eadem re idem vocabulum adhibet. Sed et in innumeris locis hi duo auctores ita inter fe concordant, vt iisdem plane verbis nonnunquam eandem fententiam efferant, quod manifeftum erit illi, qui ambos cum ftudio legerit et inter fe contulerit. ESCH.

467. (463) Locus Apollonii eft 1, 597 Κεῖθεν δ' εὐρυμένας τε πολυκλύστους τε φάραγγας Ὄσσης τ' Οὐλύμποιό τ' ἐσίδρακον. Res ita manifefta dubitationi locum non relinquit. Itaque probat etiam Cl. Weffel. Obf. 1, 22 p. 9. Verbum ipfum noftro familiare effe, docet Index. GESN.

467. Schneiderus κάμψαν vitiofum putat, quod Samothracen non fint praeteruecti, fed in eam infulam egreffi. Itaque δενδρώδε' ἵκανον fcriptum mallet. Non opus. Negligentius loquitur nofter, neque ob eam rem vituperandus. Nam fi myfteriis iftius infulae initiati funt Argonautae, egreffos e naui effe fponte apparet. Similis negligentia v. 1081.

468. (464) Πελλήνην τ' εὐρεῖαν] Repone ex Apollonio (1, 599) παλλήνην· (Schol.) παλλήνη δ' ὄρος Θρᾴκης καὶ πόλις ὅθεν ἦν πρωτεύς. Vide etiam Stephanum voce παλλήνη. ESCH.

468. (464) Non dubito quin α in prima Syllaba huius nominis vnice verum fit, cum praefertim a Pellene Achaica fic diftinguendam doceat Euftathius ad Ιλ. Β, 574 p. 220, 50. Omnia dedit Holften. ad Steph. Sed cum tribus locis apud noftrum in omnibus libris fcribatur per ε, ad διττογραφούμενα etiam hoc referre, vel certo in tutiorem partem peccare malui. GESN.

469. (465) Ἄῤῥηκτα βροτοῖσιν] Prurigo eft, quae impulit Perdrierium, vt hic pofuerit ἄῤῥητα. ESCH.

469. (465) Etiam Apollo. 1, 917 Ἀῤῥήκτους ἀγανῇσι τελεσφορίῃσι θέμισσας haec ipfa Samothracum myfteria appellat. Verum nec ἄῤῥητα fenfus refugit, quod de Myfteriis fermo eft; et fic effe in Mf. docet V. L. GESN.

469. Nonni imitationem III. p. 100. affert Ruhnkenius: καὶ φρικτὰ πολισσούχοιο θεαίνης ὄργια.

ἥρωες· μίγα γάρ σφιν ὀφέλσιμον ἀνθρώποισιν
τῆσδε θυηπολίης ἀβολεῖν πλωτῆρσιν ἑκάστοις.
Σιντιακοῖς δ' ἐπ' ὀφρύσσιν ἐκέλσαμεν ὠκύαλον
νῆυν

471. μίγα Voss. Vulgo μετὰ. 472. omnes ἄμοτον, praeter Ruhnk. in quo est ἄμωτον. Deinde libri ἕκαστος. 473. Vulgo Σιν-

471. (467) Μετὰ γάρ σφιν] Vid. Schol. Apollon. lib. I. ad verſ. 917. et rationem noſtrae interpretationis habebis. Legendum autem pro ἕκαστος, ἑκάστοις. Et de eadem re Orpheus in θυμιάματι Κυρήτων (H. 37.)

Οἵτε Σαμοθρήκην ἱερὴν χθόνα ναιετάοντες
Κινδύνυς θνητῶν ἀπερύκετε πόντοπλανήτων. ESCH.

471. (467) Ita habebat verſio h. l. in editione Eſchenbachii, *Deinceps enim valde vtilis eſt hominibus Haec ſacrorum ſitis nauigantibus omnibus.* Scholiaſtes, ad quem prouocat, inter alia multum profuiſſe in periculis ait Agamemnoni et Vlyſſi, quod initiati fuiſſent. Docti lectores exiſtimabunt, an mea interpretatio ſatis tum verbis poetae, vt a me conſtituta ſunt (in voce μίγα occupauerat Pierſo. Veriſ. 1, 9 p. 103, vt ſuprà v. 11) tum ſenſui communi, quo ille profecto non caruit, reſpondeat. Tenebras interpretantibus obiecit, quod non viderunt, duas hic eſſe propoſitiones, priorem Sacra Samothracia vtilia ſunt hominibus, qui iis initiantur omnibus,: alteram, Immenſum autem iuuant nauigantes ſingulos. De σφιν, quod hic ad ἀνθρώποισι relatum abundat, itemque de v. ἄμοτον vid. Index. GESN.

471. Geſnerus legebat: μίγα γάρ σφιν ὀφέλσιμον ἀνθρώποισι τῆσδε θυηπολίης, ἄμοτον πλωτῆρσιν ἑκάστοις: quae ita vertit: *magna enim vtilitas hominibus quidem omnibus, horum ſacrorum, immenſa vero nauigantibus ſingulis.* Probauit et lectionem et explicationem Schneiderus, quamquam et εἰσεπέρησαν vituperans, et ὀφέλσιμον pro ὄφελος atque ἑκάστοις pro πᾶσι recentioris aeui argumentum putans. Si Graeca iſta eſſet oratio, oratoris, non poetae eſſet. At ne Graeca quidem eſt. Itaque recepta Voſſiani cod. lectione μίγα, licet etiam vulgatum μέτα ferri poſſit, ἄμοτον in ἀβολεῖν mutaui. Ἀβολεῖν, notum ex Apollonio Rhodio II. 770. III. 1145. (vid. Heſych. in ἀβολῆσαι, ἀβολεῖν, et eius interpretes,) pro diuerſo ſignificatu, vt ἀντιβολεῖν, nunc datiuum nunc genitiuum regere debet. Hoc dicit: inter homines vtilis eſt nautis horum ſacrorum communitas. Seruari enim ita e periculis maris putabantur, cuius rei teſtes Eſchenbachius attulit.

473. Σιντιακοῖς δ' ὀφρύσιν] Vi-

Λήμνῳ ἐν ἠγαθέῃ. τόθι περ κακὰ ἔργα μεμήλει
θηλυτέραις· αἳ γάρ οἱ αἴςώσαντο συνεύνους
σφῆσιν ἀτασθαλίαις. καί οἱ κλυτὸς Ὑψιπύλεια
ἑλδομέναις κραίνεσκε, γυναικῶν εἶδος ἀρίςη.
ἀλλὰ τί σοι περὶ τῶνδε πολὺν λόγον ἀμφαδὸν εἰπεῖν,
ὅσσον ἐφ' ἵμερον ὦρσεν ἀγαυαῖς Λημνιάδεσσιν
Κύπρις ἐρωτοτρόφος Μινύαις εἰς λέκτρα μιγῆναι;
φίλτροις Ὑψιπύλην ἐρατοῖς ἐδάμασσεν Ἰήσων·

τιακαῖς δ' ὀφρῦσιν et ναῦν. 475. Vulgo αἳ γάρ κεν. 476. Vulgo ἀτασθαλίῃσι. καὶ ἡ κλυτή. 478. ἀλλὰ τοῖσι περὶ Ruhnk. 479. ἀγαναῖς Ruhnk. 480. ἐπὶ λέκτρα Voff. a prima manu, fed in margine *eis*.

de omnino Holftenium ad Stephanum voce Σιντία. Dormiunt fane interpretes, qui *compofitos oculos* in fomniis vident. ESCH.

473. Ἐπὶ Ruhnkenii monitu in Ep. Crit. I. p. 147. addidi. Sed male ille fcribebat, Σιντιακαῖσι δ' ἐπ' ὀφρύσ' ἐκέλσαμεν, elifa vltima datiui littera. Deinde νῆυν Ionicam formam, reftitui. Rarior hic apud epicos accufatiuus occurrit apud Apollon. Rh. I. 1358.

475. Miror foloecifmum αἳ γάρ κεν αἴςώσαντο etiam a Schneidero feruatum effe. Repofui Orphicum οἱ, faepe oblitteratum, cuius rei exempla ex indice colligi poterunt. Alius fcripfiffet, καὶ γάρ ταὶ.

476. Hic quoque οἱ reponendum erat ob fermonis Orphici morem. Sed tum corripi καὶ non potuit; quare ἀτασθαλίαις fcripfi. Scriptura ἀτασθαλίῃσι ex recordatione Homeri nata: v. ad v. 1304. Porro κλυτὴ Ὑψιπύλεια ad aures non iucunde accidit, nec lubenter epici feminina in η exeuntia, quorum penultima breuis eft, corripiunt. Accedit quod femininum κλυτὴ non videtur epicis vfitatum fuiffe. Quamobrem iure mihi videor κλυτὸς repofuiffe, quod ab Homero, vt tot alia, nofter accepit. Vide ad v. 220.

481. Φίλτροις] Varie haec vox vfurpatur ab auctoribus. Communiffime quidem pro *Pharmaco, amoris conciliandi caufa alicui dato*, vt ap. Ouid. II. Amor.

Philtra nocent animis, vimque furoris habent.

et paffim alibi. Deinde vero fignificat — ςοργὴν φυσικὴν πρὸς τὰ τέκνα. vt apud Nazianz.

Φίλτρῳ γὰρ συνέδησε φύσις τοκέας τε γόνους τε.

ἄλλῃ δ' ἄλλος ἔμικτο· καὶ ἐκλελάθοντο πορείης,
εἰ μὴ ἀποτροπίοις ἐνοπαῖς θελξίφρονί θ' ὕμνῳ
ἡμετέρῳ θελχθέντες ἔβαν ποτὶ νῆα μέλαιναν,
εἰρεσίην ποθέοντες, ἐπεμνήσαντο δὲ νόσου.

483. ἀποτροπίης Voſſ. Ruhnk. θυμῷ vulgo. 485. Vulgo μόχθου. Chiv. μόχθους. Voſſ. νόσθου, vnde νόσου Schneiderus edidit.

Menander apud Stobaeum Ὦ παῖδες, οἷον φίλτρον ἀνθρώποις φρενίς. Tertio de *amore coniugali* dicitur, vt ap. Apollonidem Anthol. I. μὴ σπείσαις δεύτερα φίλτρα γάμου, quem fere in ſenſum hic etiam apud noſtrum vſurpatur, niſi quidem blanditias potius et mellita verba, quibus iuuenes miſeras puellas ad concubitum inuitare ſolent, intelligas, quod ſuadere videtur verſus ſequens, dum de reliquis auctor dicit: ἄλλῃ δ' ἄλλος ἔμικτο. ESCH.

482. Schneiderus ſententiam deſiderare ait, καί κεν λελάθοντο. Non opus.

483. (479) Θελξίφρονι θυμῷ] Melius legerem hic θελξίφρονι θ' ὕμνῳ. Sed nihil deſinio. ESCH.

483. (479) Eſt ſane elegans coniectura. Vellem dediſſet poeta nobis carmen, quo a voluptate ad laborem potenter Minyas reuocare Orpheus potuit, ſimili illi quod eſt ſupra 252. Sed non auſim tamen tale carmen ὕμνον vocare: neque iam vacat operoſe, poſt diligentiam praeſertim accuratam amici mei Krieſii, quaerere, cuius de Hymnis veterum diſſertatio ſub oculis meis nata eſt. GESN.

483. Coniecturam Eſchenbachii hoc magis recipiendam duxi, quia firmatur verſu 577. ἐμοῖς ὕμνοισι γεραίρων.

485. (481) Verbum ἐπεμνήσαντο videbatur mihi aliquando hic poni cum alluſione ad illum vſum, qui ad rem vxoriam et nuptiarum ambitionem pertinet, vnde μνηστεύειν, et μνηστῆρες dicuntur e. i. g. a. Placebat haec notio quod cogitarem, auocandos hic fuiſſe Argonautas a nuptiis Lemniadum ad amorem ſuae nauis et laboris et gloriae. Fauebat illud, quod in Chiueano exemplo μόχθους habetur, quarto caſu, quem adſciſcit in hac ſignificatione verbum μνᾶσθαι. Sed metuo, vt aliquid ſolidi hic ſit, cum hoc verbum, more Orientis in vniuerſum ſit grauidum, vt loquuntur Grammatici, et meminiſſe dicantur, qui faciunt quod debent vel ſolent. Vid. v. g. mox 553 μνώεσθε πλόοιο. GESN.

485. Potiora viſa ſunt codicis Voſſ. veſtigia. Μόχθου de remigandi labore intellectum defendi poſſe monuit Schneiderus.

Ἔνθεν ἐς Ἑλλήσποντον ἀμηῶους φέρεν οὖρος,
ἀκραὴς Ζέφυρος, στεινῆς ἀπάτερθεν Ἀβύδου,
Ἴδην, Δαρδανίην, Πιτύην τ' ἐπὶ δεξί' ἔχοντας,
οὗ καὶ Ἀβαρνιάδος Περκώτης τ' εὔσταχυν αἶαν

486. ἔλθεν P A I. ἦλθεν Crat. Vulgo ἀμ' ἠῶυς. Dein ὄρυς Ruhnk. 488. Vulgo Ἴλιον. Ibidem πιτην ἐπαὶ δέξιον ἔχοντας P A I. πιτύην ἐπὶ δέξιον ἔχοντας Crat. Pro vulgato ἐπιδέξι' Schneiderus ἐπὶ δεξί' edidit. 489. ἀκοργιάδας Voss. Ruhnk. ἀβοργιάδας Princ. Ask. Wrat. Vulgo ἀβαρνιάδας. Deinde περ. ἔσταχην Ask.

486. (482) Illud ἀμ' ἠῶυς idem sibi velle puto, ac si dixisset poeta ἀμ' ἠοῖ. Vt si Latine diceres: simul matutinos eduxit suos, i. simul ac mane esset, simul cum ortu solis. GESN.

486. Coniunctim scribendum videbatur ἀμηῶυς.

488. (484) Ἴλιον δαρδανίην] Difficile est hunc versum metiri aliter, quam vt vel ι interdum consonantis vicem subire fatearis: vel ν et δ non efficere veram positionem, quae praecedentem vocalem breuem necessario producat. Exempla quidem Homerica similium versuum vel nitebantur corruptis exemplaribus, vel tenui mutatione sunt reducta ad regulam. Hic forte plus laboris fuerit. Et est non absimilis versus Lap. Pr. 62 vbi πρέσβυν ante δαημοσύνην posteriorem corripere videtur. Sed vtrique huic loco σοφὸν φάρμακον inueniri cupio, an inueniri possit, dubito. GESN.

488. (484) Πιτύην] Scholiastes Apollonii ad lib. I. v. 933. Ἡ λάμψακος τὸ πρότερον Πιτύεια προσηγορεύετο. Ἣν τινὲς Πιτύαν ὀνομάζουσι· τινὲς δέ φασιν, ὅτι Φρίξος γενόμενος ἐνταῦθα θησαυρὸν ἔθηκεν, καὶ ἀπὸ τούτου ἡ πόλις ὠνομάσθη· Θρᾷκες γὰρ θησαυρὸν Πιτύην λέγουσι· vnde Cl. Holstenius Πιτύην hoc loco Argon dictam esse vult. Ego nihil definio. ESCH.

488. (484) Πιτύην] Festinabat aut dormitabat vir doctus, cum ista chartis illuderet. Res sic habet. Holstenius ad Steph. Πιτύεια, quod antiquum Lampsaci nomen fuisse, ibi docetur, addit, Orpheus Argon. 484 Πιτύην vocat. Nihil aliud. GESN.

488. Ἴδην emendatio est Ruhnkenii, merito recepta a Schneidero, qui Δαρδανίην ab hoc nomine disiunxit, quod coniunxerat Ruhnkenius. Τὲ a Ruhnkenio additum. Eadem habet Apollonius I. 930 seqq. Noster ordinem locorum nonnihil turbauit.

489. (485) Ἀβαρνιάδας] Bene hic Cl. Holstenius (ad Steph. Byz.) Ἀβαρνιάδας mutat in Ἀβαρνιάδος. ESCH.

489. (485) Puto melius ἀβαρνιάδος. Sed nihil mutaui, cum praestare nobis possit nemo, annon *Abarniadas* noster dixerit nymphas quacunque de causa.

ἀργυρέαις Αἴσηπος ἐπικλύζει προχοῇσιν.
αἶψα δ' ἐπιθρώσκουσα θέεν πολυηγέρος Ἀργώ.
αὐτὰρ ἐπὶ ψαμάθοισιν ἐκέλσαμεν· ἐν δ' ἄρα Τῖφυς
ἰθύντωρ ἀκάτοιο, καὶ ἀγλαὸς Αἴσονος υἱός,
σύν τ' ἄλλοι Μινύαι, γλαυκώπιδι Τριτογενείῃ

492. ἐπὶ pro ἐπεὶ vulgato Schneiderus e Voss. εὖ δ' ἄρα Voss. ἔνθ' ἄρα malebat Heynius.

Est enim, vt ait Stephanus Ἄβαρνος vrbis et regionis nomen. GESN.

489. Ἀβαρνιάδας retinuit Schneiderus, de incolis interpretans. Coniecturam Holstenii ad Steph. Byz. in Ἄβαρνος recepi, quod Ἀβαρνίδος est apud Apollonium. Ἀβαρνιάδος Περκώπης iuncta esse ab Holstenio, quod refert Schneiderus, non est verum.

491. Verbum ἐπιθρώσκουσα ineptum videtur Schneidero, nisi θαλάσσῃ addatur. Ἐπιθρώσκειν simpliciter nostro est procurrere, vt v. 902. 1272. Caeterum post hunc versum aliquot versus excidisse, quibus aduentus in Propontide et ad Cyzicum narratus fuerit, mihi parum credibile est. Apollonium comparanti patebit, nonnullis omissis rerum ordinem ab nostro mutatum esse.

494. (490) Σύν τ' ἄλλοι Μινύαι] Commentarii vicem fungi potest Apollonius lib. I. v. 936 seqq. BSCH.

494. (490) Ego vero non commentarium in h. l. inueni apud Apollonium, sed non nihil potius in conciliando vtroque poeta difficultatis. Apollonius ita a v. 955 Κεῖσε καὶ εὐναίης ὀλίγον λίθον ἐλκύσαντες Τίφυος ἐννεσίῃσιν ὑπὸ κρήνῃ ἐλίποντο, Κρήνῃ ὑπ' Ἀρτακίῃ· ἕτερον δ' ἕλον, ὅστις ἀρήρει Βριθὺν κ. τ. λ. Ad haec cum nostro concilianda ponam hic non dissertationem, quam animo conceperam, de antiquissimo genere ancorarum: sed obseruationes modo aliquot ex huius rei et loci vtriusque consideratione mihi natas.

1) Ex Apollonii narratione illud colligere mihi videor, cum in Portum Cyzici venissent Argonautae, illos Tiphyis monitu lapidem εὐναίης, (relinquamus interea in incerto, quid in re nautica fuerit εὐναία vel εὐναί) quod nimis paruus esset, detraxisse, et ad fontem Artacium collocasse, (credo, quod perforatus esset, et ad transmittendum aquae radium accommodatus) in illius autem locum aptiorem et grauiorem electum reposuisse. Porro Scholiasta dicit, hunc lapidem fuisse ἀντ' εὐναίας καὶ ἀγκύρας.

2) Homerus, in tam frequenti occasione, ἀγκύρας nomen non

habet: ſed εὐνῶν, quaſi tu dicas cubilium, ita mentionem facit, vt appareat, eas, quidquid fuerint, ancorarum certe vſum praeſtitiſſe. Sic Ιλ. Α, 436 atque Od. Ο, 497 Ἐκ δ' εὐνὰς ἔβαλον. Priori loco ſ. p. 98, 46 Euſtathius Εὐναὶ, inquit, αἱ τὴν ναῦν εὐνάζουσαι ἄγκυραι. Sic Od. Ι, 136 Ἐν δὲ λιμὴν εὔορμος, ἵν' οὐ χρεὼ πείσματός ἐστιν, Οὔτ' εὐνὰς βαλέειν, οὔτε πρυμνήσι' ἀνάψαι. Ιλ. Ξ, 77 iubet Agamemnon nauem deduci, ſi ſubita fugae neceſſitas ingrueret, Νῆα — Ὕψι ἐπ' εὐνάων ὁρμίσσομεν. Non audiendus hic eſt Euſtathius, p. 953, 36 certe non de hoc loco intelligendus, cum dicit, τὰς εὐνὰς εἰκὸς μὴ μόνον ἀγκύρας νοεῖσθαι, ἀλλὰ καὶ τὰ ὑποκείμενα ταῖς ναυσὶν ἕρματα. Nimis repugnat illud ὕψι, et quod deduci nauem de litore iuſſerat. Illud conficitur, εὐνὰς apud Homerum de naui in mare proiici, vt quieſcere et immota ſeruari nauis poſſit. Ceterum credamus Euſtathio, εὐνὰς etiam eſſe palangas, in quibus ſiccae in terra ſtare naues poſſunt.

3) Sed de ancora e lapide perforato quid cenſebimus, quem apud Apollonium viderunt viri docti, in quo numero Schefferus ipſe eſt de Mil. Nau. 2, 5 p. 147. quin Plinius quoque 36, 14 ſ. 25 *Eodem in oppido, Cyzici, eſt lapis, fugitiuus appellatus. Argonautae eo pro ancora vſi, ibi reliquerant.* Ipſe Arrianus in Periplo Ponti Euxini p. 120 Blancardi, ad Phaſis Oſtia καὶ ἡ ἄγκυρα, ait, δείκνυται τῆς ἀργοῦς. Καὶ ἡ μὲν σιδηρᾶ οὐκ ἔδοξέ μοι εἶναι παλαιὰ (forte ob id ipſum quoque, quod ferrea eſſet, non aerea) — λιθίνης δέ τινος ἄλλης θραύσματα ἐδείκνυτο παλαιὰ, ὡς ταῦτα μᾶλλον εἰκάσαι ἐκεῖνα εἶναι τὰ λείψανα τῆς ἀγκύρας τῆς ἀργοῦς.

4) Cum de lapideis ancoris in vniuerſum facile credam ſuis auctoribus apud Schefferum l. c. tum dubitari videtur poſſe, λείψανα illa Apollonii et Arriani fuerintne ancorarum proprie dictarum, h. e. molium grauium, quae funibus e naui in fundum maris demiſſae illam contra vim ventorum aut fluctuum immotam tenerent, fragmenta? Certe nec locus Apollonii hoc poſtulat neceſſario, ſi illum ita interpretemur, vt modo oſtendi: et nihil eſt apud Homerum in tam frequenti τῶν εὐνῶν mentione, quod lapideas indicet. Sed eſt contra aliquid Od. Ν, 77 hic ad lucem Argonauticae fabulae breviter declarandum. Soluunt Phaeaces cum Vlyſſe verſus Ithacam: Πεῖσμα δ' ἔλυσαν ἀπὸ τρητοῖο λίθοιο. Habemus hic lapidem perforatum; ſed non quem pro ancora demittant in mare, verum *a quo ſoluunt oram* nautae: vti nunc in illis crepidinibus, ad quas appellunt, vnde ſoluunt naues, ſunt immiſſi ſaxis annuli ferrei, ad quos religantur. Ne ſuperſit dubitandi locus, audiamus V. Schol. Πεῖσμα τὸ ἀπόγειον σχοινίον — εἰώθασιν ἐπὶ τῶν λιμένων τρυπᾶν τοὺς λίθους. Euſtath. p. 504, 49 Ἡ ἀπολυθεῖσα τοῦ ἔξω δεσμοῦ ναῦς. Placebam mihi aliquan-

θῆκαν ἀείραντες βριθὺν λίθον· ἔνθα τε νύμφαι
κρήνῃ ὑπ' Ἀρτακίῃ λάλα νάματα πλημμύρουσιν,
οὕνεκά οἱ πλώουσιν ἀνὰ πλατὺν Ἑλλήσποντον
εὔδιος ἀντεβόλησε μυχοῦ ἔντοσθε γαλήνη,
οὐδ' εἰς γαῖαν ἔριψαν εὐγνάμπτους ἀγκύρας,

495. ἐνθάδε edidit Schneiderus pro ἔνθα δὲ vulgato. Sed ἐνθάδε iam Ald. Crat. Neutrum epico ſermoni aptum. 496. omnes καλά. 498. μυχὸν Voſſ. 499. ἔῤῥιψαν Ruhnk.

tulum hac obſeruatione. Sed occupatam video ab A. Berkelio ad Steph. Byz. V. Ἀγκύρων. πόλις Αἰγύπτου — ὠνόμασαι δὲ οὕτως, ἐπειδὴ λιθίνας ἐκεῖ ἔτεμνον, αἷς κατεχρῶντο, ἀγκύρας ἐκ τῆς παρακειμένης λατομίας. Adſcripſi locum integrum, quod ſententiam de ancoris lapideis Grammaticorum oſtendit, qui ſimilia de ipſa Gallograecorum Ancyra narrant apud Stephanum.

5) Denique illud obſeruamus, quod ἀγκύρας nomen non habet Homerus, ſed habet illas carmen Orphicum, inde forte efficias, inter Homeri et illius aetatem illud nomen eſſe vel inuentum, vel celebratum in Graecia. Nam εὐνὰς Homericas habuiſſe certe vim et vſum ancorarum, non poteſt negari. De Argonautis Pind. Pyth. Δ, 342 Ἐπεὶ δ' ἐμβόλου κρέμασαν ἀγκύρας ὕπερθεν. Finiamus in loco Pauſaniae Att. ſ. 1, 4 Ἄγκυρα, ἣν ὁ Μίδας ἀνεῦρεν, ἦν ἔτι καὶ ἐς ἐμὲ ἐν ἱερῷ Διός. De Ancyra Phrygiae a Gallis occupata loquitur, et de rege illius conditore, cuius ipſa aurea ſabula Homero videtur iunior. GESN.

495. (491) Auctor huius carminis hic profecto nihil de ancora cogitauit: ſed magnum lapidem Mineruae erectum narrat ſimpliciter. Plane conueniet cum Apollonio, ſi ἔνθα interpretemur *per hunc*. GESN.

497. Nihil offenſi ſunt critici verbo καλά, quod apud epicos numquam corripitur. In Hom. hymn. Ven. 29. quum recte edidiſſet Ilgenius, τῇ δὲ πατὴρ δῶκεν καλὸν γέρας, male obloquitur Matthiae, ſed vterque fallitur in eo, quod poetam alter corripere potuiſſe καλὸν, alter corripuiſſe putat. Λάλα νάματα, quod repoſui, multis firmari poſſet. Satis habeo *loquaces lymphas* Horatii III. Carm. 13. 15. et *garrulum riuum* Ouidii Faſt. II. 316. commemorare. Λάλος τρόπις de naue dicit noſter v. 712.

499. (495) Epitheton hoc εὐγνάμπτους indicat, de recuruis ancoris ex metallo aeris vel ferri ſermonem eſſe: et videtur ipſa illa flexura nomini originem dediſſe, quam et ἀγκὼν et ἀγκάλη, et ἀγκύλος et ἄγκιστρον etc. oſtendunt. GESN.

κύμασι θεινόμενοι ὑπὸ χειμερίῃσιν ἀέλλαις.
ἔνθα δὲ πορσυνοντες ἐπὶ κροκάλαις προχέσαις
δεῖπνά τε καὶ κλισίην, δόρπȣ μεμνήμεθ' ἕκαϛοι.
δὴ τότε κεκλιμένοισιν ἐπήλυθε Κύζικος Ἥρως,
ὃς Δολιέων ἤνασσε περικτιόνων ἀνθρώπων,

500. χειμερίῃσιν ἀέλλαις Schneiderus e Voss. et Ruhnk. Vulgo χειμερίοισιν ἀήταις. 501. ἔνθα δὲ Ruhnk. Vulgo ἐνθάδε. Ibidem κροκάλαις Ruhnk. 502. δόρπον Ruhnk. 504. Libri omnes Δολόπων.

500. (496) Χειμερίοισιν ἀήταις] Cur hic interpretes vertunt, *sub septentrionalibus ventis?* qui certe contrarii fuissent nautis nostris. Forte legerunt ἄρκτοις? Sed non solliciti simus de falsa lectione, cum veram habeamus. ESCH.

504. (500) Ὃς Δολόπων] Contra Homeri, Apollonii et omnium veterum auctoritatem noster Δόλοπας hic nominat, quos reliqui Δελίονας. ESCH.

504. (500) Qui hic Dolopes vocantur, Doliones sunt Apollonio 1, 952 sqq. quod constat etiam ex Stephano Byz. quaeque ibi Holstenius. Cum videam Eustathium ad Ιλ. I, 480, vbi Dolopum rex, δολόπεσσιν ἀνάσσων, dicitur Phoenix, p. 673, 10 studiose admodum Dolopes et Doliones distinguere, Δόλοπες ἔθνος θεσσαλικὸν — Δολίονες μέντοι οἱ περὶ Κύζικον κ. τ. λ. quod indicium est illos interdum confundi: cogitabam, potuisse poetam nostrum eo facilius Dolopas hic substituere, quod et hi ἄποικοι Θεσσαλῶν, vt ait Schol. ad Apollo. 1, 962. GESN.

504. Non *Dolopes*, sed *Doliones*, hic nominandos fuisse, interpretes viderunt. Idque arripuit, et, velut ipsius poetae errore scriptum, exagitauit vir doctus, quem supra commemoraui. Verum cum talis ignorantia non cadat in poetam, et doctum, et accuratum, aequius erat, librarios aut sciolos accusare, qui hunc versum similem facere voluerint versui 129. ὃς Δολόπεσσιν ἄνασσεν ἐνὶ Φθίῃ ἐριβώλῳ, cum recte scriptum invenissent,

ὅς ῥα Δολιονίοισι περικτιόνεσσιν ἄνασσεν.

quo fere modo etiam legendum coniecit vir acutissimus Daniel Wyttenbachius. Stephanus Byz. Δολίονες. οἱ τὴν Κύζικον οἰκοῦντες, ὃς Δολίας εἶπεν Ἑκαταῖος. λέγονται καὶ Δολιόνιοι, καὶ θηλυκῶς Δολιονία. RVHNK. Iniquus est in Ruhnkenium Schneiderus, qui, quod in Ep. Crit. vitiose expressum est ὃς ἐα, Ruhnkenium ὃς ἐν emendasse putat. Immo ita si legeretur, non debebat tanto viro tanta inscitia imputari. Illud ego non satis capio, quid sit, quod ita

Αἰνῆος υἱός, τὸν οἱ τέκε δῖα γυναικῶν,
Εὐσώρου θυγάτηρ Αἰνήτη καλλιπάρῃος·
ὅς ῥα Φιλοξενίῃ Μινύας ἐγέρηρεν ἅπαντας,
σφάζων πίά τε μῆλα, καὶ εἰλίποδας ἕλικας βοῦς,
ἀγροτέρους τε σύας· δῶκεν δέ οἱ οἶνον ἐρυθρόν·
σῖτον δ' ἄφθονον ἧκεν ἀποπλώουσι φέρεσθαι,
χλαίνας τ' ἠδὲ τάπητας, ἐϋννήτους τε χιτῶνας.
φίλατο δ' αὖ παρεόντας ὁμηλικίης ἕνεκα σφῆς·

505. Vulgo φίλος υἱὸς, ὃν οἱ. 506. Vulgo Εὐδώρου et Αἰνίππη. 509. δῶκ' δ' ἐπὶ ex Ruhnk. affert Schneiderus. ἀπὸ οἴνου Voſſ. δῶκεν δ' ἐπὶ οἶνον vulgo. 512. φίλατο ex em. Geſn. pro vulgato φίλετο

emendare locum voluerit Ruhnkenius, quum poſſet multo lenius, ſi Δολιέων ſcriberet. Id ego poſui. Hoc dicit: *qui e finitimis populis Dolionios regebat.* Sic v. 664. ἆθλον ἐπὶ ξείνοισι περικτιόνων ἀνθρώπων. Clarius ſcripſiſſet: ὃς Δολιεῦσιν ἄνασσε.

505. Οἷ veterum epicorum more vſurpatur ab noſtro, vt praecedentem ſyllabam breuem producat. Itaque φίλος, Homeri recordatione additum, deleui, et τὸν ſcripſi. Quum ſemel ὃν ſcriptum eſſet, ad verſum explendum addiderunt φίλος. Loci, in quibus οἷ praecedentem ſyllabam non producit, praeter hunc alii ſunt, v. 659. 687. 734. 871. 1198. quos omnes emendandos eſſe infinita locorum contrariam ſententiam tuentium multitudo oſtendit.

506. (502) Εὐδώρου θυγάτηρ αἰνίππη] Duplici vitio laborat hic verſus, quem ex Apollon. (1, 949) facile ſanare poteris, reſcribendo pro εὐδώρου, εὐσώρου, et pro Αἰνίππη, Αἰνήτη. Ita enim ille:

Κύζικος, ὃν κούρη δίου τέκεν Εὐσώροιο
Αἰνήτη

(V. ad Val. Fl. 3, 4.) Esch.

508. (504) Ἕλικας βοῦς] Vertimus *Camuros.* Heſychius: Ἕλικας, ἑλικοκεράτους, ἐπικαμπῆ τὰ κέρατα ἔχοντας. et hi dicebantur Latinis *Camuri.* Philargyrus ad Virgil. III. Georg. v. 55:

Et camuris hirtae ſub cornibus aures.

Camuri boum ſunt, qui conuerſa introrſum cornua habent: laeui, quorum cornua terram ſpectant. His contrarii Licini, qui ſurſum verſum cornua habent. Esch.

508. (504) Sic Ιλ. Ι, 462 πολλὰ δὲ ἴφια μῆλα καὶ εἰλίποδας ἕλικας βοῦς ἔσφαζον. Oesn.

509. Oblitteratum οἷ repoſui.

512. (508) Φίλατο poſtulat ratio metrica, aoriſto I. Vid.

καί ῥα πανημερίῃσιν ἐν εἰλαπίνῃσιν ὅμαρτεν.
Ἀλλ' ὅτ' ἐς Ὠκεανοῖο ῥόον βαπτίζετο Τιτήν,
μήνη δ' ἀςροχίτων ἔπαγεν μελαναυγέτιν ὄρφνην,
τῆμος ἀρηΐφατοι κίον ἀνέρες, οἵ ῥα νέμοντο
ἀρκτῴοις ἐν ὄρεσσι, πεφυκότες εἴκελα θηρσίν,
Τιτῆσιν βριαροῖς τ' ἐναλίγκιοι ἠδὲ Γίγασιν·
ἓξ γὰρ χεῖρες ἑκάςῳ ἀπ' ὤμων ἀΐσσοντο.

Schneiderus. 513. πανημερίῃσιν Voss. Ruhnk. πανημερίοισιν ἐν εἰλαπίναισιν. vulgo. Totum versum repetunt PAI. 514. Vulgo ἀλλ' ὅτε γ' ὠκεανοῖο ῥόον β. Τιτάν. ῥόου Schneiderus. 515. Vulgo μελαναυγέα ὄρφνην. 517. τεθηπότες omnes. 518. Vulgo Τιτᾶσι.

Clark, ad Ιλ. Υ, 304. Idem obſeruandum ad 709. GESN.

513. Hunc verſum idem cenſor interpretando corrupit, vt in eo Latiniſmum, *epulis eos proſequebatur*, inueniret. Senſus eſt: *in quotidianis conuiviis eorum comes erat*. RVHNK. Defendit ſeſe Schneiderus, et recte quidem πανημερίας εἰλαπίνας non eſſe quotidiana conuiuia contendit. Sed quod dicit non Cyzicum ab Argonautis, ſed hos a Cyzico conuiuio exceptos fuiſſe, ideoque comitandi ſignificationem ineptam hic eſſe, non obſeruauit, expreſſum ab noſtro eſſe Apollonii locum I. 988. ἀλλὰ καὶ ὥς, θάλαμόν τε λιπὼν καὶ δέμνια νύμφης, τοῖς μέτα δαῖτ' ἀλέγυνε.

514. Etſi commode ῥόου emendauit Schneiderus, tamen propter ὅτε γε, quod ineptum eſt, recepi correctionem Wakefieldii in ſilua critica II. p. 132.

515. Hiatus μελαναυγέα ὄρφνην in noſtro ferri non poteſt. Quare μελαναυγέτιν ſcripſi. Sic κυαναυγέτιν H. XXIII. 1. Vſitata haec forma aetati, qua vixit noſter. Sic Maximus ἀργέτιν αἴγλην habet v. 50. 523. πολυωπέτις αἴγλῃ v. 584. Et alia forma ἀργέτα μήνην v. 305. 537. Ἀςροχίτων Facius Ep. crit.

515. Schneiderus, vulgatum τεθηπότες, quod Geſnerus *ſtupidi* verterat, paſſiue de forma ſtupenda interpretatur, ſed exemplum tamen huius ſignificationis antiquum deſiderat. Mox addit haec: *videtur ineptus poeta Homericum τεθηπότες ἠΰτε νεβροὶ imitari voluiſſe*. Aptiſſime Homerum memorauit, vnde natum ſit illud τεθηπότες, modo non poetae, ſed librario culpam imputaſſet, cui multa memoriter Homerica exciderunt. Vnde non rarum hoc genus corruptionis in Argonauticis, cuius exempla allata ſunt ad v. 1304. Quo minus dubitaui hic ſcribere πεφυκότες

517. (513) Ἀρκτῴοις] Vide Apollonium lib. I. v. 942. ESCH.

οὕς οἱ ἐσαθρήσαντες ἀμαιμάκετοι βασιλῆες
ἐς μόθον ὁρμαίνοντας, ἀρήϊα τεύχε᾽ ἔδυνον.
καί ῥ᾽ οἱ μὲν πεύκῃσιν ἀμύνοντ᾽, οἱ δ᾽ ἐλάτῃσιν·
ἐν δ᾽ ἔπεσαν Μινύῃσι κατὰ σκοτόεσσαν ὁμίχλην.
ὃς οἱ ἐπειγομένους κτεῖνεν Διὸς ἄλκιμος υἱός,
τόξῳ ὀϊστεύων. σὺν δ᾽ Αἰνέος ὤλεσε παῖδα
Κύζικον, ἔτι ἑκὼν, ἀλλ᾽ ἀφραδίῃσι πεδηθείς·
τῷ δ᾽ ἄρα μόρσιμον ἦεν ὑφ᾽ Ἡρακλῆϊ δαμῆναι.
αἶψα δὲ οἱ Μινύαι κοίλης ἔντοσθεν ἔβησαν
νηὸς τευχήρεις, ποτὶ δὲ ζυγὸν ἶζον ἕκαστος.
Τῖφυς δὲ πρύμνηθεν ἐπήπυεν, ἠδ᾽ ἐκέλευεν
κλίμακα νηὸς ἔσω ἐρύσαι, καὶ πείσματα λῦσαι.
ἀλλ᾽ οὐ οἱ λύοντο κάλοι, δεσμοῖσι δ᾽ ἀφύκτοις
ὠκείης στροφάλιγγος ἀρηρότες ἐσφίγγοντο,

520. Vulgo ὥς τότ᾽. 521. ὁρμαίνοντας Schneiderus ex em. Gesn. pro ὁρμαίνοντες. Voss. ὀρίνοντες. 524. Vulgo ὥς τοι. 525. αὖ νέον legebatur pro Αἰνέος. 529. ζυγὰν ἶζεν Ruhnk. 532. ἀλλ᾽ οὐ οἱ Schneiderus e Voss. Ruhnk. pro ἀλλ᾽ οὐ γάρ.

520. Τότε, hic languidum, in οἱ mutaui.

523. De Alexandrino ἔπεσαν v. Valcken. ad Herodot. p. 650.

524. τοὶ, hic non aptum, mutaui in οἱ.

525. (521) Σὺν δ᾽ αὖ νέον ὤλεσε παῖδα Κύζικον] Cyzicum non ab Hercule, sed ab Iasone interfectum fuisse, narrat Apollonius, qui etiam in ipsa historiae enarratione multum differt ab Orpheo. ESCH.

525. (521) Nempe hic etiam morem suum vterque poeta seruat. Diuerticula, amoenitates, quaerit Apollonius, origines rituum persequitur. Hic noster summa capita attingit, in iis moratur, vbi Orpheo tanquam Deo quodam ex machina opus fuit. Apollonius facta ex natura rerum explicare studet: noster quaerit locum miraculis Orphei. Ille doctior Grammaticus, hic poeta magis μυθολογῶν. Ceterum pulchre Piersonus Verif. 1, 9 p. 112. pro αὖ νέον coniicit Αἰνέος. Cyzicus v. 500 Αἰνῆος φίλος υἱὸς vocatur. Aeque mihi displicet, ac Piersono, παῖδα νέον vocari, qui maritus sit: cum νέα nomen ad παῖδα adiectum plane inferiorem puerorum aetatem indicare videatur. GESN.

533. (529) Non puto hoc dicere poetam, ipsam nauem pro-

νῆα κατείργοντες. θάμβησε δὲ Τῖφυς ἀμύμων,
ἄφθογγος δέ οἱ ἧκε χερῶν οἰήϊα νηὸς
Ἀργῴης· ὐ γάρ οἱ ἐέλπετο κῦμα περῆσαι·
Ῥείη γὰρ κοτέεσκε δεδαότος εἵνεκα λαῦ.
ἀλλ' ὅτε πρὸς μέσατον νυκτὸς πρὔβαινεν ἀταρπός,
ἄστρα τε τηλεφανῆ δῦνεν ῥόον Ὠκεανοῖο,
ἔσσοις ἰθυντῆρος ἐπέσιχε νήδυμος ὕπνος.

534. ἐθάμβησε Voff. 535. δέ οἱ ἧκε Voff. Ask. Vind. Wrat. Ruhnk. Parif. Vulgo δὲ προῆκε, feruatum a Schneidero. 536. ὐ γάρ οἱ Schneiderus e Vind. Ruhnk. pro vulgato ὐ γάρ γε. 540. ὅσσοις Voff. Ruhnk. Deinde κυβερνήτῃ προσεπέστιχε vulgo.

cella circumactam, et ita implicitos funes. Sed oftentum hoc diuinitus obiicitur Argonautis, vt fentiant, fe manu Deae retineri. GESN.

535. (531) Ἄφθογγος δὲ προῆκε] Somniat Perdrierius, qui pro ἄφθογγος, quod rectum eft, legi vult ἄφθονον. ESCH.

535. (531) Rectum fine dubio eft, h. e. narrationi et linguae rationibus accommodatum, προῆκε. Sed tamen poteft auctor dediffe οἱ, quod eft in MSS., relatum ad nauem Argo, permifit naui, quae ipfa fe implicuiffe videbatur, gubernacula. Vid. Ind. n. 1. Idem dicendum de v. 587. Exfpectabam hic, vt aliquam rationem adferret fuae fufpicionis vir in Graecis libris verfatiffimus, hanc praefertim, effe fimilitudinem inter notam, qua οἱ fignabant Graeci calligraphi, et eam, qua πρὸ exprimerent. Sed cum altera οἱ ipfe in fuis libris et hoc ipfo opere vtatur, de πρὸ nec apud ipfum nec alias quidquam huc vsque deprehendi. GESN.

535. Ita v. 591. et 1279.

536. (532) Κῦμα non fluctum tempeftatis, quae tum vrgeret, intelligo, fed vniuerfim, mare. GESN.

537. (533) Hinc demum intelligimus, non folum Cyzicum fagitta Herculis cecidiffe, fed plures illius focios. Nempe feries rei ita ex Apollonio poteft fuppleri. Gigantibus pulfis (1, 989—1012) foluunt Minyae. Sed a procella reiiciuntur in littus Dolionum (1015) quod nec agnofcunt, nec ipfi ab illis agnofcuntur, fed Pelasgicos putant (1024). Hinc pugna etc. De Rhea fepulturam iniungente V. 545. GESN.

537. Rhea irafcitur, quod terrae filii erant exercitus ifte. Γηγενεῖς Apollonio.

540. (536) Illud ὅσσοις fubftituiffe videtur aliquis corrector, poeticae dimenfionis pariter et conftructionis ignarus. GESN.

τῷ δὲ βαθὺ κνώσσοντι θεὰ μενέδουπος Ἀθήνη
ἄγχι παριςαμένη πανετήτυμα σήματ' ἔφαινεν·
ὧδε δ' ὁμοκλήσασα θεηγόρον ἔννεπε μῦθον·
Εὕδεις, Ἀγνιάδη, γλυκερῷ βεβολημένος ὕπνῳ,
κῶμα περὶ βλεφάροισι λαβών· ἀλλ' ἔγρεο, Τῖφυ,
κέκλεο δ' Ἡρώεσσι μολεῖν ἐπὶ νήνεμον ἀκτήν,
νηὸς ἀποπροθορόντας, ὅθι ξένος ἐν ψαμάθοισιν
κεῖται ἀποφθίμενος· τῷ οἱ κτέρεα κτερεΐξαι
παμμήτειρα Ῥέη κέλεται γέρα, ἠδ' ἐπιλοιβὰς
δεῦναι ὑποχθονίοις, καὶ δάκρυα λειβέμεν ὄσσων,

542. *πανετήτυμα* Doruillii coni. ad Char. p. 212. recepit Schneiderus. Vulgo *παρ' ἐτήτυμα*. 543. *ἤνεπε* Ruhnk. 544. *εὕδῃς* Ruhnk. 545. Vulgo *βαλών*. 547. *ἀποπροθορόντας* Schneiderus dedit pro vulgato *ἄπο προθορόντας*. *ἀπὸ* Ruhnk. 549. *ἠδ' ἐπιλοιβὰς* ex em. Ruhnk. recepit Schneiderus. *ἠδ' ἔτι λοιβὰς* Vind. *ἠδέ τε λοιβὰς* Voff. Ruhnk. Vulgo *ἠδέ τε λοιβάς*.

540. Inutilem praepofitionem tolli poffe recte obferuat Schneiderus, fi *κυβερνητῆρος ἐπίςιχε* fcribatur. Sed *ὄσσοις* quoque ex optimis duobus libris recipiendum ratus, interpretationem expuli.

542. (538) *Παρετήτυμον* nefcio an vel auctoritate alia defendi vel ratione poffit. Coniectura Dorуiliana auctore fuo digna. Sed verum puto *παρ'* — *ἔφαινεν*, tmefi confuetiffima distractum, et a librariis fpiritus et interpunctiones addentibus neglectum. OBSN.

545. Scribendum: *κῶμα περὶ βλεφάροισι λαβών*. RVHNK. Sic etiam Wakef. Silu. Crit. II. p. 132.

549. (545) Terra mater fuos filios poft mortem complecti amat. Inter prima humanitatis ciuilitatisque praecepta merito refertur illa mortuorum reuerentia, et cura fepulturae, quam ideo religione deuinciendam iudicarunt, quod nimium quantum refert, fcire, quis, et quomodo quisque mortuus fit, et non temere abiici hominum cadauera, et fpem illa cura ali reditus in vitam etc. Inter optima Orphei inftituta hoc referendum. OBSN.

549. *Ἐπιλοιβὰς* debetur Ruhnkenio, qui idem verbum reftituendum monet v. 601. et hymn. LXVI. 10.

550. (546) *Καὶ δάκρυα λειβέμεν ὄσσων*] Et hoc eft *γέρας* mortuis debitum. Achilles apud Homerum *Ὀδυσσ.* Δ. *Πάτροκλον κλαίωμεν, ὃ γὰρ γέρας ἐςὶ θανόντων*. Horat. Od. VI. lib. II.

αἰδόμενες Θέμιν ἁγνοτελῆ ξενίην τε τράπεζαν·
ὃν ῥ' ἀέκων ἔκτεινε βαλὼν διὰ νύκτερον ὄρφνην
Ἡρακλέης· θυμὸν δὲ θεᾶς ἐχολώσατε Ῥείης.
ἀλλ' ὁπόταν θεσμοῖς ξεῖνον σεβάσησθε θανόντα,
Δίνδυμον αὐτίκ' ἔπειτα Ῥέης ἕδος εἰσαναβάντες,
ἱλασμοῖς ἱεροῖς Γαίης ἀρέσασθε θύγατρα,
πείσματα δ' ἀράμενοι, τότε δὴ μνάεσθε πλόοιο.
Ὣς εἰποῦσα θεὰ πάλιν ἐτράπετ', ἶσον ὀϊζῷ
οὐρανὸν ἐσσυμένη. τοῦ δ' αὐτίκα κῶμα κεδάσθη,
πρύμνης δ' ἆλτο θοῶς· ἀνέγειρε δὲ λαὸν αὐτῇ,

551. ἀδομένες Voss. PAIC. τε omittunt PAIC. 552. ἔκτανε Paris. PAIC. 553. ἐχολώσατε Voss. Ruhnk. Vulgo ἐχολώσατο. 556. ἱλαγμοῖς Ruhnk. ἄρεσθε PAIC. 558. τράπετ' Ruhnk. 559. κῶμα κεδάσθη Voss. pro vulgato κῶμ' ἐκεδάσθη. 560. αὔτμῇ Voss.

— *Vbi tu calentem*
Debita sparges lacryma favillam
Vatis amici. ESCH.

550. Malit Schneiderus ὑποχθονίῳ, quod non est vsitatum.

551. (547) Ἁγνοτελῆ θέμιν quod vocat, illud videtur indicare summam castimoniam cerimoniamque inesse in legibus obseruandis. Violata hic erat per ignorantiam lex amicitiae, et ius hospitalitatis. GESN.

553. (549) Non simpliciter damnauerim lectionem Vossiani libri, ἐχολώσατε. Neque enim solus Hercules, certe non priuato nomine pugnauerat. Itaque Minyae vniuersi irritarunt Rheam. Etiam hoc nomine praeferendum videtur, quia actiuo genere hic opus est, non medio, quod discrimen in hoc verbo diligenter seruat Homerus. GESN.

553. Rectissime Vossianus et meus ἐχολώσατε. Alterum non est Graecum. Homerus Od. Θ. 205. ἐπεί μ' ἐχολώσατε λίην. Gesnerus etiam hanc lectionem probat, sed, vt senex, haesitans in re perspicua et certa. RVHNK.

555. (551) Strabo L. 12 p. 596 pr. ad Cyzicum Dindymum ponit, ὄρος μονοφυὲς (vno cacumine) ἱερὸν ἔχον τῆς Δινδυμήνης μητρὸς τῶν θεῶν, ἵδρυμα τῶν Ἀργοναυτῶν. V. ad v. 600 it. 635. GESN.

556. (552) Hic Rhea terrae filia est: alias mater H. 13, 9. Nempe in quantum Saturni vxor, τοπικὸν numen, et persona est, communem agnoscit matrem Terram. Sed interdum ipsius Terrae rationes, principia, attributa complectitur. Cf. H. 25. GESN.

τοίχων ἔνθα καὶ ἔνθα παρακλιδὸν ὑπνώοντας,
ψυχῇ ὑποτρομέων· ἄφαρ ἡρώεσσι δ' ὀνείρε
φάσματα πᾶσιν ἔνισπεν, ἐπιδρομάδην ἀγορεύων.
οἱ δὲ θοῶς ἤγερθεν, ἐπ' ἠόνα δ' ἄλτο ἕκαστος.
ἡ δὲ κατ' ὀρφναίοιο πόλε χρυσήνιος Ἠὼς
ἀντολίας ἤνοιγεν, ἐδέχνυτο δ' ἐρανὸς ἔρθρον·
καὶ τότ' ἀριστῆες Μινύαι νέκυν εἰσενόησαν,
αἵματι καὶ κονίῃ πεπαλαγμένον· ἀμφὶ δ' ἄρ ἄλλοι
δήϊοι ἀμφὶς ἔκειντο, πελώρια σώματα θηρῶν.
ἀλλ' οἱ μὲν βασιλῆα περισταδὸν ἀμφιχυθέντες
Κύζικον εὐξέστοισιν ὕπερ λεχέεσσιν ἔθηκαν,

563. πασι ἔειπεν Voss. 564. pro vulgato ἐπ' ἠόνα δ' ἄλτο P A I C. ἐπ' ἠϊόνα δ' ἄλτο. Pro verbis δ' ἄλτο lacuna in Voss. 565. πόλιος Ruhnk. 566. ἀντολίας Schneiderus e Voss. pro vulgato ἀντολίην. 568. Vulgo ἀμφὶ γὰρ ἄλλοι. Voss. ἀμφὶ ἑταῖροι. Gesneri coniecturam recepit Schneiderus. 569. ἄμμιγ' ἔκειντο coni. Piers. Veris. I. 2. p. 19. 571. ὑπὸ πλατέεσσιν Voss. Ask. Paris. Ruhnk. Ald. Crat. ὑπὸ πλακέεσσιν vulgo.

564. Magna in hoc versu suspicio est vitii, non solum ob lacunam in cod. Voss. sed etiam propter ἠόνα, quod epici, et noster quoque, ἠϊόνα dicere solent. Quamquam in nostro quidem contractionem feram. Videndum ne ἐπ' ἠϊόνεσσιν ἕκαστος scripserit.

566. Librarius Cod. Vossiani ἀντολίας scripsit ex vs. 365. τῆμος δ' ἱερὸς ὄρθρος ἀπ' Ὠκεανοῖο ῥοάων ἀντολίας ἤνοιγεν, ἐπέσπετο δ' ἠριγένεια. Hunc locum imitatus est Nonnus XXVII. p. 698. ἄρτι δὲ λυσιπόνοιο τιναξαμένη πτερὸν ὕπνε ἀντολίης ὤϊξε θύρας πολεμητόκος ἠώς. RVHNK.

568. (564) Neque hic contemnenda lectio Vossiana, cuius indicio totum locum ita constituam, ἀμφὶς ἑταῖροι, Δήϊοι ἀμφὶς ἔκειντο, et hoc interpretatur sum. Θῆρες respicit ad v. 513 Εἴκελα θηρσί. OXSN.

568. Schneiderus quum ἀμφὶς ἑταῖρος, δήϊοι ἀμφὶς ἔκειντο legendum coniecisset, recte monens ex Argonautis neminem periisse, Gesneri coniecturam recepit, vt Doliones occisi sint isti ἑταῖροι. At ἑταῖροι cod. Voss. nihil est nisi vitiosa scriptura interpretationis ἕτεροι, ad ἄλλοι adiectae. Pro γὰρ scribi debebat δ' ἄρ'.

571. (567) Πλακέεσσιν poetica epenthesi excusari forte potest, pro πλάκεσσιν. Sed forte etiam πλατὺν vel πλατὺ substantiue,

ἂν δ' ἄρα τύμβον ἔχευαν, ἐδωμήσαντο δὲ σῆμα.
φιτρὲς δ' αἶψα κόμιζον, ἰδ' ἔντομα πορσύνοντες
παμμέλαν' ἐν βόθροις μετεκίαθον. αὐτὰρ ἔγωγε

572 ἔθηκαν — δῶμα Voſſ. 573. πορσύναντες pro vulgato πορσύνοντες coni. Ruhnk. 574. κατεκίαθον vulgo. βότροις μετεκαίαθον Voſſ. ſed κατεκαίαθον in marg. vt quidem Geſnerus refert: ſed Ruhnkenius in ſuo et Voſſ. μετεκίαθον, in margine Voſſiani κατεκίαθον eſſe dicit.

eadem ſignificatione dixerunt, qua πλάκα. Quidquid ſit de forma, intelligo tabulas ſiue ligneas ſiue marmoreas, e quibus ſex minimum loculus compoſitus eſt. GESN.

571. Schneiderus ὑπὸ πλακέεσσι pro ἐν λάρνακι vel ἐν σορῷ dictum putat. At quis vmquam πλακέεσσι pro πλάκεσι dixit? et cur ὑπό? Repoſui ὑπὲρ λεχέεσσιν. Ὑπερέθηκαν λεχέεσσι dicit, id eſt *feretro impoſuerunt*. Homerus Iliad. XVIII. 233. quum λέχεα nominaſſet, v. 236. ea vocat φέρτρον. Λέχεα rogo impoſita habemus Iliad. XXIII. 171. Omnino ſaepe λέχεα, quibus mortui impoſiti fuerint, apud Homerum occurrunt, vt Iliad. XVIII. 352. XXI. 124. XXII. 87. 353. XXIV. 586. 600. 702. 719. Odyſſ. XXIV. 294. Appoſitus eſt ad noſtrum locus Od. XXIV. vbi quum v. 44. Achillem ἐν λεχέεσσι collocatum memoraſſet, v. 67. ita dicit:

καίεο δ' ἔν τ' ἐσθῆτι θεῶν καὶ ἀλείφατι πολλῷ,
καὶ μέλιτι γλυκερῷ.

573. (569) Ἔντομα πορσύνοντες] Egregie his verſibus auctor noſter depingit inferiarum ritus, quod non capiunt interpretes. Apollonius, vbi parentalia Argonautarum circa Dolopis buſtum deſcribit lib. I. v. 587. haec habet:

Καί μιν κυδαίνοντες ὑπὸ κνέφας ἔντομα μήλων
Κεῖαν.

ad quae Scholia: Ἔντομα τὰ σφάγια, κυρίως τὰ τοῖς νεκροῖς ἐναγιζόμενα, διὰ τὸ ἐν τῇ γῇ αὐτῶν ἀποτέμνεσθαι τὰς κεφαλάς· οὕτω γὰρ θύουσι τοῖς χθονίοις· τοῖς δὲ οὐρανίοις ἄνω ἀναστρέφοντες τὸν τράχηλον σφάζουσιν. ESCH.

574. (570) Παμμέλαν' ἐν βόθροις] Nigras τοῖς χθονίοις pecudes mactatas, et ſacra in ſcrobibus facta, probatur ex hoc loco. Vide ſummi Theologi et Philologi B. Iohannis Sauberti, Viri, dum viueret, de ſtudiis noſtris optime meriti, Tractatum de Sacrificiis, vbi prolixe haec exſequitur. ESCH.

574. (570) Inſtar omnium fuerit comparare Od. K, 517 coll. Λ, 25 Βόθρον ὀρύξαι κ. τ. λ. Ceterum non monuit Eſchenbachius, vnde habeat ſuum ſolius κατεκαίαθον, quod bene ſubſtituit vulgato ad eum diem κατεκίαθον, neque ad ſenſum apto, neque ad numeros. Ἐκίαθεν enim ἐπορεύετο eſt apud

ψυχὴν ἱλασάμην, σπένδων μειλίγματα χύτλων,
ὕδατί τ' ἠδὲ γάλακτι, μελισσορύτοις ἅμα νασμοῖς,

575. ἱλαχόμην — μύθων Voff. 576. ὕδατι δ' Ask. Ald. Crat. μελισσορύτων ἄπονας μῶς PAL. μελισσορύτοις ἅμα νασμοῖς Ask. pro quo Voffianum nominat Schneiderus. Vulgo μελισσορύτων ἀπὸ νασμῶν.

Hefych. et habet fyllabam νι breuem. Recte contra ea Cl. Pierfonus ex h. l. auxit catalogum verborum Atticorum in άθω ad Moerid. V. διωκάθω p 118. OESN.

574. Ruhnkenius legendum coniecit: ἔντομα πορσύναντες παμμέλαν' ἐν βόθροισι κατῆθον. Sed quomodo metrum feruari poffet, non docuit. Idem quum contendat, in nullo cod. MS. effe κατεκαίαθον, Voffianum autem et fuum μετεκίαθον, marginem Voffiani κατεκίαθον habere, μετεκίαθον, verbum faepius ab Homero Apollonio Rhodio, aliisque vfurpatum, recepi. Ἔντομα μετεκίαθον, vt μετέρχεσθαί τι, *aliquid curare.*

576. Ὕδατί τ'] Graue mendum, quod huic verfui inerat, leuioris obliuionem adduxit; quum enim pro ἄπονας μῶς, (vt edit. Flor. et Ald. habent) repofuiffem ἀπὸ νασμῶν, oblitus fum et μελισσοῤῥύτων pro μελισσορύτων, reponere. Quamquam fecundum quosdam haec lectio defendi poteft, ficut et fimiles. H. STEPH.

576. (572) Νασμῶν] Forte ναστῶν. ναστὸς enim fuit inter panes, qui in facrificiis olim Diis proferebantur, fere ex melle et vuis paffis conficiebatur aliisque aromatis. Qui tamen pauperiores erant, ex oleo tantum faciebant. Ναστὸς, inquit Suidas, ἀρσενικῶς, πλακοῦς, ἢ θερμὸς ἄρτος μετ' ἐλαίου. Euftathius. Ναστὸς ἄρτος ἐπιθετικῶς, ὁ πυκνὸς, καὶ πεπιλημένος, καὶ ναστὸς προσηγορικῶς εἶδος ἄρτου πεπιλημένου, καὶ ναστὸς, πλακοῦς ἔχων ἔνδον καρυκείας, παρὰ τὸ νάσσω, τὸ συμπιλῶ. ESCH.

576. (572) Habet impeditum quiddam vulgata lectio, cui parum aberat, quin fubftituerem, Ὕδατί τ' ἠδὲ γάλακτι μελισσορύτοις ἅμα νασμοῖς. Certe ita conueniret propius cum Askacano codice, et vniformis effet conftructio. Si vulgata ἄπο νασμῶν (deformata in primis editionibus, non tamen abolita) verior eft, exclufum ab his inferiis mel eft, quod apud Homerum adhibetur K, 516 et Λ, 27 Πρῶτα μελικρήτῳ, μετέπειτα δὲ ἡδέϊ οἴνῳ. Τὸ τρίτον αὖθ' ὕδατι. Operofius forte facrum fuit, quo euocarentur ad colloquium manes, quam quo conderentur. Vtrum vero nofter μελισσορύτων νασμῶν nomine fimpliciter mel intelligat, an μελίκρητον Homeri, dubitari poteft. Audiamus de hoc Euft. ad Od. K, 518 p. 411, 12 Μελίκρατον οἱ παλαιοὶ μίγμα φα-

λοιβὰς ἐκπροχέων, καὶ ἐμοῖς ὕμνοισι γεραίρων.
αὐτὸς δ' Αἰσονίδης προὐθήκατο πᾶσιν ἄεθλον,
τυμβιδίου ἐπ' ἀγῶνος ἑταίροις ἔμμεν' ἄεθλα,
δῶρα, τά οἱ πόρεν Ὑψιπύλη Λήμνοιο φέρεσθαι.
Ἀγκαίῳ μὲν δῶκε πάλης γέρας ἀμφικύπελλον
χρύσειον πολυχανδὲς ἔχειν· Πηλῆϊ δ' ἔδωκεν

577. λοιβαῖς συμπροχέων vulgo. 581. πάλης codd. omnes. Editi ante Gesnerum πάγης. ἔδωκε πάλης Wakef. Silv. Crit. II. p. 155.

οὐ μέλιτος καὶ γάλακτος ἐνταῦθα. Οἱ μέντοι μεθ' Ὅμηρον μέχρι καὶ ἐσάρτι κρᾶμα μέλιτος καὶ ὕδατος τὸ μελίκρατον οἴδασι. Parua Schol. Μελικρήτῳ, τῷ μετὰ γάλακτος μέλιτι. Sed neutrum horum posse intelligi, separata lactis et aquae mentio ostendit. Superest μελικράτου genus tertium e vino, quod *mulsum* Latini vocant. Gloss. Philox. Μελικρατον, *mulsum.* Quod si admittas, habebis in hoc versu trigam nobilium liquorum aquae additam. Vid. Eurip. Oreste v. 115, et quos laudat Dan. Heins. ad Sil. 13, 434 *Fundunt mella super Bacchique et lactis honorem.* Ita illud ἄπο penacutum simul vinum et mel, gaudia duo hominum, ab his inferiis excludet: si vero ἅμα verius est, vtraque illis admiscebit. Sed superest ea ratio, quam ad finem reseruaui, quia ceteris illam praefero. Legendum puto vna literula addita μελισσορύτων τ' ἀπὸ νασμῶν λοιβαῖς, quae mellis Paraphrasis est. Sic habebimus inferias plenas, aquam, lac, et mel, νηφάλιον θυσίαν, de qua mox aliquid dicemus ad v. 601. Si proximum etiam tentare versum liceat, totum locum ita constituam, Ὕδατι δ' ἠδὲ γάλακτι, μελισσορύτων τ' ἀπὸ νασμῶν Λοιβαῖσιν προχέων. Vix ab attentis hominibus et Graece non indoctis, Graecis praesertim recentioribus satis distinguuntur lingua et auro haec duo Λοιβαῖς συμπροχέων et Λοιβαῖσιν προχέων. Effugere ita liceret verbum nondum obseruatum συμπροχέειν. Verum de hoc, ac de toto adeo hoc genere coniecturali non contenderim. GESN.

576. [Schneiderus edidit: ὕδατί τ' ἠδὲ γάλακτι μελισσορύτους ἅμα νασμοὺς λοιβαῖς συμπροχέων. Aptior visa est nostra mutatio. Exempla verbi ἐκπροχέω habet Scottus.

578. (574) Illa funebria certamina atque ludi, in quibus ab Homero inde ingenia ostenderunt poetae, videntur originem hanc habere, vt crudelitatem barbaram homines mactandi ad sepulcra et rogos, paullatim mitigarent. GESN.

581. (577) Πάλης pro πάγης

θάσσονί οἱ ϛαδίοισι, ποδωκείης ἕνεκα σφῆς,
χλαῖναν φοινικέην, πολυδαίδαλον ἔργον Ἀθήνης.
αὐτὰρ παγκρατίοιο πόρεν γέρας Ἡρακλῆϊ,
ἀργύρεον κρητῆρα παναίολον· ἱππασίης δὲ
Κάϛορι, χρυσείων φαλάρων πολυτεχνέα κόσμον·
πυγμαχίης δὲ τάπηθ᾽ ἁλιανθέα δῶκε φέρεσθαι
ἀθλοφόρῳ Πολυδεύκει· ὃ γὰρ κλυτὸν ἥρατο
νῖκος.

583. θάσσοντι ϛαδίοισι vulgo. ποδωκείης τ᾽ εἵνεκα σφῆς Vind. Ruhnk. 585. παγκρατίοιο δόκεν vulgo. Δῶκεν Ruhnk. Gesnerus παγκρατίῳ δῶκεν vel δόσκεν coniecit. Prius a Schneidero receptum. 586. κρατῆρα Ruhnk. ἱππασίης τε Voss. 587. Nomen Κάϛορι abest in Vind. Ruhnk. Ἀθήνης χρυσ. e Vossiano notauit Gesnerus. 588. Vulgo τάπητα λιανθέα. Vind. Ruhnk. λειανθέα. 589. νεῖκος Gesnerus e Vossiano, Schneiderus, hoc omisso, e Ruhnk. attulit.

vel sine libri auctoritate ausus essem in contextum recipere.
GESN.

583. (579) Θάσσοντι dari non potest cursus praemium, h. e. sedenti; quae consueta verbi vis est v. g. Eurip. Hec. 36. Proxime verum itaque Piersonus collineauit, θάσσονι ἐν ϛαδίοισι. Ac de θάσσονι plane dubitare non possum, nisi quis ostendat, comparatiuum declinari posse, vt Participium per όντος. Praepositionis ἐν certe necessitas non apparet. Interim versionem accommodaui ad θάσσονι.
GESN.

583. Coniecturam Piersoni Verisi. p. 113. θάσσονι ἐν ϛαδίοισι, recepit Schneiderus. Propter hiatum malui οἱ addere, quae multo lenior mutatio est. Videtur noster hoc pronomen etiam post nomen addere, vt v. 678. Φιτεῖ δέ οἱ ἅπασαν ἄτην.

585. (581) Facilis esset emendatio proposita rarioris verbi δόκεν. Sed ob id ipsum, quod poetae nimis facile in mentem potuit venire sic euitare verbum insolitum, credibile est illum voluisse δόκεν. Ac video in hanc sententiam iam disputatum a Casaub. ad Pollio. XXX. Tyr. 10 p. 279 vbi sic excusat, quod est in Vet. Epigrammate, ἐνδίδοσι.
GESN.

585. Πόρεν emendatio est Piersoni Veris. p. 113. Interpretatio est δῶκεν.

588. (584) Λιανθέα tueri non ausim nec auctoritate nec analogia. ἁλιανθέα explicaui in Ind. Λ et Δ quam facile confundantur, satis ipsa figura indicat.
GESN.

588. Schneiderus, qui τάπητ᾽ ἁλιανθέα edidit, vulgatum se correxisse in variis lectionibus dicit: in notis nihil. Ruhnke-

αὐτὸς δ' εὐκαμπὲς λάβε οἱ τόξον καὶ ὀϊστοὺς,
τεινόμενος δέ οἱ ἧκε βέλος, τὸ δ' ἀπέπτατο τηλοῦ·
δῶκε δ' ἄρ' Αἰσονίδῃ Μινύης λόχος εἵνεκα τιμῆς
πλέξας εὐανθῆ στέφανον τανυφύλλου ἐλαίης.
αὐτὰρ ἐμοὶ μολπῆς γέρας ὤπασε δῖος Ἰήσων,
ἐμβάδα χρυσείῃσι τιταινομένην πτερύγεσσιν.

590. Vulgo τόξον λάβεν, ἠδ' ἄρ' ὀϊστοὺς. Voss. Ruhnk. λάβε τόξον. Et ἰδ' Ruhnk. 591. Stephani coniecturam δὲ προῆκε recepit Schneiderus. 595. Vulgatum χρυσείην γε in χρυσείῃσι mutatum a Schneidero et B. Slothouwero.

nius in Ep. Crit. I. p. 89. *scribendum*, inquit, πυγμαχίης δὲ, τάπητα διανθέα δῶκε φέρεσθαι. *Nicander Theriac.* 534. ἄγρει δ' ἀσφοδέλοιο διανθέος ἄλλοτε ῥίζαν. *Nec tamen mihi displicet, quod Cl. Toupius Cur. Nouiss. in Suid.* p. 162. [T. III. p. 55. in nota.] *verius putabat:* πυγμαχίης δὲ, τάπηθ' ἀλιανθέα δῶκε φερέσθαι.

590. (586) Ἠδ' ἄρ' ὀϊστοὺς cum dicitur, non vacat aut explet modo versum ἄρα· sed consecutionem naturalem notat. Arcum sumit, et, quod consequens est, sagittas. Ita mox 588 Δῶκε δ' ἄρ' Αἰσονίδῃ. GESN.

590. Ineptissime positum ἄρα vitiosam esse arguit vulgatam lectionem τόξον λάβεν ἠδ' ἄρ' ὀϊστούς. Eamque suspicionem firmat duorum antiquissimorum codicum lectio λάβε τόξον. Quod toties in hoc carmine factum est, vt librarii, quibus οἱ offensionem haberet, verba mutarent, id hic quoque genuinam lectionem, quam reposuimus, expulerat.

591. (587) Τεινόμενος] Pro οἱ ἧκε reponendum censeo προῆκε, sic enim et versu 531. pro Ἄφθογγος δὲ προῆκε χερῶν legitur in quibusdam editionibus Ἄφθογγος δὲ οἱ ἧκε χερῶν.
H. STEPH.

591. V. ad v. 535.

592. (587) Τεινόμενος] Pro οἱ ἧκε, cum Stephano repone προῆκε. ESCH. Vid. ad v. 531 GESN.

592. Supra v. 111. Μινυῶν λόχος. Rarius est Μινυῆας, a nominatiuo Μινυεύς, vs. 277. Εἰσβαίνειν τ' ἐκέλευον ἐπειγομένους Μινυῆας. Nec tamen inter poetae singularia referendum. Apollon. Rh. I. 233. Ἀλκιμέδη Κλυμένης Μινυηΐδος ἐκγεγαυῖα. Ouid. Met. IV. 32. *solae Minyeides intus.* v. Steph. Byz. v. Μινύα, et N. Heinsium ad Ouid. l. c. vs. 1. A Μινύος formatur Μινυΐδης, quod est apud Schol. Pindari Ol. XIV. 5.
RVHNK.

595. (591) Ἐμβάδας calceorum genus in Tragicorum apparatu ponit Pollux 4, 115.

λύτο δ' ἀγών, φήμη δὲ διέπτατο δώματος εἴσω
Κυζίκου οἰχομένου· τοῦ δ' ὡς κλύε σύγγαμος αἰνή,
στήθεα δρυπτομένη λίγ' ἐκώκυεν· ἀμφὶ δὲ δειρῇ
ἁψαμένη μήρινθα, βρόχῳ ἄπο θυμὸν ἔλεσσεν.
γῆ δ' ὑποδεξαμένη πλακὶ δάκρυα, πίδακος ἧκεν
βλύζουσ' ἀργυροειδὲς ὕδωρ κρήνης ἀπὸ μέσσης,
ἀέναον· Κλείτην δὲ περικτίονες καλέουσιν.

596. Vulgo λῦτο. 598. Vulgo δειρῆς. Δειρὴν e cod Ruhnk. probatum Ruhnkenio recepit Schneiderus. Margo Vind. ab eadem manu δειρῇ, quae etiam Gesneri coniectura est. 600. πίδακος abest ab Ruhnk. 602. Libri omnes κλεινὴν. Cod. Ruhnk. κλεινὴν δέ ἑ περικτύονες.

Idem 7, 85 εὐτελὲς μὲν, ait, ὑπόδημα, Θρᾴκιον δὲ τὸ εὕρημα, τὴν δὲ ἰδέαν κοθόρνοις ταπεινοῖς ἔοικε. Πτέρυγας possumus quidem forte intelligere partes quasdam calceorum lateribus assutas, corrigias, quarum tamen mentionem aliam nondum obseruaui. Sed pronius est, talaria intelligi, Mercurii gestamen. Vid. hic H. 27, 4 et χρύσεια πέδιλα Ἰλ. Ω, 341. Mercurialem virum (Hor. Od. 2, 17, 29.) Mercurii instar fidibus et voce canentem sic honorant Minyae. Quid aliud facit Orpheus, quam *facundus nepos Atlantis* (Hor. Od. 1, 10.) et *curuae lyrae parens, Qui feros cultus hominum recentum voce formauit* etc. Τιταινομένην ad ἐμβάδα relatum potest et ad intentionem corrigiarum referri, et quatenus talaribus assutis ipsi cothurni extensi et maiores videntur. GESN.

596. Λύτο δ' ἀγὼν scripsi. Colon hoc est ex Iliad. XXIV. 1.

598. (594) Στήθεα] Non dubium est quin legi debeat δειρῇ, non δειρῆς, nec δειρῆς. H. STEPH.

598. (594) Δειρῆς] Vtique hic legendum est δειρῇ pro δειρῆς vel δειρῆς. ESCH.

598. De ἀμφὶ cum accusatiuo attulit Ruhnkenius Valcken. ad Phoen. 123. Malui tamen δείρῃ e Vind. margine recipere, vt vsitatius. Saepe iota subscriptum in ι mutatum reperitur. Vide ad v. 651.

600. (596) Apollonius 1, 1063 etiam nympharum vicinarum lacrimas adhibet ad fontem hunc *Clitae* efficiendum. *Clitae*, inquam, κλείτης, vt ter est apud Apollonium v. 976, 1063 et 1069, repetitum vbique a Scholiaste, vt adeo non ita facile corrumpi, vt apud nostrum, potuerit. Apud Val. Fl. 3, 11 et 314 *Clyten* reliquit Burmannus, cum tamen *Cliten* iam dedissent quidam editores, et laudasset locum Apollonii Carrion. GESN.

602. (598) Κλεινὴν] Κλείτην scribe, non κλεινὴν, Κλείτη

Καὶ τότε δὴ βασιλῆες ὀνειροπόλου διὰ πύστιν,

* * *

κνημὸν ἐπὶ ζάθεον, καὶ Δινδύμου ἀκρώρειαν,

ὄφρα κε μειλίξαιντό οἱ εὐοινοις ἐπιλοιβαῖς

605. Libri omnes δίνδυμον ἀκρώρειαν. 606. Vulgo μειλίξαιντο εὐοινίστοις. Ruhnk. μειλίξαντο ἐοινίσαις (ſupra ſcripto οις) Vind. μειλίξαντο εὐνοίστοις.

enim Vxor erat Cyzici, a qua fons nomen duxit,

ἣν καλέουσι
Κλείτην, δυστήνοιο περικλεὲς
οὔνομα νύμφης. ESCH.

603. (599) Ὀνειροπόλου διὰ πύστιν] Reſpicit ad ea, quae ſuperius v. 534. ſeqq. de viſione nocturna gubernatoris narrauit, ad quae recurre. ESCH.

603. (599) Πύστις ὀνειροπόλος, illud ipſum, quod per quietem in ſomnio auditum eſt, oraculum ſomnii, de quo 551 ſq. OESN.

605. (601) Κνημὸν ἐπὶ ζάθεον] Senſus paululum obſcurus eſt propter Ellipſin verbi. Sed fortaſſis deeſt verſus? ESCH.

605. (600) Deeſt verbum *iuerunt, aſcenderunt* vel ſimile. Vnde Weſſelingius Prob. 9 p. 79 coniiciebat pro ἀκρωρείαν legendum, ἄκρον ὄρουσαν. Sed pulchre vidit Vir ſummus, poſſe etiam omitti verbum. Et videtur ſane praepoſitionis ἐπὶ aliarumque haec vis eſſe, vt verbum εἶναι vel ἰέναι interdum includant. Non ita facilis Pierſonus, Veriſ. 1, 9 p. 113 verſum excidiſſe putat inter 599 et 600 qui ſcilicet periphraſin huius verbi omiſſi vel exegeſin adeo haberet. Mihi plane nihil obſcuritatis ellipſis illa habere videtur, non magis quam illa Cic. Acad. 2, 1 *Deinde abſens factus aedilis, continuo praetor poſt in Africam: inde ad conſulatum:* neque adeo tam vehementi medicina (qualis eſt illa Tagliacotiana curtorum chirurgia) indigere. Eſt aliud in hoc verſu non indignum obſeruatione, Κνημὸν ſingulari numero poni, quo pluraliter vti ſolet Homerus. Forte non ſine reſpectu ipſius formae huius montis hoc dictum, de qua ad v. 551. OESN.

605. Elegans eſt coniectura Toupii noſtri Emend. in Suid. T. I. p. 170. [T. I. p. 216.] κνημὸν ἐπὶ ζάθεον, καὶ Δύνδυμον ἄκρον ἄγερθεν· Mihi tamen non verbum, ſed totus verſus elapſus videtur. RVHNK. Scripſi Δινδύμου ἀκρώρειαν, quia neque Δίνδυμος adiectiuum eſt, neque ἀκρώρεια commode per appoſitionem addi potuit. Ea Schneideri quoque ſententia eſt. καὶ explicandi cauſſa poſuit: v. ad v. 158.

606. (601) Mihi non eſt dubium, quin maluerit auctor carminis cum apoſtropho dicere μειλίξαιντ' quam primam in εὐ-

Ῥείην πρεσβυγενῆ, θυμὸν δ᾽ ἀλέοιντο ἀνάσσης.
αὐτὰρ ἐγὼν ἑπόμην, φόρμιγγα δὲ χερσὶν ἄειρον.
Ἄργος δ᾽ αὖθ᾽ ἵκανε λιπὼν εὐεργέα νῆα,

607. Vulgo ἀλέαιντο ἀνάσσης. Ruhnk. Vind. ἀλέοιντο ἀνάσσῃ. Etiam Voff. Wrat. Parif. P A I C. ἀνάσσῃ. 608. δὲ μετὰ χερσὶν P A I C. 609. αὖθις ἵκανε Schneiderus edidit, metri cauffa nempe.

οἰνίστοις corripere, quod cum moneret Doruilius Van. Crit. p. 378, fimul oftendit, etiam alioqui difplicere fibi totum illud nomen. Hinc in mentem venit Pierfono Verif. p. 114 mutare illud in εὐαγνίστοις, fimile illi ἀνάγνιστος quod habetur 1229, et fynonymum pene nomini εὐαγὲς Apollo. 1, 1140 et 2, 717. Ego cogitabam aliquando, legendum effe μειλίξαντο ἀοινίστοις, et intelligebam eandem rem, quam vocat Aefchylus Eumen. 107 χοὰς ἀοίνους, νηφάλια μειλίγματα. De fimilitudine in quibusdam libris pene indifcreta literae α et diphthongi εὐ conftat. Iam fuiffe frequentes admodum eas, quas νηφαλίους θυσίας vocant, vini expertes, docet copiofe admodum Vet. Schol. Sophocl. Oedip. in Col. v. 101, qui locus etiam in Suidae collectaneis habetur V. Νηφάλιος θυσία. Cum vero haec facra Rheae facta, nihil iam ad χοὰς f. inferias Cyzico debitas pertineant, nec inter eas Deas Rhea l. c. memoretur, cui ἄοινα facra fiant, nihil aufim mutare. Nec vero offendit me alterutrum nomen forma fua. Cum enim οἰνίζειν vel olere vinum vel parare fignificet, pronum eft vtrumque inde nomen formare, fignificandae vel bene olenti a vino libationi, vel nullum vini odorem faporemue habenti. GESN.

606. Εὐοινίστοις etfi a Cl. Toupio l. c. vtrumque explicatur, tamen non tollitur vitii fufpicio. An fcribendum? ὄφρα κε μειλίξαιντ᾽ οἰνοσπείστοις ἐπιλοιβαῖς. Nonnus XIX. p. 520. Σειληνὸς δὲ νεοσπίστου νέον οἶνον ὀπώρης. pro νεοσπείστου. RVHNK. Confenfus librorum μειλίξαιντο non elifa vltima exhibentium, et ineptum vocabulum ε᾽οινίστοις moverunt me, vt addito pronomine, μειλίξαιντό οἱ εὐοίνοις ἐπιλοιβαῖς fcriberem. De ἐπιλοιβαῖς v. ad v. 549.

607. (602) Ἀνάσσης] Ita legit Stephanus. Bafileenfe exemplar habet ἀνάσσῃ. ESCH.

607. Ἀλέοιντο, Homeri auctoritate Iliad. XX. 147. firmatam formam, recepi. Ex Homero etiam hiatus.

608. (603) Αὐτὰρ] In Flor. et Ald. φόρμιγγα δὲ μετὰ χερσὶν ἄειρον, quum manifeftiffime bonum alioqui verfum corrumpat praepofitio μετὰ, abundans et quod ad fenfum, et quod ad ad menfuram verfus attinet. H. STEPH.

ὅς ῥα τανυφλοίῳ ἐλάτῃ ἀμφιπλεκὲς ἔρνος
ἀμπέλου αὐαλέης ἐξεῖ ἀπέκερσε σιδήρῳ·
ξέσσε δ᾽ ἐπισταμένως βρέτας ἱερὸν ἰδμοσύνῃσιν,
μίμνειν ἔμπεδον αἰὲν ἐπ᾽ ἐσσομένοις ἀνθρώποις·
λάασι δ᾽ εὐτύκτοις δωμήσατο οἶκον ἀνάσσῃ.
ἐν δ᾽ ἄρ᾽ ἐπειγόμενοι Μινύαι (μέγα δ᾽ ἔξοχα πάντων
Αἰσονίδης) λιθάκεσσιν ἀρηρότα βωμὸν ἔτευξαν,
ᾧ ἔπι ταυροθύτους λοιβὰς ἠδ᾽ ἱερὰ καλὰ
ῥέξαν ἀριστῆες· σπονδῇσι δὲ τέρπετο Ῥείη.

610. ὅς γε vulgo. ὧς κε Voss. Vind. Ruhnk. PAIC. τανυφύλλῳ Voss. Ruhnk. Vulgo τανυφλοίου ἐλάτης. 611. ἄμπελον ἀναλέης Voss. 613. ἐπεσσομένοις edidit Schneiderus. 614. λάεσι Voss. 617. ταυροθύπους Wrat. ἰδ᾽ Ruhnk. 618. σπονδαῖσι vulgo. σπουδαῖσι Ruhnk. δ᾽ ἐτέρπετο vulgo.

610. Ὅς γε minime epicam orationem hic decet. Nec puto fore, qui ὅς τε scribat. Quare ὅς ῥα, quod solum hic aptum est, dedi. Ῥὰ et γὲ permutantur saepius, vt v. 632. Τανυφλοίοις ἐλάτης emendatio est Ruhnkenii: quae quidem cur facilior sit, quam si singularis reponatur, non video. Praeterea minus poetica est. Rem narrat Apollonius I. 1117. seqq.

614. Non debebat, mea quidem sententia, Schneiderus λάεσι e Vossiano recipere. Λάασι dicitur vt ἀνδράσι media breui; sed λάεσι semper est λάεσσι, media longa, vt ἄνδρεσσι. Omnino de hoc datiuo obseruandum est, contractam formam, si praecedens syllaba breuis est, nunc vnum sigma, nunc duo habere, vt βέλεσι, βελέεσσι, νέκυσι, νεκύεσσι; si longa syllaba praecedit, semper vnum, vt ποίμεσιν, ἔγχεσιν, ἔντεσιν; formam autem non contractam semper geminata littera proferri, λεχέεσσι, παίδεσσι. Quare dubito nonnihil de versu vltimo Odyss. XV.

ἐσθλὸς ἐὼν ἐνίαυεν, ἀνάκτεσιν ἤπια εἰδώς.

in quo ἀνάκτεσσ᾽ melius, etsi non elegans, foret. Παίδεσιν apud nostrum v. 1122. corrigi debet.

617. (612) An ταυροθύτους λοιβὰς suspicabimur cerimonias hic indicari eas, quae multis post saeculis demum prolatae, et Taurobolii nomine superstitioso illo Antoninorum saeculo celebratae sunt? Quod cum suspicor, imitationem qualemcunque adfectationemque Christianarum sententiarum non excludo. GESN.

618. Δὲ τέρπετο scripsi, ne

αὐτὰρ ἔμ' ἤνωγον κλῆσαι θεὸν ἠδὲ γερῆραι,
ὄφρα κεν ἀντομένοις νόσον μελίηδε' ὀπάσσαι,
ἀλλ' ὅτε δὴ θυέεσσι λιτῇσί τε γενασάμεσθα,
Ἀργώην ποτὶ νῆα κατήλθομεν. ἐν δ' ἄρα Τῖφυς
ἥρωας πρύμνηθεν ἐκέκλετο· σὺν δ' ἄρα πάντες
ἐσσύμενοι θώκοισιν ἐπὶ προτέροισι κάθιζον,
βάντες ὑπὲρ τοίχοιο, καὶ εἰρεσίης μνώοντο.
ἀπροφάτως δ' ἀπὸ γῆς ϛρεπτοὶ λύοντο κάλωες,

619. γερῆναι Ruhnk. 620. ὀπάσσοι vulgo. ὀπάσσαι e Ruhnk. Schneiderus. 623. ἐκέλετο Voss. 625. Vulgo θώκοιο. Schneiderus, quum τοίχοιο Bernardus coniecisset, τοίχων edidit. 626. ἀπὸ τῆς Voss. Dein vulgo λεπτοὶ.

quartus pes trochaicam caesuram haberet: quod alij sedulo vitant, noster interdum sibi indulget.

625. (620) Βάντες ὑπὲρ θώκοιο explicari potest commodo, nisi fallor, de ipso gestu sedentium in transtris. Declaraui hanc vim verbi ante hos decem annos in Commentt. Soc. Scientt. Gotting. To. 3 p. 85 cum ostenderem, in Homerica εἰρεσιώνῃ S. n. 48. mulierem inter texendum ἐπ' ἠλέκτρῳ βεβαυῖαν non esse, quae ingrediatur per solum electro stratum, sed quae sedeat in sella electro culta: adhibuique ad eam rem Vlyssem naufragum (Od. E, 130) περὶ τρόπιος βεβαῶτα, insidentem, quod ipse ait (Od. M, 425) ἑζόμενος φερόμην etc. et addidi ex Hesiodi Scuto Her. 307 Ἐπὶ δίφρων ἡνίοχοι βεβαῶτες. Secundum haec igitur v. 619 simpliciter occupata transtra indicat, proximus situm corporis propius describit. Forte diuaricatis pedibus equitabant velut in transtris. Sed video Vossiani Codicis Collationi adscripta haec: Τοίχοιο Bernard. ad Palladium de Febrib. p. 46. Nempe vir doctus putat hunc locum emendandum ex v. 1093. Habet lector eruditus ipse iam conferendi et iudicandi copiam. GESN.

625. Malui τοίχοιο cum Bernardo, quam τοίχων cum Schneidero recipere, propter metrum.

626. (621) Pluscula conatur circa h. l. Cl. Piersonus Verisl. 1, 9 p. 114, quae in Varietate lectionis posita cognoscere et perpendere potest lector. Mihi satis quam faciat, quod adhuc editum est, interpretando ostendam. Λεπτοὶ κάλωες hic dicuntur ob facilitatem solutionis, instar tenuis fili nunc facile soluuntur orae, quae ante nulla arte expediri poterant, vid. v. 527. GESN.

626. Στρεπτοὶ e Piersoni emendatione recepit etiam Schneiderus.

πείσματα δ' ἡπλώθη· κραιπνὸν δ' ἀπὸ Δινδύμε ἄκρης
ἵκμενον ἔρον ἔφηκε Ῥέη λιπαροκρήδεμνος.
ἡμεῖς δ' αὖτ' ἐπὶ νηὶ γεράσμια πέμπομεν ἱρά,
βωμὸν ἐπιςέψαντες ἐπ' ἐσσομένοισι πυθέσθαι

627. ἡπλώθη δ' ἔρετμα Slothouwerus coniecit e v. 280. 630. ἐπεσσομένοισι Schneiderus ex Ruhnk. Wrat.

627. (622) Ἁπλῦσθαι scriptori nostro significat extendi, quod Index docet. Rudentes, quatenus iis deligatur nauis, inflectuntur, stringuntur in nodum: nodus vt soluatur, extendi in rectum debet funis. Velorum deinde fit mentio v. 627. Hic poeta hoc agit, vt arae πεισματίης rationem reddat. GESN.

627. Ἱςία δ' ἡπλώθη coniecit Piersonus.

629. (624) Quid hoc ἐπὶ νηί; an in naui ara est ad sacrificandum? Potest fieri: hodie certe focos sat luculentos in nauibus esse nouimus. Sed nihil opus est, vt fuerit in Argo. Sed in naui, cum iamiam soluit, de prora vel de puppi nauis, porrici exta in mare, libari Neptuno vinum, moris est. Liu. 29, 27 *Scipio* a Sicilia soluens in Africam, *e praetoria naui, Dii Deaeque, inquit* etc. et *secundum eas preces cruda exta victimae, vti mos est, in mare porricit.* Virg. Aen. 5, 775 Aeneas, cum iam *solui funem iussisset, Stans procul in prora pateram tenet, extaque salsos Porricit in fluctus, ac vina liquentia fundit.* Sed quid opus est alienis? De ipsa Argo Pindarus primum ab Iolco soluente (Pyth. Δ, 341) Ἐπεὶ δ' ἐμβόλυ Κρέμασαν ἀγκύρας ὕπερθεν· Χρυσέαν χείρεσσι λαβὼν φιάλαν Ἀρχὸς ἐν πρύμνᾳ precatur Iouem, et bono omine accepto nauigat. Verbo, sublatis iam ancoris solemnem in puppi libationem peragit Iason. Sic in hoc loco γεράσμια ἱερὰ πέμπειν est exta porricere, libare vinum in mare. GESN.

629. Vide ad v. 631.

630. (625) Sed quomodo in naui coronant aram? Non opus est vt ara in naui fuerit, sed forte ex ipsa naui viridia versus eam proiecere. Quin stilo Pindarico id ipsum erat ἐπιςέψαι, ςεφανῶσαι, quod praeconio illam honorarunt, quod iusserunt Πεισματίαν vel θεᾶς Πεισματίας aram vocari a posteris. Verum nec dissimulandum est, quid mihi maxime placeat. Legamus ἐπισκήψαντες, et simul abruptae et hiulcae aliquantum constructioni medeamur. Certe ita interpretatus sum. Si quis auctoritatem verbi desideret, in Aiace Sophoclea v. 567 et 763 sic vsurpatum videbit, vt iniungere et commendare et velut inculcare significet. GESN.

Πεισματίῃ, τόθι πείσματ' ἐεργομένης λύθεν Ἀργοῦς.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ὀθόνας ἀκάτου πλήρωσεν ἀήτης,
θῦνε διαπρήσσουσ' ἁλιμυρέα κύματα πόντου,

631. πεισματίης Voss. Vind. Ruhnk. Vulgo πεισματίην. Deinde πόθι Wrat. λίπεν Vind. Tum vulgo πείσμαθ' ἐεργομένης. Vera lectio in Ruhnk. 632. ἐπεί ῥ' Schneiderus e Voss. Vind. Ruhnk. pro vulgato ἐπεί γ'. 633. θῦνε e Voss. Vind. Ruhnk. pro vulgato θεῖνε receptum a Schneidero. Wrat. θεῖναι.

631. (626) Πεισματίη· vtrum arae ipsius in casu recto epitheton hic esse voluerit poeta, an Rheae, an Mineruae denique, obscurum est. Mihi placebat legere ex Vossiano libro πεισματίης et Rheae intelligere hoc nomen attributum. Cum sit ἅπαξ λεγομένη fabula, quod invenire potuerim: tanto minus asseuerare quidquam licet. Quod sequitur τόθι λύθεν, ad plenum denique actum solutae nauis refertur. Versu 621 initium modo narratur. Nunc postquam sacra omnia fecere, postquam arae nomen dedere, impleta demum conditio, qua expeditionem nauis Minerua impetratum iri praedixerat. Totum hoc interpretando expressisse mihi videor. Calidior aliquis cogitauerit, quin frigidus ego senex re nondum satis perpensa cogitabam, legendum forte pro τόθι esse ὅτι sensu αἰτιολογικῷ· sed nihil opus esse, cum series rei ipsa ostendat, suadet etiam illud, quod non solent librarii voci ita consuetae et aptae, abstrusiorem et prima specie repugnantem substituere. OBSN.

631. Τόθι, quod in ὅθι mutari volebat Ruhnkenius, qui πεισματίης, quod Rheae cognomen est, legebat, suadet πεισματίη scribere. Nam post vocalem τόθι dicitur pro ὅθι, vt apud Pindarum Nem. IV. 84. Datiuus ab ἐπιστέψαντες regitur: εἴ ποτέ τοι χαρίεντ' ἐπὶ νηὸν ἔρεψα. Eadem datiui, genitiui, et accusatiui confusio supra erat v. 598. Datiui et genitiui v. 607. Vide v. 1006. Caeterum Piersonus ἐπὶ θινὶ v. 629. scribi volebat: quem refutauit Gesnerus. In eamdem sententiam disputat Schneiderus, qui in eo offendit, quod Argonautae in transtris sedentes aram, quae in littore esse debebat, coronasse dicuntur. Ea res mouit Heynium, vt admissa Piersoni coniectura versus 629. 630. 631. post v. 625. collocandos censeret: quo facto non tollitur difficultas. At βωμὸν ἐπιστέψαντες nihil aliud significare videtur, quam *honorantes, venerantes*, quod libationibus e naui in eam spargendis fieri poterat.

633. (628) Si mutandum sit θεῖνε, quod videtur Piersono Verif. 2, 5 p. 193 malim auctoritate Vossiani libri in θῦνε mu-

Μύσια δὲ σχεδόθεν παραμείβετο πείρατα γαίης·
αἶψα δὲ Ῥυνδακίου προχοὰς ἤμειψε θέουσα,
καλούς τ' ἐς λιμένας ψαμαθώδεας εἰσεπέρησεν,
κέλσε δ' ἐπ' αἰγιαλῷ· προτόνοις δ' ἐπὶ χεῖρα
βαλόντες,
ἱστία μηρύσαντο καὶ ἀμφ' ἱμᾶσιν ἔδησαν.
κλίμακα δ' ἐξώκειλαν ἐπὶ χθονὸς, ἐκ δ'
ἔβαν αὐτοί,
σίτου καὶ πόσιος λελιημένοι· ἀμφὶ δὲ κνημὸς
Ἀργάνθου κατέφαινε, βαθυσκόπελοί τε κολῶναι.

634. Μύσεια Voſſ. Ruhnk. 638. μηρύσσαντο Voſſ. 640. Vulgo κναμός. 641. Ὀργάνθου Ruhnk.

tare, quo vtitur noſter 1367: quam in θείε pro ἔθεε. Sed nihil mutato opus eſt. Vt enim nauis pulſari a maris fluctibus dicitur, de quo vid. Ind. ita nauis pulſat vrgetque remis ac toto corpore ſuo vndas, cui ſententiae conuenit etiam illud διαπρήσσουσα.

633. Geſnerus recta via aberrare maluit, quam bonum ducem, Codicem Voſſianum, ſequi. RVHNK.

637. (632) Προτόνοις] Heſychius. Προτόνοι, οἱ ἑκατέρωθεν τοῦ ἱστοῦ σχοῖνοι ἐκτεταμένοι εἰς τὴν πρῶραν καὶ πρύμναν ἔμπροσθεν, et: Προτόνοισι, τοῖς τὸν ἱστὸν συνέχουσι σχοινίοις ἐξ ἑκατέρου μέρους, καὶ τοῖς ἐν τῷ ὑφαντικῷ ἱστῷ. Conf. Schol. Apollon. ad lib. I. v. 564. ESCH.

638. Schneiderus μηρύεσθαι magis eſſe *euoluere*, quam *complicare* putat. At ἱστία μηρύσαντο de contrahendis velis habet Homerus Od. XII. 170. quo ſpectat Heſychii gloſſa, μηρύσαντο, συνέστειλαν. Suidas in μηρυομένη· μηρύω γὰρ τὸ τὰ ἱστία συνάγω.

640. (635) Vid. 551 et 600. Licet κνήμη tibiam, rigidam partem pedis, proprie ſignet; κνημὸς tamen ſ. κναμὸς non tam rigorem, et iugum perpetuum montis exprimere videtur, quam ſinum quendam, aut angulum adeo inter duo iuga, duos rigores interceptum, plane vt ἀγκών, de quo pulchre Camerar. de Part. Corp. hum. p. 246. qui de κνημῷ vel κναμῷ ibid. p. 399. Nempe, quod obſeruat vir doctiſſimus, Homerus plurium numero κνημοὺς ſolet appellare, qui faciunt et ipſi ſinus anguloſque: et κνήμη cum μηρῷ angulum facere poteſt quemcunque, vt brachium cum lacerto. GESN.

640. κνημὸς Toupius ſcripſit Em. in Suid. T. I. p. 169. (215.)

Ἡρακλέης δ' ἠπείγετ' ἀν' ὑλήεντας ἐναύλους,
τόξον ἔχων παλάμαις ἰδὲ τριγλώχινας ὀϊστούς,
ὄφρά κε θηρήσαιτο, πόροι δ' ἐπὶ δόρπον ἑταίροις
ἢ σύας, ἢ πόρτιν κεραήν, ἢ ἄγριον αἶγα.
τοῦ δ' ἀφαμαρτήσαντος Ὕλας ἐξίκετο νηός,
λάθρη ἐπισπόμενος· σκολιῆς δ' ἀλίτησεν ἀταρπου,
ὕλῃ ἔνι πλαγχθείς, ἐν δὲ σπέος ἤλυθε νυμφῶν
λειμακίδων· αἱ δέ σφιν ἐσαθρήσασαι ἰόντα
κοῦρον ἔτ' ἤϊθεον, κατερύκακον, ὄφρα σὺν αὐταῖς

643. παράμαις P A I. ἠδὲ Voss. Ruhnk. 644. θηράσαιτο Voss. θηράσσαιτο Ruhnk. 646. ἀφομαρτήσαντος Schneiderus e Voss. ἐξίκετο Voss. Paris. Vind. Ruhnk. Wrat. Vulgo ἐξήκετο. 647. λάθρα vulgo. Codd. Voss. Vind. Ruhnk Wrat. λάθρη. 648. ἐνιπλαγχθεὶς ante Gesnerum. Disiungunt praepositionem Voss. Ruhnk. Vind. 649. Λιμνακίδων vulgo. 650. ἠΐθεον Ruhnk. Vulgo ἀντίθεον. κατερύκανον Schneiderus e Voss. pro vulgato κατερύκακον.

645. (640) Πόρτιν etiam de fero animali intelligendam arbitror bubuli generis: epitheto κεραὴν videtur indicare poeta, se non vitulum recentem, subrumen, quae alias πόρτις est, sed iam adultiorem, velle dicere. De hac aberratione Herculis vid. ad 1241. OESN.

646. Non ausim cum Schneidero verbum nulla auctoritate munitum, ἀφομαρτεῖν, quod hic *coetu abire* interpretatur, recipere. Facilius ἀφαμαρτεῖν *aberrare, longius discedere* erit.

648. (643) Neminem, spero, offendet, seiuncta a Participio πλαγχθεὶς Praepositio. Si sit verbum Graecum ἐμπλάζεσθαι, aliud, puto, significat, vt *inerro*. Siluestris regio in causa fuit, cur aberraret Hylas, et Herculis vestigia amitteret. OESN.

649. Ruhnkenii coniecturam recepit etiam Schneiderus. Discedere videtur Orpheus ab aliorum narrationibus. Apollonius ἐφυδατίην appellat nympham I. 1229. quem si sequutus videbitur noster, λιμναιῶν scribi poterit.

650. (645) Languere videbatur Doruillio Animadu. in Charit. 7, 5 p. 624 epitheton ἀντίθεον, cui ἀρτίγενυν substituit ex ingenio, pulchrum nomen aetati illi signandae, quod illustrat ex Eurip. Bacch. 1183. Mouit, credo, virum doctum illud, quod particulam ἔτι referret non modo ad κοῦρον, sed ad ἀντίθεον etiam, quod nihil necesse est. Sunt duo attributa Hylae, est

ἀθάνατός τε πέλοι καὶ ἀγήραος ἤματα πάντα.
αὐτὰρ οἱ μεσάτην ἠῶ φέρον ὠκέες ἵπποι
Ἠελίου, κραιπνὸς δ' ἐξ οὔρεος ἔπνεεν οὖρος,
ἐν δ' ἔπεσ' ἀργενναῖς ὀθόναις. Τῖφυς δ' ἐγεγώνει
νηὸς ἔσω περάαν, θινὸς δ' ἐκ πείσματα λύειν·

651. τ' εἴη Schneiderus e Ruhnk. pro vulgato τε πέλῃ. καγήρως Voſſ. 652. ἀλλ' ὅτε δὴ πρὸς Vind. Ruhnk. Vulgo ἀλλ' ὅτε πρὸς. Tum libri omnes φέρεν ὠκέας ἵππυς ἥλιος. 654. δὲ poſt Τῖφυς deeuit Schneiderus.

κοῦρος ἔτι, deinde eſt ἀντίθεος, Deo pulchritudinis cauſa comparandus, Apollini, Baccho etc. In hoc magis laudandus videtur vir doctus, quod rationem additi ἀγήραος deriuat ab illo Tithoni fato, quem ſua Aurora fruſtra immortalem praeſtitit, ſenectutis incommoda oblita excipere: idque ſimilibus poetarum dictis illuſtrat. GESN.

650. Κοῦρος ἀντίθεος etiam dicitur a ſcriptore recentiore carminis de Lapidibus v. 436. Sed ἔτι ſatis indicat, aliud quid a poeta ſcriptum fuiſſe. Doruillius ad Charit. p. 624. ingenioſe tentabat: κοῦρον ἔτ' ἀρτίγενυν. Sed veram lectionem Codex meus conſeruauit: αἱ δέ σφιν ἐσαθρήσασαι ἰόντα κοῦρον ἔτ' ἤϊθεον, id eſt iuuenem adhuc incorruptum; de qua vi vocis ἤϊθεος diximus ad Timaei Lex. Plat. p. 96. [132. ed. nou.] RVHNK.

651. Εἴη, quod e cod. Ruhnken. recepit Schneiderus, manifeſta interpretatio eſt, quae hanc certe vtilitatem habet, vt inde πέλοι ſcriptum a poeta fuiſſe coniiciamus. Quamquam ne coniunctiuus quidem ab noſtri conſuetudine abhorret.

652. (647) Obſeruatum iam olim Grammaticis, vt Heſychio, Euſtathio praeſertim ad Od. B, 1 p. 74, 14, ἠῶ etiam pro die ſimpliciter poni. Hic locus in primis notabilis, vbi non, vt alias in Synecdoche totum oſtenditur ab ea parte, qua illam oſtendi intereſt: ſed μεσάτη ἠὼς pro meridie ponitur, ad quod tempus exſpectaſſe videntur Herculem. GESN.

652. Ruhnkenius, πρὸς interpolatori deberi ratus, ἀλλ' ὅτε δὴ μεσάτην ἠῶ φέρον ὠκέες ἵπποι Ἠελίυ ſcribebat. Eum ſequuti ſumus, niſi quod αὐτὰρ οἱ ſcripſimus. Pro οἱ alii δὴ, alii πρὸς ſcripſerant. Ἀλλ' ὅτε natum e v. 538. ἀλλ' ὅτε πρὸς μέσατον νυκτὸς προὔβαινεν ἀταρπός.

654. (649) Ἀργενναῖς ὀθόναις appellandis occaſionem dediſſe videntur ſereni et ſicci dies. Madida enim vela vix ita voces. GESN.

οἱ δὲ κυβερνητῆρος ἐφημοσύνῃσι πίθοντο.
Εἰλατίδης δ' ἀνὰ πρῶνα θοῶς Πολύφημος ἔβαινεν,
ὄφρά κεν Ἡρακλῆα θοῶς ἐπὶ νῆα καλέσσαι.
ἀλλ' ἔ οἱ ξύμβλητο· μολεῖν δέ οἱ ἔτι πέπρωτο
Φᾶσιν καλλίροον μένος ὄβριμον Ἡρακλῆος.
Αὐτὰρ ὑπηῷοι λυγρὴν ἐπερήσαμεν αἶαν,
ἔνθ' Ἄμυκος Βεβρύκεσσιν ὑπερφιάλοισιν ἄνασσεν·
ὅστε Πανομφαίου Ζηνὸς θέμιν οὐκ ἀλεγίζων,
ἄθλον ἐπὶ ξείνοισι περικτιόνων ἀνθρώπων,

656. *ἐφημοσύνῃσι πίθοντο* Voss. Vind. Ruhnk. Vulgo *ἐφημοσύναις ἐπίθοντο.* 658. Vulgatum *θοῶς* Ruhnkenius in *θοὴν*, Heynius in *βοῶν* mutat. *καλέσσαι* ex Eschenbachii ed. Schneiderus. Vulgo *καλέσσοι.* 659. Vulgo *μολεῖν γάρ οἱ.* 660. *ὄμβριμον* Ruhnk. 651. Vulgo *ἐπ' ἠῷοι.* *ἐπεράσσομεν* Ask. Voss. Parif. Ruhnk. Wrat. *ἐπεράσσαμεν* vulgo. vide ad v. 85. 663. *ἴξοι* Ruhnk. Vulgo *ἴξῃ.*

659. Δὲ pro *γὰρ* propter *οἱ* fcribendum fuit. v. ad v. 505. Eadem emendatione indiget Hefiodus in Scuto Herc. 15. et nofter v. 871.

660. Exfpectari poterat *μένει ὀβρίμῳ Ἡρακλῆος*: fed nofter ita verba conftruxit, *ἔτι πέπρωτο μένος Ἡρακλῆος μολεῖν οἱ Φᾶσιν.*

661. (656) Poterat alicui in mentem venire, *ἐπ' ἠῷ* effe ftudio pofitum vt fit, *cum aurora* proxima, altero mane. Verum ab Iuntinae editionis auctoribus vel operis nihil exfpectari poteft, quam feruilis imitatio aut aberratio humana ab exemplo. Illud *ἐπ'* referendum ad *ἐπεράσσαμεν.* OESN.

662. (657) Ὑπερφιάλοισιν] Τὸ ὑπερφίαλος τῶν μέσων effe, annotat Suidas. Ποτὲ μὲν ψόγω, οἷον οὐκ ἔνσπονδος· ἀλλ' ὑπερβαίνων τὰς τῶν ὅρκων ἱερὰς φιάλας· et fic h. l. a noftro accipitur, quemadmodum etiam a Theocrito *ὑπερφίαλόν περ ἐόντα* et alibi faepe, quos ita defcribit Oppianus ἁλιευ. a. *σπονδάς τ' ἀθανάτων καὶ ὁμοφροσύνην ἀλιτόντες·* ἐν ἄλλοις δὲ accipitur ἐπ' ἐγκωμίῳ. ESCH.

663. (658) Ὅστε πανομφαίου Ζηνὸς] Vide Hefychium voce *πανομφαῖον* et *πανομφαίῳ.* pro *ἀλεγίζων* C. Ritterfhufius videtur legiffe *ἀλέγιζεν* Commentar. ad Oppian. lib. II. v. 20. quem, fi lubet, vide. ESCH.

663. (658) Ad Il. Θ, 250 Scholia vetera: Πανομφαίῳ, πάσης φήμης καὶ κληδόνος αἰτίῳ καὶ δοτῆρι. Ὀμφὴ γὰρ ἡ θεία κληδών. Ouid. Met. 11, 198. *Ara Panomphaeo vetus eft facrata Tonanti.* OESN.

664. (659) Περικτιόνων ἀνθρώ.

ὅστις ἐπὶ σαθμοὺς ἠδ᾽ ἄσεμφῆ δέμον ἵξοι,
θήκατο, πυγμαχίης ὑπερόπλου πειρηθῆναι.
τοῦ μὲν ἄρ᾽ ἠΐσωσε βίην κρατερὸς Πολυδεύκης,
τύψας ἀπροφάτως κεφαλὴν σκ ηροῖσιν ἱμᾶσιν.
λαοὺς δ᾽ αὖ Βεβρύκων Μινύαι χαλκῷ κατένηραν.
ἔνθα δ᾽ ἀφορμηθέντες, ὑπ᾽ εἰρεσίῃ τε καμόντες,
Βιθυνῶν μέγα ἄσυ βαθείῃ κέλσαμεν ἀκτῇ,
σπεύδοντες προχοαῖς ἠδ᾽ εἰνὶ νιφαργέσιν ὕλαις

667. τὸν et βίη vulgo. 670. ἔνθα δ᾽ Ruhnk. Vulgo ἔνθάδ᾽. ὑπειρεσίῃ Schneiderus pro vulgato ὑπ᾽ εἰρεσίῃ. ὑπειρεσίην Ruhnk. εἰρεσίην Voss. Tum καμόντες vulgo. 671. τὸ μέγα ἄσυ βαθείῃ Voss. τὸ μέγα ἄσυ etiam Vind. Ruhnk. Vulgo πλατείῃ. 672. σπένδοντες προχοαῖς ἠδὲ νιφ. Ruhnk. Vulgo σπεύδοντες προχοαῖς ἠδ᾽ ἐν νιφ. Voss. ἐννιφάργεσιν.

πων] Non *terrestrium hominum*, sed *vicinorum*. Ita Apollonius de eodem Amyco: πολίας δὲ περικτιόνων ἐδάϊξε. ESCH.

666. (661) Θήκατο media voce, quia sibi etiam legem certaminis posuit, secum pugnare iussit hospites. GESN.

668. Scripsit noster, τοῦ μὲν ἄρ᾽ ἠΐσωσε βίην κρατερὸς Πολυδεύκης.

670. (665) Ἐνθάδ᾽ ἀφ.] Modo ὑπ᾽ εἰρεσίῃ, modo ὑπειρεσίῃ coniunctim scriptum habent superiores editiones: sic et in Plurali. H. STEPH.

670. (665) Ὑπ᾽ εἰρεσίῃ] Iam Stephanus monuit, modo ὑπ᾽ εἰρεσίῃ, modo ὑπειρεσίῃ scribi apud nostrum. ESCH.

670. Ὑπ᾽ εἰρεσίῃ τε scripsi. Schneiderus insolens verbum ὑπειρεσίῃ dedit, argumenta dicere oblitus. Vid. Brunck. ad Apoll. Arg. I. 114. Ruhnk. Ep. Crit. II. p. 253.

671. Βαθείῃ e Vossiano recepi, quod Schneiderus quum de ἀκτῇ dici posse negaret, non meminit illius Homerici, ἠιόνος προπάροιθε βαθείης ἐστιχόωντο.

672. (667) Σπεύδοντες] Vt minus mihi suspecta sit vox νιφάργεσιν, facit, quod scribitur ab Hesychio, νίφαργον, νιφάδι λελευκασμένον (ita enim apud eum legendum puto, non νιφάδιν) licet alioqui non satis placeat tale epithetum tribui ὕλαις: Mutandus saltem fuerit accentus, scribendo νιφαργέσιν, a νιφαργής pro νίφαργος, si reretinenda videatur illa vox. H. STEPH.

672. Ruhnkenius legendum coniiciebat, σπεύδοντες προχοαῖσιν, ἵν᾽ ἐν νιφαργέσιν αὔλαις ἕσπεροι αὐλισθέντες ἐφοπλισσοίμεθα δόρπον. Sed recte monuit Schneiderus, obscurum esse, quid sit σπεύδοντες προχοαῖς. Immo ne dici quidem ita pot-

ἕσπεροι αὐλισθέντες ἐφοπλίσσαι μέγα δόρπον.
ἔνθα πότ' αἰνόγαμος Φινεὺς ὑπερήνορι θυμῷ
δοιοὺς ἐξαλάωσε γόνους, προβλῆσί τε πέτραις
θηρσὶν ἕλωρ προὔθηκε γυναίων εἵνεκα φίλτρων·
τοὺς δὲ καὶ ἀσκηθεῖς καὶ ὁπωπότας αὖθις ἔτευξαν
παῖδε κλυτοῦ Βορέω· Φινεῖ δέ οἱ ὤπασαν ἄτην

673. Ἑσπέριοι δ' Ruhnk. Tum vulgo ἐφοπλισσάμεθα. Voſſ. ἐφωπλισσάμεθα. Ruhnk. Vind. ἐφοπλισσοίμεθα. 674. ποτ' Schneiderus e Voſſ. Vind. Ruhnk. Wrat. pro vulgato τότ'. 675. Verba προβλῆσί τε πέτραις θηρσὶν ἑλὼν προὔθηκε omitti in Ruhnk. dicit Schneiderus, de qua re nihil Ruhnkenius. 676. χερσὶν Voſſ. ſed in margine vulgatum θηρσὶν. ἑλὼν vulgo. γυναικῶν Ruhnk. 677. ἀτινεῖς Voſſ. 678. Vulgo Βορέου. Tum Φινεῖ δέ οἱ ὠπάσσασαν Voſſ. Sed Ruhnkenius

eſt. B. Slothouwero in mentem veniebat, ἵνα δυοφεραῖσιν ἐν αὐλαῖς. Noſtra emendatio nihil, puto, vitii relinquit. Hoc dicit, *properantes ad oſtium fluuii et in niuoſa ſilua coenam adornare.* Ἐν pertinet ad προχοαῖς pariter atque ad ὕλαις. Μέγα δόρπον Homericum eſt Iliad. XIX. 207.

ἅμα δ' ἠελίῳ καταδύντι
τεύξεσθαι μέγα δόρπον, ἐπὴν
τισαίμεθα λώβην.

Caeterum νιφαργέσιν prima breui eſſe monet Ruhnkenius, quod Schneiderus fortaſſe ipſi poetae vitio vertendum cenſet, niſi placeat νιφεταργέσιν.

675. (670) Δοιοὺς ἐξαλάωσε γόνους] Aliam Phinei ſupplicii cauſſam affert Apollonius, quam apud ipſum vide. Noſter vero cum Sophocle facit aliquo modo, Ὃς πηρωθῆναι αὐτόν φησι, ὅτι τοὺς ἐκ Κλεοπάτρας υἱοὺς ἐτύφλωσεν, ὤρνιθον καὶ κράμβιν, πεισθεὶς διαβολαῖς ἰδίας τῆς αὐτῶν μητρυιᾶς. κεχ.

675. (670) Magnam vim fabularum de Phineo hic congeſſit V. Schol. ad Apollo. 2, 178. Eſt Phineus ſuis cum Harpyiis non magna modo pars Argonauticae fabulae, de quo Val. Fl. 4, 425 ſqq. ſed Troianae etiam ap. Virg. Aen. 3, 212 vbi multa Lacerda, praeſertim inſignem locum Euſtathii ad Οδ. M, 61 p. 474, 36. Ad Orphea illud modo pertinet, αἰνόγαμον dici, quod induxit filiis, ex Cleopatra Boreae filia ſuſceptis, nouercam, eiusque furioſo odio condonauit filios. Sed vlciſcuntur ſororem, ſanant illius filios, Boreadae Calais et Zetes. Illud αἰνόγαμος conuenit cum πικρόγαμος Οδ. A, 266. Medeae alias pene ſolemne epitheton.

676. Ἕλωρ Ruhnkenii emendatio eſt. Γυναίων noue dictum putat Schneiderus pro γυναικείων, non memor Homerici γυναίων εἵνεκα δώρων Odyſſ. XI. 520. XV. 247.

678. (673) Illud ἄρα, licet in

ἀργιλέοιο κύτου, φωτὸς δ' ἀπενόσφισαν αὐγάς.
αὐτὰρ οἱ ζαμενὴς Βορέης στροφάδεσσιν ἀέλλαις
ἁρπάξας ἐκύλινδε διὰ δρυμὰ πυκνὰ καὶ ὕλας

in Voss. Vind. et suo esse dicit Φινεῖ δέ οἱ ὤπασαν ἄταν. Vulgo Φινεῖ δ' ἄρα ἄπασαν ἄτην. 680. ἐπὶ Voss. ἔπειτα PAIC. Vulgo ἐπεί. 681. ἐκύλινδε διὰ δρυμὰ Voss. Vulgo ἐκύλινδεν ὑπὸ δρυμά.

locum eius Latine loquens aliquis recte substituat aduersatiuam *vero*, retinet vim suam, vt consequentiam, et nexum caussarum significet. Vt plene restituant Calais ac Zetes filios Phinei, vt iis satisfaciant, excaecant patrem. Vossianam lectionem, quatenus illud οἱ inculcat (nam in verbo ὠπάσσασαν manifeste vitiosa est) referam ad illum pleonasmum s. redundantiam, de qua in Ind. n. 1. GESN.

678. Βορέω epicus genitiuus etiam ob sonum hic melior erat.

680. (675) Αὐτὰρ ἐπεὶ] In Flor. et Ald. ἔπειτα legitur, quod ferre non potest versus: et quo tamen sententia ipsa opus habet, quae alioqui pendens et imperfecta relinqueretur. Sed quid si dicamus ἐπεὶ pro ἔπειτα accipi? Hoc quidem plerisque mirum visum iri scio: mihi certe mirum videri, sed non esse tamen nouum profiteor. Sic enim et supra, v. 182. Αὐτὰρ ἐπεὶ τελαμὼν συνεφέσπετο, τόν ῥ' ἐλόχευσεν Αἰακῷ etc. Nam hic ἐπεὶ pro ἔπειτα accipiamus necesse est, quum δή τότ' quod tertio abhinc versu habetur, illi ἐπεὶ non reddatur, (quod aliquis prima fronte existimet) sed dicatur ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς, vt loquuntur Graeci Grammatici. Porro et apud Thucydidem, aut veterem alium scriptorem Graecum, talem vsum huius particulae ἐπεὶ inuenisse mihi videor in loco; quem suspectum eo nomine habebam. H. STEPH.

680. (675) Αὐτὰρ ἐπεὶ] Ἐπεὶ hic pro ἔπειτα poni, recte obseruat Stephanus, quem vide. ESCH.

680. (685) Ἐπεὶ potestate τῆς ἔπειτα positum hic et 678 a poeta, non dubito, ἔπειτα autem vtroque loco esse e glossa. In posteriore quidem loco poterat aliquis σοφὸν φάρμακον putare, si dicamus priorem in Φινεὺς esse correptam. Sed repugnat perpetuus, in hoc ipso quoque loco (v. 669. 673), vsus poetarum Graecorum pariter et Latinorum. GESN.

680. Αὐτὰρ οἱ scripsi. Ἐπεὶ non credam pro ἔπειτα dici potuisse. Οἱ cum ἐπὶ, ἐπεὶ, ἔπειτα permutatum etiam v. 326. 683. 693. Schneiderus ἐπὶ dedit, quod ἐπὶ τούτοις significare vult.

681. Διὰ δρυμὰ cum Vossiano dedi. Expressit Homerum Iliad. XI. 118. Odyss. X. 150. 197. in quibus locis est διὰ δρυμὰ πυκνὰ καὶ ὕλην. Sed

Βιστονίης, ἵνα κῆρ' ὀλοὴν καὶ πότμον ἐπίσπῃ.
Αὐτὰρ οἱ Φινῆος Ἀγηνορίδαο λιπόντες
αὖλιν, ὑπὲρ μέγα λαῖτμα θαλάσσης ἐξικόμεσθα.

682. Βιστόνιον Voss. Βιστονίην Ruhnk. 683. αὐτὰρ ἐπεὶ, quod inde a Stephano vulgatum est, exstat in Voss. Ruhnk. Sed edd. ante Stephanum ἔπειτα.

Schraderus in Obss. p. 75 seqq. multis ostendere conatur δρυμὸς et δρυμὰ primam longam habere. De δρυμὸς res certa est, neque indigebat tot locorum enumeratione. De neutro δρύμα difficilior quaestio est. Id in tribus Homeri locis, item in Nicandri Ther. 222. tum in hoc versu,

καὶ θῆρες ἀνὰ δρύμα πρηΰνονται,

de quo disputat Etymol. M. p. 96, 9. denique in Orpheo breve esse obseruauit Schraderus. In his omnibus locis δρία veram lectionem esse suspicatur, quia scilicet duo loci, vnus Oppiani Cyneg. I. 64. alter Dionysii Perieg. 492. δρυμὰ prima producta habeant. Nam δρυμὸς quidem ad prosodiam nominis δρυμὰ illustrandam adhiberi non potest. At nisi alii loci afferantur, non infringetur quum Etymologi, tum Homeri aliorumque poetarum auctoritas. Etymologi verba adscripsi: τινὲς ἀνέγνωσαν δρυμά, ὡς ἀπὸ τοῦ δρυμός. οὐκ ἔστι δέ, οὐδὲ σώζεται τῶν τριῶν προσώπων ἡ συζυγία. σοφὸς μὲν γὰρ, καὶ σοφή, καὶ σοφά, ὁμοτόνως, δρυμὸς δὲ δρυμὴ οὐκέτι. οὐκ ἄρα δρυμά, ἀλλὰ δρύμα, ὡς λύχνα. Quae quum ita sint, in hanc sententiam inclino, vt Oppianum et Dionysium emendationis indigere putem. Oppiani haec verba sunt:

ἀλλ' αὐτοῖς ἐπὶ δρυμὰ συνέμποροι ἕσπετο κίρκος.

Qui si non recusauit ὁμέμπορος, vt ὁμέστιος dicitur, scribere, facilis emendatio est:

ἀλλ' αὐτοῖσιν ἐπὶ δρύμ' ὁμέμποροι ἕσπετο κίρκος.

Dionysius ita scribit:

πρὸς δὲ νότον μετὰ δρυμὰ Κεραύνια νηὶ θεούσῃ
νῆσοί κεν φαίνοιντο περαιόθεν Ἀμβρακιήων.

Hic videtur dedisse:

πρὸς δὲ νότον τὰ Κεραύνι' ὑπὲρ δρύμα νηὶ θεούσῃ
νῆσοί κεν φαίνοιντο περαιόθεν Ἀμβρακιήων.

Firmari videtur coniectura nostra simili eiusdem poetae loco v. 360.

πρὸς δὲ νότον, μάλα πολλὸν ὑπὲρ Σειρηνίδα πέτρην,
φαίνονται προχοαὶ Πευκεντίνοιο Σιλάροιο.

Correpti δρύμα exempla sunt etiam apud Quintum II. 381. VII. 714. Et δρυμῶ, quod scribendum δρύμοιο, apud Nonnum XXII. 117.

683. Vide ad v. 680.

ἀγχῦ Κυανέαις πέτραις, ἅς μοί ποτε μήτηρ
ἡμετέρη κατέλεξε περίφρων Καλλιόπεια.
ὖ γάρ οἱ ὑπάλυξις ὀϊζυροῖο πόνοιο·
ἀλλά οἱ εἰδόμεναι ἀνέμων ἀργῆσσιν ἀέλλαις
ξυμβλῆτες πίπτουσιν ἐπ' ἀλλήλῃσιν ἰοῦσαι·
δοῦπός δ' ἄμ πέλαγός τε καὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἵκανεν
ῥηγνυμένοιο κλύδωνος ὀρινομένης τε θαλάσσης,
κύματι παφλάζοντι· περίβρεμε δ' ἄσπετος ἅλμη.

685. *πέτρας*, Ruhnk. 687. Vulgo *ὀ γάρ οἱ ἐξυπάλυξις.* 688. *ἀλλὰ κατειρύμεναι ἀνέμων ἀργῆσιν ἀέλλαις* vulgo. *κατειρόμεναι* Ruhnk. *καθειρυμέναι* Ald. Crat: *ἀργῆσιν* fine iota edi voluit Schneiderus. 689. Vulgo *ἀλλήλαισιν.* 690. *δοῦπος δ'* pro vulgato *δοῦπός τ'* edidit Schneiderus. Eadem Wakefieldii correctio eſt in Silu. Crit. II. p. 135. Dein Schneiderus *ἱκάνει* dedit pro vulgato *ἵκανεν.* 691. *ῥηγνυμένοιο* Ruhnk. Comma poſt *θαλάσσης*, et colon poſt *παφλάζοντι* ſuſtulit Schneiderus.

685. (680) Non dixerim, vtrum *πέτραις* regatur ab *ἀγχοῦ*, an ab *ἐξικόμεσθα*. Sed ſimpliciter dicam *πέτραις* idem eſſe ac *πρὸς* vel *παρὰ ταῖς πέτραις.* GESN.

687. Iam Schneiderus vidit metri cauſſa *ὑπάλυξις* legendum eſſe.

688. Simplex *εἰρυμέναι* pro *tractae* eſt apud Homer. Il. N. 682. compoſitum *κατειρύσαι* pro *trahere* Arg. vſ. 242. [246.] RVHNK. At apud Homerum ſecunda ſyllaba participii longa eſt. Neque omnino aptum videtur verbum, quo res non clarius deſcribatur. Deinde quid venti? Non ventis agitabantur ſcopuli iſti, ſed ſuopte quodam impetu. Κατ', vt ſaepius, librarii pro οἱ ſcripſerunt. Εἰρόμεναι autem, quod cod. Ruhnken. habet, ex *εἰδόμεναι* depravatum eſt. Tanta, inquit, celeritate, vt venti, colliduntur hi ſcopuli. Sic Homerus *θείειν ἀνέμοισιν ὅμοιοι.* Caeterum non *ἀργῆσιν* ſolum, iota omiſſo, ſed *ἀργῆσσιν* ſcribi debuit.

692. (687) *Κύματι*] Legendum crediderim *περὶ δὲ βρέμεν ἄσπετος ἅλμη.* H. STEPH.

692. (687) *Περιβρέμει*] Stephanus mauult legere *περὶ δὲ βρέμεν ἄσπετος ἅλμη.* ſed non aduertit verſum, quem ſic metiri non poſſumus, ergo, ſi quid mutare velis, ita ſcribe.

ἀλλ' ἐγὼ Ἀγνιάδῃ τάδ' ἀπὸ γλώσσης ἀγόρευσα,
πρύμνην οἷ θραύειν ὄφρ' ἂν πεφυλαγμένος εἴη.
τοῦ δὲ οἱ εἰσαΐοντος ἐπαχνώθη φίλον ἦτορ,
ἐν στέρνοισι δὲ κεῦθεν, ἅ οἱ τελέεσθαι ἔμελλεν,
μοῦνος ἀφ' Ἡρώων· ἀλλὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη
Ἥρης ἐννεσίῃσιν ἐρωδιὸν ἧκε φέρεσθαι.
ἄκρην ἰσοκεραῖαν· ὃ δ' ἀσχαλόων πεπότητο,

692. *περιβρέμεις* PAIC. 694. Vulgo *πρύμναν ἔπειθ' ὀρόειν* et *πεφυλαγμένος*. Voss. *ὀρόειν* et *πεφυλαγμένον*. Ruhnk. *ὀρώειν*. 695. Vulgo *τοῦ δὲ καὶ*. 699. *ἰσοκεραίην ὅδ'* Ruhnk.

Κύματι παφλάζοντι, περὶ δὲ
βρέμ' ἄσπετος ἅλμη.
ESCH.

692. (687) Quidni vero *ἀσυνδέτως* aliquando canere poeta potuerit? OESN.

692. Neque *ἱκάνει* Schneideri, neque interpunctionem probo, quam instituit etiam Wakefieldius Silu. Crit. II. p. 133. qui *περιβρέμετ'* legit. Sermo epicus postulat, vt v. 691. ad praecedentia totus referatur. Itaque *περίβρεμε δὲ* scripsi. Versus 690—692. non generatim descriptionem rupium istarum continent, sed turbati maris, quum aduenirent Argonautae.

693. Schneiderus, *ὀρόειν* corruptum esse videns, *ἐπαυρέειν* vel *ἐπιῤῥῶσαι* fuisse suspicatur. At ostendere debebat, quo pacto *πρύμναν* ab epico poeta, et quidem vltima correpta dici potuisset. Hic quoque *οἷ* expulsum fuit ab *ἐπεί*. Vide ad v. 680. Ορoειν et ορωειν manifesto e *θραύειν* natum. Πεφυλαγμένος sin Homerum imitatus dixit, Iliad. XXIII. 343. *ἀλλά, φίλος, φρονέων πεφυλαγμένος εἶναι*.

694. (689) Vetat Orpheus Tiphyn a periculo dimouere vel deiicere oculos, vetat illum respicere ad puppim: sed semper intentum esse concurrentibus et discedentibus per vices petris. Ἔπειτα habere mihi hanc vim videtur, quasi diceret, ab hoc inde momento. OESN.

695. Καὶ, hoc loco ineptum in *οἷ* mutaui.

697. (692) Potest quidem *μοῦνος* sic intelligi, vt cum *κεῦθεν* construatur, *solus sibi futura celauit*. Sed concinnius tamen, puto, iungitur cum *οἱ*, *soli sibi perficienda et euentura*.
OESN.

698. (693) Ἐρωδιὸν] Vide Meursium ad Lycophr. p. 238. 240. 241. Apoll. *columbam* dicit. Pindar. *ἴυγγα*. ESCH.

699. (694) Puto omissam esse *κατὰ*. Iussa est, ardea volare ea regione aëris et via, qua summa antenna e malo Argus

πέτραις δ' ἐν μυχάτῃσιν ὑπὸ πτερύγεσσιν ἀερθεὶς
δινήθη· ταὶ δ' αἶψα κραδαινόμεναι ἑκάτερθεν
σύμπεσον ἀλλήλῃσι, καὶ ὀρῆς ἄκρον ἔκερσαν
ὄρνιθος· περὶ δὲ σφιν ἐτάσιον ἠρείσαντο.
Τῖφυς δ' ἐκπρολιπόντος ἐρωδιοῦ αἰπὺν ὄλεθρον,
σῖγα μὲν ἡρώεσσιν ἐκέκλετο· τοὶ δ' ἀΐοντες,
ἱέμενοι θοὰ κύμαθ' ὑπ' εἰρεσίῃσι χάρασσον.
αὐτὰρ ἐγὼ μολπῇσι παρήπαφον ἡμετέρῃσιν
πέτρας ἠλιβάτους· αἳ δ' ἀλλήλων ἀπόρουσαν·
κῦμα δ' ἀνεῤῥόχθησε· βυθὸς δ' ὑποείκαθε νηΐ,
ἡμετέρῃ πίσυνος κιθάρῃ, διὰ θέσκελον ὀμφήν.

700. *μυχάτοις* edidit Schneiderus. quum vellet *μυχάτοισιν* e Voss. *μυχάταισιν* vulgo. *ἀροῆς* Vind. pro *ἀερθεὶς*. 701. *δινεῦνται*, supra scripto *το*, Ask. *δινοῖτο* Voss. *δινεῖτο* Ruhnk. *δινεῦντο* Paris. et Wrat. vt indicauit Ruhnkenius. vt Schneiderus *δινεῖται*, cui nulla fides, quum hanc lectionem etiam in edd. antiquis esse dicat, in quibus est *δινεῦται*. *ἑκάτερθε* Voss. 702. *ἀλλήλαισιν* — *ἔκυρσαν* Ruhnk. 703. *ἠρήσαντο* Ruhnk. 706. *ὑπ' εἰρεσίαισι* Ruhnk. pro vulgato *ὑπειρεσίῃσι*, quod seruauit Schneiderus. 708. *αἱ δ'* Ruhnk. 710. *ὀμφὴν* Voss. receptum a Schneidero pro vulgato *αὐδήν*.

suspensa debebat transire. Nondum inueni nomen compositum *ἰσοκεραία* alias: formatum puto distinctionis caussa, cum *κεραία* etiam de aliis rebus dicatur, vt sunt *κεραῖαι δρεπανηφόροι* apud Diod. Sic. 17, 44. Tristis et moleste ferens imperium volat ardea, ob periculum: hoc puto exprimi participio *ἀσχαλόων*.

GESN.

700. Vossiani codicis lectio *μυχάτοισι*, quam recepit Schneiderus, nihil est nisi error ex pronunciatione natus. Scripsit enim poeta *μυχάτῃσι*. Epici nunquam datiuum in *αισι*, semper in *ῃσι* formant. Contra breuior forma semper *αις*, nunquam *ῃς*, est. Hoc semel monuisse satis habeo.

706. Ruhnkenius comparat v. 374. et Nonn. III. p. 86. *νήνεμον ἀκροτάτοισιν ὕδωρ ἐχάρασσον*] *ἐρετμοῖς*.

707. (702) Rogauit Orpheus rupes, vti velint discedere, et viam dare transituris Argonautis.

GESN.

710. (705) Doctissimus Piersonus Veris. 1, 9 p. 117 aut *πισύνῳ* vult legi, vt ad *νηῒ* referatur, aut totum versum eiici, vt inepte repetitum ex 263. Fugit illum, *πίσυνον* nostro non modo esse fretum, confisum, sed et-

ἀλλ᾽ ὅτε δὴ πορθμοῖο κατὰ ϛόμα καὶ διὰ πέτρας
Κυανέας ἤμειψε λάλος τρόπις, αὐτίκ᾽ ἄρ᾽ αἵ γε
βυσσόθεν ἐῤῥιζοῦντο, καὶ ἔμπεδον αἰὲν ἔμιμνον.
οὕτω γὰρ Μοῖραί οἱ ἐπεκλώσαντο βαρεῖαι.
Καὶ τότε δὴ προφυγόντες ἀδευκέα πήματ᾽ ὀλέθρου,
Ῥηβαίου προχοάς τε, Μέλαιναν θ᾽ ἱκόμεθ᾽ ἀκτήν,

713. καὶ ἔτι ἔμπεδον Voss. 714. Μοῖραι τάδ᾽ ἐπεκλώσαντο omnes. τόδ᾽ ἐπεκλώσαντο Dinner. p. 505 716. Vulgo Ῥηβανοῦ προχοαῖσι μέλαιν᾽ ἐξικόμεθ᾽ ἀκτήν. Ruhnk. Ῥιβανοῦ. Schneiderus dedit Ῥηβαίου προχοαῖσι Μέλαιναν ἐσίξομεν ἀκτήν. Vid. leg. μέλαιναν ἐς ἱκόμ. GESN.

iam obsequentem. Si ineptum est repetere versus eosdem, nihil Homero ineptius, cum quo ineptire maluit noster, quam saeculi non sui seruire iudicio. Reliqua ex interpretatione, spero, apparebunt. GESN.

713. In eadem re ἐῤῥίζωθεν habet Apollonius II. 605.

714. (709) Βαρεῖαι accipio hac ratione, qua apud Romanos etiam graue est, quod moueri mutariue non potest. GESN.

714. Ἐπικλώθειν et ἐπένησε semper adiunctum habent datiuum. Eum igitur reposui pro τάδε, quod post οὕτω omitti potuit. Iliad. XXIV. 525. ὡς γὰρ ἐπεκλώσαντο θεοὶ δειλοῖσι βροτοῖσιν, ζώειν ἀχνυμένοις. Vtrumque coniunctum Od. XVI. 64. ὡς γάρ οἱ ἐπέκλωσεν τάγε δαίμων.

716. (711) Ῥηβανοῦ] Omnino hic legendum arbitror ῥήβαντος, vel ῥηβαίου· quo vtroque nomine hoc fluentum insignit Apollonius, quod tamen alii aliter nominant. ESCH. V. Holst. ad Steph. h. v. GESN.

716. (711) Ῥήβαν ὠκυρόην ποταμὸν ἀκτήν δὲ μέλαιναν Apollo. 2, 549. Prius hemistichium repetit v. 652 Quam emendationem proposui in Var. Lect. necessariam puto. Requiritur enim profecto ad ἀκτὴν non μέλαιν᾽ h. e. μέλαινα, sed μέλαιναν, et post μέλαιναν syllaba breuis: et veniunt Argonautae *in actam*. Quam facile in maiusculis literis Σ et Ξ confundantur, notum. GESN.

716. Versum minime elegantem dedit Schneiderus, Ῥηβαίου προχοαῖσι Μέλαιναν ἐσίξομεν ἀκτήν, quod scilicet ἱκόμεθα non putaret prima producta dici posse. Brunckius ad Apollon. II. 349. legendum putabat: Ῥηβαίου προχοὰς, ἄκρην θ᾽ ἱκόμεσθα μέλαιναν. Ῥηβαίου est apud Apollonium II. 789. Ἀκτὴν Μέλαιναν Brunckius Apollonio quo-

νῆσον ὑπὲρ δολιχὴν Θυνηΐδα, τῆς ἀπάτερθεν
Τέμβριος ἰχθυόεις θαλεραῖς πλημμύρεται ὄχθαις,
Σαγγάριός θ', ὃς κύματ' ἐπιτρέχει Ἀξείνοιο.
ἀλλ' ὅτ' ἐπ' αἰγιαλόν οἱ ἐνισσόμεθ' εἰρεσίῃσιν,
ἀμφὶ Λύκοιο ῥέεθρον ἐκέλσαμεν, ᾧ ἔπι λαοῖς
κραῖνε Λύκος ποταμοῖο φερώνυμος, ὅς ῥ' ὑπέδεκτο
ἥρωας Μινύας, ξενίῃ δ' ἐγέρηρε τραπέζῃ,

717. ἀπάτερθε Voss. quod non ex hoc, sed ex Ruhnk. affert Schneiderus. 719. Vulgo Εὐξείνοιο. 720. αἰγιαλὸν ἐπενισσάμεθ' Voss. αἰγιαλὸν ἐπενισσόμεθ' Ruhuk. Vulgo αἰγιαλῶν ἐπενεισάμεθ'. 721. Λύκοιος PAIC. 723. Libri omnes ὑπέδεκτο pro ἐγέρηρε.

que II. 349. pro librorum lectione ἄχρην, ex eiusdem libri v. 651. restituit. Sic etiam Strabo XIV. p. 954. Schneiderus ἀκτὴν retinuit, B. Slothouwero obsequutus, qui eam lectionem Valerii Flacci *nigrantibus littoribus* defendere conatur. Maior scilicet Valerii, qui corrupta lectione decipi potuit, quam Strabonis auctoritas est. Quod ego dedi, nec numeros habet fractos, neque datiuo προχοαῖσι laborat. Τὲ post secundum vocabulum posuit noster etiam supra v. 518.

718. Fluuius hic idem, qui Tembrogius apud Plin. VI. 1. Tymbretis vel Thymbris apud Liuium XXXVIII. 18.

719. (714) Innatare, credo, dicit, Sangarii aquas vt leuiores, grauioribus Ponti, qualia de aliis etiam passim narrantur: Pontum vero an ipse poeta hic Euxinum, εὔξεινον, vocarit, dubitare fas est, qui alias semper ἄξεινον, inhospitalem, veteri nomine appellare soleat. Quam facile in veteribus libris quibusdam εὐ et ἀ misceantur, monui ad εὐοινέες an ἀοινέες λοιβὰς v. 601. OBSN.

720. Αἰγιαλὸν legi cum Voss. posse putat Schneiderus, si ὑπενεισάμεθ' scribatur. Spiritus asper nullam producit syllabam. Immo, quod rectissime legitur in duobus optimis codicibus, αἰγιαλόν, excidisse οἱ monstrat, quo breuis syllaba produceretur. Eius in locum, vt saepius, praepositio successit.

722. (718) Cl. Piersonus Verif. 2, 7 p. 225 alterum ὑπέδεκτο librariis putat deberi: poeta dignum et forte verum ἐγέρηρε. Mihi suauitatem poeticam habere videbatur repetitio. Et video Cl. Schraderum in exemplis talium repetitionum posuisse hunc locum Anim. ad Mus. c. 13 p. 233. OBSN.

723. Ἐγέρηρε e Piersoni coni. Verif. p. 225. recepi.

φίλατο δ' αὖ νύκτας τε καὶ ἤματα συννεχὲς αἰεί.
ἔνθα καὶ αἶσά οἱ ἔσχε καταφθίσθαι δύο φῶτας,
Ἴδμον' Ἀβαντιάδην, Τῖφύν τε κυβερνητῆρα.
τοῦ μὲν δὴ κατὰ σῶμα λυγρὴ ἠρείσατο νοῦσος,
τὸν δ' ἔκτεινεν θὴρ σῦς ἄγριος· ἂν δ' ἄρα τοῖς γε

724. φίλετο vulgatum correxit Gesnerus. 725. κατέσχε edidit Schneiderus. Vulgo παρέσχε. 726. Vulgo Ἀμπυκίδην Ἴδμωνα κυβερνητῆρά τε Τῖφυν. 727. Vulgo τὸν δ' ἔκτεινεν θὴρ σῦς ἄγριος· αὐτὰρ ὁ τοῖς γε. Ask. ἔκτανεν, Voss. Ruhnk. ἔκτανε. Schneiderus ita edidit: τὸν δ' ἔκτανε (μόνιος) σῦς ἄγριος· ἂν δ' ἄρα τοῖς γε, in quibus ἂν δ' ἄρα τοῖς γε Ruhnkenio debetur.

725. Schneiderus κατέσχε dedit. Ego οἱ Orphicum praetuli. Id similiter in ἄρα v. 285. et in γὰρ v. 532. mutatum erat.

726. Ἴδμον' Ἀβαντιάδην coniectura est B. Slothouweri verissima. Tum etiam vltima verba ordinem mutare debebant.

728. (723) Caesuram, qua caret hic versus, ei conciliaturus Cl. Lennepius Anim. ad Coluth. 1, 1 p. 3 Τὸν δ' ἔκτειν' ἕτερον σῦς ἀγρ. Vt non reprehenderem versum, si in libris esset: ita illum quem habent libri, hac quidem parte, ob ipsam illam et numerorum asperitatem et exaggerationem nominum praefero. GESN.

728. (723) Αὐτὰρ ὁ τοῖς γε] Hunc et sequentem versum turpissime corruptos esse, quiuis videre potest, quomodo autem restituendi sint, non facile vel sagacissimus etiam. Henr. Stephanus ob articulum ὁ integrum sequentem versum aliter legit ita:

Τύμβον χευάμενος πολιὴν ἐπενήσατο ἄχνην.

Sed, si ita legimus, nullus erit sensus, quis enim ille sit τύμβον χευάμενος, neque Lynceus videre poterit; quod si Lycum dixeris, nego. Is enim non cum Argonautis nauigauit; quod, puto, aduertens Stephanus, versum inter hunc et sequentem deesse arbitratur. Ego secus sentio, et primarium vitium in αὐτὰρ ὁ latere arbitror, quamquam neque θαλλῆν rectum sit. Si in tam desperato loco coniecturae locus relictus sit, arbitrarer potius legendum esse

— Αὐτ' ἄρα τοῖς γε
Τύμβον χευάμενοι, πολιὴν ἐπενήσαμεν ἄχνην. ESCH.

728. Schneiderus, qui μόνιος adiecit, demonstrare debebat primam in ἔκτανον corripi potuisse. Caetera Wakefieldius, quod admiratorum eius gratia affero, in Silu. Crit. II. p. 135. ita corrigit: αὐτ' ἐπὶ τοῖς δὲ τύμβον χευάμενοι πολιὴν ἐπανῆσαν ἐπ' ἄλμην. Nos cum Schneidero Ruhnkenii emendationem ἂν δ' ἄρα τοῖς γε, in reliquis autem Iensianam, nisi quod scri-

τύμβον χευάμενοι πολιὴν ἐπενησάμεθ' ἄλμην,
Ἀγκαίῳ πίσυνοι· τὸν γὰρ Φάσαν ἴδριν ἅπαντες
ναυτιλίης σφετέρῃσι δαημοσύνῃσι κεκάσθαι.

729. In Wrat. πολλὴν ab emendatrice manu pro πολιήν. Vulgo ἐπένησαν θαλλῆν. Voss. Vind. Ruhnk. ἐπένησαν ἆζα. Vind. margo ἐπενήσατο. 731. κεκάσθαι PAIC.

psimus ἐπενισσόμεθ', recepimus. Attulit Ruhnkenius v. 572. ἂν δ' ἄρα τύμβον ἔχευαν. Αὐτὰρ et ἂν δ' ἂρ permutata etiam v. 1246.

729. (724) Τύμβον χευ.] Primum, quum praecedens versus habeat ὁ, non οἱ, legendum puto χευάμενος non χευάμενοι: deinde quod ad duo postrema vocabula huius versus attinet, pro ἐπένησαν quidem non dubito quin ἐπενήσατο reponendum sit, quod conueniat cum ὁ χευάμενος: sed pro θαλλῆν quid reponi debeat, hoc vero mihi dubium est. ἄχνην quidem certe mihi in mentem iam tum, quum ille locus excuderetur, venerat, sed vereor ne nouus iste mos esse comperiatur τοῦ ἐπινῆσαι ἄχνην: quare ἐπέχω. Verum hoc quoque addo, mihi videri deesse vnum versum, aut plures inter hunc et proxime sequentem.
H. STEPH.

728 et 729. (723 et 724) Αὐτὰρ ὁ τοῖς γε] Hic locus etiam pars fuit acrioris iusto contentionis de Diphthongis αι et οι, an illae in fine vocis positae, proxima voce a consona incipiente, corripi possint. Egi de tota re in Ind. tit. αι et οι finales. Iam hunc nostrum locum ita emendabat Casaub. Lectt. Theocritt. c. 18 p. 126 αὐτὰρ οἱ τοῖς γε Τύμβον χευάμενοι πολλὴν θαλίην ἐπένησαν. Intellexit, credo, θαλίην epulas inferiarum. Sed nullam rationem habuisse videtur versus, qui sequitur, qui sic plane non cohaeret, nisi dicere velis, (ad quod festinare solet Piersonus) versum excidisse. Mihi placere Eschenbachianam coniecturam αὖ τ' ἄρα τοῖς γε, iam indicavi in Var. Lect. Bentleius ad Callim. H. in Iou. 87, n. 13 p. 461 ita, αὐτὰρ ἑταῖροι T. χευάμενοι πολλὴν ἐπενήνεον ὕλην. Iens. Lectt. Luc. 2, 6 p. 175, illud οἱ Casaubonianum in medio relinquens, legit πολιὴν ἐπενησάμεθ' (vel ἐπενεισάμεθ') ἄλμην, in quo me habet plane consentientem, videoque illud etiam placere Schradero Anim. ad Mus. 17 p. 306, et Lennepio Anim. ad Coluthum 1, 1 p. 3. Malui tamen hic etiam retinere adhuc vulgatam lectionem et peccare more meo in partem cautiorem.
OESN.

730. (725) Ancaeo, competitori muneris, praelatum ipsius fatidicae Argus iudicio Erginum, narrat Val. Fl. 5, 65. et sunt sane multae antiquorum de his

αὐτὰρ ὁ πηδαλίων οἰήϊα λάζετο χερσίν,
νῆα κατιθύνων ἐπὶ Παρθενίοιο ῥέεθρα,
ὃν δὴ Καλλίχορόν οἱ ἐπωνυμίην καλέουσιν,

732. ὁ addidit Schneiderus. οἰκία PAIC. χειρσὶ pro vulgato χερσὶ Voff. 734. Καλλίχορόν μιν ἐπώνυμον οἱ κ. vulgo.

personis, locis, rebus, dissensiones, quas non ex ipsa modo scriptorum, qui supersunt, Argonauticorum collatione colligere multas liceret, si quis hoc ageret, et fragmentis aliorum ab Apollonii scholiaste conseruatis: sed etiam ex omni aliorum Graeciae et Latii scriptorum numero: vnde tamen tantum abest vt recte argumenteris conficta esse omnia, vt potius tanquam fundum aliquem, veram subesse historiam, inde conficiatur. OESN.

734. (729) Ὃν δὴ καλλίχορον] Rursus turpiter se dant hoc loco interpretes. Καλλίχορος, *fluvius est* Paphlagoniae; de quo vide Apollonii Schol. lib. II. vers. 906. ESCH.

734. (729) Dupliciter poeta in vno versu pronominibus abvsus est, primo quod plane Orientis more ad relatiuum ὃν adiunxit μιν: deinde, quod illud οἱ suum etiam hic inculcavit, de quo in Indice h. v. n. 1. Nisi frequentius esset illud Pleonasmi genus, quam vt corruptionis temere posset argui, non difficile esset hunc versum vtroque liberare, hoc modo, ὃν δὴ καλλ. κατ' ἐπωνυμίην καλέουσι. Idem flumen esse Parthenium et Callichorum, constat. OESN.

734. 735. Hos tam putidos et scholasticos versus non a poeta scriptos esse arbitror, sed e grammatici scholio temere conflatos. RVHNK. Recte vero Ruhnkenium refutauit Schneiderus, tum eo quod Orpheus etiam alibi aliorum carminum suorum mentionem facit, vt v. 40. 46. 1196. tum quod caussa, quare de Callichoro alibi dixerit, manifesta est. Bacchi enim ibi Orgia instituta fuerunt: in quam rem et Apollonium II. 905. sqq. et Ammianum XXII. 8. attulit. Caeterum prosodiae vitium in ἐπώνυμόν οἱ sustuli. Apollonius de eodem Callichoro v. 909.

ἐξ οὗ Καλλίχορον ποταμὸν περιναιετάοντες
ἠδὲ καὶ Αὔλιον ἄντρον ἐπώνυμίην καλέουσιν.

Caeterum, quod Apollonius Callichorum a Parthenio distinguit, Schneiderus signa lacunae se apposuisse dicit, quae quidem nulla apposuit. Apollonius primo Callichorum v. 904. deinde Parthenium v. 936. memorat: noster, si lacuna hic est, ordinem peruerteret. Quare ego fateor me non intelligere, quomodo leuius peccatum sit, ordinem locorum perturbare, quam duos fluuios confundere. Itaque nihil hic puto excidisse.

ἔν τοι ἐγὼ μύθοισιν ἐνὶ προτέροισιν ἔλεξα.
ἔνθεν ἄκρην προβλῆτα παραπλώσαντες ἔβημεν
γῆν ἐπὶ Παφλαγόνων, τήν οἱ παράμειψε θέουσα
Ἀργὼ ὑπὲρ μέγα λαῖτμα· Καραμβίην δ' ἵκετ' ἄκρην,
ἣ ἐπὶ Θερμώδων χέεται, Ἅλυός τε ῥέεθρον,
πολλὸν ἐπ' αἰγιαλὸν δίνας ἁλιμυρέας ἕλκων.

735. ἐνὶ coni. Gesn. pro vulgato ἐπὶ. ἔρεξα Voss. pro vulgato ἔλεξα. 736. ἄκρα Ruhnk. Vulgo ἄκραν. 737. τήν οἱ Voss. Ruhnk. Vulgo τὴν δή. 738. Καραμβίην Voss. Ruhnk. Vulgo Καραμβιακὴν. 739. ἐπὶ coni. Schneideri pro vulgato ἐνὶ. χεῖται dedit Schneiderus pro vulgato κεῖται. 740. πολλὸν ex em. Wesselingii pro βάλλον vulgato recepit Schneiderus.

735. (730) Fuit forte peculiaris caussa poetae, cur hoc Parthenii nomen ita diligenter inculcaret. Respicit ad v. 86 et 262. GESN.

738. (733) Καραμβιάκην] Promontorium hoc Straboni lib. VII. et Apollonio dicitur Κάραμβις. Est vero παφλαγόνων ἀκρωτήριον ἡ Κάραμβις, τὸ διαιροῦν εἰς πελάγη δύο τὸν εὔξεινον πόντον, τῷ ἑκατέρωθεν σφιγγομένον πορθμῷ. inquit Strabo. l. c. ESCH.

738. Καραμβίην recipere non dubitaui. Produxit syllabam ob accentum, Homeri exemplo, quem alii, re non intellecta, etiam cum vitio prosodiae sequuti sunt, vt Dionysius Periegetes v. 1039.

ἀλλ' ἤτοι πυλέων μὲν ὑπαὶ πόδα Κασπιάων
Πάρθοι ναιετάουσιν ἀρήϊοι.

Κασπίαων iota producto dici posse ratus, quia Κασπίη ita diceretur. Nisi accuratissimus scriptor dedit:

ἀλλ' ἤτοι πυλέων ὑπὸ Κασπιέων πόδα Πάρθοι,
Πάρθοι ναιετάουσιν ἀρήϊοι,

repetitione ei vsitatissima. Et Κασπιάων pro Κασπιέων legitur v. 1035.

739. (734) Ἅλυος] Scribe Ἅλυος, ita enim ab aliis appellatur; et pro κεῖται, mallem ῥεῖται. vid. Apollon. lib. II. v. 72. ESCH.

739. Χεῖται dedit Schneiderus. Debebat epicorum more χέεται. Ἐπὶ idem ex Apollonio II. 364. τὴν δὲ (Κάραμβιν) περιγνάμψαντι πολὺς παρακέκλιται ἤδη αἰγιαλός· πολέος δ' ἐπὶ πείρασιν αἰγιαλοῖο ἀκτῇ ἔπι προβλῆτι ῥοαὶ Ἅλυος ποταμοῖο δεινὸν ἐρεύγονται.

740. (735) Obscurant versum participia duo contrarios motus significantia, βάλλον et ἕλκον, ad vnum ῥέεθρον relata: sine coniunctione. Possunt tamen intelligi de aestu maris cum Halye communicato, quatenus nunc in ripas impingit fluctus,

νέρθε δ' ἐπιθρώσκουσι Βορειάδος ἀντίον ἄρκτου
μακρὰ Θεμισκύρης Δοιαντίδος * *
ἄγχι δ' Ἀμαζονίδων δαμνίππων ἄστεα κεῖται,
καὶ Χάλυβες, Τιβαρηνά τ' ἔθνη, λαοί τε Βέχειρες

741. νέρθεν ὑποθρώσκουσι Voss. Vind. Ruhnk. Vulgo νέρθε δ' ὑποθρώσκουσι. βαρειάδος Voss. Vind. βορηάδος Ruhnk. 742. μακρὰ δέ μιν σκύρης βοιατίδος Voss. Vind. Ruhnk. Vulgo βοιαντίδος ἄψεα κεῖται. 744. συβαρῆνα Voss. (vt Gesnerus indicauit) PAIC. Sed Vossianum Τηβάρηνα habere refert Ruhnkenius. Vind. et Ruhnk. Τιβάρηνα. Vulgo deinde λαοί τ' ἐπίχειρες. Margo Voss. ab eadem manu λαοί τε Βέχειρες.

nunc ab illis trahit ac sorbet. Sed nec displicet Cl. Wesselingii coniectura Obseruatt. 1, 22 proposita, et vsu Apollonii 2, 365 et 946 confirmata Πουλὺν ἐπ' αἰγιαλὸν, vel vt propius a βάλλον absit, Πολλὸν, et hoc interpretando secutus sum. Quin etiam nostro v. 746 πολὺς λειμὼν est ingens pratum. GESN.

740. Πολλὸν firmatur loco Apollonii, quem modo attuli. V. Slothouwerus, mire callidus inutilia excogitare, in Act. Soc. Trai. III. p. 153. legendum putat, βάλλον ἐπ' αἰγιαλὸν δίνης ἁλιμυρέος ὁλκόν.

741. Ἐπιθρώσκουσι scribendum erat, vt v. 902. 1272.

742. (737) Μακρὰ Θεμισκύρης βοιαντίδος] Δοιαντίδος legendum, non βοιαντίδος, ex Scholiis ad Apollon. lib. II. v. 373. Δοίας, inquit, καὶ Ἄκμων ἀδελφοὶ, τίνος δὲ πατρὸς, οὐ φέρεται, ὥς φησι Φερεκύδης. Πλησίον δέ φησι τοῦ Δοίαντος πεδία εἰσὶ τρεῖς πόλεις, ἔνθα κατῴκουν αἱ Ἀμάζονες, Λυκαστία, Θεμισκύρα καὶ Χαλυβία. ESCH. Add. 2, 990. GESN.

742. (737) Δοιαντίδος etiam restitui vult Holstenius ad Steph. Byz. h. v. GESN.

742. Verba ἄψεα κεῖται nata, ni fallor ex variante lectione sequentium, ἄστεα κεῖται, veram lectionem loco pepulerunt. Quam, stultum sit, ingenio quaerere, quum non nisi e melioribus libris restitui possit. RVHNK. Heynius, vt refert Schneiderus in var. lectt. ἄγχι' ἀίσσεται, *explicant se, aperiuntur*, coniecit.

744. (739) Καὶ χάλ.] Pro ἐπίχειρες vide an reponi possit Βέχειρες, (quorum mentio fit a Dionysio in descriptione situs orbis) vt sit λαοίτε Βέχειρες. H. STEPH.

744. (739) Καὶ Χάλυβες, Τιβαρηνά τ' ἔθνη] Omnino ita legendum est, non συβάρηνα, vt superiores editiones habent. Nam Τιβαρηνοὶ, ἔθνος σκυθίας. Cum in hoc versu circa vocem ἐπίχειρες aliquamdiu ambigerem, ne-

μίγδην Μοσσύνοισι πέδον περιναιετάουσιν.
βαιὰ δ' ἐπιπλώσαντες ἐκέλσαμεν αἰγιαλοῖσιν,
ἧχί τε Μάκρωνες Μαριανδυνοῖσιν ὅμουροι.

745. Vulgo μίγδην ἐν μοσύνοισι. Voſſ. Ruhnk. μίγδην μνημοσύνης. 746. λαὸν Voſſ. Vulgo λαιά. 747. Vulgo Μαῦροι ἔσαν. Ruhnk. μάκροι ἔσαν, quod Schneiderus etiam e Voſſ. notauit, de qua re nec Geſnerus nec Ruhnkenius quidquam. Vulgo Μαριανδύροισιν. Ruhnk. Μαριανδηνοῖσιν, Voſſ, eodem modo, ſed eadem manus correxit Μαριανδυνοῖσιν.

que tamen Stephani correctio, quae hanc vocem mutat in Βέχειρες, admodum placeret, commodum rurſus auxilium tulit Clariſſ. Graeuius, qui ita ad me: Nihil muta. ἐπίχειρες etiam hoc loco ſunt vicini, qui quaſi ad manum ſunt; deſcribit enim Moſynoecos, qui ſemper coniunguntur cum Tibarenis et Chalybibus. vid. Mel. lib. I. cap. vltimo. Stephanum in Τιβαρηνία. Strabonem et alios. ἐπίχειρ eſt apud Polluc. II. 4. p. 105.
ESCH.

744. Ruhnkenius Weſſelingium ad Hierocl. Synecd. p. 665. attulit.

745. (740) Μίγδην ἐν μοσύνοισι] Hi ab aliis dicuntur μοσσύνοικοι, qui

— ὄρεα ναιετάουσι
Μόσσυνας, καὶ δ' αὐτοὶ ἐπώνυμοι ἔνθεν ἔασιν.
ESCH.

745. Schneiderus, niſi quis Bechires, vel ſimul etiam Tibarenos et Chalybes ab noſtro Moſſynoecos vocatos credere velit, verſum intercidiſſe putat. At metrum eum admonere debebat de vitio. Nam in μοσύνοισι primae duae ſyllabae producuntur. Itaque deleui particulam ἐν. Μόσσυνοι ſunt ipſi Moſſynoeci, non turres. Vid. Interpp. ad Steph. Byz. Heſychius etiam alteram formam Μόσσυνες de populo intelligi tradit. Atque ita legiſſe Cribellus videtur, qui vertit: *ſociaeque manus Stybarena frequentant regna, et Moſynes iunguntur in vrbibus vna.* Hoc igitur dicit noſter: *Bechires et aliae gentes vna cum Moſſynoecis iſtas regiones tenent.*

746. Schoenemannus in Geogr. Argon. p. 14. νῆα corrigit, non male. Schneiderus λαῖτμα dedit, cuius vocabuli nude poſiti exemplum attulit ex Apollonio I. 1299. Lenior noſtra mutatio eſt. Λαὸν in Voſſiano ex adnotato βαιὸν ortum.

747. (742) ἧχί τε Μαῦροι] Omni nos labore circa hunc verſum liberauit Doctiſſimus Holſtenius: cum enim et nos aliquoties pro Μαῦροι Μάκρωνες ſubſtituere voluiſſemus, commode incidimus in eius notas in Stephanum, vbi optime eum hunc locum reſtituiſſe deprehendimus. Tuto igitur cum celeberrimo viro hunc verſum inpoſterum ita lege:

νέρθε δέ τοι Ἑλίκης δολιχὸς παρακέκλιται αὐχὴν
ἔνθα δ' ὑπωρείῃσιν ἐπὶ προβλῆσι κυκλῦνται
τηλεφανεῖς αὐλῶνες ὑπὲρ μυχὸν εὐρέα πόντυ·

749. ἔνθ' ὑπωρείῃσι Voss. προβλῆτι Ruhnk. 750. ὑπὲρ μαχον Ruhnk. πόντυ e Voss. Vind. Ruhnk. Schneiderus. Vulgo κόλπυ.

Ἠχί τε Ταῦροι ἔσαν Μαριανδύνοισι ὅμυροι.

Μαριανδύνοισι legendum esse, pro μαριανδέροισιν, manifestum est vel ex solo vaticinio Phinei apud Apollonium (2, 352). ESCH.

747. (742) Laudat Holstenius de Mariandynis Schol. Apollo. 2, 140. De Μαύροις autem vitiosum dicit. Verum addit, „nisi quis pro Ταῦροι, quomodo rescripsi, malit Μάκρωνες, sed tum maior mutatio facienda, vt versus constet.“ Nempe facile esset Ἠχί τε Μάκρωνες, Μαριανδύνοισιν ὅμυροι. Haec in V. Μαριανδυνία. Sed post in Ταυρικὴ rem plane conficit, et scribi iubet Ἠχι καὶ Ταῦροι ἔσαν Μαριανδύνοισιν ὅμυροι. OBSN.

747. Schoenemannus l. l. ᾗ Τιβαρηνοὶ ἔσαν legendum putat. Sed huius tanta est audacia in hoc loco corrigendo, et versibus in alium ordinem redigendis, vt vix habiturus sit, qui ei assentiatur. Μάκροι ἔσαν e suo codice Ruhnkenius, vt Μάκροι dicti sint Macrones, vel magis etiam Μάκρωνες, deleto ἔσαν probat. Hoc, quantumuis repugnet Schneiderus, recepi. Nam, si quid hic difficultatis est, non est in eo, quod Macrones, sed quod Mariandyni, qui multo ante commemorandi erant, hic nominantur. Μάκρωνες hoc facilius potuit in μάκροι ἔσαν corrumpi, quod syllaba αν non in ipsis versibus, sed supra per compendium scribi solet.

748. (743) Νέρθε δέ τοι ἑλίκης] Taurorum Chersonnesum intelligit, quae longa ceruice a Septentrione in Austrum procurrit. ἑλίκη autem hic Septentrio est, non Helice oppidum, quod hic somniant interpretes. ESCH.

748. (743) Male tamen me habet in illa Holsteniana sententia, quam ornat V. Ταυρικὴ, quod Chersonnesi Tauricae incolae quomodo ὅμυροι confines Mariandynorum vocari possint, vix assequor: et Macrones ad Thermodontem et Parthenium collocati Herodoto 2, 104. Sed nunquam ad liquidum perducetur Geographia Orphica, et vniuersim antiqua, vt non multa maneant tenebricosa. OBSN.

749. Schneiderus mauult προβολῇσι.

750. (745) Cum αὐλῶνες sint conualles, et ob id ipsum vmbrosae, quaeri potest rectene τηλεφανεῖς dicantur, epitheto montibus aptiori? Nempe non tam hoc spectauit poeta, quod e-

ȣ̃ Σίνδης ὄρος αἰπύ, καὶ εὐθαλέες λειμῶνες·
ἔνθα δ᾽ Ἀράξεω ῥεῦμα μεγαβρεμέτȣ ποταμοῖο,

751. Kulgo ȣ̃ Σύμης ὄρος ἐςὶ πολύς τ᾽ εὐθαλὴς λειμών. Voſſ. αἰπὺ pro ἐςί. εὐθαλέα Voſſ. Vind. Ruhnk. 752. Vulgo ἐνθάδ᾽ Ἀράξȣ. Ruhnk. ἔνθα δ᾽.

longinquo poſſint conſpici, ſed quod longe lateque celebrantur, atque e longo inuitant alliciuntque homines ob pulchritudinem ſuam aulones. Quin ipſi montes certe qui complectuntur aulonem, illum et ipſum faciunt τηλεφανῆ. Eſt de aulone in vniverſum, et inprimis Palaeſtinae praeclara Diſſertatio Io. Ge. Waltheri inter obſeruationes ipſius hiſtoricas et criticas, Weiſſenfelſae 1748 editas. Vltima vox ſiue πόντȣ legatur, ſiue κόλπȣ, non mutabitur ſententia. Poteſt enim hic vel totius maris nomen locum habere vel partis. GESN.

751. (746) Verſus Heroicus: penultimam in εὐθαλὴς productam video etiam H. 67, 7. GESN.

751. Symen nemo nouit. Itaque Σίνδης ſcripſi. Strabo XI. p. 753. περὶ δὲ τὴν λίμνην Μαιῶται· πρὸς δὲ τῇ θαλάττῃ τȣ̃ Bosπόρȣ τὰ κατὰ τὴν Ἀσίαν ἐςί, καὶ ἡ Σινδική· μετὰ δὲ ταύτην Ἀχαιοί, καὶ Ζύγοι, καὶ Ἡνίοχοι, Κερκέται τε καὶ Μακροπώγωνες. Similiter Mela I. 19. qui Sindonum (ita vocat) vrbem Sindum habet, quae Sinda Ptolemaeo eſt. Caeterum καὶ εὐθαλέες λειμῶνες ſcripſi, quod probaturos ſpero, qui epicum ſermonem callent. Ruhnkenii πολὺς δ᾽ αἰθαλὴς λειμὼν non ſolum propter malum in fine verſus ſpondeum, ſed etiam propter menſuram adiectiui αἰθαλὴς ferri nequit. Exemplum verbi aſſerendum erat, in quo prima breuis, tertia longa eſſet, quod contra eſt in iis, quae attulit. Atque omnino, quae commemorauit ſpondeum in fine habentia, vt ἱεροθαλής, νεοθαλής, ἡμεροθαλής, aut Dorica ſunt, aut, ſi ſunt in ſcriptore Ionico, ἱεροθηλής, et ſic reliqua, ſcribi debent.

752. (747) Ἐνθάδ᾽ ἀράξȣ ῥεῦμα] Vide ad hunc et ſequentes verſus Plinium lib. VI. c. IX. et Apollon. lib. 4. ESCH.

752. (747) Non magis miror Araxen, e quo Thermodon, Phaſis, ac Tanais funduntur, quam Iſtrum totam Europam percurrentem Herodoti 4, 48 ſq. Haec ignorantiae, literarum paucitati, et miraculorum amori priſcae aetatis condonantur. Talis eſt confluens Eridani et Rhodani apud Apollonium 4, 627. Et, quod magis huc pertinet, 4, 132 παρὰ προχόοισι Λύκοιο, ὅς τ᾽ ἀποκιδνάμενος ποταμȣ̃ κελάδοντος Ἀράξεω Φάσιδι συμφέρεται ἱερὸν ῥόον, οἱ δὲ σὺν ἄμφω Καυκασίην ἅλα δ᾽ εἰς ἓν ἐλαυνόμενοι προχέουσιν. Add. Thermodontis deſcriptio 2, 971

ἐξ ȣ̃ Θερμώδων, Φᾶσις, Τάναΐς τε ῥέȣσιν·
ȣ̃ Κόλχων κλυτὰ φῦλα, καὶ Ἡνιόχων, καὶ Ἀβάσγων.
ὃν παραμειβόμενοι, μυχάτοις ἐπεπλείομεν ὅρμοις
Οὔρων, Χινδαίων τε, Χαρανδαίων, Σολύμων τε,

754. Vulgo Ἀραξῶν. 755. Vulgo ἐπεπλώομεν. ἐνεπλέομεν Ask. ἐπεπλείομεν Voss. Vind. Ruhnk. ἐπεπλέομεν PAIC. 756. Vulgo

sqq. In Araxe etiam minus mirum monstrosam obseruari Geographiae confusionem, cum videatur illud nomen appellatiuum fluminibus cum sono quodam et fragore ruentibus tributum: ad quam ipsam etymologiam *μεγαβρεμέτȣ* epitheton hic alludit. GESN.

754. Ἀραξῶν Ruhnkenius in Ἀράζων mutabat e Steph. Byz. qui Ἄραζος, inquit, *πόλις πρὸς τῷ Πόντῳ.* Callide vero Ruhnkenius omisit haec Stephani verba: *τὸ ἐθνικὸν Ἀράζιος, ὡς Σαβάζιος.* Quibus vti poterant, qui Ruhnkenii coniecturam improbarunt, Schoenemannus et Schneiderus, si Stephanum inspexissent. Ego Ἀβάσγων dedi. Is circa has regiones populus Arriano, Procopio, Stephano Byzantino memoratus. Vide Mannertum T. IV. p. 396. Steph. Byz. in Σάννιγαι, ibique interpretes. Stephano dicuntur Ἄβασγοι, alibi Ἄβασκοι. Similis permutatio litterarum in Ἄραζος occurrit, quod, vt Holstenius obseruauit, alibi Ἄρακος, haud dubie ex Ἄρασκος, scribitur.

755. Recte Schneiderus ὃν refert ad *δολιχὸν αὐχένα.* Orpheus enim, breuitati studens, omnem sinum, in quo Sindi, Araxes, Thermodon, Phasis, Tanais, Colchi, Heniochi, Abasci sunt, apparuisse dicit. Caeterum V. Slothouwerus in Act. Soc. Trai. T. III. p. 154. *μυχάτȣς παρεπλώομεν ὅρμȣς* legendum suspicatur, vt sequentes accusatiui hinc pendere possint, quorum caussa Ruhnkenius versum excidisse putat, probante Schneidero. Mihi secus videtur. *Μυχάτοις ὅρμοις* est *vltimis stationibus*; *ἐπεπλώομεν* autem cum sequentibus accusatiuis iunctum. De qua constructione dubitatum est ab Hemsterhusio ad Lucian. T. I. p. 384. et Abreschio Diluc. Thuc. p. 114. Sed firmat eam praeter paucos locos, quos illi commemorarunt, Appianus de bello Mithridat. 95. T. I. p. 786, 35. *αὐτὸς δ' ἅπαντας ἐπέπλει.* Et de bellis ciuil. IV. 36. T. II. p. 578, 95. *τριήρεις τȣ̀ς αἰγιαλȣ̀ς ἐπέπλεον, σημεῖά τε ἀνίσχȣσαι τοῖς ἀλωμένοις, καὶ τὸν ἐντυγχάνοντα περισώζȣσαι.* Est autem *ἐπιπλεῖν* cum accusatiuo, locum nauigando lustrare: id quod nos eodem modo *beschiffen* vocamus.

756. (751) Οὔρων, Χινδαίων

Ἀσσυρίων τε λεών, τρηχύν τ' ἀγκῶνα Σινώπης,

Χιδναίων. Voss. Χινδαίων. Ruhnk. Χυνδαίων. Vind. χ'ίδαικον. 757. Vulgo τελίων· τρηχὺν δ'.

τε etc.] Versus plane desperatus quem vix sine manuscriptorum ope restitui posse arbitror. Holstenii correctio medelam quidem afferre posset, si credi posset, Argonautas nauim suam humeris per longissimum terrarum spacium portasse, et insanis erroribus delectatos fuisse; tum etiam a vulgari scriptura nimis recedit. Ita autem ille:

Σύρων Χαλδαίων τε Χαρανδαίων Σολύμωντε.

Eadem opera ad Indiae oras eos transportare quis posset, et paucissimis mutatis legere

Οὔρων Χιαναίων τε Χαρανδραίων, Σολύμωντε.

Omnium enim horum populorum meminit Plinius lib. VI. Sed neutrum ferri posse, scio, quamobrem ego ἀπέχω, et doctioribus hunc locum relinquo.

ESCH.

756. (751) Tanto liberius in doctissimum Holstenium lusit non indoctus tum iuuenis quod ille ad Steph. Byzant. V. χαλδαῖοι nullam rationem coniecturae suae reddidit. Poterat autem illam ornare, si libuisset, aut non immortuus esset imperfecto operi, illis ipsis traditionibus, quae diligenter praesertim et ingeniose a Magno Bocharto 4. 31 collectae expositaeque sunt de Colchicarum Aegyptiarumque rerum conuenientia. Forte altius etiam ascendere, et Phoenices appellare licebat. Syrorum quidem et Chaldaeorum, Solymorumque nomina apud Colchos inuenta non plus habent admirationis apud remotioris antiquitatis consultos, quam ipsa circumcisio. Quis ignorat morem colonorum nomina suae patriae antiquae imponendi fluminibus, montibus, vrbibus nouis? Sed haec obiter breuiterque tractari non possunt. Inspicere hic satis fuerit Herodotum 2, 10, et ibi Colchos Aegyptiorum colonos sine dubitatione poni; Syrios autem ad Thermodontem et Parthenium fluuios collocari, animaduertere.

GESN.

756. Vt in nominibus ignotis, fidem optimorum codicum sequutus sum. Vri fortasse iidem qui Vrgi Straboni VII. pag. 470. ad Istrum incolentes, siquidem etiam Sigynos huc traxit noster.

757. (752) Vid. dicta ad 635 de κνημῷ f. κναμῷ. GESN.

757. (752) Vix dubito, quin legendum sit Ἀσσυρίων τε λεῶν, cum praesertim ab Atticorum illa ratione non abhorrere nostrum appareat v. 821. Cogitabam, an forte ad hos Assyrios pertineat, quod est apud Stephanum h. v. Εἰσὶ καὶ ἕτεροι παρὰ τοὺς Σύρους. Iungit hos populos etiam Val. Fl. 5, 110. *Assyrios complexa sinus stat opima Sinope.* Sunt nempe iidem Leucosyri, Cappadoces etc. GESN.

καὶ Φίλυρας, Ναπάτας τε, καὶ ἄςεα πυκνὰ
Σαπείρων·
Βύζηράς τ' ἐπὶ τοῖσιν, ἰδ' ἄξενα φῦλα Σιγύνων.
Ἵκτο δ' ὑπὸ πνοιαῖς ἀνέμȣ πλησίςιος Ἀργὼ
ὄρθριος, ἐρχομένης ἠȣ̃ς ἐπ' ἀπείρονα κόσμον,
ἐς πέρατ' Ἀξείνȣ, Φᾶσιν κατὰ καλλιρέεθρον.

758. Ruhnk. καὶ Χάλυβας ναίτας τε. Schneiderus e Voss. Ναπάτας pro vulgato ναίτας. Deinde ἄςρα πυκνάσαπο et nihil amplius Ruhnk. 759. Σιγύμνων vulgo. 760. Vulgo πνοιῆς, 761. Vulgo ὄρθριον. 762. ἐς πέρατ' Schneiderus e coni. Heringae. Vulgo ἔσπερ' ἐπ'. Post hunc v. in libris omnibus sequitur v. 767. versus autem 763 —766. leguntur post v. 769. vide notam ad v. 770.

757. Wesselingius Probab. c. 9. τε λεῶν legebat, quod Ruhnkenius mutauit in τε λεών, exemplum huius formae ex nostro v. 821. afferens, et e Marm. Oxon. p. 109. Δὲ post τρηχὺν in τε mutaui. Caeterum Schneiderus, paratissimus alias geographiae ignorantiam nostro exprobrare, hunc versum cum Schoenemanno post v. 738. collocandum censet.

758. Ναπάτας τε, cod. Vossiani lectionem, firmauit Ruhnkenius auctoritate Steph. Byz. Νάπις, κώμη Σκυθίας. ὁ οἰκήτωρ Ναπάτης, ἢ Ναπίτης. τῆς κώμης, καὶ Ναπίτης ἐθνικόν.

759. (754) Σιγύμνων] Scribe Σιγύννων, quemadmodum Apollonius lib. IV. p. 320. ESCH.

759. (754) Credo ad hos pertinere, quod ex Ctesiae primo Periplorum ponit Stephanus: Σίγυνος πόλις Αἰγυπτίων, nempe colonia, quales ad Pontum et apud Colchos plures. Non comminiscor, quomodo in Holstenii notas irrepere potuerit indigna ipso et Ryckio obseruatio: „Quid igitur hoc loco est Αἰγυπτίων; An *planos* intelligit, quos vulgo *Aegyptios* dicimus?" Germanicae originis esse miram hanc coniecturam, facile video, cum *Zigeuner* appellari soleant a nostris errones illi, quos *Aegyptios* bona pars Europae appellat. GESN.

759. Sigyni vna cum Thracibus et Scythis memorati Apollonio IV. 320. Herodotus, Σιγύννας vocans, vltra Istrum collocat v. 9. Ad Caucasum, vt videtur, Strabo XI. p. 790.

761. Ὄρθριος etiam Schneiderus praefert.

762. (757) Cl. Wesselingius obseruatt. 1, 22 p. 82 coniicit, ἔσχατ' ἐπ' ἀξείνȣ, vt Apollo. 2, 1264 ἵκοντο Φᾶσίν τ' εὐρυρέοντα καὶ ἔσχατα πείρατα πόντȣ. Hos vocat noster ἀξείνȣ πόντοιο μυχὸς v. 84. Sed Heringa Obs 10 p. 80 totum locum ita constituit: Ἵκτο — Ἀργὼ Ὄρθριος (ἐρχομένης ἠȣ̃ς ἐπ' ἀπείρονα κόσμον) Ἐς πέρατ' ἀξείνȣ, quod

αὐτὰρ ἐπεὶ ποταμοῖο διὰ στόμα πηρῦ ῥέοντος
ἱκόμεθ᾽, αὐτίκα οἱ στέφανος αἱ τείχεα ἐρυμνὸν
Αἰήτεω κατέφαινε καὶ ἄλσεα· τοῖς ἐνὶ κῶας
χρύσεον ἠώρητο χαλαζαίῃ ἐπὶ φηγῷ.

764. αὐτίκα οἱ στέφανος Voss. Vind. Ruhnk. Vulgo αὐτίκ᾽ ἄρα στέφανον. 765. Vulgo Αἰήτου et ἐπὶ. 766. χρύσειον Voss. Ruhnk. ὑπὸ Voss.

magis placebat. Nisi forte ἕσπερα ἀξείνου licet interpretari litus occidenti soli oppositum. Nec video, quid impediat, quo minus ita accipiamus. Pontum quidem pro regione, quam Pontus alluit, solemni appellatione poni, constat: quidni ἄξεινος etiam, quod non tam maris quam accolarum esse epitheton, res ipsa loquitur. Igitur ita verti. GESN.

764. (762) Cl. Wesseling. Obss. 1, 22 p. 69 coniecisse se ait, αὐτίκ᾽ ἄρ᾽ ἄστυ φανὸν, vrbs illustris, quia de στέφανον, neutrius generis non constet, φανὸς autem λαμπρὸς sit apud Hesychium. Sed mox praefert στεφάνη vel στεφάναι, quae sunt Hesychio τεῖχος ἐπάλξεις καὶ πύργων. Forte rectum est, Vossianum στέφανος. Certe v. 895 ἑπτὰ στεφάνοισι κυκλούμενον sic dixit noster. Et videntur indiscretim στεφάνην dixisse ac στέφανον. Ιλ. Σ, 597 στεφάνας καλὰς habent virgines: et Ιλ. N, 736 στέφανος πολέμοιο est corona hostium hostem circumdans. Putabam aliquando στέφανον esse accusatiuum pendentem a κατέφαινε, Ostendit Tiphys muros. Sed solet noster hoc verbo intransitiue vti, apparuit, quod Index noster demonstrat. Itaque nihil affeuero. GESN.

765. (763) Τοῖς ἐπὶ κῶας] Pro ἐπὶ, mallem legere ἐνί. ESCH.

766. (764) Fateor, me nec auctorem laudare alium posse χαλαζαίης φηγοῦ, neque quid sibi velit, aliter, quam coniectando assequi, nempe grandinosam, ita fertilem, vt leuiter concussa tanquam grandinem suae glandis fundat. Glandineam fagum dixit in sua interpretatione Cribellus: modo non Grandineam ipse ad verbum reddiderit. Cl. Bernardus ad Synes. de Febr. p. 13 ἀζαλέῃ coniicit. Sed non indicat, cur arida fagus viridi hac in re praeferri debuerit. Caeterum Apollonius quoque 2, 406 ἐπ᾽ ἄκρης φηγοῖο ponit vellus; sed 2, 1149 et 1274 ἐπὶ δρυὸς ἀκρεμόνεσσιν. GESN.

766. Gesneri explicatio ineptissima est. Schneiderus scorpium frigus ictu inducentem ab Nicandro Ther. 13. χαλαζήεντα vocatum adnotauit, quod ibi aliter interpretatur scholiastes, eumque imitatos esse Maximum περὶ καταρχῶν 123. et Nonnum 4. 2. 18, 12. Nonni locos

Ἀγκαῖος δ' ἤνωγε, παραιφάμενος ἐπέεσσιν,
λαίφεά τε στέλλειν, καὶ ἐπίκριον αὖθι χαλάσσαι,
ἱστὸν ἀνακλίναντας, ὑπ' εἰρεσίῃ δὲ νέεσθαι.
ὣς οἱ μὲν τὰ ἕκαστα πονείαθον· αὐτὰρ Ἰήσων

768. ἐπίκριον Ruhnk. Gesn. Vulgo ἐπ' ἰκρίον. PAIC. ἐπ' ἰκρίων. 769. εἰρεσίην Voss. Ruhnk. 770. πονείατον Voss. Vulgo πονήσατο.

ibi nemo inuenerit, sed IV. 343. p. 132, 7. et XVIII. 256. p. 502, 12. Hic etiam XVIII. 252. p. 500, 22. χαλαζήεντας ὀϊστούς, sed proprie dixit. Videtur hoc verbum *virulentum* significare: vnde Hipponactis tumulus χαλαζεπὴς τάφος apud Philippum in Anth. 83. T. II. p. 235. Brunck. Similiter χάλαζα in Soph. Oed. R. 1278. de effossis oculis: ἀλλ' ὁμοῦ μέλας ὄμβρος χαλάζης αἱματός τ' ἐτέγγετο. Ita legendum. Intelligit aquosum humorem vna cum sanguine ex oculis defluentem. Quod si haec vis est vocabuli χάλαζα, seruari debebit χαλαζαίῃ propter locum Apollonii Rh. III. 818. de radice quadam: τῆς οἴην τ' ἐν ὄρεσσι κελαινὴν ἰκμάδα φηγοῦ Κασπίῃ ἐν κόχλῳ ἀμήσατο φαρμάσσεσθαι. Scholiastes ibi: τὸ ἀποφερόμενον ὑγρόν, ὀπὸν εἶπε τῆς φηγοῦ.

767. Productio breuis syllabae debetur antiquis epicis, apud quos haec verba hoc ordine posita inueniebantur, vt apud Hesiodum Theog. 90. μαλακοῖσι παραιφάμενοι ἐπέεσσιν.

768. Apte comparauit Schneiderus Apollonium II. 1264.

768. (759) Ἐπ' ἰκρίον αὖθι χαλάσσαι] Schol. Apollon. loco iam saepius citato: Ἰκρίον, οἱ μὲν μέρος τοῦ ἱστοῦ λέγουσι. βέλτιον δὲ νοεῖν ἰκρίον τὴν καλουμένην κεραίαν, ἧς τὰ ἄκρα ἀκρότερα λέγονται. λέγεται δὲ ἰκρία καὶ τὰ σανιδώματα, οἷς οἱ πάσσαλοι πρόσκεινται. Arbitror tamen ego, commodius hic legi ἐπίκριον, vna voce. BSCH.

768. Non potui dubitare, quin ἐπίκριον vna voce scribendum esset. Diligens est in nomine ἰκρίον declarando Eustathius ad Ιλ. O, 676 p. 1046, 21 et ad Οδ. Γ, 353 p. 133, 35. De priore loco adscribam, quod maxime huc pertinet: Τὰ ἰκρία — καὶ ἐπὶ ἱστοῦ — ὅθεν καὶ ἐπίκριον τὸ κέρας τοῦ ἱστοῦ, ὃ κοινότερον (lingua ῥωμαϊκῇ recentium Graecorum) κερατάρια καλεῖται. Iubet Ancaeus primo vela contrahi et conuolui, tum antennam deligatam ad malum solui, denique ipsum malum in ἱστοδόκην suam reponi, vt Ιλ. A, 434: cum iam velificatione nihil opus esset, sed remigio solo in Phaside res gerenda. GESN.

770. Ante hunc versum lacunae signa posuit Schneiderus. Et id sane necessarium est, si vulgatus versuum ordo, in quo

αὐτίκα οἱ μέρμηρε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
ξυνῇ τ' ἐν Μινύῃσι διπλῆν ἀνενείκατο φωνήν,
ἤ οἱ ἐπ' Αἰήταο μόλοι δόμον οἶος ἀπ' ἄλλων,
μειλιχίοις στέρξοι τε παραιφάμενος ἐπέεσσιν,

771. αὐτίκα μερμήριξε vulgo. μέρμηρι PAL μέρμηρε C. φρένας Ruhnk. 772. Vulgo ξυνὴν μὲν Μινύαισιν ἄδην. 773. ἠέ γ' ἐπ' vulgo. ἤ μιν ἐπ' Voss. Vind. ἤ μιν ὑπ' Ruhnk. Deinde vulgo μόλῃ. Tum ἄϊδος εἴσω Voss. 774. στέρξει — ἐπέεσσι Voss. στέρξοι Ruhnk. Vulgo στέρξῃ.

ante hunc v. leguntur 763 — 766. seruatur. Sed hunc vt mutarem, duas habui caussas, vnam, quod, quid fecerint Argonautae, vix quidquam reperiri potest, qui, quae in ostio fluvii nauigantes facere debent, iussi sint facere iam antea ab Ancaeo; alteram, quod infra v. 1160. in simillima re, quum Argonautis imperia data essent, eadem verba, ὡς οἱ μὲν τὰ ἕκαστα πονείαθον sequuntur. Caeterum vulgata lectio πονήατο, quae vereor vt alio huius formae exemplo defendi possit, etiam hiatu laborat, et hic et infra v. 1160. Quem quum vtroque in loco optimus codex Vossianus tollat, restituendum putaui vnius litterae mutatione formam in aliis certe verbis vsitatissimam, cuius exempla, praeter Piersonum ad Moer. p. 118. congessit Fischerus ad Well. Gramm. III. 1. p. 11 seq.

771. Genuina est vett. librorum lectio μέρμηρε, quae οἱ excidisse monstrat.

772. Recte monet Schneiderus ξυνὴν φωνὴν ineptissime de deliberatione dici. Manifestum est ἄδην ineptissimum esse, cuius loco requiritur necessario verbum, quo duplex consilium indicetur. Itaque ξυνῇ scripsi, et ex litteris ΝΑΔΗΝ leni mutatione ΔΙΠΛΗΝ feci.

773. Ruhnkenius legendum censuit: ἤ μιν, ἐπ' Αἰήταο μολὼν δόμον οἶος ἀπ' ἄλλων, vt μὶν pertineret ad θέλξοι. Sic enim legit. Schneiderus tum certe στέρξοιτο vel θέλξοιτο scribendum fuisse putat, ne τὲ sit impedimento. Sed vnde passiuum? Omnino melius, et Homerico sermoni, quem epici omnes consectantur, conuenientius, quod Gesnerus in variis lectt. coniecit, ἤ ὅγε. Iliad. I. 188. ἐν δέ οἱ ἦτορ στήθεσσιν λασίοισι διάνδιχα μερμήριξεν, ἤ ὅγε φάσγανον ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηρῦ τοὺς μὲν ἀναστήσειεν, ὁ δ' Ἀτρείδην ἐναρίξοι, ἠὲ χόλον παύσειεν, ἐρητύσειέ τε θυμόν. Malui tamen οἱ in nostro scribere, cuius expulsi indicium est μίν, vt supra v. 734. 781. et alibi. Vide indicem. Μόλοι scripsi, propter sequentia στέρξοι et λεύσσοι.

774. (769) Suspicatur Cl. Ruhnk. Ep. 1 p. 6 pro στέρξει legendum θέλξει, bona sine du-

ἠὲ μεθ' ἡρώεσσι, καὶ ἐς μόθον αὐτίκα λεύσσοι.
ἀλλ' ὅ οἱ Μινύῃσιν ἐφήνδανε πᾶσι νέεσθαι·
δεῖμα δ' ἐνὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
ἀμβολίην θ', ἵνα οἱ τελέσῃ, τάπερ αἶσα γενέσθαι.
ὦκα δ' ἄρ' οὖλον ὄνειρον ἀπ' οὐρανοῦ ἧκε φέρεσθαι
ἐς δόμον Αἰήταο. συθεὶς δ' ὅγε δεῖμα πέλωρον

776. ὅ οἱ Voss. Vind. Ruhnk. Vulgo ὁ γάρ. ἐφήνδανε pro vulgato ἐπήνδανε Schneiderus. 778. ἵνα οἱ Voss. Vind. Ruhnk. Vulgo ἵνα δή. 780. Vulgo εἰς.

bio sententia: nec difficilis nimium vtriusque verbi permutatio. Sed tamen nihil opus est mutatione, si admittamus τέρξει positum esse (velut in Ebraeorum coniugatione Hiphil) non vt contentum esse, acquiescere, significet, sed placare alterum, facere vt contentus sit, et acquiescat. Videor mihi hunc verbi vsum obseruasse, verum adnotare certe suo loco neglexi. Certe cum τέργειν amare sit, τέργειν ἐπέεσσι erit verbis amorem et beniuolentiam testari, vt φιλεῖν στόματι osculari. OESN.

774. Vulgatum τέρξῃ Ruhnkenius in Ep. Crit. I. p. 95. in θέλξῃ mutabat; in Ep. Crit. II. p. 257. tacite θέλξοι dedit. Non meminerat vir doctissimus τέργειν esse *orare* etiam in Sophoclis Oed. Col. 1094.

775. (770) Suspicabar legendum αὐτίκ' ἐλεύσοι, cum ἐλεύθω etiam terminatione actiua agnoscant Grammatici, et futurum optatiui non careat exemplis, ἐς μόθον ἐλθεῖν autem sit ad arma venire sine dubio: ἐς μόθον αὐτίκα ἔλθοι rectum et ipsum esset. Verum postquam deprehendi illud λεύσσοι in Vossiano: putare coepi, vsurpatum illud esse eo modo, vt Latini dicunt *spectare pugnam* i. comparare se ad pugnam. OESN.

775. Similiter Aeschylus Sept. c. Th. 556. χεὶρ δ' ὁρᾷ τὸ δράσιμον, et scriptor satis recens, qui vltimam Euripideae Iphigeniae in Aulide scenam, vt verissime obseruauit Porsonus in praef. ad ed. sec. Hecubae p. 21. composuit, v. 1624. στρατὸς πρὸς πλοῦν ὁρᾷ.

779. (774) Οὖλον ὄνειρον perniciosum somnium significare hic et Ιλ. Β princ. credendum est Grammaticis. Sed de hoc nomine vid. ad 955. in vniuersum. OESN.

780. Δεῖμα πέλωρον, inquit Schneiderus, *ridebis mecum vmbrae vestem immanem iniectam.* Num, obsecro, δεῖμα est εἶμα?

ἔσκηψεν βασιλῆϊ περὶ φρένας, ὅς οἱ ἔδοξεν
παρθένε, ἣν ἀτίταλλεν ἐνὶ μεγάροισιν ἑοῖσιν,
Μηδείης κόλποισιν ἐν ἱμερτοῖσι συθῆναι
ἀςέρα παμφανόωντα δι' ἠερίοιο πορείης.
ἡ δ' ἐπεὶ ἐν πέπλοισι λάβεν κεχαρηότι θυμῷ,
ἦκε φέρεσ' εἰς χεύματ' ἐϋῤῥείτε ποταμοῖο
Φάσιδος· ἀςέρα δ' αὖ οἱ ἀναρπάξαντα ῥεέθρῳ

781. βασιλῆϊ pro vulgato βασιλῆα Schneiderus. Deinde vulgo ὅς νιν. 782. Voſſ. παρθένον. 783. Voſſ. τόξοισιν. 786. Vulgo χεῦμα ἐϋῤῥύτε. Voſſ. Ruhnk. ἐϋῤῥείτε. 787. Vulgo ἀςέρα δ' αἰὲν ἀναρπάξαντα ῥέεθρον. In Schneideri editione legitur ἀςέρα δ' αὖ νιν ἀφαρπάξαντα ῥεέθρῳ.

781. Tragicum νὶν deleri debebat. Schneiderus νῦν coniicit. Id in οἱ mutatum nemini puto improbabitur. Et hoc malui, quia ſemper eo noſter vtitur, quam ἱν, quo vſi ſunt Heſiodus, (vid. Apollon. Dyſc. poſt Maittair. de dialect. p. 427. et Ruhnk. Ep. Crit. I. p. 115.) ac Pindarus Pyth. IV. 63. Nem. I. 97. ex noſtra emendatione, cum νὶν in his locis legeretur. Videtur hoc pronomen etiam Olymp. VI. 107. pro μὶν reſtituendum eſſe, ita: ἀντεφθέγξατο δ' ἀρτιεπὴς πατρία ὄσσα μεταλλάσαντί ἱν, quo facto difficultates, quae criticos torſerunt, facile ſuperantur.

786. Pluralem χεύματα metrum requirebat.

787. (782) Quid ſibi velit in hac narratione αἰὲν, equidem comminiſci non poſſum; neque indicatur, quid rapuerit ſtella, et per Pontum abſtulerit. Suſpicor dediſſe poetam, ἀςέρα δαί ἑ ἀναρπ. Qua ratione plane nihil de antiqua ſcriptura mutatur, niſi quod vltima de αἰὲν tollitur: quae nempe tum demum adiecta videatur, cum male praecedentes literae diuiſae et coniunctae ſunt: cui malae diſpoſitioni occaſionem forte dedit non valde frequens vſus τῆς δαί, de qua inter antiquiſſimos Grammaticos non conſtitiſſe nouimus. Vid. VV. DD. ad Heſych. poſt Δαῖροι, vbi eſt σύνδεσμος ἴσος τῷ δὲ συμπλεκτικῷ. De illo vſu Homerico et Atticorum, Euripidae praeſertim et Ariſtophanis, in interrogationibus hic nihil dicimus. Vtamur modo illo Apollonii Argon. 1, 267 Δμώεσσι δ' ἀρήϊα τεύχε' ἀείρειν Πέφραδεν, οἱ δαὶ σῖγα κατηφέες ἠείροντο, vbi ſimpliciter, vt hic, συμπλεκτικὸν eſt, h. e. narrationis partes connectit. Reliqua, ſpero, ex interpretatione apparent. Οἴχεσθαι ῥέεθρον ſine praepoſitione dici, Homeri familiarem non offendet. GESN.

787. Ruhnkenius in priore Epp. Crit. editione ἀςέρα δή μιν ἀφαρπάξαντα ῥεέθρῳ coniecerat.

οἴχεσθαι πόντοιο δι' Ἀξείνοιο φέροντα.
ταῦτα δ' ἐσαθρήσας δολίȣ ἐξέσσυθ' ὕπνοιο
ἀπροφανές; συγερὸν δὲ περὶ φρένας ἵκετο δεῖμα·
ἆλτο δ' ἄρ' ἐξ εὐνῆς· δμωσὶν δέ οἱ ὦκ' ἐπέτελλεν
ἵππȣς ἐντύνειν, ὕπο δὲ ζεύξασθαι ἀπήνην,
ὄφρά κε μειλίξαιτο κιὼν ἐπὶ ῥεῖθρον ἐραννόν,
Φᾶσιν δινήεντα, σὺν ἐνδαπίαις μίγα νύμφαις,

789. Vulgo ἐξέσσυτο ὕπνȣ. Post ὕπνȣ comma posuit Schneiderus. 790. ἀπροφανῆ Voss. Vind. Ruhnk. Vulgo ἀπροφανὲς. Dein συγνὸν Ruhnk. Volgatum εἵλκετο in εἵλετο e Wrat. et Paris. mutauit Schneiderus. Ruhnk. δεῖγμα. 791. εἶκ' Ruhnk. 792. ζεύξεισθαι Ruhnk. 793. μειλίξαιντο Voss. 794. ἐνδάπιοι μίγα Voss. in cuius margine μίγμα. Ask. PAIC. μίγα. Steph. μίγα. Dinnerus p. 786. ἐνδαπίαις μέγα. Vulgo ἐνδαπίῃς.

In altera editione sic ei placuit: ἀστέρα δ' αὖ νιν ἀναρπάξαντα, ῥέεθρον οἴχεσθαι. At nec tragicum νίν, neque, quod Schneiderus quoque obseruauit, ῥέεθρον οἴχεσθαι ferri potest, quia incommode stella in flumen delata in flumen abire diceretur. Pronomine, quo Medea indicetur, nihil opus: sed nostri consuetudo οἱ sibi vindicat. Tum ῥεέθρῳ scripsi, quod cum ἀναρπάξαντα iungi debet. Nam ἀφαρπάξαντα ῥεέθρȣ quid sit, non intelligo. Ἀστὴρ, Iason, Medeam flumine auferre dicitur.

789. Ad hiatum tollendum ἐξέσσυθ' ὕπνοιο scribi debuit. Corripiunt primam in ὕπνος recentiores.

790. (785) Illud εἵλκετο, quantum mea ope impedire possum, eripi poetae non patiar. Videtur allusionem habere ad ἕλκος, quod ἀπὸ τȣ̃ ἕλκειν deriuant Grammatici, quod pars sincera *trahitur* ab vlcere. GESN.

790. Mirum ni scripsit ἀπροφάτως, vt v. 626. 668. et saepe Apollonius. Deinde recepi elegantem Ruhnkenii coniecturam ἵκετο, quam firmauit et nostri exemplo v. 1163. θάμβος δὲ περὶ φρένας ἵκετο πάντας, et Arati Phaen. 473. τῆμος δὲ περὶ φρένας ἵκετο θαῦμα.

793. (788) Videtur hoc indicare poeta, somnii expiandi causa hanc ad Phasin profectionem institutam esse. Ne Phasis sibi raperet filiam, rex metuebat. GESN.

794. (789) Ἐνδαπίῃς μίγα νύμφαις] Vulgares editiones legunt μίγα, fortassis neque sic male. ESCH.

794. (789) Cum, quid μίγα hic sibi velit, plane non intelligam, suspicor esse errorem Stephanianae a posterioribus, vt solet, repetitum. Dixerunt, non dubito, vt συνάμα, ita etiam

ψυχάς θ' ἡρώων, ὅσσαι τ' ἐπὶ ῥεῖθρον ἄμειβον.
θυγατέρας δ' ἔκληζε θυώδεος ἐκ θαλάμοιο,
Χαλκιόπην σὺν παισὶν ἀποφθιμένου Φρίξοιο,
ἠδ' ἁπαλὴν Μήδειαν, ἀριπρεπὲς εἶδος ἔχουσαν,
παρθένον αἰδοίην, ὄφρ' ἂν συνέποιντο κιόντι·
Ἄψυρτος δ' ἀπάνευθε δόμους ναίεσκε τοκῆος.

795. ὅσσαι ἐπὶ Schneiderus e Voſſ. 796. ἔκληζε, quod Geſnerus dedit, eſt in Vind. δὲ ἔκλυε Ruhnk. θαλάμοις Voſſ. 800. πολῆος vulgo.

συμμίγα, quod hic poetica tmeſi diſſolutum eſt. GESN.

795. Quoniam apud Apollonium II. 1275. Iaſon ψυχαῖς καμόντων ἡρώων libat, Schneidero probabilis ſit Heynii ſententia, verba ἐπὶ ῥεῖθρον ἄμειβον, *qui Stygem traiecerunt* vertentis. Tum vituperat noſtrum, qui Stygem ſimpliciter ῥεῖθρον vocaverit. At neuter animaduertit, quod in promptu eſt, non ἄμειψαν, ſed ἄμειβον ſcriptum legi. Quare haec verba nihil aliud ſignificare poſſunt, quam *quae ad Phaſin aduentare ſolebant.*

796. (791) Sexcenta exempla ſunt, vbi primae editionis errores repetunt reliquae ad Stephanum vsque. Neque poſt Stephanianam temere quidquam mutatum eſt. Non eſt igitur mirum, cum ſemel eruditos Stephani oculos fefellit illud incongruum ἔκλυζε, illud neque a duobus ſucceſſoribus eſſe emendatum. GESN.

800. (795) Rationem parentheſi huius verſus reddere puto Poetam, cur Abſyrtus non vna cum patre profectus ſit. Habitabat ſeparatim extra vrbem, vt longum fuerit feſtinanti Aeetae illum arceſſere ad cerimoniam, in qua non valde opus illo erat. Apollonius in eo loco, qui fundus eſt Ruhnkenianae emendationis, 3. 239 in deſcriptione vrbis Colchorum, atque adeo non in ea parte fabulae, quam hic tractamus, memorat domum Abſyrti e regione regiae Aeetae poſitam. Si ſermo eſſet de hiſtoria eadem, eaque vera, haec vrbana domus non repugnaret villae ab vrbe remotiori: nedum vt poetae narratio vnius ſit ad alterius fidem exigenda et mutanda. Si quis vetera ad laudatum modo Apollonii locum ſcholia inſpicere velit, videre poterit quinque diuerſas matres Abſyrto a nobilibus totidem ſcriptoribus aſſignari. GESN.

800. Noli dubitare, quin legendum ſit: Ἄψυρτος δ' ἀπάνευθε δόμους ναίεσκε τοκῆος, vt apud Hom. Od. I. 36. γαίῃ ἐν ἀλλοδαπῇ ναῖε ἀπάνευθε τοκήων. Abſyrtum vero ſeparatim a patre habitaſſe ex Apollonio Rhod. III. 241. intelligitur. RVHNK.

ἅρμα δ' ἔπι χρύσειον ἔβη μέγα θυγατέρεσσιν
Αἰήτης. τὸν δ' αἶψα δι' ἐκ πεδίȣ φέρον ἵπποι
χεῖλος ὑπὲρ ποταμȣ̃ δονακώδεος, ἔνθα περ αἰεὶ
εὐχωλὰς ῥείθροισι καὶ ἱερὰ καλὰ κόμιζεν.
κείνῃσιν δ' ὄχθῃσιν ὑπόδρομος ἤλυθεν Ἀργώ·
τήν ῥα τότ' Αἰήτης εἰσέδρακεν, ἐν δ' ἄρα πολλȣ̀ς
ἑξείης ἥρωας ὁμιλαδὸν ἑδριόωντας,
ἀθανάτοις ἰκέλȣς· περὶ γάρ οἱ τεύχεα λάμπεν.
τοῖσι δ' ἄρ' ἐν πάντεσσι μετέπρεπε δῖος Ἰήσων·
Ἥρῃ γὰρ πέρι πάμπαν ἐτίετο, καί οἱ ἔδωκεν
κάλλος τε μέγεθός τε καὶ ἠνορέην ὑπέροπλον.

803. ποτάμοιο Voss. Ruhnk. 804. Vulgo κάλ' ἐκόμιζον. Schneiderus κάλ' ἐκόμιζεν ex Ruhnk. dedit. 805. κείναισιν δ' ὄχθαισιν vulgo. 806. Vulgo καί ῥά. Ruhnkenii τήν ῥα recepit Schneiderus. εἰσέδρακεν pro vulgato εἰσέδραμεν habent Voss. Vind. Ruhnk. Post Gesnerus coniecit εἶδ' ἄρα. 808. ἰκέλȣς Ruhnk. Vulgo περὶ γάρ ῥά ἑ. Ῥὰ omittit Ruhnk. 810. Vulgo Ἥρη. 811. κάλλος καὶ Voss.

Si ruri habitasset Absyrtus, id postea certe indicari debuisset.

804. Leuo est, quod καλὰ κόμιζεν scripsi: sed haec quoque ad epici sermonis obseruationem pertinent.

806. (801) Cum ad manifestam rationem, iam a Cl. Wesselingio Obss. 1, 22 p. 90 propositam, etiam Vossiani libri auctoritas accederet, non debuit diutius corrupta manifeste lectio hic tolerari. Sic fecimus supra 463. Pro ἐν δ' ἄρα, h. e. ἐν αὐτῇ εἰσέδρακεν, verti, quasi esset εἶδ' ἄρα. Illa lectio hiulca binis supplementis indiget; in hac nihil abundat. BRUNCK.

808. Oἱ, quod hic requiritur, eo certius reponi potuit, quod ῥά, saepius apud nostrum huic pronomini substitutum, in cod. Ruhnk. abest. Homerus Iliad. XXII. 32. ὣς τȣ̃ χαλκὸς ἔλαμπε περὶ στήθεσσι θέοντος. IV. 431. ἀμφὶ δὲ πᾶσι τεύχεα ποικίλ' ἔλαμπε.

810. Datiuum Ἥρῃ pro nominatiuo restituendum esse sensit Schneiderus. Tantillam eamdemque tam necessariam mutationem recipere in textum debebat. Quis non meminerit Homerica illa: θεὸς ὣς τίετο δήμῳ, τάων μοὶ περὶ κῆρι τιέσκετο Ἴλιος ἱρή.

ἀλλ' ὅτε δὴ σχεδὸν ὄντες ἐπ' ἀλλήλοις βάλον ὄσσε,
Αἰσονίδης Μινύαι τε περὶ φρένα παγχνώθησαν.
πρόσθε γὰρ Αἰήτης μὲν ἐφ' ἅρματος ἠέλιος ὣς
λάμπετο μαρμαρυγῇσι πέριξ χρυσέων ἀπὸ πέπλων·
ἀμφὶ δέ οἱ στεφάνη κεφαλὴν ἔχε θυσσανόεσσα
ἀκτῖσιν φλογέαις· σκῆπτρον δ' ἐν χερσὶν ἐνώμα
ἀστεροπαῖς ἴκελον· δοιὼ δ' ἑκάτερθεν ἐήσθην
θυγατέρες· ταῖς γάρ οἱ ἀγαλλόμενος πεφόρητο.
σμερδνὸν ὑπ' ὀφθαλμοῖσι δ' ἐσέδρακε νηῒ πελασθείς,
καί οἱ ἀπὸ στηθέων βριαρὴν ἀνενείκατο φωνήν,
δεινὸν ὁμοκλήσας· μέγα δ' ἀμφιάχων ἐγεγώνει·

813. Vulgo Αἰήτης Μινύαι τε. περὶ χρεία Voff. 815. μαρμαρυγαῖσι vulgo. πέριξ Gefneri coniecturam habent Voff. Ruhnk. Vulgo περί. 816. Vulgo στεφάνην κεφαλὴ ἔχε θυσσανόεσσαν. 817. φλογίαις Ruhnk. 818. ἔηστον vulgatum vel ἔηστον, vt in Crat. in ἔησθον mutari voluit Gefn. 819. Vulgo γάρ κεν. 822. Vulgo δ' ἀντιάχων.

812. Wakefieldius fine cauſſa, vt folet, ἀλλήλυς fcribit in Silu. Crit. III. p. 74. et mox v. 581. abfurde περιχρυσέων.

814. (809) Toto ornatu patria Solis infignia oftentat Aeetes V. ad 870. GESN.

816. (811) Ἀμφὶ δέ οἱ] Legendum crediderim — στεφάνη κεφαλὴν ἔχε θυσσανόεσσα. H. STEPH.

816. (811) Ἀμφὶ δέ οἱ] Stephanus vult: στεφάνη κεφαλὴν ἔχε θυσσανόεσσα. ESCH.

816. Tam Graeca eft H. Stephani coniectura, στεφάνη κεφαλὴν ἔχε, vt recipi debuerit ab editoribus. Hom. Iliad. XXII. 322. τοῦ δὲ καὶ ἄλλο τόσον μὲν ἔχε χρόα χάλκεα τεύχη.

818. Ἔηστον verbum nihili in ἐήσθην mutaui. Iliad. IV. 21. πλησίαι αἵγ' ἥσθην.

819. Miror minime Graecum κὲν feruatum effe a Schneidero, quod in οἱ mutaui.

822. Recte obferuauit Schneiderus ἀντιάχων hic non effe aptum. Quare fufpicatur, hoc hemiftichium errore librarii e v. 831. huc translatum fuiffe. Quin Cribellus totum verfum in verfione omifit, quamquam, vt videtur, non quod cum in co-

Φράζετον, οἵτινες ἐςὲ, τί δὲ χρέος ὔμμας ἱκάνει,
ἔκ ποθεν ἐλδομένοισι Κυτηΐδα γαῖαν ἀμεῖψαι.

823. Φράζετε — ἐςὸν Voss. Vulgo Φράζετον — ἐςὲ. Deinde vulgo ὑμᾶς. Gesnero placet ὔμμιν. Schneiderus dedit ὔμμας. ὑμᾶς Crat. 824. Vulgo ἐκ πόθεν ἐλδομένοισι. Dein vulgo Κυτηΐδα. Κυταιΐδα γάγαν Ruhnk.

dice suo non haberet, sed quod non intelligeret. Certe v. 851. vbi vltima repetuntur, vertit: *heroas namque ingens moeror habebat.* Equidem ἀμφιάχων, Homero vsurpatum vocabulum, restituere malui. Quamquam suspicari liceret, μέγα δὲ ἰάχων scriptum fuisse. Producunt enim recentiores epici huiusmodi syllabas interdum, si in his ipsis loquutionibus Homerus praeiuit. Atque apud hunc ἰαχή, et verbum ἰάχειν, vbi augmento caret, praecedentem breuem syllabam producit. Vid. Heyn. ad Iliad. XIX. T. VII. p. 756 seq. qui in eo errat, quod etiam, vbi augmentum est, digamma fuisse putat.

823. (818) Clarckiana illa sententia, qua negat vnquam dualem pro plurali poni, nimis Geometrica et abrupta est, quod pulchre vidit ad Ιλ. Α. 566 Ernestus, et pluribus vel ipsius Homeri exemplis potest ostendi. Sed hoc loco vti non lubet, ob Vossianam lectionem Φράζετε· quamquam quod vna manu dare videtur hic codex Clarckio, id altera idem adimit: ἐςὸν enim duale est. Sed versui non congruit, et forte ortum ab homine, qui indicare vellet, ad Φράζετον referendum fuisse ἐςόν. Cf. 843. 1089. it. de Lapp. Pr. 77. Sed difficilius est videre, quomodo cohaereant, quae abrupta et regia breuitate sequuntur. Concedamus, formam pronominis ὑμᾶς recte se habere; demus ἱκάνει με χρέος significare, *inuadit me necessitas*, vel *venit mihi vsus:* quid sibi vult Datiuus proximi versus ἐλδομένοισι? Sublata erit difficultas si legamus pro ὑμᾶς, consueta Doribus forma Datiui ὔμμιν. Sic sententia orietur, quam interpretatus sum. Ἔκ πόθεν inculcatum velut parenthesi peculiarem quaestionem continet de patria, vel loco vnde veniant.

GESN.

823. Hom. hymn. Apoll. 456. τίφθ' οὕτως ἧσον τετιηότες; et 487. ἱςία μὲν πρῶτον κάθετον, λύσαντε βοεῖας, et 501. εἰσόκε χῶρον ἵκησθον. Caeterum non ὔμμας, sed leni spiritu scribere debebat Schneiderus.

824. (819) Κυτηΐδα γαῖαν] Tzetzes ad Lycophronem Κύταια, πόλις κολχίδος, ὅθεν αὐτὴν (Μήδειαν) Κυταϊκὴν ἔφη. Confer Apollon. Schol. ad lib. II. v. 401. Stephanum Byzantin. de vrbibus etc. ESCH.

824. Ἔκ ποθεν Gesnerus ver-

οὐδ' ἄρ' ἐμὴν ἀλέγοντες ἀνακτορίην πεφόβησθε,
οὐδὲ λεὼν, σκήπτροις ἐπιήρανον ἡμετέροισιν,
Κόλχων, οἳ καὶ Ἄρηϊ δορυσσόῳ εἰσὶν ἀτειρεῖς,
ἐς μόθον ἱεμένοις εὖ εἰδότες ἶφι μάχεσθαι.
Ὣς ἔφαθ', οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
Αἰσονίδῃ δ' ἄρα θάρσος ἐνὶ πραπίδεσσιν ὄπασσεν
Ἥρη πρέσβα θεά· μέγα δ' ἀντιάχων ἐγεγώνει·

825. πεφόβεισθε Wrat. 826. λεὼ ex Voff. Ruhnk. Schneiderus. Idem σκήπτροις ἐπιήρανον dedit ex coni. Pierfoni pro vulgato σκήπτροισιν ἐπήρανον. ἐπίρανον P A I C. 827. οἵ κεν vulgo. Tum δορυσσόοι ante Gefn. Denique ἀτηρεῖς Ask. Voff. Wrat. P A I C. 828. ἐς abeſt P A I C. σιωπεῖ P A I. σιωπὴν Ruhnk.

tit *et vnde?* Schneidero haec verba corrupta videntur. Mihi non item. Ἔκ ποθεν eſt *alicunde*, quod genitiuo iunxit Apollonius II. 224. ἔκ ποθεν ἀφράστοιο καταΐσσουσαι ὀλέθρου. Et III. 1289. οἱ δ' ἔκ ποθεν ἀφράστοιο κευθμῶνος χθονίου — προγένοντο. Datiuus ἐλδομένοισι poſt accuſatiuum non caret exemplis. Eurip. Med. 56. ὥσθ' ἵμερός μ' ὑπῆλθε γῇ τε κοὐρανῷ λέξαι, μολούσῃ δεῦρο, δεσποίνης τύχας. Vbi Porſonus, qui μολοῦσαν edidit, affert Philemonem ap. Athen. VII. p. 288. ὡς ἵμερός μ' ὑπῆλθε γῇ τε κοὐρανῷ λέξαι μολόντι τοὖψον ὡς ἐσκεύασα. Et Iphig. in Aul. 492. ἄλλως τέ μ' ἔλεος τῆς ταλαιπώρου κόρης εἰσῆλθε, συγγένειαν ἐννοουμένῳ. Exempla accuſatiui datiuum ſequentis attulit Brunckius ad Soph. Electr. 480. Κυταιίς ſaepius apud Apollonium. Vide ad v. 1009.

826. (820) Ἐπήρανον] Perdrierius pro ἐπήρανον, ἐπήρατον ſubſtituit, ſed nihil opus eſt hac correctione. ESCH.

826. (820) Cl. Pierſo. Veriſ. 1, 9 p. 106 malit σκήπτροις ἐπιήρανον, tueturque illam adiutoris vel auxiliatoris ſignificationem, de qua dictum ad v. 86. Hanc notionem facile equidem hic admiſerim: quamuis amabilitati fauet illa praeclara Cyri morientis vox apud Xenoph. Cyrop. 8, 7 οἱ πολλοὶ φίλοι σκῆπτρον βασιλεῦσιν ἀληθέστατον· ſceptrisque fauens populus magnum regni praeſidium. Sed puto ἐπήρανον et ἐπιήρανον candem vim habere: hoc ob omiſſum apoſtrophum poetice figuratum quodam modo. GESN.

826. Schneiderus, non contentus Attica forma λεών, vitioſam duorum codd. ſcripturam λεὼ exhibuit.

827. (822) Δορυσσόῳ legendum praeclaro monuit Pierſo. l.

Οὔτε τι ληΐστῆρες ἱκάνομεν, ὐτέ οἱ ἄλλως
γαῖαν ἐπιστρωφῶντες ἐγείρομεν ὕβριος αἴσῃ
ἔργ' ἄδικ' ἀνθρώποισιν, ἃ δὴ πολέες μεμάασιν
τέτλαμεν ἐν βιοτῇ κέρδυς ἕνεκα σφετέροιο.
ἀλλά μοι ἆθλον ἔταξε Ποσειδῶνος φίλος υἱός,
πατροκασίγνητος Πελίης, χρύσεον ποτὶ κῶας
λαζομένυς ἀφικέσθαι ἐϋκτιμένην ἐς Ἰωλκόν.
ὐδέ τί οἱ νώνυμνοι ἐμοὶ ἐρίηρες ἑταῖροι·

832. ὔτε τι λ. Voss. Ruhnk. ὔτε νυ vulgo. νυ abest a Vind. In fine ὔτε τιν' ἄλλην vulgo. 833. Vulgo γαῖαν. Voss. αἶαν. Omissam hoc nomen in Vind. Ruhnk. 835. ἕνεκα Schneiderus e Voss. pro vulgato ἕνεκεν. 837. Πελίας vulgo. χρύσειον Ruhnk. 839. Ex Voss. Vind. Ruhnk. ὐδέ τί οἱ Schneiderus. Vulgo ὐδέ τι δὴ, et mox νώνυμοι.

c. Talia peccata in libros irrepserunt occasione mutatae antiquae scripturae, post introductum longum O. GESN.

827. Κὶν istud, quod toties in nostro soloecismum facit, servatum illum fere semper a Schneidero, in καὶ mutaui.

832. Inepte ὔτινα γαῖαν, diceret, ineptius etiam ἄλλην. Itaque Heynii coniecturam ἄλλως recepi, et ὐτέ οἱ scripsi. Melior poeta dixisset ὐτὲ μὲν ἄλλως, vt in illo, ὐ γάρ πώποτ' ἐμὰς βῦς ἤλασαν, ὐδὲ μὲν ἵππυς. Id est μήν. Homerus, cuius sententiam noster expressit, Odyss. III. 72. quae leguntur etiam in hymno Apollinis 453.

ἤ μαψιδίως ἀλάλησθε,
οἷά τε ληΐστῆρες ὑπεὶρ ἅλα, τοί τ' ἀλόωνται
ψυχὰς παρθέμενοι, κακὸν ἀλλοδαποῖσι φέροντες.

Imperite B. Slothouwerus coniiciebat, ὔτε χθόν' ἄλλην αὐτοὶ ἐπιστρωφῶσιν.

833. (828) Ὕβριος αἴσῃ nihil aliud significat, quam per iniuriam. Est enim saepe simpliciter ratio vel conditio, vt apud Pindarum Pyth. Γ, 108. Ol. ς, 175 etc. GESN.

833. Wesselingius Obss. II. 14. p. 203. vt ostenderet ὕβριος αἴσῃ idem esse, quod ὕβρει, attulit Apollon. IV. 961. Odyss. XIX. 84.

836. (831) Genealogia ab ipso Homero prodita Οδ. Λ, 253 et 258. Tyro Salmonei F. ex Cretheo, cui nupta erat, Aesonem peperit Iasonis patrem, ex Neptuno vero Peliam. Hunc igitur πατροκασίγνητον, vterinum fratrem sui patris, vocat h. l. Iason. GESN.

837. *Languet*, inquit Schneiderus, *verbum* ποτιλαζομένυς; *sententia* ἀπολαζομένυς *postulat, si metrum ferret.* At constructio est, ποτὶ κῶας ἀφικέσθαι, λαζομένυς ἐς Ἰωλκόν.

οἱ μὲν γὰρ μακάρων, οἱ δ' ἡρώων γένος ἐσμέν.
οὐδέ τί οἱ πολέμων ἀδαήμονες, ὅτε μόθοιο·
ξεῖνοι δ' εὐχόμεθ' εἶναι ἐφέστιοι· ὡς γὰρ ἄμεινον.
Ὣς φάτο. τοῦ δ' ἄρα θυμὸς ἐρίνετο ἶσος ἀέλλῃ,
Αἰήτεω, καὶ σμερδνὸν ἐσέδρακεν ὀφθαλμοῖσιν,
Φρικτὸν ἐφ' ἡρώεσσι δόλον καὶ μῆτιν ὑφαίνων·
ὀψὲ δέ οἱ Μινύῃσι τοίην ἀνενείκατο φωνήν·
Εἰ μέν κεν Κόλχοισιν ἀρηϊφάτοισιν ἐσάντα

841. οὐδέ τί οἱ Schneiderus e Voff. Vind. Ruhnk. Vulgo οὐδέ τε μήν. Tum μόθοισι Ruhnk. οὐδὲ μόθοιο vulgo. 842. ὥς κεν Ruhnk. 846 Vulgo ὀψὲ δὲ δὴ Μινύαισι. 847. Vulgo εἰ μὲν δή.

845. Schneiderus fuſpicatur poetam κρυπτὸν pro φρικτὸν ſcripſiſſe.

846. (841) Poſterius hemiſtichion τοίην ἀνενείκατο φωνὴν eſt etiam Moſchi Id. 2, 130. GESN.

846. Pro δὴ ſcripſi οἱ, quod probabunt, puto, qui meminerint v. 776. ἀλλ' οὔ οἱ Μινύῃσιν ἐφήνδανε· vel v. 821. καί οἱ ἀπὸ στηθέων βριαρὴν ἀνενείκατο φωνήν.

847. Mirifice ſe torſerunt hoc in loco interpretes. Geſnerus vertit: *ſi quidem Colchos bellicoſos ex aduerſo pugnantes inuaſeritis, et conficere virtutem virorum ſperatis, ſic ſine controuerſia praemium veſtrum erit, vt ſublato vellere in patriam terram redeatis: ſin vero pauci qui eſtis phalangi noſtrae ceſſeritis, tum* hoc praemium erit, *vt nauim veſtram vobis pereuntibus diffindam. Si autem mihi obtemperaueritis, quod multo eſt vtilius, vt eligatis praeſtantiſſimum inter vos et regno digniſſimum, qui expertus labores, quos ipſe dictabo, auferat vellus aureum: illud etiam vobis erit praemium.* Heynius, vt refert Schneiderus, ἔλπεσθε interpretatur, *animo vos ita parate, vt eos excidio deleatis:* ὥς κεν, *ita tandem,* ἔσσεται ὑμῖν, *licebit vobis,* ἀειραμένους γέρας ἀδήριτον, κῶας, ἰέναι. Ad τότε νῆα κεάξαι intelligit ἐμὲ ἔλπεσθε. Addit Schneiderus, *duram orationem in poeta ſemibarbaro non aegre feres.* At iſta nimis barbara ſunt. Eadem fere, quae Heynio, V. Slothouwero fuit ſententia in Act. Soc. Trai. III. p. 154 qui praeterea non dubitauit etiam verſum 854. ita corrumpere, κρίνατ' ἤ τιν' ἄριστον. Ego primum εἰ μέν κεν ſcripſi, vt haberet coniunctiuus, vnde penderet. Κέν, quod ob ſimilitudinem praecedentis μὲν interierat, fecit, vt δὴ poſtea adderetur. Tum μαρνάμενοι,

μαρνάμενοι ἐπιθῆσθον, ἀποφθίσει μένος ἄνδρας.
ἦ ἔλπεσθ᾽, ὥς οἱ ἀδήριτον γέρας ἔσσεται ὑμῖν,
κῶας ἀειρομένους ἰέναι πρὸς πατρίδα γαῖαν;
εἴ νύ κε παῦροι ἐόντες ὑποκλίνθητε φάλαγγι
ἡμετέρῃ, τότε νῆα καταφθιμένοισι κεάσσω.

848. Vulgo μαρναμένοις ἐπιθῆσθον. Voſſ. Ruhnk. ἐπιθεῖσθον. Tum vulgo ἀποφθίσειν et ἄνδρας. ſed ἀνδρῶν Aſk. Voſſ. 849. Vulgo ἔλπεσθ᾽ ſine ἦ. Tum ὡς κεν ἀδήριτον γέρας ἔσσετ᾽ ἐν ὑμῖν. Ἔσσεται ὑμῖν ex coni. Geſneri recepit Schneiderus. 851. εἰ δέ νυ Voſſ. Vulgo εἰ δέ γε. Ruhnk. omittit γε. Schneiderus εἰ δέ κε. Tum ἐόντες AIC. ὑποκλίνοιτε Ruhnk. Schneiderus ὑποκλίνητε vulgo. 852. ἡμέτεροι PAIC. κεάξαι vulgo. κεάσσαι Ruhnk.

quod ſententia requirit, dedi, et ἀποφθίσει. Ἀνδρῶν ſcripſerant quidam librarii, quibus Homerica quaedam ante animum obverſabantur. At imitatur noſter Homerum, ſed Iliad. VI. 407. δαιμόνιε, φθίσει σε τὸ σὸν μένος. Dein ἦ ἔλπεσθ᾽, ὥς οἱ ſcripſi cum interrogatione. Ἦ, quod non videbatur metro accommodatum, omiſſum fuit. Similiter Odyſſ. 682. ἦ εἰπέμεναι δμωῇσιν Ὀδυσσῆος θείοιο. etiam omiſſo ἦ affertur. Eadem contractio eſt Iliad. V. 466. ἦ εἰσόκεν ἀμφὶ πύλαις εὐποιητῇσι μάχωνται; Homerus Iliad. XV. 504. ἦ ἔλπεσθ᾽, ἢν νῆας ἕλῃ κορυθαίολος Ἕκτωρ, ἐμβαδὸν ἵξεσθαι ἣν πατρίδα γαῖαν ἕκαστος; Conſtruxit autem noſter ἔλπεσθαι cum ὡς. Eurip. Electr. 918. εἰς τοῦτο δ᾽ ἦλθες ἀμαθίας, ὥστ᾽ ἤλπισας, ὡς εἰς σὲ μὲν δὴ μητέρ᾽ οὐχ ἕξεις κακὴν γήμας, ἐμοῦ δὲ πατρὸς ἠδίκεις λέχη. Porro εἴ νύ κε ſcribendum fuit, tum ob coniunctiuum, tum quod δὲ hic locum non habet. Repetit enim ſuperiora. Si ergo vincemini. Ὑποκλίνθητε legendum eſſe vidit iam Schneiderus. Praeterea κεάσσω requirebat ſententia. Mox recte Schneiderus τὸν ἄριστον: ſed κρίνατε νῦν, quod iuſto audacius repoſuit, non eſt neceſſarium. Homerum imitatus noſter, apodoſin omittit: ἀλλ᾽ εἰ μὲν δώσουσι γέρας μεγάθυμοι Ἀχαιοί, ἄρσαντες κατὰ θυμόν, ὅπως ἀντάξιον ἔσται.

848. (843) Ἐπιθῆσθον Dualis pro Plur. vid. ad 818. OKSN.

852. (847) Minae ſimiles Iovialibus illis Od. M, 388 Τῶν δ᾽ ἐγὼ — νῆα — κεραυνῷ — κεάσαιμι. Saepe illo verbo futuri aut infiniti temporis in findendi, frangendique ſignificatione vtitur Homerus, ſed nunquam aliter quam per σ aut σσ. Sed ideo mutatione nihil opus eſt. Abruptam orationem, qualis eſt merito minarum regiarum, in lectorum, qui frigidi haec cognoſcunt, gratiam expleui.

OKSN.

εἰ δὲ κέ μοι πείθησθε, τὸ καὶ πολὺ κέρδιόν ἐστιν,
κρίναντες τὸν ἄριστον, ἢ ὃς βασιλεύτερός ἐστιν,
ὄφρα κε πειρηθεὶς ἀέθλων, οὓς αὐτὸς ἐνίσπω,
κῶας ἕλῃ χρύσειον· ὃ καὶ γέρας ἔσσεται ὑμῖν.
Ὣς εἰπὼν ἵπποισιν ἐκέκλετο· τοὶ δ' ἄρ' ὀπίσσω
βῆσαν ἀμειβόμενοι, Μινύαις δ' ἄχος ἔπλετο θυμῷ.
καί ῥα τόθ' Ἡρακλῆος ἔχον πόθον· οὐ γὰρ ἔμιμνον
ἔθνος ἀμαιμάκετον Κόλχων καὶ θούριον Ἄρην.
Νῦν δέ σοι, ὦ Μουσαῖε, παραδρομάδην ἀγορεύσω,
οἷά περ αἰνόμοροι Μινύαι πάθον, ἠδ' ὅσ' ἔρεξαν·
ὥς τ' ἄψορρος ὄρουσ' ἐκ δώματος Αἰήταο

853. πίθησθε Ruhnk. 854. κρίναντες τὸν' vulgo. κίρναντες Ruhnk. κρίνατε νῦν τὸν ἄριστον edidit Schneiderus. 859. Ἡρακλέηος Ruhnk. 865. Post hunc Vossianus habet versum 869. ἠδ' ὡς παρθενίοις αὐτῷ φίλτροις ἐδαμάσθη.

856. (851) Apodosis orationis Aeetae inest in verbis ὃ καὶ γέρας ἔσσεται ὑμῖν. Nempe observarunt olim Grammatici, nominatim Hesychius h. v. ὃ etiam poni pro δι' ὃ vel διό. Monuerunt antiqui interpretes in primis ad Οδ. Ψ, 220 quos mirabor nisi audit Ernestius meus (hoc ipso forte, quo scribimus ista, tempore occupatus in illo loco considerando) prae Daceria et Barnesio, et Clarckio filio. GESN.

861. (856) Consilium huius libri, quod iam monuimus, non fuit omnem fabulam Argonauticae expeditionis enarrare; sed ea maxime, in quibus Orphei partes insigniores fuerunt. Hinc multa tantum attinguntur in transcursu, et raptim indicantur, potius, quam explicantur. Commode introducta est ad eam rem Musaei persona, cui se enarrasse alias vel enarraturum dicit, quae hic modo attinguntur. GESN.

863. (858) Versus quem hic inserit Vossianus liber, debetur nomini αἰήταο, quod praecedentem versum claudit, in quod exit etiam versus 863. Animadvertit mox errorem suum libra-

Ἄργος εὐμμελίης, Φρίξου παῖς, ὅν οἱ ἔτικτεν
Χαλκιόπη (τῷ γὰρ παρελέξατο, πατρὸς ἐν οἴκῳ,
ἡνίχ' ὑπὲρ νώτων κριοῦ Κόλχοισι πελάσθη)
ἀγγέλλων Μινύῃσιν, ἃ δή τελέεσθαι ἔμελλεν
σφῇσιν ἀτασθαλίῃσι, πολυφθόρου Αἰήταο·
ἠδ' ὡς παρθενίοις οἱ ὑπαὶ φίλτροισι δαμάσθη

864. Vulgo ὅν ῥα ἔτικτε. 865. ἐν οἴκῳ e Voss. Ruhnk. Schneiderus. Vulgo ἐνιπῇ. 866 νώτων Schneiderus e Parif. pro vulgato νώτῳ. 867. Vulgo Μινύαισιν. 869. Vulgo παρθενίοις αὐτοῦ φίλτροις ἐδαμάσθη.

rius: sed cum litura deformare codicem suum nollet, perrexit scribere. GESN.

864. (859) Ἄργος εὐμμελίης] Si metri rationem sciuisset Perdrierius, non certe εὐμμελίης mutasset in εὐμελίης. ESCH.

864. Παῖς, quod scribebatur hic πάϊς, non aliter bisyllabum est apud epicos, nisi quum vltima producitur. Sic etiam haec, εὔξεστος, εὐπλόκαμος, εὔννητος, et reliqua; neque vmquam εὐποίητος, εὔπωλος. Ὅν οἱ hiatus vitandi caussa scripsi.

868. (863) Illud σφῇσιν molestum est, aut plane παρέλκειν dicam more nostrorum hominum *durch des Aeetes seine Bosheiten*, de quo ad v. 167: aut, quod multo malim, legendum σφίσιν (pro αὐτοῖς), producta licenter penultima, vel ob spiritum vehementem in φ, vel ob sibilantem quae statim sequitur, vel denique vt fiat versus ἀκέφαλος. Haec quidem sunt σοφὰ φάρμακα Grammaticorum, quibus etiam in plusculis Homeri versibus Clarckius vtitur. Σφίσιν etiam penultima producta legunt Ιλ. B, 206, qui legunt Σκῆπτρον ἠδὲ θέμιστας, ἵνα σφίσιν βασιλεύῃ. Sed versus ille controuersus est. Porro autem videtur aliquis, qui apud nostrum τὸ σφίσιν incommode versum incipere putaret, σφῇσιν substituisse festinanter, quod cum ἀτασθαλίῃσιν iungeretur. GESN.

868. Σφῇσιν inepte scripsit librarius, memor versus Homerici Od. A. 34. οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ σφῇσιν ἀτασθαλίῃσιν ὑπὲρ μόρον ἄλγε' ἔχουσιν. Sic vera lectio periit. RVHNK. Immo promiscue vtitur noster pronominibus. Vide Wolfii Prolegom. ad Hom.

869. (864) Illud αὐτοῦ principem personam notat, vt αὐτὸς ἔφα etc. GESN.

869. Versum vel transpositum vel vitiosum esse Schneiderus tum e variatione cod. Vossiani, tum ex pronomine αὐτοῦ indicat. Transpositum non putem. Recte enim Vossianae lectionis caussam aperuit Gesnerus ad v. 863. Putidum plane αὐτοῦ dubitari non potest, quin debeatur correcto-

αἰνόγαμος Μήδεια, θεᾶς Ἥρης διὰ βουλάς.
ἐν δέ οἱ ἵμερον ὦρσεν ἐρωτοτρόφος Κυθέρεια,
ἧκε δ' ἄρ' ἰὸν ὑπὸ σπλάγχνοις δασπλῆτις Ἐριννύς.
ὥς τε βόας ζεύγλῃσι δαμάσσατο πῦρ πνείοντας,
τετραγύῳ θέμενος σπόρον αὔλακι, τόν ῥ' ἐκόμισσεν
Φρίξος εὐμμελίης, ὅτ' ἔβη δόμον Αἰήταο,

871. Vulgo ἐν γάρ οἱ. Deinde ἐρωτοτρόφος e Voſſ. et Ruhnk. et Vind. Schneiderus. Ita lectionem Voſſ. indicauit Ruhnkenius. Geſnerus dicit eum ἐρωτοτρόφηος habere. Vulgo ἐρωτοτρόφη. 872. υἱὸν Ruhnk. 873. Vulgo ζεύγλαισι et πυρὶ πνέοντας. Voſſ. πυριπνέοντας. Ruhnk. πυριπνείοντας. 874. τετράγυον vulgo.

ribus, qui quocumque modo poterant, vſitatum noſtro οἱ expellere ſtudebant. Nam ne quis forte παρθενίοισιν ἀγῶ φίλτροις ſcribendum putet, tum hoc obſtat, quod Iaſon non alibi ſimpliciter dux vocatur, tum quod illud nomen ſemper adiunctum habet genitiuum, ἀγὸς ἀνδρῶν, Κρήτων ἀγός, Κόλχων ἀγός. Φίλτρα amor noſtro eſt, vt v. 887. 1177.

871. Cur ἐν δέ οἱ ſcribendum ſit, indicaui ad v. 505. et 659.

873. (868) Cum durum ſit priorem in πυρὶ produci, blanda remedia proponuntur a Dorvillio ad Charitonem p. 773. et Schradero ad Muſae. v. 41 πῦρ πνείοντας, vel vno verbo πυριπνείοντας, vt prima ſyllaba neceſſitate quadam in trium breuium concurſu poſſit corripi.

OESN.

873. Πῦρ πνείοντας emendatio eſt Ruhnkenii.

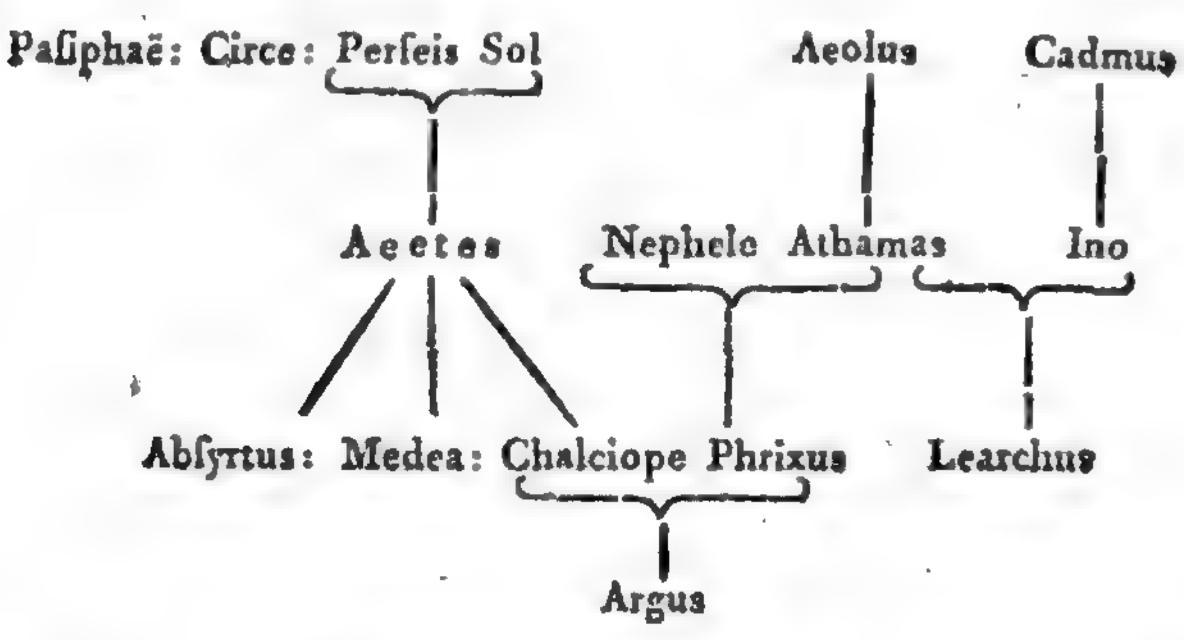
874. Τετραγύῳ debetur Ruhnkenio, qui Callim. h. Dian. 175. attulit: μὴ νειὸν τημοῦτος ἐμαὶ βόες εἵνεκα μισθῶ τετράγυον τέμνοιεν.

875. (870) Phrixum Athamantis filium faciunt ex Nephele. Hic nouercae ſuae Inûs Cadmi F. furorem fugiens, de draconis iſtius dentibus, vnde Sparti ſ. Cadmei fratres orti fuerant, quos Ino dotales in domum Athamantis intulerat, aliquot ad Colchos et ſocerum Aeeten attuliſſe, hic dicitur. Aliter vt multa alia ſcilicet Apollo. 3, 1175 ſqq.

OESN.

ἔδνον Ἐνυαλίοιο δρακοντείων ἀπ' ὀδόντων·
ἠδ' ὡς δυσμενέων σπαρτῶν στάχυν ἐξενάριξεν
αὐτοφόνῳ παλάμῃ, ὥς τ' ἀγλαὸν ἤρατο κῦδος
Αἰσονίδης· ὥς τ' ἦλθε δι' ἐκ μεγάρων λελαθοῦσα,
λῖτι καλυψαμένη ἑανῷ, διὰ νύκτερον ὄρφνην,
παρθένος αἰνολεχής, (πέρι γὰρ ῥά ἑ τεῖρον ἔρωτες

876. ἐννάλιον Voss. Vulgo ἐννάλιόν τε. 877. Pro στάχυν Ruhnk. κο χυν relicto spatio vnius syllabae in medio. ἐξεναρίξαι Voss. 878. πῶς δ' vulgo. 881. ῥα κτεῖρον Ruhnk.



Illud τε ad ἐννάλιον adiectum facilius concoquebam, cum compararem cum illa Romanorum ratione, *Dotem, eamque* Martiam. GESN.

876. Praeclare Schneiderus corrigit Ἐνυαλίοιο, Martis donum fuisse dentes istos ex Pherecyde apud Schol. Apoll. ad III. 1178. ostendens: ἐπειδὴ Κάδμος κατῳκίσθη ἐν Θήβησιν, Ἄρης δίδοῖ αὐτῷ καὶ Ἀθηναίη τοῦ ὄφεος τοὺς ἡμίσεις ὀδόντας, τοὺς δὲ ἡμίσεις Αἰήτῃ.

878. (872) Plenius ista enarrata videre licet ab Apollo. 3, 1373 sq. GESN.

878. Πῶς δὲ in ὥς τε mutandum fuisse, neminem dubitaturum spero.

880. (875) Secundum ea, quae disputat Clarck. ad Ιλ. Γ, 385. Λῖτι (al. λιτὶ) adiectiuum est, subtile s. tenue significans? ἑανῷ autem, penultima correpta, peplum notat. Eschenbachius hic citauit Hesych. voc. Λῖτι. GESN.

880. Ἑανῷ si est adiectiuum, Homeri exemplo, de cuius vsu Clarckius ad Iliad. III. 385. disputauit, mediam habere productam debebit. Verum noster aut grammaticos sequutus, eam

νηὸς ἐπ' Ἀργῴης πελάσαι, καὶ πότνι' ἀνάγκη)
οὔτιν' ἐπιζομένη, πατρὸς χόλον οὐκ ἀλέγουσα.
ἠδ' ὡς ἀμφιπλακεῖσα περιπτύξασά τε μορφάς,
στέρνα τε μαιμώωσα κύσεν χαρίεν τε πρόσωπον,
δάκρυσι πλημμύρουσα γενειάδας· οὐδέ τιν' αἰδῶ
ἔσχε πόθων ἥρωος, ἐλαυνομένη δ' ὑπὸ φίλτρων
παρθενίην ἔῤῥιψε, γάμων τ' εὐήνορα θεσμόν·

882. Ἀργῴης e Voss. et Ruhnk. Schneiderus pro vulgato Ἀργώας. 883. Schneiderus comma post χόλον sustulit et post ὀπιζομένη collocauit. In edd. antiquis nulla est interpunctio. Heynius coniicit οὐδ' ἀλέγουσα. 887. ἥρωας PAIC. Wrat. Ruhnk. 888. θυμὸν vulgo.

ſyllabam, ſiue adiectiuum ſiue ſubſtantiuum eſſet, ancipitem eſſe putauit (vide Interpp. ad Heſych.) aut λῖτι, quod Homero ſemper ſubſtantiuum eſt, adiectiuum eſſe voluit, hic quoque praeeuntibus grammaticis, de quibus interpretes Heſychii, aut denique, quod quidem parum credibile eſt, quia ἑανῷ λῖτι iungit Homerus Iliad. XVIII. 352. XXIII. 254. ita ſcripſit, λῖτι καλυψαμένη, ἑανῷ τ', ἀνὰ νυκτερὸν ὄρφνην. Hom. Iliad. XIV. 80. οὐ γάρ τις νέμεσις φυγέειν κακόν, οὐδ' ἀνὰ νύκτα. Certe infra v. 1228. λῖτα et ἑανὸν videtur diſtinguere.

884. (879) Μορφὰς hic potius vniuerſim membra, quam faciem ſiue vultum notare, res ipſa ſatis loquitur: contra Euſtath. ad Od. Π, 181 p. 601, 25 Ἀρέσκει τοῖς παλαιοῖς ἐπὶ προσώπου τιθέναι τὴν μορφήν· διὸ καὶ φασίν, ὅτι εὐειδὴς μὲν ὁ τοῦ εἴδους εὖ ἔχων, ἤγουν ἅπαν τὸ σῶμα καλός· εὔμορφος δὲ ὁ μορφῆς εὖ ἔχων, οἷον εὐπρόσωπος. OESN.

888. (882) Παρθενίην non eſſe illam conditionem intacti corporis, quam vulgo virginitatem vocamus, ex totius fabulae tenore notum: ſed ſtatum illum concluſae et cuſtoditae intra thalamum, nutricis praeſentia, mitraque adeo, integritatis etc. Εὐήνωρ θυμὸς, talis animus qui placere honeſto viro, et illum allicere poteſt. Quo minus pudorem tuentur puellae, eo magis ſpei nuptiarum officiunt. OESN.

888. Non dubitaui recipere praeclaram Schneideri coniecturam θεσμόν, quam firmare poterat aliorum exemplis poetarum, vt Homeri Odyſſ. XXIII. 296. ἀσπάσιοι λέκτροιο παλαιοῦ θεσμὸν ἵκοντο, et Muſaei v. 142. γαμήλια θεσμὰ θεαίνης, et v. 145. θεσμὰ θεᾶς ἐρόεντα. Idem v. 147. et Nonnus Dionyſ. XLII. p. 1094, 9. et Coluthus v. 93. et 154. μελίφρονα θεσμὸν

ἄλλα τε καὶ μάλα πολλά, τά θ' ὕστερον αὖτις ἀκούσῃ.

Ἀλλ' ὅτε δὴ Μήδεια λίπεν δόμον Αἰήταο
λαθριδίη, καὶ νηὸς ἐφ' ἡμετέρης ἐπελάσθη,
δὴ τότε οἱ κατὰ θυμὸν ἐμηδόμεθ', ὄφρα μολόντες
ἀμφ' ἱερῆς φηγοῖο δέρας χρύσειον ἕλωμεν.
ῥᾷστα περὶ φρεσὶ δ' ἦσι δοκεύομεν, οὐδέ τις ἡμέων

889. Vulgo ἄλλα τ' αὖ πολλὰ καὶ ἐσύστερον αὖθις ἀκοῦσαι. Schneiderus edidit, ταῦτα μὲν ἄλλα τε πολλὰ ἐσύστερον αὖθις ἀκούσῃ. Ἀκούσῃ habent Voss. Ruhnk. vt Schneiderus refert: sed Gesnerus ἀκούσῃ coniicit, et in Voss. ἀκούσῃ esse dicit. 891. λαθριδίη Schneiderus, vt edd. antiquae. Vulgo λαθριδίῃ. 892. δὴ τότε οἱ Schneiderus e Voss. Ruhnk. Vulgo δὴ τότ' ἄρα. 893. δέρος Voss. Quum post ἕλωμεν vulgo interpungeretur, post ῥᾷστα interpunxit Schneiderus. 894. ἡμέων Schneiderus e Voss. Vulgo ἡμῶν. Ruhnk. ὑμείων.

ἐρώτων habent. Vid. Lennep. ad Coluth. p. 103.

889. (884) Luxatum esse hunc versum, et numeris suis excussum, apparet. Nec sanare difficile fuerit, V. G. sic, Ταῦτα δὲ καὶ πόλλ' ἄλλα ἐς ὕστ. α. α. Sed an ita dederit auctor, non dixerim: illud vero asseuerare ausim, suffragante praesertim Vossiano, legendum esse ἀκούσῃ, et sic interpretatus sum. GESN.

889. Versum corruptissimum, quem non satis modulate scripserat Schneiderus, solam probabilitatem sequutus mutaui. Αὖτις epicorum consuetudo postulabat.

890. (885) Redit ad directam narrationem et ea, in quibus Orphei ministerio opus erat, praecipue. GESN.

892. Τοτέ οἱ probatum etiam Schradero in Praefat. Emend. p. X.

893. (888) Ἀμφὶ non referendum ad ἕλωμεν, sed significat locum et situm velleris, quem adhuc habuerit. GESN.

894. Neque Schneideri interpunctionem, neque V. Slothouweri emendationem ταῦτα pro ῥᾷστα, in Act. Soc. Trai. III. p. 155. probari posse, sequentia ostendunt, οὐδέ τις ἡμέων ἔγνω μόχθον ἄελπτον. Caeterum difficultatem, quam hic inuenire sibi videtur Schneiderus, ego non inuenio. Hic, nisi forte noster ἄελπτον pro ἄλκαρ adhibuerit (mirum hoc cuiquam in mentem venire potuisse) hoc vocabulum a praecedentibus separandum et cum ἔργον iungendum censet. Hoc dicit. Facile exspectabamus vellere nos posse potiri: *neque enim quisquam cognitum habebat laborem, qui praeter spem obiiciebatur:* vel etiam

ἔγνω μόχθον ἄελπτον· ἐφέσπετο γὰρ μέγα ἔργον
πᾶσιν ἐφ᾽ ἡρώεσσι, κακῶν δ᾽ ἀνεφαίνετο πυθμήν.
πρόσθε γὰρ Αἰήταο δόμων ποταμοῖό τ᾽ ἐραννοῦ
ἐννέ᾽ ἐπ᾽ ὀργυιῶν ἕρκος περιμήκετον ἄντην
φρουρεῖται πύργοισι καὶ εὐξέστοισι μύδροισιν,
ἑπτὰ πέρι στεφάνοισι κυκλούμενον. ἐν δ᾽ ἄρα τρισσαὶ
χαλκήρεις πύλαι εἰσὶ πελώριοι· ἐν δ᾽ ἄρα ταῖσι
τεῖχος ἐπιθρώσκει, περὶ δ᾽ αὖ χρύσειαι ἐπάλξεις.
αὐτὰρ ἐπὶ σταθμοῖο πυλῶν τηλῶπις ἄνασσα

895. ἀφέσπετο Ruhnk. 897. πρόσθεν Voss. Deinde Schneiderus ἐρυμνόν. Vulgo ἐρυμνοῦ. 898. ὀργυιῶν μῆκος Voss. Quod quum a Gesnero sic, ὀρ. μῆκος, indicatum esset, Schneiderus codicem ὀρμῆκος habere dicit. 899. ἐϋξέστοισι Ruhnk. 900. Pro στεφάνοισι in Schneideri editione est κύκλοισι, de quo neque in variis lect. neque in notis quidquam, in quibus vulgatum interpretatur. 903. τηλῶπες Voss. Ruhnk.

desperatum, incredibilem laborem: vide ad v. 940. Δοκεύσειν sic etiam v. 1087.

895. Inutiliter more suo V. Slothouwerus l. c. ἐφάπτετο scribendum putat ex Homerico Τρώεσσι δὲ κήδε᾽ ἐφῆπται.

896. Schneiderus malle se dicit ἔτ᾽ (saltem ἔθ᾽) ἡρώεσσι.

897. (892) Ἐρυμνὸν ποταμὸν intelligo munitum altis litoribus, forte etiam operibus manu factis. GESN.

897. Quo minus probarem Schneideri ἐρυμνόν, caussae fuerunt primo, quod ἕρκος duo, ποταμὸς nullum epitheton haberet; deinde quod v. 85. pariter ἐραννὸς Phasis dicitur, vbi libri habent ἐρυμνός. Vide ibi notas. Στεφάνοιο τ᾽ ἐρυμνοῦ coniicit Facius in epist. crit. ad Harlesium.

898. (893) Difficilia superatu haec munimenta etiam interpreti. Facilius intelligam, si legatur pro ἐννέ᾽ ἐπ᾽ ὀργυιῶν, ἔτ᾽ s. ἔτι, insuper: praeter fluvium, domus Aeetae habet alia etiam munimenta, quae describuntur. GESN.

899. (894) Epitheton facit, vt saxa manu caesa et quadrata malim intelligere, quam ferreas ingentes massas, quas alioquin creare poetae non difficile futurum erat. GESN.

ἱϛάνει αἰθύσσουσα πυρὸς σέλας, ἥν τέ νυ Κόλχοι
Ἄρτεμιν ἐμπυλίην κελαδοδρόμον ἱλάσκονται,
δεινὴν ἀνθρώποισιν ἰδεῖν, δεινήν τ' ἐσακοῦσαι,
εἰ μή τις τελετὰς πελάσει καὶ θύσθλα καθαρ-
μῶν,
ὅσσα περ ἀρήτειρα καθάρματα μύϛις ἔκευθεν,

904. αἰθύσσουσα Schneiderus. Vulgo ἵϛανεν αἰθύουσα. Deinde ἥν δέ νυ Voſſ. ἥν τε νυ Ruhnk. Vulgo ἥν κέ νυ. 906. Vulgo δεινήν τ' ἀνθρώποισιν. Τὲ Schneiderus cum cod. Ruhnk. omiſit. 907. τελεταῖς Voſſ. Ruhnk. Wrat. Pariſ. P A I C. Vulgo τελετάς. Dein πελάσσαι Schneiderus pro vulgato πελάσει.

904. (899) Pro αἰθύουσα, quod aliunde nondum obſeruatum eſt, αἰθύσσουσα ſubſtituit Cl. Weſſel. ad Diod. Sic. 2, 65 p. 166, verbum per σείειν, ῥιπίζειν explicatum apud Heſychium, cuius compoſitis adhuc citatis addi poſſunt διαιθύσσουσιν Pind. Ol. Z, extr. et παραίθυξε Ol. I, 89 et παραιθύξας Apollo. 2, 1257. Veniebat etiam mihi ſtatim in mentem vtriusque verbi affinitas. Sed, vt ſum vniuerſim ad mutandum tardior, ita cogitabam, poſſe αἰθύω et αἰθύσσω idem ſignificare, vt ſunt multa apud Graecos verba terminatione et formatione abundantia. Cf. ad 967. GESN.

904. Commemorare Geſnerus debebat allatum a Weſſelingio locum Eurip. Troad. 344. ἀτὰρ πευκᾶν γε τήνδ' ἀναιθύσσεις φλόγα. Plura dedit Ruhnkenius in Ep. Crit. p. 33.

905. (900) Κελαδοδρόμος Dianae epitheton vel quatenus venatrix cum tumultu ſiluas percurrit, vel in quantum Hecate idem facit, quod firmat verſus 901. Eſt ſcilicet eadem μουνυχία 933. Cf. 942. GESN.

907. Πελάσει non opus vt mutetur. Τελετὰς illuſtrauit Schneiderus loco Platonis de Rep. II. p. 364. (T. VI. p. 231. ed. Bip.) καθ' ἃς (libros Orphicos dicit) θυηπολοῦσι, πείθοντες οὐ μόνον ἰδιώτας ἀλλὰ καὶ πόλεις, ὡς ἄρα λύσεις τε καὶ καθαρμοὶ ἀδικημάτων, διὰ θυσιῶν καὶ παιδιᾶς ἡδονῶν, εἰσὶ μὲν ἔτι ζῶσιν, εἰσὶ δὲ καὶ τελευτήσασιν, ἃς δὴ τελετὰς καλοῦσιν, αἳ τῶν ἐκεῖ κακῶν ἀπολύουσιν ἡμᾶς, μὴ θύσαντας δὲ δεινὰ περιμένει.

908. (903) Medea duplex habet epitheton, ἀρήτειρα eſt, ſacerdos et antiſtita Dianae, μύϛις eadem initiata myſteriis illis et ſacris ritibus, quibus illa placatur. Ἀρήτειρα κίϛις, ſacra ciſta, vocari minime poteſt. Vidit haec ſine dubio olim ipſe Cl. Valckenarius, et retractauit dicta ad Ammo. 3, 6 p. 186. ſi ipſi denuo inſpicere h. l. contigit. GESN.

908. Ἀρήτειρα κίϛις Valcke-

δεινολεχὴς Μήδεια, Κυτηϊάσιν μέγα κῦραις.
οὐδέ τις ἐνδοτέρω κείνην ὁδὸν εἰσεπέρησεν
ἐνδάπιος, ξεῖνός τε βροτῶν ὑπὲρ οὐδὸν ἀμείψας·
εἴργει γὰρ πάντη δεινὴ θεὸς ἡγεμόνεια,
λύσσαν ἐπιπνείουσα πυριγλήνοις σκυλάκεσσιν,
ἐν δέ σφιν πυμάτῳ μυχῷ ἕρκεος ἄλσος ἀμείβει,

909. Κυτιάσιν Ruhnk. 913. λύσσαν ἐπιπλείουσα Ask. Wrat. Parif. PAIC. Margo Voff. In Voff. et Ruhnk. λύσσα ἐπιπνείουσα ὑπὲρ γαληνοῖς σκυλάκεσσι. Deinde vulgo ὑπὲρ γαλινοῖς. 914. πυμάτῳ Ask. Voff. Vind. Wrat. Ruhnk. Vulgo πυμάτων.

narii merito fane difplicuit etiam Schneidero. Quamquam ita ciftae vfum in myfteriis demonftrauit Valckenarius, vt probabile fit κίσει fcriptum fuiffe, quem datiuum Suidas agnofcit.

913. (908) Λύσσαν] Pro ὑπὲρ et γαλινοῖς aptum aliquot fubftantiuo σκυλάκεσσιν epithetum defidero. H. STEPH.

913. (908) Ὑπὲρ γαλινοῖς σκυλάκεσσιν] Stephanus hic, loco ὑπὲρ γαλινοῖς, aptum aliquod, fubftantiuo σκυλάκεσσιν Epitheton defiderat, et id non fine caufa, nam praepofitio ὑπὲρ et fuperflua eft hoc loco, et cum tertio cafu conftruitur; quid fi igitur fubftitueremus ὑπερχολιοῖς? Epitheton profecto his canibus fatis aptum. ESCH.

913. (908) Ingeniofa eft huius loci emendatio propofita a Valckenario ad Ammo. p. 148 — ἐπ' ἀργαλίοις σκυλάκεσσιν, quod idem effe putat, atque κύνας ἀργοὺς Homeri. Sed ego nefcio an ἀργαλέος poffit celerem fignificare, vel ἀργίποδα? Nonne blandius eft legere ὑπεργαλινοῖς vna voce? Ἡ ὑπὲρ quoties intendat fignificationem nominum et verborum, nihil attinet dicere. Γαλινὸν, non differre a γαληνῷ, facile quis credat. Augetur vis Dianae, fi rabiem ftatim adfpirare poteft placidiffimis vel fupra morem modumque placidis canibus. Sed nolim affeuerate aliquid ponere. GESN.

913. Tyrwhitti coniecturam ad Orph. de Lap. p. 120. eo firmauit Ruhnkenius, quod Hermefianax ap. Athen. XIII. p. 597. Cerboro ἐν πυρὶ ὄμμα σκληρὸν tribuat.

914. (909) Pronomen σφὶν hic et quibusdam aliis locis abundare, h. e. vim mihi adhuc incognitam habere, in Indice faffus fum. Quid fi referri dicamus ad ἕρκος et illius partes, et ἀμείβειν hic idem effe quod excipere? Certe quae *alternant* vices, ea fe inuicem excipiunt. De hac vi verbi, credo, non dubitabunt, qui vfum noftri poetae confiderauerint. GESN.

914. Gefneri interpretationem verbi ἀμείβειν non putat Grae-

δένδρεσιν εὐθαλέεσσι κατάσκιον, ᾧ ἔνι πολλαὶ
δάφναι τ' ἠδὲ κράνειαι ἰδ' εὐμήκεις πλατάνισοι·
ἐν δὲ πόαι ῥίζῃσι κατηρεφέες χθαμαλῇσιν,
ἀσφόδελος, κλύμενός τε, καὶ εὐώδης ἀδίαντος,
καὶ θρύον ἠδὲ κύπειρον, ἀριστερεών τ', ἀνεμώνη,
ὅρμινόν τε, καὶ εἰρύσιμον, κυκλαμὶς τ' ἰοειδής,

916. ἠδ' Ruhnk. pro ἰδ'. vt Schneiderus refert. Vossianum, de quo hic nihil, ita habere dicit Gesnerus. 918. ἀσφόδελός τε κλύμενος καὶ Ruhnk. εὐώδης Voss. Vind. Ruhnk. Vulgo εὐειδής. 919. θρίον Ruhnk. περιστερέων τ' Ruhnk. Deinde omnes ἀμενηνά. 920.

cam esse Schneiderus. At H. Stephanus contrarium affirmaverat in Thes. T. I. p. 589. E. auctoritate Euripidis in Oreste 1517. καὶ μὴν ἀμείβει καινὸν ἐκ καινῶν τόδε, et scholiastae ad h. l.

916. (911) Qui hanc arborum stirpiumque enumerationem considerauerit, videbit in hoc etiam sibi constare hunc scriptorem, vt vbique nomenclaturam et cognitionem rerum naturalium inculcet. A nobis nemo declarationem et comparationem horum nominum philologiamque adeo botanicam exspectet. Satis hic saeculo fecisse pro meis rationibus mihi videor, si occasionem praebeam Orphicarum stirpium texendi catalogi: in quo certe, vt nempe in aliis quoque partibus operum horum nondum quidquam deprehendi, quod antiquum non esse, appareat. GESN.

917. (912) Κατηρεφὲς non tam esse tectum, inumbratum, quam quod tegat, inumbret, etiam Homericus vsus declarat, apud quem σπέος κατηρεφὲς dicitur, in quantum tegit et occulta alia. Hoc etiam Schol. indicat Od. N, 349 vbi interpretatur κατηρεφὲς σπέος per κατακαλύπτον, κατασκιάζον, et Od. E, 367 vbi κῦμα κατηρεφὲς recte declaratur κατακαλύψαν. GESN.

917. De verbo κατηρεφὴς vide H. Steph. Thes.

918. (913) Κλύμενος] Haec herba a Dioscoride vocatur κλύμενον lib. IV. c. XIII. Plinio Clymenos lib. XXV. c. VII. quamquam eamdem alibi cum *Periclimeno* confundat. Sed et ἀδίαντον Dioscoridi dicitur lib. IV. cap. CXXXVI. non ἀδίαντος. ESCH.

919. (914) Ἀριστερεών] Vid. Hesychium in hac voce, vbi tamen lege φυτῶν τῶν. ESCH.

919. Lectio cod. Ruhnk. περιστερεών aliud nomen est eiusdem herbae. V. Interpp. ad Hesych. ἀριστερεὼν p. 536. Ineptum ἀμενηνὰ in ἀνεμώνη mutaui.

920. (915) Ὅρμιόν τε καὶ] Scribe ὅρμινον. Ita Dioscorides lib. III. c. 145. Plinius Horminum. Κυκλαμὶς, Dioscoridi

ἄλλά τε δηλήεντα κατὰ χθόνα πολλὰ πεφύκει.
μέσσον δ' ἠερόμηκες ἐπὶ ςύπος ἄλσεϊ πολλῷ
ἥπλωται Φηγοῖο, πέριξ κλαδεῶσιν ἐραννόν.
ἐν δ' ἄρα οἱ χρύσειον ἐπικρέματ' ἔνθα καὶ ἔνθα
ὄρπηκος τανάοιο δέρας, τό οἱ ἀμφιδοκεύει
δεινὸς ὄφις, θνητοῖς ὀλοὸν τέρας, ἐ φατὸν εἰπεῖν.

926. δειλήεντα Crat. 927. ςῖπος Voss. 928. περὶ Voss. ἐρυμνὸν vulgo. 929. Vulgo ἐπεκρέματ'. 930. Vulgo τό κεν αἶψα δοκεύει.

πάνακες metro repugnat. De carpaſo Ruhnkenius attulit Salmaſ. Hyl. Iatr. p. 111.

926. (921) Ἄλλα τε δηλήεντα modo cum Aconito videtur coniungendum, niſi forte etiam κάπασον ſit herba venenata, nomen mihi quidem adhuc ignorabile. GESN.

928. Schneiderus ex Heſychio affert, κλαδόνες, κλάδοι. An ergo κλαδόνεσσιν legere voluit? Κλαδεῶνες qui dixerit, neminem noui praeter Gregor. Nazianz. Ὑποθ. παρθένοις v. 280. Caeterum aſſentior Schneidero, arborem obumbrantibus ramis non ſatis apte ἐρυμνὴν dictam cenſenti. Quare ἐραννόν poſui e v. 994. vbi Φηγὸς ἐραννὴ dicitur. Ἐραννὸς et ἐρυμνὸς confuſa v. 85. 889. 990. Vide ad v. 154.

929. (924) Ἔνθα καὶ ἔνθα ita intelligo, non vno tantum extremo appenſum fuiſſe vellus, verum ramo velut inequitaſſe, vt ſpeciem praeberet inſidentis arietis. GESN.

930. (925) Cum αἶψα apud Homerum ſtatim et celeriter ſignificet, hic perpetuitatis notionem videtur habere. Nempe ad tenuiſſimum quemque et leuiſſimum motum, ſtatim vellus ſuum ſerpens reſpicit. GESN.

930. Αἶψα perpetuo *interpretatur Geſner*, inquit Schneiderus, *ſed ea ſignificatio noſtro poetaſtro propria eſt.* Vbinam? Κέν, in qua vocula non ſolet offendere Schneiderus, in οἱ mutaui: vide Indicem. Deinde ἀμφιδοκεύει ſcripſi, verbum ab H. Steph. neglectum, quod recentiora lexica, ſed ſine auctoritate, habent.

931. (926) Cl. Ruhnk. Ep. 1 p. 69 putat fuiſſe hic Heſiodeam vocem ὅτι φατειόν· cuius cum gloſſa adſcripta eſſet ὃ ὀ δύναταί τις εἰπεῖν, illius verbum vltimum adhaeſiſſe truncato alioquin verſui. Idem nomen φατειὸν etiam infra 974 in locum τοῦ δαητὸν iubet ſubſtitui. GESN.

931. Ruhnkenius audacius corrigit in Ep. Crit. p. 107. ὅτι φατειόν, quod etſi idonea locorum copia firmare ſtuduit, habet tamen etiam vulgata lectio, quo ſe tueatur. Heſiod. Scut. Herc. 230. Γοργόνες ἄπλητοί τε καὶ ὀ φαταὶ ἐρρώοντο. Neque εἰπεῖν offenſioni eſſe debet.

χρυσέαις γὰρ φολίδεσσιν ἐθείρεται, ἐν δ' ἄρα πρέμνον
ἀπλήτοις ὁλκοῖσι φορεύμενος ἀμφιπολεύει,
δεῖμα χαμαιζήλοιο Διός, ποτὶ κῶας ἀμείβων,
φρουραῖς τ' ἀκμήτοις ἐπιμαίεται ἄμμορος ὕπνου,

932. Vulgo *χρυσαῖς*. 933. Vulgo *ἀπλάτοις*. 934. Vulgo *σῆμα*. Ruhnk. *δῆμα*. Tum *ἀμύνων* e coni. Gesneri edidit Schneiderus. 935. *Φρουραῖς δ' ἀδμήτοις* Voss. Vind. Ruhnk. Vulgo *φρουραῖς ἀδμήτοις δ'*.

Aesch. Prom. 772. *οὐ γὰρ ῥητὸν αὐδᾶσθαι τάδε*, quem locum temere tentauit Brunckius.

932. (927) Potest dubitari illud *ἐν* quo referatur. Posset iungi cum *φορύμενος*, vt Od. M, 419 *Κύμασιν ἐμφορέοντο*. Sed magis placet, vt iungatur cum *ὁλκοῖσι*. Est sane haec praepositio intelligenda, etiam vbi solus Datiuus instrumenti, modi, partis, ponitur. GESN.

933. Ionica forma *ἄπλητος* vbique epicis restituenda.

934. (929) Ea fere ratione *σῆμα* hic ponitur, vt Ιλ. Β, 308 *Ἔνθ' ἐφάνη μέγα σῆμα*. Hic draco est monstrum Iouis infernalis s. Plutonis. *Ποτὶ κῶας ἀμείβων* forte significare queat *ad vellus alternans* h. e. alternis respiciens. Sed durum est, quia sine exemplo. *Προσαμύνειν* Homericum verbum, et vsitatum; et pulchre ad h. l. conueniens, quod interpretatio nostra ostendit. GESN.

934. Corruptissimum locum sic emenda: *Δεῖμα χαμαιζήλοιο Διός, ποτὶ κῶας ἀμύνων, Φρουραῖς δ' ἀκμήτοις ἐπιμαίεται ἄμμορος ὕπνου*. *Δεῖμα* est *terriculamentum*. Hesychius. *δεῖμα, φόβητρον*. Sophocl. Electr. 411. ad Hesych. laudatus: *ἐκ δείματός του νυκτέρου*. Lucianus Alexandr. p. 253. *δειμάτων μέν, καὶ φασμάτων, καὶ τεράτων ἀπαλλάττον*. Hinc verbum *δειματοῦν*, *terriculas obiicere*. Apposite ad hunc locum Aristophanes Ran. 144. *Μετὰ ταῦτ'* (apud inferos) *ὄφεις καὶ θηρί' ὄψει μυρία δεινότατα*. ΔΙ. *Μή μ' ἔκπληττε, μηδὲ δειμάτου*. Vide Abreschium Animadu. ad Aeschyl. p. 489. Epitheto *χαμαιζήλοιο* remedium in melioribus libris exspectandum. Pro *ἀμείβειν* Gesnerus verissime scripsit *ἀμύνειν*. Quae verba in Codd. nostris permutata vidimus ad vs. 262. Denique *ἀκμήτοις* est ex coniectura Hemsterhusii ad Hesych. v. *Ἐπιμαίεσθαι*. RVHNK. Etiam in Sophoclis Antigona 782. legendum, *Ἔρως, ὃς ἐν δείμασι πίπτεις*, pro *κτήμασι*. In *χαμαιζήλοιο* non puto haerendum esse. Intelligit *χθόνιον*. Hesychius *χαμαίβηλα* (leg. *χαμαίζηλα*) *ταπεινά, γήϊνα*. Caeterum miror *ἀμύνων* Gesneri ab Ruhnkenio probari, a Schneidero recipi potuisse. *Προσαμύ-*

γλαυκοῖς ἀμφ' ὄσσοισιν ἀναιδέα κανθὸν ἑλίσσων.
Αὐτὰρ ἐπεὶ κλύομεν τόδ' ἐτήτυμον, ὡς ἐτέτυκτο,
ἀμφί τε Μȣνυχίης Ἑκάτης, φρȣρῆς τȣ δρακοντος,
πάνθ' ὅσα οἱ κατέλεξεν ἀριφραδέως Μήδεια,
διζόμεθ' οἶμον ἄελπτον ὀϊζυροῖο πόνοιο,

937. τόγ' Ruhnk. pro vulgato τόδ'. 938. Vulgo ἀμφί γε. 940. οἱ μὲν e Voss. Vind. Ruhnk. Schneiderus pro vulgato ἡμὲν.

σειν enim datiuum exigit. Ἀμείβων est *itentidem accedens.*

936. Κανθὸν, *canthum* in oculo vulgo intelligunt de angulo, vbi coëunt palpebrae. Τὰ ἑκατέρωθεν τῶν βλεφάρων ἄκρα, vt est Poll. 2, 71. Sed haec quidem significatio hic locum vix ac ne vix quidem habet. Canthus ille immotus volui, circumagi nullo modo potest. Succurrit, vt saepissime in glossis et rarioribus Hesychius, ὁ τȣ͂ ὀφθαλμȣ͂ κύκλος, quod nescio quomodo negligi in thesauro Stephani potuerit, cum repetierit illud Phavorinus. Et profecto, qui ferramenta, quibus rotae vinciuntur, τὰ ἐπίσσωτρα, κανθὸς vocarunt, illi non angulum aliquem, sed circuitum, circulum, orbem, intellexere. Vt paruus Scholiastes et Eustathius ad Ιλ. Ε, 724 τὰ ἐπάνω τῶν τροχῶν σιδηρᾶ, ἃ καὶ κανθοὶ καλȣ͂νται· ὁ ἔξωθεν τὸν τροχὸν κατέχων σίδηρος· οἱ σιδηροῖ ἢ χαλκοῖ κύκλοι τῶν τροχῶν. Poteramus Hesychii auctoritate contenti esse: sed scrupulum mouebat illud, quod barbarum nomen esse dicit *Canthum* Quinctil. 1, 5, 8 pro ferro, *quo rotae vinciantur*, et accusat Persium, qui eo *tanquam recepto* vsus sit. Sed non ignotum fuisse veteri Graeciae κανθὸν eo sensu, quo hic nobis opus est, euincit fragmentum Callimachi seruatum in Etymologico M. inter Bentleiana n. 150 Πολλάκι καὶ κανθῶν ἤλασα ὦρον ἄπο, *saepe et ab oculis somnum excussi*: cui comparat Sapphus locum, Ὀφθαλμοῖς δὲ μέλας χύτ' ἄωρος. Probare vult Etymologus, ὦρος et ἄωρος idem esse, et significare somnum.

GESN.

940. (935) Editum ἡμὲν ἄελπτον. Videtur necessarium esse substantiuum nomen, cuius attributum sit ἄελπτον. Cum sit in Voss. οἱ μὲν, putabam, modestam esse coniecturam, si legamus οἶμον, viam, decursum exitumque adeo aerumnabilis laboris. Atque ita certe interpretatus sum. GESN.

940. Gesneri coniecturam, de qua dubitabat Ruhnkenius, quamuis sententiam commodam esse fateretur, recepi. Sed ma-

ὥς κέ οἱ Ἀγροτέρην μειλιξάμενοι πεπίθοιμεν,
ἠδ᾽ ὡς θῆρα πέλωρον ἱκοίμεθα, τόφρ᾽ ἀνελόντες
δέρμ᾽ ἀπονοστήσαιμεν ἑὴν ἐς πατρίδα γαῖαν.
καὶ τότε δὴ μετὰ πᾶσιν ὁμόκλεεν ἡρώεσσιν
Μόψος (ὃ γάρ τ᾽ ἐδάη σφῆσιν τάδε μαντοσύνῃσιν)
ὄφρ᾽ ἐμὲ γουνάσσωνται, ἐπιστείβουσί οἱ ἔργον
Ἄρτεμιν ἱλεῖσθαι, θέλξαι θ᾽ ὑπερήνορα θῆρα.

941. ὡς κεν ἀγροτέρην Voss. ὡς κέν νιν, puncto posito sub vtroque ν finali, Ruhnk. 942. οἱ δ᾽ ὡς — πελώριον Vind. Vulgo ἠδ᾽ ὡς. 943. ἀπονοστήσαιμεν Ruhnk. pro vulgato ἀπονοστήσωμεν. 945. φῆσι Ask. ὃ γάρ τε δαεὶς φησι Ruhnk. 946. *Vulgo* δ᾽ ἔργον *Ruhnk.* ἐπιστίβωσι Haec Schneiderus negligenter. Neutrum vulgatum, sed hoc: ἐπιστείβωσι δὲ ἔργον. 947. ἱλάσκεσθαι Ruhnk. Vulgo ἱλάσθαι. Tum θέλξαι τ᾽ (sic) Schneiderus pro θέλξαι δ᾽.

le vertit Gesnerus *viam insperatam*, quod dicere *desperatam* debebat. Hom. hymn. Apoll. 91. Λητὼ δ᾽ ἐννῆμάρ τε καὶ ἐννέα νύκτας ἀέλπτοις ὠδίνεσσι πέπαρτο.

941. (936) Ἀγροτέρην Dianam signat non venatricem modo, sed feram, ferocem: illud νιν pro αὐτὴν relatiuo et demonstratiuo adeo positum. Est enim ipsa Hecate Munychia, vt appellatur 933, ipsa Diana ἐμπυλίη, de qua a versu inde 900.

GESN.

941. Οἱ scribendum esse, i. e. ἡμῖν, quum sententia docet, tum codd. lectiones.

942. (937) Ἱκέσθαι ea notione ponitur, vnde ἱκέτης et ἱκετεύειν est: supplicare enim significat, quod vno alteroque loco Sophoclis firmabimus. Ille igitur Aiace 589 Καί σε πρὸς τοῦ σοῦ τέκνου, καὶ θεῶν, ἱκνοῦμαι. Et Oed. in Colo. 279 Ἀνθ᾽ ὧν ἱκνοῦμαι πρὸς θεῶν ὑμᾶς, ξένοι. Plane vt ἄντομαι quod est occurrere, obuiam ire, in eadem fabula v. 247 ponitur, ἃ πατρὸς ὑπερ τοῦ μοῦ ἄντομαι. Nempe; terribilis hic Draco non vincendus, sed supplicatione mitigandus erat. Huc pertinet verbum θέλξαι 942.

GESN.

942. Inepta est Gesneri explicatio verbi ἱκοίμεθα.

946. Schraderus in Praefat. Emend. p. V. corrigit γουνάζωνται. Verbum γουνάζεσθαι inepte noster hic adhibuit. Verba ἐπιστείβωσι δὲ ἔργον, quae orationem, sic in medio posita, turbant, ita, vt res postulabat et consuetudo nostri, mutaui.

947. Infinitiuus perfecti ἱλάσθαι locum hic non habet, neque praesentis infinitiuum ἱλᾶσθαι aut metrum aut consuetudo epicorum admittit. Itaque ἱλεῖσθαι scripsi. Ἱλίομαι habet Aeschylus Suppl. 123. 134. ad quorum locorum priorem scholiastes ἱλάσκομαι, pariter vt in cod.

ὣς οἱ μὲν λίσσοντο περιςαδόν· αὐτὰρ ἔγωγε
Αἰσονίδην ἐκέλευσα, δύω θ' ἅμα φῶτε κραταιὼ,
Κάςορά θ' ἱππόδαμον καὶ πὺξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεα,
Μόψον τ' Ἀμπυκίδην, ἰέναι πρὸς τέρματα μόχθε.
αὐτὰρ ἐμοὶ Μήδεια συνέσπετο μένη ἀπ' ἄλλων.
ἡνίκα δ' εἰς σηκὲς ἱκόμην ζάθεόν τε Θεράπνην,
χώρῳ ἐπὶ πλακόεντι βόθρον τρίςοιχον ὄρυξα,

949. Volgo δύω δὴ φῶτε. 951. ἰέναι Schneiderus. Vulgo ἰέναι. PAIC. πατρὸς τέρματα. 954. βόθρῳ Ruhnk. supra scripto βόθρον.

Ruhnkenii explicatio ἱλάσκεσθαι est.

949. Schneiderus, seruata librorum lectione, δύω δὴ φῶτε, versu 951. ἱέναι edidit, quod iam ante expresserat Gesnerus, *ablegare* vertens. Quid vero? Iason, dux et auctor expeditionis, alios mittat? Et hi cur duo dicuntur, quum sint tres? Immo et hi tres et ipse Iason ad vellus auferendum iuerant, vt v. 992 seqq. cognoscimus. Tum infinitiuus ἱέναι, si bene memini, non occurrit apud epicos. Quare non dubitaui ἱέναι seruare, pro δὴ autem scribere θ' ἅμα.

951. (946) Notabilem emendationem, vt multas alias, H. Stephanus Orpheo hic attulit, nec imputauit. Πατρὸς illud ortum inde, quod saepe illis quatuor literis προς notari solet.

GESN.

953. (948) Ζάθεόν τε Θεράπνην] Non tam miror hic inscitiam interpretum, quam incuriam Henrici Stephani, qui omnes nobis κύριον θεράπνην faciunt, cum tamen constet Θεράπνην fuisse locum circa Spartam. Scholiastes Pindari ad Isthm. Od. I verba illa:

Τυνδαρίδας δ' ἐν Ἀχαιοῖς ὑ-
ψίπεδον θεράπνας οἰκέων ἕδος

Τετίει, inquit, Σπαρτιάτης ὤν. ἡ γὰρ θεράπνη τῆς Σπάρτης. et paulo post ἰςέον, ὅτι τῆς Λακωνικῆς ἐν θεράπναις τὸ ἱερὸν ἐςὶ Διοσκούρων. et Harpocration τόπος ἐςὶν ἐν Λακεδαίμονι θεράπναι, ὃ μνημονεύει καὶ Ἀλκμὰν ἐν πρώτῃ. Nihil igitur magis absurdum esse potest, quam excogitare θεράπνας in Colchis. θεράπνη hic idem fere quod antecedens σηκὸς, et interprete Hesychio: Θεράπναι, αὐλῶνες, σταθμοί.

KSCH.

953. Vide indicem in θεράπνας.

954. (949) Βόθρον ad aram habemus etiam 570. Quod autem τρίςοιχον fieri iubet, illud forte trium pedum, aut triplicem adeo, significat. Certe 957

φιτρὲς τ' ἀρκεύθοιο καὶ ἀζαλέης ἀπὸ κέδρε,
ῥάμνε τ' ὀξυτέροιο, πολυκλαύτων τ' αἰγείρων,
ὦκα φέρων, νήησα πυρὴν ἔντοσθε βόθροιο.

956. ῥάμνος τ' Ruhnk. 957. ἔνησα P A I. Vind. Ruhnk. et Voſſ. qui non ἤνησα, vt dicit Geſnerus, habet. Wrat. ἔνυσα. Pro Wrat. Schneiderus Ruhnkenianum, et pro hoc Wratislauienſem nominat. Sed ſoli fides Ruhnkenio. Crat. et vulgo ἤνησα. Tum vulgo ἔμπροσθε.

etiam σκύμνες τρισσὸς *tres catulos* ſacrificat. GESN.

956. (951) Epitheton πολυκλαύτων ad Phaethontis et ſororum illius, electra plorantium, lacrimas pertinere, non eſt dubium. Cum apud Aratum v. 360 Eridanus vocetur πολύκλαυστος, poterat alicui in mentem venire, etiam hic ita legendum eſſe: ſed variatur ab ipſis, credo, auctoribus orthographia verbalium a κλαίω. GESN.

957. (952) Ante Stephanum ἔνησα cum editum ſit, et Voſſ. habeat ἤνησα, vix dubito hanc eſſe veram lectionem: et ἤνυσα deberi coniecturae vel ſphalmati Stephaniano. Verbum νέω et productum νηνέω cum compoſitis pene ſedem ac domicilium habere in tumultuaria πυρᾶς conſtructione ipſius Stephani theſaurus docere poteſt. Ponam vnum Plutarchi locum non recte ibi laudatum. Eſt non in Caeſaris vita, in quo memoria ſumma virum feſellit, ſed in Bruti, p. 393. C. οἱ δὲ ἀπὸ τῶν ἐργαστηρίων τὰ βάθρα καὶ τὰς τραπέζας — συγκομίζοντες — παμμεγέθη πυρὰν ἔνησαν. Sic ὤνησα poteſt accipi poſitum pro ἔνησα, augmento Syllabico temporaliter aucto, vt loquuntur Grammatici. Verum cum ſit Homericum νηέω vel νηνέω in hac ratione, quo ter vno velut ſpiritu vtitur Ιλ. Ψ, 139. 163. 168; cum praecedens φέρων vltima ſua litera primam verbi hauſiſſe potuerit: placeret mihi νήησα, vel νήνησα adeo. Ne longior ſim, ponam de verbi huius varietate verba modo Euſtathii p. 1402, 29 Ὅτι ἐν μὲν Ὀδυσσείᾳ (A, 148 et Π, 51) ἐπὶ τῶν ἄρτων κεῖται τὸ ἐνήνεον, τυτέστιν ἐσώρευον. ἐνταῦθα δὲ ἐπὶ ὕλης τῆς κατὰ ξύλα. — Δῆλον δὲ, ὅτι τὸ αὐτὸ καὶ νηεῖν λέγεται· ὡς δηλοῖ μετ' ὀλίγα τὸ (Ιλ. Ψ, 168) ἐπὶ δὲ δρατὰ σώματα νήεε, ὅ ἐστιν ἐσώρευε· καὶ ἀλλαχȣ̃ (Ιλ. I, 279) τὸ νῆα νηήσασθαι. Πότερον δὲ πρωτότυπον, τὸ νηῶ ἢ τὸ νηνῶ, ὐκ εὔδηλον. Mihi quidem hic εὔδηλον, non verbo ἀνύω, ſed τῷ νέω, νηέω, vel νηνέω in aceruandi et ſtruendi ſignificatione locum eſſe. GESN.

957. Geſneri coniecturam, νήησα, cum Schneidero recepi: (vide quos Ruhnkenius attulit, Thucyd. II. 52. ibique Dukerum Apoll. Rh. III. 1033 Weſſelingium ad Herodot. I. 50.) item Schneideri coniecturam ἐν-

πολλὰ δέ μοι φέρε φάρμακ᾽ ἐπισαμένη Μήδεια,
φωριαμῶν ἀνελῦσα θυώδεος ἐξ ἀδύτοιο.
αὐτίκα δ᾽ ὑλοπλάσμαθ᾽ ὑπὸ πλέκτοις ἐπογεύμην,

958. *πάμπαν* vulgo. 959. *φωριαμῶν* Voſſ. Vind. Ruhnk. Vulgo *φωριαμῶ*. 960. *ἀλαεπλάσμαθ᾽* Ask. Voſſ. Ruhnk. Wrat. PAIC. *ὅλα πλάσμαθ᾽* vulgo. Tum vulgo *ὑπὸ πέπλως*.

τοσθε, quam illa tum v. 973. tum Apollonii loco firmauit III. 1032. *βόθρον ὀρύξασθαι περιηγέα· τῷ δ᾽ ἔνι θῆλυν ἀρνειὸν σφάζειν, καὶ ἀδαίετον ὠμοθετῆσαι, αὐτῷ πυρκαϊὴν εὖ νηήσας ἐπὶ βόθρῳ*. Addere poterat deſcriptionem huius ſacrificii, quae eſt III. 1207. *πηχυῖον δ᾽ ἄρ ἔπειτα πέδῳ ἔνι βόθρον ὀρύξας νήησεν σχίζας, ἔπι δ᾽ ἀρνειοῦ τάμε λαιμόν*. Etiam apud Homerum Od. XI. 35. eſt *τὰ δὲ μῆλα λαβὼν ἀπεδειροτόμησα ἐς βόθρον*, quamquam ibi nulla rogi mentio. In Homerico hymno Mercurii, etſi non in ſacris, eodem modo v. 112. *πολλὰ δὲ κάγκανα κᾶλα κατουδαίῳ ἐνὶ βόθρῳ οὖλα λαβὼν ἐπέθηκεν ἐπηετανά· λάμπετο δὲ φλόξ*. Pauſan. V. 13, 1. *λέγεται δὲ καὶ ὡς ἔθυσεν ἐς τὸν βόθρον τῷ Πέλοπι*.

958. *Φάρμακα* pro *πάμπαν* legendum eſſe patet. Incidit in hanc coniecturam etiam Schneiderus. Hauſit hoc noſter ex Apollonio: III. 802. *ἦ, καὶ φωριαμὸν μετεκίαθεν, ᾧ ἔνι πολλὰ φάρμακά οἱ, τὰ μὲν ἐσθλά, τὰ δὲ ῥαιστήρι᾽, ἔκειτο*. 808. *ἤδη καὶ δεσμοὺς ἀνελύετο φωριαμοῖο, ἐξελέειν μεμαυῖα*. 844. *ἡ δὲ τέως γλαφυρῆς ἐξείλετο φωριαμοῖο φάρμακον*. IV. 24. *μέτα δ᾽ ἤγε παλίσσυτος ἀθρόα κόλπων φάρμακα πάντ᾽ ἄμυδις κατεχεύατο φωριαμοῖο*.

960. (955) Difficile eſt dicere, quid proprie *οὖλος* ſignificet, cum tot diuerſos, quin repugnantes ei notiones tribuant Grammatici. Dicam breuiter, quid lectis, quae apud Heſychium, Euſtathium, Suidam reperiuntur, mihi probabile viſum ſit. Ionica vox *οὖλος* reſpondebat τῇ *ὅλος*, et integrum ſanumque ſignificabat. Hinc *οὐλαὶ κριθαὶ* in ſacrificiis et *οὐλόχυται* integris granis, non contuſis, hordea: hinc *οὖλε* ſalutandi verbum, ſalue: hinc *οὐλή* cicatrix, vulnus ſanatum, cutis in integrum reſtituta: hinc *οὔλειν*, *ὑγιαίνειν* Euſtath ad Ιλ. A. p. 24, 52 et *οὖλον*, *τὸν ὑγιῆ* ad Ιλ. B p. 124, 40. hinc *οὐλομελίη* apud Hippocratem eſt membrorum integra compages ſimul conſiderata: hinc *οὖλον κεκλήγοντες* ſturni et mox iuuenes Ιλ. P, 756 et 759, iuuenile quid clangentes h. e. vehementer, totis viribus, vti ſolent iuuenes; iidem ſunt criſpi natura vel cultu: iidem alio reſpectu teneri et molles: hinc molliculae carnes, quibus dentes continentur, *τὰ οὖλα*. Sed quatenus *οὖλος* eſt vehemens, potens, efficax, pot-

ἐν δὲ πυρῇ ἐνέβαλλον, ἰδ' ἔντομα θύματ' ἔρεζον,
σκύμνους παμμέλανας σκυλάκων τρισσοὺς ἱερεύσας.
αἵματι δ' αὖ χάλκανθον ἰδὲ στρουθεῖον ἔμιξα,
κνῆκόν τε, σχιστήν τ', ἐπί τε ψυλλεῖον ἀηδές,

961. Vulgo ἂν δὲ πυρὴν ἐπέβαλλον. 963. στρουθεῖον Voſſ. probatum etiam Schradero Emend. Praefat. p. V. Vulgo στρύθιον. 964. κνίκον Voſſ. Vind. Ruhnk. Vulgo κνῆκον. Chiu. σχιστήν τε. Vulgo τε abeſt. Dein vulgo ψύλλιον ἀειδές. Voſſ. Ruhnk. ἀηδές.

eſt etiam potentem ad nocendum notare, vt *praeſens venenum* et *praeſens medicamentum* in vtramque partem dicitur. Ita potuit οὖλος ὄνειρος idem ὀλέθριος (ad Ιλ. Β, 8) a Scholiaſte vocari, quatenus vim ſuam ad nocendum hic exercuit. Poterant iſta, ſi diſſertationem ſcribere placeret, facile explicari latius, locisque Homeri, Hippocratis, Grammaticorum confirmari. Sed hoc agamus. Ea, quae elaborat hic ſub Peplis (de quibus ad 310) Orpheus οὖλα πλάσματα, ſunt, niſi fallor, puppae quaedam ſiue imagunculae cereae, πλαγγόνες, νύμφαι, ludus alias puellarum (vid. Spanh. ad Callim. H. Cer. 92 p. 711) hic vero pars ſacri magici, vt in Theocriti Virgiliique Pharmaceutriis. *Plangunculas* Ciceroniana voce licet dicere, quam illi reſtituerunt VV. DD. Att. 6, 1. GESN.

960. Οὐλοπλάσματα ſcribendum eſſe, et metrum et lectio antiquorum librorum oſtendit. Apte vidit Schneiderus huc pertinere Heſychii ὀλοοίτροπα (quod ὀλοοίτροχα ſcribendum putat, neſcio an non recte) παρὰ 'Ροδίοις, ἑπτὰ πλάσματα εἰς θυσίας. Probat Schneiderus Pergeri coniecturam λεπτά. De πλέκτοις vide ad v. 314.

961. Non mihi perſuadeo noſtrum ſcripſiſſe ἂν δὲ πυρὴν ἐπέβαλλον. Quare et verbum vſitatum in hac re, et caſum, et praepoſitionem repoſui. Hom. Iliad. IX. 220. ὁ δ' ἐν πυρὶ βάλλε θυηλάς. Et XXIV. 787. ἐν δὲ πυρῇ ὑπάτῃ νεκρὸν θέσαν, ἐν δ' ἔβαλον πῦρ.

963. (958) Αἵματι δ' αὖ χάλκανθον] De hoc vid. Dioſcor. lib. V. c. 114. et de Struthio, lib. II. c. 193. ESCH.

964. (959) Κνῆκόν τε σχιστὴν] Dioſcoridi ſcribitur Κνίκος. ESCH.

964. (959) Epitheton cneci vel cnici puto σχιστὴν, quod et calycem et petala in tenues admodum fibras ſciſſa habet: niſi quis malit abſolute dici σχιστὴν intellecto λίθον, alumen fiſſile. Non enim ſolas hic herbas memorari, vel ſolum chalcanthum ſatis indicat. Malle me ψυλλίου ἀηδὲς, in V. L. indicaui. Sed poteſt etiam ἀειδὲς vocari, quod *pulicis* ſimilitudinem ſemen habet, vnde nomen *pulicariae*. Quamquam naturae ſtudioſo nihil hic deforme. GESN.

ἄγχουσάν τ' ἐρυθρήν, ἰδὲ χάλκιμον. αὐτὰρ ἔπειτα
νηδύας ἐμπλήσας σκυλάκων, Φιτροῖς ἐπέθηκα·
ὕδατι δ' αὖ μίξας λοιβὰς χεόμην περὶ βόθρον,

965. ἄσχουσαν Wrat. 966. Vulgo φιτροῦσιν ἔθηκα. 967. ὕδατι δ' αὖ μίξας χολάδας Voss. Paris. Vind. Ruhnk. MS. Canteri in Nou. Lectt. V. 5. Vulgo ὕδατι μὶξ δ' ὠμὰς χολάδας. ὕδατι ἐξ δ' αὔμας χολάδας PAI. ὕδατι ἐξ δ' αὔμας χολάδας Crat.

964 Κνήκου meliorem scripturam esse docet Salmasius Exerc. Plin. p. 629 Ψυλλίον ab Hesychio explicatur πόα, ἧς καὶ σπέρμα ὁμώνυμον. RUHNK. Σχιστὴν vitiosum putat Schneiderus, nisi ineptus poetaster κνήκου σχιστὴν dixerit, quoniam semen eius ad lac cogendum, quod σχιστὸν dicitur, olim adhibebatur, de quo vsu Dioscorides. Ego cum Chiu. σχιστήν τ' edidi. Σχιστά, τὰ κρόμμυα, Hesychius. Femininum genus est apud Plinium XIX. 32. Deinde ψυλλείου ex emendatione Schraderi dedi in Praefat. Emend. p. V.

965. De ἀγχούσῃ vid. Hesych. et eius interpp. Χάλκιμον quid sit, nescitur. Schneiderus, qui olim Hesychii χάλιμος, Φαρμακὸς huc pertinere putauerat, nunc χάλκην vel κάλχην, de qua dixit ad Alexiph. Nicandri 391. intelligi putat. Eam alios κάχλαν et βούφθαλμον dixisse teste Dioscoride III. 156. alios χρυσάνθεμον Dioscoridis IV. 58. χαλκίτιν, χάλκανθον, χαλκάνθεμον vocasse. Codex Hesychii non χάλιμος habet, sed χάλιμα.

966. (961) Vocem ἐμπλήσας lubens diuidam, vt praepositio ἐν ad ἔθηκα referatur. Sed ipsum quoque durum est. OBSN.

966. Ineptam lectionem φιτροῖσιν ἔθηκα nemo criticorum correxerat. Ceterum Schneiderus, *addere debebat*, inquit, *impensam, qua farti sunt ventriculi canicularum, quas Hecatae moris erat mactare, docente Hemsterhusio ad Luciani* 2. p. 399. *ed. Bip.* (T. I. p. 330.) Num non addidit v. 963. 964. 965?

967. (962) Non ausim damnare emendationem G. Canteri Nou. Lectt. 5. 5 Ὕδατι δ' αὖ μίξας, cui faueat Vossianus liber. Sed nec mutare ceterarum lectionem sustineo, in qua nihil sit, quod quem offendat, nisi forte illud μὶξ, quod nondum aliunde obseruatum reperio. Sed notissimum est et Homericum ἐπιμὶξ, cuius simplex ita, vt alias μίγα, hic videtur poni. Ὠμὰς χολάδας ponit, crudas, in ignem non coniectas, aqua insuper perfusas, vt maiori deinde 968 miraculo in ipsa fossa comburerentur, in quo possis imitationem quandam sacrificii deuotorii ab Elia instituti (1 Reg. 18. 34) cogitare. OBSN.

967. Schneiderus in χολάδας

ὄρφνινά θ' ἑσσάμενος φάρη, καὶ ἀπεχθέα χαλκὸν
κρέων ἑλλισάμην. αἳ δ' ὀτραλέως ὑπάκουσαν,
ῥήξασαι κευεῶνας ἀμειδήτοιο βερέθρου,
Τισιφόνη τε καὶ Ἀληκτὼ καὶ δῖα Μέγαιρα,
πεύκαις ἀζαλέαις φόνιον σέλας αἰθύσσουσαι.
καίετο δ' αὐτίκα βόθρος, ἐπεσμαράγει δ' ὀλοὸν πῦρ·

968. Pro ὄρφνινα apud Dinnerum p. 808. legitur ὄφνισθ'. 969. κέρον — ὑπάκουσαν Voſſ. Vulgo ἐπάκουσαν. 970. ῥῆξαι — βάραθρα Wrat. 972. αἰθύσσουσαι Ruhnkenii coni. pro vulgato αἴσσουσαι. 973. ἐσμαράγει vulgo. ἐσμαράγῃ Voſſ. Ruhnk.

latere χοὰς putabat. Nam ſane μίξαι non poteſt aliquis dici aquam et inteſtina. Ego λοιβὰς dedi. Χολάδας ex hoc vocabulo et eius explicatione χοὰς, cuius vltima ſyllaba, quae ſupra ſcribi ſolet, interierat, natum eſt. Niſi quis et χοὰς et λοιβὰς explicationem cenſeat eſſe vocabuli χύτλους, quod Suidas et Heſychius habent: quamquam de eo dubitat H. Stephanus. Apud Phauorinum in κίχλαι memoratur χύτλη, quod vereor ne ille φύτλη ſcripſerit. Caeterum Apollonii locum in eiusdem ſacrificii deſcriptione comparauit Schneiderus, III. 1210. ἔπι δὲ μιγάδας χέε λοιβάς. Cribellus in verſione totum verſum praeteriit, ſiue omiſſum in codice, ſiue quod corruptus eſſet.

968. Ἀπεχθέα χαλκὸν Geſnerus *inimicum aes, arma*, vertit. Vereor ne hoc epitheton, quod hic quidem non ſatis aptum videtur, vitioſum ſit.

970. Lectio cod. Wrat. videtur indicare, fuiſſe, qui legerent, ῥήξασαι κευεῶνος ἀμειδήτοιο βέρεθρα.

972. (967) Ἀΐσσειν cum nusquam neque ſimplex tranſitiua ſ. actiua ſignificatione vſurpatum obſeruem, neque compoſitum: non poſſum non plaudere emendationi elegantiſſimi Ruhnkenii Ep. 1 p. 21 αἰθύσσουσαι, de quo verbo dictum ad 899. GESN.

972. Αἰθύσσουσαι recepi, quae Ruhnkenii emendatio eſt, in Ep. Crit. p. 33. Nam etſi ἀΐσσειν, vt Porſonus ad Eurip. Or. 1427. docuit, actiuam quoque ſignificationem habet, non auſim tamen, quod tragicis proprium videtur, ad epicos transferre. Schneiderus ἀΐσσουσαι non mutauit propter Sophoclis Oed. Col. 1261. κόμη δι' αὔρας ἀκτένιστος ᾄσσεται.

973. (968) Confragoſus verſus, vel ſi mauis languens caeſurae defectu: de quo etiam emendando aliquando cogitabam, praeſertim ob poſteriorem

λιγνὺς δ' αἰθαλόεσσα χύθη περιμηκεῖ καπνῷ.
αὐτίκα δ' ἐξ Ἀΐδαο διὰ φλογὸς ἠγέρθησαν
δειναὶ θαμβήτειραι, ἀπηνέες, ἀπροσόρατοι.
ἡ μὲν γὰρ δέμας ἔσχε σιδήρεον, ἣν καλέουσιν

974. λίγνυς Voss. Dein vulgo περιμήκετα καπνόν. Schneiderus περιμήκετα καπνῷ edidit. Manus docta ad exempl. Ald. περιμηκέα. 976. Ante hunc versum collocauit Schneiderus versus 984. 985. θαμβήτειναι Ruhnk. 977. ἔχε Ruhnk.

nominis βόθρος paullo insolentius productam. Sed nihil mutandum. Litera sibilans producit syllabam. GESN.

973. Ἐπεσμαράγει, Schneideri emendationem, occupauerat Schraderus in Praefat. Em. p. V. qui idem vitium occurrere monuit v. 400. et 1096.

974. (969) Duplex occurrebat emendandi atque interpretandi versus huius ratio, vel ita, χύθη fudit (passiuo actiue, s. ad modum deponentis posito) περιμήκεα κάπνον, *Vapor fuliginosus fudit* (effusus est in) *fumum altissimum.* Vel περιμήκετα aduerbialiter sumam, et legam καπνῷ, *Vapor fusus est altissime a* vel *cum fumo.* GESN.

974. Καπνῷ quum in καπνὸν mutatum esset, περιμηκεῖ, α supra scripto, quum ι pro τ acciperetur, in περιμήκετα abiit. Nam Schneideri περιμήκετα languet, nec verum est, quod dicit, περιμήκετον aduerbii loco esse v. 898.

975. (970) Proxime ab hoc versu vnum excidisse arbitratur Cl. Ruhnk. Ep. 1 p. 21, qui haberet mentionem (aut descriptionem adeo) Erinnyum. Breuiorem medicinam suaserat Cl. Bernard. ad Dem. Pepag. p. 85 vt pro Δειναὶ v. 71 legatur Ποιναί. Modesta sane coniectura, et cui fauere videtur, quod v. 980 expressa est Poenarum s. Erinnyum mentio. Sed mihi diligenter hoc agenti visum est, locum emendatione non egere, sed interprete. Versus 971 habet Epitheta s. Praedicata communia personarum, quae deinde separatim enarrantur, nempe Pandorae 972, Hecatae 973—979, et Furiarum 980. Nemini in mentem venisset, credo, dubitare, si placuisset poetae commune nomen substantiuum adiicere, vt θεαὶ δειναὶ, vel tale quid. Illud ipsum ἡ μὲν γὰρ, a quo incipit v. 972 apertissime indicat, incipere ibi exegesin eorum, quae vniuersim proposita modo fuere. GESN.

976. Schneiderus in vulgato ordine versuum narrandi rationem vituperat, quod Pandora et Hecate describantur, antequam eas apparuisse constet. Quasi non possint antea generatim quibusdam epithetis deae, quae appareant, describi, et tum de singulis, vt quaeque ornata venerit, exponi. Contra

Πανδώρην χθόνιοι· σὺν δ᾽ αἰολόμορφος ἵκανεν,
τρισσοκάρηνος, ἰδεῖν ὀλοὸν τέρας, οὔτι δαικτόν,
Ταρταρόπαις Ἑκάτη· λαιῷ δέ οἱ ἔσσυτ᾽ ἐπ᾽ ὤμῳ
ἵππος χαιτήεις· κατὰ δεξιὰ δ᾽ ἦεν ἀθρῆσαι

978. Πανδώραν folus Schneiderus. 979. Vulgo τρισσοκέφαλος. Deinde vulgo δαητὸν. Voff. Vind. Ruhnk. δαϊκτόν. 980. λαῷ Ruhnk. Dein vulgo λαιῷ δ᾽ ἄρ᾽ ἐπέσσυθεν ὤμῳ. Schneiderus ἀπεσσύθη.

in eo ordine verfuum, qui Schneidero placuit, prius faltantes videmus deas, tum demum aduenire accipimus. Non opus erit cum Ruhnkenio lacunam in auxilium adhibere, fi θαμβήτειραι non, vt fecerunt interpretes, pro adiectiuo, fed pro fubftantiuo habemus. Itaque comma poft δειναὶ deleui.

978. (973) Pandoram hanc haud dubie intelligit Tellurem, quam πανδώτειραν alias vocat. Vid. Ind. GESN.

979. (974) Vid. ad 926. Retinendum puto δαητὸν, nomen bona moneta percuffum, et rite formatum ab eodem themate, vnde Homerica δεδάηκε et δεδαημένος. Τέρας ὀ δαητὸν quod noffe nemo velit, fine horrore cognofcere nemo poteft. GESN.

979. Heynius ad Virg. Aen. IV. 511. et Schraderus Praefat. Em. p. 5. τρισσοκάρηνος correxerunt. Eiusdem erroris exempla Ruhnkenius attulit e Schol. Ariftoph. ad Equit. 414. Suida v. κυνοκέφαλος, et Theogonia Hefiodi v. 287. vbi codex Parif. τρικέφαλον, et v. 312. vbi idem codex πεντηκοντακέφαλον habet. Τρισσοκάρηνος ex h. l. Dinnerum iam pofuiffe in Epithetis Gr. obferuat Schneiderus, qui huius interpunctionem, τρισσοκάρηνος, ἰδεῖν ὀλοὸν τέρας, recepit, quae iam eft in edd. Ald. et Crat. Vulgo τρισσοκέφαλος ἰδεῖν, ὀλοὸν τέρας. Pro vulgato δαητὸν Ruhnkenius in Ep. Crit. I. p. 107. φατειὸν fcribendum cenfebat. Ego trium codd. lectionem recepi. Οὔτι δαϊκτὸν idem eft, quod ἄμαχον.

980. (975) Legendum puto ἀπ᾽ ἔσσυθεν pro ἀπὸ | λαιῷ ὤμῳ ἐσσύθη. Forma haec, quam Aeolicam dicunt, forte tueri poteft illud Pindaricum Ol. Θ, 88 Μίχθε, quod pro μίχθη librorum repofuit Schmidius, et receperunt Oxonienfes, in dubium autem vocauit Pauwius. GESN.

980. Neque ἐπεσσύθη, neque ἀπεσσύθη hic aptum, vt aoriftum. Atque etiam vltima non eleganter corripitur, quod quidem non fentient, qui fatis habent didiciffe, quae de longa vocali ante vocalem vulgo praecipiuntur. Itaque repofui tempus illud, quod hic requirebatur, vna cum οἱ: de quo vide Indicem.

λυσσῶπις σκυλάκαινα· μέση δ' ὄφις ἀγριόμορφος,
χερσὶν δ' ἀμφοτέραις ἔχεν ἄορα κωπήεντα.
ἐγκύκλιαι δίνευν δὲ πέριξ βόθρον ἔνθα καὶ ἔνθα
Πανδώρη Ἑκάτη τε· συνεσσεύοντο δὲ Ποιναί.
ἐν δ' ἄφαρ Ἀρτέμιδος φρουρὸν δέμας ἧκε χαμᾶζε

982. λυσσώπης Ruhnk. Tum vulgo σκυλάκη· μέσση δ' ἔφυ. 983. Voss. χερσὶ δ'. 984. ἐγκύκλιαι δινεῦντο περὶ Voss. Ruhnk. Gesn. Vulgo ἐγκύκλιαι δὲ δινεῦντο περὶ. Schneiderus, qui hunc et sequentem v. post v. 975 posuit, καὶ κύκλῳ δινεῦντο περὶ. 986. ἐν δ' ἄφαρ Voss. Vulgo ἐκ δ' ἄφαρ.

982. (677) Quid sibi vellet ἀγριόμορφος, in Indice posui. Hic admoneo lectores etiam apud Virgilium esse Aen. 4, 511 *Tergeminamque Hecaten, tria virginis ora Dianae.* Nondum obseruaui apud ipsum Proclum L. 2 in Timaeum locum, quem inde citat Eschenb. Epig. p. 77. qui hunc nostrum illustrat: Τοιαῦτα καὶ Ὀρφεὺς ἐνδείκνυται περὶ τοῦ Φάνητος θεολογῶν. πρῶτος γοῦν ὁ θεὸς παρ' αὐτῷ ζώων κεφαλὰς φέρει πολλὰς Κριοῦ, ταυρίου (s. ταυρείου) ὄφιας, (ὄφιος) χαροποῦ δὲ λέοντος. Ex Aegypto forte ab ipso Orpheo allata est illa ratio animalium figuris Dei aut naturae facultates atque attributa vtcunque sensibus et memoriae hominum commendandi. GESN.

982. Ruhnkenius, de forma σκυλάκη dubitans corrigebat: κατὰ δεξιὰ δ' ἦεν ἀθρῆσαι λυσσώπεις σκύλακας. At tria Hecatae capita describens poeta non potuit plures catulos nominare. Quod nos dedimus, firmatur Nossidis auctoritate epigr. IX. σαίνοι κέν σ' ἐσιδοῖσα καὶ οἰκοφύλαξ σκυλάκαινα. Mox merito miratur Schneiderus, quid sit, quod medium caput quale fuerit, in dubio relinquat poeta: μέσση δ' ἔφυ ἀγριόμορφος. Id ipsum olim putauerat a poeta expressum: quare ἀκριτόμορφος corrigebat. Nostrum ὄφις has dubitationes tollit. Notum Sophoclis fragmentum p. 649. ed. Brunck. in quo Hecate στεφανωσαμένη ὠμῶν σπείραισι δρακόντων.

984. (979) Cum prima in δινεῦντο sit perpetuo vsu bonorum et nostri adeo, longa; nec Aoristus a δίνοντα auctoritatem habeat: recepi Vossianam lectionem, quae δὲ omittit. GESN.

984. Ἐγκύκλιαι δίνευν δὲ scripsi, vsu epicorum ita postulante. Δὲ saepius noster post alterum verbum collocat: vide Indicem. Πέριξ metrum requirebat. Pro eo etiam v. 317. 815. 928. περὶ legitur.

986. (981) Haec est illa Diana s. ἐμπυλίη Ἄρτεμις de qua v. 900 et 942, vnde apparet cur hic φρουρὸν δέμας vocetur: quo no-

πεύκας ἐκ χειρῶν, ἐς δ᾽ οὐρανὸν ἤραρεν ὄσσε.
σαῖνον δὲ σκύλακες πρόπολοι, λύοντο δ᾽ ὀχῆες
κλείθρων ἀργαλέων, ἄνα δ᾽ ἔπτατο καλὰ θύ-
ρετρα
τείχεος εὐρυμενοῦς, ὑπεφαίνετο δ᾽ ἄλσος ἐραννόν.
αὐτὰρ ἐγὼν ὑπὲρ οὐδὸν ἔβην· τῆμος δέ τε κούρη
Αἰήτεω Μήδεια, καὶ Αἴσονος ἀγλαὸς υἱός,
Τυνδαρίδαι τ᾽ ἤπειγον ὁμοῦ, σὺν δ᾽ ἕσπετο Μόψος.
ἀλλ᾽ ὅτε δὴ σχεδόθεν κατεφαίνετο φηγὸς ἐραννή,

989. ἀργαλέων ex Ruhnk. Schneiderus. Vulgo ἀργυρέων. Deinde ῥέεθρα Voſſ. 990. εὐρημένη Voſſ. 991. τῆμος δὲ τότε Ruhnk.

mine δέμας indicatur, ipſum ſigni vel ſtatuae corpus moueri viſum, et facem, quam tollit illuſtrandi cauſa quaſi cum languore demiſiſſe, contra oculos tutelae velleris intentos inde auerſos direxiſſe in caelum. De canibus illius v. 908. GESN.

988. (983) Neſcio an prima in λύοντο produci vllo modo poſſit. Facilis eſſet medicina, ſi legas ἐλύοντο vel λελύοντο. GESN.

988. Male Ruhnkenius de metro metuens ἐλέλυντο ſcribebat.

989. Praeclare codex noſter, κλείθρων ἀργαλέων. vt apud Homerum Od. Λ, 292. δεσμοὶ ἀργαλέοι. Non ex argento portae erant, ſed ex aere. Supra vſ. 896. Χαλκήρεις πύλαι εἰσὶ πελώριοι. RVHNK.

990. Εὐρυμενῆς Phaſis vocatur infra v. 1055. In Apollonio Rh. I. 596. dubitabat Ruhnkenius in Ep. Crit. II. p. 196. vtrum Εὐρυμενὰς nomen vrbis, an adiectiuum eſſet, vt ſcholiaſtae videtur. Idque adiectiuum in Heſychio pro εὐρύμναν reponebat. Aſſentitur Schneiderus, εὐρύμναν Heſychii formam putans contractam eſſe, εὐρύμενος autem pro εὐρυόμενος dici, vt κλύμενος, κτίμενος. At εὐρύνω verbum eſt, non εὐρύω. Heſychio autem εὔρυναν reſtituendum eſſe, ex Apollonii Lex. Hom. luce clarius patet. In Apollonio Rhodio vrbem intelligi, vt Valerii Flacci imitationem taceam, ſermo ipſe oſtendit. Tum ἄλσος ἐραννὸν ſcripſi: v. ad v. 85.

993. (988) Tyndaridae interſunt his myſteriis vt Iouis filii, vt inferos deos ſuperosque videre aſſueti: Orpheus, Medea, et Mopſus vt myſtae et myſtagogi adeo. Iaſon ipſe, hic initiatur. GESN.

994. (989) Apollo. 4. 124 vocat Φηγὸν ἀπειρεσίην, ᾗ ἔπι κῶας Βέβλητο. GESN.

κρηπίς τε ξενίοιο Διὸς καὶ βώμιος ἕδρη,
ἔνθα δράκων ὁλκοῖσιν ὑπ' ἀπλήτοισιν ἑλιχθεὶς
δινεύων ἀνάειρε κάρη βλοσυρόν τε γένειον,
ἂν δ' ὀλοὸν σύριξ'· ἔπι δ' ἔβραχεν ἄσπετος αἰθήρ.
δένδρεα δ' ἐσμαράγησε κραδαινόμεν' ἔνθα καὶ ἔνθα
πρυμνόθεν ἐκ ῥίζης· ἰάχησε δὲ σύσκιον ἄλσος.

996. Vulgo ὑπὸ πλατίεσσιν. 997. κάρη Voss. Ruhnk. Vulgo κάρα. 998. σύριξ' Voss. Vulgo σύριγξ'. 1000. πρυμνόθεν Voss. Vulgo κρημνόθεν.

995. (990) Si conferas h. l. vt conferendus est, cum v. 929 vbi σῆμα χαμαιζήλοιο Διὸς vocatur, non improbabile forte videbitur, quod ego valde verisimile puto, non ξενίοιο hic legendum esse, sed χθονίοιο.

OESN.

995. Gesneri coniecturam, χθονίοιο Διός, refutauit Schneiderus auctoritate Apollonii IV. 116. sqq. qui βωμοῖο θέμεθλα Ioui Φυξίῳ consecrata a Phrixo habet; et scholiastae eius ad II. 406. cuius locum, in quo ex Hellanico refertur in Iouis templo suspensum fuisse vellus, auctiorem dedit ex cod. Paris.

996. (991) Cl. Piersonus Veris. 2, 5 p. 107 languidam et frigidiusculam putat vulgarem huius versus lectionem, et substitui vult ὁλκοῖσιν ὑπ' ἀπλάτοισιν. Noster sane hoc verbo vsus supra v. 928, et attulit Piersonus etiam auctoritatem Eurip. Herc. Fur. 419. Et est Hesiodeum verbum ἄπλατος, ἀπλατός, ἄπλητος, cui plerumque forte recte accommodaueris etymon πέλας vel πελάζειν, vt sit terribile ad quod accedere timeas, cui tu per mediam nolis occurrere noctem. Mutare tamen contra libros nihil ausim, cum praesertim fieri possit, vt sint, quibus πλατεῖς ὁλκοὶ recte dici videantur. Equidem damnare nolim. OESN.

996. Piersoni coniectura ὑπ' ἀπλάτοισιν etiam Schneidero placet. Hanc, Ionica forma restituta, recepi.

1000. (995) Κρημνόθεν ἐκ ῥίζης interpretabar ἀσυνδέτως dictum, vt in ἄνω κάτω et similibus, cum in κρημνῷ non minus capitis (κάρα, κάρη, κρὴ) notionem, quam in Latinorum *praecipiti* inesse putem. Mouebantur arbores a summo fastigio et a radicibus. Sed nec ingeniosam et probabilem nego Cl. Ruhnkenii (Ep. 2 p. 82) coniecturam πρυμνόθεν, quam firmat ex Apollo. 4, 1686. Pot-

αὐτὰρ ἐμ' ἠδ' ἑτάρους τρόμος ἔλλαβε· νόσφι δὲ μούνη
Μήδει' ἐν στέρνοισιν ἀκαμπέα θυμὸν ἐνώμα·
δρέψατο γὰρ παλάμῃσι λυγρῶν ἀποθρίσματα ῥιζῶν.
καὶ τότ' ἐγὼ φόρμιγγος ἐφήρμοσα θέσκελον ὀμφήν·
κλάγξας δ' ἐξ ὑπάτης χέλυος, βαρυηχέα φωνὴν

1001. μούνην Wrat. 1002. Μήδεια ἐνὶ Voss. Μήδει' ἐνὶ vulgo. Dein vulgo στέρνοις. 1005. κλάγξας δ' ἄρ' Voss. Vind. Ruhnk. Vulgo κλάγξα δ' ἄρ'. Dein βαρυαχέα Vind. Ruhnk. βαρυηχέα Voss. et Dinner. in v. φωνή. καρυηχέα edd. vett. Wrat.

erat laudare etiam Spanh. ad Call. H. in Del. 35 p. 331. GESN.

1000. Legendum πρυμνόθεν ἐκ ῥίζης. Apollon. Rhod. IV. 1686. πρυμνόθεν ἐξεραγεῖσα κατήριπεν. RUHNK.

1002. Versum laborantem, ob productam primam in ἀκαμπέα, facile fulcias legendo στέρνοισιν. GESN.

1005. (1000) Ὑπάτην h. e. summam chordam esse grauissimi soni, satis constat, et docuere v. g. interpretes ad Horatii Sat. 1, 2 pr. Hoc maxime oculis apparet in illa Lyra, quae inter Herculanenses picturas nuper publicata, triangularis est, et ita tractatur, vt longissima chorda et basi trianguli proxima, h. e. quae grauissimum sonum edit, sit in summo; breuissima, illi ad ipsum trianguli verticem parallela, in imo. Nescio, qui factum sit vt tam diu per omnes editiones durare potuerit καρυαχέα, cuius dubito an ratio, etiam non valde probabilis, queat reddi. Βαρυηχέα ex coniectura dedit Cl. Piers. Veris. 1, 9 p. 110. qui de hac voce laudat Obs. Miscell. Vol. 4 p. 216: et ausus fuissem ego sine vllo alio auctore eam hic reponere. Sed μέλπων pro πέμπων, quod viro docto placet, non aeque facile receperim. Ceterum miram mihi suauitatem habere hic versus videtur ex eo, quod verbis omnibus ostendit et exprimit neniam somni conciliatricem: huic conueniunt non acuti et clamosi soni, sed graues et murmuri propiores; deinde canit σιγαλέως, tacite, certe submisse, et voce non expressa, sed ἀφθέγκτῳ. Denique non ἐκ χειλέων profundit suam vocem, sed ὑπὸ χείλεσι, pressis velut labiis, vel πέμπει, vel, si

σιγαλέην ἄφθεγκτον ἐμοῖς ὑπὸ χείλεσι πέμπον.
κλῆξα γὰρ ὕπνον ἄνακτα θεῶν πάντων τ' ἀνθρώπων,
ὄφρα μολὼν θέλξειε μένος βριαροῖο δράκοντος.
ῥίμφα δέ μοι ὑπάκουσε, Κυτηΐδα δ' ἷκτ' ἐπὶ γαῖαν.
κοιμήσας δ' ὅγε φῦλα πανημερίων ἀνθρώπων,
καὶ ζαμενεῖς ἀνέμων πνοιάς, καὶ κύματα πόντου,
πηγάς τ' ἀενάων ὑδάτων, ποταμῶν τε ῥέεθρα,

1006. Vulgo σιγαλέως. Vind. Ruhnk. σιγαλέης, quod supra scriptum in Voss. qui σιγαλέοι habet. Tum πέμπον Ask. Vind. Ruhnk. Vulgo πέμπων. V. 1008. 1009. absunt in cod. Ruhnk. Vncis inclusit Schneiderus. 1009. Κυτηάδα Ask. Voss. Wrat. Paris. Deinde ἦκτ' Voss. Vulgo ἧκ'. 1010. κοιμίσας Voss. Ruhnk. κοιμήσας Vind. κοιμίσσας vulgo.

placeat Piersoni coniectura, μέλπει. OBSN.

1005. Schneiderus, qui κλάγξα δ' ἄρ' et πέμπων retinuit, Piersonum non fuisse μέλπων scripturum dicit, nisi malam distinctionem in libris reperisset, ἐξ ὑπάτης χέλυος βαρυηχέα φωνήν, σιγαλέως. Hanc se sustulisse dicit. Itaque post χέλυος interpunxit, sublata interpunctione post φωνήν.

1006. Schneiderus dedit σιγαλέος, repugnante nonnihil recentiorum epicorum prosodia. Ego σιγαλέην, codicum vestigia sequutus, scripsi. De horum casuum permutatione vide ad v. 631.

1007. (1002) Conf. Hymn. 84, 1. OBSN.

1008. Calidius damnauit Schneiderus hos versus, qui errore librarii, ex duplici ἀνθρώπων orto, omissi sunt in cod. Ruhnk. Poeta, quod v. 1009. generatim dicit, sequentibus singulatim persequitur.

1009. Sic supra v. 819. Κυτηΐδα γαῖαν ἀμείψαι. Euphorion apud Eustath. ad Od. Δ. p. 1493. βλαψίφρονα φάρμακα πάσσεν, Ὅσσ' ἐδάη Πολύδαμνα, Κυταιΐς ὅσα Μήδεια. Sic iste locus legendus. Vulgo deest πάσσεν, et Κυταΐς scribitur. Sed Vratisl. Voss. et Regius h. l. habent Κυτηάδα. Quam formam Berkelius reddere tentabat Stephano Byz. v. Κύτα· τὸ θηλυκὸν Κυταιΐς, καὶ Κυταία. Sed vulgatum Κυταιΐς firmatur ab Orpheo vs. 904. Κυτηΐσιν μέγα κύρεις. RVHNK. Ἷκτο cum Schneidero scripsi. Euphorionis locum apud Eustathium p. 1493, 46. non persanauit Ruhnkenius. Excidit ante Μήδεια verbum vel nomen, quo versus finiebatur:

θῆράς τ' οἰωνούς τε, τά τε ζώει τε καὶ ἕρπει,
εὐνάζων ἤμειψεν ὑπὸ χρυσέαις πτερύγεσσιν.
ἷξε δ' ἐπὶ ςυφελῶν Κόλχων εὐανθέα χῶρον·
κῶμα δ' ἄφαρ κατέμαρψε πελωρίου ὄσσε δρά-
κοντος,
ἰσοπαλὲς θανάτῳ· δολιχὴν δέ τέ οἱ χθονὶ δειρὴν

1014. ἤμειψεν Voss. Vulgo ἄμειψεν. 1015. ὑπὸ ςυφελῶν Voss. Vind. Ruhnk. Ante Gesnerum ὑπὸ ςυφελόν. 1017. δολιχὴν δ' αὐχένι δεινὴν Ruhnk. δολιχὴν δ' ἀμφ' αὐχένι δειρὴν vulgo.

ὅσσ' ἐδάη Πολύδαμνα, Κυταιὰς ὅσσα — Μήδει'.

1010. (1010) Vt παννύχιος qui per totam noctem vigilat vel dormit: sic πανημέριος hic videtur, qui totius diei laborem sustinuit. Vid. Ind. GESN.

1010. Πανημέριοι nihil est, nisi ἡμέριοι, vt παννύχιος, nocturnus, etiam de parte tantum noctis. De quo vocabulo videnda scholia ad Hom. Iliad. X. init.

1014. (1009) Non praeteruidendum est poeticae suauitatis obseruatori illud ὑπὸ πτερύγεσσιν. Inumbrat somnus, vt volucris horribiliter magnus, explicatu alarum suarum, inuoluitque omnia. GESN.

1015. (1010) Cl. Pierso. Verisl. 2, 5 p. 188 recte vidit legendum esse ςυφελῶν, vt sit Colchorum epitheton, quod etiam absque Vossiani codicis monitu faciendum erat. Quod autem ἐπὶ substitui vult pro ὑπὸ, ingeniose more suo coniicit, necessitatem nondum persuadet, cum ὑπὸ etiam locum habere possit, vt in Homerico ὑπὸ Ἴλιον ἦλθε. GESN.

1015. Recte monet Schneiderus, εὐανθέα χῶρον expressum esse ex Apollonii IV. 115. ποιήεντα χῶρον. Sed iniuria nostrum reprehendere videtur, quod antea hunc locum non indicauit. Fecit, et quidem copiosissime v. 914 seqq.

1017. (1012) Cl. Ruhnk. Ep. 2 p. 83 suspicatur ἀνταυγέα legendum pro ἀμφ' αὐχένι, et verba ita ordinanda, καρηβαρέων δὲ θῆκε δειρὴν δολιχὴν ἀνταυγέα φολίσι. Mihi in hac descriptione obdormiscentis draconis splendoris repercussi mentio non valde opportuna videtur. Simplicius et nisi fallor verius fuerit ἅμα αὐχένι. Αὐχὴν proprie ipsa ceruix, a tergo spectata praesertim, iuncturas colli et vertebras continens: δειρὴ s. δειρὰ collum totum a facie spectatum, in quo guttur, arteria etc. Draco somno grauatum caput, et cum ceruice collum deponit in squamas iam non erectas et horrentes, sed iacentes et corpori applicitas. GESN.

θῆκε καρηβαρέων φολίσιν. θάμβησε δ' ἰδοῦσα
αἰνόποτμος Μήδεια· καὶ Αἴσονος ἀγλαὸν υἷα
ἦκ' ἐπιθαρσύνουσα θοῶς πρέμνοιο λαβέσθαι
κῶας χρυσεόμαλλον. ὁ δ' οὐκ ἀπίθησεν ἀκούσας·
αὐτὰρ ἀειράμενος δέρας ἄπλετον ἷκτ' ἐπὶ νῆα.
Ἥρωες Μινύαι μέγ' ἐγήθεον, ἂν δ' ἄρα χεῖρας
ἀθανάτοις ἤειραν, οἳ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν.
ὣς οἳ μὲν πέρι κῶας ὀπώπεον· αἶψα δ' Αἰήτης
ἀμφιπόλων ἤκουσεν ἀποιχομένην Μήδειαν.
ὦκα δ' ἄρ' Ἀψύρτῳ ἐπετέλλετο λαὸν ἀγεῖραι,

1018. φολῖσι Ruhnk. 1021. ἀκούσας Ask. Voss. Vind. Ruhnk. Vulgo ἀθρήσας. 1024. τοὶ et εὐρεῖν Ruhnk. 1026. ἄκουσεν Voss. 1027. ἀγεῖραι Voss. ἀγείρειν vulgo.

1018. Hic locus me olim iuvenem exercuit. Neque nunc vir factus, quid ei faciam, reperio. Forte haec ob oculos erant Nonno XXIX. p. 746. νωθρὸν ἐπὶ σκιόεντι πέδῳ παρὰ γείτονι φηγῷ θῆκε καρηβαρέοντα. RVHNK. Schneiderus, male metro consulens, coniecit: δολιχὴν δ' ἀμφαυγέα σπείρην θῆκε καρηβαρέων χαμάδις, ex Apollonio IV. 150. f. B. Slothouwerus δολιχὴν δ' ἄρ' ἐπὶ χθονὶ δειρήν. Heynius δολιχὴν δ' ἀμφὶ χθονὶ δειρήν. Codicis Ruhnkeniani lectio indicium habet expulsi οἷ, quo omisso ἀμφὶ addiderunt librarii. Καρηβαρέων φολίσιν, in quo haeret Schneiderus, est caput squamis grauatus. Similia attulit H. Stephanus in Thes. T. II. p. 69.

1021. (1016) Placet illud ἀκούσας, nec dubitassem recipere, nisi scrupulum mihi illud iniiceret, quod non apparet, cur aut quo genere erroris aliquis ἀκούσας in ἀθρήσας mutarit: deinde, peraguntur haec sacra, quibus sopitur draco, per amica silentia. Forte illa adhortatio Medeae, qua animum Iasoni addidit, non fuit vocalis, aut concepta verbis; sed nutu modo, vultu, manus motu peracta, quam videns, et ipsum draconis somnum, illi paruit. GESN.

1023. Quod Schneiderus, copulae omissione offensus, coniicit, ἥρωες Μινύαι δέ γ' ἐγήθεον, sensui et sermonis legibus repugnat. Re grauissima, et in qua totius expeditionis summa versabatur, peracta, copulam omittere recte potuit, quod ne apud Homerum quidem rarum est.

1025. Heynius coniecit ἐπαίπνυον. Verbum vsurpasse noster ὀπωπέω videtur, vt supra v. 184.

μαςεύειν οἷ παῖδα κασιγνήτην καὶ ὅπατρον·
ἀλλά οἱ ὦκὺς ἔπειγε παρὰ προχοὰς ποταμοῖο
ἐς λόχον ἡρώων, ἔκιχεν δ' ἄρα παρθένον αἰνήν.
νὺξ δέ οἱ ἀςροχίτων μέσσην παράμειβε πορείαν.
ἐκ δ' ἐτελεῖτο δόλος ςυγερὸς καὶ κῆρες ἀϊδναί,
Μηδείης ὑπ' ἔρωτος, ἐρικλυτȣ̃ Ἀψύρτοιο,
ὅν ῥα κατακτείναντες ἐπὶ προχόας μεθέηκαν
ἐρνυμένȣ ποταμοῖο· Φέρεν δ' ὅγε κύματι κραιπνῷ.
θεινόμενον δίναις δ' εἰς κῦμ' ἁλὸς ἀτρυγέτοιο

1028. μαςεύειν ἰδ' ἄρα παῖδα vulgo. 1029. ἀλλὰ ὅς AIC. ἀλλά ἑ inde a Stephano. ἀλλά οἱ Voss. Vind. Ruhnk. 1030. Vulgo εἰς. 1031. δέ οἱ Voss. Vind. Ruhnk. δέ τότ' vulgo. 1035. κύματι Voss. Ruhnk. Vulgo πνεύματι. 1036. θεινόμενος δὲ δίναις εἰς vulgo.

1028. Non immerito displicet Schneidero δ' ἄρα. Id igitur in οἷ mutaui. Conſtructio eadem, quae v. 612. ξέσσε δ' ἐπιςαμένως βρέτας ἱερὸν ἰδμοσύνῃσι, μίμνειν ἔμπεδον αἰὲν ἐπ' ἐσσομένοις ἀνθρώποις.

1029. (1024) Reliqui lectionem Stephanianam; Ἀλλά ἑ, quia nondum obſeruatum mihi exemplum, vbi ἐπείγειν ponatur pro medio ἐπείγομαι, feſtino q. d. vrgeo me. Ceterum longe commodior orietur ſententia; ſi ſumamus ἔπειγε poſitum pro ἐπείγετο, et cum antiquis exemplaribus legamus Ἀλλὰ ὅς, ea ſententia, quam in verſione poſui. OEBN.

1029. Intolerabilem verſum dedit Ruhnkenii coniectura: ἀλλά οἱ ὦκὺς ἐπείγετο πὰρ προχοὰς ποταμοῖο. Vſum verbi actiui ſignificatione media Schneiderus verſu 993. tuetur. Addere poterat ἔπειγε, tragicis vſitatum, apud Soph. Electr. 1435. Eurip. Oreſt. 789. (797) Phoen. 1295. (1286) Heracl. 732. Vide Porſonum ad Oreſt. 288.

1031. Vindob. Voſſ. et meus: νὺξ δέ οἱ ἀςροχίτων. Semel monuiſſe ſatis ſit, illud οἱ, quod poeta ſingulari ratione frequentauit, non niſi in vetuſtis codicibus extare; in recentioribus, tanquam in Vratislauienſi et Regio, plerumque vel in δή, vel in ἄρα, vel in aliam particulam, mutatum eſſe. RVHNK.

1035. Quum per ſe ſatis magnam auctoritatem habet lectio κύματι, tum rectius corpus mortui θεινόμενον δίναις, quam fluvius θεινόμενος πνεύματι, quod melius in mare quadrat, dicitur.

1036. (1031) Legendum videtur θεινόμενος δίναις, ne prior huius nominis ſyllaba contra

κέλσεν ὑπὲρ νήσων, Ἀψυρτίδας ἃς καλέουσιν.
ἀλλά οἱ οὔτι λάθον Δί᾽ ἐπόψιον, οὐδὲ θέμιστας.
αὐτὰρ ἐπεὶ νηὸς μὲν ἔσω κίον, ἠδ᾽ ἑκάτερθεν
ὄχθης πείσματ᾽ ἔκοψαν, ὑπ᾽ εἰρεσίῃσι θοῇσιν·
πλεῖον ἐπειγόμενοι ποταμοῦ τόμον· οὐδὲ κατ᾽ ἰθὺ

1037. κέλσε δ᾽ ὑπὲρ Schneiderus pro vulgato κέλσεν ὑπὲρ. 1038. ἀλλά οἱ Schneiderus e Voss. Vind. Ruhnk. Vulgo ἀλλ᾽ ἄρα. Iidem codd. οὐδὲ θέμιστας. Vulgo ἠδὲ θέμιστας. 1039. ἠδ᾽ ἑκάτερθεν Schneiderus e Voss. Vulgo ἐκ δ᾽ ἑκάτερθεν. 1040. ἔχθης Voss. εἰρεσίαις θοαῖσι idem. ὑπειρεσίῃς Wrat. Vulgo ὑπ᾽ εἰρεσίῃς δὲ θοῇσι. 1041. τόμον Schneiderus e Voss. Vulgo τάμον, ὅτι κατευθύ.

perpetuam consuetudinem etiam nostri poetae corripiatur. OBSN.

1037. Quomodo Absyrti corpus e Phasidis ostiis in sinum Adriaticum ad Absyrtidas insulas ferri fluctibus potuerit, ad illa γεωγραφούμενα argonautica pertinet, de quibus sententiam vno loco dicere est commodius. OBSN.

1038. (1033) Θέμιστας redditum est per Nemesin in Eschenbachiana. Ad sententiam bene. Sed non inuenio, vbi personae sint θέμιστες, nisi forte Οδ. Π, 403 Εἰ μέν κ᾽ αἰνήσωσι Διὸς μεγάλοιο θέμιστες. Verum hic etiam lectio variat et interpretum sententiae. Hic quidem locus indicat, θέμιστας non de iudicibus modo humanis dici, sed etiam de aeterna lege iustitiae, quam fas dicere solent. OBSN.

1039. (1034) Illud ἑκάτερθεν significat ab vtraque ripa, dextra et sinistra, deligatam fuisse nauim: neque adeo latum valde ibi fuisse flumen: nisi dicamus ἑκάτερθεν ad nauis duo latera pertinere, vnde aptae orae ad vnam modo ripam alligatae sint. Porro illam oportet fuisse magnam ἀμπλακίην, quod non senserunt se aduerso flumine remigare. Nempe haec prima et maxima poena scelerum atque impietatis apud priscos, quod bonam mentem scelerati amittunt. Itaque ἀφραδίας appellat Minyas v. 1040. Caeterum ab hoc praesertim inde loco conferre qui voluerit, quae disputantur in praelectione I de nauigationibus Phoenicum etc. §. 3 et hanc partem melius intelliget, et de toto poemate iudicabit rectius. OBSN.

1041. Ποταμοῦ τόμον recte Schneiderus de brachio Phasidis interpretatur. Locum Plinii VI. 4. qui vastos amnes, Hippon et Cyaneon e diuerso in Phasin ad oppidum Aeam confluere dicit, non huc traxerim. Neque enim aduerso flumine nauigasse Argonautas manifestum est. Οὔτι in οὐδὲ mutari debuisse, apertum est. Deinde κατ᾽ ἰθὺ pro κατευθύ, quod etiam infra v. 1211. legebatur, scripsi. Epicorum

πόντον ἐπ' ἰχθυόεντα διὰ στόμα Φάσιδος εὐρὺ
ἵεμεθ'· ἀμπλακίῃ δὲ φορεύμεθα πολλὸν ὀπίσσω
αἰὲν ἀναπλείοντες· ἐλείπετο δ' ἄστεα Κόλχων
ἀφραδέσιν Μινύαις, δνοφερὴ δέ σφ' ἄμπεχεν ὄρφνη.
αὐτὰρ ἐπειγόμενοι θέομεν ῥόον ἀφραδίῃσιν.
μεσσάτιοι πεδίοιο· βροτοὶ δέ μιν ἀμφινέμονται
Γυμνοί, Βεονόμαι τε, καὶ Ἄρκυες ἀγροιῶται,
Κερκετικῶν τ' ἀνδρῶν φῦλον, Σινδῶν τ' ἀγερώχων·
οἳ νάσσαντο μεσηγὺ Χαρανδαίων αὐλώνων,

1043. δὲ φορεύμεθα Voss. Ruhnk. Vulgo δ' ἐφορεύμεθα. Comma post hoc verbum sustulit Schneiderus, et post ὀπίσσω collocauit. 1045. σκοτερὴ δέ τε ἄμφεχεν ὄρφνη vulgo. Schneiderus ex Ruhnk. hanc ipsam vulgatam lectionem ἄμφεχεν notauit, vt credibile sit, aliud quid esse in eo codice, fortasse ἄμπεχεν. 1048. Βυνόμαι Voss. Vind. Ruhnk. ἀγριῶται Ruhnk. 1049. Κερκετικῶν Voss. Vind. Ruhnk. Vulgo Κερκετικόν. Dein Σινδῶν Ruhnk. Vulgo Σιντῶν. 1050. Schneiderus e Voss. κείσαντο, quod est etiam in Ruhnk. χήσαντο Vind.

est ἰθύς, quod saepius in εὐθὺς mutarunt librarii. In Dionys. Perieg. 549. Κιμμέριον δ' ἄρα τοὶ διὰ Βόσπορον ἰθὺς ἰόντι e quibusdam codd. legendum. In Batrachomyomachia v. 43 eadem varietas, vbi recte Wolfius ἰθὺς edidit. Ita etiam in Homerico hymno Mercurii v. 342. ἰθὺ Πύλονδ' ἐλάων, et v. 355. ἐς Πύλον ἰθὺς ἐλῶντα scribendum. Κατ' ἰθὺ est apud Aratum Phaen. v. 59. Caeterum Cribellus in versione totum versum omisit.

1045. Ruhnkenius δνοφερὴ coniecit, si cui suspecta esset forma σκοτερή. Eam emendationem recipere non dubitaui, licet Schneiderus σκοτερὴ inter singularia nostri poetae numerari velit. Natum vocabulum e glossa σκοτεινή. Hesychius: δνοφερῇ. σκοτεινῇ. Praeterea in his verbis δνοφερὴ δέ τε ἄμφεχεν ὄρφνη et omissio pronominis, et hiatus, et inusitata forma verbi vitiosam lectionem arguunt. Eam igitur correxi.

1049. (1044) Σιντῶν τ' ἀγερώχων] Σίνδων omnino scribendum cum Strabone lib. XI. et Plinio. ESCH.

1049. (1044) Σινδὸς etiam in regione Pontica collocat Dion. v. 681. Nolui tamen lectionem mutare, cum possit esse διττογραφία. GESN.

1050. (1045) Non dubito quin dederit auctor νήσαντο ex illo

Καυκάσιον παρὰ πρῶνα, διὰ ϛεινῆς Ἐρυθείας.
ἀλλ᾽ ὅτ᾽ ἀπ᾽ ἀντολίης ἐφάνη τερψίμβροτος ἠώς,
ποιανθεῖ νήσῳ προσεκέλσαμεν· ἔνθα τε δισσὰ
χεύμασιν ἀπλήτοισι περισχίζουσι ῥέεθρα
Φᾶσις τ᾽ εὐρυμενής, ἀκαλαῤῥείτης τε Σαράγγης·
τόν ῥα πλημμύρουσα διὰ χθονὸς εἰς ἅλα πέμπει

Dein vulgo χαρανδαίων τ᾽ αὐλώνων. 1053. ποιανθεῖ Ask. Voss. PAIC. ποιανθῇ inde a Stephano. Vulgo ἔνθα δὲ δισσοί. 1054. Vulgo ἀπλώτοισιν. Schneiderus ἀπλάτοισιν e coni. Piersoni. 1055. σαραγκῆς Ruhnk.

themate, de quo ad 952 dictum est: νέω, νηέω, νηνέω, congerendo struere significat: hinc ναὸς et ναίω et ναιετάω. Hinc illud Hesiodeum Ἔργ. 639 Νάσσατο δ᾽ ἄγχ᾽ Ἑλικῶνος, *Struxerat sibi* h. e. habitabat prope Heliconem. GESN.

1050. Ruhnkenius νήσαντο corrigebat, quamquam nullum huius formae exemplum in promptu habens. Attulit tamen similia, νηήσαντο e Dionysii Perieg. 349. et ναιήσαντο, ᾤκησαν ex Hesychio. Schneiderus, quod satis mirari nequeo, κείσαντο, vt singulare et nostri proprium, tuetur. Ego correxi ad epicorum normam. Τὲ deleri iussit Ruhnkenius.

1051. (1046) An ab hac dicti Erythini illi, de quibus Apollo. 2, 943 Σήσαμον, αἰπεινούς τε παρεξενέοντ᾽ Ἐρυθίνους· Add. quae dicentur ad 1054. GESN.

1053. (1048) Ποιάνθη] Vide Holstenium ad Stephanum voce Φᾶσις. ESCH.

1053. (1048) Hanc insulam, cuius non nomen proprium, sed epitheton videtur ποιανθής, herbis florida, efficiunt duo fluuii Phasis et Saranges, qui findunt circa illam, diuiduntque suos fluctus. Phasin autem hunc ita describit noster, vt sit in regione mediterranea coniunctus et continuus cum illo Colchico. Retro enim aduerso illo primario Phaside Argonautae remigantes per plures populos, tandem per hunc alterum in Maeotin paludem enauigant. Cf. 1051. GESN.

1053. Δισσοὶ non bene dicebatur, nullo sequente nomine. Neque ἔνθα δὲ hic ferri poterat.

1054. Piersoni coniecturam ad Moerin p. 25. ἀπλάτοισι probavit etiam Ruhnkenius.

1055. (1050) Ἀκαλαῤῥείτης τε σαράγγαις] Legebatur alias σαράγγης, sed H. Stephanus mutauit, forte non adeo necessaria correctione. vid. Plin. lib. VI. c. XVI. ESCH.

1055. (1050) Nescio quid viderit Eschenbachius. Editum fuit, vt a reliquis, ita ab H. Stephano σαράγγης. GESN.

1056. (1051) Hinc demum intelligere mihi videor quae modo

Μαιῶτις καναχηδὸν ἐλειονόμε διὰ ποίης.
καὶ τόθ' ὑπ' εἰρεσίῃ πλέομεν διὰ νύκτα καὶ ἦμαρ·
δισσαῖς δ' ἐν τριμόροισι Βοὸς πόρον ἐξικόμεσθα,
λίμνης ὄντα μεσηγὺ, βοοκλόπος ὅ ποτε Τιτὰν

1058. εἰρεσίῃσι Ruhnk. τότε ὑπειρεσίῃ Wrat. 1060. λιμνησσὸν Voff. λίμνης, ὄντε ante Gefn. Dein quod alios omnes habere dicit Gefnerus, ὅποτε, pro eo certe in Crat. fcriptum ὃ ποτε. vt ipfe Gefnerus dedit.

dicta funt ad v. 1048. Secundum hanc poetae defcriptionem Saranges e palude Maeotica in terram infunditur: intus iungitur cum Phafide, et illius vndis mixtus exit in Pontum Euxinum. Vtrum hoc hodie etiam verum fit, vtrum aliunde etiam conftet, iam non habeo dicere: fed hanc verfuum, quos tractamus, fententiam effe, non dubito. GESN.

1059. (1054) Multum de hoc loco laborani, fateor: vtrum aliquid effecerim, videre lectoris eft. Primo, quae effent δισσαὶ τρίμοροι, non caret difficultate. Sed fi recte Budaeus de affe p. 17 quem folum adhuc laudare auctorem poffum, τρίμορον f. τρίμοιρον eft dodrans $\frac{3}{4}$, vti δίμοιρον (De quo etiam Sa. Tenulius ad Iamblich. in Nicomachi Arithmet. p. 101 et al.) bes, $\frac{2}{3}$. Fuerint igitur δισσαὶ τρίμοροι ἡμέραι duo dodrantes diei f. dies integer cum dimidio. Porro βοὸς πόρον hic effe Bofporum Cimmerium, non eft dubium. Hic Bofporus medius eft inter Maeotida paludem et Pontum Euxinum, quos commercio aquarum iungit. Iam rationem adfert Poeta, vnde illud fretum Bofpori nomen habeat. Fidit ibi aperuitque πόρον, tranfitum paludis in mare Euxinum, boui robufto infidens, Titan βοοκλόπος. Sed hic quis eft? Herculem, et Geryonae boues huc aduocare non licet. Titan quidem vocatur ille ab ipfo noftro Hym. 11, 17 verum κλέπτειν non folet Hercules, furari illum pudet: rapit potius. Βουκλόπος θεὸς Porphyrii de antro Nymph. p. 119 Barn. ὁ τὴν γένεσιν λεληθότως ἀκούων (f. ἀνύων) plane huc nihil facit. Inter Titanas proprie dictos, Gigantes certe Terrae filios, eft Alcyoneus: de quo Apollod. Bibl. 1, 6 p. 19 Οὗτος τὰς Ἡλίου βόας ἐξ Ἐρυθίας ἤλασε. Verum boues Solis ftabulabantur in Erythia infula Gadibus vicina. Stabulabantur etiam in Sicilia (vid. Bochart. Phal. 1, 27 p. 570). Quis vero in his fabulis antiquiffimis confenfum et conftantiam requirit? Nofter quidem certe Erythian in hac ipfa regione agnofcit v. 1046 et Erythinos habet Apollo. Argon. 2, 943. Ab Erythia illa Hifpanica Hercules Geryonae boues abduxit: quamquam in hoc etiam variatur. Vid. Euftath. ad Dionyf.

ταύρῳ ἐφεζόμενος βριαρῷ πόρον ἔσχισε λίμνης.
καί ῥα πανημερίῃσι πνευόμενοι εἰρεσίῃσιν,
Μαιώτας πρώτυς ἀφικάνομεν ἀβροχίτωνας·
ἠδὲ Γελωνὸν ἔθνος, Βαθυχαίτων τ' ἄπλετα φῦλα,
Σαυρομάτας τε, Γέτας, καὶ Γυμναίυς, Κέκρυφάς τε,

1063. πρώτυς ἀφικάνομεν Voss. Vind. Paris. πρώτας ἀφικάνομεν PAIC. Ask. Wrat. πρωτὰς ἱκάνομεν Ruhnk. πρῶτ' εἰσαφικάνομεν vulgo. Lectionem Vossianam habuit iam Dinnerus. Ibidem ἀκροχίτωνας Voss. Vind. 1064. Voss. Vind. Ruhnk. ἠδὲ, γελωνῶν ἔθνος βαθυάγρων τ'. 1065. Γέτας τε καὶ Ask. Voss. vt Gesnerus notauit. Parisiensem addit Schneiderus. Sed Ruhnkenius in Voss. et Paris. Γέτας τε κε, in Vind. γαίας τε κε. in Ruhnk. γαίτας τε κε esse dicit. γέτας τε κε etiam PAIC. Vulgo Γέτας καὶ Γυμναίυς.

v. 558. Maneat, dum quis adferat certius, Cimmerius Bosporus de poetae nostri sententia nomen et ortum debet Titani, boue per illum inuecto, quem Alcyonea gigantem vocat Apollodorus. Plura disputata sunt in praelect. cit. §. 3 quae vel ideo reponi, qualia erant, placuit, vt appareat certe, me hoc egisse, vt loco obscuro lucem vndecunque quaererem. GESN.

1059. Vitium latere in vulgata lectione putat Schneiderus.

1063. (1058) Cum totus remotioris antiquitatis tenor, ita tum forte etiam haec appellatio ἀβροχιτώνων indicat, antiquissimos, quos Graeci norant, harum regionum homines, non fuisse ab omni cultu molliori et humaniori (indifferenter enim vtimur his nominibus) remotos. Sed nec negauerim, posse ἀστεῖον fuisse in tali appellatione: illud modo monendi interdum videntur lectores, vt cogitent, non in fera barbarie, sed in culta olim Phoenicum, Aegyptiorum, Graecorum commerciis et coloniis, regione, ac felici sub caelo, se versari. GESN.

1063. Vossianam lectionem merito iam Schraderus probauit in Obseru. p. 78.

1064. (1059) Βαθυχαίτων proprium gentis nomen esse debet, quod non magis miror quam Galliam *comatam* aut braccatam, aut Langobardos e. i. g. a. sed alias nondum obseruaui. Forte erit tempus, cum regiones, nimium hodie vel neglectas eruditis peregrinatoribus, vel inaccessas, monumenta e profundo eruta illustrabunt. GESN.

1065. Consensus librorum, τὲ post Γέτας inferentium, facit vt suspicari possis, pro Γυμναίυς reponendum esse Τλαίυς. Τλαίη memorata Herodoto IV. 9.

Ἀρσωπάς τ', Ἀριμασπά τ' ἔθνη, πολυπάμονα λαῶν,

1066. Vulgo Ἀρσωπάς τ' Ἀριμάσθας. ἔθνη πολυπήμονα λαῶν. Ask. ἀριμάσθας. Voss. Vind. Ruhnk. Ἀριμάσπας.

18. 54. 55. 76. et Stephano Byzantino. Hylaeos habet Plinius IV. 26. qui per eos Hypanin fluere dicit. Schoenemannus in Geogr. Argon. p. 17. male corrigit Γυμναίους τε Γρύπας τε. Melius Thunmannus in epistola Schneideri, quae est in noua bibliotheca philologica, Germanice scripta, Lipsiae 1778: vol. IV. p. 299. populum intelligi putat, quem Λιμναίους vocat Ephorus in fragmentis Scymni Chii post Holstenii notas ad Stephanum p. 578. Vnde Ephoro recentiorem esse nostrum coniicit.

1066. (1061) Ἀρσωπ.] Pro ἀριμάσθας sunt qui ἀριμάσπας reponendum putant: (licet ἀριμασποὶ potius vocentur) sed ego multa hic et alia nomina populorum deprauata esse existimo, sicut et paulo post. H. STEPH.

1066. (1061) Ἀριμάσθας] Ἀριμάσπας hoc loco reponendum esse, nullum est dubium. Sed et pleraque in hoc auctore, quae ad Geographiam spectant, adeo sunt obscura, adeo forte etiam corrupta, vt impossibile sit ea loca vel explicare feliciter, vel corrigere sine Manuscriptorum codicum ope. Quamobrem Tuam, Lector, circa talia nonnulla veniam petere et plane ἀπέχειν satius esse duco, quam me non optime fundatis coniecturis cauillatorum petulantiae exponere. Hoc tantum hic monendum ratus sum, me cum Holstenio (in Ἀριμάσποι) ἄρσωπας in hoc versu non agnoscere nomen gentis, quod facit H. Stephanus, sed arbitrari Epitheton esse Arimasparum *monoculorum* et *torue tuentium*. ESCH.

1066. (1061) Πολυπήμονα non valde hic placet. In Hymno in Mercurium Homerico v. 37 πολυπήμων est damnis atque iniuriis obnoxius: sed apud ipsum Homerum Δ, 433 ἀνὴρ πολυπάμμων. πολυθρέμμων diues gregibus etc. GESN.

1066. Holstenius ad Steph. v. Ἀριμασποὶ putabat ἄργωπας legendum esse, vel vulgatam de masculis, toruis oculis intelligi debere. Neutrum fieri potest. Quo minus populum quempiam indicari dubito. Arimaspos μονῶπας dicere, vt Aeschylus, poterat. Ἀριμάσπας probat Ruhnkenius, promiscue Ἀριμασποὶ et Ἀριμάσπαι dici credens Wesselingio ad Diod. Sic. XVII. p. 222. Quae Wesselingius habet, ad ea redeunt, quae ab Holstenio ad Steph. in Ἀριμασποὶ et Εὐεργέται allata sunt: his vero nihil aliud efficitur, nisi in quibusdam, iisque corruptissimis veterum scriptorum locis, vestigia quaedam formae Ἀριμάσπαι

ὧν περιναιετάει γενεὴ Μαιώτιδα λίμνην.
αὐτὰρ οἱ Μινύησι δύην ἀμέγαρτον ἔθηκαν
ἀθάνατοι, πύματον δὲ βυθοῦ διαμείψαμεν ὕδωρ,
* * *
ὄχθῃσιν χθαμαλῇσιν ἀποβλύει αἰπὺν ὄλεθρον,
ῥοίζῳ ἐλαυνομένη· καναχῇ δέ τοι ἄσπετος ἅλμη
ἀρκτώοις περάτεσσιν ἐπέρχεται Ὠκεανόνδε.
τῇ ῥα τόθ' ἁρπαχθεῖσα διὰ στόματος κίεν Ἀργώ.

1067. Vulgo περιναιετάει ἐν γῇ Μαιώτιδα. 1068. ἐπεὶ κ' ἐν τοῖσι vulgo. ἐπεὶ κέντοισι Wrat. et, quos Schneiderus omisit, Ask. PAIC. ἐπεὶ μὲν τοῖσι e Voff. Ruhnk. Schneiderus. 1070. Lacunae signa, monente Ruhnkenio, posuit Schneiderus. 1072. καναχῇ dedit Schneiderus pro vulgato καναχεῖ. Tum omnes ἄσπετος ὕλη. 1074. Vulgo τῷ ῥα. Schneiderus ex Ruhnk. δή ῥα dedit.

inueniri. Sed haec tam dubia sunt et incerta, vt Ἀριμασποὶ vnice vera forma videatur. Praeterea hic prosodiae ratio multo magis inauditam formam Ἀρίμασπες requireret. Quare Ἀριμασπά τ' ἔθνη, πολυπάμονα λαόν scripsi. Πολυπάμονα recte a Gesnero emendatum esse docet Herodotus III. 116.

1067. (1062) Placet coniectura Cl. Piersoni Verif. p. 188 ὧν περιναιετάει γενεή. Emendatione quidem aperte indiget locus, licet illud aliquantum videatur insolens, γενεῆς nomen hic comprehendere ἔθνη λαῶν. GESN.

1068. In Vossiana lectione, quam Schneiderus recepit, non modo insolens coniunctio particularum ἐπεὶ μὲν offensionem habet, sed illud etiam reprehendi debet, quod, quum haec, πύματον δὲ βυθοῦ διαμείψαμεν ὕδωρ, non possint apodosis esse, particula ἐπεὶ duas simul significationes habet, *quoniam* et *postquam*. Quare vsitatum nostro αὐτὰρ οἱ Μινύησι reposui, vt simpliciter procedat oratio. Sic οἱ Μινύησι v. 776. 1268.

1071. Hic quoque aliquot versus periisse luce clarius est. RVHNK. Non nisi vnum excidisse puto, cuius vltima haec fere fuerint ἔνθα τε λίμνη.

1072. Quid ὕλη sibi velit, non video. Quare ἅλμη reposui. Ceterum apte comparauit Schneiderus Plinium II. 67. Qui ita de palude Maeotica scribit: *siue ea illius* (Septemtrionalis) *Oceani sinus est, vt multos aduerto credidisse, siue angusto discreti situ restagnatio.*

1074. (1068) Mirum, et forte falsum atque fictum est, certe hodie non amplius verum, quod hic dicitur, et mox 1076 explicatius declaratur, paludis Maeotidos partem versus septentrionem effundi in Oceanum il-

εἰνέα μὲν νύκτας τε καὶ ἤματα μοχθίζοντες,
λείπομεν ἔνθα καὶ ἔνθα βροτῶν ἀγχήρεα φῦλα,
Πακτῶν, Ἀρκτείων τε γένος, Λελίων τ' ἀγερώχων,

1076. ἀγινιέα Voss. ἀγινηνία Vind. Ruhnk. ἀλιτήρια coni. B. Slothouweri. Vulgo ἀπηνέα. 1077. Vulgo Πακτῶν ἀρκτείων τε. Voss. Πακταίων ἀρατίων τε (non ἀρατίνων, vt Schneiderus scribit) et in margine ἀρκτειῶν. Πακταίων ἀρκτείων τε Vind.

lum s. Cronium, s. Hyperboreum s. mortuum adeo, quemadmodum ad meridiem per ipsum Cimmerium Bosporum exit in Pontum Euxinum. Potuit tamen hactenus certe vera esse haec commemoratio, vt via partim nauigabilis, partim expeditis et robustis nauicularum suarum baiulis non insuperabilis, ad illud mare patuerit. Potuit de Tanai a septentrionibus cum Maeotide palude se miscente audisse noster. Hic vniuersim illud ostium septentrionale Maeotidis, quodcunque fuerit, indicat, statim rediturus v. 1069 ad nauigationem per Bosporum, mihi quidem minime expeditam, quam cum Periplis antiquis et aliis Geographis vel Argonauticis conciliare nullo modo possim. Sed nec illos inter se, nec vllum illorum cum facie hodierna conciliare possum, nec hanc cum monimentis lapidum vel numorum, si qua forte per vastam tot saeculorum barbariem conseruata sint. Poscit ea res, et, nisi fallor, meretur regiam liberalitatem, vel regis alicuius, vel aliquot locupletium priuatorum, vt metallorum instar, quaecunque offerantur bonae et Graecae antiquitatis venas persequantur. Ad liquidum sic perduci omnia si quis speret, ille nimis leuis animi et parum in hac parte historiae literarum versatus mihi videatur: sed rursus quin multa delitescant in isto Periplo monimenta Graeca, nullus dubito. GESN.

1074. Aptior oratio est, si τῇ ῥα legitur. Eoque ducunt codd. lectiones.

1076. Piersonus Verif. II. 5. versum pede truncatum sic restituebat: λείπομεν ἔνθα καὶ ἔνθα βροτῶν ἀπερείσια φῦλα. Sed alio ducunt codicum vestigia. RVHNK. Schneiderus quam codicum lectionem in notis refert ἀγιεινέα, ea ex nullo libro affertur. Equidem reposui, quod proxime ad codicum lectionem accedit, ἀγχήρεα. Etymol. M. p. 15, 33. ἀγχήρεις, ἐγγύς. Scribe ἀγχῆρες, ἐγγύς. Hesychius ἀγχιρήνης, ὁ ἐγγύς. Σοφοκλῆς Ἀθάμαντι. Ἀγχήρης in Hesychio scribendum esse viderunt viri docti. Codex Hesychii ἀγχηρήνης habet. Dicit noster propinquas ab vtroque paludis et Bospori latere gentes. Erfurdtius ἀγαπήνορα coniiciebat.

τοξοφόρους τε Σκύθας, πιστοὺς θεράποντας Ἄρηος,
Ταύρους τ' ἀνδροφάγους, οἳ ἀμειδέα θύσθλα φέρουσι
Μουνυχίῃ, βροτέῳ δ' ἐπιδεύεται αἵματι κρητήρ·

1078. Omnes Ἄρεος πιστοὺς θεράποντας. 1079. Vulgo ἀνδροφόνους. Voss. ἀνδρομάγους. Vind. et Ruhnk. ἀνδροφάγους.

1078. (1072) Τοξοφόρους forte posuit auctor tanquam interpretationem nominis, quam hodie etiam suos habere assertores novimus. Homeri aetate hoc nomen nondum in vsu fuisse probabile putant, qui incolas harum regionum ἀβίων et γλακτοφάγων et ἱππημολγῶν appellationibus signasse videatur. Vid. Reimmanni Ilias post Homerum p. 271 sq. Sed, vt verum fatear, ex Ιλ. N, 5 sq., quo solo loco nomina ista habentur, illud non collegerim. Dicit Iouem interim auertisse oculos a Graecorum Troianorumque certaminibus, et defixisse in illis gentibus, quibus simplicitatis et iustitiae laudem impertit, cum forte iam tum a Graecis eas ipsas ob virtutes, quibus adiuncta paupertas esse solet, contemnerentur. Breuiter, hic Homeri locus non facit, vt *Scytharum* illi nomen inauditum putem. Multo minus hinc argumentum petere licet ad arguendam poetae nostri nouitatem. GESN.

1078. Scripsit poeta, πιστοὺς θεράποντας Ἄρηος. Ἄρεος et Ἄρει apud epicos primam semper longam habet: Ἄρηος et Ἄρηι ancipitem. In Iliad. XIX. 47. et Odyss. VIII. 267. et Apollon. II. 404. (nisi hic scripsit, ἄλσος τ' Ἄρηος σκιόεν) Ἄρεος duabus postremis syllabis contractis est: quod, nisi necessitate cogente, non solent epici contrahere.

1079. (1073) At Tauros et Dianam Tauricam et Chersonesum Tauricam extra Maeotida paludem ponunt et pingunt omnes. Consideretur v. g. Iphigeniae in Tauris Euripideae scena. Sed iam fassus sum, in talibus me haerere. Nondum vero adducor, vt ideo damnem scriptorem, qui videam, Homeri Geographiam esse praeclaram, quatenus intra Graeciam versatur, cum eam egreditur, monstrosam. GESN.

1079. Scythas ἀνδροφάγους fuisse satis constat ex Herodoto IV. 107. et aliis, quos ibi Cel. Valckenarius laudauit. Nihil tamen caussae est, cur a vulgata lectione recedatur. RVHNK. Nisi quod meliorum codicum grauior auctoritas.

1080. Μουνυχίη simpliciter est Diana. Nec magis quaerendum, cur ita in Tauris dicatur, quam cur *Dictynna*, vt hoc vtar, in Arcadia, apud Ouidium Met. II. 441. RVHNK.

ἂν δ᾽ ἄρ᾽ Ὑπερβορέυς, Νομάδας, καὶ Κάσπιον ἔθνος.
αὐτὰρ ἐπεὶ δεκάτη ἐφάνη φαεσίμβροτος ἠώς,
Ῥιπαίυς αὐλῶνας ἐκέλσαμεν, ἐκ δ᾽ ἄφαρ Ἀργὼ
ἤι᾽ ἐπιπροθέυσα διὰ ςεινοῖο ῥεέθρυ·
ἔμπεσε δ᾽ Ὠκεανῷ· Κρόνιον δέ ἑ κικλήσκυσιν
πόντον Ὑπερβόρεοι μέροπες, νεκρήν τε θάλασσαν.
ὐκέτι δὲ προφυγεῖν ἐδοκεύομεν αἰπὺν ὄλεθρον·
εἰ μὴ ἄρ᾽ ὁρμαίνυσαν ὑπὸ κρατερῆφι βίηφι

1081. Schneiderus αὖ δ᾽ ἄρ᾽. 1084. ἄγειν vulgo. Ruhnk. ἄγεν. 1086. Vulgo Ὑπερβορέην. 1087. Vulgo ἐδοκεῦμεν λυγρὸν ὄλεθρον. Gesnerus in hoc versu e Voss. affert ἐπὺν, quod omisit Schneiderus,

1081. (1075) Vid. Prael. 2 c. 2 de Hyperboreis §. 3. GESN.

1081. Haec nulla ratione cum praecedentibus coeunt. Versum intercidisse suspicor. RVHNK. Schneiderus αὖ δ᾽ ἄρ᾽ scripsit, vt structuram verborum restitueret. At hoc soloecum est. Putat etiam ἐν δ᾽ ἄρ᾽ scribi potuisse. Ego vulgatam retinui, quae explicari debet ex intellecto verbo in λείπομεν latente. Simile exemplum v. 467.

1084. (1078) Elegans et digna illo ingenio coniectura Ruhnkenii, qui Ep. 2 p. 83 legi vult Αἰὲν ἐπιπροθέυσα, vt Apollo. Rhod. 1, 528 Αἰὲν ἐπιπροθέοντες· sed cui repugnare videtur illud ἐκ, quod sic non habebit, quo referatur. Malim igitur iungere ἐκ et ἄγεν, et intransitiue verbum accipere, vt in παράγω, προάγω, ὑπάγω. *Argo praecurrens exiit* etc. GESN.

1084. Αἰὲν ἐπιπροθέυσα et ἔμπεσεν Ὠκεανῷ emendat Ruhnkenius, comparans Apollon. I. 582. Πηλιάδας δὲ παρεξήμειβον ἐρίπνας αἰὲν ἐπιπροθέοντες.

1085. (1079) Ad hunc quidem certo locum referri non potest, quod est apud Schol. Apollo. 4. 327 Κρονίην ἅλα esse mare Adriaticum: licet alioquin, qui Saturniam vocarunt Italiam, iidem etiam κρονίας ἁλὸς appellationem Adriatico mari potuerint tribuere. GESN.

1086. Potior visa est Schneideri emendatio Ὑπερβόρεοι μέροπες, quam quod idem putat scribi potuisse, ὑπὲρ Βορέην. Plinii locos de hoc mari IV. 13. (27.) 16. (30.) et Dionys. Perieg. 32. Apollon. IV. 527. Schneiderus attulit.

1087. Codicis Vossiani scriptura veram lectionem monstravit.

νῆα μολεῖν ἴθυν' ἐπὶ δεξιὸν αἰγιαλοῖο
Ἀγκαῖος, ξεστοῖσι πιθήσας πηδαλίοισιν.
ἡ δ' ἔθορεν δισσῇσι βιαζομένη παλάμῃσιν.
ἀλλ' ὅτε δὴ μεγερῇσιν ἐδαμνάμεθ' εἰρεσίῃσιν,
* * *
χεῖρες δ' ὐκέτ' ἔμιμνον, ἀκηχέμενοι δὲ φίλον κῆρ
πήχεας ἀμπλέξαντες, ἐνηρείσαντο μέτωπα,
ἱδρῷ ἀποψύχοντε· κέαρ δέ τε τείρετο λιμῷ.
Ἀγκαῖος δ' ἐξᾶλτο, καὶ ἄλλυς πάντας ὄτρυνεν
ἥρωας, μαλακοῖσι παραιφάμενος ἐπέεσσιν.

1091. διστοῖσι vulgo. βιησαμένῳ pro vulgato βιησαμένη edidit Schneiderus. 1094. ἀκεχέμενοι Voss. et in margine ἀκηχεεχέμενοι. Ruhnk. ἀκαχήμενοι. 1095. ἐν ειρείσαντο Voss. ἐνειρήσαντο PAIC. 1096. Hic versus abest ab Ruhnk. ἀποψύχοντε Schneiderus e Voss. Vulgo ἀναψύχοντε· Vind. ἀναψύχοντες. Dein vulgo κέαρ δ' ἐπετείρετο. Voss. κέαρ δ' ἐτείρετο. 1097. Schneiderus edidit Ἀγκαῖός τ' pro vulgato Ἀγκαῖος δ'.

1089. Schoenemannus in Geogr. Arg. p. 25. ἐπιδέξιον, *dextre, tempestiue* legendum putabat, non ἐπιδέξια, vt Schneiderus refert. Sed hoc est corrumpere, non emendare.

1091. (1084) Peculiari ratione poni hic videtur participium medium. Currit animalis instar Argo, et vi viam sibi facit, per mare, sed δισσαῖσι παλάμῃσι, vtraque manu Ancaei ipsa quoque impulsa. Itaque duplicem habere vim videtur τὸ βιασαμένη, consuetam illam, qua vi ruere et irrumpere notat, tum passiuam, quae indicatur illo datiuo instrumenti. OESN.

1091. Βιαζομένη certa emendatione scripsi.

1093. Hic versum excidisse satis clare ostendit sequens versus. Qui si contineret initium apodoseos, ita scribi debuisset: ὐκέτι χεῖρας ἔμιμνον.

1095. (1088) Videor hic mihi videre picturam desperantis tristitiae. Manus labore fessas non iam ad remos applicant, sed sinistra dextrum prehendunt cubitum, hoc autem caput fulciunt. OESN.

1096. (1089) Non dubito, quin recte Vossianus ἀποψύχοντε. Sic plane Il. X, 2 Ἱδρῶ ἀπεψύχοντο. Dualem hic pro plurali poni, manifestum est. Vid. ad 818. *Cor fame consumitur* antiquissima Orientis formula, *fulcitur cibo* etc. OESN.

1096. Ἐπετείρετο, verbum nihili, probasse videtur etiam Schraderus Emend. praefat. p. V.

οἱ δ' ἐπεὶ ὂν τέναγός τε * *

1099. Vulgo τέναγός τε πολυστρέπτοισι κάλωσι.

1099. (1092) Τέναγος quid esset, pulchre docet Suidas: Τενάγη διάβροχοι κάθυγροι τόποι, πηλώδη πελάγη. ἢ ἰλὺς ἐπιπολάζοντος ὕδατος οὐ πολλοῦ, καὶ βοτάνης ἐπιφαινομένης τῷ ὕδατι· vtiturque ad eam rem declarandam loco Polybii L. 2 c. 75 s. p. 76, A. Wechel. vbi docet scriptor prudentissimus, quam callide tali loco, certis temporibus siccari solito, ad transducendas velut per pontem copias vsus sit Hamilcar. Est igitur nostro τέναγος aliquid Syrtium simile: locus maritimus interdum ita siccus et solidus, vt modo fossas velut aquae et canales habeat; ceterum vestigia humana in ripis fossarum accipiat. Est vero hic mihi locus in tantum certe desperatus diu visus, vt veram certamque illi lectionem reddere non auderem: sed tentabo. Nisi fallor, vlcus maxime haeret in verbis πολυστρέπτοισι κάλωσι, quae bis ita proxime ab auctore posita, sine vel necessitate, vel vi, vel Venere, non possum putare. Sed v. 1094 loco ea posita, et necessaria arbitror. Superest, vt hic male inculcata putem, vel simplici errore librarii, oculos in tertium ab eo versum, in quo versabatur, coniicientis. et animaduersum mox errorem corrigere, ne librum deformaret, cunctantis: vel, quod magis placet, inuitante insuper similitudine. Verbo, pro πολυστρέπτοισι κάλωσι in hoc versu fuisse suspicor, πολυστροίβοιο θαλάσσης, et legendum οἱ δ' ἐπὶ ἂν τέναγός τε πολ. θαλ. Non opus est longiore disputatione. Qui possunt ad tale iudicium admitti, eos considerata hac ipsa adnotatione, et interpretatione nostra, hoc certe pronunciaturos arbitror, dictum a nobis esse, quod et intelligi possit, et cum reliqua ratione huius carminis conueniat. Rarius nomen πολυστροίβοιο, et literis paucis ab altero diuersum, cedere illi coactum est. Legitur vero apud Nicandrum Alexiphar. v. 6, vbi ille amicum suum Cyzici habitare dicit ἄγχι πολυστροίβοιο θαλάσσης· quod vetus Schol. interpretatur, τῆς πολυταράχου, παρὰ τὸ στροβεῖν τὰς ναῦς, ὅ ἐστι ταράσσειν. Potest etiam de ipsa maris perturbatione intelligi, qua colliguntur descripta modo τενάγη.

GESN.

1099. Schneiderus verba τε πολυστρέπτοισι κάλωσι, vt male hic reposita e v. 1101. vncis inclusit. Τὲ certe excipere debebat. Similiter peccatum v. 723. 742. 1256. Cribellus vertit: *qui postquam cum puppe locum tenuere palustrem.* Sed vereor, ne hic sensum magis, quam diuersam a vulgata lectionem expresserit. Sensus hic fere esse debuit: *qui postquam scalam demisissent:* hoc fortas-

βάντες ὑπὲρ τοίχων, ἅλαδε σφυρὰ κοῦφα βάλοντο.
ὠκά δ' ἄρ' ἀρτήσαντο πολυστρέπτοισι κάλωσιν,
πρύμνης ἐξ ὑπάτης δολιχὴν μέρμιθα βαλόντες,
Ἄργος τ' Ἀγκαῖός τε, καὶ ἀρχὰς δῶκαν ἑλέσθαι
ἥρωσιν· τοὶ δ' αἶψα δι' αἰγιαλοῖο θέοντες
σῦρον ἐπειγόμενοι· σὺν δ' ἕσπετο ποντοπόρος νηῦς,
τέμνουσ' ὑγρὰ κέλευθα παρ' ἀξέστοις κροκάλῃσιν.
οὐ γάρ οἱ λιγὺς οὖρος ὑπὸ πνοιῇσιν ὄρινεν

1102. μήρυνθα Voss. μήρινθα vulgo. μέρμιθα coni. Schneid. 1103. Vulgo ἑλέσθαι ἡρώων, τοὶ δ'. Schneiderus ἑλέσθαι· ἥρωσιν τοὶ δ'. 1106. Vulgo παρὰ ξυστοῖς κροκάλοισι. Voss. ξεστῆς. Ruhnk. ξεστοῖς. 1107. οὐ γάρ οἱ Voss. Ruhnk. Vulgo οὐ γάρ ἑ.

se modo: οἱ δ' ἐπεὶ οὖν τεναγόσδε χάλασσαν κλίμακα μακρήν. Ita v. 376. κλίμακα δουρατέην λιμένων ἔντοσθε χάλασσαν. Vide v. 531. 639. Nisi ἐπεὶ ad βάλοντο pertinuit, et in apodosi scriptum fuit: ὠκά οἱ ἀρτήσαντο.

1100. (1093) Cf. ad v. 620. Hic modo indicatur festinatio non exspectantium κλίμακα, vt 634. sed saltu iactantium corpora in terram. GESN.

1104. (1097) Ἡρώων quomodo hic tueri locum possit, non intelligo. Formam τοῦ ω etiam talem esse, quae facile in σι mutari potuerit, vnicuique hodie facile est ad videndum, qui etiam vsum non multum MSStorum librorum habuerit. GESN.

1104. Mirum est Schneiderum durissimam orationem praetulisse Gesnerianae emendationi, quam ipse multo elegantiorem esse fatetur. Immo, eam vnice veram esse, τοὶ ostendit, quod, si poeta ἡρώων scripsisset, οἱ foret.

1106. (1099) Τέμνουσ'] Aut potius ξυστῆς κροκάλῃσιν. H. STEPH.

1106. (1099) Ξυστοῖς κροκάλοισιν] Fortassis non improbanda H. Stephani coniectura, ξυστῆς κροκάλῃσιν legentis. BECK.

1106. Quid ξεσταὶ κρόκαλαι sibi velint non intelligo. Quare παρ' ἀξέστοις scripsi. Sophocl. Oed. Col. 19. οὗ κῶλα κάμψον τοῦδ' ἐπ' ἀξέστου πέτρου. Leonidas Tarent. XCVIII. 5. ἐπ' ἀξέστοιο δὲ ποιμὴν πέτρης ευρίζει.

1107. (1100) Ἑ ad χλεινὴν (vel, quod magis placebat Piersono, κείνην) ἅλα refero, pronomine relatiuo Orientalium more redundante. Sic 1192. Ipsum ἑ porro producitur ob liquidam sequentem, quae pro-

βυκτάων ἀνέμων κεινὴν ἅλα· κωφὰ δὲ πόντος
κεῖθ' ὑπένερθ' Ἑλίκης, καὶ Τηθύος ἔσχατον ὕδωρ.
αὐτὰρ ἐπεὶ ἕκτη φαεσίμβροτος ἤλυθεν ἠώς,
ἔθνος ἐς ἀφνειὸν καὶ πλούσιον ἐξικόμεσθα
Μακροβίων, οἳ δὴ πολέας ζώουσ' ἐνιαυτοὺς,
δώδεκα χιλιάδας μηνῶν ἑκατονταετήρους

1108. Voſſ. Vind. Ruhnk. κείνην. quae Pierſoni coniectura eſt Verif. p. 20. Vulgo κλεινὴν. Deinde κωφᾶ Ruhnk. Heynius coniiciebat κωφὰ δὲ πάντα. 1109. Vulgo κεῖθ', ὑπὲρ θ' ἑλίκης. Ald. Crat. ὕπερθ' ἑλίκης. Schneiderus edidit ὑπένερθ' Ἑλίκης. Voſſ. κεῖθ' ὕπερ Ἑλίκης τε κε. Etiam Ruhnk. θ' omittit. 1113. Vulgo ἑκατονταετήρων.

nunciando et ſcandendo duplicatur. GESN.

1109. Quod Geſnerus verſione expreſſerat, *vbi Hellce eſt*, Graece dici debebat ὑπὲρ θ' Ἑλίκη καὶ Τηθύος ἔσχατον ὕδωρ. Sed non puto facile placiturum eſſe Oceanum ita cum Helice coniunctum. Potius ita, vt edidi, ſcripſiſſe poetam credibile eſt: in qua re aſſentientes me habiturum ſpero eos, quorum iudicium lectione epicorum ſatis ſubactum eſt. Schneiderus, cui ὑπένερθε debetur, attulit v. 748. νέρθε δέ τοι Ἑλίκης δολιχὸς παρακέκλιται αὐχήν.

1110. *Vitioſum* ἕκτη, inquit Schneiderus, *(poſt numerum verſu 1082. poſitum ἐπεὶ δεκάτη) corrigebat Slothouwer ſcribens ὅθ' ἑνδεκάτη. Sequitur verſu 1190. δωδεκάτη.* B. Slothouwerum hic, vt alibi, tacuiſſe ſatius erat. A Boſporo ad Rhipaeos montes decem diebus profecti ſunt; inde ſexto, id eſt, ſi a transitu Boſpori numeras, ſexto decimo die ad Macrobios peruenere. Qui deinde v. 1190. eſt duodecimus dies, non a Boſpori transitu, ſed a relicta Hibernia numeratur.

1113. (1106) Quod hic deſcribitur vitae tempus, eſt aeternitas. Felicitatem alterius vitae, quam Inſulis beatorum adſcribunt alii, depingere poeta voluit, imaginibus ad eam rem vſus, quas putaret efficaciſſimas. GESN.

1113. *Inepti eſt dicere*, inquit Schneiderus, *Macrobios multos viuere annos, deinde aeuum eorum numero menſium definire, eosque menſes facere annuos.* Itaque verba, δώδεκα χιλιάδας μηνῶν ἑκατονταετήρων πληθούσης μήνης, vncis incluſit. Heynius deleri volebat verſus 1113. 1114. Ego nihil hic inepti video, niſi menſes centenis annis conſtantes. Nam quae praeterea Schnei-

πληθύσης μήνης, χαλεπῶν ἔκτοσθεν ἁπάντων·
αὐτὰρ ἐπὴν μῆκος τὸ πεπρωμένον ἐξανύσωσιν,
ὕπνῳ ὑπὸ γλυκερῷ θανάτου μάρπτουσι τελευτήν.
οὐδ' ἄρα τοῖσι μέλει βίοτος καὶ ἔργ' ἀνθρώπων,
ποίαις δ' ἐν μεσάταις μελιηδέα φορβὰ νέμονται,

1115. ἐπὴν μῆκος Schneiderus. Valgo ἐπεὶ μηνός. 1118. φορβὰ Voss. Vind. Ruhnk. φερβὰ valgo.

derus inepte dicta putat, non opus est defendere. Quae vero de mensibus istis poeta dicit, emendari verba, non eiici versus, si quis emendare nequeat, postulant. Vix dubitari posse puto, quin scripserit ἑκατονταετήρους. Constat fuisse, qui ex Homeri Od. XI. 247. περιπλομένου δ' ἐνιαυτοῦ τέξεις ἀγλαὰ τέκνα, sibi persuaderent, Homerum decem mensibus annuum spatium definiisse: vide Gellium III. 16. Scalig. de Em. temp. p. 173. Eam igitur opinionem, vt antiquitatis specie commendabilem, sequutus noster recte χιλιάδα μηνῶν, quae centum annos implet, ἑκατονταέτηρον dixit. Caeterum apte comparauit Schneiderus Pindari et Simonidis χιλιετεῖς Ὑπερβορέους apud Strabonem XV. p. 1038.

1117. Beckius ad Aristoph. Aues 159. scribendum putat βιοτός τε καὶ ἔργ' ἀνθρώπων, metri caussa, memor, puto, eorum, quae Ruhnkenius ad Hom. hymn. Cer. 274. et in Ep. crit. I. p. 92. dixit. At nec Ruhnkenius, nec qui ei aut assensi sunt, aut contradixerunt, Mitscherlichius, Ilgenius, Matthiae, verum viderunt. Καὶ non potest corripi ante ea vocabula, quae habent digamma. Eum morem, etiam quum periisset digamma, seruarunt epici. Hic quidem etiam numeri minus elegantes forent, si trochaeus in quarti pedis initio esset.

1118. (1111) Vtrum hanc particulam imaginis suorum Macrobiorum poeta modo ex ingenio, h. e. naturae ipsius consideratione hauserit, quae valde commendare dulcia pueris et senibus solet: an ex obseruatione gentium, aut gentis certe antiquae: an denique de Mosaicis libris, non dixerim. Notabilis certe est de Nabataeis locus Diodori Siculi 19, 94 ad quem πάντα περὶ πάντων dedit Wesselingius, de melle siluestri ex arboribus stillante. Mentio τῆς ἔρσης et *herbae* suadet, vt de Mosaica narratione aliquid ad illum peruenisse, mihi probabile videatur. GESN.

1118. Recte Vindob. Voss. et meus, φορβὰ νέμονται. Est ea forma apud Hesychium: φόρβια. φάρμακα. οἱ δὲ φόρβα. RVHNK.

ἕρσῃ ὑπ' ἀμβροσίῃ θεῖον ποτὸν ἐξαρύοντες,
πάντες ὁμῶς στίλβοντες ὁμηλικίην ἐρατεινήν.
μειλιχίη δέ οἱ αἰὲν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε γαλήνη
παίδεσιν ἠδὲ τοκεῦσιν, ἐπεὶ φρεσὶν οἴδαν ἑοῖσιν
αἴσιμά τε ῥέξειν πεπνυμένα τ' ἐξαγορεύειν.
καὶ τοὺς μέν ῥ' ἀθρόους παραμείβομεν, αἰγιαλόνδε
ποσσὶν ἐπιστείβοντες. ἔπειτα δὲ Κιμμερίοισιν
νῆα θοὴν ἐπάγοντες ἱκάνομεν, οἵ ῥά τε μοῦνοι
αἴγλης ἄμμοροί εἰσι πυριδρόμου ἠελίοιο.

1119. ἔρσῃ Ruhnk. 1121. Vulgo δέ τοι. 1122. Vulgo ἐπὶ φρεσὶν ἠδὲ νόοιο. 1124. ὠκεανόν δε Ruhnk. 1125. ἐπιτύβοντες Voss. 1127. πυριβρόμου vulgo. πυριβόμου PAIC.

1121. Τοὶ quid sibi velit, intelligi non potest. Haud dubie scripsit, quod reposui, οἱ. Praeterea Ruhnkenius ἧε pro νεῦσε scribendum putabat, maiore distinctione post γαλήνη posita.

1122. Quae de datiuo παίδεσσι supra ad v. 614. dixi, non debebam vsque ad nostri aetatem extendere. Hic etsi scribere potuit παισίν τ' ἠδὲ τοκεῦσιν, tamen παίδεσιν aequalium suorum more dicere non recusauit. Verba ἐπὶ φρεσὶν ἠδὲ νόοιο Schneiderus, vt spuria, vncis inclusit. Damnare, non quae emendare nequit, sed quae etiam carentia vitio importuna sunt, debet criticus. Quod ego reposui, nec magnam mutationem requirebat, et hunc ac sequentem versum apte coniungit. Alexandrinam formam, cuiusmodi est εἴδα v. 119. et ἔπεσαν 525. exemplis illustrauit Fischerus ad Wellerum II. p. 370.

1127. (1120) A tenui forte principio orta absurda et plane ἀγεωγράφητος traditio de perpetuis tenebris: quae interim totum pene dixerim genus scriptorum occupauit, ab Astrologis, qui idem Geometrae essent, apud Graecos si discesseris. Vid. Huet. Dem. Euang. 4. 8. 14. et Huetiana c. 94 p. 236. Sed ipsa poetae descriptio superuacuam facit omnem vel excusandi vel refellendi operam. Caeterum non dubito, quin recte coniecerit Cl. Ruhnk. Ep. 1, 34 πυριδρόμου, quod epitheton etiam habetur H. 6, 9 et 7, 11. Non tamen ausus sum mutare lectionem, cum potuerit poeta sic exprimere stridorem illum Solis in mare descendentis, quem audire se putabant homines, de quo vid. Strabo 3. p. 95. 21 sq. et VV.

ἒν μὲν γὰρ Ῥίπαιον ὄρος καὶ Κάλπιος αὐχὴν
ἀντολίας εἴργουσ᾽· ἔπι οἱ κέκλιται δὲ πελώρη
ἄσσον ἐπισκιάουσα μεσημβρινὸν ἠέρα Φλέγρη·
δείελον αὖ κρύπτουσι φάος τανα ηκέες Ἄλπεις
κείνοισιν μερόπεσσιν, ἀχλὺς δ᾽ ἐπικέκλιται αἰεί.
ἔνθα δ᾽ ἀφορμηθέντες ἐπειγομένοισι πόδεσσιν

1128. ἀχὴν Voss. 1129. Vulgo εἴργουσ᾽· ἐπικέκλιται. Schneiderus εἴργουσιν. ἐπικέκλιται.. Gesnerus coniicit ἀποκέκλειται. 1130. ἐπισκιάουσα ex Ask. Gesnerus et Schneiderus. Caeteri ἐπισκιάζουσα, non ἐπισκιάζουσι, vt Schneiderus refert. 1131. τανα ηκέες Voss. Ruhnk. τανυηκέες vulgo. τ᾽ ἀνυωκέες Dinner. p. 52. 1133. Vulgo ἐνθάδ᾽. Ruhnk. ἔνθα δέ. Tum ἐπειγόμενοι δὲ πόδεσσιν e. Voss. Ruhnk. Schneiderus pro vulgato ἐπειγομένοισι πόδεσσιν.

DD. ad Flor. 2, 17, 2. Strabonis verba, Δύνειν τὸν ἥλιον μετὰ ψόφου ὡσανεὶ σίζοντος τοῦ πελάγους κατὰ σβέσιν αὐτοῦ διὰ τὸ ἐμπίπτειν εἰς τὸν βυθόν. Non ita ignorauit rerum naturam hymnographus Orpheus; sed hic versamur in regno fabularum. GESN.

1127. Ineptum πυριβρόμου in πυριδρόμου mutari iussit Ruhnkenius in Ep. Crit. I. p. 65. qui comparat Anthol. IV. 27. p. 505. δῆμος ὁ Κιμμερίων πανδερκέος ἄμμορος αἴγλης ἠελίου. Vulgatam, licet in hymno in Solem, v. 11. et alibi πυρίδρομος dicatur Sol, seruat Schneiderus ob πυριβρεμέταις ἰαχαῖσι hymn. XLVIII. 3.

1128. (1121) Ἐν μὲν γὰρ etc.] Si hoc non errare est, nescio quid sit error. Dicit auctor *Rhipaeos* montes, *Calpen*, qui est mons ad Gaditanum fretum, *Phlegram* et *Alpes* Cimmeriorum terram circumcludere, et solis lumine priuare. Sed vides ἀγεωγραφησίαν veterum. Quamobrem valde vereor, ne in multis talis noster, quod non parum auget difficultatem restituendi pleraque circa Geographiam in hoc auctore, quam ego cur non desperatam dico? GESN.

1128. (1121) Κάλπις fluuii nomen apud Apollo. 2, 661. GESN.

1129. (1122) Ἐπικέκλιται hoc improuide repetitum mihi videtur ex v. 1025. ἀποκέκλειται vero, vt multa eius generis, accipiendum actiue, ita vt interpretando expressum est. GESN.

1129. Schneideri lectio non minus quam vulgata metro repugnat. Itaque οἱ addidi.

1130. (1123) Φλέγρην hic Thraciam esse, Macedoniae vicinam et confusam, campum illum antiquae cum Gigantibus pugnae, in qua re etiam Pallenen appellare solent, dubium non est. Egi de hac significatione nuper ad Claudia. VI Consul. Hon. f. 27, 20. GESN.

1133. (1126) Meminerimus,

ἵξομεν ἀγκῶνα ϛυφελὸν καὶ νήνεμον ἀκτήν,
ἔνθα περ ἀμβλύζων ποταμὸς δίνῃσι βαθείαις
θείει χρυσορόας Ἀχέρων κρυερῦ διὰ χώρυ,
ἀργυροειδὲς ὕδωρ προρέων· λίμνη δὲ κελαινὴ
ἀνδέχεται· παταγεῖ δὲ παρ' ὄχθῃσιν ποταμοῖο
δένδρεα τηλεθόωντα ποτὶ χερόν, οἷσί τε καρπὸς
βέβριθεν νύκτας τε καὶ ἤματα συννεχὲς αἰεί.
ἔνθα δέ οἱ χθαμαλή τε καὶ εὔβοτος Ἑρμιόνεια

1134. ἵξαμεν pro ἵξομεν dedit Gesnerus. Ruhnk. ἤξομεν. 1135. δίνεσσι Ruhnk. Vulgo δίνασι. 1137 ὕδωρ Vind. Ruhnk. Voss. εἶδος Wrat. PAIC. ὕδος vulgo. προβαλὼν Voss. λίμνη δὲ Schneiderus pro vulgato λίμνη τε. 1138. Vulgo ὄχθαισιν. 1139. τηλεθόωντα Schneid. ex Ruhnk. Vulgo τηλεθάοντα. Dein omnes ποτὶ σχεδόν. Denique οἷσι καρπὸς Voss. Ruhnk. Wrat. PAIC. 1141. ἔνθα pro vulgato ἀμφὶ Voss. Ἑρμιονεία pro vulgato Ἑρμιονία Ruhnk. Et ita volebat Schraderus Em. praef. p. V.

nauim trahi ab Argonautis in litore currentibus. Eadem hic sententia, quae 1118. 1127. Ita manifesto necessariam puto hanc emendationem, vt nec reddenda sit illius ratio. GESN.

1137. Vindob. et meus ὕδωρ προρέων. At librarius codicis Vossiani, non concoquens προρέων actiua potestate, audacter scripsit, ὕδωρ προβαλών. Homerus H. in Apoll. 380. Δελφῦσ', ὐκ ἄρ' ἔμελλες ἐμὸν νόον ἐξαπάφυσα, χῶρον ἔχυσ' ἐρατὸν προρέειν καλλίρροον ὕδωρ. vbi Barnesius malebat προχέειν. Euripides Hecub. 527. πλῆρες δ' ἐν χεροῖν λαβὼν δέπας πάγχρυσον, ἔρρει χειρὶ παῖς Ἀχιλλέως, vbi vide Musgrauium. RVHNK.

1139. Schneiderus, ποτισχεδὸν vt ἐπισχεδὸν et παρασχεδὸν dici putans, merito tamen vitiosa haec verba esse censet propter παρ' ὄχθῃσιν. Leni mutatione ποτὶ σχερὸν scripsi. Σχερὸς proprie est perpetuum, in quo nihil est abrupti, id quod nos vocamus, *allmählig*. Inde Hesychius: σχερὸς ἀκτή, αἰγιαλός. Nam ἀκτὴ ὁ κρημνώδης τόπος ἐν θαλάσσῃ· αἰγιαλὸς δέ, ὁ ἐπίπεδος καὶ ὁμαλός, vt Schol. Sophocl. ad Aiacem 413. Hinc vereor ne in his Hesychii, σχερὸν κῦμα, ἕτοιμον, pro ἕτοιμον scribendum sit ὁμαλόν. Ἐπισχερῶ et ἐνσχερῶ proprie *paullatim*, dein *ordine* significant. Est igitur ἐπ' ὄχθαις ποτὶ σχερὸν *in littore, vbi accliue est*.

1140. (1133) Hunc versum lubens castrarem, adeo mihi absurda quadam sutela consarcinatus videtur: audirem si pro νύκτας καὶ ἤματα esset ὅλῳ τῷ ἐνιαυτῷ, vel tale quiddam. GESN.

1141. (1135) Hermioniam (quae

τείχεσιν ἠρήρεισται ἐϋκτιμέναις ἐπ' ἀγυιαῖς.
ἐν δὲ γένη ζώουσι δικαιοτάτων ἀνθρώπων,
οἷσιν ἀποφθιμένοις ἄνεσις ναύλοιο τέτυκται.
καὶ δ' αὖ οἱ ψυχαὶ μετεκίαθον εἰς Ἀχέροντα

1144. ἅλις ναῦς ἴα τέτυκται vulgo. 1145. καὶ δ' αὖ αἱ ψυχαὶ vulgo.

Ἑρμιόνη est Ιλ. Β, 560, et Eurip. Her. fur. 615 Ἑρμιών, incolae autem Ἑρμιονεῖς Pausa. Cor. c. 2, 34. et regio ἑρμιονὶς apud eund. et Stephanum, quod etiam nauis nomen Thucyd. 1, 128) Argolidis vrbem, cultu Cereris, Proserpinae et Iunonis virginis celebrem, hic non posse intelligi, dubio caret. Sed his, qui amant veteres persequi memorias, tamen obseruatione dignum videatur, poni hic in remoto septentrione nomen vrbis Graecae, non Dearum modo magicarum cultu celebris, sed quod ibi facilis ad inferos descensus esset. Laudat Eustathius ad Ιλ. l. c. p. 217, 12 verba Strabonis 8 p. 257, 39 Παρ' Ἑρμιονεῦσι τεθρύλληται τὴν ἐς ᾅδου κατάβασιν σύντομον εἶναι· διόπερ οὐκ ἐντιθέασιν ἐνταῦθα τοῖς νεκροῖς ναῦλον. Sic Acheronta Chrysorhoan vidimus modo 1129, in quo forte etiam ethicus mythos est, auri flumen etiam luctus vehere. Taceo, quae alias de Graecis coloniis vltra Maeotida paludem deductis leguntur. Certe etiam h. l. Orphei personam pulchre auctor, quisquis est, sustinet. Ad Hadriani tempora quanta vis superstitiosarum narrationum in hisce locis durauerit, cognosci pulchre potest ex vltima parte missi ad illum ab Arriano Peripli. GESN.

1141. Ἔνθα, vt aptius quam ἀμφί, recepi. Ἑρμιόνειαν Thunmannus Germaniam intelligit, Melam primum esse ratus, qui Hermiones nominauerit.

1144. (1137) Allusio manifesta ad illam animarum transuectionem, quam Aegyptiis, Britannisque, non minus quam Graecis placuisse, constat.

GESN.

1144. Vulgatam ita mutaui, vt locus Strabonis VIII. p. 573. et Eustathii p. 286, 44. quos Gesnerus attulit, postulabant. Plura de hac re vide apud Bentl. ad fragm. Callim. CX. et Hemsterh. ad Lucian. T. I. p. 422. Apposite ad nostrum Suidas in πορθμήϊον: ἐν Αἰγιαλῷ γὰρ καταβάσιόν ἐστιν ᾅδου, ἐς ὃ ἀπελθοῦσα ἡ Δημήτηρ, ἔμαθε παρὰ τῶν περιοίκων περὶ τῆς κόρης, καὶ ἐδωρήσατο αὐτοῖς, ὡς λέγει, (Callimachus) ἄφεσιν τοῦ πορθμηΐου.

1145. Hunc et sequentem versum Schneiderus, vt ab Ruhnkenio, qui id etiam Piersono in mentem venisse dicit, emendati sunt, edidit. Ego multo

πορθμίδος ἐκ γλαφυρῆς· σχεδόθεν δέ οἱ εἰσι πόληες
ἄῤῥηκτοί τ' Ἀΐδαο πύλαι, καὶ δῆμος Ὀνείρων.
ἀλλ' ὅτε δὴ καὶ τῶνδε πόλιν καὶ ἤθεα λαῶν
σφῇ ἄτῃ βαρὺν οἶτον ἀναπλήσαντες ἔβημεν,
δή ῥα τότ' Ἀγκαῖος νῆ' ἐς κίεν· αἶψα δ' ἑταίρους
εἰςβαίνειν ἐκέλευσε κεκμηότας ἄμμιγα πάντας.

1146. λαφυρῆς Ask. Tum vulgo πόληες. 1147. δ' ἀΐδαο Ruhnk. 1149. ἀρετῇ Ruhnk. ἀναπλήσαντες Voss. Vind. Ruhnk. ἀναπλώσαντες vulgo. 1150. νῆ' ἐς κίεν. ex coni. Gesneri dedit Schneiderus. pro vulgato νηὸς κίεν. Dein αἶψα δ' ἑταίρους Ruhnk. pro vulgato αἶψα δὲ πάντας. 1151. ἐκέλευε Ruhnk. κεκμηότας Voss. Ruhnk. pro vulgato κεκμηκότας Tum Ruhnk. ἄμμιγα πάντας pro vulgato ἄμμιγ' ἑταίρους.

lenius αὖ οἳ et εἰσὶ πόληος scripsi, pro quibus Ruhnkenius αὐταὶ et εἰσιν ὀχῆες. Ruhnkenii haec adnotatio est: αὐταὶ est sponte. Ὀχῆες *confirmatur* vs. 985. ἐλέλυντο δ' ὀχῆες κλείθρων ἀργαλέων. *de qua voce copiose Salmasius Plin. Exerc. p.* 649. *Appositus locus est Aeschinis Socrat. Dial. III.* §. 19. τὰ δὲ πρόπυλα τῆς εἰς Πλούτωνος ὁδοῦ σιδηροῖς κλείθροις καὶ κλεισὶν ὠχύρωται· ταῦτα δὲ ἀνοίξαντα ποταμὸς Ἀχέρων ἐκδέχεται. *Nonnus* XXXVI. p. 900. χειρὶ δ' ἀνοχλίζων Ἀΐδης ὀρφναῖον ὀχῆα, εὐρυτέρους πυλεῶνας ἑῶν ὤϊξε μελάθρων.

1146. (1139) Non placent hic post Piersonum Ruhnkenio Ep. 2 p. 82 Πόληες· itaque mallet ὀχῆες, vectes, qua voce noster etiam vtitur v. 983. et res ipsa nemini puto peregrina, qui inferos poetarum nouit. Sed ego nec πόληας damnare, aut loco quem possident mouere ausim. Quidni enim, vbi ἤθεα λαῶν sunt, ibi etiam πόλεις agnoscamus? Et quid faciamus versui 1141? Qui forte a Poeta talis fluxit, Ἀλλ' ὅτε δὴ καὶ τῶνδε πόλεις, non πόλιν. Versum 1140 esse ex Od. Ω. 12 expressum, credibile est, vbi Mercurius ducit animas παρ' ἠελίοιο πύλας, καὶ δῆμον ὀνείρων.

GESN.

1147. Quid sibi velit, quod Schneiderus in corrigendis vocabulum Ὀνείρων vncis inclusit, non assequor.

1149. Ἀναπλήσαντες legit etiam Wakefieldius Silu. Crit. V. p. 105. Ruhnkenius comparat Iliad. VIII. 34.

1150. (1143) Huc vsque traxerunt e litore nauim per palustria Argonautae. Nunc ingreditur Ancaeus nauim, et socios iubet ingredi. An hoc possit expressum esse per νηὸς κίεν, viderint, qui tueri vulgatam lectionem velint. Mihi videbatur res expediri posse, si legas νῆ' ἐς κίεν postposita, vt

τὺς ὅγε καὶ μύθοισι προσηύδα μειλιχίοισιν·
Τλῆτε φίλοι τὸν μόχθον· ἐπεὶ νύ τοι ὄ τι χέρειον
ἔλπομ' ἀναςήσεσθαι· ἐπιφρίσσοντα γὰρ ἤδη
ἀκραῆ Ζέφυρον καταδέρκομαι· ὐδ' ἀτέκμαρτον
ὕδωρ Ὠκεανῦ κελαρύζεται ἐν ψαμάθοισιν.
ἀλλὰ θοῶς ἱςὸν μὲν ἐνιςήσασθε μεσόδμῃ,
λύσατε δὲ προτόνοις ὀθόνας· ἐκ δ' ὅπλα χέοντες,
σφίγξατ' ἐπιςαμένως, τοίχων ἑκάτερθε βαλόντες.
Ὣς οἱ μὲν τὰ ἕκαςα πονείαθον· ἐκ δ' ἄρα κοίλης

1152. τὺς ὅτε Voss. 1153. πόνον Ruhnk. 1154. ἔλπομαι ἀντήσεσθαι vulgo. ἀναςήσεσθαι Voss. 1155. εὐτέκμαρτον Ruhnk. 1157. Vulgo ἀναςήσασθε. Voss. ἀναςήσασθαι. Ruhnk. ἀναςήσεσθε. Schneiderus ἐνιςήσασθε. 1158. Vulgo προτόνων. 1160. Vulgo

frequenter, praepositione, vel simpliciter vt Od. Φ, 391 ἐς δ' ᾔιεν αὐτός, aut Φ, 244 ἐς δ' ἄρα καὶ τὼ δμῶε ἴτην. GESN.

1150. Magnopere vereor, ne noster more suo scripserit δή ῥά οἱ.

1152. Hic quoque fortasse τὺς ὅγε οἱ scripsit.

1157. Ἐνιςήσασθε recte Schneiderus scripsit ex Apollon. I. 563. δὴ ῥα τότε μέγαν ἱςὸν ἐνεςήσαντο μεσόδμῃ. Adde Hom. Odyss. XV. 289. ἱςὸν δ' εἰλάτινον κοίλης ἔντοσθε μεσόδμης στῆσαν ἀείραντες.

1158. Schneiderus, locum Apollonii I. 563. μέγαν ἱςὸν ἐνεςήσαντο μεσόδμῃ, δῆσάν τε προτόνοισι τανυσσάμενοι ἑκάτερθεν, κὰδ δ' αὐτῦ λίνα χεῦαν ἐπ' ἠλακάτην ἐρύσαντες, ab nostro expressum putans, plurima in peius mutata contendit. Quare ita scripsisse poetam suspicatur: δήσατε τ' ἐκ προτόνων, τοίχων ἑκάτερθε βάλοντες, vel δήσατέ τε προτόνοις, τοίχων ἑκάτερθε βαλόντες, verbis, quae media sunt, deletis. Neque Apollonium imitatus est noster, neque eiici quidquam debet. Λύειν ὀθόνας est *pandere vela*. Hinc Pollux I. 107. habet ἐπλέομεν πάντα λύσαντες τὰ ἱςία. Προτόνοις autem λύειν ὀθόνας est *rudentibus demittere*. Antipater Sidonius XXXVII. 7. λαίφεα δ' εὔϋφέα προτονίζετε, quod Satyrius Thyillus V. 6. καὶ πᾶν λαῖφος ὕφεσθε κάλοις dicit. Verbis, quae sequuntur, Ancaeus demissa rudentibus vela adstringi funibus in vtroque latere nauis iubet.

1160. (1153) Πονήατο est 765

νηὸς ἐπιβρεμέετο Τομαριὰς ἔκλαγε φηγός,
ἥν ποθ' ὑπ' Ἀργῴησι τομαῖς ἡρμόσσατο Παλλάς·
ὧδε δ' ἔφη, θάμβος δὲ περὶ φρένας ἵκετο πάντας·
Ὤιμοι ἐγών, ὄφελόν με διαῤῥαισθεῖσαν ὀλέσθαι
Κυανέαις πέτρῃσιν ἐν Ἀξείνῳ τε κλύδωνι·
ἢ οἱ νῦν ἀνάπυςον αἰδρείην βασιλήων

πονήατο. Voſſ. πονείατον. 1162. Ruhnk. ποτ' ἐπ' ἀργώεσσι. Vulgo ποθ' ὑπ' ἀργώαισι. 1164. ἀγῶν P 1165. πέτραισιν vulgo. Tum κλύδωνι P A I C. 1166. Vulgo ἢ κεν νῦν. P A I C. ἢ καὶ νῦν. Voſſ. ἢ καὶ νῦν — αἰδρείης. Ruhnk. ἢ καὶ — αἰδρίῃ. αἰδρείῃ vulgo.

et probat analogia: eſt enim ex πεπόνηντο. GESN.

1160. Vide ad v. 770.

1166. (1159) Ἀνάπυςον quid eſſet, dubium fecere Grammatici. Satis, niſi valde fallor, fuerat dicere, retinere illud ſignificationem verbi ἀναπυνθάνομαι, et ſignificare rem celebrem, de qua requirant omnes et audiant. Recte Suidas. Ἀνάπυςα, ἔκπυςα, δῆλα. Et ponit exemplum quod ex Nic. Damaſceno ſumtum, Kuſterus admonuit, (Vid. Exc. Valeſ. p. 441) Θάνατος Σθενοβοίας ἀνάπυςος ἐγένετο, ἀντὶ τοῦ φανερός. Sed addit ἀνάπυςον τὸ ἀνήκοον. Niſi tamen hic legere malimus, Kuſtero auctore, ἄπυςον· quae breuis ſane foret ratio conciliandi ſibi Suidam; item diſputationes Grammaticorum de Od. Λ, 273, vbi vidit apud inferos Vlyſſes matrem Oedipi, Ἣ μέγα ἔργον ἔρεξεν ἀϊδρείῃσι νόοιο, Γημαμένη ᾧ υἱεῖ· ὁ δ' ὃν πατέρ' ἐξεναρίξας Γῆμεν. ἄφαρ δ' ἀνάπυςα θεοὶ θέσαν ἀνθρώποισιν. Recte V. Schol. ἀνάπυςα, ἀνὰ ςόμα πᾶσι λέγειν καὶ πυνθάνεσθαι· ἢ φανερά. Similia Euſtathius, ſed qui deinde ad alia omnia delabitur, et torquet nomen, vt non iam *nota, manifeſta* omnibus ſignificet, verum *occulta, inaudita.* Antiquam eſſe hanc interpretationem, conſtat ex Pauſa. Boeot. l. 9. 4 p. 721 vbi recitatis Homeri verſibus addit, Πῶς ἂν ἐποίησαν ἀνάπυςα ἄφαρ, εἰ δὴ τέσσαρες ἐξ Ἰοκάςης ἐγένοντο παῖδες τῷ Οἰδίποδι; Sic argumentatur, Si Polynices, Eteocles, Iſmene et Antigone eſſent nati ex inceſto Oedipi coniugio cum Iocaſte, poeta non poſſet dicere a Ioue ſtatim abolitam eius eſſe notitiam et memoriam: ponitque adeo ἀνάπυςον eſſe, de quo non auditur. Et ſunt contrariae interpretationes apud

Google

νώνυμνος φορέεσκον. ἐπεὶ νύ οἱ αἰὲν Ἐριννὺς
αἵματος ἐμφύλοιο δεδουπότος Ἀψύρτοιο
ὑστερόπους ἕπεται· σπέρχει δέ τοι ἄτη ἐπ' ἄτην.

1167. *νώνυμον* Wrat. Vulgo *νώνυμνον*. Dein vulgo *ἐπεὶ νῦν αἰεὶ*. 1169. Vulgo *σέργει*. *σέργει δέ τε* Dinner. p. 259.

Hesychium quoque, quibus superfessuros puto fuisse Grammaticos, nisi diuersa fuisset de matre liberorum quatuor Oedipi, quos diximus, traditio. Homerus quidem profecto hoc voluit, Deorum prouidentia in lucem mox prolatam esse illam familiae Cadmeae maculam. Nec aliud sibi vult loquax Carina Argûs, quam se nobilitari flagitiis Medeae et Iasonis. Nec multo aliter interpretor illud 1307 *ἀνάπυστα δὲ ἔργα γένηται*, quod recte conuertisse me puto, *exempla in se edantur.* Exemplum enim vel maxime debet ad omnium notitiam venire etc. Quod *ἀιδρείην* appellat, h. e. inscitiam, ignorantiam, illud Homeri et omnis priscae sapientiae more atque instituto facit. *Νώνυμον* autem, siue *νώνυμνον* (fluctuat enim lectio hic non minus, quam in locis Homericis) hic auctor posuit substantiue, vt probrum et ignominiam notet scelere contractam: etymologia quidem cum *ignominia* conueniat. GESN.

1166. Heynius putabat versum 1168. ante 1167. collocandum, vt intelligerentur heroes, caedem Absyrti ignorantes. Quamquam vel sic *ἄγος* aut simile quid deesse existimat. Schneiderus bene emendat *ἀιδρείην*, quo vocabulo caedem Absyrti leniter indicari putat. Equidem hoc non de caede Absyrti, sed de errore, quo in auias regiones delati erant, intelligi velim: qui error *ἀνάπυστος*, manifestus factus, dicitur. Sed praeterea *νώνυμνος*, et pro *καὶ*, quod hic ineptum, *οἳ* scribendum est, recepto ex antiquis libris *ἤ*, quod hic est *quam*. Constructio huius loci eadem quae apud Antipatrum Thessal. epigr. XXXV. *εἴθε με παντοίοισιν ἔτι πλάζεσθαι ἀήταις, ἢ Λητοῖ στῆναι μαῖαν ἀλωομένη.* Et apud Crinagoram epigr. XX. *αὐτίκα καὶ πόντῳ* (Cod. *καὶ γᾶς ἢ*) *χθαμαλωτέρη εἴθε, Κόρινθε, κεῖσθαι, καὶ Λιβυκῆς ψάμμου ἐρημοτέρη, ἢ τοίοις διὰ πᾶσα παλεμπρήτοισι δοθεῖσα θλίβειν ἀρχαίων ὀστέα Βακχιαδῶν.* Noster *ὄφελον*, vt Antipater *εἴθε*, cum accusatiuo et infinitiuo construxit, ad *ἢ* autem indicatiuum apposuit.

1167. Si bene obseruaui nostri consuetudinem, recte *ἐπεὶ νύ οἱ αἰὲν*, pro *ἐπεὶ νῦν αἰεὶ* repositum est.

1169. (1162) Ingeniose, et, nisi fallor, vere Cl. Ruhnk. Ep. 1, 61 pro *σέργει*, quod hic locum nescio quomodo tueri possit, reponit *σπέρχει*, festinat, vrget. Nec alterum improbare

νῦν γὰρ δὴ λυγρῇ τε καὶ ἀλγεινῇ κακότητι
ἕξομαι, ἣν νήσοισιν Ἰερνίσιν ἄσσον ἵκωμαι.
εἰ γὰρ μή μ' ἱερῇσιν ἐπιγνάμψαντες ἄκρῃσιν

1170. 1171. Vulgo λυγρῆς τε καὶ ἀργεννῆς κακότητος ἵξομαι, εἰ νήεσσιν ἐριννύσιν. PAI. ἀγγεινῆς. 1172. Voſſ. εἰ μή τ' ἄρ μ' ἱερ ῖσιν ἐπιγνάμψαντες ἄκρῃσιν. Vind. εἰ μή τ' ἄρ' ἱεροῖσιν ἐπιγνάμψαντες ἄκροισι. Ruhnk. εἰ μή τ' ἄρ μ' ἱεροῖσιν ἐπιγνάμψαντες ἵκωσι. Vulgo εἰ μὴ γάρ μ' ἱερῇσιν ἐπιγνάμψαντες ἄκρῃσι.

poſſum ἀλγεινῆς κακότητος pro ἀργεννῆς· niſi ſi quis forte oſtendere poſſit, ἀργεννὸν eſſe manifeſtarium, in ipſa luce perpetratum etc. GESN.

1169. Ruhnkenius in Ep. Crit. I. p. 95. σπέρχει δέ τοι ἄτη ἐπ' ἄτης emendauit. Accentum praepoſitionis mutauit Schneiderus.

1170. 1171. Geſneri coniecturam, praeter νίν, recepit Schneiderus. Sed quod accuſatiuum αὐτοὺς vel βασιλῆας facile intelligi poſſe putat, id exemplis videtur quam maxime indigere. Tum, quod grauiſſimum eſt, quomodo ſententia illa coniungi cum ſuperioribus potuerit per particulas νῦν γὰρ δή, demonſtrandum erat, id quod tantum abeſt, vt fieri poſſit, vt magis ἀλλὰ requiratur. Quae quum ita ſint, leniore emendatione locum corrigendum duxi. Κακότητος natum ex eo, quod datiui λυγρῇ et ἀλγεινῇ in genitiuos mutati erant, vitio ex iota orto, quod ſaepe occurrit: Hom. Od. XVII. 318. νῦν δ' ἔχεται κακότητι. In eamdem emendationem incidit V. Slothouwerus in Act. Soc. Trai. III. p. 156 qui quidem etiam κακότητος ἕξομαι ferri poſſe putat, ſed alterum, vt magis Homericum praefert, allato Odyſſ. VIII. 182. νῦν δ' ἔχομαι κακότητι καὶ ἄλγεσι.

1171. (1164) Primum hoc dubio apud me, hominem minime confidentem, caret, legendum eſſe, quod iam vidit Schottus Obſſ. Hum. 2, 20, pro νήεσσιν ἐρινύσιν, νήσοισιν ἱερνίσιν. Hoc ingerere et cogere videtur ipſe noſter 1179, vbi eſt harum minarum euentus. Sed quid ſibi vult ἵξομαι εἰ ἵκωμαι. Non multum argumentabor: ſed locum, vt emendandus et legendus ſit, vno tenore proponam: quam ſententiam illi tribuam, oſtendit interpretátio. Νῦν γὰρ δὴ λυγρῆς τε καὶ ἀλγεινῆς κακότητος Τίσομαι, εἰ νήσοισιν ἱερνίσιν ἄσσον ἵκωμαι. Phraſis ſimilis illi Ιλ. Γ, 366 Ἦ τ' ἐφάμην τίσεσθαι Ἀλέξανδρον κακότητος. GESN.

1172. (1165) Eſt illud ſacrum Promuntorium Geographis celebratum, vnde deſcriptionem Europae et nominatim Hiſpaniae orditur Strabo L. 3 pr. δυτικώτατον οὐ τῆς Εὐρώπης μόνον, ἀλλὰ καὶ τῆς οἰκουμένης πάσης σημεῖον. Dionyſo ſ. Baccho ſacrum fuiſſe ait noſter deinde

κόλπον ἔσω γαίης τε καὶ ἀτρυγέτοιο θαλάσσης
ἔξεσθ', ἄμ πέλαγός κεν Ἀτλαντικὸν ἐκτὸς ἵκωμαι.
Ὣς εἰπεῦσ' αὐδὴν κατερήτυεν· ἐν δ' ἄρα θυμὸς

1173. κόλπων ἔσσω Voſſ. κόλπῳ ἔσω Vind. κόπων (Matthaei κόπον notauit) ἔσω Ruhnk. 1174. ἔξεσθ' Voſſ. Vind. Ruhnk. Par. Wrat. edd. vett. ἔξεσθ' ἀμπέλαγος Ἀτλαντικὸν vulgo.

1242, de quo neſcio, an aliud teſtimonium habeamus. Illud manifeſtum, poetam noſtrum hic illud indicare, niſi flectatur ad hoc promuntorium nauis in ſiniſtram, et legatur litus Luſitanicum, facile eſſe in pelagus Atlanticum vltra ſpem reditus excidere: quod cum antiquorum de hac re opinionibus et narratione, quae ſequitur, oppido conuenit. Porro eo ipſo quod conantur hunc curſum tenere, etiam ad Circes habitationem perueniunt; a qua expiandi ſceleris in Abſyrto commiſſi rationem debebant accipere. Ad Circen etiam ablegantur voce Argûs apud Apollo. 4, 585. Sed hoc nemo ex me poſtulet diſcere, cur in Hiſpania hic ponatur Circe, quae in hac Argonautarum fabula apud Apollo. 3, 311 iam ἀκτὴν ἠπείρου Τυρσηνίδος, Tyrrhenum litus, habitat: apud Val. Fl. 7, 232 *Auſonii coniux regia Pici et Tuſci Domina maris* eſt: non magis equidem hoc docere poſſum, quam de Baccho Sacri Promuntorii domino, vt modo faſſus ſum. Interim non dubito, quin hiſtoricum quid hic etiam ſubſit, licet, quid illud ſit, nondum inuenerim. GESN.

1172. Εἰ γὰρ μὴ transpoſitis particulis ſcribendum putaui.

1173. (1166) Κόλπον γαίης καὶ θαλάσσης intelligo mare mediterraneum, ipſum adeoque fretum Herculeum. Intra hunc ſinum niſi habeant contineantque Argo ſui nautae, minatur ſe extra in ipſum mare Atlanticum elapſuram, vnde nulla illos reuocare aut ſeruare ſalus poſſit. Id quomodo cauerit Ancaeus, deinde v. 1203 narratur. Pertinet hoc ad illas extra Herculis columnas nauigationes veterum, de quibus praelectiones noſtrae huic ſyntagmati Orphico adiectae ſunt. GESN.

1174. (1167) Explicari poteſt ἔξεσθε, vt vidimus: ſed erat tamen, cum commodius mihi videretur ἄξεσθε, agetis. GESN.

1174. Poſt πέλαγος addidi κεν, et orationis lege, et metro iubente, quandoquidem noſter, vt recentiores epici, non ſolet breuem ſyllabam in caeſura producere, niſi in phraſibus ex Homero ſumptis. Iliad I. 137. εἰ δέ κε μὴ δώωσιν, ἐγὼ δέ κεν αὐτὸς ἕλωμαι.

παχνώθη Μινύῃσι διαμπερές· οὐ γὰρ ἔμελλον
σχήσειν λυγρὸν ὄλεθρον, Ἰήσονος εἵνεκα φίλτρων.
πολλὰ δὲ μερμήριζον ἐνὶ φρεσὶ πευκαλίμῃσιν,
ἦ οἱ ἀποφθίσωσι καὶ ἰχθύσι κύρμα βάλωσιν
αἰνολεχῆ Μήδειαν, ἀποστρέψωσι δ' Ἐρινύν·
εἰ μὴ ἄρ' ἐξενόησε περικλυτὸς Αἴσονος υἱός,

1176. παχνώθη, Ruhnkenii coniectura in Ep. Crit. I. p. 120. legitur in Voss. Vind. πυκνώθη Μινύαισι vulgo. ἔτ' ἄρ' Voss. Ruhnk. εἴτ' ἄρ' vulgo. εἴ γ' ἄρ' Schneiderus. 1177. Vulgo Ἰάσονος. Correxit Schneiderus. 1179. ἤ μιν Voss. Vind. Ruhnk. ἤ μιν Wrat. ἦ μὲν vulgo. 1180. αἰνολέχην Voss. Ruhnk. edd. vett. ἐριγνὴν Voss.

1176. (1169) Tanto probabilior est Cl. Ruhnkenii coniectura Ep. 1 p. 74 παχνώθη, quod vsu nostri firmatur. quem ostendit Index, et Vossiana lectione, licet et ipsa corrupta. Πυκνὸς, πυκνοῦσθαι in tali re potius ad copiam et frequentiam consiliorum, quantum memini, pertinet, quam ad rigidum stuporem. GESN.

1176. Schneideri εἴγ' ἄρ' vel propterea dubitationem facere potest, quod particulae γ' ἆρ, si recte vsum scriptorum obseruaui, non solent coniungi, nisi quum ἆρα primam habet longam, vt in Sophoclis Aiace 1368. σόν γ' ἆρα τοὔργον, οὐκ ἐμὸν κεκλήσεται, quod Porsonus ad Phoen. 1366. e lectione vtriusque Iuntinae et MS. Trin. γὰρ ἄρα, quam in alio codice ego quoque inveni, restituit. Sed idem Porsonus debebat in Phoen. 724. ἐξοιστέον τ' ἄρ' ὅπλα ex Ald. et plerisque MSS. praeferre lectioni, quam recepit γ' ἄρ'. Pariter in Oreste 1328. ἐπ' ἀξίοισι τ' ἄρ' ἀνευφημεῖ δόμος, non γ' ἄρ' scribendum erat. Sic etiam in Aristoph. Vesp. 1262. scribendum: μαθητέον τ' ἄρ' ἐστὶ πολλοὺς τῶν λόγων, non γ' ἄρ'. Similia sunt τίς τ' ἄρ; πῶς τ' ἄρ; deinde σχήσειν ὄλεθρον, non est, vt Gesnerus vertit, *habituros esse interitum*, quam versionem Schneiderus probauerit necesse est, sed *propulsaturos esse*. Itaque, quod vnice hic scribi potuit, οὐ γὰρ reposui.

1179. (1172) Placet Vossiana lectio, Ἦ μιν· est enim velut coniurationis formula, *se profecto illam* etc. Illud πολλὰ μερμήριζον non pertinet ad quaestionem an interfecturi essent? Haec rata erat. Sed de tempore, modoque deliberabant. Hoc ex v. 1274 videtur posse colligi. GESN.

1179. Schneiderus, vt ex nota eius patet, εἴ μιν in textu legi voluit. At repugnat syntaxis. Quare cod. Wrat. scripturam recepi. Μίν, quod quis fortasse versu 1199. defendere

καί οἱ λισσόμενος θυμὸν κατερήτυ᾽ ἑκάστου.
αὐτὰρ ἐπεί ῥ᾽ ἀρχοῦ ἐτυμηγόρον ἔκλυον αὐδήν,
ἧντο παρὰ σκαλμοῖσι θοῶς, λάζοντο δ᾽ ἐρετμά.
Ἀγκαῖος δ᾽ οἴηκας ἐπισταμένως ἐτίταινεν·
πὰρ δ᾽ ἄρα νῆσον ἄμειβον Ἰερνίδα· καί οἱ ὄπισθεν
ἵκτο καταΐγδην δνοφερὴ βρομέουσα θύελλα,
ἐν δ᾽ ὀθόνας κόλπωσε· θέεν δ᾽ ἄφαρ ὑγρὸν ἐπ᾽ οἶδμα

1182. Vulgo καὶ τότε. 1183. Vulgo ἐπεί τ᾽ Ἀργοῦς. Tum αὐδὴν Voss. Ruhnk. ὀμφὴν vulgo. 1185. οἴηκας Schneiderus e Ruhnk. Vulgo οἴακας. Tum ἐπισταμένος PAIC. 1186. ἄμειβεν vulgo. 1187. καταΐγδην δνοφερὰν — θύελλαν Voss. θύελλαν etiam Ask. δνοφερὴν — θύελλαν Ruhnk. Wrat. PAIC. Vulgatum τρομέουσα correxit Ruhnk. Ep. Crit. p. 64 seq. 1188. ὑγρὸν abest in Ruhnk.

velit, hic et ibi in οἷ mutari consuetudo nostri postulabat.

1182. Καί οἱ scripsi, quod librarii in καὶ τότε mutauerant. Ineptum hic τότε, neque vmquam adhibitum Homero post formulam εἰ μὴ ἄρ᾽ ὀξὺ νόησε.

1183. Scripsi ἐπεί ῥ᾽, vt saepius noster. Deinde quid est, quare Argo hic memoretur. Huius oratio effecerat, vt metuerent Argonautae: quare non potest nunc contrariam vim habere; vt bono animo sint. Itaque nisi aliquot versus excidisse credas, quibus iterum loquuta sit Argo, quod parum probabile est, debebit hic de Iasonis oratione sermo esse. Ἐτυμηγόρος αὐδὴ minus apte hic, quam v. 4. dicitur. Iustam hic magis et aequam, quam veram orationem intelligit.

1185. Non dubitaui ἄμειβον scribere, quod de Argonautis intelligendum.

1186. (1179) Νῆσον ἄμειβεν ἱερνίδα] *Hiberniam* poetam intelligere, patet ex Byzantino Stephano et Aristotele libello de Mundo. Confer Andr. Schottum lib. II. Obs. c. XX. ESCH.

1187. (1180) Placet βρομέουσα θύελλα Cl. Ruhnkenii Ep. 1. 33, sic tamen, vti nec τρομέουσαν damnare ausim, cogitatione potissimum earum tempestatum, quae tremorem quendam terrae et maris adiunctum habent. GESN.

1188. (1181) Ἐν δ᾽ ὀθόνας κόλπωσε] Non dubito haec ad θύελλαν referenda esse; quamuis interpretes ad Ancaeum potius respiciant, sed tum interpretandum esset: *Ast ille vela paululum contraxit.* hoc enim esset ὀθόνας κολπόειν· ne scilicet ven-

νηυς. ἐδ' ἄρ' τις ἔτ' αὖτις ἀναπλεύσεσθαι ὀλέθρε
ἤλπετο· δωδεκάτη γὰρ ἐπήϊεν ἠριγένεια.
ἐδέ τις ἔγνω ᾖσιν ἐνὶ φρεσὶν, ὁππόθ' ἄρ' ἐσμὲν,
εἰ μὴ ἐπ' ἐσχατιαῖς ἀκαλαῤῥόε Ὠκεανοῖο
Λυγκεὺς εἰσενόησεν (ὃ γὰρ τήλιςον ὄπωπε)
νῆσον πευκήεσσαν, ἰδ' εὐρέα δώματ' ἀνάσσης

1189. Schneiderus ἐδέ τις αὖθις edidit e Voss. vt ait, e quo Gesnerus tantum ὁ δέ τις notauit. Vulgo ὁ δή τις ἐσαῦθις. Dein ἀναπλεύσεσθαι Voss. ἀναπεύσασθαι Ruhnk. 1191. ὅποτ' ἄρ' A 1. οἵπατ' ἄρ' Cr. ὁππόθ' ἄρ' Steph. φρεσσὶν, ὅ ποτ' ἄρ' Ask. Voss. P. ὅποτ' ἄρ Ruhnk. Vulgo ὅ ποθ' ἄρ'. 1192. Vulgo εἰ μὴ ἐσχατιαῖς. Schneiderus dedit εἰ μὴ ἐσχατιῆς· Dein ἀκαλάρπυ Voss. 1193. ὃ Ruhnk. pro ὅ, quod obseruamus, ne quis Reizianam doctrinam repugnare aucteritati codicum contendat. Ibidem omnes τηλωπὸν ὄπωπε.

tus totis viribus in vela omnino expansa irruere, et nauem euertere valeat. Quo elegantissime respexit diuinus Horatius lib. II. Od. X. *Sapienter idem Contrahes vento nimium secundo turgida vela.* θύελλα enim καταιγδην τρομέεσα, venti aliquando nimium secundi dici possunt. Sed, vt dixi, ego ad θύελλαν, τὸ κόλπωσε ὀθόνας refero. ESCH.

1189. Vitiosam lectionem, quam Schneiderus etiam metro violato mutauerat, correxi.

1191. Vera est Stephani lectio, ὁππόθ'. Odyss. III. 89. ὁ γάρ τις δύναται σάφα εἰπέμεν, ὁππόθ' ὄλωλεν. Praeterea Schneiderus, *sententia*, inquit, ἦμεν *flagitare videtur.* Etiam praesens Graecum est, quamquam et recentiorum fere, et prosae orationis scriptorum.

1192. (1135) Vossiana lectio forte originem habet ex vetustiori Εἰ μὴ ἐσχατίαισιν ἀκάρπυ ὠx. Sed amat noster Homerica, cuius est ἀκαλαῤῥείτης, quod exponunt leniter et sine strepitu fluens. GESN.

1192. Recte vidit Piersonus Veris. p. 190. εἰσενόησεν ad νῆσον pertinere. Vulgo colon post εἰσενόησεν erat, et ὄπωπε ad νῆσον referebatur. Ἐσχατιῆς cur dederit Schneiderus, aut quid hoc sit, nescio: nisi error typographi est, quum non sit librorum lectio adnotata. Ἐπ' ἐσχατιῆς frequens apud Homerum: sed idem Od. IX. 182. ἔνθα δ' ἐπ' ἐσχατιῇ σπέος εἴδομεν. Vnde ἐπ' ἐσχατιαῖς certa emendatione, et ob metrum necessaria scripsi.

1193. Verba τηλωπὸν ὄπωπε merito displicent Schneidero. At emendationem versus 182 sqq. monstrant: Λυγκεύς θ', ὃς τηλιστα δι' αἰθέρος ἠδὲ θαλάσσης βένθεα καὶ Πλυτῆος ὑποχθονίοιο βέ-

Δήμητρος· πέρι δ' αὖτε μέγα νέφος ἐστεφάνωτο.
ὧν πέρι μῦθον ἅπαντ' ἔκλυες, Μουσαῖε δαΐφρον,
ὥς ποτε Φερσεφόνην τέρεν' ἄνθεα χερσὶ δρέπουσαν
ἐξάπαφον συνόμαιμοι ἀν' εὐρύ τε καὶ μέγα ἄλσος·
αὐτὰρ ἔπειθ' ὥς οἱ Πλουτεὺς κυανότριχας ἵππους
ζευξάμενος κούρην ἐβιήσατο δαίμονος αἴσῃ·

1195. Vulgo ἐστεφάνωται. Pierſ. Veriſ. p. 189. μέλαν malebat. 1196. δαΐφρων Voſſ. 1198. ἐξάπαυον ὃν συνόμαιμον Voſſ. 1199. ὥς μιν vulgo. Πλωτεὺς Voſſ. Ruhnk. 1200. ἀπεβήσατο Ruhnk. ἐπεβήσατο vulgo.

ῥέεθρα μοῦνος ἀπ' ἀνθρώπων δεινοῖσιν ὀπώπειν ὄσσοις.

1195. Pierſoni coniectura non improbabilis eſt. Homerus, etſi metaphorice, Odyſſ. IV. 180. θανάτοιο μέλαν νέφος ἀμφεκάλυψεν. Particula αὖτε, quae continuari narrationem indicat, ἐστεφάνωτο ſcribendum eſſe monſtrat, quod cum altera forma etiam Iliad. V. 739 permutatum inuenitur.

1196. (1189—1194) Suo more poeta ſub hac figura praetereundo potius indicat, quae aliis in libris plenius enarrauerat. Hic raptum Proſerpinae ponit in occidentali litore Hiſpaniae, vbi mox 1214 etiam Circam collocat. GESN.

1197. (1190) Plenum velut commentarium in hunc locum habemus, qui inexplicabilis forte aliunde eſt, Claudiani de R. P. 1, 212 ſqq. vbi Venus ad decipiendam facilius Proſerpinam, comites ſibi ſorores adſumit conſanguineas, Mineruam ac Dianam. GESN.

1198. Hiatus, qui eſt in verbis μέγα ἄλσος, nulla veterum epicorum auctoritate, quantum equidem ſciam, defendi poteſt. Sed ſunt tamen haec verba, ἀν' εὐρύ τε καὶ μέγα ἄλσος, eiuſmodi, vt facile ex aliquo antiquiorum depromi potuerint. Quare nihil mutandum puto: quamquam, ſi haec non ex antiquo carmine ſumpta ſunt, noſtrum ſcripſiſſe credibile eſt μέλαν ἄλσος.

1199. (1192) Iunge μιν — κούρην pleonaſmo, de quo ad 1100. GESN.

1199. V. ad v. 1179.

1200. (1193) Δαίμονος αἴσῃ, iure, quod ſe vt Deum, vt Iouis fratrem habere putaret, quod ab ipſo Ioue conceſſum eſſet. Multus eſt in ea δικαιώσει Claudianus ab initio operis de raptu Proſerpinae. GESN.

ἁρπάξας δ' ἔφερεν διὰ κύματος ἀτρυγέτοιο.
δὴ τότ' ἐγὼν ἀπόειπον ἐπιπλώοντα νέεσθαι
νήσου ἐπὶ ῥηγμῖνα καὶ αἰγλήεντα τέρεμνα,
ἔνθ' οὔτις σὺν νηῒ περᾷ μερόπων ἀνθρώπων·
οὐδέ οἱ ἐστὶ λιμὴν νηῶν ὀχὸς ἀμφιελισσῶν,
ἀλλά οἱ ἠλίβατος πέτρη περὶ πάντα πέφυκεν

1202. ἐγὼν Schneiderus e Voff. Ruhnk. pro vulgato ἐγώ. Tum ἐπιπλώον τανέεσθαι P A I. ἐπιπλώων τανέεσθαι Cr. 1204. περᾷ Schneiderus e coni. Heringae pro vulgato παρά. 1205. Vulgo ὃ γάρ οἱ ἐστὶ λίμνη. Voff. λιμνήν. Heringae coniecturam recepit Schneiderus. 1206. ἀλλά οἱ e Voff. Schneiderus. Vulgo ἀλλά γε. Ruhnk. omittit γε.

1200. Schneiderus ἐπεβήσατο actiue dictum putat. Quod quum fieri nequeat, ἐβιήσατο fcripfi. Iacobfius Emend. in Eurip. p. 185. corrigebat ἐπεβήσαθ' ὁμαίμονος αἴσῃ.

1201. Schneiderus fcholiaften Hefiodi p. 303. b. affert: ἡρπάσθαι δὲ αὐτὴν φασὶν — Ὀρφεὺς ἐκ τῶν παρὰ τὸν Ὠκεανὸν τόπων. Caeterum iniurius in noftrum eft Schneiderus, qui inepte κῦμα dici ἀτρύγετον putat, quia fic Homerus πόντον, θάλασσαν, ἅλα, Damagetus in Analect. Brunck. II. p. 40. XI. νύκτα, Bacchylides ap. Ruhnk. Ep. Crit. I. p. 91. χάος vocet; inepte etiam dici κῦμα pro κύματα. Nimirum in Homero Od. II. 429. non reprehendet, ἡ δ' ἔθεεν κατὰ κῦμα διαπρήσσουσα κέλευθον. Idem de Plutone equis per mare vecto hymn. XVII. 13. 14. attulit.

1203. (1196) Τέρεμνα vel τέραμνα effe tecta, domos etiam fplendidas, ex vfu Euripidae conftat. Vid. Barnef. ad Hippol. 418, vbi hoc ipfum firmat. Τέγημνα vitium puto Efchenbachianae. OESN.

1204. (1197) De hoc et proximo verfu bene meritus Cl. Heringa Obff. 10 p. 83. Monet enim hic legendum vel περᾷ, vel πέρα h. e. πάρεστι aut παρῆν, quod pofterius magis probo, cum videam effe in Voffiano. Deinde pro λίμνη legit λιμήν, quod rectum effe, vix dubitari poteft: et recipiendum erat fimpliciter, nifi res ipfa tantam cognationem haberet, vt λίμνη eadem λιμὴν effe poffit. OESN.

1204. Hic quoque vereor ne verfus elapfus fit. Gefnerus in Voffiano παρῆν effe dicit. Sed is cum aliis MSS. vulgatam lectionem habet, nifi quod in Vratisl. eft πάρα. RVHNK. Cum Schneidero Heringae περᾷ recepi.

1205. Metrum οὐδέ οἱ flagitabat,

ὑψηλή· τὰ δὲ καλὰ φύει μενοεικέα δῶρα.
καί ῥά οἱ ὐκ ἀπίθησε νεὼς κυανοπρώροιο
ἰθύντωρ Ἀγκαῖος, ἀναῤῥώων δ' ἀνέτρεψε,
σκαιὸν ὑπεγκλίνας οἰήϊον· ἐν δ' ἄρ' ἔπειχεν
μή τι κατ' ἰθὺ περᾷν, ἐπὶ δεξιὰ δ' εἶργε θέουσαν.
ἤματι δὲ τριτάτῳ Κίρκης δόμον ἐξικόμεσθα,
Αἰαῖον ποτὶ χέρσον ἁλιστεφέας τε θεράπνας·

1207. τὰ δὲ Schneiderus pro vulgato τά τε. Voſſ. φέει pro φύει. 1208. Vulgo καὶ τότ' ἄρ'. Deinde νεὼς e Voſſ. Ruhnk. Schneiderus pro vulgato νεός 1209. Vulgo ἀνέτρεχε δ' αἶψ' ἀνορούων. Voſſ. Vind. Ruhnk. Pariſ. Wrat. ἀνέτρεψε δ' αἶψ' ἀνορούων. Schneiderus ἀνέτρεψεν δ' ἀναρώων. 1210. Pro vulgato ἐν δ' ἄρ' ἔπειθε Geſnerus ἔνθ' ἄρ' ἔπειθε coniecit. 1211. κατευθὺ vulgo. κατ' εὐθὺ Ruhnk. ἐπὶ δέξια pro vulgato ἐπιδέξια ex Ruhnk. Schneiderus. Tum vulgo ἦγε. Voſſ. Vind. Ruhnk. Pariſ. Wrat. εἶργε. 1213. λίγγαιον Voſſ. Vind. λιγκαῖον Ruhnk. λυκαῖον vulgo.

1207. Heynius hunc verſum, vt ſpurium, delebat.

1208. Καί ῥά οἱ dedi pro καὶ τότ' ἄρ'. Vide var. lectt. ad v. 1214.

1209. (1202) Ἀνατρέχειν habet vim mutandi curſus emendandique, ſi quid in eo peccatum ſit. Hoc in primis ex vſu verbi metaphorico apparet. Polyb. 2, 17 ἀνατρέχειν ἐπειρῶντο κατὰ δύναμιν, quod prius peccatum erat, emendare. Plut. de educatione: Τὴν τῆς φύσεως ἐλάττωσιν εἰς τὐνδεχόμενον ἀναδραμεῖν, emendare vitia naturae. Itaque verba Lucia. adu. indoct. 4 T. 3 p. 102 Ἀλλ' ἐνὶ τούτῳ μόνῳ πάντα ἐκεῖνα ἀναδραμεῖσθαι νῦν ἐλπίζεις, cui video in verſione Latina reſpondere vel mea vel librarii culpa, *te illa tam emenſurum ſperas*, pro *emendaturum*. GESN.

1209. Egregie vidit Schneiderus ἀνέτρεψε et ἀναρώων legendum eſſe, modo ordinem verborum mutaſſet. Nam ἀναῤῥώω dicitur, vt v. 1263. Turbati verborum ordinis exempla habemus v. 515. 729.

1210. Ineptum verbum ἔπειθε nemo facile defenſum ibit ex Hom. hymn. Apoll. 418 ἀλλ' ὡ πηδαλίοισιν ἐπείθετο νηῦς εὐεργής. Itaque in ἔπειχεν mutaui.

1211. Εἶργε firmauit Ruhnkenius Hom. Od. XII. 219. κύματος ἐκτὸς ἔεργε νῆα. Ab ſiniſtra eſſe Circes inſulam Argonautis monitum a Schoenemanno p. 25. De κατ' ἰθὺ v. ad v. 1041.

1213. (1206) Vid. ad 1189. GESN.

1213. Heynius in Exc. I. ad Aeneid. VII. Λιγγαῖον legit, de Ligurum terra intelligens. Thunmannus in noua bibl. Philol. IV. p. 299. Λυκαίαν Britanniam antiquo et ſuo nomine dictam

καί ῥά οἱ αἰγιαλοῖσιν ἐκέλσαμεν ἀχνύμενοι κῆρ,
πείσματα δ' ἐν πέτρῃσιν ἐδήσαμεν. αὐτὰρ Ἰήσων
νηὸς ἀπεπροέηκε μολεῖν ἐρίηρας ἑταίρους,
διζομένους, εἴ τίς σφι βροτῶν ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν
ναιετάει, γνῶναί τε πόλιν καὶ ἤθεα λαῶν.
τοῖς δ' ἄφαρ ὠμάρτησε καταντίον ἐρχομένοισιν
κούρη ὁμογνήτη μεγαλόφρονος Αἰήταο,
Ἠελίου θυγάτηρ· (Κίρκην δέ ἑ κικλήσκουσιν
μήτηρ Ἀστερόπη καὶ τηλεφανὴς Ὑπερίων)
ἣ ῥα θοῶς ἐπὶ νῆα κατήλυθεν· ἐκ δ' ἄρα πάντες

1214. καί ῥά οἱ e Voff. Vind. Ruhnk. Schneiderus. Vulgo καὶ τότ' ἄρ'. 1215. αὐτὰρ Ἰήσων e Voff. Schneiderus. Vulgo ἐκ δ' ἄρ' Ἰήσων. 1217. Vulgo διζόμενος, τίς ἄρ' ἀνθρώπων ἀν' ἀπείρονα γαῖαν. Voff. Vind. Ruhnk. διζόμενος εἴ τις σφε βροτῶν ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν ναιετάει· nifi quod Vind. βροτῶν γ' ἀπείρονα. Etiam Wrat. P. εἴ τις. Gefnerus e Voff. δεχήμενος, Ruhnkenius διζόμενος notauit. 1218. Vulgo γνῷεν δὲ. 1221. ἐπικλήσκουσι Voff.

putat. Mihi haec et longius quaefita, nec probabilia videntur. Itaque, quod facillime in librorum lectiones abire potuit, Αἰαῖον repofui, auctoribus Homero et Apollonio.

1217. (1210) Poterat alicui in mentem venire, legendum, διζομένους. Sed aeque commode refertur ad ipfum Iafonem. Verum quod fequitur γνῷεν, illud ad focios dimiffos pertinet, mutata manifefto conftructione, et omiffa coniunctione ἵνα. GESN.

1217. Scribendum effe διζομένους res ipfa loquitur, nec Gefnerus dubitare debebat. RVHNK. Lectionem codd. Voff. Ruhnk. recepit Schneiderus, quid σφε fibi velit, dicere oblitus. Id in σφι mutaui, quod fignificatione par eft pronomini οἱ.

1218. Mirum γνῷεν, quod certe γνοῖεν effe debebat, etiam a Schneidero feruatum effe. Gefnerus in verfione addidit vtque, fenfum, non vitiofam dictionem adiuuans. Ego γνῶναί τε repofui, quod, vt μολεῖν, ex ἀποπροίηκε pendet.

1122. (1215) Infititium putat hunc verfum Cl. Ruhnk. Ep. 1, 12. Sed (vt fumus homines, in talibus etiam iudiciis, et guftu quodam pulchritudinis diuerfi) mihi antiquae fuauitatis poeticae videtur, hoc modo explicare genealogiam, vt dicas, hi parentes fic appellant filium fuum. Non lubet modo quaerere, an alius quoque Ἀστερόπην matrem Circae dederit. Sed quis ignorat, has genealogias effe fere ἀπεράντους; GESN.

θάμβεον εἰσορόωντες· ἀπὸ κρατὸς γὰρ ἔθειραι
πυρσαῖς ἀκτίνεσσιν ἀλίγκιοι ἠώρηντο·
ςίλβε δὲ καλὰ πρόσωπα, φλογὸς δ᾽ ἀπέλαμπεν αὐτμή.
αὐτὰρ ἐπεὶ Μήδειαν ἐσέδρακεν ὀφθαλμοῖσιν
λίτι καλυπτομένην, ἑανῷ δέ οἱ εἶχε παρειὰς
αἰδομένη· χλωρὸν γὰρ ὑπὸ ςέρνοις ἀκάχητο·
τήν οἱ ἐποικτείρεσα προκύδανε καὶ φάτο Κίρκη,

1224. ἔθειραν margo Voff. 1226. ἀμπέλαμεν margo Voff. 1228. καλυπτομένη Schneiderus. Tum ἑανῷ δ᾽ ἴσχε Vind. Ruhnk. ἑανῷ δὲ σχέθε Voff. ἑανῷ δ᾽ ἄμφεσχε vulgo. 1229. γὰρ abeſt ab Ask. 1230. ἦν τότ vulgo. προσκύδανε Voff. Vulgo πρόσκύδανε.

1222. Ruhnkenius in priore ed. Ep. Crit. I. p. 12. vt ſpurium damnauerat hunc verſum. In ſecunda editione hoc iudicium omiſit.

1225. (1218) Πυρσαῖς hoc illuſtrauit d'Oruillius ad Charito. p. 748. OBSN.

1228. Schneiderus edidit: λῖτι καλυπτομένη, ἑανῷ δ᾽ ἄμφεσχε παρειὰς αἰδομένη, ob v. 880. (877) ad quem de ea emendatione dixit. Nobis non ſolum duriſſima, ſed etiam ab eo, quod codices indicant, longius recedens videtur haec lectio. Itaque MSS. aliam monſtrantibus viam obſequutus, ἑανῷ δέ οἱ εἶχε παρειὰς ſcripſi. Loquutio, quam Germani plane eandem habent, idem ſignificat, quod Homerus dicit Od. IV. 115. 154. χλαῖναν πορφυρέην ἀντ᾽ ὀφθαλμοῖιν ἀνασχών. De ἑανῷ v. ad v. 880.

1230. Vulgatum ἦν τότ᾽, in quo ἦν, vt in apodoſi, ineptum, τότε languidum eſt, in τήν οἱ mutaui. Praeterea vulgatum προσκύδανε Doruillius ad Charit. p. 749. in προσκύδα mutabat, quod Schneiderus recepit: qui, quod vix ſuis quisquam oculis credat, ita ſcribit: *Voſſianum προσκύδανε ſententiae loci non conuenit; eſt enim κυδαίνειν verbis increpare, probris inceſſere.* In mente habuit κυδάζειν. Vna littera deleta tam exquiſita eſt lectio optimi codicis, vt eam recipere non dubitauerim. Forma verbi προκυδαίνειν etſi aliunde non eſt nota, nihil tamen habet, quare improbetur, quum conſtet πρὸ ſaepe verbis ſine vi addi. Vide Brunck. ad Ariſtoph. Nub. 987. Homerus Iliad. X. 68. πατρόθεν ἐκ γενεῆς ὀνομάζων ἄνδρα ἕκαςον, πάντας κυδαίνων. XXIII. 793. ὣς φάτο, κύδηνεν δὲ ποδώκεα Πηλείωνα. Apollon. Rh. III. 1008. ὣς φάτο κυδαίνων. Forma κυδά-

Ἆ δειλή, τί νύ σοι τοίην Κύπρις ὤπασε μοῖραι;
ὀ γάρ τοι λελάθεσθε, τάπερ ῥέξαντες ἵκεσθε
νῆσον ἐφ' ἡμετέρην πανετώσιον, εἵνεκα πατρὸς
γηραιοῦ, κάσιός τε, τὸν ἐκπάγλως ὀλέσαντες
* * *
οὐδὲ γὰρ ὔμμε πατρίσσιν οἴομαι ἆσσον ἱκέσθαι,
αἰὲν ἀναγνίστοισιν ἀλιτροσύναις ἀχέοντας,

1231. Vulgo ὦ δειλὴ τίνα σοι Κύπρις, verſu decurtato. Voſſ. Vind. Ruhnk. ἆ δειλή, τί νυ τοι τοίην Κύπρις. Recepit Schneiderus τοὶ in σοὶ ex ed. P. (quae τί νύ σοι habet) Pariſ. Wrat. mutato. 1232. Vulgo ἅπερ ῥέξαντες ἵκεσθε. Voſſ. Chiu. ἱκεῖσθε. Ask. Ruhnk. Pariſ. Wrat. P. ἱκνεῖσθε, receptum a Schneidero. 1233. πανετώσιον ὕνεκα Voſſ. Vind. Ruhnk. πανετώσιοι vulgo. Porro Schneiderus quum vulgatam ὀλέσατε edidiſſet, *ita pro* ὀλέσατε, inquit, *iidem libri.* Niſi Ruhnkenius notaſſet, ὀλέσαντες eſſe in Voſſ. Vind. Ruhnk. neſciremus, quid illi haberent. 1236. ὔμμε e Voſſ. Schneiderus pro ὔμμε. Idem π̄ρισιν. Ruhnk. πατρίσιν. Vulgo πάτρησιν. 1237. Vulgo εἰ ἐν ἀναγνίστοισιν ἀλιτροσύναις ἀχέοντες.

γειν inuenitur Iliad. XIV. 73. XX. 42.

1231. (1224) Verſui laboranti duplici ratione ſubuenire licet, primum ex Voſſiano et prima editione ſic: Ὦ δειλή, τί νύ τοι τοίην Κύπρις etc. vel cum anaphora σχετλιαστικῇ ex coniectura d'Oruill. ad Charit. p. 749 Ὦ δειλή, δειλή, τίνα σοι κ. τ. λ. GESN.

1232. Hiatus vt tolleretur, ſcribendum erat τάπερ. Male Geſnerus vertit, *neque enim nos fugit.* Hoc dicit, *non, puto, obliti eſtis, quo perpetrato facinore meam ad inſulam fruſtra veneritis.*

1233. (1226) Πανετώσιοι verbum nimis molle videri poteſt, quam vt tanto ſceleri conueniat: ἐτώσιος quidem vanum, inutilemque potius ſignificat quam ſceleratum. Forte Graeci ita vſi ſunt, vt *temeritatis* nomine Romani. GESN.

1234. Recte monuit Ruhnkenius, verſum excidiſſe.

1237. (1229) Cum Homericum illud ἀκέων habeat formam participii praeſentis, poterat alicui in mentem venire, hic fuiſſe ἀκέοντε. Verum multo probabilius eſt poetam vſum illa perpetua Orientis ratione, qua participia poſuit pro verbis etc. GESN.

1237. V. Slothouwerus in Act. Soc. Trai. III. p. 157 ſeq. coniicit: ὡς ἐν ἀναγνίστοισιν ἀλιτροσύναις ἀκέοντας, *ſic in nondum expiatis ſceleribus tacitos*, allato Apoll. Rh. IV. 736. Hac coniectura facile caremus. Quod repoſui, αἰέν, refertur ad μέσφ' ὄταν. Ἀχέοντας autem *afflictos* ſenſus et conſtructio requirunt.

μίσφ' ὅταν ἐκνίψησθε μύσος θείοισι καθαρμοῖς,
Ὀρφέος ἰδμοσύνῃσι, παρὰ κροκάλῃσι Μαλείης.
οὐδὲ γὰρ ἡμετέροιο δόμου θέμις ἐντὸς ἱκέσθαι
προστροπίους· τοίῳ σφι λύθρῳ πεπαλαγμένοι ἐστέ.
ἀλλά οἱ αὐτίκ' ἐγὼ πρόφρων ξεινήια πέμψω,
σῖτον καὶ μέθυ λαρὸν ἔχειν, σύν τε κρέα πολλά.
Ὣς εἰποῦσ' ἄψοῤῥον ἀπέπτατο· νηὶ δὲ μέσσῃ

1238. μῖσος Voss. Ruhnk. 1239. Vulgo Ὀρφέως et κροκάλοισιν. Schneiderus Ὀρφέος et e Ruhnk. κροκάλῃσι dedit. 1240. Vulgo θέμις ἐςὶν ἱκέσθαι. 1241. τοίῳ γε λύγρῳ vulgo. τοίῳ κεν λύπρῳ Voss. Ruhnk. λύθρῳ etiam caeteri codd. habent, et Ch. v. ac MS. ap. Doruill. v. not. Gesn. 1242 ἀλλὰ μὲν vulgo. ξεινήια dedit Schneiderus. Vulgo ξυνήϊα, Voss. ξυνήτια. 1243. καὶ δὲ κρέα Voss. Ex Ruhnk. adnotatum καὶ pro vulgato σὺν δὲ inuenit Schneiderus, qui σύν τε mauult. 1244. ἄψορον Voss. pro vulgato ἄψοῤῥος.

1239. (1231) Infamis olim Malea naufragiis. Hic superstitioni locus. GESN.

1240. (1232) Forte pro ἐςὶν legas εἴσω, et cum nomine δόμου iungas προστροπίους, quod aliis est προστρόπαιος, et notat expiationis indigentem ob caedem, de quo in Thes. Stephanus. GESN.

1240. Ineptum ad sententiam est, quod Gesnero et Schneidero placet, προστροπίους cum δόμου coniungere. Quare leui mutatione ἐντὸς pro ἐςὶ dedi. Hom. Iliad. I. 432. οἱ δ' ὅτε δὴ λιμένος πολυβενθέος ἐντὸς ἵκοντο.

1241. (1233) Cum ad auctores ceteros accederet etiam liber Doruill. quem is laudat ad Charito. p. 749, 1: pertinacis potius quam cauti hominis videbatur, non cedere, in voce vsurpata nostro etiam L. 50, 50 et 58. GESN.

1241. τοίῳ γε dici hic non potest. Alius fortasse scripsisset, προστροπίους, οἳ δ' ὧδε λύθρῳ πεπαλαγμένοι εἰσίν. Noster dubitari non potest quin τοίῳ σφι λύθρῳ dederit.

1242. (1234) Sententia postulat necessario *vobis*: vtrum μὲν hoc significare possit, vel vsquam significet, valde mihi dubium est. Puto fuisse ἀλλ' ὑμίν. Res mihi videtur liquida. GESN.

1242. Schneiderus ἀλλὰ μὲν scripsisse poetam pro ἀλλὰ μὴν putat. Mihi verisimilius visum, μὲν hic, vt alibi, pro οἱ in textum venisse. Ξεινήια iam Cribellus legit, *hospita dona* vertens.

1244. Abit Circe, et, vt dea, miraculum edit, repente apparatis in naui dapibus. Quare non possum satis mirari Schneiderum, qui de verbis νηὶ δὲ μέσσῃ, *ante haec verba*, in-

δαιτός τ' ἠδὲ ποτοῖο τετυγμένα τεύχε' ἐ
αὐτὰρ ἐπειγομένοισι θέεν λιγὺς οὖρος ἀήτ
καὶ τότε λυσάμενοι κείνης ἀπὸ πείσματα
κῦμα διαπρήσσοντες ἀνὰ στόμα Ταρτησσο
ἱκόμεθα, στήλῃσι δ' ἐκέλσαμεν Ἡρακλῆο
ἄκραις δ' ἀμφ' ἱερῇσι Διωνύσοιο ἄνακτος

1245. δαιτὸς ἠδὲ Voff. ποτῆτος — τεύχεα κεῖτο
1246. Vulgo ἂν δ', ἄρ' — ἀήτης. 1247. κείνως Voff.
Τερμησσοῖο Voff. Ruhnk. Vulgo Περνησσοῖο. Crat. τερνήσσοιο.
στήλαισι vulgo. Ἡρακλῆος pro vulgato Ἡρακλεῆος, vel cod.
Ἡρακλέηος, dedit Schneiderus. 1250. ἄκροις Ask. ἱεραῖσι

quit, *magna est lacuna, quam interpolare voluerunt, librarii iungendis particulis versuum male haerentibus et exspectationem lectoris destituentibus.*

1246. Pro ἂν δ' ἄρ', quod hic ineptum, αὐτὰρ dedi. Id supra v. 1215. cum ἐκ δ' ἄρ' et 728. cum ἂν δ' ἄρα permutatum erat. Deinde οὖρος ἀήτης non dicitur, nec placebit cuiquam οὖρε ἀήτης, vt apud Homerum est ἀνέμοιο, Ζεφύροιο ἀήτης. Quare infinitiuum reposui. Apollon. II. 1099. Ζεὺς δ' ἀνέμοιο Βορέαο μένος κίνησεν ἀῆναι.

1247. Hic quoque suspicari licet, a poeta scriptum fuisse καὶ οἱ λυσάμενοι.

1248. (1240) Ἀνὰ στόμα Τερνήσσοιο] Ταρτησσοῖο scribendum. Pausanias l. VI. Ταρτησσὸν δὲ εἶναι ποταμὸν ἐν χώρᾳ τῇ Ἰβήρων λέγουσι, στόμασιν ἐς θάλασσαν κατερχόμενον δυσὶν, καὶ ὁμώνυμον αὐτῷ πόλιν ἐν μέσῳ τοῦ ποταμοῦ τῶν ἐκβολῶν κειμένην. Vid. Salmasium ad Solinum. ESCH.

1248. (1240) Conf. P
1 §. 5 extr. GE

1249. (1241) Veniu
Argonautae Hibernia f
lectis Hispaniae litoribu
dentalibus, ad columm
culis, quae fuisse antic
traditio videtur, nec r
storicae veritatis haber
alias ostendimus. Qu
columnae Herculis me
tur, quae pars fuisse
tionis dicitur, illud ha
videtur habere, vt lec
aliquid exspectare deb
appellationis causa. E
re poterat ab Apollonio,
matico, et origines rer
sequente, a nostro no
qui soli sibi, h. e. suo
intentus est, et Hercu
conomia quadam matur
Hylam suum sequitur,
gonautis reliquis rem
637 sqq. qua ratione et
anachronismis incommo
tauit. G

1250. (1242) Hae su
ἄκραι, de quibus 1165

Digitized by Google

μίμνομεν ἑσπέριοι· δαιτὸς δέ οἱ ἵετο θυμός.
ἦμος δ' ἀντολίῃσιν ἐγείρετο Φωσφόρος αἴγλη,
ὄρθριοι εἰρεσίαις γλαυκὴν ἐχαράσσομεν ἅλμην,
Σαρδῷον δ' ἱκίμεσθα βυθόν, κόλπυς τε Λατίνων,

1251. δαιτὸς γὰρ ἐδεύετο vulgo. δαιτὸς δ' ἐν — ἀντολίαισιν ἐδεύετο. *mar.* ἐγείρετο *Voss.* Ita notatum a Gesnero. δαιτὸς δ' ἐν — ἀντολίαισιν ἐδεύετο *Voss.* ἐγείρετο *margo Voss.* ἐδεύετο etiam *Ruhnk.* et δαιτὸς δ' *habet.* Ita notatum a Schneidero 1252. Vulgatum τῆμος cum Koenio ad Greg. Cor. p. 166. Schneiderus in ἦμος mutauit. Sic etiam V. Slothouwerus in Act. Soc. Trai. III. p. 152. δὲ omittit Ruhnk. γὰρ πολίαισιν Parif. Wrat. Chiu. γὰρ πολίαισιν PAIC. Dinnerus in Epith. Gr. v. αἴγλη ex h. l. ponit τῆμος ἐπ' ἀντολίῃσιν. 1253. ὄρθριον — ἐχαράσσομεν Voss. Ruhnk. Vulgo ὄρθριοι εἰρεσίῃς γλαυκὴν ἐχαράξαμεν. Ibidem ἅλμηνον P. 1254. ἱκόμεθα Voss. Vulgo ἱκόμεσθα.

rum obseruo, esse hic immanem lacunam, male consutam, nisi forte casu accidit, vt extrema, et velut labia magni vulneris vtcunque videantur cohaerere. Quis vero putet a poeta non insano, sacrum Promuntorium, et columnas Herculis, ita connecti cum Sardoo mari et Latinorum finibus potuisse. Nisi fallor, illa lacuna, quam forte sanare aliquis vellet, occasionem dedit illi perturbationi et corruptelae Codicis Vossiani v. 1243 quam notauimus: itemque primarum editionum 1244. GESN.

1250. Gesneri opinionem, lacunam hic esse putantis, eo refellere studet Schneiderus, quod noster etiam in ipsa Graecia caelum terrae miscuerit. Hoc praeterire satius duco. Geographiae imperitiam hoc facilius in nostro excusare poterimus, quod is, vt ipse doctior fuerit, alios antiquos habuisse auctores videtur.

1251. Quidquid scriptum sit in cod. Voss. optimam certe lectionem δὲ hic et Ruhnkenianus praebent. Ἐδεύετο hoc loco ineptum, siue ex Homeri recordatione ortum, siue scripturae vitio ex δέ. οἱ ἵετο natum, huic cedere debuit. Ita Iliad. XI. 168. ἱέμενοι πόληος. XXIII. 371. νίκης ἱεμένων. Od. XV. 69. ἱέμενον νόστοιο.

1254. (1246) Κόλποι Λατίνων nihil obstare debent antiquitati huius carminis. Quae proferuntur loca veterum a Cluuerio Ital. L. 3 p. 797 sq. quaeque ad Aur. Victorem de Origine gentis Ro. ponuntur, in his nihil est, quod me dimoueat a coniectura, nescio an alias quoque proposita, a) Aboriginum nomen non esse proprium gentis, sed significare αὐτόχθονας: b) Latinum non esse proprium re-

νήσους τ' Αὐσονίας, Τυῤῥηνάς θ' ἱκόμεθ' ἀκτάς.
αὐτὰρ ἐπεὶ Λιλύβαιον * ἡχέτα πορθμόν,
τριγλώχινά τε νῆσον ἐπέσχομεν Ἐγκελάδοιο,
Αἰτναίη τὸν φλὸξ οἱ ἐρητύει μεμαῶτα·
δὴ τόθ' ὑπὲρ πρώρης ὁλοὸν περιέζεεν ὕδωρ
νειόθεν, ἐκ μυχάτου δὲ βυθοῦ ῥοίβδησε Χάρυβδις
κύματι καχλάζοντι, καὶ ἱστίον ἄκρον ἵκανεν.
νῆα δ' ἄρ' αὐτόθι οἱ κατέχεν ῥόος, οὐδέ μιν εἴα

1255. δ' ἐξικόμεθα Voff. ἐξικόμεθα margo. δ' ἱξόμεθ' PAIC. δ' ἱκόμεθ' vulgo. Schneiderus τ' ἱξόμεθ'. 1256. Vulgo αὐτὰρ ἐπεὶ Λιλύβαιον ἐπέσχομεν ἡχέτα πορθμόν. Λιλύβιον PAIC. Wrat. ἐπισχόμενε ἠχ. Voff. 1258. Vulgo Αἰτναίη φλὸξ σφιν ἄρ' ἐρητύει μεμαῶτας. Αἰτναίον — ἐρύτης Voff. Αἰτναῖα — ἔτης Ruhnk. 1260. ῥίβδησε Voff. 1261. καγχλάζοντι Ruhnk. 1262. αὐτόθι οἱ κάτεχεν Voff. Vind. Ruhnk. (v. Schraderi Em. praefat. p. VI.) αὐτόθι κάτεχεν edd. ant.

gis vnius, fed gentis. Hoc certo nemo dubitat, Latinum nomen a temporibus inde Troianis vfitatum. Dixit, vt video, iam Th. Ryckius de primis Italiae colonis p. 400 f. c. 1, 9. OESN.

1256. (1248) Similem accufatiuum habemus Lap. 10, 6 Πολεμιστὰ σίδηρον, vbi vid. OESN.

1256. Schneiderus, merito offenfus repetito verbo ἐπέσχομεν, aliud hic a poeta verbum fcriptum effe, illa autem, ἡχέτα πορθμόν, cum fequentibus coniungenda putat. De poftremo non affentior. Illatorum ex aliis verfibus verborum exempla vide ad v. 1099. De accufatiuo ἡχέτα vide ad Lithica v. 307.

1258. (1250) De hoc vfu τῆς σφὶν V. Ind. Caeterum hic verfus eft ex illo genere, qui auribus rem pingere videntur. Quis enim non fentit, omnibus velut pedibus impeditum cum labore denique eluctari? Similis eft in Charybdi pingenda 1232. OESN.

1258. Schneiderus putat, Ἐγκελάδοιο, ante quod vulgo comma erat, ad praecedentia relato, fcribendum effe, τὸν φλὸξ Αἰτναίη κατερητύει μεμαῶτα, de Encelado. Eamdem fententiam leniore mutatione confequutus fum.

1259. Magis confentaneum fortaffe videbitur ὑπό.

1261. Schneiderus, aptius effe iudicans παφλάζοντι, vulgatam tuetur auctoritate Apollonii in eiusdem rei defcriptione IV. 943. ἀμφὶ δὲ κῦμα λάβρον ἀειρόμενον πέτραις ἐπικαχλάζεσκεν.

1262. (1254) Νῆα δ' ἄρ'] Pro κατέσχεν fufpicatur Fr. Portus legendum κάρτ' ἔσχεν. H. STEPH.

1262. (1254) Κατέσχεν] Non video quid opus fit, vt hoc lo-

προπροθέειν, ἐδ' αὖτις ἀναῤῥώσασθαι ὀπίσσω,
κοίλῳ ἐπὶ λυγρῷ δὲ περιςροφάδην ἀλάλητο.
καὶ τάχα οἵ δύσεσθ' Ἀργὼ κατὰ βένθε' ἔμελλεν,
εἰ μὴ πρεσβίςη θυγάτηρ ἁλίοιο γέροντος
εὐρυβίην Πηλῆα πόσιν λελίητο ἰδέσθαι.
μειλιχίη δ' ἔκδυ τε βυθῦ, καὶ ῥύσατ' ὀλέθρυ

1263. αὐτίκ' vulgo. ἀναῤῥώσεσθαι Voss. Vind. Ruhnk. ἀναδύσεσθαι vulgo. ἀναῤῥώσασθαι Schneiderus. Caeterum προπροθέειν, quae vulgata est, ex Ruhnk. affert Schneiderus, vt scias eo in codice aliud quid esse. 1264. ἄλάλυκτο PAIC. 1265. Vulgo ἤ τάχα καὶ. 1267. εὐρυβίην Voss. Vind. Ruhnk. Vulgo εὐρυβία. 1268. Vulgo μειλιχίη δ'. ἐκδῦτο βυθῦ καὶ ῥύσσατ'. Paris. ἔκδυτο. Ruhnk. εὔδυτο.

co pro κατέσχεν cum Fr. Porto legamus κάρτ' ἴσχεν, quamquam et hoc ferri possit. ESCH.

1262. (1254) Minime negligendum putaui οἱ codicis Vossiani, qua particula hic non versus modo fulcitur, sed sententia etiam vim quandam videtur accipere, quam interpretando, nisi fallor, expressi. OESN.

1263. (1255) Προπροθέειν insolens videri potest ob geminatam praepositionem: sed est plane simile illi Ιλ. X, 221 Προπροκυλινδόμενος, vbi locum Dionysii laudauit Clarckius, hoc genus componendi probantis. OESN.

1263. Non cepit Gesnerus verbi ἀναῤῥώσεσθαι elegantiam. Vt ῥώεσθαι est *progredi*, sic ἀναῤῥώεσθαι *regredi*. Ἀναδύεσθαι ex glossa fluxit. RVHNK. Recte Schneiderus ἀναῤῥώσασθαι dedit. Sed praeterea etiam ineptum αὐτίκα corrigi debebat.

1264. (1256) Eo minus mirum est, κοῖλον substantiue pro gurgite maris poni, quod noster v. 1303 etiam adiectiue κοῖλον λιμένα appellat. OESN.

1264. Productionem in praepositione ἐπὶ non habeo, qua auctoritate antiquiorum muniam. Quare haec quoque verba ex veteri quopiam carmine sumpta arbitror. Vide ad v. 1198.

1265. Epicus sermo postulabat καὶ τάχα. Sed librarii, qui οἵ expellere omnibus modis studuerunt, quum pro eo καὶ posuissent, in initio ἤ scripserunt.

1267. (1259) De nomine Εὐρυβίη vid. Ind. De simili suorum cura Thetidis noster v. 383. OESN.

1268. Vt commode possit ἐκδύετο in ἐκδῦτο contrahi, certe tempus non est hoc loco aptum. Possit etiam scribi, ἐκδῦσα βυθῦ ἐῤῥύσατ' ὀλέθρυ. Odyss. XXII. 334. ἐκδὺς μεγάροιο.

Ἀργῴην ἄκατον, καὶ ὑπ' ἰλύος ἐξεσάωσεν.
δὴ τότε οἱ πλώοντες ἐπίσχομεν ȣ̓ μάλα τηλȣ̃
προβλῆτα σκόπελον· πέτρη δ' ἐφύπερθεν ἀποῤ-
ῥὼξ
δισσοῖς χηραμένεσσιν ἐπιθρώσκȣσα βιᾶται
πόντον ἔσω, χαροπὸν δ' ἄρ' ὑποβρέμει ἔνδοθι
κῦμα.

1269. Vulgatum Ἀργώαν correxit Schneiderus. 1272. δισσοῖς pro vulgato λισσοῖς coni. Perdrierii. χειραμόνεσσιν Voſſ. Ruhnk.

1269. Diſplicet Schneidero *ἰλύος*, quare *ὑπ' αἴδος*, vel *ὑπ' εἴλιγγος τε ὕδωρ* coniiĉit. Prior coniectura iuſto audacior eſt: in altera *καὶ* et *τε* offenſionem habent, quam ſi quis ita mutaret, *ὑπ' εἴλιγγος ἐσάωσε*, metrum, vt in recentiore epico, corrumperetur. Limum quum nominat noſter, imum intelligit fundum. Hom. Iliad. XXI. 317. *ὅτε τὰ τεύχεα καλά, τά που μάλα νειόθι λίμνης κεῖται ὑπ' ἰλύος κεκαλυμμένα.*

1270. (1262) Placeret hic reſcribere Δὴ τότε δή. Verum commode, niſi fallor articulus eſſe poteſt οἱ ad *πλώοντες* relatus. GESN.

1272. (1264) Λισσοῖς] Ita editiones. Perdrierius tamen vult *δισσοῖς*, et ita vertit etiam, qua neceſſitate, Tuum, Lector, eſto iudicium. ESCH.

1272. Δισσοῖς etiam Cribellus legit, qui, verſu auctiorem habuit textum. Schneiderus fruſtra coniecturis tentat Cribellum, vt verſionem corruptam putaret, motus verbo *reſonant*, quod vitioſe ſcripſit Eſchenbachius. Id clare in Cratandrina ſcriptum eſt *reſonat:* iunxit vero *geminis fluctibus.* Cribellus quum optimo codice vſus videatur, non dubitaui lacunae ſigna ponere. Caeterum quod ad *δισσοῖς* attinet, contrario modo peccatum videtur in Soph. Trach. 101. vbi ſcribendum puto *λισσαῖσιν ἀπείροις κλιθείς.*

1273. (1265) Πόντον ἔσω] Poſt hunc verſum vnum deeſſe, ſuadere vult interpres *ἔμμετρος.* Ita enim vertit hos tres verſus:

Haud procul hinc vecti ſcopulo ſuccedimus altum
In mare porrecto, geminis hinc inde recurrens
Vnda, repercuſſo reſonant per littora ſaxo.

Sequitur quartus verſus, qualem editiones Graecae ignorant:

Fluctibus et gratae veniunt a cautibus aurae.

Sed fortaſſis hic quartus verſus interpreti natus eſt ex voce *ὑποβρέμει.* ESCH.

1273. (1265) Poſt hunc verſum habuiſſe in libro ſuo videtur Cribellus vnum cuius hanc reddit ſententiam: *Fluctibus et*

* * *

ἔνθα δ' ἐφεζόμεναι λιγυρὴν ὄπα γηρύουσιν
κοῦραι, ἀνοστήτους δὲ βροτῶν θέλγουσιν ἀκουάς.
δὴ τότε οἷ Μινύῃσιν ἐφήνδανε πύστις ἀοιδῆς
Σειρήνων· οὐδέ σφι παραπλάσεσθαι ἔμελλον
φθογγὴν οὐλομένην, χειρῶν δέ οἱ ἧκαν ἐρετμά·
Ἀγκαῖος δ' ἴθυνεν ἐπὶ προβλῆτα κολωνόν·
εἰ μὴ ἐγὼ φόρμιγγα τιτηνάμενος παλάμῃσιν,
μητρὸς ἐμῆς ἐκέρασσ' εὐτερπέα κόσμον ἀοιδῆς.
Ἤειδον δὲ λιγὺ κλάζων ὀπὶ θέσκελον ὕμνον,
ὥς ποτέ οἱ δήρισαν ἀελλοπόδων ὑπὲρ ἵππων

1276. ἀκοᾷ Ask. Crat. ἀκυά Voss. 1277. δὴ τότε δὴ Μινύαισι vulgo. 1278. σφιν παραπλώσεσθαι Voss. παραπλώσεσθαι etiam Ruhnk. Vulgatam παραπλώσεσθαι ex his codd. notauit Schneiderus. 1280. προβῆτα Voss. 1281. τιταινάμενος Voss. τιτηνάμενος Ruhnk. Vulgo τιταινόμενος. 1282. ἐκέρασ' P. Voss. 1283. Vulgo ἤειδον δὲ λιγὺ κλάζων διὰ θέσκελον ὕμνον. Voss. Vind. Ruhnk. ἤειδον δὲ ὕμνον κλάζων διὰ θέσκελον αὐδήν, nisi quod Vind. ἀοιδήν. Margo Voss. ἤειδον δὲ γλυκὺ κλάζων. 1284. δήρισσαν vulgo.

gratae veniunt a cautibus aurae, i. e. a fluctibus et cautibus. Vid. quae mox dicentur ad 1275. OESN.

1276. Aliquid duri habet hoc κοῦραι, nisi Sirenum nomen in versu 1274. qui interiit, fuisse credas.

1276. Non dixit Schneiderus, quo argumento motus Doricum ἀκοᾷ dederit. Vulgata lectio si cui displicet, vix erit, quod melius reponi possit, quam ἀνοστήτῳ δὲ βροτοὺς θέλγουσιν ἀκοῇ.

1277. Alterum δὴ nemo erit qui dubitet quin recte in οἷ mutauerim.

1283. Schneiderus, qui lectionem codd. Voss. et Ruhnk. recepit, vellem explicasset verba διὰ θέσκελον αὐδήν. Pro διὰ scripsi ὀπί, cuius explicatio αὐδῇ in textum venit in codd. vt γλυκὺ pro λιγύ.

1284. (1275) Οἱ δήρισσαν] Ille articulus οἱ quoque suadet genuinum esse versum, quem ex Vossiano libro et Latino interprete *(Iupiter astrorum Deus, et Neptunus aquarum)* hic reponendum curauimus. Iungendus enim videtur articulus οἱ, siue pronomen demonstratiuum vocare malis, cum nominibus Ζεὺς et Ἐννοσίγαιος vt 1330 οἱ μήτιον ἄνακτες. Hi equi porro de quibus contentio inter fratres deos fuit, videntur non alii quam illud πτηνὸν ἅρμα Platonici Iouis, aut equi tonantes

Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, καὶ πόντιος Ἐννοσίγαιος.
αὐτὰρ κυανοχαῖτα, χολωσάμενος Διὶ πατρὶ,
τύψε Λυκαονίην γαίης κρηπῖδα τριαίνῃ,

1285. Hunc versum, qui in antiquis edd. aberat, e Vossiano inseruit Gesnerus. Habent eum etiam Vind. Ruhnk. 1287. Vulgo τύψεν Λυκτονίην γαίην χρυσέῃσι τριαίνῃ. Voss. Vind. Ruhnk. τύψε — χρυσείῃ. Schneiderus Λυκτονίην γαῖαν χρυσείῃ τύψε τριαίνῃ.

Orientalium pariter atque Graecorum Latinorumque poetarum, de quibus est erudita praelectio Cl. Michaelis in Commentt. Soc. Scientt. Gotting. To. 2. in quo etiam physicum quiddam spectasse potuit poeta, vtrum mare an terra plus materiae ventis, tempestatibus, tonitribus praebeat? GESN.

1287. (1277) Λυκτονίαν s. *Lyctoniam terram* nemo, reor, vidit neque videbit. Ab hac tenui discrimine distat Λυκαονία, quod hic non proprium nomen Asiaticae regionis, sed totius generis accipio. *Lycaonia terra,* quae et qualis fuit tota tellus regnante Lycaone, cuius viri et gentis impietatem diluuio Deucalioneo vltus est Iupiter. Hoc ipso diluuio forte insulae factae sunt, quae continentis partes fuerant, de quarum originibus multa sunt in Strabonis primo et secundo Plinii, praesertim c. 87 sqq. *Auellit* natura *Siciliam Italiae, Cyprum Syriae, Euboeam Boeotiae* etc. Eleganter haec et συμβολικῶς noster enarrat his versibus. GESN.

1287. Antequam ordinem verborum mutare aggrederetur Schneiderus, exploratum habere debebat, vbi terrarum esset Lyctonia, ne huius emendatione nominis vniuersa mutatio concideret. Atqui Cribellus diserte habet in versione: *vtque Lycaoniam terram deus aequoris aureo iratus fratri percusserit inde tridente.* Gesneri interpretationem nemini placituram spero. Ac vehementer etiam de eo dubito, an noster minime certamen Neptuni et Mineruae de occupatione Atticae spectauerit, quod vt certum ponit Schneiderus. Certe hoc certamen non poterat dici ἀελλοπόδων ὑπὲρ ἵππων. Quare aliam omnino rem, ignotam nunc quidem, indicari puto. Sed vtcumque est, si Lycaoniam hic nominauit noster, neque Arcadiam, cuius incolas Callimachus hymn. Iou. 41. υἱωνὸς Λυκαονίης ἄρκτοιο vocat, nec quae communiter Asiae regio Lycaonia dicitur, intelligi probabile est. Immo hoc nomen debebimus interpretari de parte orbis terrarum septemtrionali: quod hoc facilius fieri potest, quia Italia, vnde duae harum insularum auulsae sunt, ad septemtrionales regiones referebatur. Quod si forte Alexandriae vel alibi in oriente vixit noster, eo rectius vsus fue-

καί ῥά οἱ αἴγδην σκέδασεν κατ' ἀπείρονα πόντον,
νήσους εἰναλίας ἔμεναι· τάς οἱ ὀνόμηναν

1288. Vulgo καί ῥ αἴγδην διεσκίδασεν. Voss. Ruhnk. κέδασε. Schneiderus Gesneri emendationem recepit. 1289. Vulgo τάς ῥ ἐξονόμηναν. Voss. Ruhnk. τάς ῥ' ὀνόμηναν.

rit isto nomine. Nota sunt *Lycaonia Arctos* Ouidii Fast. III. 793. *quaeque Lycaonio terra sub axe iacet* apud eumdem Trist. III. 2, 2. et *Lycaonia astra* Claudiani de cons. Mall. Theod. 299. Sed alia difficultas est in nomine γαίης. Vt taceam, vel hoc obstare, ne accusatiuum hic adhibitum credamus, quod γαίην, non γαῖαν, in libris omnibus est, multo grauius argumentum ex eo accedit, quod vix vsquam epici poetae accusatiuum γαῖαν ita in versu collocant, vt vltima syllaba ictum habeat, nisi quum sequitur dictio enclitica, vt Iliad. XIV. 174. ἔμπης ἐς γαῖάν τε καὶ ὀρανὸν ἵκετ' ἀϋτμή. Od. I. 54. μακράς, αἳ γαῖάν τε καὶ ὀρανὸν ἀμφὶς ἔχουσιν. Itaque probare non possum Ruhnkenii coniecturam, τύψεν Λυκαονίην γαίην (γαῖαν scribere debebat) χρυσέῳ τριόδοντι, etiam si Λυκαονίης scribatur. Nec magis, quod Boettigerus, vt in addendis refert Schneiderus, coniecit Αὐσονίην. Vt in loco deprauatissimo mutatione vsus sum audaciore quidem, sed non destituta idoneis vt arbitror, rationibus. Nam γαίης κρηπῖδα scripsi, quo et nomen, τριαίνῃ seruatur, et male positum accusatiuum γαῖαν euitare licet. Nonnus Dion. XXXVI. 98. p. 894. 12. μὴ Ἐννοσίγαιος ἀράσσων γαῖαν ἱμασσομένην ῥοθίων ἐνοσίχθονι παλμῷ ἁρμονίην κόσμοιο μετοχλίσσειε τριαίνῃ· μήποτε κινήσας (ita L. Rhodomannus pro κοσμήσας) χθονίων κρηπῖδα βερέθρων ἀητὴν τελέσειεν ἀθηκτα χθονὸς ἕδρην.

1288. (1278) Cum ῥαἴγδην (quod a ῥήσσω deriuari possit et reddi, ruptim, abruptim, rumpendo) nondum alias inuentum sit: αἴγδην vero habeat auctorem etiam Apollo. II. 826 Ἤλασε μηρὸν αἴγδην, impetuose, cum impetu: nihil dubitaui illud praeferre. Quin ipse noster v. 1180 Ἴκτο καταΐγδην. Hic videtur per συναίρεσιν vocem dissyllabam facere voluisse. Lap. 14. 11 Ἤτε καταΐγδην trisyllabum est. Potest facile ad illam rationem reuocari hic quoque locus, si legas, καὶ ῥά ἑ αἴγδην. GESN.

1288. Schraderus in Obss. p. 78. emendauit καί ῥα καταΐγδην, allatis v. 1187. et de Lapid. XIV. 11. eamque emendationem felicem dicit in Emend. praefat. p. VI. Non intercedo ne reponatur: quamquam probabilius visum οἱ, vt toties, excidisse.

1289. Hic quoque οἱ reposui. Ἐξονομαίνειν hic non aptum.

Σαρδώ τ', Εὔβοιάν τ', ἔπι δ' αὖ Κύπρον ἠνεμόεσσαν.
Δὴ τότε Φορμίζοντος, ἀπὸ σκοπέλυ νιφόεντος
Σειρῆνες θάμβησαν, ἑὴν δ' ἄμπαυσαν ἀοιδήν.
καί ῥ' ἡ μὲν λωτὺς, ἡ δ' αὖ χέλυν ἔκβαλε χειρῶν.
δεινὰ δ' ἀνεστονάχησαν, ἐπεὶ πότμος ἤλυθε λυγρὸς
μοιριδίυ θανάτυ· ἀπὸ δὲ σφέας ῥωγάδος ἄκρης
ἐς βυσσὸν δίσκευσαν ἁλιρροθίοιο θαλάσσης,
πέτραις δ' ἠλλάξαντο δέμας μορφήν θ' ὑπέροπλον.
Αὐτὰρ ἐπεὶ καὶ τόνδε πότμον παρἄμειψε θέεσα
Ἀργώ, κῦμα δέ οἱ πόντυ καὶ κόλπον ἵκανε,

1290. Vulgo ἐπὶ δὲ Κύπρον. 1291. Φορμίζοντες Ruhnk. 1292. μομφὴν Voſſ. 1294. ἦτε vulgo. 1295. Vulgo θανάτοιο· σφέας δ' ἀπό. 1296. βυσσὸν pro vulgato βυθὸν dedit Schneiderus. 1299. Vulgo κῦμα δὲ πόντυ. Geſn. coni. κῦμα διὰ πόντυ. Schneiderus verſum vncis incluſit.

1290. Vitium metri correxi.

1293. Λωτὺς in memoriam nobis reuocat Hermeſianactis locum v. 37. in quo fruſtra laboraſſe videntur viri docti. Scribendum puto: καίετο μὲν Ναυνῦς· πολιῷ δέ τε πολλάκι λωτῷ κημωθεὶς κώμυς τεῖχε συνεξανύειν. Κημωθέντα vocat, qui φορβειᾷ vtitur.

1294. Non dubitaui ἤλυθε pro ἦτε ſcribere, quod non ſignificat *venire*.

1295. Vulgatam lectionem metro repugnantem correxi.

1296. Bene Schneiderus βυσσὸν ſcripſit. Iliad. XXIV. 80. ἡ δὲ, μολυβδαίνῃ ἰκέλη, ἐς βυσσὸν ὄρυσεν.

1299. (1289) Vix dubito, legendum, vt monui, κῦμα διὰ πόντυ. Poſteriorem enim in διὰ et caeſura, et ob ſequentem π poſſe produci, tralaticium eſt.

OBSN.

1299. Mira Heynii eſt et Schneideri ſententia, hunc verſum vt abundantem nec cum reliquis vlla ratione cohaerentem delentium. Immo neceſſarius eſt, nec quid ſit in eo, quo quisquam offendi poſſit, video.

λαιψηροῖς πλήθουσα κατὰ προτόνων ἀνέμοισιν,
Κέρκυραν ζαθέην ἐξίκετο, τήν σφιν ἔναιον
ἴδριες εἰρεσίης καὶ ἀλιπλάγκτοιο πορείης
Φαίηκες· τοῖσιν δέ οἱ ἰδμοσύνῃσι θέμιστας
Ἀλκίνοος κραίνεσκε δικαιότατος βασιλήων.

301. *βαθέην* Voss. Ruhnk. *ἐξικόμεσθα* Voss. 1303. *τοῖσι δ' ἄρ' ἐφημοσύνῃσι* Voss. Ruhnk. Vulgo *τοῖσιν δ' ἄρ' ἐφημοσύναισι.* 1304. *δικαιότατος κενταύρων βασιλήων* Voss.

ſi quidem addito οἱ, vt feci, vitium metricum tollatur. Κόλπος certe pro alto mari in Homero verſatis notus eſſe debet.

1300. (1290) Πρότονοι ſunt rudentes, quibus malus a ſummo ad puppim deligatus eſt, ne ventis a puppi venientibus in proram poſſit deiici. Nam ne verſus puppim et in latera poſſit cadere, ipſa reliqua conſtructione τοῦ ἱστοδόκου cautum eſt. Haec certe Homerica et antiquiſſima ratio videtur. Qui curatius poſt Scheffer. 2, 5 p. 145 quaerere voluerit, conferat Heſych. h. v. Schol. min. et Euſt. ad Ἰλ. Α, 434 et Οδ. Β, 425. Coll. Οδ. Μ, 409. OEKN.

1302. (1292) Si Phaeaces ita fuerunt rerum nauticarum periti: ſi, quod ſtatim dicitur, cum magna claſſe, νηυσὶν ἀπειρεσίαις, Minyas perſecuti ſunt Colchici: qui poteſt Argo prima nauis eſſe, quod dixit noſter v. 66? Adde illam Apollonii 4, 280 narrationem de Aegyptiorum expeditione in Septentrionem, et illis κύρβεσι, quae vt tabularum Geographicarum quaedam rudimenta deſcribuntur. Breuiter dicam. Licuit poetis ſimpliciter primam vocare nauim, quae ſui generis, vel ſuae patriae, vel quocunque alio reſpectu prima fuit: licuit Troianis rebus prope admouere fabulam, quae illis forte fuit aliquot aetatibus antiquior. OEKN.

1303. Ἐφημοσύνῃσι imperium ſignificare dicit Schneiderus etiam v. 654. οἳ δὲ κυβερνητῆρος ἐφημοσύνῃσι πίθοντο. Melius attuliſſet v. 240. vbi ἐφημοσύνῃσι νόου videtur eſſe *prudentia, peritia.* Leges ſignificant ἐφημοσύναι in fragm. III. 7. σὴ μὲν ἐν ἄτροις τάξις ἀναλλάκτοισιν ἐφημοσύνῃσι τρέχουσα. Sed ἐφημοσύνῃσι θέμιστας κραίνειν inepte dicitur. Noſtra emendatio firmatur v. 612. ἕσσε δ' ἐπισταμένως βρέτας ἱερὸν ἰδμοσύνῃσιν. Facius in epiſt. crit. ad Harleſium ἐφημοσύνῃσι θέμιστος legendum putat, probante cenſore in Bibliotheca philologica Gottingenſi T. I. p. 387. At non modo nimis vſitata ſunt θέμιστας, δίκας, σκῆπτρα κραίνειν, quam vt in his vitium quaeri poſſit, ſed etiam κραίνειν, *imperare*, genitiuum efflagitat.

1304. Lectio δικαιότατος Κεν-

πείσματα δ' ἀψάμενοι πορσύναμεν ἱερὰ θέσθαι
Ζηνὶ πανομφαίῳ καὶ ἐπακτίῳ Ἀπόλλωνι.
Ἔνθ' ἄρ' ὑπ' εἰρεσίῃσιν ἐπειγόμενοι φορέοντο
νηυσὶν ἀπειρεσίαις βριαρὸς λόχος Αἰήταο,
Κόλχων Ἐῤῥαύων τε, Χαρανδαίων, Σολύμων τε,
διζόμενοι Μινύας, ὄφρ' ἂν Μήδειαν ἄγοιντο
ὄψιν ἐς Αἰήταο πατρός, τίσειε δ' ἀμοιβὰς
σφῇσιν ἀτασθαλίῃσιν ἀδελφειοῦ κταμένοιο.
ἀλλ' ὅτε δὴ κοίλου λιμένος μυχῷ ἄσσον ἵκοντο,
αἶψά οἱ Ἀλκινόοιο δόμον κήρυκες ἔβαινον.
τῆς δ' αὐτοῦ λύτο γοῦνα, δέος δ' ὤχραινε παρειάς,
μή οἱ ἑλὼν ἀέκουσαν ἑὸν πέμψειε δόμονδε

1305. ἀναψάμενοι Voss. πορσύνομεν Ruhnk. 1307. Vulgo ἐν δ' ἄρ' ὑπειρεσίῃσιν. Gesn. coni. ἔνθ' ἄρ. Tum ἐπειρεσίῃσιν Ruhnk. ὑπ' εἰρεσίῃσιν Schneiderus. 1309. Ἐράνων Voss. Ruhnk. Ἐράννον Vind. 1310. διζόμενος Voss. Μηδείαις pro Μινύας Ruhnk. Deinde omnes τόφρ' ἄν. 1312. κατακταμένοιο Voss. 1314. Omnes αἶψα δ' ἄρ' Ἀλκινόοιο. 1315. Μηδείης λύτο vulgo. Μηδείας Voss. Ruhnk. ὤχρειε vulgo. ὤχρει Ruhnk. ὤχρηνε Schneiderus.

ταύρων recordatione v. 390. et Homeri nata, apud quem haec verba leguntur. Similiter peccatum v. 442. 476. 505. 517. 848.

1309. Κόλχων, ἐῤῥαύων τε] Pro ἐῤῥαύων etiam hoc loco Holstenius χαλδαίων reponi vult, sed quam longe haec lectio a vulgari recedat, quis est qui non videt? Ego, vt dixi, ἀπέχω. ESCH.

1309. (1299) L. Holstenius ad Steph. Byzant. V. Χαλδαῖοι, suspicatur legendum Κόλχων Χαλδαίων τε. Vid. quae dicta sunt ad 751. GESN.

1314. Αἶψά οἱ Ἀλκινόοιο propter apodosin scribendum erat.

1315. Μηδείης ex interpretatione natum est. Neque enim hic commode poterat particula omitti, quae necteret orationem. Emendationem nostram tuentur Homeri loca, Iliad. XXI. 114. 425. Od. IV. 703. XVIII. 211. XXII. 68. XXIII. 205. XXIV. 344. — Praeterea non aoristus, sed imperfectum ὤχραινε hic requirebatur.

1316. (1306) Oi hic vim habere τῆς ἑ, puto. V. Ind. V. οἱ n. 2. GESN.

Φαιήκων βασιλεύς, ἀνάπυϛα τε ἔργα γένοιτο.
ἀλλ' ἔ οἱ τάδε μοῖρα τελεσσίνοος κατένευσεν,
πρὶν δή οἱ Πελίαο δόμοις ἔπι λυγρὸν ὄλεθρον,
αὐτῷ τε κρείοντι φέροι κακὸν οἶτον Ἰήσων.
ἀλλ' ὅτε δὴ βασιλῆος ἀπηνέος ἔκλυον αὐδὴν
Ἀρήτη ῥοδόπηχυς, ἰδ' Ἀλκίνοος θεοειδής,
Ἀλκίνοος μέν ῥ' ὧκ' ἐπετέλλετο κηρύκεσσιν
κούρην ἀμφήριϛον ἄγειν ἀπὸ νηὸς ἐρυμνῆς,
* * *
πατρί θ' ἑῷ τίσειε δίκην ἀλιτημοσυνάων.

1317. τέτυκται Voss. Vulgo γένηται. vide notas. 1319. Vulgo πρὶν δή τοι. 1319. κρείοντι Ask. Voss. PALC. 1321. ἔκλυον coni. Heynii. Vulgo ἔκλυεν. 1323. μὲν ὦκ' Voss. 1324. ἀμφίριϛον Ruhnk. ἐρυμνὴν Voss. Ruhnk. 1326. Vulgo πατρί θ' ἑῷ τίσεσθαι. Voss. Ruhnk. πείσεσθαι. vt Ruhnkenius significat in Ep. crit. II. p. 281. Gesnerus in Voss. esse dicit πατρί τ' ἐπείσεσθαι.

1317. (1307) De ἀνάπυϛα vid. disputata ad 1159. GESN.

1317. Schneiderus, qui vulgatum γένηται in textu edidit, in var. lect. *vulgatum γένηται*, inquit, *ex Ruhnk. correxi.* In notis vero ita scribit: *Vossianum τέτυκται aliunde venit ex recordatione alicuius versus alieni profectum. Consecutio temporum γένοιτο postulare videtur.* Quis hinc diuinare poterit, quid sit in codice Ruhnk. aut quae sit Schneideri sententia, qui, quod sensus postulat, non reposuerit, quod autem repositum a se dicit, quidquid illud sit, nota dubitationis plena non reponendum fuisse indicet?

1323. Fortasse dedit noster, Ἀλκίνοός ῥά οἱ ὦκ' ἐπετέλλετο.

1326. Ruhnkenius in Ep. crit. II. p. 281. emendabat, πατρὶ θ' ἑῷ τίσειν ἑ δίκην ἀλιτημοσυνάων, parum memor, haec non posse coniungi cum verbis, ex quibus pendere debent, ἐπετέλλετο κηρύκεσσι. Eodem incommodo, et praeterea alio non minore, Heynii coniectura, πατρὶ ἑῷ τίσειν τε δίκην, laborat. Quod Schneiderus coniecit, πατρὶ δίκην τίσουσαν ἑῶν ἀλιτημοσυνάων, tam est elegans, vt vix melius scribere poeta potuerit. Sed mutatio haec, quae Schneidero facillima videtur, nobis visa est maior, quam vt reponere auderemus. Quod toties in hoc carmine accidisse videmus, vt versus interiret, id hic quoque euenisse credibile est. Quare τίσειε scripsi. Praecesserat talis fere sententia, *vt domum reduceretur*: tum sequitur: *patrique poenas daret.*

Ἀρήτη δ' ᾤκτειρεν ἀγακλειτὴ βασίλεια,
μείλιχα παρφαμένη δὲ τὸν ὃν πόσιν, ὧδ' ἀγό-
ρευεν·
Οὐ μὲν δὴ φίλον ἐςὶν ἀπό σφ' ὤσασθαι ὁμεύνε,
λέκτρων τε ςερέσαι, λῦσαί τ' ἐκ πυρσὸν ἔρωτος.
θυμαίνει μάλα γάρ σφι Διωναίη Ἀφροδίτη,
ἀνδράσιν ἠδὲ γυναιξὺν, ὅτις τάδε μήσεται ἔργα.

1527. ἀγακλυτὴ Voff. Ruhnk. 1329. Vulgo ὁ μὲν δὴ φίλον ἐςὶν ἀποῤῥώσασθαι ὅμιλον. Schneiderus e Voff. Ruhnk. ἀπό ῥ' ὤσασθαι ὅμιλον. 1330. Vulgo λέκτρα τε ςορέσαι. λῦσαί τ' ἐκ. Wesſelingii λέκτρων τε ςερέσαι recepit Schneiderus. 1331. Ask. Voff. σφὶν. 1332. Vulgo ὅστις.

Verſu omiſſo librariorum imperitia τίσεσθαι pro τίσειε dedit, vt aliquo certe modo ſententiae cohaererent.

1329. Perinepta ſiue vulgata, ſiue codicum lectio eſt. Cribellus vertit: *ſcilicet o coniunx facili data foedera lecti haud dulce, et thalami iunctas diuellere flammas.* Geſnerus: *non placet ſane abrumpere coniugium.* Schneiderus ἐςὶ putat *licet* ſignificare, φίλον ὅμιλον autem *coniugium.* Inaudita Graecis haec verbi ὅμιλος ſignificatio: nec ῥα hic vllo pacto tolerari poteſt. Quod ego dedi, tale eſt, vt neque ab librorum ſcriptura multum recedat, nec morari lectorem poſſit.

1330. (1319) Weſſ. Obſeruat. 2, 14 p. 204 cum oſtendit λέκτρα ςορέσαι eſſe contrarium; coniicit λέκτρα τε vel λέκτρων τε ςερέσαι, vt Eurip. Androm. 371 λέχους ςερέσθαι. GESN.

1330. Geſnerum, qui vertit *facemque amoris exſtinguere,* meliorem lectionem σβέσσαι ſequutum putat Schneiderus. Λύειν et ἐκλύειν de multis rebus dicuntur, de quibus proprie dici non poſſunt.

1331. Mirum eſt et vix credibile, maluiſſe poetam ſcribere θυμαίνει μάλα γάρ σφι, quam θυμαίνει δὲ μάλα σφι. Quod quum in nullo libro inveniatur, vereor ne neutrum dederit, ſed ita ſcripſerit: θυμαίνει μάλα οἱ σφι Διωναίη Ἀφροδίτη, in quibus verbis οἱ ad Venerem, σφι ad eos, quibus iraſcitur, ſpectat.

1332. (1321) Relinquendum, nec tamen ſine nota relinquendum putaui, quod eſt in omnibus libris ὅτις, licet adfirmare non auſim, eſſe a poeta ὅτις. Satis frequens hoc eſſe in libris, docent Grammatici qui ad Homerica etiam exempla prouocant, recte, fortaſſe mutata plerumque a poſterioribus editoribus. V. G. Od. Θ, 32 Οὐ-

ἀλλ' εἰ μὲν κούρη πέλεται καὶ ἄχραντος ἱκάνει,
οἰχέσθω πατρός τε δόμον καὶ ἐς ἤθεα Κόλχων·
εἰ δ' αὖ νυμφιδίοις ὀάροις λέκτρῳ τε κλιθεῖσα
παρθενίην ἤσχυνεν, ἑὸς πόσις αὖ μιν ἀγέσθω.
Ὣς ἔφατ'. Ἀλκινόῳ δὲ περὶ φρένας ἤλυθε μῦθος·
καί ῥ' οὕτω τάδε πάντα τελευτήσεσθαι ἔμελλεν.
ἀλλ' οὐ οἱ βουλὴ Μινύας λάθεν· αἶψα γὰρ Ἥρη,
δμωῇ δέμας εἰκυῖα, θοῶς φάτο καὶ κατένευσεν,
νηὸς ἔπι προθορεῦσα, τά οἱ μήτιον ἄνακτες.
δὴ τότε Μηδείῃ θαλάμων πορσύνετο λέκτρον
πρύμνῃ ἐπ' ἀκροτάτῃ, πέρι δ' ἐστορέσαντο χαμεύνας,
ἀμφ' εὐνῇ χρύσειον ἐφαπλώσαντες ἄωτον.

1334. δόμων Ruhnk. 1335. εἰ δέ κε vulgo. εἰ δὲ καὶ Ruhnk. Wrat. Crat. 1336. αὖ μιν pro vulgato ἄμμιν dedit Schneiderus. 1341. Vulgo νηὸς ἐπὶ προθορεῦσα. Schneiderus ex Ruhnk. ἐπιπροθορεῦσα. 1342. Vulgo Μηδείη, nominatiuus. 1344. Vulgo ἀμφ' αὐ-

δὲ γὰρ οὐδέ τις ἄλλος, ὅτις κ' ἐμὰ δώμαθ' ἵκηται. Sic Od. A, 47 et X, 315. Classicus est in hoc argumento, vt ostendat σ et st a Graecis et Romanis interdum ita poni (nominatim etiam in ὅτις) vt vocalem praecedentem non producat, Christi. Wasius in Senario c. 2, cuius titulus *Sibili elisio*, praesertim p. 12 sqq. OESN.

1335. Antiquorum librorum lectio εἰ δὲ καὶ non in εἰ δέ κε, sed in εἰ δ' αὖ mutanda erat.

1337. Ruhnkenius περὶ φρένας ἥνδανε μῦθος scribendum censuit allato Hom. Od. XIV. 337. τοῖσιν δὲ κακὴ φρεσὶν ἥνδανε βουλή. Non quadrat exemplum. Potius imitatus est noster alium Odysseae locum IX. 362. αὐτὰρ ἐπεὶ Κύκλωπα περὶ φρένας ἤλυθεν οἶνος.

1339. (1328) Hic mihi placeret legere Ἀλλ' οὐ ἡ βουλὴ, cum articulus videatur pene necessarius. A librario Iotacista οἱ et ἡ facile confundi, dubitationem non habet. OESN.

1342. (1331) Operosius splendidiusque thalamus Medeae instruitur Apoll. 4, 1141. OESN.

1342. Μηδείῃ datiuo casu recte V. Slothouwerus in Act. Soc. Trai. III. p. 158.

1344. Si pronomen recte se

αὐτὰρ ἐπεὶ δοράτεσσιν ἐπαρτήσαντο βοείας,
τεύχεά τε, κρύπτοντε γάμων αἰδήσιμον ἔργον,
καὶ τότε παρθενίης νοσφίζετο κύριον ἄνθος
αἰνόγαμος Μήδεια δυσαινήτοις ὑμεναίοις.

τῇ. Schneiderus ἀμφ' αὐτῆς. Ibidem ἐπιπλεύσαντες Voss. ἐπιπλώσαντες Ruhnk. 1345. ἐπατρήσαντο Voss. 1346. Vulgo κρύπτοντε. κρύπτοντες γάμων αἰδέσιμον Voss. et Ruhnk. nisi quod hic, vt PAIC. αἰδέσιμον habet. κρύπτοντε Schneiderus.

haberet, non ἀμφ' αὐτῆς, sed ἀμφ' αὐταῖς scribendum esset. Quod et vt languidum, et vt maiore mutatione indigens faciliori ἀμφ' εὐνῇ posthabui.

1346. (1335) Γάμων αἰδήσ'. ἔργον, Apollo. l. c. Ὄφρα πέλοιτο Τιμήεις τε γάμος καὶ ἀοίδιμος. OESN.

1348. (1337) Δυσαίνητος an alias inueniatur, haud dixerim. Ceterum aptum valde huic rei epitheton videtur, quod plane cum *illaudati Busiridis ara* (Virg. Ge. 3. 5) comparem. Est ea nota percussum nomen, qua δυσίμερος, δυσχάριτος, δύσχρηστος, et habet hanc vim, has nuptias nullo modo laudari posse aut debere. Quod in penultima η habet, pro consuetiori ε, quis in poeta miretur? Δυσάντητος ingeniosi viri Ruhnk. Epist. 2 p. 84 ferrem, si hominis aut animalis esset attributum, cui tu non modo per mediam nolis occurrere noctem, sed cuius matutinus, etiam occursus inauspicatus et mali ominis est, de quo genere est Luciani libellus περὶ τῆς ἀποφράδος. OESN.

1348. Proxime ad litterarum vestigia scribendum: αἰνόγαμος Μήδεια δυσαντήτοις ὑμεναίοις. Δυσάντητα omnia *infausta* dicuntur. Lucian. Timone p. 110. δυσάντητον καὶ ἀποτρόπαιον θέαμα ὄψεσθαι. vbi vide Hemsterhusium. Nec aliter legit imitator Orphei, Nonnus XLII. p. 1102. φεῦγε δυσαντήτων Ποσειδήιον οἶστρον ἐρώτων. Hanc tamen coniecturam minus probans Toupius, V. C. Emend. in Suid. T. III. p. 244. [II. p. 294. ed. nouiss.] legere malebat: αἰνόγαμος Μήδεια δυσαυλήτοις ὑμεναίοις. in quo felix eius ingenium requiro. RVHNK. Schneiderus vulgatam tuetur, allato εὐαίνητος Ὀρφεὺς ex Pindari Pyth. IV. 315. Sed cur δυσαινήτοις ὑμεναίοις ineptissime iunctum esse epitheton Medeae αἰνόγαμος dicat, perspicere nequeo. Facilius hoc de Ruhnkenii δυσαντήτοις ὑμεναίοις praedicari posset, quamquam valde probabilis est ista coniectura. Equidem seruare librorum lectionem, quam nulla cogente necessitate aliquid mutare malui. Δυσαίνητοι ὑμεναῖοι sunt nuptiae ita, vt nunc ineuntur, aegre initae. Quippe solemnes desiderabat Medea.

αὐτὰρ ἐπεὶ βασιλῆος ἀμύμονος ὄψιν ἵκοντο
Κόλχοι καὶ Μινύαι, καὶ ἐμυθήσαντο ἕκαστα,
ἔκ τ' ἔλαχ' Αἰσονίδης ἄλοχον Μήδειαν ἄγεσθαι
Ἀλκινόου, τοί τ' ὦκα λύοντ' ἐκ πείσματα νήσου.
δὴ τόθ' ὑπ' εἰρεσίῃσι θέεν πολυηγόρος Ἀργώ,
Ἀμβρακίου κόλποιο διαπρήσσουσα κέλευθα.
Ἔνθα τί σοι, Μουσαῖε θεηγενές, ἐξαγορεύσω,
ὅσσα πάθον Μινύῃσιν ὁμοῦ ποτὶ Σύρτιν ἀήταις,

1350. Vulgo ἕκαστοι. 1351. Vulgo ἐκ δ'. 1352. Vulgo τοὶ δ' et πείσματα νηός. 1353. ὑπειρεσίῃσι Wrat. 1354. Vulgo Ἀμπρακίου. 1355. τί σοι Schneiderus e Voss. τί τοι vulgo. τί μοι Ruhnk. 1356. ὅσσα πάθον Voss. Vulgo ὅσσ' ἔπαθον Μινύαι-

1350. (1339) Κόλχοι] Malim ἐμυθήσαντο ἕκαστα. H. STEPH.

1350. (1339) Ἐμυθήσαντο ἕκαστοι] Stephanus mauult ἕκαστα, cui subscribo. ESCH.

1351. 1352. In hoc et sequente versu particula δὲ in τὲ mutanda fuit. Est enim apodosis.

1352. (1341) Λύοντ' ἐκ πείσματα νήσου malebat Piersonus Verif. p. 116 vt supra 1239. Nihil mutaui, quod νηὸς proprie tamen sunt πείσματα, quae soluuntur, secantur ab his, qui in naui sunt. ORSN.

1352. Verissime Piersonus emendauit νήσου pro νηός· quam correctionem firmauit tum Orphei auctoritate v. 1247. καὶ τότε λυσάμενοι κείνης ἀπὸ πείσματα νήσου, tum Apollonii I. 1109. οἱ δ' ἄρα λυσάμενοι ἱερῆς ἐκ πείσματα πέτρης. II. 166. δὴ τότε λυσάμενοι νεάτης ἐκ πείσματα δάφνης· et M. Argentarii ep. XXIV. λῦσον ἀπ' εὐόρμων δολιχὰ πρυμνήσια νηῶν, vbi νή-

σων scribit. Addo Apollon. II. 536. γαίης δ' ἄπο διπλόα πείσματ' ἔλυσαν· et IV. 1731. ἀλλ' ὅτε δὴ κἀκεῖθεν ὑπεύδια πείσματ' ἔλυσαν. Cognoscitur ex his exemplis, quo iure Schneiderus mediam formam λύεσθαι hic alienam esse existimet.

1354. (1343) Ἀμπρακίου] Ἀμβρακίου legendum esse vel ex sola collatione nostri cum Apollonio deprehendimus. ESCH.

1354. (1343) Ἀμβρακίου etc. etiam Steph. Byz. Sed paria peue in libris iura esse literae tenuis, quae mediae, extra dubium constituit Cellarius: nominatim apud Thucydidem semper Ἀμπρ. ORSN.

1355. (1344) Hic etiam more suo poeta, quae omittere vult, transitione quadam et apostrophe ad Musaeum complectitur, et v. g. v. 1345 docet a Phaeacia s. Corcyra tempestate ad Syrtes Libyae esse reiectos Argonautas. Conf. prael. I § 4 ad fin. ORSN.

ὅππως τ' ἐξεσάωθεν ἀλιπλάγκτοιο πορείης·
ὅσσα τ' ἄρ' ἐν Κρήτῃ πάθον ἄλγεα τε ληῶτες,
χάλκειον τριγίγαντα δοκεύμενοι, ὄφρα κίχοιμεν,
ὅς ῥά οἱ οὐκ εἴα λιμένων ἔντοσθεν ἱκέσθαι.
ἠδ' ὡς θεινόμενοι βαρυηχέϊ κύματι πόντῳ,
ῥίμφα τε κυανέῃσι βαρυνόμενοι νεφέλῃσιν,
ἠλπόμεθα σκοπέλοισι Μελαντίοισιν ἔχεσθαι.

σιν. 1357. Omnes ἢ πῶς ἐξεσάωθεν. 1358. ὅσσα δ' Voſſ. Ruhnk. Vulgo ὅσσα τ'. 1359. Omnes ὄφρ' ἱκόμεσθα. 1361. θεινόμενοι coni. Pierſ. Veriſ. p. 190. Vulgo τεινόμενοι. Tum Ruhnk. πόντον. 1363. Ruhnk. ὑλπόμεθα σκοπέλοισι Μελανθείοισι. Voſſ.

1359. (1348) Χάλκειον τριγίγαντα] *Talum* intelligit, de quo vide Apollonium lib. IV. et ea quae Muretus ad Catulli epigramma ad Camerium commentatus eſt, itemque Virum Illuſtrem, Iſaacum Voſſium, ad Melam. ESCH.

1359. (1348) Τριγίγαντα appellat Talum illum Cretae impoſitum cuſtodem, τρὶς, vt eſt apud Apollo. 4, 1638, περὶ χαλκείοις κρήτην ποσὶ δινεύοντα, qui quomodo aſtu Medeae interfectus ſit, copioſe enarrat. GESN.

1359. Geſneri verſionem, *cum aeneum gigantem eo delati conſpiceremus*, recte Schneiderus improbat, praefertque Heynianam ad Apollodorum p. 220. ſpeculatos fuiſſe gigantem, donec inſulam adire potuerint. Propter ſequens ἱκέσθαι ſuſpectum eſt ἱκόμεσθα Schneidero, qui pro eo aliud aptius verbum, vt δάμοιμεν ſcriptum fuiſſe putat. Supra Schneiderus ad v. 939. ἱκόμεσθα *ſuperare, vincere*, putat ſignificare poſſe. Heynius nunc, vt refert Schneiderus, hunc et ſequentem verſum vt ſpurios damnat: quae facillima ratio eſt emendandi. Si genuina eſt vulgata lectio, ſenſus non poteſt alius eſſe, quam hic: *gigantem ſpeculati, donec tandem peruenimus*. Sed quis ſibi perſuadeat, tam inutile et ineptum additamentum a poeta etiam mediocri proficiſci potuiſſe? Quamobrem haud magna mutatione ὄφρα κίχοιμεν ſcripſi: *ſpeculati, vt adoriremur.*

1360. (1349) Etiam hic (vt 1306) οἱ vel vim habere τῆς ἑ. vel inde corruptam eſſe, ſuſpicor. Dixi in Ind. h. v. GESN.

1361. (1350) Pierſo. Veriſ. p. 190 multis illuſtrat vſum verbi θείνειν et θείνεσθαι in tali re. Et habet noſter 496 et 1031. Sed ideo τεινόμενοι loco mouere non auſim. Nam anguſtiae ſunt profecto, vbi nauis ad ſcopulos truditur. GESN.

1363. (1352) Stephanus Byz. in Μαλία, Καὶ ἀπὸ τοῦ Μάλεια.

νῆα θοήν. Παιὰν δ' ἄρ' ἑκηβόλος ἀγχόθι ναίων
Δήλȣ ἀπὸ κραναῆς ἧκεν βέλος, ἐκ δ' ἀνέφηνεν
μεσσάτιον σποράδων· Ἀνάφην δὲ ἕ πάντες ὀπίσσω

Vind. ἐλπόμεθα σκοπέλοισι Μελαινείῃσιν. Ask. μελαιναίοισιν. Vulgo μελαινείοισιν ἰκέσθαι. 1364. ἀγγόθεν αἰὲν vulgo. 1365. δήμȣ ἀποκρανίης Ruhnk. 1366. μεσσατίην Schneiderus pro vulgato μεσσατίων. κραναὴν δέ ἕ omnes libri nisi quod in Voss. δέ τ' ἕ.

Μαλειαῖος Ζεὺς, καὶ θηλυκὸν Μαλειαῖα ἄκρα. Secundum haec optimum fuerit hic legere Μαλειαίοισι. OESN.

1363. Schraderi coniecturam in Obss. p. 16. Μελαντείοισι, ex Apollonii IV. 1706. Λητοΐδη, τύνη δὲ κατ' οὐρανȣ̃ ἵκεο πέτρας ῥίμφα Μελαντίȣς ἀργήεντας, probatam Ruhnkenio, recepit Schneiderus, allato Apollodoro I. 9, 26. Scripturam Apollonii, scholiastaeque eius, Apollodori, Hesychii, in Μελάντιοι ὄροι, in Μελάντιος, in Δαμȣ̃σαι, praeferendam duxi. V. supra ad. v. 738. Praeterea vero ἱκέσθαι, quod neque datiuum admittit, neque omnino hic sensum praebet, in ἔχεσθαι mutaui. Putabamus, inquit, haesuram esse nauem in scopulis Melantiis. Odyss. XII. 204. εἴχετο δ' αὐτȣ̃ νηῦς.

1364. (1353) Apollo, qui idem Sol est, iratus est Medeae ob dedecus familiae illatum: idem sanctus et omniscius, ὃς πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακȣ́ει. OESN.

1364. Schraderi coniecturam ἀγχόθι ναίων Ruhnkenianae ἀγχόθι νηός, de qua hic ipse cum nemine contendere vult, praetuli.

1366. Schneiderus μεσσατίην. Debebat μεσσάτιον. Refertur enim ad βέλος, non ad νῆσον, quae postea demum commemoratur. Supra 1047. μεσσάτιοι πεδίοιο.

1366. Ἀνάφην a poeta scriptum esse, ipsa nominis etymologia, ἐκ δ' ἀνέφηνε, declarat. Modo praecesserat κραναῆς, vt facilis fuerit lapsus librarii. Reliquum est, vt haec emendatio aliorum scriptorum auctoritate confirmetur. Apollon. Rhod. IV. 1717. Ἀνάφην δέ τε λισσάδα νῆσον ἴσκον, ὃ δὴ Φοῖβός μιν ἀτυζομένοις ἀνέφηνε. Apollodorus I. p. 62. τȣ̃ δὲ παρὰ προσδοκίαν ἀναφανῆναι, προσορμισθέντες Ἀνάφην ἐκάλεσαν. Stephan. Byz. Ἀνάφη. νῆσος μία τῶν σποράδων. — τοῖς δ' Ἀργοναύταις ὑπὸ χειμῶνος τρυχομένοις κατὰ σκοτομήνην ἀναφανεῖσα, Ἀνάφη ἐπικέκληται. vbi vide L. Holstenium. Cornutus de N. D. 32. ὡς καὶ Ἀναφαίȣ Ἀπόλλωνος ἱερὸν ἱδρύσαντο, τȣ̃ ἀναφαίνοντος πάντα. τȣ́τῳ δ' ἠκολȣ́θησε καὶ τὸ τὴν Δῆλον καὶ Ἀνάφην ἱερὰ αὐτῷ νομισθῆναι, quod descripsit Eudocia p. 9. Vt insula Ἀνάφη ab ἀναφαίνειν nomen inuenit, sic

νῆσον κικλήσκουσι περικτίονες ἄνθρωποι.
ἀλλ' οὔ οἱ θέμις ἔσκε διαμπερὲς ἔξαλον ἔρξαι

1367. Vulgo ἐπικλήσκουσι. 1368. ἐξ ἁλὸς vulgo. ἔρξαι Ruhnk.

contra, narrante Antonino Liber. cap. 40. ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Ἀρτέμιδος τόνδε τόπον, ἐν ᾧ ἀφανὴς ἐγίνετο ἡ Βριτόμαρτις, ὠνόμασαν Ἀφαίην. RVHNK.

1367. (1355) Κραναὴν δέ ἑ πάντες ὀπίσσω] Ἀνάφην hanc insulam dictam fuisse, non κραναὴν, testantur Apollonius lib. IV. Photius et alii. Miror tamen celeberrimum Holstenium in notis ad Stephanum, voce Ἀνάφη, in partes suas trahere Orpheum nostrum, qui manifesto ab omnibus aliis discrepat. Et profecto tantum discrepat, quantum Thea a Sparta et vicinis Spartae insulis, vel ipso agnoscente celeberrimo viro, distat. ESCH.

1367. (1355) Res ita manifesta, et ita in clara luce collocata a Ruhnk. Ep. 2, 86 vt non dubitarim ἀνάφην male hinc exulantem restituere. Viderat, non dubito, etiam Holst. ad Steph. h. v. qui hoc ipso loco ad historiam insulae vtitur; licet, vt sit in scripto postumo, non satis diserte hoc explicarit. Κραναὴ huc repetita ex v. 1354, et est ipsum quoque proprium nomen insulae. GESN.

1367. Productionem breuis syllabae in caesura hausit ex Homero Od. II. 65. ἄλλους τ' αἰδέσθητε περικτίονας ἀνθρώπους. Sed ἐπικλήσκουσι aut in κικλήσκουσι, aut in ἐπικλήζουσι mutandum erat.

1368 Mirifice interpretes in hoc et duobus sequentibus versibus sese torserunt. Gesnerus ita vertit: *sed fas illi non fuit penitus mari excludere Aesonidem, qui expiationem secum ferret: resiluitque retro perniciosa Parca. (Iratus vero non sine caussa fuerat Hyperion.)* Praeter miram loquutionem ἐξ ἁλὸς ἔρξαι, in qua neminem offendisse video, haec quoque inepta sunt, quod recessisse Parca dicitur, quoniam expiationem secum ferret Iason. Nulla enim caussa est, quare nunc, neque aut multo ante, aut post recedat. Magis etiam ineptum est, quae de Hyperione dicuntur, cum Gesnero ad v. 1364. 1365. referre. Schneiderus οἱ v. 1368. non de Apolline, sed de Parca, quae postea nominatur, intelligit, quod nemo non videt quam durum sit. Alia, quae Schneiderus disputauit, praetereo. Omnis dubitatio de sensu huius loci inde orta est, quod ἄλτο δ' ὀπίσσω de Parca regrediente neque Iasonem amplius persequente intellexerunt. At contrarium dicit poeta: ὀπίσσω enim idem quod ὄπισθεν est, *a tergo. Instabat a tergo fatum.* Iam nihil nisi duarum litterarum mutatio requiritur, vt suus loco sensus reddatur: ἔξαλον pro ἐξ ἁλὸς, et λύθρον pro λύτρον. De ἔξαλος, quod vocabulum e duo-

Αἰσονίδην. πέρι γάρ ῥα λύθρον φέρεν· ἆλτο δ' ὀπίσσω
Μοῖρ' ὀλοή· κότεεν γὰρ ἐπιζαφελῶς Ὑπερίων.
ἀλλ' ὅθ' ὑπ' εἰρεσίῃ Μαλεήτιδας ἱκόμεθ' ἄκρας,
Κίρκης ἐννεσίῃσιν ἀπορρύψεσθαι ἔμελλον

1569. λύτρον vulgo. φέρε Ruhnk. 1570. ἐπιφραδέως vulgo. 1571 ὑπειρεσίῃς Wiat. vulgo ὑπ' εἰρεσίῃς μαλεωτίδας. Schneiderus Μαλεώτιδας e coni. Holsten. 1572. ἀπορρύψεσθαι Schneiderus e P. Vulgo ἀπορρίψεσθαι· Ruhnk. ἀπορρίψασθαι.

bus Homeri locis, in quibus poeta ἐξ ἁλὸς dedit, per criticorum subtilitatem exstitit, vide interpretes Hesychii ad ἐξ ἁλός. Sensus est hic. Quum Apollo, Anaphe insula creata, e mari seruasset Iasonem, non ei tamen fas fuit, penitus eum mari ereptum ea in insula detinere. Caede enim contaminatum vrgebat a tergo fatalis necessitas, propter iras Hyperionis, patris Aeetae.

1370. (1359) Inclusi parenthesi verba κότεεν — ὑπερίων, quae proprie non huc pertineant, sed ad v. 1353 sq. quorum rationem generalem continent. Pro ἐπιφραδέως pulchre Homericum illud ἐπιζαφελῶς reponit Ruhnk. ep. 2, 85 quo ille ad vehementiam irae designandam solemniter pene vtitur. Reciperem, nisi Apollinem sapientiae praesidem decere videretur irasci etiam ἐπιφραδέως, considerate, non sine causa. OESN.

1371. (1360) Μαλεώτιδας ἱκόμεθ' ἄκρας] A Μαλέα, μαλεῶτις, non μαλεώτις descendit, corrige igitur, et scribe μαλεώτιδας. BACH.

1371. Vide ad v. 206.

1372. (1361) Blanditur Ruhnkeniana emendatio Ep. 2, 86 ἀπορρύψεσθαι, quod significat sordes et impuritatem deponere non corporum modo, sed et animorum h. e. peccata. Laudat enim Iamblich. de V. Pyth p. 61 Ψυχῆς τε ἀπορρύψεις καὶ καθαρμός, et Lysidis apud eundem dictum, ἀπορρυπτόμενοι σπίλως, τὼς ἐν τοῖς πάθεσιν ἁμῶν ἐγκεκολαμμένως. Addit Spanh. ad Iulia. p. 259. Igitur, si de sceleribus Medeae tanquam maculis eluendis sermo sit, cupide amplectar illud ἀπορρύπτεσθαι. Verum, video de eo agi, vti amoliatur Orpheus ac reiiciat repellatque diras Aeetae patris, et ipsam scelerum punitricem Furiam, cui rei magis aptum puto ἀπορρίψασθαι. Sed neque ἠλιτόποινον in νηλιτόποινον cum laudato Ruhnkenio Ep. 1, p. 57 mutare sustineo, qui Homericum ἤλιτον eiusque Hesychianam interpretationem ἥμαρτεν, ἠδίκησεν, ἠσέβησεν non ignorem, et nostri ἀλιτημοσυνάων v. 1315 non oblitus sim, et ipsum ἀλιτρὸς huius familiae esse intelligam. At hoc non negat Cl. Vir: sed negat τὴν η posse hic

ἀράς τ' Αἰήτεω καὶ νηλιτόποινον Ἐριννύν·
δὴ τότ' ἐγὼ Μινύαις ἄφαρ ἱερὰ λύτρα καθαρμῶν
ῥέξα, καὶ ἐλ ισάμην γαιήοχον Ἐννοσίγαιον
νόστον ἐπειγομένοις δόμεναι, γλυκερὰς τε τοκῆας.
Καί ῥ' οἱ μὲν πλώοντες ἐϋκτιμένην ἐπ' Ἰωλκὸν
θῦνον· ἐγὼ δ' ἱκόμην ἐπὶ Ταίναρον ἠνεμόεντα,
ὄφρα κεν ἔντομα ῥέξω ἀγακλειτοῖς βασιλεῦσιν,
οἵ οἱ νερτερίων βερέθρων κληῖδας ἔχουσιν.
ἔνθεν δ' ὁρμηθεὶς ἐσύθην χιονώδεα Θρήκην,
Λειβήθρων ἐς χῶρον, ἐμὴν ἐς πατρίδα γαῖαν·
ἄντρον δ' εἰσεπέρησα περικλυτόν, ἔνθα με μήτηρ
γείνατ' ἐνὶ λέκτροις μεγαλήτορος Οἰάγροιο.

1373. Vulgo ἀρὰς Αἰήτεω καὶ ἠλιτόποινον. 1374. Vulgo Μινύαισιν ἐφ' ἱερά. 1376. ἐπειγομένοισι Voff. 1380. Vulgo οἵ τ' ἄρα νερτερίων. Ruhnk. οἵ τ' ἀνερτερίων βαράθρων. 1382. καὶ ἐμὴν Voff. 1384. Vulgo γείνατο ἐν λέκτροις.

vim Alpha priuatiui obtinere. Sed putabant hoc fieri poffe Grammatici, vt ille, qui apud Hefychium ἠλίβατον interpretabatur, ἧς ἐστιν ἀλιτεῖν βαίνοντα· et qui ἠλεὸς et ἀλεὸς idem effe dixit; et qui ἠλιτήσας vertit ἁμαρτήσας. Quam faepe Grammaticum acumen neglexerint aut ignorarint Graecae et Latinae linguae principes, non opus eft hic oftendere. Multo minus eft illa iufta argumentatio: hoc melius, fubtilius, γραμματικώτερον eft, ergo hoc eft reftituendum. Non ignorant! haec viri eruditiffimi; fed φιλοκαλίᾳ quadam et φιλακριβείᾳ deliniti obliuifcuntur muneris fui: non hoc agunt, vt fuam fcriptori manum reftituant, fed ipfum cogunt in ordinem. GESN.

1373. Ruhnkenii emendationem in Ep. Crit. I. p. 92. quam miror in dubitationem vocari potuiffe, recipere Schneiderus noluit.

1374. Μινύαισιν ἐφ' coniunxit Gefnerus, *Minyarum cauffa* vertens: quod miror a Schneidero non improbatum effe. Ineptiffimam loquutionem repofito ἄφαρ, quo nofter faepe vtitur, fuftuli.

1380. Hoc loco non potuit Graece dici, οἵ τ' ἄρα, quod librariis debetur pro οἵ οἱ. Neque non fuiffe ὄφρα οἱ in verfu 1379. contenderim.

1384. Scribendum fuit γείνατ' ἐνὶ λέκτροις. Productio Homerica eft, Odyff. XIX. 516. κεῖμαι ἐνὶ λέκτρῳ.

ΟΡΦΕΩΣ ΥΜΝΟΙ

ΥΜΝΟΙ

ΑΔΩΝΙΔΟΣ 55.
ΑΘΗΝΑΣ 31.
ΑΙΘΕΡΟΣ 4.
ΑΜΦΙΕΤΟΥΣ 52.
ΑΝΤΑΙΑΣ ΜΗΤΡΟΣ 40.
ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ 33.
ΑΡΕΩΣ 64.
ΕΙΣ ΑΡΕΑ 87.
ΑΡΤΕΜΙΔΟΣ 35.
ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ 66.
ΑΣΤΡΩΝ 6.
ΕΙΣ ΑΦΡΟΔΙΤΗΝ 54.
ΒΑΚΧΟΥ ΠΕΡΙΚΙΟΝΙΟΥ 46.
ΒΟΡΕΟΥ 79.
ΓΗΣ 25.
ΔΑΙΜΟΝΟΣ 72.
ΔΗΜΗΤΡΟΣ ΕΛΕΥΣΙΝΙΑΣ 39.
ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ 62.
ΔΙΚΗΣ 61.
ΔΙΟΝΥΣΟΥ 29.
- ΒΑΣΣΑΡΕΩΣ ΤΡΙΕΤ. 44. cf. 51.
ΔΙΟΣ 14.
— ΑΣΤΡΑΠΕΩΣ 19.
— ΚΕΡΑΥΝΙΟΥ 18.
ΕΚΑΤΗΣ 1.
ΕΡΜΟΥ 27.
— ΧΘΟΝΙΟΥ 56.
ΕΡΩΤΟΣ 57.
ΕΣΤΙΑΣ 83.
ΕΥΜΕΝΙΔΩΝ 68. 69.
ΖΕΦΥΡΟΥ 80.
ΗΛΙΟΥ 7.
ΗΟΥΣ 77.
ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ 11.
ΗΡΑΣ 15.
ΗΦΑΙΣΤΟΥ 65.
ΘΑΛΑΣΣΗΣ 21. f. Τηθύος.
ΘΑΝΑΤΟΥ 86.
ΘΕΜΙΔΟΣ 78.
ΙΠΠΑΣ 48.
ΚΟΡΥΒΑΝΤΟΣ f. ΚΥΡΒΑΝΤ. 38
ΚΟΥΡΗΤΩΝ 30. 37.
ΚΡΟΝΟΥ 12.
ΛΕΥΚΟΘΕΑΣ 73.
ΛΗΤΟΥΣ 34.
ΛΙΚΝΙΤΟΥ 45.
ΛΥΣΙΟΥ ΛΗΝΑΙΟΥ 49.
ΜΗΛΙΝΟΗΣ 70.
ΜΗΤΡΟΣ ΑΝΤΑΙΑΣ 40.
— ΘΕΩΝ 26.
ΜΙΣΗΣ 41.
ΜΝΗΜΟΣΥΝΗΣ 76.
ΜΟΙΡΩΝ 58.
ΜΟΥΣΩΝ 75.
ΝΕΜΕΣΕΩΣ 60.
ΝΕΦΕΛΩΝ 20.

ΝΗΡΕΩΣ 22.
ΝΗΡΗΙΔΩΝ 23.
ΝΙΚΗΣ 32.
ΝΟΜΟΥ 63.
ΝΟΤΟΥ 81.
ΝΥΚΤΟΣ 2.
ΝΥΜΦΩΝ 50.
ὈΝΕΙΡΟΥ 85.
ΟΥΡΑΝΟΥ 3.
ΠΑΛΑΙΜΟΝΟΣ 74.
ΠΑΝΟΣ 10.
ΠΕΡΣΕΦΟΝΗΣ 28.
ΕΙΣ ΠΛΟΥΤΩΝΑ 17.
ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ 16.
ΠΡΟΘΥΡΑΙΑΣ 1.
ΠΡΩΤΕΩΣ 24.
ΠΡΩΤΟΓΟΝΟΥ 5.
ΡΕΑΣ 13.
ΣΑΒΑΖΙΟΥ 47.
ΣΕΛΗΝΗΣ 8.
ΣΕΜΕΛΗΣ 43.
ΣΙΛΗΝΟΥ 53.
ΤΗΘΥΟΣ 21.
ΤΙΤΑΝΩΝ 36.
ΤΡΙΕΤΗΡΙΚΟΥ 51. cf. 44.
ΤΥΧΗΣ 71.
ΥΓΙΕΙΑΣ 67.
ΥΠΝΟΥ 84.
ΦΥΣΕΩΣ 9.
ΧΑΡΙΤΩΝ 59.
ΩΚΕΑΝΟΥ 82.
ΩΡΩΝ 42.

ΕΥΧΗ ΠΡΟΣ ΜΟΥΣΑΙΟΝ

Μάνθανε δὴ, Μουσαῖε, θυηπολίην περισέμνην,
εὐχήν, ἣ δή τοι προφερεστέρη ἐστὶν ἁπασέων.
Ζεῦ βασιλεῦ, καὶ Γαῖα, καὶ οὐράνιαι φλόγες ἁγναὶ

Inscriptio libelli in Voss. et edd. ante Steph. Ὀρφέως ποιητοῦ πρὸς Μουσαῖον. εὐτυχῶς χρῶ ἑταῖρε. Cod. Reg. 2763. idem, qui Argonautica habet, quem posthac Paris. α. vocabimus, τοῦ αὐτοῦ πρὸς Μουσαῖον. εὐτυχῶς χρῶ ἑταῖρε. Cod. bibl. Marcianae, Ὀρφέως τελεταὶ πρὸς Μουσαῖον, teste Villois. Anecd. Gr. T. II. p. 244. τελεταὶ εἰς Μουσαῖον Thr. Ad ΕΥΧΗΝ. 1. Vulgo περὶ σεμνήν. et 2. ἁπασῶν.

* Verba εὐτυχῶς χρῶ ἑταῖρε, quae locum tituli occuparant ante H. Stephanum, nihil aliud fuere, quam verba alicuius, qui exemplum libelli sic amico donaret et transscriberet. GESN.

** Τελεταὶ quod vocantur in Thryllitiano, illud firmat sententiam Scaligeri ad H. 1, 1 propositam, et passim a nobis tractatam. Sic ipse 34, 7 Latonam vocat ad πάνθειον suam hanc τελετήν. Ceterum hoc carmen esse quasi breuiarium et summam opusculi, liberam tamen, nec numero Deorum Dearumque seruiliter adstrictam, apparet. GESN.

1. Qui Latine dicit, *Praei verba sacris*, ille sacerdotem populi vel pontificem excitat, vt carmen h. e. verba concepta pronunciet, quae ipse deinde sequatur. Ios. Scaliger, vir doctissimus, qui non ignoraret, verbum μανθάνειν non discendi modo sed etiam docendi vim habere, (de qua re vid. Miscellan. Obseruatt. Vol. 9 p. 433 sq. praef. Schol. ad Soph. Aiac. 883 K' οὐδεὶς ἐπίσταταί με συμμαθεῖν τίνος;) potuit hoc respectu μάνθανε per verba ista exprimere. Sed hoc nihil apud me probabilitatis habet, cum perpetua horum carminum ista ratio sit, vti Orpheus ipse inducatur docens, initians Musaeum filium suum. Itaque relinquam verbo ordinarium ac sollemnem intellectum suum. GESN.

1. Περισέμνην recte emendauit Schneiderus. Vtitur verbo Aristophanes Vesp. 605.

Ἠελίου, Μήνης θ' ἱερὸν σέλας, Ἄστρά τε πάντα·
καὶ σύ, Ποσείδαον γαιήοχε κυανοχαῖτα,
Φερσεφόνη θ' ἁγνή, Δημήτηρ τ' ἀγλαόκαρπε,
Ἄρτεμί τ' ἰοχέαιρα, κόρη, καὶ ἤιε Φοῖβε,
ὃς Δελφῶν ναίεις ἱερὸν πέδον· ὅς τε μεγίστας
τιμὰς ἐν μακάρεσσιν ἔχεις, Διόνυσε χορευτά·
Ἄρές τ' ὀβριμόθυμε, καὶ Ἡφαίστου μένος ἁγνόν,
ἀφρογενής τε θεά, μεγαλώνυμα δῶρα λαχοῦσα·
καὶ σὺ καταχθονίων βασιλεῦ, μέγ' ὑπείροχε δαῖμον·
Ἥβη τ', Εἰλείθυια, καὶ Ἡρακλέος μένος ἠΰ·
καὶ τὸ Δικαιοσύνης τε καὶ Εὐσεβίης μέγ' ὄνειαρ
κικλήσκω, Νύμφας τε κλυτάς, καὶ Πᾶνα μέγιστον,
Ἥρην τ', αἰγιόχοιο Διὸς θαλερὴν παράκοιτιν·
Μνημοσύνην τ' ἐρατήν, Μούσας τ' ἐπικέκλομαι ἁγνὰς
ἐννέα, καὶ Χάριτάς τε, καὶ Ὥρας, ἠδ' Ἐνιαυτόν,
Λητώ τ' εὐπλόκαμον θείην, σεμνήν τε Διώνην,
Κουρῆτάς τ' ἐνόπλους, Κορύβαντάς τ', ἠδὲ Καβείρους,

5. Ποσειδάων Voss. Thr. Ποσειδάον vulgo. 7. Vulgo Ἄρτεμι ἰοχέαιρα. 8. Δελφῶν κατέχεις Thr. 14. εὐσεβείης Voss. 16. Διὸς θύγατρα πρεσβεῖραν Thr. 17. ἐπικέκλημαι ἁγνὰς Thr. 20. εὔπλους Dianer. p. 419. κορυβαντάν Ask.

18. Quod hic ἐνιαυτὸν et mox v. 28 αἰῶνα Deos facit, apertum eſt, id quod in vniuerſum ſemper meminiſſe Orphei ſtudioſum, vel iudicem, oportet, illum nihil aliud voluiſſe, quam poeticis illis imaginibus ipſam rerum naturam, in quantum diuina eſt, a Deo pendet, tota vltra noſtram poteſtatem ac directionem eſt, deſcribere, quod quidem ipſi cum ſacris etiam ex Oriente poetis commune eſſe, mihi liquidum eſt. Sed hac de re in vniuerſum ſatis diſputauimus. Annum et Saeculum Deos eſſe, quis miretur, qui Saturnum norit? OKEN.

καὶ μεγάλους Σωτῆρας ὁμοῦ Διὸς ἄφθιτα τέκνα·
Ἰδαίους τε θεούς, ἠδ' ἄγγελον οὐρανιώνων,
Ἑρμείαν κήρυκα, Θέμιν θ', ἱεροσκόπον ἀνδρῶν,
Νύκτα τε πρεσβίστην καλέω, καὶ φωσφόρον Ἦμαρ,
Πίστιν τ', ἠδὲ Δίκην, καὶ ἀμύμονα Θεσμοδότειραν·
Ῥεῖαν τ', ἠδὲ Κρόνον, καὶ Τηθὺν κυανόπεπλον,
Ὠκεανόν τε μέγαν, σύν τ' Ὠκεανοῖο θύγατρας·
Ἄτλαντός τε καὶ Αἰῶνος μέγ' ὑπείροχον ἰσχύν·
καὶ Χρόνον ἀέναον, καὶ τὸ Στυγὸς ἀγλαὸν ὕδωρ,
Μειλιχίους τε θεούς· ἀγαθὴν δ' ἐπὶ τοῖσι Πρόνοιαν·
Δαίμονά τ' ἠγάθεον, καὶ Δαίμονα πήμονα θνητῶν·
Δαίμονας οὐρανίους τε καὶ εἰναλίους καὶ ἐνύδρους,
καὶ χθονίους καὶ ὑποχθονίους, ἠδ' ἠεριφοίτους·
καὶ Σεμέλην, Βάκχου τε συνευαστῆρας ἅπαντας,
Ἰνώ, Λευκοθέην τε, Παλαίμονά τ' ὀλβιοδώτην.

23. ἀνδῶν P. 24. πρεσβύ. Voss. ἦμα Voss. 24 et 25. om. Thr. 26. ῥεῖαν τόνδε Κρόνον καὶ Τηθὺν Thr. 27. om. Thr. 28. ἄτλαντά τε Thr. 29—37. om. Thr. et ponit hunc δαίμονας ἁγνοὺς πυριφοίτους ἀερίους τε. Etiam reliqua om. 32. καὶ εἰναλίας καὶ Voss. καὶ ἠερίους καὶ vulgo. 33. Vulgo ἰδὲ πυριφοίτους. 34. βάκχον τε συνευασατῆρας. Voss. 35. λευκοθέαν Voss.

21. De Castore et Polluce, Dioscuris, hic sermo esse non potest, quamquam et ipsi σωτῆρες · sed de aliis multum antiquioribus, de quibus erudite Hemsterhus. ad Lucia. T. 1 p. 283. a. praesertim ex Diod. Sic. 4, 43. GESN.

23. Θέμις ἱεροσκόπος, augurium optimum ius et bona caussa. Interim etiam fatidicam deam fuisse ac tenuisse oraculum Delphicum constat. GESN.

31. Illum δαίμονα signat, a quo εὐδαίμονες et κακοδαίμονες dicuntur. GESN.

32. Vossianam lectionem propter sequens ἠεριφοίτους recepi.

33. Dinnerus, vt a Schneidero obseruatum, ἠδὲ πυριφοίτους affert. Quod recepi, emendatio est Ruhnkenii.

[Νίκην θ' ἡδυέπειαν, ἰδ' Ἀδρήςειαν ἄνασσαν·
καὶ βασιλῆα μέγαν Ἀσκληπιὸν ἠπιοδώτην.]
Παλλάδα τ' ἐγρεμάχην κούρην, Ἀνέμους τε πρόπαντας,
καὶ Βροντάς, Κόσμου τε μέρη τετρακίονος αὐδῶ·
Μητέρα τ' ἀθανάτων, Ἄττιν καὶ Μῆνα κικλήσκω,
Οὐρανίην τε θεάν, σὺν δ' ἄμβροτον ἁγνὸν Ἄδωνιν,
Ἀρχήν τ' ἠδὲ Πέρας· (τὸ γὰρ ἔπλετο πᾶσι μέγιςον)
ἐλθεῖν εὐμενέας, κεχαρημένον ἦτορ ἔχοντας,
τήνδε θυηπολίην ἱερήν, σπονδήν τ' ἐπὶ σεμνήν.

I. ΥΜΝΟΣ ΕΙΣ ΕΚΑΤΗΝ

Εἰνοδίην Ἑκάτην κλήζω, τριοδῖτιν, ἐραννήν,
οὐρανίην, χθονίην τε, καὶ εἰναλίην κροκόπεπλον,

36 et 37. omitt. Voss. 39. αὐλῶν vulgo. 40. Ἄτιν Voss. 41. Vulgo οὐρανίαν. 43. Omnes εὐμενέας ἐλθεῖν. 44. σπονδὶν Voss. HYMN. HECATAE. Hic vulgo, etiam in Gesneri editione, pars erat εὐχῆς. Primus vt hymnum in Hecaten memorat Canterus Nou. lectt. II. 3. 1. Εἰνοδίαν vulgo. 2. οὐρανίαν, χθονίαν τε καὶ εἰναλίαν vulgo.

36. Victrix etiam eloquentia, non modo Adrastea, quam effugere nemo potest. OESN.

36. 37. Auctoritas cod. Voss. suadet, vt hos versus ab interpolatore additos existimemus. Ac vereor, ne plures sint in hac εὐχῇ interpolationes, vt paullo ante, vbi de Daemone sermo est.

39. Pro αὐλῶν Fr. Portus reponit αὐδῶ. STEPH.

39. Quatuor ventos cardinales puto, imaginatur, vt quatuor magnas columnas, cauas, e quibus illi spirant. OESN.

40. Frustra fuerit, qui matrem aliquam Deorum Attin hinc probare vellet, quo illa verborum ordinatio nostro familiaris, et interpunctio omnium librorum inuitare posset. Mater deorum seorsim inuocatur, deinde famulus illius Attin vel Attis, Mensis, s. Menotyrannus, vt in veteribus Inscriptt. vocatur. Vid. omnino Reines. Inscr. ad 1, 39 et 40. OESN.

τυμβιδίην, ψυχαῖς νεκύων μέτα βακχεύουσαν,
Πέρσειαν, φιλέρημον, ἀγαλλομένην ἐλάφοισιν,
νυκτερίην, σκυλακῖτιν, ἀμαιμάκετον βασίλειαν.
ταυροπόλον, παντὸς κόσμου κλειδοῦχον ἄνασσαν,
ἡγεμόνην, νύμφην, κουροτρόφον, οὐρεσιφοῖτιν,
λισσομένοις κούρην τελεταῖς ὁσίῃσι παρεῖναι,
βουκόλῳ εὐμενέουσαν ἀεὶ κεχαρηότι θυμῷ.

II. * (1.) ΠΡΟΘΥΡΑΙΑΣ** θυμίαμα***, στύρακα.

Κλῦθί μοι, ὦ πολύσεμνε θεά, πολυώνυμε δαῖμον,
ὠδίνων ἐπαρωγέ, λεχῶν ἡδεῖα πρόσοψι·

3. μεταβακχεύουσαν Dinner. p. 241. χθονίαν P. 4. Περσίαν Voss. Versum 4. et 5 ita habent Ask. Paris. α. et codex Canteri Nou. lectt. II. 3: nisi hic idem, qui Paris. α. praeterquam quod νυκτερίαν in his libris scriptum. Vulgo sic hi duo versus in vnum contracti, Περσίαν σκυλακῖτιν, ἀμαιμάκετον βασίλειαν. 7. οὐρεσιφοῖτην Voss. οὐρεσιφοίτην Dinner. p. 241. 8. Λισσομέναις Voss. ὁσίαισι vulgo. v. 8. 9. omittit Dinnerus p. 241. II. (1) * Hic inscriptio in Ald. τοῦ αὐτοῦ ὕμνοι. Vulgo Ὀρφέως ὕμνοι. τελεταὶ Thr.

I. 4. Περσίαν malim Περσηΐαν, et referam ad illam, e qua Sol Aeeten Medeae patrem genuisse dicitur, hactenus nempe, vt nomen in illa familia non inauditum intelligamus. Σκυλακῖτιν venatricem quod iam exprimit, illud mihi assumentum illud, quod ex Askaeano libro notaui, eo magis suspectum reddit. GESN.

I. 9. Βουκόλον, puto, se vocat. vid. Lap. Hyp. 52. GESN.

* Vid. Scaligeri annotationum, quas huic libello subiecimus, primam. Firmat viri magni sententiam, praeter infinita alia, etiam libri Thryllitiani lectio. Nihil autem notabilius, et ad naturam horum carminum declarandam aptius videtur illis, quae Lap. 18, 83 dicuntur praesertim 85, Τέρπονται γὰρ ἐπήν κέ τις ἐν τελετῇσι Μυστικὸν ἀείδῃσιν ἐπώνυμον οὐρανιώνων. Sed totus locus considerandus est, qui dubium nullum de scopo et vsu horum hymnorum relinquit. GESN.

** Προθυραίας quod primo loco τελετὴν ponit, videtur simul prooemium operis auspicatum voluisse ponere. Quam autem deam hoc nomine intelligat, clarissime ipse indicauit. GESN.

*** Θυμιάματα et ἀρώματα, forte et Lapides s. gemmas in ipsis sacris obeundis peplo inuo-

θηλειῶν σώτειρα, μόνη φιλόπαις, ἀγανόφρον,
ὠκυλόχει', ἐπαρώγ' ἀνίαις θνητῶν, Προθυραία.
κλειδοῦχ', εὐάντητε, φιλότροφε, πᾶσι προσηνής.
ἣ κατέχεις οἴκους πάντων, θαλίαις τε γέγηθας.
λυσίζων', ἀφανής, ἔργοισι δὲ φαίνῃ ἅπασιν,
συμπάσχεις ὠδῖσι. καὶ εὐτοκίῃσι γέγηθας.
Εἰλείθυια, λύουσα πόνους δειναῖς ἐν ἀνάγκαις.
μούνην γάρ σε καλοῦσι λεχοί, ψυχῆς ἀνάπαυμα.
ἐν γάρ σοι τοκετῶν λαθιπήμονές εἰσιν ἀνίαι.
Ἄρτεμις Εἰλείθυια, καὶ εὐσέμνη Προθυραία.

3. ἀγανόφρων Voss. 4. ὠκυλόχεια, παροῦσα νέαις vulgo. 6. οἴκους τε παντ. Voss. 9. λείουσα PAl. 10. ψυχῇ Ald. 11. λυσιπήμονές vulgo. 12. καὶ ἡ σεμνὴ vulgo.

luta, et ibi ritu quodam (forte pilulariorum artibus non absimili) tractata esse, colligere, suspicari certe licet ex Argon. 510, qui locus ex iis est, vnde intelligere mihi videor, tria opera Argonauticum, hymnos et de lapidibus esse eiusdem disciplinae vnius auctoris partes, ab vno etiam poeta scriptas. Eadem ratio Lap. 18, 102 sq. OBSN.

II. 3. Μόνη illustratur versu 10.

II. (1) 4. Mendosa putat Graeca Cl. Ruhnk. nec sententiam inde posse effici. Addit, forte legendum, παροῦσ' ἀνίαις θνητῶν. Sed νέαις proprie adest Prothyraea, Nymphis, nuribus, mulierculis ad pariendum aptis et in eo occupatis: quibus se praestat ὠκυλόχειαν, accelerantem partus. Festinasse hic virum doctum, paret, quod praeteruidit, hoc ipso hymno, v. 11 ἀνίαι penultimam producere. GRSN.

II. 4. Ruhnkenius in secunda ed. epistolarum, etsi coniecturam suam παροῦσ' ἀνίαις non voluit defendere, ἀνίαις tamen media breui exemplis firmauit, quibus ne opus quidem, vt contra Gesnerum in tali caussa, erat. Sed παροῦσα, quod παρέουσα esse debebat, mouit me, vt leuissima mutatione ἐπαρώγ' ἀνίαις scriberem. Hymn. XVIII. 9. ἐργασίαις ἐπαρωγέ. XLVIII. 6. εὐμενέων ἐπάρωγος ἐπέλθοις μυστιπόλοισιν.

II. 11. Metri vitium sustuli.

II. 12. Ineptum ἡ σεμνὴ in εὐσέμνη mutaui. Addendum lexicis vocabulum, cuius simillimum εὔιερος saepe in hisce hymnis occurrit. Caeterum semel moneo, quae apud Dinnerum p. 673. in ordine versuum va-

κλῦθι μάκαιρα· δίδȣ δὲ γονάς, ἐπαρωγὸς ἐȣ̃σα·
καὶ σῶζ', ὥσπερ ἔφυς αἰεὶ σώτειρα προπάντων.

III. (2) ΝΥΚΤΟΣ θυμίαμα, δαλȣ́ς.

Νύκτα θεῶν γενέτειραν ἀείσομαι ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν.
[Νὺξ γένεσις πάντων, ἣν καὶ Κύπριν καλέσωμεν.]
κλῦθι μάκαιρα θεά, κυαναυγής, ἀστεροφεγγής·
ἡσυχίῃ χαίρȣσα καὶ ἠρεμίῃ πολυύπνῳ·
εὐφροσύνη, τερπνή, φιλοπάννυχε, μῆτερ ὀνείρων·

III. 1. ἀοίσ. Voss. · 4. ἡσυχίη P.

rietates occurrunt, quod ſaepe in aliis quoque hymnis, quos ille appoſuit, factum eſt, certe non vbique videri pro variis lectionibus habendas eſſe. Solere enim Dinnerum verſus pro arbitrio collocare, ex eo patet, quod ii verſus, in quibus non ſunt epitheta, ab eo omittuntur. Ac, quum opus illud paullatim addendis poetarum verſibus confecerit, bisque deſcripſerit, nihil mirum, ſi ordinem verſuum non nimis diligenter ſeruauit. Interdum tamen ſatis probabile eſt, eum ordinem, quo verſus appoſuit, in codice, quo vſus eſt, inuentum eſſe. Itaque etiam poſthac Dinneri lectionem hoc quoque in genere indicabimus. Illud, ſi quis forte ipſum Dinneri librum inſpiciat, meminiſſe oportebit, verba, quae ille in margine poſuit, non eſſe nimis premenda. Nunc enim adſcripſit *Orphei hymnus in hunc deum*, quum partem tantummodo hymni attulit, nunc etiam *ex hymno Orphei in hunc deum* ſcripſit, quum integrum appoſuit hymnum, quod exempli cauſſa fecit in hymnis Δίκης et Δικαιοσύνης. Igitur Dinnerus hymnum Prothyraeae habet verſuum 10. et quidem hoc ordine, quem ex vulgato verſuum numero adſcribam: 1—5. 7. 12. 6. 9. 13.

III. 2. Dubitari non poteſt, hunc verſum, qui et ordinem carminis turbat, neque aptam orationem habet, ab interpolatore additum eſſe.

III. (2) 5. Εὐφροσύνη quod nox vocatur, non tam ad laetitiam, quam ad prudentiam reſpicit. Vid. Fragm. 10, 1. OBSN.

III. (2) 6. Elegans Pierſoni coniectura Verif. p. 39. ἀγαλλῆντε πόνων ἀνάπαυσιν ἔχουσα. OBSN.

R

ληθομέριμν', ἀγαθήν τε πόνων ἀνάπαυσιν ἔχουσα·
ὑπνοδότειρα, φίλη πάντων, ἐλάσιππε, νυχαυγής·
ἡμιτελής, χθονίη, ἠδ' οὐρανίη πάλιν αὐτή·
ἐγκυκλίη, παίκτειρα διώγμασιν ἠεροφοίτοις·
ἣ φάος ἐκπέμπεις ὑπὸ νέρτερα, καὶ πάλι φεύγεις
εἰς Ἀΐδην. δεινὴ γὰρ ἀνάγκη πάντα κρατύνει.
νῦν δὲ, μάκαιρ' ὦ Νὺξ πολύολβιε, πᾶσι ποθεινή,
εὐάντητε, κλύουσα λόγων ἱκετηρίδα φωνήν,
ἔλθοις εὐμενέουσα, φόβους δ' ἀπόπεμπε νυχαυγεῖς.

IV. (3) ΟΥΡΑΝΟΥ θυμίαμα, λίβανον. *

Οὐρανὲ παγγενέτωρ, κόσμου μέρος αἰὲν ἀτειρές,

6. ἀγαθή τε vulgo. 7. ὑμνοδ. Ald. et alii. ὑπνοδότειρα, quod etiam in Paris. α. est, a Dinnero laudatur p. 553. 8. 9. χθονία e t οὐρανία et ἐγκυκλία vulgo. ἠεροφοίτους P A I. 11. δεινὴ ἀν. Ask. 12. νῦν τε μάκαιρα νὺξ vulgo. 14. ἀμενεύσει Voss. νικαυγεῖς vulgo. νυχαυγεῖς Paris. α. V. 14. omittit Dinner. IV. * λίβανος Ask.

III. (2) 7. Obsequi me animaduerto Scaligero, et viris doctis compluribus, cum tandem ὑπνοδότειρα, naturale noctis epitheton, alteri ὑμνοδ. substitutum eo. Sunt forte occasiones, vbi etiam ὑμνοδότειραν vocare liceat his, quibus nox, vel somnus adeo, dictasse dicitur carmina. Νυχαυγὴς notat ea quae aegro quidem et obscure, sed videri tamen per noctem possunt. Sic et v. 14. GESN.

III. (3) 8. Nox est dimidia pars diei naturalis. Hoc vocat ἡμιτελής. GESN.

III. 8. Ἡμιτελὴς vocatur nox, quae dimidiatum spatium implet eius temporis, cuius altera pars dies est. Inde eadem nox χθονίη interdiu, οὐρανίη noctu. Sic sidera VII. 9.

III. 12. Vitiosam lectionem correxi. Hom. hymn. Apoll. 14. χαῖρε, μάκαιρ' ὦ Λητοῖ.

III. 14. Pro νικαυγεῖς non dubito quin legendum sit νυχαυγεῖς, vt paulo ante dixit νυχαυγής. Sic et in Melinoes hymno, ἄλλοτε μὲν προφανής, ποτὲ δὲ σκοτόεσσα, νυχαυγής. SCHRAD.

πρεσβυγένεθλ', ἀρχὴ πάντων, πάντων τε τελευτή·
κοσμοκράτωρ, σφαιρηδὸν ἑλισσόμενος περὶ γαῖαν,
οἶκε θεῶν μακάρων, ῥόμβȣ δίνησιν ὁδεύων,
οὐράνιος χθόνιός τε φύλαξ πάντων περιβληθείς·
ἐν ςέρνοισιν ἔχων φύσεως ἄπλητον ἀνάγκην,
κυανόχρως, ἀδάμαςε, παναίολος, αἰολόμορφε,
πανδερκὲς, Κρονότεκνε, μάκαρ, πανυπέρτατε δαῖμον,
κλῦθ' ἐπάγων ζωὴν ὁσίην μύςῃ νεοφάντῃ.

V. (4) ΑΙΘΕΡΟΣ θυμίαμα, κρόκον.

Ὦ Διὸς ὑψιμέλαθρον ἔχων κράτος αἰὲν ἀτειρές,
ἄςρων ἠελίȣ τε σεληναίης τε μέρισμα,
πανδαμάτωρ, πυρίπνȣς, πᾶσιν ζωοῖσιν ἔναυσμα,
ὑψιφανὴς Αἰθήρ, κόσμȣ ςοιχεῖον ἄριςον·
ἀγλαὸν ὦ βλάςημα, σελασφόρον, ἀςεροφεγγές,
κικλήσκων λίτομαί σε, κεκραμένον εὔδιον εἶναι.

3. Κόσμȣ Voss. κόσμȣ πατὴρ vulgo. 4. δίναισιν vulgo. 6. ἄτλητον vulgo. V. 6. post v. 8. collocatum habet Dinner. 7. παναίολε vulgo. 9. ὁσίαν vulgo. V. 9. omittit Dinner. V. 5. πυρίπνȣ vulgo.

IV. 3. Schneiderus in margine adscripserat κοσμόπατερ: quod admitterem, nisi dubitationem faceret quum res ipsa, quae hoc nomine indicatur, tum illud, κόσμȣ μέρος. Quare κοσμοκράτωρ scripsi, quo vocabulo etiam alibi vtitur hymnographus, vt XI. 11. et VIII. 11. de Sole, de quo ibi v. 7. et 11. eadem, quae hic v. 4. et 3. de Caelo, praedicantur. Idemque v. 16. δεσπότης κόσμȣ dicitur.

IV. (3) 5. Mira caeli diuisio in οὐράνιον et χθόνιον. Sed hoc nempe significat, eam partem caeli, quae nunc immineat capiti, post certarum horarum decursum subire terram etc. ORSN.

IV. 6. Ἄτλητον, ineptum epitheton, in ἄπλητον mutaui.

V. 2. Male intellexit haec Scaliger. Hoc dicit, qui sidera et solem et lunam discriminas.

V. 3. A Dinnero πυρίπνȣς laudatur p. 31.

VI. (5) ΠΡΩΤΟΓΟΝΟΥ θυμίαμα, σμύρναν.

Πρωτογόνον καλέω διφυῆ, μέγαν, αἰθερόπλαγκτον,
ὠογενῆ, χρυσέῃσιν ἀγαλλόμενον πτερύγεσσιν,
ταυρωπόν, γένεσιν μακάρων θνητῶν τ' ἀνθρώπων·
σπέρμα πολύμνηστον, πολυόργιον, Ἠρικεπαῖον,

VI. 2. χρυσέαισιν vulgo. 3. Ταυρόαν Voff. ταυροβόαν vulgo. 4. ὅστε πολύμνηστον vulgo, et εὕρηκε παιάν.

VI. (5) 1. Διφυῆ vocat, in quantum Amor eft, v. H. 57, 4 et Argon. 14. GESN.

VI. (5) 2. Conf. Fr. 52, 3. GESN.

VI. (5) 3. An ad vim amoris Venerei, quae in taurorum mugitibus animaduertitur, refpicit? GESN.

VI. 3. Ταυροβόαν viam monftrante cod. Voff. in ταυρωπὸν mutaui. Id Bacchi, qui idem cum Ericepaeo ab Hefychio perhibetur, epitheton eft h. XXX. 4. Idem ταυρομέτωπος h. XLV. 1. et ταυροκέρως h. LII. 2.

VI. (5) 4. In h. l. plus forte operae pofitum eft a renatis inde literis, quam res ita tenuis, ita nugatoria mereatur. Cum interea etiam id ipfum intelligere, quid in quaque re pretii fit, philologia h. e. philofophia verborum promittat, non defugi prouinciam aliquanto ob id ipfum difficiliorem, quod plures in eadem verfati funt, vt Leopardus Emendationum 12, 2 Fac. Crit. To. 3 p. 237 fq. quibus poteramus contenti effe: certe nihil melius poftea allatum effe puto. Huic Ἠρικαπαῖος iam placuit, quorfum vtitur iis Procli locis, quae fub Fragmentis n. 8 collecta, et quae in Lexico Orphico indicata funt. Theodor. Canterus Var. Lect. 1, 26 Fac. Crit. To. 5 p. 736 primo laudat Fr. Porti coniecturam, εὕρατο παιᾶν'. Tum ait Iofepho Scaligero, quod ab alio ipfe accepiffe ait, aliquando placuiffe εὐρὺν ἐπ' αἶαν. (Equidem dubito Scaligero placere potuiffe, εὐρὺν αἶαν) Ipfe deinde ἠρικαπαῖον f. ἠρικεπαῖον eadem fere qua Leopardus ratione defendit. Waffius ad Thucyd. 1, 61 extr. H. 51, 6 legi velit εὕρετο παιδ', vt cum h. l. conueniat, in quo illi placet εὕρετο παιᾶν', quod Fr. Porto in mentem veniffe vidimus. Tho. Reinefius ad Infcr. 1, 219 p. 211 fimulebat, apud Nazianzenum, qui mihi fundus verae lectionis videtur, vt mox dicam, ἠρικαπαῖος mutari in πρικαπαῖος, hactenus tamen, dum ille ἠρικαπαῖος ex Orpheo, f.

Onomacrito vel alio ſcriptore vetuſto afferatur. Denique ἠρικεπαῖον Bentleius in epiſt. ad Millium Iohanni Malelae ſubiecta, et Heringi Obſſ. 11 p. 90 defendunt. Et eſt ſane ἠρικεπαῖος, credo, vbique apud Proclum, nec non apud Damaſcium de Principiis citatum Bentleio, et plenius Wolfio Anecd. T. 3 p. 253. Sed quid tricamur in litera? Videamus potius, quid Dei aut monſtri ſit ἠρικεπαῖος. Nempe ipſum hoc facilius forte aſſequemur, ſi de ſcriptura conſtet. Negat Bentleius, κεπ ſyllabam eſſe Graecam, et cum etymis, quae ex Oriente venatur Millius ad Io. Malelam p. 90 plane nihil ſibi vult eſſe negotii (p. 4 et 90 epiſtolae). Me quidem, cum Graecae ſoleant eſſe antiquorum Orphicorum appellationes, hoc ipſum excitauit, vt eo diligentius ad orthographiam illius attenderem. Et puto hac via etiam ad Grammaticam Ericapaei ſignificationem poſſe perveniri. Eſt res non magni momenti: ſed iucunda mihi, et morbi, quo cum maxime laboro, conſolabilis agitatio animi in re, vbi impune errare licet. Orphicum adhuc carmen nullum prolatum eſt, in quo diſerte et ſuis literis nomen ſuperſit: antiquiſſimum illius auctorem et velut myſtagogum habemus Nazianzenum Gregorium, qui Orat. 3 ſ. στηλιτευτικῇ in Iulianum priore versus finem (p. 298 extr. Baſil. 1550 ſ. et p. 104. B. Paris) ἠρικαπαῖον deridet ac deteſtatur. Hunc porro locum ita interpretatur Nonnus in exegeſi hiſtor. nr. οή p. 154 extr. (edit. Montacutii Eto. 1600. 4) Ponam enim locum integrum ex libro, quod ſciam raro, Ἐν τοῖς Ὀρφικοῖς ποιήμασιν εἰσενέχθη τὰ δύο ταῦτα ὀνόματα μετὰ καὶ ἄλλων πολλῶν· ὧν τὸν Φάνητα εἰσφέρει αἰδοῖον ἔχοντα ὀπίσω περὶ τὴν πυγήν· λέγουσι δὲ αὐτὸν ἔφορον εἶναι τῆς ζωογόνου δυνάμεως· ὁμοίως δὲ καὶ τὸν Ἠρικαπαῖον λέγουσιν ἑτέρας ἔφορον εἶναι δυνάμεως. Neque hic neque alias deſcendere lubet in ipſa myſteria, certe quatenus illa ſcrutari et explicare vel calumniari adeo voluere tum Platonici recentiores, Proclus, Damaſcius, etc. tum Chriſtiani ab Iuſtino inde et Athenagora et Alex. Clemente, ad Malelam vsque. Hoc modo obſeruo, ἠρικαπαίου teſtis ſ. nomenclator antiquiſſimus eſt Nazianzenus. Apud Suidam ſine varietate vno loco, ἠρικαπαῖος eſt ὄνομα κύριον· altero eadem fere ponuntur, quae modo ex Nonno de Phanete dedimus, additurque καὶ ὁ ἠρικαπαῖος ἕτερος καταπιὼν (ſic leg. ſ. pro ἕτερον καταπιόντα) πάντας τοὺς θεοὺς, ὡς τὸν Κρόνον. Veniendum tandem eſt quo volumus. Syllaba igitur κεπ non - Graeca non debet nos impedire, quo minus Graecum nomen putemus ἠρικαπαῖον. Videtur eſſe καπαῖος pro κηπαῖος correptum a κῆπος Ericapaeus autem *hortorum vernus* quidam praeſes et numen, auctor fertilitatis omnis, fecunditatisque, idem alias Priapus, idem Sol, Bacchus idem,

ἄῤῥητον, κρύφιον, ῥοιζήτορα, παμφαὲς ἔρνος·
ὅσσων ὃς σκοτόεσσαν ἀπημαύρωσας ὁμίχλην,
πάντη δινηθεὶς πτερύγων ῥιπαῖς κατὰ κόσμον·

7. δινήεις vulgo.

ex ipsa Orphei disciplina, quatenus v. g. fr. 8 proposita est, αὐτὸς δὲ ὁ Διόνυσος, καὶ Φάνης, καὶ Ἠρικεπαῖος συνεχῶς ὀνομάζεται. Quin hic ipse hymnus satis hoc superque ostendit v. 7 et 8. Meminerint lectores, nos non μυσταγωγεῖν hic voluisse, sed φιλολογεῖν. Alioquin omitti non debebat locus Io. Malelae Chronogr. p. 90. vbi inter ipsorum chronographorum se inuicem compilantium et interpolantium nugas, ac librariorum aberrationes, ex Orphicis memoratur τὸ φῶς τὸ ῥῆξαν τὸν αἰθέρα — τὸ ὑπέρτατον πάντων, οὗ ὄνομα ὁ αὐτὸς Ὀρφεὺς ἀκούσας ἐκ τῆς μαντείας, ἐξεῖπε μῆτιν — Φάνης, τὸ Ἠρικαπεῦ, ὅπερ ἑρμηνεύεται τῇ κοινῇ γλώσσῃ βουλή, φῶς, ζωοδοτήρ κ. τ. λ. Ad nostrum institutum hoc pertinet, vt obseruemus, posteriorem partem nominis, quod tractamus, eundem locum occupare in V. Παντικαπαῖον, quam nobilissimam vrbem cum cognomine fluuio ad Bosporum dictam putamus, quod hortus velut vnus circa vrbem et flumen essent omnia. Sed, si etiam de Ericapaeo forte res constituta sit, tamen constructio et sensus laborat. Cl. Heringa suspicabatur, Ὅς τε — Ἠρικαπαῖον Ἐσπειρες, vt faciat illum Protogoni filium. Sed bene est, quod ipse non multum suspicioni tribuit. Ego coniicio dedisse auctorem, ὄντα πολύμνηστον. Illud ὅτε tum ortum videtur, cum quis primum intulit versui verbum εὔρηκε, cui desiderabatur subiectum nominandi casu enunciandum. Vti modo dictum, Protogonus, Phanes, Ericapaeus, Priapus, Bacchus, Sol, eadem persona sunt, sub diuersa relatione considerata.

GESN.

VI. 4. Σπέρμα πολύμνηστον, vsitatam in hisce sacris compellationem, reposui. Vide h. XLII. 2. L. 2.

VI. 4. Pro εὔρηκε παιὰν idem Portus reponendum putat εὔξατο παιάν. STEPH.

VI. (5) 5. Iam latet, iam erumpit suis cum effectibus Bacchus, h. e. Sol, κρύφιος idem et ῥοιζητής, q. d. cum stridore et sibilo, qualis est fluidorum, erumpentem. Idem mox 7, 6 ῥοιζωτής. Sic πρηστῆρος ῥοίζοις vtitur H. 46, 5. Videtur ὀνοματοπεποιημένον esse, vt Germanorum quorundam aduerbium *Rihtz*, cum aliquid cum sonitu rumpitur. GESN.

VI. 5. Ῥοιζήτωρ Sol in h. VIII. 6.

VI. 7. Participio δινηθεὶς hic opus erat.

λαμπρὸν ἄγων φάος ἁγνόν, ἀφ' ἧ σε Φάνητα κι-
κλήσκω,
ἠδὲ Πρίηπον ἄνακτα, καὶ Ἀνταύγην ἑλίκωπον.
ἀλλά, μάκαρ πολύμητι, πολύσπορε, βαῖνε γε-
γηθὼς
ἐς τελετὴν ἁγίην πολυποίκιλον ὀργιοφάνταις.

VII. (6) ΑΣΤΡΩΝ θυμίαμα, ἄρωμα.

Ἄστρων οὐρανίων ἱερὸν σέλας ἐκπροκαλοῦμαι,
εὐιέραις φωνῇσι κικλήσκων δαίμονας ἁγνούς.
Ἀστέρες οὐράνιοι, Νυκτὸς φίλα τέκνα μελαίνης,
ἐγκυκλίοις δίνῃσι περιθρόνιοι κυκλέοντες,
ἀνταυγεῖς, πυρόεντες, ἀεὶ γενετῆρες ἁπάντων·
μοιρίδιοι, πάσης μοίρης σημάντορες ὄντες·
θνητῶν ἀνθρώπων θείην διέποντες ἀταρπόν·
ἑπταφαεῖς ζώνας ἐφορώμενοι, ἠερόπλαγκτοι·

9. Vulgo ἀνταυγῆ. αὐταυγῆ coni. Gesn. 10. πολυμνητι Voss. 11. ἁγίαν vulgo. VII. Vers. 1. 2. omittit Dinnerus p. 108. 2. Εὐιέραις coniic. Lennep. ad Col. p. 128. εὐ. ἱεραῖς φωναῖσι vulgo, et ἁγύς. ἁγνοὺς Voss. Thr. quod Scriuerio etiam placuisse dicit: ipse etiam Scaliger sic voluit. 4. Ευκυκλ. Thr. δίναισι περιθρόνια vulgo. 5. πυράντες Esch. 6. ἐόντες Voss. Thr. 7. θείαν vulgo. ἀτραπὸν Thr. 8. ἱεροπλαγκτοι Voss.

VI. (5) 8. Cf. loca in Indice indicata, et praesertim Fr. 7.

GESN.

VI. 9. Ἀνταύγην scripsi. Vide fragm. VII. 4.

VII. 4. Περιθρόνιοι scripsi, Intelligitur aut Noctis thronus, aut κόσμοιο μέσος θρόνος, qui dicitur h. XXVII. 5. De draconibus Cereris XL. 15. ἐγκυκλίοις δίναις περὶ σὸν θρόνον εὐαζόντων.

VII. (6) 5. Cum hoc nomen ἀνταυγὴς, quoties in Orphicis obseruaui, ad Solem et fixas referatur: malim vbique legere αὐταυγὴς, sua, non aliena luce fulgens, suum splendorem mittens, non remittens alienum. Sed in libris nihil est praesidii. Hymno quidem 69. 7 ἀνταυγὴς inimicum et terribilem fulgorem videtur notare, de oculis Furiarum emissum: sed habet sola Eschenb. et sphalma adeo librarii esse videtur. Cf fr. 7. 4.

GESN.

VII. (6) 8. Ἑπταφαεῖς ζώνας satis mihi videor declarasse nuper ad Claudia. 24, 136 et 96,

οὐράνιοι, χθόνιοί τε, πυρίδρομοι, αἰὲν ἀπειρεῖς
αὐγάζοντες ἀεὶ νυκτὸς ζοφοειδέα πέπλον,
μαρμαρυγαῖς ςίλβοντες, εὔφρονες, ἐννύχιοί τε·
ἔλθετ' ἐπ' εὐιέρου τελετῆς πολυίςορας ἄθλους,
ἐσθλοὶ ἐπ' εὐδόξοις ἔργοις δρόμον ἐκτελέοντες.

VIII. (7) ΗΛΙΟΥ θυμίαμα, λιβανομάνναν.

Κλῦθι μάκαρ, πανδερκὲς ἔχων αἰώνιον ὄμμα,
Τιτὰν χρυσαυγής, ὑπερίων, οὐράνιον φῶς.
αὐτοφυής, ἀκάμας, ζώων ἡδεῖα πρόσοψι·
δεξιὲ μὲν γενέταρ ἠοῦς, εὐώνυμε νυκτός·
κρᾶσιν ἔχων ὡρῶν, τετραβάμοσι ποσσὶ χορεύων.
εὔδρομε, ῥοιζήτωρ, πυρόεις, φαιδρωπέ, διφρευτά,
ῥόμβου ἀπειρεσίου δινεύμασιν οἶμον ἐλαύνων·
εὐσεβέσιν καθοδηγὲ καλῶν, ζαμενὴς ἀσεβοῦσιν.
χρυσολύρη, κόσμου τὸν ἐναρμόνιον δρόμον ἕλκων·
ἔργων σημάντωρ ἀγαθῶν, ὡροτρόφε κοῦρε.

10 et 11. om. Thr. 11. εὐνύχ. P. 12. εὐίερον Voff. ἐνδόξεις Dinner. p. 256. VIII. 2. χρυσαυ. Thr. 3. αὐτοφυὲς Thr. ἀκάμα vulgo. ἀκάμαν hic et 11. 9 malit Leunep. ad Coluth. p. 4. προσόψις Voff. 6. om. Thr. ῥοιζήτωρ al. in edit. Plant. Scal. Vulgo cum Ald. ῥοιζωτής. 8. δυσμεν. Ask. Voff. Thr. Ald. ζαμενὴς iam Dinner. p. 299.

9. Add. Io. Tzetz. ad Hesiodi Ἔρ. p. 7, a, pr. GESN.

VII. 9. Vide ad III. 8.

VII. 13. Ruhnkenius ad Timaei Lex. p. 28. ex H. XLVI. 2. ἀμφιθαλὴς reponendum putabat, nisi quis praeferret αὐξιθαλής.

VIII. (7) 1. Solis illam πολυωνυμίαν, et diffusam per deos omnes naturam explicare, libri opus est. Hunc hymnum speciatim illustrat Io. Diac. Alleg. ad Θεογον. Hesiodi p. 268. Cf. quae dicimus ad Fr. 28, 10. Est hic hymnus etiam inter illos, quos collectioni suae inseruit Maittairius. OESN.

VIII. (7) 5. Cf. mox v. 19. GESN.

VIII. 8. In vulg. edit. male scriptum est δυσμενὴς ἀσεβοῦσι. STEPH.

VIII. (7) 9. De hac caelesti Musica disputaui in Comm.

κοσμοκράτωρ, συρικτά, πυρίδρομε, κυκλοέλικτε,
φωσφόρος, αἰολόδεικτα, φερέσβιε, κάρπιμε, Παιάν·
αἰθαλής, ἀμίαντε, χρόνου πάτερ, ἀθάνατε Ζεῦ,
εὔδιε, πασιφαής, κόσμου τὸ περίδρομον ὄμμα,
σβεννύμενον λάμπον τε καλαῖς ἀκτῖσι φαειναῖς·
δεῖκτα δικαιοσύνης, φιλονάματε, δέσποτα κόσμου·
πιστοφύλαξ, αἰεὶ πανυπέρτατε, πᾶσιν ἀρωγέ·
ὄμμα δικαιοσύνης, ζωῆς φῶς· ὦ ἐλάσιππε,
μάστιγι λιγυρῇ τετράορον ἅρμα διώκων,
κλῦθι λόγων, ἡδὺν δὲ βίον μύστῃσι πρόφαινε.

IX. (8) ΣΕΛΗΝΗΣ θυμίαμα, ἀρώματα *.

Κλῦθι, θεὰ βασίλεια, φαεσφόρε, δῖα σελήνη·

11—15. om. Thr. 12. φωσφόρε αἰολίδικτε vulgo. αἰολόδικτε Parif. α. Dinner. p. 300. 13. αἰθαλὶς vulgo. V. leg. Αἰεθαλής. cf. 12, 1. GESN. χρ. πάτερ Ask. Voff. Parif. α. περῶν Parif. β. πέρων Ald. πέρας vulgo. 14. παμφαῆ vulgo. παμφαὴς Voff. πασιφαὴς fufp. Pierf. Verif. p. 30. 15. omittit hunc verfum Dinnerus p. 300. 16. δεῖκτα Voff. Thr. δίκτα vulgo. φιλονώμ. Thr. 19. Μάστ. λιγ. Voff. Thr. Parif. α. β. Ald. Dinner. p. 95. fed idem vulgatum, μάστιγι σὺν λιγυρῇ, habet p. 300. IX. * ἀβώματα Voff.

Soc. Gott. T. 1 p. 253. cf. 10, 6, praef. ad 33, 17. GESN.

VIII. (7) 11. Συριστά, V. Fr. 28, 14. GESN.

VIII. 12. Αἰολόδεικτα fcripfi, vt paullo poft eft δεῖκτα δικαιοσύνης.

VIII. 13. Schraderus Emend. praefat. p. VI. male corrigebat αἰθαλοεις.

VIII. (7) 16. Φιλονάματος pollit Sol dici, quatenus aquis et humoribus nutriri putabatur. GESN.

VIII. (7) 18. Ad Solem, tanquam ad oculum Dei videntem omnia, prouocant iurantes, Ἠέλιος, ὃς πάντ' ἐφορᾷς, καὶ πάντ' ἐπακούεις κ. τ. λ. GESN.

VIII. (7) 19. Cf. 16, 5. GESN.

IX. (8) * In noftro codice legitur frequenter βρῶμα et βρώματα pro ἄρωμα et ἀρώματα. Has varietates neglexi quafi errores librariorum. In Hefychio nuperrime eundem errorem obferuaui in voce θυλακοφόροι, vbi ἀρώματα male pro βρώματα legunt omnes editores. ASK.

ταυρόκερως Μήνη, νυκτιδρόμος, ἠεροφοῖτι,
ἐννυχίη, δᾳδοῦχε, κόρη εὐάστερε, Μήνη·
αὐξομένη καὶ λειπομένη, θῆλύς τε καὶ ἄρσην·
αὐγήτειρα, φίλιππε, χρόνου μῆτερ, φερέκαρπε·
ἠλεκτρίς, βαρύθυμε, καταυγάστειρα, λοχείη·
πανδερκής, φιλάγρυπνε, καλοῖς ἄστροισι βρύουσα·
ἡσυχίῃ χαίρουσα καὶ εὐφρόνῃ ὀλβιομοίρῳ·
λαμπετίη, χαριδῶτι, τελεσφόρε, νυκτὸς ἄγαλμα.
ἀστράρχη, τανύπεπλ᾽, ἑλικοδρόμε, πάνσοφε κούρη,

2. om. Thr. Τα — ος — νυκτιδ — ἡ — φοῖτη Voss. 3. ἐννυχία vulgo. Ευνυχ. Voss. 4. λειπ. μήτηρ τε χρόνοιο Thr. 5. 6. 7. 8. om. Thr. 6. νυχεια Voss. νυχία vulgo. 7. ἄστρασι Ask. P. πανδ — ις — ἄστρασι Voss. 8. ἡσυχίᾳ vulgo. ἡσυχίη Ask. εὐφροσύν᾽ vulgo. F. εὐφρόνη V. N. 9. χαροδῖτι Ask. P. χαριδῶπι Thr. χαροδῶτι vulgo. χαρόδιτι Ald. 10. Ἀστράχη P A I

IX. 2. Repetitum in duobus continuis verſibus nomen Μήνη ſuadet, vt hunc verſum ab interpolatore profectum putemus. Confirmant hanc ſuſpicionem varietates Thryllitianae. Slothouweri μόνη v. 3. i. e. μονογενής vix commemorari meretur.

IX. (8) 4. Cf. 7, 15. it. 31, 10. GESN.

IX. (8) 5. Φίλιππε. Certe Noctis currus etiam equis iunctus eſt. Claudia. 15, 213. *Humentes iam Noctis equos* appellat. GESN.

IX. (8) 6. Vid. de Luna Electra, quae diſputamus Comm. Soc. Gott. T. 3 p. 70. GESN.

IX. 6. Voſſianam lectionem νυχεία probat Schraderus in praefat. Emend. p. VI. Λοχείη, quod ego repoſui, de Diana exſtat h. XXXVI. 3.

IX. (8) 8. Huc referendus eſt locus Procli in Plato. Polit. p. 353, 6, qui cum dixiſſet, Βένδις eſſe nomen Thracium Dianae, pergit, ὥστε καὶ τοῦ Θρᾳκὸς Θεολόγου μετὰ τῶν πολλῶν τῆς σελήνης ὀνομάτων καὶ τὴν Βένδιν εἰς τὴν θεὸν ἀναπέμψαντος. Πλουτώνη τε [καὶ] Εὐφροσύνη, Βένδις τε κραταιά. Sed hic puto legendum eſſe non εὐφροσύνη, cuius vltima non bene per apoſtrophum abiicitur, ſed εὐφρόνη, quod ordinarium pene Noctis nomen ab Heſiodo inde eſt. Vid. VV. DD. ad Heſych. et nos ad Fr. 10, 5. GESN.

IX. 9. In vulg. edit. perperam etiam χαροδῖτι pro χαρο-

ἐλθέ, μάκαιρ', εὔφρων, εὐάστερε, φέγγεϊ τῷ σῷ
λαμπομένη, σώζουσα νέους ἱκέτας σέο, κούρη.

X. (9) ΦΥΣΕΩΣ θυμίαμα, ἀρώματα.

Ὦ Φύσι παμμήτειρα θεά, πολυμήχανε μῆτερ,
οὐρανίη, πρέσβειρα, πολύκτιτε δαῖμον, ἄνασσα·
πανδαμάτωρ, ἀδάμαστε, κυβερνήτειρα, παν-
αυγής,

11. εὔφρον Voſſ. 12. ἱκέτας φερίκαρπε Thr. ex v. 5. V. N. τεοὺς ἱκέτας ἐς λοχούρη vulgo. Totum v. 12. omittit Dinner. p. 704. X. 1. Φύσει — πολυμ. κούρη Voſſ. Φύσι PAI. 2. Οὐρανία Ask. Pariſ. α. β. Ἐργανία vulgo. ὑγρανία Dinner. p. 801. πολιετ. Voſſ.

δῶτι, et in verſu proxime ſequente ἀεράχη pro ἀεράρχη.

ΑΤΕΡΗ.

IX. (8) 12. Ἐς λοχούρη delendum. Nam mutilus plane verſus. Aut enim ex ſuperiori πάνσοφε κούρη repetitum, aut *es locura* ab Hiſpano quodam additum, innuere volente, ſtultum eſſe ſupplere vello locum, qui tot iam ante ſeculis mutilus fuerit. SCAL. in edit. Plantin. Verſum deſperatum feliciter, niſi fallor, curauit ingenium doctiſſimi Ruhnkenii epiſt. 2 p. 87 σώζουσ' ἁγίους ἱκέτας σεο, κούρη. Non eſt opus apud myſtas emendationis rationem reddere: modo cogitet mihi aliquis vel mediocriter Graece et Orphice doctus, ita ſcriptum fuiſſe ab auctore, ΣΩΖΟΥΣΑΓΙΟΥΣΙΚΕΤΑΣΣΕΟΚΟΥΡΗ. Haec nunc aſſequi recte curata eſſe, non eſt difficile. Sed qui primus videt, ita curandum eſſe locum, huic gratulemur. Certe Hiſpani hominis elogium, de quo modo Scaliger, hic locum non inuenit. OESN.

IX, 12. Ruhnkenii elegantem coniecturam, cui firmandae attulit h. LXXIX. εὐίερους ἐπὶ μυστιπόλους τελετὰς σέο, κούρη, propterea non totam recepi, quod lenior videretur emendatio, quam ſuppeditabat h. XLIII. 10. ἔλθετ' ἐπ' εὐφήμους τελετὰς ὁσίας νεομύστοις. Sic ibi, non νεομύστους legendum.

X. (9) 2. Οὐρανία placet Fr. Porto ap. H. Steph. Cum ſolemne epitheton Mineruae fuerit apud Athenienſes ἐργάνη· ſuſpicari licet, hic forte poni eodem intellectu, vt ſit *operum effectrix, artifex, Daedala.* Ἐργανία vtrum aliunde quoque illuſtrari poſſit, non iam habeo dicere. Πολιετ. Voſſianum non placet, quod vrbes non naturae, ſed ingenii humani opus ſunt. Verum nec

παντοκράτειρα, τετιμέν' ἀεὶ, πανυπέρτατε δαῖ-
μον·
ἄφθιτε, πρωτογένεια, παλαίφατε, κυδιάνειρα·
ἐννυχίη, πολύπειρε, σελασφόρε, δεινοκάθεκτε,
ἄψοφον ἀστραγάλοισι ποδῶν ἴχνος εἱλίσσουσα·
ἁγνή, κοσμήτειρα θεῶν, ἀτελής τε τελευτή,
κοινὴ μὲν πάντεσσιν, ἀκοινώνητε δὲ μούνη·
αὐτοπάτωρ, ἀπάτωρ, ἄρσην, πολύμητι, μεγίστη·
εὐανθής, πλοκίη, φιλίη, πολύμικτε, δαῖμον·

4. τετιμενία Ask. Voss. τετιμενία Paris. α. τετιμένα πανυπέρτατε πᾶσιν vulgo. 6. ἐννυχία P. ἐννυχία, πολύτειρε vulgo. 7. Hunc v. omittit Dinnerus. ἄσροφ. Ask. ἄψονον Voss. ἄψορον Paris. α. 10. ἀρσῇ πολ. Voss. ἀρετῇ πολύγηθε μεγίστη vulgo. Datiuos habent Ald. Dinner. 11. εὐάνθεια πλόκη, φιλία vulgo.

ausim damnare, cum pluscula sint in hoc hymno, quae in Mineruam conueniant, cum *inuita Minerua* sit, repugnante natura: homo πολιτικὸν animal: et infra v. 20 recurrit idem verbum. Fuit forte vno loco πολύτειρε, altero πολίτειρε. GESN.

X. 2. Pro hoc ἐγρανία idem Portus legendum suspicatur οὐρανία. STEPH.

X. (9) 4. Fulcias versum, si post τετιμένα addas καί· sed non efficies, vt non duriusculum sit, illud α Doricum corripi. Malim pene τετιμένε legere. Vid. v. 18. GESN.

X. 4. Bene Koenius ad Greg. Cor. p. 160. correxit τετιμέν', ἀεὶ πανυπέρτατε πᾶσιν ex hymni VIII. v. 17. Sed πᾶσιν, vt correctio illa stare posset, in δαῖμον mutandum erat. H. IV. 8. μάκαρ πανυπέρτατε δαῖμον. LXI. 9. πανύπερτατε δαῖμον.

X. (9) 6. Ἐννυχία forte, quod pleraque in obscuro, non sentientibus nobis, a natura peraguntur. GESN.

X. 6. Pro πολύτειρε crediderim legendum πολύπειρε, etiamsi postea habeatur. Nam vnum idemque epithetum interdum in eodem hymno repeti videmus. STEPH.

X. (9) 9. Ἀκοινώνητος natura: metaphysici quidam edicunt, Essentiae sunt incommunicabiles. Sed praestat pedem ab his retrahere. GESN.

X. 9. Sensus hic esse videtur. Quidquid exstat, naturae pars est; natura, nisi ipsa, nihil est. Id est nihil exstat extra naturam.

X. 10. Vulgatam lectionem, quae, etiam si ἀρετῇ πολύγηθε μεγίστῃ legatur, et barbara et languida est, sic mutaui, vt vtrumque vitii genus tolleretur.

X. (9) 11. Non dubium esse ait H. Stephanus, quin pro εὐάνθεια πλόκη alia verba substi-

ἡγεμόνη, κράντειρα, φερέσβιε, πάντροφε κούρη,
αὐτάρκεια, Δίκη· Χαρίτων πολυώνυμε πειθώ·
αἰθερίη, χθονίη τε, καὶ εἰναλίη μεδέουσα·
πικρὴ μὲν φαύλοισι, γλυκεῖα δὲ πειθομένοισιν·
πάντοφε, πανδώτειρα, κομίστρια, παμβασίλεια·
αὐξιτρόφος, πίειρα, πεπαινομένων τε λύτειρα·
πάντων μὲν σὺ πατήρ, μήτηρ, τροφὸς ἠδὲ τιθηνός·
ὠκυλόχεια, μάκαιρα, πολύσπορος, ὡριάς, ὁρμή,
παντοτεχνές, πλάστειρα, πολύκτιτε, πότνιε δαῖμον,
ἀΐδιη, κινησιφόρος, πολύπειρε, περίφρων·
ἀενάῳ στροφάλιγγι θοὸν ῥύμα δινεύουσα·
πάνρυτε, κυκλοτερής, ἀλλοτριομορφοδίαιτε·
εὔθρονε, τιμήεσσα, μόνη τὸ κριθὲν τελέουσα,

13. δίκη Voss. πολυό. P. 14. αἰθερία, χθονία, καὶ εἰναλία vulgo. 15. πικρὰ vulgo. 16. κομίστρια Voss. 17. πεπαιμένων Ask. αὐξιτρόφων πίειρα, πεπαινομένων δὲ vulgo. 20. πολύκτιστε Paris. α. β. πόντια Ask. Voss. Paris. α. β. πότνια vulgo. 21. ἀΐδια., κινησίφορε vulgo. 22. Hunc v. omittit Dinnerus. ῥύμα ἀδινεύουσα Voss. ῥύμα δινεύουσα vulgo. 24. ἔνθρονε vulgo. μητιόεσσα Voss.

tuenda sint. Quid, si πλόκη referas ad ordinem, seriem, harmoniam, qua omnia sunt inter se deuincta? GESN.

X. 11. Non dubium est, quin pro εὐάνθεια πλόκη alia verba reponenda sint. STEPH. Reposui, quod minimum videretur a vulgato recedere.

X. (9) 13. Χαρίτων πειθὼ est natura: tanto probabilior orator et poeta, quo magis naturam sequitur. GESN.

X. 17. Fortasse πεπαινομένων ὀλέτειρα scripsit. Ita XXVI. 2. Tellus παντολέτειρα.

X. (9) 19. Ὠκυλόχεια vt H. 1, 4 et 35, 8. GESN.

X. 22. Canones prosodici, quos adiunxi libro de em. rat. Gr. gr. sect. 35. τὰ εἰς μα δισύλλαβα τῷ υ παραληγόμενα συστέλλει αὐτό, καὶ παροξύνονται, ὕμα, πλύμα, πλὴν τοῦ κῦμα, θῦμα, φῦμα. Et sect. 101. τὰ εἰς μα δισύλλαβα τῷ υ παραληγόμενα συστέλλειν αὐτὸ θέλει. πλύμα, χύμα, ῥύμα· τὸ λῦμα ἐκτείνει καὶ τὸ φῦμα. Si vera est haec

σκηπτοῦχο' ἐφύπερθε, βαρυβρεμέτειρα, κρατίστη.
ἄτρομε, πανδαμάτειρα, πεπρωμένη αἶσα, πυρίπνευς·
ἀΐδιος ζωή, ἠδ' ἀθανάτη τε πρόνοια.
πάντα σὺ ἔσσι· τὰ πάντα σὺ γὰρ μόνη τάδε τεύχεις.
ἀλλά, θεά, λιτομαί σε, σὺν εὐόλβοισιν ἐν ὥραις
εἰρήνην, ὑγίειαν ἄγειν, αὔξησιν ἁπάντων.

XI. (10) ΠΑΝΟΣ θυμίαμα, ποικίλα.

Πᾶνα καλῶ κρατερόν, νόμιον, κόσμοιο τὸ σύμπαν,

25. κατίστη Ask. μεγίστη Dinnerus. 28. πάντα σοι εἰσί. vulgo. 29. λίτ. σοι Ask. 30. αὔξησι Voss. XI. 1. σκῆνος infer. Fr. Portus ap. Steph. νόμιον ex Ask. Voss. Paris. α. β. cod. Cant. Nou. Lectt. II. 5. Vulgo νόμιον abest: pro eo μεγάλυ legi apud Dinnerum in v. Πὰν obseruat Schneiderus.

grammatici, quem Herodianum esse puto, sententia, ῥύμα certe debebit ab ῥύω pro ῥέω deduci. Nam ab illo, quod trahere tuerique significat, ῥῦμα deriuatur, vnde Aeschylus, πότερον τόξυ ῥῦμα τὸ νικῶν, et Sophocles, σφαλερὸν πύργυ ῥῦμα πέλονται.

X. 25. Σκηπτόχων ἐφύπερθε. quod intelligi non potest, mutaui, licet audacius, in σκηπτοῦχο' ἐφύπερθεν. Verbum σκηπτυχεῖν non habent lexica, sed satis est, quod σκηπτυχία occurrit. Σκηπτοῦχε θεῶν h. LV. 11. Vitium ex eo ortum, quod quum σκηπτοῦχυς scriptum esset, particula genitiuum exigere videretur.

X. 29. Fallitur Gesnerus. Εὔολβα ἐν ὥραις, hic et h. XXVI. 11. XXXII. 16. eadem ac si diceret εὔολβα ἔνωρα.

X. (9) 29. Iungamus σὺν cum ἄγειν. Vid. 10, 21. 51, 16.

GESN.

XI. (10) 1. Herod. 2, 145 Ἐν Ἕλλησι νεώτατοι τῶν θεῶν νομίζονται εἶναι Ἡρακλῆς τε καὶ Διόνυσος, καὶ Πάν. Orphei consilium, receptos publicis religionibus Deos maiestate quadam naturae induere et exornare: naturam admirationi hominum commendare diuinis elogiis. Duobus MSS. fidem habendam

οὐρανὸν, ἠδὲ θάλασσαν, ἰδὲ χθόνα παμβασίλειαν,
καὶ πῦρ ἀθάνατον· τάδε γὰρ μέλη ἐςὶ τὰ Πανός.
ἐλθὲ, μάκαρ, σκιρτητὰ, περίδρομε, σύνθρονος ὥραις·
αἰγομελὲς, βακχευτὰ, φιλένθεος, ἀντροδίαιτε·
ἁρμονίην κόσμοιο κρέκων φιλοπαίγμονι μολπῇ,
φαντασιῶν ἐπαρωγὲ, φόβων ἔκπαγλε βροτείων·
αἰγονόμοις χαίρων ἀνὰ πίδακας ἠδέ τε βϐταις,
εὔσκοπε, θηρητὴρ, Ἠχϐς φίλε, σύγχορε νυμφῶν·
παντοφυὴς, γενέτωρ πάντων, πολυώνυμε δαῖμον·
κοσμοκράτωρ, αὐξητὰ, φαεσφόρε, κάρπιμε Παιάν·
ἀντροχαρὲς, βαρύμηνις, ἀληθὴς Ζεὺς ὁ κεράςης.

4. σύνθρονε vulgo. 5. φιλένθεε, ἀεροδίαιτε vulgo. 6. πομπῇ Voss. 8. hunc v. omittit Dinner. p. 612. 12. κεράτης Voss. κέρατος PAI.

putaui in reponenda voce νόμιον, nec tamen sine metu quodam, ne inter magnifica illa epitheta loco non suo νόμιος dicatur, proprio licet alias cognomine, ille Pan s. τὸ Πᾶν. Malim illud stare v. 5. GESN.

XI. 1. Franc. Portus suspicatur deesse ϐρανὸς ante κόσμοιο ad explendum versum. STEPH. Toupius Em. in Suid. T. III. p. 174. (II. 215.) Πᾶνα καλῶ κρατερὸν, θεὸν, κόσμοιο τὸ σύμπαν, coniiciebat.

XI. (10) 4. Ὧραι illae mutationes, a quibus pendet terrae fecunditas. GESN.

XI. (10) 5. Elegans Piersoni coniectura Verisl. p. 30 ἀντροδίαιτε, vt H. 31, 3. Sed hic iam est v. 12 ἀντροχαρὴς, et est, vt apparet, Pan etiam ἀεροδίαιτος. GESN.

XI. (10) 6. Planetae, vt sunt chordae septem in cithara Apollinis, ita totidem fistulae in Panis Syringe. V. 7, 9. GESN.

XI. (10) 7. Propter terrores Panicos s. τὰ πανικά. V. v. vlt. GESN.

XI. (10) 12. De Pane eodem Ioue κεράςῃ vid. ad Frag. 28, 13. GESN.

σοὶ γὰρ ἀπειρέσιον γαίης πέδον ἐςήρικται,
εἴκει δ' ἀκαμάτε πόντε τὸ βαθύῤῥοον ὕδωρ,
Ὠκεανός τε πέριξ ἐνὶ ὕδασι γαῖαν ἑλίσσων·
ἀέριόν τε μέρισμα τροφῆς, ζωοῖσιν ἔναυσμα,
καὶ κορυφῆς ἐφύπερθεν ἐλαφροτάτε πυρὸς ὄμμα.
βαίνει γὰρ τάδε θεῖα πολύκριτα σῇσιν ἐφετμαῖς·
ἀλλάσσεις δὲ φύσεις πάντων ταῖς σῇσι προνοίαις,
βόσκων ἀνθρώπων γενεὴν κατ' ἀπείρονα κόσμον.
ἀλλά, μάκαρ, βακχευτά, φιλένθεε, βαῖν' ἐπὶ λοιβαῖς
εὐιέροις· ἀγαθὴν δ' ὄπασον βιότοιο τελευτήν,
Πανικὸν ἐκπέμπων οἶςρον ἐπὶ τέρματα γαίης.

XII. (11) ΗΡΑΚΛΕΟΣ θυμίαμα, λίβανον.

Ἥρακλες ὀβριμόθυμε, μεγασθενές, ἄλκιμε Τιτάν,
καρτερόχειρ, ἀδάμαςε, βρύων ἄθλοισι κραταιοῖς,

14. ἔκε δ' ἐκαμάτε Voss. ἀκαμάτε πόντε τε βαθύσπορον vulgo. 15. ἐν vulgo. 18. σαῖσι vulgo. 19. ταῖς σαῖσι vulgo. 21. Φιένθεε Voss. XII. Dinnerus p. 507. omittit v. 7. 8. 11. 12. 14. 15. 16. vt facile patet, non quod eos in libro suo non inuenerit, sed quod nulla contineant epitheta.

XI. (10) 14. Cl. Lennep. ad Coluth. p. 128 legi vult βαθυῤῥόον. Quid si βαθυπόρον; cuius antepenultima insolentius hic producta critico veteri mutandi occasionem videtur praebuisse. GESN.

XI. 14. Lennepius ἀκαμάτε πόντε τε βαθύῤῥοον scribebat.

XI. (10) 15. Hic versus inter eos est, cuius sunt quam plurimi similes, vbi ponunt vetustissimi quique, circumflui Terram Oceano. Vid. Prael. I de navigationibus extra columnas Herculis §. 1. GESN.

XI. 19. Ὁσίαισι προνοίαις B. Slothouwerus ex H. XXV. 7. At vide h. LXXVIII. 5.

XI. 23. Οἶςρον vltimam in caesura productam habet etiam h. LXXI. 11.

XII. (11) 1. Τιτὰν est Hercules, quatenus idem per totum

αἰολόμορφε, χρόνου πάτερ, ἀΐδιος τε καὶ εὔφρων
ἄῤῥητ', ἀγριόθυμε, πολύλλιτε, παντοδυνάστα·
παγκρατὲς ἦτορ ἔχων, κάρτος μέγα, τοξότα, μάντι·
παμφάγε, παγγενέτωρ, πανυπέρτατε, πᾶσιν ἀρωγέ·
ὃς θνητοῖς κατέπαυσας ἀνήμερα φῦλα διώξας,
εἰρήνην ποθέων κουροτρόφον, ἀγλαότιμον·
αὐτοφυὴς, ἀκάμας, γαίης βλάστημα φέριστον.
πρωτογόνοις στράψας βολίσιν, μεγαλώνυμε δαῖμον,
ὃς περὶ κρατὶ φορεῖς ἠῶ καὶ νύκτα μέλαιναν,
δώδεκ' ἀπ' ἀντολιῶν ἄχρι δυσμῶν ἆθλα διέρπων·
ἀθανάτοις πολύπειρος, ἀπείριτος, ἀστυφέλικτος·

3. ἀΐδιος Ask. ἀΐδιέ τε εὔφρων vulgo. 5. οἶτος Voss. κάρτος μετὰ τόξα, καὶ μάντι vulgo. 6. ἀρογέ P. 8. Ἐρήνην P. ἀγλαόθυμον Voss. 9. ἀκύμαν V. ad 7, 3. 10. Φωλεσι — δαῖμον Voss. φολίσιν, μεγαλώνυμε ναίων vulgo.

fere hunc hymnum Sol est. Sed non ideo illum intelligam Arg. 1055. OESN.

XII. (11) 5. Quantiuis pretii emendatio Cl. Lennepii ad Coluth. p. 4, quam, laudabo, si quis post me in contextum scriptoris recipiet. Μάντις Hercules neminem offendet, qui cogitarit, eundem esse Solem, Apollinem. Et tamen obseruare etiam potuit Anton. Van Dalen Sortes Buraici Herculis et Tiburtini. Sed non obseruauit Lennepius, iam H. Stephani hanc ad h. l. annotationem esse: Staret h. m. versus παγκρατὲς ἦτορ ἔχων, καὶ κάρτος τοξότα μάντι. verum addere: sed aliud tamen ad veram lectionem desidero. OESN.

XII. 5. Staret hoc modo versus: Παγκρατὲς ἦτορ ἔχων καὶ κάρτος, τοξότα μάντι: sed aliud tamen ad veram lectionem desidero. STEPH.

XII. (11) 10. Etiam hic ingeniosus, nescio an vndiquaque felix, est Lennepius ad Coluth. p. 4 cum ita legere nos iubet Πρωτογόν' ἀστράψας βολίσι (citat. Alb. ad Hesych. V. Βολίδας) — μεγαλώνυμε παιών, quorsum pertinent θελκτήρια v. 14. Pro ναίων, δαῖμον placuit Piersono etiam Verif. p. 51. OESN.

XII. (11) 12. Hic aperte XII signa Zodiaci ponuntur: quod

ἐλθὲ μάκαρ, νόσων θελκτήρια πάντα κομίζων·
ἐξέλασον δὲ κακὰς ἄτας, κλάδον ἐν χερὶ πάλλων·
πτηνοῖς τ' ἰοβέλοις κῆρας χαλεπὰς ἀπόπεμπε.

XIII. (12) ΚΡΟΝΟΥ θυμίαμα, στύρακα.

Αἰθαλὴς, μακάρων τε θεῶν πάτερ ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν,
ποικιλόβουλ', ἀμίαντε, μεγασθενὲς, ἄλκιμε Τιτάν·
ὃς δαπανᾷς μὲν ἅπαντα καὶ αὔξεις ἔμπαλιν αὐτός·
δεσμοὺς ἀῤῥήκτους ὃς ἔχεις κατ' ἀπείρονα κόσμον·
αἰῶνος Κρόνε παγγενέτωρ, Κρόνε ποικιλόμυθε·
γαίης τε βλάστημα καὶ οὐρανοῦ ἀστερόεντος·
γέννα, Φυῆς μείωσι, Ῥέας πόσι, σεμνὲ Προμηθεῦ,
ὃς ναίεις κατὰ πάντα μέρη κόσμοιο, γενάρχα,
ἀγκυλομῆτα, φέριστε· κλύων ἱκετηρίδα φωνὴν,
πέμποις εὐόλβου βιότου τέλος αἰὲν ἄμεμπτον.

16. ἀπόπεμπε Ald. ἐπίπεμπε edd. Esch. Gesn. XIII. Dinnerus p. 427. v. 3. 4. 9. 10. omittit. 1. F. Αἰθαλὴς vt 7. 13. GESN. 4. ἀρήτους Voss. ἀῤῥήτους vulgo. F. ἀῤῥήκτους Lennep. ad Col. p. 128. 5. Αἰῶνος κόσμου Voss. 7. Γέννας Af. Voss. PAL. Φυὴ vulgo. μείοσι Voss. V. N. 10. εὔολπον Voss. εὔολβον vulgo.

ad historiam illius memorabile est. GESN.

XII. (11) 15. Κλάδον πάλλων, quasi muscae abigendae essent. GESN.

XIII. 1. Ruhnkenius ad Tim. Lex. p. 28. ἀμφιθαλὴς ex h. XLVI. 2. restituendum putabat, nisi quis praeferret αὐξιθαλής.

XIII. (12) 7. Lennep. ad Col. p. 129 Γέννα, Φυῆς μείωσι, vt conueniat cum v. 5. Scaliger forte legit μαιῶτα, respondet certe *obstetrix*. GESN.

XIII. 7. Toupius Em. in Suid. T. II. p. 95. Φυῆς μαιῶσι corrigendum putat. Faciliorem recepi Lennepii emendationem.

XIII. 10. Εὐόλβου dedi ex h. XXV. 8.

XIV. (13) ΡΕΑΣ Θυμίαμα, ἀρώματα.

Πότνα Ῥέα, θύγατερ πολυμόρφου Πρωτογόνοιο,
ἣ λῖς ταυροφόνος ἱερότροχον ἅρμα τιταίνει·
τυμπανόδουπε, φιλοιστρομανές, χαλκόκροτε κούρη,
μῆτερ Ζηνὸς ἄνακτος, Ὀλυμπίου, αἰγιόχοιο·
πάντιμ᾽, ἀγλαόμορφε, Κρόνου σύλλεκτρε μάκαιρα·
οὔρεσιν ἣ χαίρεις, θνητῶν τ᾽ ὀλολύγμασι φρικτοῖς·
παμβασίλεια Ῥέα, πολεμόκλονος, ὀβριμόθυμε·
ψευδομένη σώτειρα, λυτηριάς, ἀρχιγένεθλε·
μήτηρ μέν τε θεῶν ἠδὲ θνητῶν ἀνθρώπων.
ἐκ σοῦ γὰρ καὶ γαῖα καὶ οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθεν,

XIV. Dinnerus p. 688. omittit v. 3. 4. 6. 14. 2. ἅρμα Aſ. Pariſ. β. ταυροχόρον ἅρματι τείνεις Voſſ. ἅματι ταίνεις P A I. ἢ τ᾽ ἐπὶ ταυροφόρον ἱερότροχον ἅμμα τιταίνεις vulgo. 4. Hunc verſum inſ. Aſ. Voſſ. Pariſ. α. β. cod. Cant. Nou. Lectt. II. 3. 7. πολεμόκλονε vulgo. 10. ὕπερθε Voſſ.

XIV. (13) 2. Cum currus Rheae aſſignetur leonum potius quam taurorum, Cl. Pierſ. Veriſ. p. 32 Ταυροφόνων legi vult h. e. leonum. Firmat ex Sophocl. Philoct. 403 ſq. ſed ibi ταυροκτόνων λεόντων iungitur. Ceterum ἅρμα pro ἅμα primae edit. etiam a manu docta adſcriptum notat Doruillius ad Charit. p. 788. GESN.

XIV. 2. Praeclare Pierſonus Veriſim. I. 3. ταυροφόνων correxit. Sed idem non vidit, poſt vſ. 2. temere elapſum eſſe verſum, qui interceperit λεόντων, cum ταυροφόνων coniungendum. Res clara eſt ex Hymno 26. vſ. 3. ταυροφόνων ζεύξασα ταχύδρομον ἅρμα λεόντων. RVHNK.

Non comminiſcor, qualis eſſe verſus iſte potuerit, quem exciſiſſe putat Ruhnkenius, praeſertim quum τιταίνειν ἅρμα de iumentis tantum dicatur, nec praepoſitio ἐπὶ intelligi queat. Quare aliam emendationis viam ingreſſus ſum. Λῖς vbi ſemel oblitteratum erat, caeterae corruptiones ſponte conſequutae ſunt. Singulari ſimiliter vtitur Homerus in illo: ἱδρώσει δέ τευ ἵππος ἐΰξοον ἅρμα τιταίνων.

XIV. (13) 8. Ψευδομένη σώτειρα Splendide mendax ſeruatrix Iouis certe ſui fuit, quem ſuis mendaciis Saturni faucibus ſubduxit. GESN.

XIV. 10. Apte comparauit

καὶ πόντος, πνοιαί τε. Φιλόδρομος, ἀερόμορφε,
ἐλθέ, μάκαιρα θεά, σωτήριος εὔφρονι βουλῇ,
εἰρήνην κατάγουσα σὺν εὐόλβοις κτεάτεσσιν,
λύματα καὶ κῆρας πέμπουσ' ἐπὶ τέρματα γαίης.

XV. (14) ΔΙΟΣ θυμίαμα, στύρακα.

Ζεῦ πολυτίμητε, Ζεῦ ἄφθιτε, τήνδε τοι ἡμεῖς
μαρτυρίην τιθέμεσθα λυτήριον, ἠδὲ πρόσευξιν.
ὦ βασιλεῦ, διὰ σὴν κεφαλὴν ἐφάνη τάδε πάντα,
γαῖα θεὰ μήτηρ, ὀρέων θ' ὑψαυχένες ὄχθοι,
καὶ πόντος, καὶ πάνθ', ὁπόσ' οὐρανὸς ἐντὸς ἔταξε.
Ζεῦ Κρόνιε, σκηπτοῦχε, καταιβάτα, ὀβριμόθυμε,
παντογένεθλ', ἀρχὴ πάντων, πάντων τε τελευτή.
σεισίχθων, αὐξητά, καθάρσιε, παντοτινάκτα,
ἀστράπιε, βρονταῖε, κεραύνιε, φυτάλιε Ζεῦ·
κλῦθί μευ, αἰολόμορφε, δίδου δ' ὑγίειαν ἀμεμφῆ,

15. ευολκον Voff. XV. Dinnerus p. 288 v. 3. 4. 5. 11. omittit. 1. Πολυτίμητε Voff. Thr. πολύτιμε vulgo. 2. μαρτυρίαν vulgo. τιθέμεθα Voff. Thr. 3. διὰ σὺν — τάδε πάντα Thr. τάδε ῥεῖα vulgo. 4 et 5. om. Thr. F. ὑψαυχένες ex H. 31, 4 Leunep. ad Col. p. 129. ὑψηχεῖς vulgo. 6. Ζεῦ σκηπτ. μέγιστε, κατ. Thr. 9. ἀστραπαῖε et φυτάλμιε vulgo. Φιλτάμιε Voff. φιτάλμιε Schrad. ad Muf. p. 225. 10. μοι et δὲ ὑγείαν vulgo. In versu 2. Thryllitiani additamenti λοιβαῖσι et in v. 3. δ' ὑγείαν erat.

Schneiderus Apollonium Rhod. I. 1098 ſq.

XV. Diuerſus in hoc hymno atque in ſuperioribus ſtilus. Nec latuere recentioris aetatis veſtigia Tiedemannum p. 84.

XV. (14) 1. Verſum claudicantem non difficile eſt ſtabilire: ſed quid poeta dederit, ponere difficile eſt. Doruill. ad Charit. p. 771. coniiciebat Ζεῦ, πολύτιμε Ζεῦ, Ζεῦ ἄφθιτε, vel Ζεῦ πολυτιμότατε, Ζεῦ. Pierſo. Veriſ. p. 33 Ζεῦ πολύτιμε πάτερ κ. τ. λ. Simplicior ratio, quam poſui in Var. Lect.

GESN.

XV. (14) 2. Μαρτυρίαν λυτήριον puto eſſe teſtimonium publicum, tabellam, qua liberationem a quocunque malo aliquis ſignificat. GESN.

εἰρήνην τε θεάν, καὶ πλέτε δόξαν ἄμεμπτον.

[Pro versu 7 – 11 habet istos Thryll. quorum duo medii sunt H. 18, 20 et 21.

αὐτοπάτωρ· μακάρων τε θεῶν πάτερ ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν.
ἀλλὰ χάριν λοιβῇσι δίδε, φρεσὶν αἴσιμα πάντα.
ζωὴν δ' ὀλβιόθυμον. ὁμε δ' ὑγίειαν ἄγασσαν
εἰρήνην τε θεὸν κεροτρόφον ἀγλαότιμον·
καὶ βίον εὐθύμοισιν ἀεὶ θάλλοντα λογισμοῖς.]

XVI. (15) ΗΡΑΣ θυμίαμα, ἀρώματα.

Κυανέοις κόλποισιν ἐνημένη, ἠερόμορφε,
Ἥρη παμβασίλεια, Διὸς σύλλεκτρε μάκαιρα,
ψυχοτρόφους αὔρας θνητοῖς παρέχουσα προσηνεῖς.
ὄμβρων μὲν μήτηρ, ἀνέμων τροφέ, παντογένεθλε.
χωρὶς γὰρ σέθεν ὀδὲν ὅλως ζωῆς φύσιν ἔγνω·
κοινωνεῖς γὰρ ἅπασι κεκραμένη ἠέρι σεμνῷ.

XVI. Dinnerus p. 304. v. 4—8. omittit. 1. ἐνέμμενε Voss. ἐνημένη PAI. Parif. α. β. Dinner. p. 304. ἐνημμένη, ἀερόμ. vulgo. 2. Ἥρα vulgo. 4. μὲν διερῶν, ἀνέμων vulgo. μερ διερ. Ask. μὲν μερῶν PAI. Parif. β. μὲν μάτηρ Parif. α. μητηρ ἀνεμων Voss. ἀνέμον P. μὲν γενετὴρ Dinnerus, vnde Slothouwerus γενέτειρ'. 6. περὶ σεμνῶς vulgo. πυρὶ coni. Leanep. ad Col. p. 130. ἅπασι — ἠέρι

XVI. (15) 4. Nihil videbatur melius, quam cum Voss. eiicere διερῶν, et legere Ὄμβρων μὲν μήτηρ. GESN.

XVI. 4. Μῆτερ e cod. Ruhnkenius legit.

XVI. (15) 6. Quomodo elumbi versui consulere voluerint viri docti, indicatum. Videndum, an res ipsa satis conueniat. Ἠέρι plane repugnat, nisi missam Iunonem h. e. aëra aëri velis. Neque vero πυρὶ admiserim, quod suo versum languori relinquit, et ponit, quod nescio an poeta hic voluerit, aera semper igni permistum. Quia περικεκραμένη ἤρη s. aer est omnibus rebus. GESN.

XVI. 6. Fallitur Gesnerus, absurdum putans, Iunonem aeri mixtam dici. Non aerem ae-

πάντων γὰρ κρατέεις μόνη, πάντεσσί τ' ἀνάσσεις,
ἠερίοις ῥοίζοισι τινασσομένη κατὰ χεῦμα.
ἀλλὰ μάκαιρα θεά, πολυώνυμε, παμβασίλεια,
ἔλθοις εὐμενέουσα καλῷ γήθοντι προσώπῳ.

XVII. (16) ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ θυμίαμα, σμύρναν.

Κλῦθι, Ποσείδαον γαιήοχε, κυανοχαῖτα,
ἵππιε, χαλκοτόρευτον ἔχων χείρεσσι τρίαιναν·
ὃς ναίεις πόντοιο βαθυστέρνοιο θέμεθλα,
ποντομέδων, ἁλίδουπε, βαρύκτυπος, ἐννοσίγαιε,
κυμοθαλής, χαριτῶπα, τετράορον ἅρμα διώκων,
εἰναλίοις ῥοίζοισι τινάσσων ἁλμυρὸν ὕδωρ·
ὃς τριτάτης ἔλαχες μοίρης βαθὺ χεῦμα θαλάσσης,
κύμασι τερπόμενος, θηρσίν θ' ἅμα, πότνιε δαῖμον.
ἕδρανα γῆς σώζοις καὶ νηῶν εὔδρομον ὁρμήν,
εἰρήνην, ὑγίειαν ἄγων, ἠδ' ὄλβον ἀμεμφῆ.

[εἰς Ποσειδῶ hunc hymnum habet Thryll. n. IV.

Κλῦθι Ποσειδάων, Ζηνὸς παῖ πρεσβυγένεθλε,
οὐρανίων μακάρων τε θεῶν πάτερ ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν.
ὃς ναίεις κορυφαῖος ἐπ' Οὐλύμποιο καρήνων
δεύτερος ἐκ Διὸς εἰληχὼς πάντεσσιν ἀνάσσειν.
ἵππιε, χαλκοτόρευτον ἔχων χείρεσσι τρίαιναν.

Dorn. ad Charit. p. 171. 7. Πάντως Voſſ. 8. ῥοίζησι Voſſ. XVII. 3. Pro θέμεθλα Dinnerus p. 661. τρίαιναν habet, e v. praecedente. 4. Ποντομεδων Voſſ. 4. βαρύκτυπε vulgo. 7. ἔλαβες Aſ. 8. θηρσί Aſ. πότνια vulgo. 9. Ἑδρανα γῆς Aſ. Ἑδρὰν ἄγεις σώζοις Voſſ. 10. εἰδ' ὄλβον Voſſ. XVII. 2, 4. πάντων Thr. F. πάντεσ-

ri, ſed numen deae aeri mixtum, i. e. deam aerem eſſe poeta dicit.

XVII. 8. Πότνιε δαῖμον ſcripſi ex h. X. 20. Communes hae appellationes repeti ſolent.

εὐρύμεδον, χαριτῶπα, τετράορον ἅρμα διώκων.
ὦ 'ναξ ποντοκράτωρ, ἱερώτατος, ἀγλαότιμε,
σεμνοῖς μυςοπόλοις χαίρων ὁσίοις τε σεβασμοῖς,
ἵλαος εἴης, εὐτυχίην μύςῃσι προφαίνων.)

XVIII. (17) ΕΙΣ ΠΛΟΥΤΩΝΑ *.

Ὦ τὸν ὑποχθόνιον ναίων δόμον, ὀβριμόθυμε,
Ταρτάριον λειμῶνα βαθίσκιον ἠδὲ λιπαυγῆ,
Ζεῦ χθόνιε σκηπτοῦχε, τάδ' ἱερὰ δέξο προθύμως·
Πλούτων, ὃς κατέχεις γαίης κληῖδας ἁπάσης,
πλουτοδοτῶν γενεὴν βροτέην καρποῖς ἐνιαυτῶν.
ὃς τριτάτης μοίρης ἔλαχες χθόνα παμβασίλειαν,
ἕδρανον ἀθανάτων, θνητῶν ςήριγμα κραταιόν·
ὃς θρόνον ἐςήριξας ὑπὸ ζοφοειδέα χῶρον,
τηλεπόρον τ', ἀκάμαντα, λιπόπνοον, ἄκριτον ᾅδην,
κυάνεόν τ' Ἀχέρονθ', ὃς ἔχει ῥιζώματα γαίης.
ὃς κρατέεις θνητῶν θανάτου χάριν, ὦ πολυδέγμον,

ειν GESN. 7. ἄναξ παντοκράτορ ἱερώτατε, et v. 8. μυσοπόλοις et v. 9 μύσαισι vulgo. XVIII. * ΤΥΦΩΝΑ AC Voſſ. PAI. Pariſ. α. 1. Ὁ τὸν ἐπιχθ. Voſſ. 3. σκηπτοῦχε P. δέξοπρο θύμως PAI. 4. Πλούτωνος ὃς κατ. Voſſ. 7. ἕδραν vulgo. Ἕδρανον Valck. ad Eurip. Phoen. v. 1451. κραταιῶν Voſſ. 11. ὁ κρ. Eſch. Sed ὃς, quod habet etiam Pariſ. α. defendit Valk. ad Eurip. Phoen. 1451. κρατεῖς Voſſ. πολυδαῖμον vulgo.

XVIII. * In vulgat. edit. perperam ΕΙΣ ΤΥΦΩΝΑ.

STEPH.

XVIII. 9. Ἀκάμαντα Orcum non potuit aliter dicere, niſi quod continuo mortuos reciperet. Alioquin ἀδάμαντα legi oporteret, quod non ſolum lapidem ſignificare ex Heſychio diſcimus.

XVIII. 11. Πολυδέγμον emendatio eſt Ruhnkenii ad Hom. h. Cer. v. 9.

Εὔβουλ᾽· ἁγνοπόλου Δημήτερος ὅς ποτε παῖδα
νυμφεύσας λειμῶνος ἀποσπαδίην διὰ πόντου,
τετρώροις ἵπποισιν ὑπ᾽ Ἀτθίδος ἤγαγες ἄντρον,
δήμου Ἐλευσῖνος, τόθι περ πύλαι εἰσ᾽ Ἀΐδαο.
μοῦνος ἔφυς ἀφανῶν ἔργων φανερῶν τε βραβευτής.
ἔνθεε, παντοκράτωρ, ἱερώτατος, ἀγλαότιμε,
σεμνοῖς μυστοπόλοις χαίρων ὁσίοις τε σεβασμοῖς·
ἵλαον ἀγκαλέω σε μολεῖν κεχαρηότα μύσταις.

XIX. (18) ΚΕΡΑΥΝΙΟΥ Διὸς θυμίαμα, στύρακα.

Ζεῦ πάτερ, ὑψίβρομον πυρσαυγέα κόσμον ἐλαύνων,
στράπτων αἰθερίου στεροπῆς πανυπέρτατον αἴγλην,
παμμακάρων ἕδρανον θείαις βρονταῖσι τινάσσων,

12. Εὔουλ᾽ Voss. 13. ἀποσπαδάην vulgo. ἀποσπαστὴν Portus ap. Steph. Malim ἀποσπαδίην. GESN. 15. εἰς Ass. A. 17. ἱερότιμε ἀγλαώτατε Voss. ἱερώτατε vulgo. 18. μοσοπ. Ass. μυσοπόλοις vulgo. XIX. 1. ὑψίδρομον πυραυγέα vulgo. ὑψιβρο. Piers. Verist. p. 35. πυρσαυγέα susp. Doru. ad Charit. p. 775. probante Piersono et Ruhnkenio in Ep. crit. p. 232. 2. Στράπτων Voss. 3. Μακάρων Voss. βρονταῖσι vulgo.

XVIII. (17) 12. Εὔβουλ᾽. Quam commune sit hoc nomen, ostendit noster Index. Plutonique quam apte conueniat. GESN.

XVIII. 13. Ἀποσπάδιον e veteri lexico memorat Stephanus in Thesauro.

XVIII. (17) 16. Ἀφανῆ ἔργα simpliciter videntur ᾅδης ille vel ᾅδης, status et vniuersitas omnium, quae sunt illa quidem aut esse ponuntur, sed sensus nostros fugiunt. Multum hac de significatione disputaui in Diss. de Ψυχαῖς Hippocratis, quae habetur in Commentariis Soc. Gotting. T. 1. GESN.

XVIII. (17) 18. Cl. Lennep. ad Coluth. p. 130 malit μυστιπόλοις, quo alias vtitur noster. Sed hic statim μύστας appellat: et Plutonem fauere μυστοπόλοις ipse Orpheus fuerat in sua Eurydice expertus. GESN.

νάμασι παννεφέλοις στεροπὴν φλεγέθουσαν ἀναίθων·
λαίλαπας, ὄμβρους, πρηστῆρας, κρατερούς τε κεραυνούς,
παμφλέκτους, κραιπνούς, φρικώδεας, ὀβριμοθύμους,
βάλλων εὐροθίους, φλογερούς, νεφέεσσι καλύπτων
πτηνὸν ὅπλον δεινόν, κλονοκάρδιον, ὀρθοέθειρον,
αἰφνίδιον, βρονταῖον, ἀνίκητον βέλος ἁγνὸν
ῥοίζου ἀπειρεσίου δινεύμασι, παμφάγον ὁρμῇ,
ἄρρηκτον, βαρύθυμον, ἀμαιμάκετον, πρηστῆρος
οὐράνιον βέλος ὀξὺ καταιβάτου αἰθαλόεντος.
ὃν καὶ γαῖα πέφρικε θάλασσά τε παμφανόωσα,
καὶ θῆρες πτήσσουσιν, ὅταν κτύπος οὔας ἐσέλθῃ·

4. ἀναίων Voss. 5. κεραυνὸς Ald. 6. Hic versus vulgo post v. 7. legebatur. κρατερὸς vulgo. 7. ἐς ῥοθίους vulgo. βελέεσσι vulgo. 8. χρονοκάρδιον vulgo. Quid si τρομοκάρδ. vel potius κλονοκάρδιον? Hoc etiam susp. H. Steph. GESN. ὀρθοκάρηνον Voss. 10. Ροιζον Voss. 11. Αρρητον Voss. 13. παμφαίνουσα Voss. 14. πτήσσουσιν Ald. πτυσσουσιν Voss. πτήσσασιν Esch. ακτυπος Voss.

XIX. 5. 6. 7. Κραιπνούς τε κεραυνοὺς emendat B. Slothouwerus. Melius visum est, hanc emendationem v. 6. adhibere, quem quum post hunc, βάλλων, legeretur, ante eum collocaui. Aliter locus intelligi non poterat. Βελέεσσι ex νεφέεσσι corruptum esse, apertum est. V. vers. 16. 17. Dictio hunc hymnum aliquanto Onomacriteis recentiorem esse arguit.

XIX. (18) 8. De duabus coniecturis in V. L. propositis ita mihi placet posterior, vt vix dubitem, esse ab auctore: ita pulchre iungerentur effectus terrifici fulminis ac tonitru, turbare et agitare cor, tum erigere pilos. Praeterea pono dictantem balbum aliquem, ille χρόνον et κλόνον vix distinguet, vt H. 28. 13 χλοοκάρποις et χροοκ. GESN.

XIX. 8. Aut valde fallor, aut mendosum est hoc vocabulum χρονοκάρδιε: quod tamen pro eo reponam aliud mihi in mentem nunc non venit, quam κλονοκάρδιε, quasi dicas, *corda quatiens*, metu videlicet. STEPH. Sic etiam Wakefield. Silu. crit. II. p. 91. qui praeterea in sequente versu ἀργὸν pro ἁγνὸν scribendum putat.

μαρμαίρει δὲ πρόσωπ᾽ αὐγαῖς, σμαραγεῖ δὲ κεραυνὸς
αἰθέρες ἐν γυάλοισι· διαῤῥήξας δὲ χιτῶνα,
οὐράνιον προκάλυμμα, χαλᾷς ἀργῆτα κεραυνόν.
ἀλλὰ μάκαρ, θυμὸν βαρὺν ἔμβαλε κύμασι πόντου,
ἠδ᾽ ὀρέων κορυφῇσι· τὸ σὸν κράτος ἴσμεν ἅπαντες.
ἀλλὰ χάριν λοιβῆς σὺ δίδου φρεσὶν αἴσιμα πάντα,
ζωήν τ᾽ ὀλβιόθυμον, ὁμοῦ θ᾽ ὑγίειαν ἄνασσαν,
Εἰρήνην τε θεὸν κουροτρόφον, ἀγλαότιμον,
καὶ βίον εὐθύμοισιν ἀεὶ θάλλοντα λογισμοῖς.

15. Μαρμαίρει Voss. 17. Vulgo βάλλεις. An βαλεῖς; GESN. κεραυνὸν Asc. 18. θυμὸν ὄβριμον vulgo. 19. κορυφαῖσι vulgo. κράτο οἴσμεν P. 20. λοιβαῖσι δίδου vulgo. 21. ἅπασαν Voss. 21. Vulgo omissus. Inserunt Asc. Paris. α. β. cod. Cant. Nou. Lectt. II. 8. et Voss. nisi quod hic θοον pro θεόν.

XIX. (18) 17. Si pro βάλλεις reponatur aliud verbum, stabit versus. Nisi forte quis maiorem depravationem huic loco subesse suspicetur, et προθέλυμνα legendum pro προκάλυμμα. H. STEPH.

XIX. (18) 17. Sed Scaligeranis notis edit. Plant. additum: H. Stephanus hunc versum ita emendandum putat, οὐράνιον βάλλεις προκάλυμμ᾽ ἀργῆτα κεραυνόν: quod mihi non placere fateor. Nam sic facit κεραυνὸν προκάλυμμα, cum nubes potius sit vestimentum Dei, quo rupto fulmen prosilit. Sic sancti etiam nostri poetae. GESN.

XIX. 17. Qui H. Stephanum verborum ordinem mutasse tradunt, non videntur animaduertisse, cum sic fortasse scribendum putasse: διαῤῥήξας δὲ χιτῶνα οὐράνιον, βάλλεις προθέλυμν᾽ ἀργῆτα κεραυνόν. B. Slothouwerus ἀφίεις coniecit. Malui ego librorum vestigiis insistere: nec χαλᾷν ab huius hymni dictione abhorret. Βροντὴν χαλᾷν, sed obsceno significatu, dixit Sotades apud Athenaeum p. 621.

XIX. (18) 18. Cf. H. 35, 16 et Argon. 385. GESN.

XIX. 18. Βαρὺν emendatio est B. Slothouweri.

XX. (19) ΔΙΟΣ ἀστραπέως * θυμίαμα, λιβανομάνναν.

Κικλήσκω μέγαν, ἁγνόν, ἐρισμάραγον, περίφαντον,
ἠέριον, φλογόεντα, πυρίβρομον, ἠεροφεγγῆ,
ἀστράπτοντα σέλας νεφέων παταγοδρόμῳ αὐδῇ,
φρικώδη, βαρύμηνιν, ἀνίκητον θεὸν ἁγνόν,
ἀστραπέα Δία, παγγενέτην, βασιλῆα μέγιστον,
εὐμενέοντα φέρειν γλυκερὴν βιότοιο τελευτήν.

XXI. (20) ΝΕΦΕΛΩΝ * θυμίαμα, σμύρναν.

Ἠέριοι νεφέλαι, καρποτρόφοι, οὐρανόπλαγκτοι,
ὀμβροτόκοι, πνοιῇσιν ἐλαυνόμεναι κατὰ κόσμον·
βρονταῖαι, πυρόεσσαι, ἐρίβρομοι ὑγροκέλευθοι·
ἠέρος ἐν κόλπῳ πάταγον φρικώδε' ἔχουσαι·
πνεύμασιν ἀντίσπαστοι ἐπιδρομάδην παταγεῦσαι,
ὑμέας νῦν λίτομαι, δροσοείμονες, εὔπνοοι αὔραις,
πέμπειν καρποτρόφους ὄμβρους ἐπὶ μητέρα γαῖαν.

XX. * ἀστραπτέω Voss. 1. Κικλησκεν Voss. 2. ἀέριον et πυρίδρομον ἀεροφεγγῆ vulgo. πυρίβρ. Piers. Verif. p. 33. 3. πατ — ον αὐγῇ Voss. 5. Ἀστραπέα etiam Af. Parif. α. Voss. ἀστραπτέα al. XXI. * ΝΕΦΩΝ Af. Parif. α. Νεῶν P. 2. οβριμοτοκοι Voss. πνοιαῖσιν vulgo. 3. ἐρίβροι Voss. ὑδροκέλευθοι vulgo. 4. ἀέρος et φρικώδη vulgo. 5. ἀντισπάστοις Voss. 6. ὑμᾶς vulgo. εὔπνοι Voss.

XX. 4. Αἰνὸν B. Slothouwerus, ἀργὸν Wakefieldius in Silva crit. vol. II. p. 92. coniicit.

XXI. 3. ὑγροκέλευθοι dedi ex XXII. 6. XXIV. 2. LI. 13. LXXX. 3. LXXXIII. 7. Eadem etiam Schneideri sententia est.

XXI. (20) 4. Abresch. in Addend. et corrig. ad Aesch. p. 648 emendare dicitur: Ἀέρος ἐκ κόλπου πατ. φρικώδεα χεῦσαι.

GESN.

XXII. (21) ΤΗΘΥΟΣ * θυμίαμα, λιβανομάνναν.

Ὠκεανοῦ καλέω νύμφην γλαυκώπιδα Τηθύν,
κυανόπεπλον ἄνασσαν, εὔτροχα κυμαίνουσαν,
αὔραις ἡδυπνόοισι πατασσομένην περὶ γαῖαν.
θραύουσ' αἰγιαλοῖσι πέτρῃσί τε κύματα μακρά,
εὐδινοῖς ἁπαλοῖσι γαληνιόωσα δρόμοισιν,
νηυσὶν ἀγαλλομένη, θηροτρόφος, ὑγροκέλευθε·
μήτηρ μὲν Κύπριδος, μήτηρ νεφέων ἐρεβεννῶν,
καὶ πάσης πηγῆς νυμφέων νασμοῖσι βρυούσης·
κλῦθί μευ, ὦ πολύσεμνε, καὶ εὐμενέουσ' ἐπαρήγοις,
εὐθυδρόμοις οὖρον νηυσὶν πέμπουσα μάκαιρα.

XXIII. (22) ΝΗΡΕΩΣ θυμίαμα, σμύρναν.

Ὦ κατέχων πόντου ῥίζας, κυαναυγέτιν ἕδρην,
πεντήκοντα κόρῃσιν ἀγαλλόμενος κατὰ κῦμα,
καλλιτέκνοισι χοροῖς, Νηρεῦ, μεγαλώνυμε δαῖμον·
πυθμὴν μὲν πόντου, γαίης πέρας, ἀρχὴ ἁπάντων·

XXII. * Vulgo ΘΑΛΑΣΣΗΣ. 1. τηθὴν Voss. 3. ταρασσομένην Voss. 5. Εὐδίνοις Voss. εὐδεινοῖς vulgo. 6. θηροτρόφε vulgo. 6. ναυσὶν vulgo. 8. Dinnerus v. 8. omittit: νυμφῶν vulgo. βρυούσαις Voss. 9. μοι vulgo. 10. ναυσὶν vulgo. XXIII. 2. κόραισι vulgo. 3. Νηρεῦ Voss. 4. Πυθμὴν μὴν Voss.

XXII. * Recte Dinnerus p. 749. animaduertit hunc hymnum Τηθύος, non Θαλάσσης inscribi debere.

XXII. 1. Vide ad Argon. 337.

XXII. 5. Vide Hesych. in εὐδινά.

XXIII. (22) 2. Vt 23, 3. GESN.

XXIII. (22) 4. Orphica igitur illa Thaletis sententia de ortu omnium ex aqua. cf. 24, 2. GESN.

ὃς κλονέεις Δηοῦς ἱερὸν βάθρον, ἤν και πνοιὰς
ἐν μυχίοις κευθμῶσιν ἐλαυνομένας ἀποκλείεις·
ἀλλά, μάκαρ, σεισμοὺς μὲν ἀπότρεπε, πέμπε δὲ μύσταις
ὄλβον τ', εἰρήνην τε, καὶ ἠπιόχειρ' ὑγίειαν.

XXIV. (23) ΝΗΡΗΙΔΩΝ θυμίαμα, ἀρώματα.

Νηρέος εἰναλίου νύμφαι καλυκώπιδες ἁγναί,
φρίκιαι, ἐμβύθιαι, χοροπαίγμονες, ὑγροκέλευθοι,
πεντήκοντα κόραι περὶ κύμασι βακχεύουσαι,
Τριτώνων ἐπ' ὄχοισιν ἀγαλλόμεναι περὶ νῶτα
θηροτύποις μορφαῖς, ὧν βόσκει σώματα πόντος·
ἄλλοι θ' οἳ ναίουσι βυθόν, Τριτώνιον οἶδμα,
ὑδρόδρομοι, σκιρτηταί, ἑλισσόμενοι περὶ κῦμα,

5. πνοὰς Voss. 6. Ἐννυχίοις — ἀποκλείῃς Voss. ἀποκλείοις vulgo. 8. ὄλβον ἐπ' εἰρήνην τε καὶ ὀλβιόχειρον ὑγείην vulgo. XXIV. 1. Νηρέως vulgo. Νηρέος Dinner. p. 637. 538. qui v. 4. 5. 6. 9—12. omittit. ἁγναῖς Voss. ἁγνοῖς P. 2. σφράγιαι, βύθιαι, χαροπαίγμονες vulgo. 4. τριτώων Paris. a. 5. σόμαθ' Voss. σώμαθ' ὁ vulgo. 7. Ὑδροδρόμοι Esch. ὑδροδόμοι vulgo, etiam Pa-

XXIII. 8. Legendum: πέμπε δὲ μύσταις ὄλβον ἐπ' εἰρήνην τε καὶ ἠπιόχειρον ὑγείην. Librarius ὀλβιόχειρον scripsit, oculis ad praecedens ὄλβον aberrantibus. Hymn. 28. vs. 18. ex emendatione Piersoni ad Moer. Att. p. 380. εἰρήνῃ θάλλουσα καὶ ἠπιοχείρῳ ὑγείᾳ, καὶ βίῳ εὐόλβῳ. Hymn. 83. vs. 8. ὄλβον ἐπιπνείουσα καὶ ἠπιόχειρον ὑγείαν. Incertus poeta Anthol. I. 57. p. 84. de Apolline medico: ἤπιον, εὐμενῆ, ἡδύθροον, ἠπιόχειρα. RVHNK. Non persanatum esse ab Ruhnkenio hunc locum vel illa, ὄλβον ἐπ' εἰρήνην τε, monstrant. Haec igitur correxi, admissa in vltimis verbis emendatione, quam in h. 83. fecit Porsonus ad Eurip. Orest. 229.

XXIV. (23) Conf. Argonaut. 334 sqq. quem citari video a Steucho Eug. de perenni Philos. 7, 11 p. 434. GESN.

XXIV. 2. Quid sint σφράγιαι, vix, puto, erit, qui doceat. Quare φρίκιαι, (ab horrore maris) ἐμβύθιαι scripsi. Ἐμβύθιοι μάκαρες sunt in Argon. v. 336. Tum etiam χοροπαίγμονες dedi, cuius simile est χορομανὴς h. LII. 7.

XXIV. 7. Quod in Eschenba-

ποντοπλάνοι δελφῖνες, ἁλιῤῥόθιοι, κυαναυγεῖς·
ὑμέας κικλήσκω πέμπειν μύσταις πολὺν ὄλβον·
ὑμεῖς γὰρ πρῶται τελετὴν ἀνεδείξατε σεμνὴν
εὐΐερυ Βάκχοιο καὶ ἁγνῆς Φερσεφονείης,
Καλλιόπῃ σὺν μητρὶ καὶ Ἀπόλλωνι ἄνακτι.

XXV. (24) ΠΡΩΤΕΩΣ θυμίαμα, στύρακα.

Πρωτέα κικλήσκω, πόντου κληῖδας ἔχοντα,
πρωτογενῆ, πάσης φύσεως ἀρχὰς ὃς ἔφηνεν,
ὕλην ἀλλάσσων ἱερὴν ἰδέαις πολυμόρφοις,
πάντιμος, πολύβουλος, ἐπιστάμενος τά τ' ἐόντα,
ὅσσα τε πρόσθεν ἔην, ὅσα τ' ἔσσεται ὕστερον αὖτις·
πάντα γὰρ ἐν Πρωτεῖ πρώτη φύσις ἐγκατέθηκεν.
ἀλλά, πάτερ, μόλε μυστιπόλοις ὁσίῃσι προνοίαις,
πέμπων εὐόλβου βιότου τέλος ἐσθλὸν ἐπ' ἔργοις.

XXVI. (25) ΓΗΣ θυμίαμα, πᾶν * σπέρμα, πλὴν κυάμων καὶ ἀρωμάτων.

Γαῖα θεά, μῆτερ μακάρων, θνητῶν τ' ἀνθρώπων,

rif. α. ἑλισσόμεναι Dinner. p. 538. 9. Ὑμᾶς om. Voff. ὑμᾶς vulgo. 11. Περσεφ. Voff. Φερσεφόνειν P. XXV. Dinnerus p. 677. affert v. 1. 2. tum quasi continuos v. 4. 5. 5. 3. ἰδέαις Af. 4. πομβυλος Voff. F. πάμβυλος. GESN. 6. γὰρ πρωτεῖ Voff. Ald. ὁσίαισι vulgo. 8. Dinner. p. 149. ἔργον habet. XXVI. * πᾶν σπ. πλάναμων Voff.

chiana editione, vitiis plenissima, haud dubie per errorem legitur, ὑδροδρόμοι, praeferendum duxi vulgatae lectioni. Languida illa est, praesertim ob ea, quae praecedunt, multoque minus poetica. Si diligenter collati sunt codd. Parisini cum ed. Eschenbachii, credas nostram lectionem in Paris. β. esse.

XXV. (24) 2. Eadem fere de Nereo H. 22, 4. GESN.

πάντροφε, πανδώτειρα, τελεσφόρε, παντολέτειρα,
αὐξιθαλής, φερέκαρπε, καλαῖς ὥρῃσι βρύουσα·
ἕδρανον ἀθανάτου κόσμου, πολυποίκιλε κούρη,
ἣ λοχίαις ὠδῖσι κύεις καρπὸν πολυειδῆ·
αἰδίη, πολύσεπτε, βαθύστερν', ὀλβιόμοιρε,
ἡδυπνόοις χαίρουσα χλόαις, πολυάνθεμε δαῖμον·
ὀμβροχαρής, περὶ τὴν κόσμος πολυδαίδαλος ἄστρων
εἰλεῖται φύσει ἀενάῳ καὶ ῥεύμασι δεινοῖς.
ἀλλὰ μάκαιρα θεά, καρποὺς αὔξοις πολυγηθεῖς,
εὐμενὲς ἦτορ ἔχουσα, σὺν εὐόλβοισιν ἐν ὥραις.

XXVII. (26) ΜΗΤΡΟΣ ΘΕΩΝ θυμίαμα, ποικίλα.

Ἀθανάτων θεότιμε θεῶν μῆτερ, τροφὲ πάντων,
τῇδε μόλοις κράντειρα θεά, σέο πότνι' ἐπ' εὐχαῖς,
ταυροφόνων ζεύξασα ταχύδρομον ἅρμα λεόντων,
σκηπτοῦχε κλεινοῖο πόλου, πολυώνυμε, σεμνή·
ἣ κατέχεις κόσμοιο μέσον θρόνον, οὕνεκεν αὐτὴ
γαῖαν ἔχεις, θνητοῖσι τροφὰς παρέχουσα προσηνεῖς.
ἐκ σέο δ' ἀθανάτων τε γένος θνητῶν τ' ἐλοχεύθη·
σοὶ ποταμοὶ κρατέονται ἀεὶ καὶ πᾶσα θάλασσα·
Ἱστίη αὐδαχθεῖσα· σὲ δ' ὀλβοδότιν καλέουσιν,

2. παντόδ. Esch. 5. ὥραισι vulgo. 6. αἰδία vulgo. 7. πολυάνθεμε Pierf. Verif. p. 54 vt alias. (ex H. 40, 17. 43, 2.) πολυανθέσι vulgo. 8. ἣν vulgo. 9. ἀεννάῳ Af. PAI. quid fi δίνης; OBSX. 11. ὀλβείοισιν Voff. εὐόλβοισιν Lennep. ad Col. p. 131: vt 9, 29. 31, 16. XXVII. 7. 8. Dinnerus p. 429. omittit. 9. Ἱστία vulgo. Ἱστία δ' Dinnerus. Ἑστία Af. Parif. 2. Voff. αὐδάχθης· σὲ δὴ vulgo. ὀλβοδότην Voff.

παντοίων ἀγαθῶν θνητοῖς ὅτι δῶρα χαρίζῃ.
ἔρχεο πρὸς τελετήν, ὦ πότνια, τυμπανοτερπής,
πανδαμάτωρ, Φρυγίης σώτειρα, Κρόνυ συνόμευνε,
Οὐρανόπαι, πρέσβειρα, βιοθρέπτειρα, φίλοιςρε·
ἔρχεο γηθόσυνος, κεχαρισμένη εὐσεβίῃσιν.

XXVIII. (27) ΕΡΜΟΥ θυμίαμα, λίβανον.

Κλῦθί μευ, Ἑρμεία, Διὸς ἄγγελε, Μαιάδος υἱέ,
παγκρατὲς ἦτορ ἔχων, ἐναγώνιε, κοίρανε θνητῶν,
εὔφρων, ποικιλόβυλε, διάκτορος, Ἀργειφόντα,
πτηνοπέδιλε, φίλανδρε, λόγυ θνητοῖσι προφῆτα·
γυμνάσιν ὃς χαίρεις, δολίαις τ' ἀπάταις, ὀφιῦχε·
ἑρμηνεῦ πάντων, κερδέμπορε, λυσιμέριμνε·
ὃς χείρεσσιν ἔχεις εἰρήνης ὅπλον ἀμεμφές·
Κωρυκιῶτα, μάκαρ, ἐριύνιε, ποικιλόμυθε,
ἐργασίαις ἐπαρωγέ, φίλε θνητοῖς ἐν ἀνάγκαις·

11. τελευτὴν Voss. τυμπανοτέρπη vulgo. τυμπανοτερπῆ Dinner. p. 429. XXVIII. 1. μοι Voss μυ vulgo. 2. Παγκρατες Voss. 3. διάκτορε vulgo. 4. Πτηνοπέδη. Af. 5. δολ. δαπάνης πτολιῦχε Voss. τροφιῦχε vulgo. 8. Κωρυκ. Voss. V. N. ἀπὸ τῦ Κωρυκίυ ἄντρυ ἐν Παρνασῷ, ἐν ᾧ αἱ Μῦσαι ἐτιμῶντο. Scholion marg. in altero Parisiensium.

XXVIII. 5. Elegantem Schneideri coniecturam, ὀφιῦχε, recepi.

XXVIII. (27) 8. Inter hunc versum et proximo praecedentem interiecta habentur haec verba in quibusdam edit. perinde ac si versum efficerent, Τῷ ὄρει ἐν ᾧ αἱ μῦσαι ἐτιμῶντο ὥσπερ καὶ ἐν τῷ ἑλικῶνι· quum tamen manifestum sit esse scholium, quod quum vocabulo κωρυκιῶτα adscriptum esset, ex margine in contextum irrepserit. H. STEPH.

XXVIII. (27) 8. Breuiter dicam. Scholiasta Stephanianus aliquid cogitabat de loco Herodoti 8, 36 vbi Delphorum quidam ἀνέβησαν ἐς τῦ Παρνησσῦ τὰς κορυφὰς, καὶ ἐς τὸ Κωρύκιον ἄντρον ἀνηνείκαντο. Sed noster sine dubio respicit ad illud suum antrum Mercurii, cuius admirabilem picturam dedit Lap. Pro. 17 sqq. Illud porro antrum Corycium appellatum fuit forte ad similitudinem illius celebratissimi in Cilicia antri, cuius

γλώσσης δεινὸν ὅπλον, τὸ σεβάσμιον ἀνθρώποισιν·
κλῦθί μευ εὐχομένε, βίοτε τέλος ἐσθλὸν ὀπάζων,
ἐργασίῃσι, λόγε χάρισιν, καὶ μνημοσύνῃσιν.

XXIX. (28) ΥΜΝΟΣ Περσεφόνης.

Περσεφόνη, θύγατερ μεγάλε Διός, ἐλθέ, μάκαιρα,
μενογένεια θεά, κεχαρισμένα δ' ἱερὰ δέξαι·
Πλέτωνος πολύτιμε δάμαρ, κεδνή, βιοδῶτι·
ἣ κατέχεις Ἀΐδαο πύλας ὑπὸ κεύθεα γαίης,
Πραξιδίκη, ἐρατοπλόκαμος, Δηῦς θάλος ἁγνόν,
Εὐμενίδων γενέτειρα, καταχθονίων βασίλεια·
ἣν Ζεὺς ἀῤῥήτοισι γοναῖς τεκνώσατο κέρην.

12. ἐργασίαισι vulgo. χάριν Voſſ. XXIX. Dinnerus p. 633. v. 4. 7. 16—20. omittit. 1. δάειρα coni. Herſ. p. 55. ex Schol. Apollo. 3. 845 ſq. 3. βιοδώτη Voſſ. 4. κεύχεα Aſ. 5 ἐρατοπλόκαμε Διὸς vulgo. Δηῦς Lennep. ad Col. p. 151. 6. ὑποχθονίων vulgo.

amabiles nobis deſcriptiones Strabo 14 et Mela 1. 13 reliquere. Aut contra potius homines fabuloſi antri Orphici nomen tribuere illi Cilicio. Ceterum ſine dubio Cebes Orphicum illud antrum intelligit, cum in deſcribenda felicitate ſui iam beati Philoſophi (p. 107 Schroed.) πανταχοῦ, inquit, ἐστὶν αὐτῷ ἀσφάλεια ὥσπερ τὸ κωρύκιον ἄντρον ἔχοντι. Ab hoc igitur antro Mercurium κωρυκιώτην hic dici, mihi quidem dubium non eſt. ORSN.

XXVIII. 10. Τὸ eſt ὅ, et intelligendum ἐστίν.

XXVIII. (27) 11. Τέλος ἐσθλὸν non ad ipſam vitam tantum referri puto, ſed ad partes illius et actus, qui hic memorantur. Τέλος hic eſt, vnde τελεσφόρος dicitur et τελεσφορεῖν. ORSN.

XXIX. 5. Lennepii coniecturam probat Toupius Em. in Suid. II. p. 95. Praetuliſſem, quod ſaepiſſime cum Διὸς permutatum inuenitur, Ζηνός, niſi Cereris nusquam, Iouis, vt patris Proſerpinae, bis iam mentio fieret. Fortaſſe tamen v. 7. ſcripſit ἣν Ζεὺς ἀῤῥήτοισι γοναῖς τεκνώσατο Δηοῦς. Similiter h. XXX. 6. Διὸς καὶ Περσεφονείης ἀῤῥήτοις λέκτροισι τεκνωθείς.

XXIX. (28) 7. Illas ἀῤῥήτους

μῆτερ ἐριβρεμέτου πολυμόρφου Εὐβουλῆος,
Ὡρῶν συμπαίκτειρα, φαεσφόρος, ἀγλαόμορφε·
σεμνή, παντοκράτειρα, κόρη καρποῖσι βρύουσα,
εὐφεγγής, κερόεσσα, μόνη θνητοῖσι ποθεινή,
εἰαρινή, λειμωνιάσιν χαίρουσα πνοῇσιν,
ἱερὸν ἐκφαίνουσα δέμας βλαστοῖς χλοοκάρποις,
ἁρπαγιμαῖα λέχη μετοπωρινὰ νυμφευθεῖσα·
ζωὴ καὶ θάνατος μούνη θνητοῖς πολυμόχθοις,
Φερσεφόνεια· φέρεις γὰρ ἀεὶ καὶ πάντα φονεύεις.
κλῦθι μάκαιρα θεά, καρποὺς δ' ἀνάπεμπ' ἀπὸ γαίης,

9. συμπλέκτειρα vulgo. συμπαίκτ. Heringa obſ. 11 p. 87. vt II. 42. 7. φαεσφόρε vulgo. 10. κόρη — βρίθουσα Voſſ. 12. πνοῇσιν Ald. Pariſ. α. β. Dinn. p. 655. 648. ποιῇσιν vulgo. 13. χλοοκ. Aſ. Voſſ. V. ad 18. 8. χρυσοκάρποις vulgo. 14. ἁρπαγιναῖα — μετοπορ. Voſſ. ἁρπαγιμαῖα. λεχοῖ, μετοπωρινὰ Ald. ἁρπαγιμαῖα λεχοῖ Dinnerus p. 633. cui hic verſus eſt ante praecedentem. 16. Φερσεφόνη Aſ.

γονὰς tamen enarrarunt Clemens Alex. Arnobius, ceteri. GESN.

XXIX. (28) 8. Εὐβουλῆα hunc Bacchum eſſe, probabile eſt. Vid. Ind. GESN.

XXIX. (28) 9. Pleraque, quae ſequuntur, pertinent eo, vt indicetur, alternam illam Proſerpinae apud inferos ſuperosque commorationem eſſe ſymbolum ſeminum latentium et prodeuntium. GESN.

XXIX. (28) 9. Συμπλέκτειρα ὡρῶν quae poſſit eſſe, forte difficile eſt dicere. Neque placet συμπίπτειρα, quod interpretatus eſt Scaliger. Horae, puellae floridae aetatis, quibuscum colludere Proſerpinam decet. Itaque valde placet coniectura Cl. Heringae. GESN.

XXIX. 9. Vide h. XLIII. 7.

XXIX. (28) 12. De correpta priore in ποιῇσι, et ſimilibus dictum ad Arg. 163. GESN.

XXIX. (28) 13. Cl. Lennep. ad Coluth. p. 132 Scaligerum ita ſuſpicatur legiſſe, Ἱερὸν φαιδρύνουσα δέμας. GESN.

XXIX. 13. Χλοοκάρποις etiam Lennepius ad Coluth. p. 132. et Dinnerus in v. ΠερσεφόΌνη. Verſus 12. 13. 14. illuſtrari poſſunt ex Hom. h. Cer. 445. νεῦσε δέ οἱ κούρην ἔτεος περιτελλομένοιο τὴν τριτάτην μὲν μοῖραν ὑπὸ ζόφον ἠερόεντα, τὰς δὲ δύω παρὰ μητρὶ καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισιν . . . Hic verſum excidiſſe patet e v. 471. qui verſui 465. continuatus fuit. Nam v. 466—470. male repetiti ſunt facilli-

εἰρήνῃ θάλλουσα καὶ ἠπιόχειρ' ὑγιείῃ,
καὶ βίῳ εὐόλβῳ, λιπαρὸν γῆρας κατάγοντι
πρὸς σὸν χῶρον, ἄνασσα, καὶ εὐδύνατον Πλού-
τωνα.

XXX. (29) ΔΙΟΝΥΣΟΥ θυμίαμα, στύρακα.

Κικλήσκω Διόνυσον ἐρίβρομον, εὐαστῆρα,
πρωτόγονον, διφυῆ, τρίγονον, Βακχεῖον ἄνακτα,
ἄγριον, ἄρρητον, κρύφιον, δικέρωτα, δίμορφον,
κισσόβρυον, ταυρωπὸν, ἀρήιον, εὔιον, ἁγνόν,
ὠμάδιον, τριετῆ, βοτρυοτρόφον, ἐρνεσίπεπλον.
Εὐβουλεῦ, πολύβουλε, Διὸς καὶ Περσεφονείης
ἀρρήτοις λέκτροισι τεκνωθεὶς, ἄμβροτε δαῖμον·
κλῦθι μάκαρ φωνῆς, ἡδὺς δ' ἐπίπνευτον ἐνηής,
εὐμενὲς ἦτορ ἔχων, σὺν εὐζώνοισι τιθήναις.

18. ὑγιείᾳ vulgo. ἠπιοχείρῳ ὑγείᾳ Pierſ. XXX. 1. διονύσσου Thr. 2. πρωτόγονον P Λ I. πρωτογόνον vulgo. 4. Κισυβεον Voſſ. 5. ὠρμ. Aſ. ὀρμάδ Eſch. βοτρυοφόρον Aſ. βοτρυφόρον vulgo. ἐρνεδεπ. Voſſ. 6. Εὐβουλεῦ, πολύβ. Pierſ. Veriſ. p. 35. 8. ἐπί-

mo errore librarii e v. 448—452. Clarius res explicatur ſupra v. 401. ὁππότε δ' ἄνθεσι γαῖ' εὐώδεσιν εἰαρος ὥρῃ παντοδαποῖς θάλλει, τότ' ἀπὸ ζόφου ἠερόεντος αὖτις ἄνει μέγα θαῦμα θεοῖς θνητοῖς τ' ἀνθρώποις. Itaque in Orphico hymno εἰαρινὴ vocatur Proſerpina, quod verno tempore ab inferis redeat, ἱερὸν ἐκφαίνουσα δέμας βλαστοῖς χλοοκάρποις; et λέχη μετοπωρινὰ νυμφευθεῖσα, quod auctumno ad Plutonem reuertatur. De reditu ad ſuperos mentio fit in h. XLIII. 7. 8. 9.

XXIX. (28) 18. Vid. Pierſon. ad Moeridem p. 380, b. OBSN.

XXX. (29) 2. Τρίγονος Bacchus etiam H. 51, 6, natus ex Proſerpina, Semele, femore patris ſui. OBSN.

XXX. (29) 4 Ἀρήιος ſe Bacchus praeſertim in bello contra gigantas praeſtitit. Et quid notius illius in Orientem expeditionibus? quid bellis a Nonno deſcriptis portentoſius? OBSN.

XXX. (29) 5. An ὠμάδιος, quod fertur humeris Silenorum et Satyrorum? Ὁρμάδιος forte impetuoſus eſt. Τριετῆ noſter declarat H. 52, 4. OBSN.

XXX. (29) 8. Pro ἐπίπνευσον ἐνηής legitur etiam ἐπίπνευσον ἀμενηνὴς, ex qua lectione fortaſ-

XXXI. (30) ΗΜΝΟΣ Κȣρήτων.

Σκιρτηταὶ Κȣρῆτες, ἐνόπλια βήματα θέντες,
ποσσίκροτοι, ῥομβηταί, ὀρέστεροι, εὐαστῆρες,
κρȣσιλύραι, παράρυθμοι, ἐπεμβάται ἴχνεσι κȣ́φοις,
ὁπλοφόροι, φύλακες, κοσμήτορες, ἀγλαόφημοι,
μητρὸς ὀρειμανέος συνοπάονες, ὀργιοφάνται,
ἔλθοιτ' εὐμενέοντες ἐπ' εὐφήμοισι λόγοισιν,
βȣκόλῳ εὐάντητοι ἀεὶ κεχαρηότι θυμῷ.

XXXII. (31) ΥΜΝΟΣ Ἀθηνᾶς.

Παλλὰς μȣνογενής, μεγάλȣ Διὸς ἔκγονε σεμνή,
δῖα μάκαιρα θεά, πολεμοκλόος, ὀβριμόθυμε,
[Ἄῤῥητ', εὐρήτη, μεγαλώνυμος, ἀντροδίαιτε·
ἥ τε διαΐσσεις ὑψαυχένας ἀκρωρείας.
ἠδ' ὄρεα σκιόεντα, νάπῃσί τε σὴν φρένα τέρπεις.]

νευσον vulgo. ἐπίπνευσον ἀμενηνεὶς Af. ἐπίπνευσον ἀμενὴς Parif. β. ἐπίπνευσον ἀμενηνὴς Parif. α. ἀμεννης Voff. ἀμενηνὴς P. XXXI. 2. Ποσίκροτοι Af. 3. κρȣσολύραι vulgo. ἴχν. κȣφιν Voff. κȣ́φοις Valcken. ad Ammo. p. 134. κωφοῖς vulgo. ὀρειομανȣ̃ς vulgo. XXXII. Dinnerus, qui infigniora excerpfiffe fe dicit, v. 4. 5. 14 · 16. p. 20. omittit. 1. ἔκγονε Thr. ἔγγονε vulgo. 2. πολεμοκλόνε vulgo. ὀμβριμ. Voff. 3. 4. 5 om. Thr. 3. αὖ ῥητὴ, μεγαλώνυμε vulgo. 4. ἢ διάγεις ὄχθȣς ὑψαύχενας ἀκρωρείȣς vulgo. 5. νάπαισι vulgo.

fe non male retinebimus ἐπίπνευσον. H. STEPH.

XXX. 8. Veram lectionem effe ἐπίπνευσον ex h. LXXXI. 5. et LXXXIV. 8. intelligitur.

XXXI. (30) Conf. H. 57. GESN.

XXXI. (30) 3. Κȣ́φοις etiam legit Scaliger. Et poffunt tamen quaedam Curetum etiam κωφὰ ἴχνεα intelligi, cum fine fonitu et tumultu vagari tantum videntur, non audiuntur etc. vt *furdi ictus* apud Plinium, quibus arbores fine fono caeduntur. GESN.

XXXI. 7. Vide h. I. extr.

XXXII. (31) 3. 4. 5 aliunde huc translatos fufpicatur Cl. Ruhnk. quippe nihil ad Minervam, fed forte ad Dianam aut Rheam pertinentes. Ac nefcio, an praeter licentiam hac in re auctoris hymnorum aliquid pro

ὁπλοχαρὴς, οἰστρῶσα βροτῶν ψυχὰς μανίῃσιν·
γυμνάζουσα κόρη, φρικώδεα θυμὸν ἔχουσα.
Γοργοφόνος, φυγόλεκτρε, τεχνῶν μῆτερ πολύολβε.
ὁρμάστειρα, φίλοιστρε κακοῖς, ἀγαθοῖς δὲ φρόνησις.
ἄρσην μὲν καὶ θῆλυς ἔφυς, πολεμήτοκε, μῆτι.
αἰολόμορφε, δράκαινα, φιλένθεος, ἀγλαότιμε·
Φλεγραίων ὀλέτειρα γιγάντων, ἱππελάτειρα.
Τριτογένεια, λύτειρα κακῶν, νικηφόρε δαῖμον,
γλαυκῶφ', εὑρεσίτεχνε, πολυλλίστη βασίλεια

6. ὁπλοχαρὲς et μανίαισιν vulgo. ψυχαὶ Thr. 7. κάρη. γυμνὸν θυμὸν Voss. κά, η, φρικώδη vulgo. 8. Γοργοφόνε φυγόλεκτε vulgo. φυγόλεκτρε Af. φιλόλεκτε Voss. 8—12. om Thr. 10. πολεμάτοκε vulgo. 11. φιλένθεε vulgo. 12. φλεγμαίνων Voss. γιγάντων τ' Dinn. 14. Vulgo hic versus post v. 17. collocatus 14. Γλαυ-

tuendo illorum hic loco dici queat. Ceterum ne quis de v. 6 similia cogitet. Videtur Pallas Gorgone obiecta furiosum terrorem iniicere. Et vid. v. 9. GESN.

XXXII. 3. 4. 5. Quomodo Mineruae, cui dicatus hymnus est, haec attributa conueniant, non satis intelligo. Recte quidem scholiastes ad Hesiod. Theog. 411. monuit, μυρία παρ' Ὀρφεῖ τὰ μεταληπτικῶς ἔχοντα τῶν ὀνομάτων reperiri. Sed vix dubitem, quin hi versus vel ex hymno in Dianam aut in Rheam scripto, vel aliunde huc migrarint. Tales translationes in Orphei MSS. non infrequentes esse, apparet ex codice Thryllit. apud Gesnerum p. 206. 268. [h. XV. et XVII.] item ex MS. biblioth. Matrit. p. 87. vbi duo versus, hymno 39. adiecti, frustra ab Iriarte pro ineditis venditantur, cum eo tracti sint ex hymno 44. RVHNK.

XXXII. 4. Vulgata lectio intelligi non potest. Ὄχθους ab interprete illatum perturbauit veterem lectionem, quam ex coniectura reposui.

XXXII. (51) 7. Κάρη γυμνάζειν licet intelligi queat: tamen, forte mea culpa, mihi non placet. Ponerem potius Κόρη. GESN.

XXXII. (51) 8. V. Fr. 29 Φυγόλεκτρε probat etiam H. Steph. GESN.

XXXII. 8. Legendum crediderim φυγόλεκτρε. H. STEPH.

XXXII. (51) 10. Cf. H. 8, 4. GESN.

XXXII. (51) 11. De draconis cum sapientia cognatione, de draconibus in ornatu Mineruae, hic multa dicere possit, si quis

ἤματα καὶ νύκτας αἰεὶ νεάτῃσιν ἐν ὥραις,
κλῦθί μευ εὐχομένου, δὸς δ' εἰρήνην πολύολβον,
καὶ κόρον ἠδ' ὑγίειαν ἐπ' εὐόλβοισιν ἐν ὥραις.

XXXIII. (32) ΝΙΚΗΣ θυμίαμα, μάνναν.

Εὐδύνατον καλέω Νίκην, θνητοῖσι ποθεινήν,
ἣ μόνη λύει θνητῶν ἐναγώνιον ὁρμήν,
καὶ στάσιν ἀλγινόεσσαν, ἐπ' ἀντιπάλοισι μάχῃσιν
ἐν πολέμοις κρίνουσα, τροπαιούχοισιν ἐπ' ἔργοις,
οἷς ἂν ἐφορμαίνουσα φέρῃς γλυκερώτατον εὖχος.
πάντων γὰρ κρατέεις· πάσης δ' ἔριδος κλέος ἐσθλὸν
Νίκῃ ἐπ' εὐδόξῳ κεῖται, θαλίῃσι βρυάζον.
ἀλλά, μάκαιρ', ἔλθοις πεποθημένῳ ὄμματι φαιδρῷ,
αἰεὶ ἐπ' εὐδόξοις ἔργοις κλέος ἐσθλὸν ἄγουσα.

κόρ Af. Voss. 15. νεάταισιν vulgo. 16. μου vulgo. 16 et 17. om. Thr. 17. κόρον ἠ εὐγιειαν ἐπ' ὄλβ. Voss. XXXIII. 1. ποθεινὴ Voss. Hunc versum Dinnerus habet p. 540. Tum addit: *et mox:* et ponit quinque continuos versus hos: 7. 2. 3. 4. 5. 3. ἀλγεινο. Af. Voss PAI μάχαισιν vulgo. 5. φέροις vulgo. 7. θαλίαισι vulgo. βρυάζων Dinner. 9. ἔργοις κλέος Voss. κλέος ἔργοις vulgo.

commentarios scribat: Vid. v. g. ad Aeneid. 2, 226. Nos velimus, hos hymnos familiares esse hominibus, qui imagines deorum ex monimentis declarant. GESN.

XXXII. 15. Hic versus vulgo cum sequentibus verbis coniungebatur, ineptissime. Neque cum iis, quae in libris omnibus praecedunt, νικηφόρε δαῖμον commode coniungi poterat. Manifestum vero est, versum 14. qui in libris post v. 17. legitur, ibi additum esse, quum librarii negligentia ante v. 15. omissus esset. Sensus est, *circa finem vitae multum diu noctuque invocata.*

XXXII. (31) 17. Iunge ἐπίδος, vt 9, 29. Cf. etiam 26, 11: et cum toto Hymno Fr. 29. GESN.

XXXII. 17. Vide X. 29. XXVI. 11.

XXXIII. 8. Πεποθημένη coniicit B. Slothouwerus.

XXXIV. (33) ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ θυμίαμα, μάνναν.

Ἐλθὲ, μάκαρ Παιὰν τιτυοκτόνε, Φοῖβε Λυκωρεῦ,
Μεμφῖτ᾽, ἀγλαότιμος, ἰήιος, ὀλβιοδῶτα.
χρυσολύρη, σπερμεῖος, ἀρότριε, Πύθιε, Τιτάν,
Γρύνειε, Σμινθεῦ, Πυθοκτόνε, Δελφικὲ, μάντι,
ἄγριε, Φωσφόρε δαῖμον, ἐράσμιε, κύδιμε κῦρε·
Μυσαγέτη, χοροποιὸς, ἑκηβόλε, τοξοβέλεμνε,
Βράγχιε καὶ Διδυμεῦ, ἑκάεργος, Λοξία, ἁγνὲ
Δήλι᾽ ἄναξ πανδερκὲς ἔχων φαεσίμβροτον ὄμμα,
χρυσοκόμη, καθαρὰς φήμας χρησμούς τ᾽ ἀναφαίνων·
κλῦθί μευ εὐχομένου λαῶν ὕπερ εὔφρονι θυμῷ.

XXXIV. 1. Ἄλθε Thr. 2. ἤιε Voss. ἀγλαότιμε, ἰήιε vulgo. 3. σπέρμιε vulgo. 4. Γρύνιε καὶ Σμινθεῦ vulgo. 5. om. Thr. 6. Μυσαγέτα, χοροποιέ vulgo. 7. Βράγχιε Thr. Βάκχιε et ἑκάεργε vulgo. λοξίαν Voss. 9. χρυσοκόμα vulgo. 10. μοι vulgo.

XXXIV. 3. Σπερμεῖε Schraderus corrigebat in praefat. Emend. p. 6. vt h. XL. 5. σπερμεία.

XXXIV. 4. Schneiderus Γρυναῖε, Σμινθεῦ, corrigebat. Debebat Γρύνειε. Vide Steph. Byz.

XXXIV. (33) 7. Non contemnenda lectio Thryllit. Βράγχιε. Est enim notius illud Branchi oraculum, quam vt nostri lectores aliud quam admoneri debeant. GESN.

XXXIV. 7. Pulcerrima est lectio codicis Thryllitiani apud Gesnerum, Βράγχιε. Βράγχιος Apollo dictus est a Branchο, amasio. Vide Varronem apud Lactant. ad Stat. Theb. VIII. 198. Cononem Narrat. 33. 44. et Gesnerum Comment. Societ. Gotting. T. IV. p. 121. Sed, hac lectione recepta, scribendum etiam Διδυμεῦ, per Δ maius. Vtroque nomine Apollo Mileti colebatur, Branchidis eius templum et oraculum curantibus. Mela I. 17. *cingit oraculum Apollinis, dictum olim Branchidae, nunc Didymei.* Pro λοξία MS. Voss. λοξίαν. At recte eadem manus rescripsit λοξίας. RVHNK. Λοξίας, metro repugnat: quare Ruhnkenius, qui hoc probare non potuit, λοξία rescriptum in codice videtur inuenisse.

XXXIV. 10. Facilius exspe-

τένδε σὺ γὰρ λεύσσεις τὸν ἀπείριτον αἰθέρα πάντα,
γαῖάν τ' ὀλβιόμοιρον ὕπερθεν καὶ δι' ἀμολγοῦ
νυκτὸς ἐν ἡσυχίῃσιν ὑπ' ἀστεροομμάτου ὄρφνης
ῥίζας νέρθε δέδορκας, ἔχεις δέ τε πείρατα κόσμου
παντός· σοὶ δ' ἀρχή τε τελευτή τ' ἐστὶ μέλουσα,
παντοθαλής· σὺ δὲ πάντα πόλον κιθάρῃ πολυκρέκτῳ
ἁρμόζεις, ὁτὲ μὲν νεάτης ἐπὶ τέρματα βαίνων,

12. ὕπερθέ τε καὶ vulgo. 13. ἡσυχίαισιν ὑπ' ἀστεροόμματον ὄρφνην, vulgo. ὑπαστέρου ὄμματος αἴφνης Thr. 14. δέδορκας Thr. HERM. δέδωκας vulgo. 16. πολυκρέκτῳ Thr.

ctes, μυστῶν ὕπερ, vel simile quid.

XXXIV. 12. Emendatio huius et sequentis versus debetur Schneidero.

XXXIV. (33) 14. Et distinctione adiuuit h. l. Cl. Lennep. ad Col. p. 133 quod et a nobis factum: et coniecit pro δέδωκας δέδορκας, quod reponere ex Thryllit. libro eo minus dubitavi. Ceterum illud ῥίζας νέρθε δέδορκας non dubito ad illam revolutionem planetarum pertinere, de qua vel primus Orpheus docuit. HERM.

XXXIV. (33) 17. Antiquissima est musicorum et astronomicorum elementorum comparatio et coniunctio, ab Orpheo et Pythagora ad Platonem deriuata, et ab hoc tractata varie, v. g. de Rep. 7 vbi inter alia p. 487, Astronomiam et Musicam ἀδελφὰς ἀλλήλων ἐπιστήμας appellat. Porro de Hypate, s. summa, et ima s. νεάτη, Nete, locus classicus est Nicomachi Platonici Harm. 1 p. 6 Ἀπὸ τοῦ Κρονικοῦ (Saturni) κινήματος, ἀνωτάτου ὄντος ἀφ' ἡμῶν, ὁ βαρύτατος ἐν τῇ διαπασῶν φθόγγος ὑπάτη ἐκλήθη· ὕπατον γὰρ τὸ ἀνώτατον, ἀπὸ δὲ τοῦ σεληνιακοῦ, κατωτάτου πάντων, καὶ περιγειοτέρου κειμένου, νεάτη, καὶ γὰρ νέατον τὸ κατώτατον. Sed antiquior sine dubio et quasi archetypa est appellatio sumta ex antiqua triangulari Lyra, cuius exemplum est etiam in Herculanensibus antiquitatibus s. picturis nuper erutis, vbi summa chorda, mento cauentis proxima longissima est, atque adeo soni grauissimi. Ceterum comparat Nicomachus l. c. etiam intermedios inter Saturnum et Lunam planetas cum chordis totidem. Hic vero tres tempestates anni ita cum Musica ratione comparantur, vti Hypate hiemem signet, aestatem Nete, pro intermediis vero ponatur διάκο-

σμος δώριος· quod quale sit, facilius assequemur, si animaduerterimus, non eodem semper modo aut rigore Geometrarum sumi Musica nomina. Vt, quod dicam, melius intelligatur ab omnibus, qui vel a longinquo Musicas Musas salutarunt, cogitemus nostro nomine *der Ton* interdum significari certum soni gradum, vt C, D, reliquos, quem etiam Graeci et Romani *tonum* appellant: interdum vero *νόμον*, legem carminis, notis Musicis comprehensam et descriptam, vt cum dicimus, *Dies Lied gehet in dem Tone des Liedes*, Allein Gott in der Höh etc. Ita strophae Sapphicae omnes possunt cani *eodem tono* f. *melodia*. Denique tonum *(einen Ton)* nominant, vt Graeci *τρόπους* f. *modos*, vt cum audimus de *Tono Cubiculi (Cammerton)* quando non consueto modo intentis, sed vno tono integro, vel etiam Tertia minore remissioribus chordis canunt, in quo ipso etiam illos veterum modos Dorium, Phrygium, Lydium inesse. Iam intelligere spero etiam alios, quid mihi velim, cum aio, in hoc carmine tres anni tempestates comparari cum tribus tonis f. chordis earum effectricibus, quarum *Hypate*, quae grauissimum sonum reddit, cum *Hieme*, tarda nimirum ipsa quoque; *Nete* acutissima cum aestate comparetur; *Dorius*, autem *modus*, in quo temperationem et moderationem omnes agnoscunt, (V. G. Plut. de Mus. p. 1136. E. τὴν δωριστὶ ἁρμονίαν τοῖς πολεμικοῖς ἀνδράσι καὶ σώφροσιν ἁρμόζουσαν vocat) cum *Vere*, h. e. tempore inter aestatem et hiemem interiecto, qualemcunque similitudinem habeat. Fuerint forte iidem tres toni, de quibus idem Plut. de Mus. p. 1134. A. Τόνων τριῶν ὄντων, κατὰ Πολύμνηστον καὶ Σακάδαν, τοῦ τε δωρίου, καὶ φρυγίου καὶ λυδίου κ. τ. λ. Huic rei (quae tota est in Symbolis et lusibus ingenii) non repugnat, sed potius his, quae de tribus tempestatibus dicta sunt, plane consentit illud, quod de suo Hermete Aegyptii praedicant apud Diod. Sic. 1, 16 Λύραν ποιῆσαι τρίχορδον, μιμησάμενον τὰς κατ' ἐνιαυτὸν ὥρας. Τρεῖς γὰρ αὐτὸν ὑποστήσασθαι φθόγγους, ὀξὺν μὲν ἀπὸ τοῦ θέρους, βαρὺν δὲ ἀπὸ τοῦ χειμῶνος, μέσον δὲ ἀπὸ τοῦ ἔαρος. Illius diuisionis anni Aegyptii mentionem etiam fecerat 1, 11 in tres horas, ἐαρινὴν, θερινὴν, χειμερινὴν, iidemque Τριτογένειαν, Mineruam, quae aer est, dictam volunt ἀπὸ τοῦ μεταβάλλειν αὐτὴν τὴν φύσιν κατ' ἐνιαυτὸν, ἔαρος, καὶ θέρους καὶ χειμῶνος. Add. 1, 25 et ibi Wess. n. 7. Mentio trium tempestatum etiam in Fr. 3, 11. apud Aesch. Prom. 453. apud Phil. de Cherub. p. 126. E. Quin ex Latinis Martia. Cap. 1 p. 20 *Facie mox pueri renidentis, incessu medio iuuenis anheli, in fine senis apparebat occidui.* Feci consilio, vt hoc loco praeter morem diatribam scriberem. Expiare volui negligentiam quandam meam admissam ad Horat. Od. 4, 7, 10.

ἄλλοτε δ' αὖθ' ὑπάτην, ποτὲ Δώριον εἰς διάκοσμον
πάντα πόλον κιρνάς, κρίνεις βιοθρέμμονα φῦλα,
ἁρμονίῃ κεράσας παγκόσμιον ἀνδράσι μοῖραν·
μίξας χειμῶνος θέρεός τ' ἴσον ἀμφοτέροισιν,
εἰς ὑπάτας χειμῶνα, θέρος νεάταις διακρίνας,
Δώριον εἰς ἔαρος πολυηράτου ὥριον ἄνθος.
ἔνθεν ἐπωνυμίην σε βροτοὶ κλῄζουσιν ἄνακτα
Πᾶνα, θεὸν δικέρωτ', ἀνέμων συρίγμαθ' ἱέντα·
οὕνεκα παντὸς ἔχεις κόσμου σφρηγῖδα τυπῶτιν.
κλῦθι μάκαρ, σώζων μύστας ἱκετηρίδι φωνῇ.

XXXV. (34) ΛΗΤΟΥΣ θυμίαμα, σμύρναν.

Λητοῖ κυανόπεπλε, θεὰ διδυματόκε, σεμνή,
Κοιαντίς, μεγάθυμε, πολυλλίστη βασίλεια,
εὔτεκνον Ζηνὸς γονίμην ὠδῖνα λαχοῦσα,
γειναμένη Φοῖβόν τε καὶ Ἄρτεμιν ἰοχέαιραν,
τὴν μὲν ἐν Ὀρτυγίῃ, τὸν δὲ κραναῇ ἐνὶ Δήλῳ·
κλῦθι, θεὰ δέσποινα, καὶ ἵλαον ἦτορ ἔχουσα
βαῖν' ἐπὶ πάνθειον τελετήν, τέλος ἡδὺ φέρουσα.

19. πολ. κιρνᾶς Thr. κρίνας vulgo. 20. κερ. τὴν παγ. Thr. 22. διέκρινας Thr. 23. αἴρος Voss. 24. ἐπωνυμίαις vulgo. ἐπωνυμίην Thr. 25. om. Thr. 26. σφραγῖδα τυπωτήν vulgo. XXXV. 1. Λητῶ vulgo. 2. πολυλλίτη Voss. 5. λαβοῦσα Af. Voss. Parif. α. β. 6. ἵλεον Ald. Dinner. p. 510.

XXXIV. 19. Slothouwerus κρίνεις etiam pro κιρνὰς vel κρίνας legendum cenſet. Schneiderus, cui non aſſentior, totum verſum ab hoc loco alienum putat.

XXXIV. (33) 20. Placet mihi lectio Thryll. κιρνὰς, vt ſtatim κεράσας. Velut in cratere quodam miſcet omnia Sol; ſed idem diſcernit et diſtinguit. Inter argumenta praecipua Orphica ſunt κρατῆρες, de quibus Eſch. Epigene p. 62 ſqq. GESN.

XXXV. (34) 5. Cf. Spanh. ad Callim. p. 82. GESN.

XXXV. 5. Hic verſus legitur etiam in Hom. hymn. Apoll. 16.

XXXVI. (35) ΑΡΤΕΜΙΔΟΣ *θυμίαμα, μάνναν* *.

Κλῦθί μευ, ὦ βασίλεια, Διὸς πολυώνυμε κούρη,
Τιτηνὶς, βρομίη, μεγαλώνυμε, τοξότι, σεμνή,
πασιφαὴς, δᾳδοῦχε, θεὰ Δίκτυννα, λοχείη,
ὠδίνων ἐπαρωγὲ, καὶ ὠδίνων ἀμύητε·
λυσίζωνε, φίλοιστρε, κυνηγέτι, λυσιμέριμνε,
εὔδρομος, ἰοχέαιρα, φιλαγρότι, νυκτερόφοιτε,
κλεισίη, εὐάντητε, λυτηρίη, ἀρσενόμορφε,
ὀρθίη, ὠκυλόχεια, βροτῶν κουροτρόφε δαῖμον,
ἀγροτέρη, χθονίη, θηροκτόνος, ὀλβιόμοιρε·
ἣ κατέχεις ὀρέων δρυμοὺς, ἐλαφηβόλε, σεμνή,
πότνια, παμβασίλεια, καλὸν θάλος αἰὲν ἐοῦσα·
δρυμονία, σκυλακῖτι, Κυδωνιὰς, αἰολόμορφε.
ἐλθὲ, θεὰ σώτειρα, φίλη μύστῃσιν ἅπασιν,
εὐάντητος, ἄγουσα καλοὺς καρποὺς ἀπὸ γαίης,
εἰρήνην τ' ἐρατὴν, καλλιπλόκαμόν θ' ὑγίειαν·
πέμποις δ' εἰς ὀρέων κεφαλὰς νούσους τε καὶ
ἄλγη.

XXXVI. * *σμύρναν* Voss. 1. *μοι* vulgo. 2. *Τιτανης* Voss. *Τιτανὶς*, *βρομία* vulgo. 2. om. Thr. 5. *λοχεία* vulgo. 6. *εὔδρομε* vulgo. 7. om. Thr. *Κλησία* Af. Voss. P A I. Ald. *κλεισία* vulgo, et *λυτηρία*. 8. *ὀρθία* vulgo. *ὠκυλοχεια* Thr. 9. om. Thr. *ἀμβροτέρα*, *χθονία*, *θηροκτόνε* vulgo. 10. *δριμοὺς* Voss. *δρυμας* Thr. 11. *ἔχουσα* coni. Scriu. 12. *Δριμον.* Voss. 13. *μύστοισιν* Voss. 16. om. Thr.

XXXVI. 7. *Κλεισίη* eadem videtur, quae *κλειδοῦχος* h. II. 5.

XXXVI. (35) 8. Cf. H. 1, 4. GESN.

XXXVI. (35) 9. Lennep. ad Col. p. 153 putat Scaligerum legiſſe *ἀγροτέρα*, et probat: ac ſine dubio *ſummana* reſpondet *τῇ χθονίᾳ*. Sed cum *ἀμβροτέρα* neque pro aberratione librarii, neque pro correctione emendatoris commode haberi queat, retinendum puto, dictumque pro *ἄμβροτος* vt *θηλυτέρα* pro *θῆλυς*. GESN.

XXXVI. 12. Latet aliquid vitii in *δρυμονία*.

XXXVI. (35) 16. Poſſit alicui in mentem venire, deprecari

XXXVII. (36) ΤΙΤΑΝΩΝ θυμίαμα, λίβανον.

Τιτῆνες, Γαίης τε καὶ Οὐρανοῦ ἀγλαὰ τέκνα,
ἡμετέρων πρόγονοι πατέρων, γαίης ὑπένερθεν
οἴκοις ταρταρίοισι μυχῷ χθονὸς ἐνναίοντες,
ἀρχαὶ καὶ πηγαὶ πάντων θνητῶν πολυμόχθων,
εἰναλίων, πτηνῶν τε, καὶ οἳ χθόνα ναιετάουσιν·
ἐξ ὑμέων γὰρ πᾶσα πέλει γενεὴ κατὰ κόσμον.
ὑμέας κικλήσκω μῆνιν χαλεπὴν ἀποπέμπειν,
εἴτις ἀπὸ χθονίων προγόνων οἴκοισι πελάσθη.

XXXVIII. (37) ΚΟΥΡΗΤΩΝ θυμίαμα, λίβανον.

Χαλκόκροτοι Κουρῆτες, Ἀρήϊα τεύχε' ἔχοντες,
οὐράνιοι, χθόνιοί τε, καὶ εἰνάλιοι, πολύολβοι,
ζωογόνοι πνοιαί, κόσμου σωτῆρες ἀγαυοί,
οἵτε Σαμοθρῄκην, ἱερὴν χθόνα, ναιετάοντες,
κινδύνους θνητῶν ἀπερύκετε ποντοπλανήτων·

XXXVII. 1. γαίης καὶ Dinner. p. 752. qui v. 7. 8. omittit. 6. ὑμετέρων Voss. γενεὰ vulgo. 7. ὑμᾶς vulgo. κικλήσω Voss. 8. Ἥτις Voss. οἴκοις ἐπελάσθη vulgo. XXXVIII. Dinnerus p. 420. tantummodo v. 1. 2. 3. 24. 25. 14. 20. 22. habet. 3. ἀγανοί Voss. 4. Σαμοθρᾴκην vulgo.

auctorem mala omnia in caput mulorum, qui sacrificentur. Sed incruenta sunt Orphica sacrificia. Itaque potius conferam cum H. 18, 19 it. c. 70, 11. Montes inaccessi hominibus excipiant, vt fulmina, ita mala alia. GESN.

XXXVIII. (37) 1. Cf. H. 30. Ventos maxime hoc nomine celebrari, qui attendere volet, intelliget, tumultuosos illos quidem, verum permiscentes eosdem magnam illam πανσπερμίαν, vt vbique nasci possint omnia. Hinc aperte πνοιὰς vocat v. 3. cf. H. 37, 6 πνεύματα παντογένεθλα. Cf. v. 13, praef. 22 vbi ψυχοτρόφοι sunt. In primis huc facit Aristot. de Anim. 1, 5 T. 84 ὁ ἐν τοῖς Ὀρφικοῖς καλουμένοις ἔπεσι λόγος φησὶ, τὴν ψυχὴν ἐκ τοῦ ὅλου εἰσιέναι ἀναπνεόντων φερομένην ὑπὸ τῶν ἀνέμων. GESN.

XXXVIII. (37) 4. V. ad Arg. 29. Ευχ. 20. Philo Bybl. ap. Euseb. Praep. Eu. 1, 10 p. 34 Δι-

ὑμεῖς καὶ τελετὴν πρῶτοι μερόπεσσιν ἔθεσθε,
ἀθάνατοι Κουρῆτες, Ἀρήϊα τεύχε' ἔχοντες.
νωμᾶτ' Ὠκεανόν, νωμᾶθ' ἅλα, δένδρεά θ' αὕτως.
ἐρχόμενοι γαῖαν κοναβίζετε ποσσὶν ἐλαφροῖς,
μαρμαίροντες ὅπλοις. πτήσσουσι δὲ θῆρες ἅπαντες
ὁρμώντων, θόρυβος δὲ βοή τ' εἰς οὐρανὸν ἵκει,
εἱλιγμοῖς τε ποδῶν κονίη νεφέλας ἀφικάνει
ἐρχομένων· τότε δή ῥα καὶ ἄνθεα πάντα τέθηλεν.
δαίμονες ἀθάνατοι, τροφέες τε καὶ αὖτ' ὀλετῆρες,
ἡνίκ' ἂν ὁρμαίνητε χολούμενοι ἀνθρώποισιν,
ὀλλύντες βίοτον καὶ κτήματα, ἠδὲ καὶ αὐτοὺς
πλάζοντες· στοναχεῖ δὲ μέγας πόντος βαθυδίνης,
δένδρεα δ' ὑψικάρην' ἐκ ῥιζῶν ἐς χθόνα πίπτει·
ἠχὼ δ' οὐρανίη κελαδεῖ ῥοιζήμασι φύλλων.

11. ἦκα Voss. ἥκει vulgo. 12. νεφέλην vulgo. 14. τροφέες καὶ vulgo. αὐτολ. Ald. Dinn. al. 15. ὁρμαίνονται P. ὁρμαίνωνται vulgo. χωλούμενοι Voss. 16. ὄλλοντες Voss. βίον vulgo. 17. πιμπλάντες vulgo. 18. δένδρη vulgo. 19. οὐρανία vulgo. γύλλων Ms. Paris. a. PAI.

ὄσκυροι, ἢ Κάβειροι, ἢ Κορύβαντες, ἢ Σαμοθρᾷκες. GESN.

XXXVIII. 8. 9. Scaliger vertit *quatitis* et *ſtrepitis*. Non video, quo pacto haec intelligi poſſint, niſi ſic, vt νωμᾶτε et κοναβίζετε imperatiui ſint.

XXXVIII. (37) 14. Vix puto opus eſſe, vt ratio reddatur mutationis circa ſigna, quae antiqui non habebant, recentiores temere tractant. Αὐτολετὴρ fuerit, qui ipſe ſibi perniciem adfert. GESN.

XXXVIII. (37) 15. Bentl. ad Callim. H. in Iou. p. 460 legi vult ὁρμαίνητε, quo non modo euitatur αι ante conſonantem correptum, ſed etiam conſtructioni conſulitur. Vid. ad H. 58, 15. GESN.

XXXVIII. 15. 16. Bentleii emendationem recepit tacite Schraderus Obſſ. p. 76. qui praeterea βίοτον correxit.

XXXVIII. (37) 17. Πιμπλάντες, credo, hic contagionis et infectionis ſignificationem habet,

Κȣρῆτες Κορύβαντες, ἀνάκτορες, εὐδύνατοί τε,
ἐν Σαμοθρήκῃ ἄνακτες, ὁμȣ̃ Ζηνὸς κόροι αὐτοί·
πνοιαὶ ἀέναοι, ψυχοτρόφοι, ἠεροειδεῖς·
οἵτε καὶ ȣ̓ράνιοι δίδυμοι κλήζεσθ' ἐν Ὀλύμπῳ
εὔπνοοι, εὔδιοι, σωτήριοι, ἠδὲ προσηνεῖς,
ὡροτρόφοι, φερέκαρποι, ἐπιπνείοιτε ἄνακτες.

XXXIX. (38) ΚΟΡΥΒΑΝΤΟΣ θυμίαμα, λίβανον.

Κικλήσκω χθονὸς ἀενάȣ βασιλῆα μέγιστον,
Κύρβαντ' ὀλβιόμοιρον, Ἀρήϊον, ἀπροσόρατον,
νυκτερινὸν Κȣ́ρητα, φόβων ἀποπαύστορα δεινῶν,
φαντασιῶν ἐπαρωγόν, ἐρημόπλανον Κορύβαντα.
αἰολόμορφον ἄνακτα, θεὸν διφυῆ, πολύμορφον,
φοίνιον, αἱμαχθέντα κασιγνήτων ὑπὸ δισσῶν·

21. Σαμοθρᾴκῃ vulgo. Διὸς Af. Parif. α. P A I. 22. ἀέννοοι Af. P A I. ἀεροειδεῖς vulgo. 23. κλύζεσθ' ἐνὶ πόντῳ Voff. 25: ἐπίπνοοοι Voff. ἐπίπνοιοι τε vulgo. XXXIX. 2. Κίρβαντ. Voff. 3. Νυκτερινῶν Voff. 4. ἐρημοπλάναν vulgo. 6. δισσῃ Voff.

vt apud Thucyd. in peſtilentiae Atticae deſcriptione 2, 51 ἕτερος ἀφ' ἑτέρȣ θεραπείας ἀναπιμπλάμενοι. Ventis et ſalubritatem et morborum contagia promoveri, notum fuit Thucydidi, Varroni, cet. GESN.

XXXVIII. (37) 21. De Curetum et Corybantum Dactylorumque cognatione vid. Strabo 10 p. 329. Noſter certe vtroque nomine vnam rem, ventos, hic intelligit. Cf. ad Ευχ. 20. GESN.

XXXVIII. (37) 25. Ὠροτρόφοι] Sic in vulg. edit. ſed non dubito quin legendum ſit ἐπιπνοίητε, vt modo ἐπίπνευσον in quibusdam edit. haberi dixi pro eo quod aliae habent ἐπίνευσον. Sed et in hymno Veſtae vtitur eodem verbo μεταβατικῶς, claudens illum hoc verſu: Ὄλβον ἐπιπνείουσα καὶ ἠπιόχειρον ὑγείαν. H. STEPH.

XXXIX. 4. Demetrius de eloquut. 116. de ψυχρῷ: ἢ ἐν συνθέτῳ, ὅταν διθυραμβώδης συντεθῇ ἡ διπλωσις τȣ̃ ὀνόματος· ὡς τὸ ἐρημόπλανος ἔφη τις.

XXXIX. (38) 6. Hinc colligas Corybantas tres fuiſſe, quorum vnus duos fratres interfecorit. Quaerere vltra, modo non

Δηῦς ὃς γνώμησιν ἐνήλλαξας δέμας ἁγνόν,
θηρότυπον θέμενος μορφὴν δνοφεροῖο δράκοντος·
κλῦθι, μάκαρ, φωνῶν, χαλεπὴν δ' ἀποπέμπεο μῆνιν,
παύων φαντασίας ψυχῆς ἐκπλήκτου ἀνάγκης.

XL. (39) ΔΗΜΗΤΡΟΣ Ἐλευσινίας θυμίαμα, στύρακα.

Δηοῖ παμμήτειρα, θεά, πολυώνυμε δαῖμον,
σεμνὴ Δήμητερ, κουροτρόφος, ὀλβιοδῶτι,
πλουτοδότειρα θεά, σταχυοτρόφε, παντοδότειρα.
εἰρήνῃ χαίρουσα καὶ ἐργασίαις πολυμόχθοις,
σπερμείη, σωρῖτις, ἀλωαίη, χλοόκαρπε,
ἣ ναίεις ἁγνοῖσιν Ἐλευσῖνος γυάλοισιν.
ἱμερόεσσ', ἐρατή, θνητῶν θρέπτειρα προπάντων·
πρώτη ὑποζεύξασα βοῶν ἀροτῆρα τένοντα,

7. γνώμαισιν vulgo. 8. Θηροτύπον Voss. θηροτύπου vulgo. 10. ψυχάς vulgo. ἔκπληκτον Voss. ἐκπλήκτου Paris. α. β. ἐκ πήκτου vulgo. XL. 1. Δηώ et θεοῖς πολυώνυμε vulgo. 2. κουροτρόφε vulgo. 3. σταχυοτρόχε πανδώτειρα Voss. 5. σπερμία, σωρῖτι, ἀλωαία vulgo. 8. ἡ πρώτη ζεύξασα vulgo.

lubet, quemadmodum nec, quae ſtatim ſequuntur, an aliunde quoque declarari poſſint, neſcio. Videant, quibus lubet, an aliquid huc faciat Fr. 8, 8. GESN.

XXXIX. (38) 10. Aliquoties tractauit hunc verſum Salmaſius ad Solinum, p. 238, b D. 764, a F. et πηκτὴν ἀνάγκην ad neceſſitatem et vim magicam refert, de qua Romani *defigendi* verbo vti ſolent. Talis eſt illa Horatiana *clauis adamantinis figens omnia neceſſitas.* GESN.

XL. 1. Θεὰ πολυώ. coniicit Lennep. ad Col. p. 134. GESN.

XL. (39) 3. Apud Diod. Sic. 1, 12 Γῆ μήτηρ πάντων, Δημήτηρ, πλουτοδότειρα. GESN.

XL. (39) 5. Conf. ad h. v. 33, 5. 28, 13. 57, 65. It. Iuſt. M. Cohort. p. 82. Μῆνιν ἄειδε, θεά, Δημήτερος ἀγλαοκάρπου. GESN.

XL. 5. Σπερμεία corrigit Schraderus Emend. praefat. p. VI. vt h. XXXVI. 2.

XL. 8. Vulgata lectio, quae

καὶ βίον ἱμερόεντα βροτοῖς πολύολβον ἀνεῖσα·
αὐξιθαλής, Βρομίοιο συνέστιος, ἀγλαότιμος.
λαμπαδόεσσ', ἁγνή, δρεπάνοις χαίρουσα θερείοις.
σὺ χθονίη, σὺ δὲ φαινομένη, σὺ δὲ πᾶσι προσηνής·
εὔτεκνε, παιδοφίλη, σεμνή, κουροτρόφε κούρη,
ἅρμα δρακοντείοισιν ὑποζεύξασα χαλινοῖς,
ἐγκυκλίοις δίναις περὶ σὸν θρόνον εὐαζόντων.
μουνογενής, πολύτεκνε θεά, πολυπότνια θνητοῖς,
ἧς πολλαὶ μορφαί, πολυάνθεμοι, ἱεροθηλεῖς·
ἐλθέ, μάκαιρ', ἁγνή, καρποῖς βρίθουσα θερείοις,
εἰρήνην κατάγουσα καὶ εὐνομίην ἐρατεινήν,
καὶ πλοῦτον πολύολβον, ὁμοῦ δ' ὑγίειαν ἄνασσαν.

XLI. (40) ΜΗΤΡΟΣ Ἀνταίας θυμίαμα, ἀρώματα.

Ἀνταίη βασίλεια, θεά, πολυώνυμε μῆτερ
ἀθανάτων τε θεῶν ἠδὲ θνητῶν ἀνθρώπων,
ἥ ποτε μαστεύουσα πολυπλάγκτῳ ἐν ἀνίῃ,
νηστείαν κατέπαυσας Ἐλευσῖνος γυάλοισιν.
ἦλθές τ' εἰς Ἀΐδην πρὸς ἀγαυὴν Περσεφόνειαν,

10. βρομίοις Af. Voff. PAL. βρομίοισι vulgo. 12. χθονία vulgo. 13. κόρα vulgo. 15. εὐάζουσα vulgo. 17. ἱεροθαλλεῖς vulgo. 18. βρύουσα Voff. Parif. α. 19. ἐρατεινοῖς Voff. v. 19. 20. Dinner. p. 208. omittit. 20. ἄπασαν Voff. XLI. 3. Ἥν ποτε Voff. πολυπλάκτῳ Af. PAL. 4. Ἐλ. ἐν γυάλοισι Voff. P. et alter Parifienfium. 5. ἐλθεῖν — αδην — Voff.

non nifi profae accommodata eft, ferri non poterat.

XL. 10. Βρομίοιο Schneideri emendatio eft. Vide Spanhem. ad Callim. h. Cer. 71.

XL. 15. Ineptum εὐάζουσα in εὐαζόντων mutaui. Qui non animaduerterant, δρακόντων e δρακοντείοισιν intelligi, genuinam lectionem corruperunt. Caeterum compara h. VII. 4. XXVII. 5.

XLI. (40) Μητέρα Ἀνταίαν fi non fatis indicaret poeta effe Cererem, quae et pro matre deorum faepe accipitur, docere poffet Apollonius Rhodius.

ἁγνὸν παῖδα Δυσαύλε ὁδηγητῆρα λαχῦσα,
μηνυτῆρ' ἁγίων λέκτρων χθονίε Διὸς ἁγνε,
Εὔβελον τέξασα θεὸν θνητῆς ὑπ' ἀνάγκης.
ἀ ἀ, θεά, λίτομαί σε, πολυλλίςη βασίλεια,
ἐλθεῖν εὐάντητον ἐπ' εὐίερῳ σέο μύςῃ.

6. λαβῦσα Af. Voff. Parif. α. β. 7. Μυνητῆρ' Voff. 8. θνητοῖς Parif. α. ἀπ' vulgo. ὑπ' ἀν. Voff. recte! GESN. 9. πολυλίςη Voff.

Quam enim 1, 1125 Μητέρα Δινδυμένην vocauerat, et ἐνναέτιν Φρυγίας, et 1139 Ῥείην, eam 1141 Ἀνταίαν δαίμονα dicit, vbi honorem illius et miracula canit. Schol. εὐλιτάνητον interpretatur et εὐάντητον, quod posterius ipse hic noster firmat v. 10. Add. Hefych. GESN.

XLI. (40) 6. Δύσαγνος propter luctum, puto. GESN.

XLI. 6 Vulgata lectio, δύσαγνος παῖδ' ἁγνὸν ὁδηγητῆρα λαβῦσα, et metro repugnat, nec, quo pacto intelligi possit, in promptu est. Quod reposui, ἁγνὸν παῖδα Δυσαύλε ὁδηγητῆρα λαβῦσα, certa nititur auctoritate Pausaniae I. 14. Ὀρφέως δέ (ἐδὲ ταῦτα Ὀρφέως, ἐμοὶ δοκεῖν, ὄντα) Εὐβελεῖ καὶ Τριπτολέμῳ Δυσαύλην πατέρα εἶναι, μηνύσασι δέ σφισι περὶ τῆς παιδὸς δοθῆναι παρὰ Δήμητρος σπεῖραι τὸς καρπός. Quamquam enim Pausanias non hunc Orphicorum carminum locum respexit, ex illo tamen, quem spectauit, loco, hausisse scriptorem, cuius hic hymnus est, patet. Dysaules hic, celebratus in sacris Eleusiniis, memoratur Pausaniae etiam II. 11. et copiosius II. 14. Clemens Alex. Adh. ad Gent. p. 13. ed. Sylb. ἀλωμένη γὰρ ἡ Δηὼ κατὰ ζήτησιν τῆς θυγατρὸς τῆς Κόρης, περὶ τὴν Ἐλευσῖνα (τῆς Ἀττικῆς δέ ἐςι τῦτο τὸ χωρίον) ἀποκάμνει καὶ φρέατι ἐπικαθίζει λυπυμένη· τῦτο τοῖς μυυμένοις ἀπαγορεύεται εἰσέτι νῦν, ἵνα μὴ δοκοῖεν οἱ τετελεσμένοι μιμεῖσθαι τὴν ὀδυρομένην. ᾤκυν δὲ τηνικάδε τὴν Ἐλευσῖνα οἱ γηγενεῖς. ὀνόματα αὐτοῖς Βαυβώ, Δυσαύλης, καὶ Τριπτολέμος, ἔτι δὲ Εὔμολπός τε καὶ Εὐβελεύς.

XLI. (40) 8. Εὔβελον declaramus in Ind. Hic an Bacchus est? Inter vina quidem consultare barbarorum fuit, etiam maiorum nostrorum. Sed illud θνητῆς ὑπ' ἀνάγκης indicat humano semine conceptum etc. Sed εὐβελῆος filium mox H. 41, 2 facit Bacchum. De illa πολυωνυμίᾳ Orphica semper tenendum, non tantum inconstantiam poeticarum imaginum et φαντασιῶν esse: sed indicare vnum illud in natura rerum, quod σχέσεσι tantum mutuis et relationibus volebant distingui. De Μίσης nomine nihil habebam, nisi quod somniabam aliquid de illa ἐναντιοτροπῇ Heraclitica, de illo bello omnium patre. Sed poeta nihil tale sug-

XLII. (41) ΜΙΣΗΣ θυμίαμα, στύρακα.

Θεσμοφόρον καλέω ναρθηκοφόρον Διόνυσον,
σπέρμα πολύμνηστον πολυώνυμον Εὐβουλῆος,
ἁγνήν τ' εὐίερόν τε Μίσην, ἄῤῥητον ἄνασσαν,
ἄρσενα καὶ θῆλυν, διφυῆ λύσειον Ἴακχον·
εἴτ' ἐν Ἐλευσῖνος τέρπῃ νηῷ θυόεντι,
εἴτε καὶ ἐν Φρυγίῃ σὺν μητέρι μυστιπολεύεις,
ἢ Κύπρῳ τέρπῃ σὺν ἐϋστεφάνῳ Κυθερείῃ,
ἢ καὶ πυροφόροις πεδίοις ἐπαγάλλεαι ἁγνοῖς,
σὺν σῇ μητρὶ θεᾷ μελανηφόρῳ Ἴσιδι σεμνῇ,
Αἰγύπτου παρὰ χεῦμα, σὺν ἀμφιπόλοισι τιθήναις·
εὐμενέουσ' ἔλθοις ἀγάθ' ἐκτελέουσ' ἐπ' ἀέθλοις.

XLII. 3. ἁγνήν τ' εὐ — μεσην Voss. ἁγνὴν εὐίερόν τε vulgo. 4. ἄῤῥενα vulgo. λύσοιον Ald. 9. Σὺν σοὶ Ας. Voss. Paris. a. P A I. 11. ἀγαθοῖς τελέουσ' vulgo. ἐπ' ἔθλος Voss.

gerit: potius Nympham facit hilarem. etc. GESN.

XLII. 3. Misae mentio est apud Hesychium in Μισατίς: vbi dicit: Μίσα τῶν περὶ τὴν μητέρα τις, ἣν καὶ ὀμνύουσι. Schneidero placet τῶν περὶ Δημήτερα. Idem Hesychius: Μιδάθεος. οἱ ὑπὸ Μίδα βασιλευθέντες ἐσέβοντο καὶ ὤμνυον τὴν Μίδα θεόν, ἣν τινὲς μητέρα αὐτοῦ ἐκτετιμῆσθαι λέγουσιν

XLII. 9. Plutarchus de Iside et Osiride p. 627. ed. Steph. οὗτοι δέ εἰσιν οἱ τὸν ἱερὸν λόγον περὶ θεῶν πάσης καθαρεύοντα δεισιδαιμονίας καὶ περιεργίας ἐν τῇ ψυχῇ φέροντες, ὥσπερ ἐν κίστῃ, καὶ περιστέλλοντες τὰ μὲν μέλανα καὶ σκιώδη, τὰ δὲ φανερὰ καὶ λαμπρά, τῆς περὶ θεῶν ὑποδηλοῦντα οἰήσεως, οἷα καὶ περὶ τὴν ἐσθῆτα τὴν ἱερὰν ἀποφαίνεται. Atque etsi, vt idem dicit p. 680. στολαὶ αἱ Ἴσιδος ποικίλαι ταῖς βαφαῖς· περὶ γὰρ ὕλην ἡ δύναμις αὐτῆς, πάντα γινομένην καὶ δεχομένην, φῶς, σκότος· ἡμέραν, νύκτα· πῦρ, ὕδωρ· ζωήν, θάνατον· ἀρχήν, τελευτήν· tamen, quid maxime noster spectauerit, patet ex eodem Plutarchi libro, vbi Isis, perempto Osiride, eadem fere, quae Ceres, rapta Proserpina, fecisse narratur, p. 635. τὴν δ' Ἶσιν αἰσθομένην κείρασθαι μὲν ἐνταῦθα τῶν πλοκάμων ἕνα, καὶ πένθιμον στολὴν ἀναλαβεῖν.

XLII. (41) 11. Etiam hic ἐπε-

XLIII. (42) ΩΡΩΝ θυμίαμα, ἀρώματα.

Ὧραι, θυγατέρες Θέμιδος καὶ Ζηνὸς ἄνακτος,
Εὐνομίη τε, Δίκη τε, καὶ Εἰρήνη πολύολβε,
εἰαριναί, λειμωνιάδες, πολυάνθεμοι, ἁγναί,
παντόχροοι, πολύοδμοι ἐν ἀνθεμοειδέσι πνοιαῖς,
Ὧραι ἀειθαλέες, περικυκλάδες, ἡδυπρόσωποι·
πέπλους ἐννύμεναι δροσεροὺς ἀνθέων πολυθρέπτων,
* * Περσεφόνης συμπαίκτορες, εὖτέ ἑ Μοῖραι
καὶ Χάριτες κυκλίοισι χοροῖς πρὸς φῶς ἀνάγωσιν,
Ζηνὶ χαριζόμεναι καὶ μητέρι καρποδοτείρῃ,
ἔλθετ' ἐπ' εὐφήμους τελετὰς ὁσίας νεομύστοις,
εὐκάρπους καιρῶν γενέσεις ἐπάγουσαι ἀμεμφῶς.

XLIII. 1. 2. Dinnerus p. 842. post v. 5. collocatos habet. 6. ἐννυμέναι Voss. δροσέας Ask. Paris. α. ἀνθῶν πολυθρέπτων vulgo. πολυθρέπτων As. quod malim. GESN. Sic etiam Paris. α. β. Dinner. p. 69. et 842. 7. Vide notas. 11. νεομύστας vulgo.

τελέσσα iungam bonis laboribus finem bonum et perfectionem addens. GESN.

XLIII. (42) 2. Eadem nomina Horarum apud Hes. Theog. 902 vbi etiam sunt Themidis filiae, αἵ τ' ἔργ' ὡραίουσι καταθνητοῖσι βροτοῖσιν. Cf. Apollod. 1, 3, 1. Videntur signare illam pulchritudinem, quae est ex maturitate et tempestiuitate cuiusque rei. De Dice add. H. 61. GESN.

XLIII. (42) 7. Cf. 28, 9. et vid. Apollod. l. c. GESN.

XLIII. 7. Vulgata lectio est, Περσεφόνη συμπαίκτορες, ἡνίκα Μοῖραι ταύτην, cuius vel numeri arguunt ταύτην ex interpretatione natum esse. Quod quum sit certissimum, patet etiam ἡνίκα eamdem habere originem, quia pronomen omitti non potuit. Ita factum, vt nomen, quod in initio versus erat, expelleretur. Praeterea etiam datiuus Περσεφόνῃ ex genitiuo propter sequentem litteram Σ ortus. Supra h. XXIX. Proserpina Ὡρῶν συμπαίκτειρα dicitur. Haec igitur omnia vitia sustuli. De re ipsa vide ad h. XXIX. 15

XLIII. 10. Vide ad IX. 12.

XLIII. (42) 11. Illud ἀμεμφῶς valde placet: excludit μεμψιμοιρίαν rusticorum, quod difficile est, *vt quamuis auido colono rura sua pareant.* GESN.

XLIV. (43) ΣΕΜΕΛΗΣ *θυμίαμα, στύρακα.*

Κικλήσκω κούρην Καδμηΐδα παμβασίλειαν,
εὐειδῆ Σεμέλην, ἐρατοπλόκαμον, βαθύκολπον,
μητέρα θυρσοφόροιο Διωνύσου πολυγηθοῦς,
ἣ μεγάλας ὠδῖνας ἐλάσσατο πυρφόρῳ αὐγῇ,
ἀθανάτοιο τεκοῦσα Διὸς βουλαῖς Κρονίοιο·
τιμὰς τευξαμένη παρ' ἀγαυῆς Περσεφονείης
ἐν θνητοῖσι βροτοῖσιν ἀνὰ τριετηρίδας ὥρας,
ἡνίκα σοῦ Βάκχου γενίμην ὠδῖνα τελῶσιν,
εὐϊερόν τε τράπεζαν ἰδὲ μυστήριά θ' ἁγνά.
νῦν σέ, θεά, λίτομαι, κούρη Καδμηῒς ἄνασσα,
πρηΰνοον καλέων αἰεὶ μύστησιν ὑπάρχειν.

XLIV. Dinnerus p. 704 seq. versus huius hymni hoc ordine posuit: 1—4. 10. 11. 5—9. 5. Ἀθανάτου Voss. P. παρ' αὐτῆς vulgo. παρὰ αὐτῆς Dinnerus. 9. ἠδὲ Ask. P. 11. μύσταισιν vulgo.

XLIV. (43) 4. Ἐλάσσατο non passiua simpliciter significatione ponitur. Mulier perterrita et conuulsa ipsa tamen cum abigere a se et amoliri malum studuit, partum expulit. OESN.

XLIV. 4. Si ἐλάσσατο scripsit poeta, similia sunt haec Callimachi h. Del. 120. ὠμοτόκους ὠδῖνας ἀπηρείσαντο λέαιναι, et h. Iou. 15. ἔνθα σ' ἐπεὶ μήτηρ μεγάλων ἀπεθήκατο κόλπων. Qui sequitur, hymni nostri versus, mea quidem sententia multo elegantiorem redderet orationem, si sic esset scriptus: ἀθάνατον τίκτουσα Διὸς παῖδα Κρονίοιο.

XLIV. (43) 6. Παρ' ἀγαυῆς legendum suspicatur Piersonus Verif. p. 36 vt H. 40, 5. Et sic etiam 45, 6. Ceterum hoc videtur indicare poeta, Semelae hunc honorem haberi ab imperiosa alioquin Proserpina, vt illam e regno suo dimittat ad trieterica Bacchi sacra obeunda, in quibus τελοῦσι, h. e. inter cerimonias illas occultas referunt, et vt fabulam quandam ludunt natales Bacchi. Talem τελετὴν pulchre et copiose describit in Alexandro suo Pseudomanti Lucianus.

OESN.

XLIV. 6. Semeles a Baccho ab inferis reductae mentionem facit Pausanias II. 31, 2. 37, 5. Inter superos relatam Nonnus in fine libri octaui, Pindarus Ol. II. 44. tradidere.

XLV. (44) ΥΜΝΟΣ Διονύσȣ Βασσαρέως τριετηρικȣ̃.

Ἐλθέ, μάκαρ Διόνυσε, πυρίσπορε, ταυρομέτωπε,
Βάσσαρε, καὶ Βακχεῦ, πολυώνυμε, παντοδυνάςα,
ὃς ξίφεσιν χαίρεις, ἠδ' αἵματι, Μαινάσι θ' ἁγναῖς·
εὐάζων κατ' Ὄλυμπον, ἐρίβρομε, μαινόλα Βάκχε,
θυρσεγχής, βαρύμηνι, τετιμένε πᾶσι θεοῖσιν
καὶ θνητοῖσι βροτοῖσιν, ὅσοι χθόνα ναιετάȣσιν·
ἐλθέ, μάκαρ, σκιρτητά, φέρων πολὺ γῆθος ἅπασιν.

XLV. 3. ξίφεσι Af. ξίφεσσι Voff. αἵμασι vulgo. 4. μανικὲ Βάκχε vulgo. 5. θυρσεχθὴς Af. Voff. Parif. α. Dinn. p. 136. PAI. θυρσαχθὴς vulgo.

XLV. 3. Nifi αἵμασι, quod legitur vulgo, e Μαινάσι natum eft, certe, quod repofui, αἵματι fcripfit poeta.

XLV. (44) 4. Εὐάζων] Etfi μανικὲ primam debet potius habere correptam, (ficut in proximo fequente hymno — ἐλαυνόμενος μανίῃσιν) infra tamen iterum fic ponitur: vbi pro Βάκχε legitur Βακχεῦ, primo verfu hymni Trieterici, Κικλήσκω σε μάκαρ πολυώνυμε μανικὲ βακχεῦ. H. STEPH.

XLV. 4. Vulgata lectio, μανικέ, quae etiam h. LII. 1. obtinet, defendi nullo pacto poteft. Manifefto ea eft interpretatio alius verbi. Nec dubitaui reponere μαινόλα, quod pariter atque μαινόλιος Bacchi epitheton eft. Vide interpp. ad Hefych. in μαινόλης. Eudocia p. 120. ἀφ' ȣ̃ δὴ καὶ μαινόλης ὁ Διονύσιος ἐκλήθη. Hoc nomen etiam alibi obfcuratum, vt in Euripidis Orefte v. 813. τὸ δ' αὖ κακȣργεῖν ἀσέβεια μεγάλη. Ibi μεγάλη ad fenfum languet, ad metrum non quadrat. Repone, τὸ δ' αὖ κακȣργεῖν ἀσέβεια μαινολὶς. Μεγάλη ortum ex vitiofa fcriptura μενολὶς quam libri veteres etiam in Aefchyli Suppl. 114. habent. Ac γ et ν, η et ις fimillima in fcriptis codd. Illud addo, fi quis forte μαντικὲ fcribendum putet ex his Eudociae verbis p. 120. τάχα διὰ τȣ̃το καὶ μαντεία ἐσὶ' ὅτε τȣ̃ Διονύσȣ γινομένη, non videri vocabulum μαντικὸς fatis effe poeticum.

XLV. (44) 5. Θυρσαχθὴς gra-

XLVI. (45) ΛΙΚΝΙΤΟΥ θυμίαμα, μάνναν.

Λικνίτην Διόνυσον ἐπ' εὐχαῖς ταῖσδε κικλήσκω,
Νύσιον, ἀμφιθαλῆ, πεποθημένον, εὔφρονα Βάκχον·
νυμφέων ἔρνος ἐραστὸν, ἐϋστεφάνου τ' Ἀφροδίτης,
ὅς ποτ' ἀνὰ δρυμοὺς κεχορευμένα βήματα πάλλες
σὺν νύμφαις χαρίεσσιν, ἐλαυνόμενος μανίῃσιν.
καὶ βουλῇσι Διὸς πρὸς ἀγαυὴν Φερσεφόνειαν
ἀχθεὶς ἐξετράφης, φίλος ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
εὔφρων ἐλθὲ, μάκαρ, κεχαρισμένα δ' ἱερὰ δέξαι.

XLVII. (46) ΒΑΚΧΟΥ * περικιονίου θυμίαμα, ἀρώματα.

Κικλήσκω Βάκχον περικιόνιον, μεθυδώτην,

XLVI. 2. Νύσσιον Af. Thr. 3. ἔργον Af. ἐρατὸν Thr. 4. πάλλει vulgo. πάλλεις Thr. μανίαισι Voff. 6. βουλαῖσι et πρός τ' αὐτὴν vulgo. 7. Φόβος vulgo. φίλος Thr. XLVII. * ΒΑΚ-

vi metuende thyrſo etc. Hor. Od. 2, 29. GESN.

XLVI. (45) De λικνίτου epitheto V. Spanh. ad Call. in Iou. 48 et Cer. 137 Squire ad Plut. de Iſide p. 88 ſq. Verbo eſt illud λίκνον, vnde λικνίτης Bacchus, *myſtica vannus Iacchi*, Virgiliana, purgationis animarum ſymbolum. Verba Plutarchi, Αἱ Θυιάδες ἐγείρουσι τὸν λικνίτην, forte ad hunc Orphicum vel ſimilem Hymnum pertinent. GESN.

XLVI. (45) 6. Etiam hic legi vult Pierſonus πρὸς ἀγαυὴν Περσεφόνειαν, vt 43, 6. Mirum tamen fuerit, ſi in epitheto ita ſolemni ter diuerſis locis peccare potuerunt librarii. GESN.

XLVI. (45) 7. An φόβος hic eſt terror, non DIs iniectus a Baccho, ſed quem iniecere DI per Bacchum, πρόμαχον ſuum, gigantibus, vbi *retorſit Rhoecum leonis Vnguibus horribilique mala* Hor. Od. 2, 19, 23. GESN.

XLVI. 7. Niſi ſatis bonam lectionem φίλος offerret cod. Thryll. facile adducerem, vt τάφος, i. e. θάμβος, putarem a poeta ſcriptum eſſe.

XLVII. 46. De περικιονίου ap-

Καδμείοισι δόμοις ὃς ἑλισσόμενος πέρι πάντη,
ἔστησεν κρατερῶς βρασμοὺς γαίης ἀποπέμψας·
ἡνίκα πυρφόρος αὐγὴ ἐκίνησεν χθόνα πᾶσαν,
πρηστῆρος ῥοίζοις· ὃ δ' ἀνέδραμε δεσμὸς ἁπάντων.
ἐλθὲ, μάκαρ, βακχευτά, γεγηθυίαις πραπίδεσσιν.

XLVIII. (47) ΣΑΒΑΖΙΟΥ * θυμίαμα, ἀρώματα.

Κλῦθι, πάτερ, Κρόνου υἱὲ Σαβάζιε, κύδιμε δαῖμον,
ὃς Βάκχον Διόνυσον ἐρίβρομον εἰραφιώτην
μηρῷ ἐγκατέραψας, ὅπως τετελεσμένος ἔλθοι

ΧΟΥ om. Af. Voff. P A I. 2. περὶ πάντα vulgo. 3. κρατέρως vulgo. 4. ἐνίκησε vulgo. ἐκίνησε Scriuer. ad Scal. 5. ῥοίζοις Voff. XLVIII. * ΣΑΒΑΣΙΟΥ Ask. 2. ἐριφιώτην Voff. 3. ἐγκατέραψα. Nomen libri omifit Gefnerus. ἔλθῃ vulgo.

pellatione, ex fabula Bacchi de columnis Cadmeae arcis vite circumdata munitis, vid. Eurip. Phoeniff. 654 ibique V. Schol. et Valcken. Nefcio quam bene Spencerus de LL. Ebrr. p. 667. huc referat idolum כיון Amofi 5. 26. GESN.

XLVII. (46) 4. Pro ἐνίκησεν cogitabam aliquando forte melius legi ἐκίνησεν· cum terrae motum hic vel ipfe Hymnus fignare videatur. Sed etiam νικᾷν, *fuperare*, *vincere*, hic commode locum habent. GESN.

XLVII. (46) 5. Bacchus circumiens arcem, vite a fe producta illam deuinxit et contra incendium ac ruinam muniit. GESN.

XLVIII. (47) 1. Bacchi barbarum nomen, vti volunt Graeci Grammatici. De Saba Arabiae poteft aliquis cogitare, de Sabaoth, cum exercitum per Orientem duxerit Bacchus etc. Σάβον et Σαβάζιον modo vocis productione differre credibile eft. Plut. Symp. 4, 5 p. 671. F. Σάββους καὶ νῦν ἔτι πολλοὶ τοὺς βάκχους καλοῦσι, καὶ ταύτην ἀφιᾶσι τὴν φωνὴν, ὅταν ὀργιάζωσι τῷ θεῷ. GESN.

XLVIII. 1. Alia de Sabazio habet Diod. Sic. IV. 4.

XLVIII. (47) 2. De εἰραφιώτου appellatione vid. Hefych. et ibi viri docti. Verbo, διὰ τὸ ἐῤῥάφθαι ἐν μηρῷ Διὸς, κ. τ. λ. GESN.

Τμῶλον ἐς ἠγάθεον, παρά θ' Ἵππαν καλλιπάρηον.
ἀλλά μάκαρ, Φρυγίης μεδέων, βασιλεύτατε πάντων,
εὐμενέων ἐπαρωγὸς ἐπέλθοις μυστιπόλοισιν.

XLIX. (48) ΙΠΠΑΣ θυμίαμα, στύρακα.

Ἵππαν κικλήσκω Βάκχου τροφόν, εὐάδα κούρην,
μυστιπόλον τελετῇσιν ἀγαλλομένην Σάβου ἁγνοῦ,
νυκτερίοισι χοροῖσιν ἐριβρεμέταο Ἰάκχου.

4. παρ' Ἵππαν vulgo. παρὰ Ἵππαν Dinnerus p. 753. 5. πόντων Voss. XLIX. 2. τελεταῖσιν vulgo. σαβον Voss. — vide notas. 3. χοροῖσι πυριβρεμέτοις ἰάχοισι vulgo.

XLIX. (48) 1. Vid. Fragm. 45 ex Proclo. GESN.

XLIX. 2. Insignis varietas est apud Dinnerum p. 560. Is quum duo priores versus huius hymni afferat, secundum ita scriptum exhibet: μυστιπόλον, χθονίην, βασίλειαν, καλλιπάρηον.

XLIX. 3. Nisi epitheton νυκτέριος tam frequens esset in Orphicis hymnis, facile adducerer, vt hic νυκτελίοισι scribendum putarem, et infra h. LII. 4. νυκτέλιε. Nyctelius Bacchus vocabatur. Pausanias I. 40. μετὰ δὲ τοῦ Διὸς τὸ τέμενος ἐς τὴν ἀκρόπολιν ἀνελθοῦσι, καλουμένην ἀπὸ Καρὸς τοῦ Φορωνέως καὶ ἐς ἡμᾶς ἔτι Καρίαν, ἔστι μὲν Διονύσου ναὸς Νυκτελίου. Plutarchus περὶ τοῦ ει τοῦ ἐν Δελφοῖς p. 692. ed. Steph. Διόνυσον δὲ καὶ Ζαγρέα καὶ Νυκτέλιον καὶ ἰσοδαίτην αὐτὸν ὀνομάζουσι. Idem in Quaestt. Rom. 112. p. 519. νυκτέλια, et in Quaestt. Graec. 37. p. 534. νυκτέλια ἱερὰ memorat. Vide interpp. Hesychii ad νυκτελεῖν. Νυκτέλιος Bacchus etiam in hymno, qui est in Brunckii Analectis T. II. p. 517. et apud Eudociam p. 123. tum apud Nonnum VII. 349. p. 222, 9. IX. 114. p. 256, 5. XXII. 6. XXVII. 173. p. 710, 1. XLIV. 203. p. 1150, 13.

XLIX. 3. Ἴακχος est hymnus bacchantium, non ἰαχὸς, quod sciam. Lege: νυκτερίοισι χοροῖσι, περιβρεμέτοις ἰαχῇσι. Theognis vs. 776. τερπόμενοι κιθάρῃ καὶ ἐρατῇ θαλίῃ, Παιάνων τε χοροῖς, ἰαχαῖσί τε, σὸν περὶ βωμόν. RVHNK. Schneiderus ad Arg. 1122. πυριβρεμεταῖς ἰαχῇσι legit. Equidem, quum nec formam περιβρέμετος, nec femininum adiectiuum πυριβρεμέτης probari posse existimem, audacius hunc versum mutaui. Dionys. Perieg. 578. Ἰνδοὶ κῶμον ἄγουσιν ἐριβρεμέτῃ Διονύσῳ. Eudocia p. 123. ἐρίβρομον δὲ προσέτι καὶ ἐριβρεμέτην προσαγορεύουσιν.

κλῦθί μευ εὐχομένε, χθονίη μήτηρ, βασίλεια,
εἴτε σύ γ' ἐν Φρυγίῃ κατέχεις Ἴδης ὄρος ἁγνόν,
ἢ Τμῶλος τέρπει σε, καλὸν Λυδοῖσι θόασμα·
ἔρχεο πρὸς τελετὰς ἱερῷ γηθοῦσα προσώπῳ.

L. (49) ΛΥΣΙΟΥ ληναίε ὕμνος.

Κλῦθι, μάκαρ, Διὸς υἱ', ἐπιλήνιε Βάκχε, διμήτωρ,
σπέρμα πολύμνηστον, πολυώνυμε, λύσιε δαῖμον.
κρυψίγονον μακάρων ἱερὸν θάλος, εὔιε Βάκχε,
εὐτραφές, εὔκαρπος, πολυγηθέα καρπὸν ἀέξων,
ῥηξίχθων, ληναῖε, μεγασθενές, αἰολόμορφε·
παυσίπονον θνητοῖσι φανεὶς ἄκος, ἱερὸν ἄνθος,

4. *με* et *χθονία* vulgo. L. 1. *διμάτωρ* vulgo. 2. *πολύμνητον* vulgo. 3. Κλυψιγ. Voss. F. κλεψ. OCRN. 4. *εὐτραφῆ, εὔκαρπε,* vulgo. 5. *ῥοχθίζων* vulgo. *ἀγλαόμορφε* Voss. 6. *ἄκος* om. Voss. *παυσίπονος θνητοῖσι φανεὶς, ἄκος,* vulgo. *λυσίπονος* Dinner. p. 136.

XLIX. (48) 6. Possit quidem aliquis *θύασμα* hic suspicari legendum, et ad sacrificiorum honorem referre. Verum *θόασμα* ad illos furiosos per montes cursus pertinet, de quibus etiam est apud Plut. de aud. poet. Vid. Hesych. V. *θοάζει*, et quae ibi VV. DD. OCRN.

L. (49) *Λύσειον* vt H. 41, 4 f. *λύσιον* verius est, videntur dixisse non tantum ex fabula, quod soluit vincula suis Bacchis a Pentheo iniecta, qua de re Eurip. Bacch. 443 sq. et 497 vbi minanti Pentheo, *εἱρκταῖσι δ' ἔνδον σῶμα σὸν φυλάξομεν*, respondet Bacchus *Λύσει μ' ὁ δαίμων αὐτὸς, ὅταν ἐγὼ θέλω κ. τ. λ.* An *λύσιος* etiam physice cum *Ληναίῳ* coniunctus est? nam in *ληνῷ*, *torculari*, soluitur et liberatur Bacchus a vinculis illis succi crassioris et pelliculae, quae impediunt vim inebriandi. OCRN.

L. 2. *Σπέρμα πολύμνηστον* repositum ex h. VI. 4. XLII. 2.

L. (49) 5. *Ῥοχθίζων* ad ebriorum clamores et *ructus* adeo referendum puto. Videtur in vtroque verbo *ὀνοματοποιΐα* quaedam esse. OCRN.

L. 5. Etsi *ῥοχθίζων* non insolenter formatum verbum est, tamen, quia nusquam occurrit, non dubitaui *ῥηξίχθων* ex h. LII. 9. scribere.

χάρμα βροτοῖς φιλάλυπον, ἐφάπτορ, καλλιέθειρε,
λύσιε, θυρσομανές, βρόμι', εὔιε, πᾶσιν εὔφρων,
οἷς ἐθέλεις θνητῶν ἠδ' ἀθανάτων σὲ πιφαύσκειν·
νῦν σε καλῶ μύστῃσι μολεῖν ἡδύν, φερέκαρπον.

LI. (50) ΝΥΜΦΩΝ θυμίαμα, ἀρώματα.

Νύμφαι, θυγατέρες μεγαλήτορος Ὠκεανοῖο,
ὑγροπόροις γαίης ὑπὸ κεύθεσιν οἰκί' ἔχουσαι,
κρυψίδομοι, Βάκχοιο τροφοί, χθόνιαι, πολυγηθεῖς,
καρποτρόφοι, λειμωνιάδες, σκολιόδρομοι, ἁγναί,
ἀντροχαρεῖς, σπήλυγξι κεχαρμέναι, ἠερόφοιτοι.
πηγαῖαι, δρομάδες, δροσοείμονες, ἴχνεσι κοῦφαι·
φαινόμεναι, ἀφανεῖς, αὐλωνιάδες, πολυανθεῖς·
σὺν Πανὶ σκιρτῶσαι ἀν' οὔρεα, εὐάστειραι,

7. ἐπάφιε vulgo. 8. θυρσομενῆ Voss. θυρσομανῆ vulgo. θυρσομανὲς Dinner. p. 157. 9. ὡς ἔθελε Voss. Hunc v. omittit Dinnerus. 10. μύσταισι vulgo. ἥδαν Voss. LI. 3. κρυψίδρομοι vulgo. 5. Ἀνδροχ. Voss. κεχαρισμ. Voss. 6. ἰχνεσσι Ask.

L. (49) 7. Ἐπάφιον vt vocatur etiam 51, 9 declaramus ad Fr. 16 pr. GESN.

L. 7. Vim verbi ἐπάφιος recte videtur Gesnerus ad fragm. XVI. pr. declarasse. Sed accidit in hoc nomine hic et infra h. LII. 9. quod paullo ante in v. μανικέ, vt interpretatio pro genuino vocabulo in textum reciperetur. Scripserat poeta ἐφάπτορ. Apposita ad hanc rem duo sunt loca Aeschyli in Supplicibus, vnus v. 45. ἶνιν τ' ἀνθονομούσας προγόνου, βοὸς ἐξ ἐπιπνοίας Ζηνὸς ἔφαψιν· ἐπωνυμίᾳ δ' ἐπεκραίνετο μόρσιμος αἰὼν εὐλόγως, Ἔπαφόν τ' ἐγέννασεν· alter v. 551. γεννᾷ πολυμνήστωρ, ἐφάπτωρ Ἰοῦς. Ita legendum.

L. (49) 8. Non est probabile θυρσομανῆ solum accusandi casu tot vocatiuis interpositum. Itaque legam potius θυρσομανές. GESN.

LI. (50) 3. Casaub. de Satyr. L. 1 p. 35 Κρυψίδομοι emendat cum respectu ad antra Nympharum, a quibus et ἀντροχαρεῖς χθόνιαι mox appellantur. GESN.

πετρόρυτοι, λιγυραὶ, κρενίτιδες, ὑλονόμοι τε·
παρθένοι εὐώδεις, λευχείμονες, εὔπνοοι αὔραις,
αἰπολικαὶ, νόμιαι, θηρσὶν φίλαι, ἀγλαόκαρποι,
δρυμοχαρεῖς, ἁπαλαὶ, πολυθρέμμονες, αὐξίτρο-
φοί τε·
κοῦραι ἁμαδρυάδες, φιλοπαίγμονες, ὑγροκέλευθοι,
Νύσιαι, οἰστρομανεῖς, παιωνίδες, εἰαροτερπεῖς,
σὺν Βάκχῳ Δηοῖ τε χάριν θνητοῖσι φέρουσαι·
ἔλθετ' ἐπ' εὐφήμοις ἱεροῖς κεχαρηότι θυμῷ,
νᾶμα χέουσ' ὑγιεινὸν ἀεξιτρόφοισιν ἐν ὥραις.

9. πετρόῤῥυτοι Aſ. Voſſ. κορυνίτιδες vulgo. κορυνήτιδες Dian. p. 549. κρουνίτιδες Voſſ. Pariſ. α. β. 10. ευπνοι Voſſ. 11. θηρσι Voſſ. 12. κρυμοχαρεῖς vulgo. 14. Νύσσιαι Aſ. Voſſ. PAI. Pariſ. α. Νύσιαι μανικαὶ vulgo. παιονίδες PAI. 15. σὺν Βάκχῳ δῶρά τε Dian. Poſt hunc v. Dianerus p. 549. ponit v. 22. h. LV. ἢ νύμφαις τέρπῃ κυανώπισιν ἐν χθονὶ δίᾳ, et v. 16. 17. omittit. 17. αὐξιτρόφοισιν ὥραις P. Pariſ. α.

LI. (50) 9. Non miror *fuſtibus* aut *clauis armatas* eſſe nymphas, κορυνίτιδας, cum vt fortes in exercitu Bacchi milites ſe gerere ſoleant. GESN.

LI. 9. Dudum legendum videram, πετρόρυτοι, λιγυραὶ, κρουνίτιδες, ὑλονόμοι τε. Poſtea ſic ſcriptum reperi in duobus codd. Regiis, et Voſſiano. RVHNK.

LI. (50) 11. Θηρσὶν poteſt eſſe ab eo, qui verſum per ν ἐφελκυστικὸν fulcire vellet. Sed non erat illo opus in caeſura. GESN.

LI. (50) 12. Δρυμοχαρεῖς eleganti coniectura ſuſpicatur Heringa Obſſ. c. 11 p. 89. Sed neque vulgatum non rectum eſſe puto: antra, riui, nemora nympharum poſſeſſiones, expetuntur ad captandum frigus. GESN.

LI. 12. Si minus placeat δρυμοχαρεῖς, quod Adr. Heringa Obſeru. cap. 12. coniiciebat, legas licet: κυμοχαρεῖς, ἁπαλαὶ, πολυθρέμμονες αὐξίτροφοί τε. Hymn. 16. (XVII.) vſ. 8. κύμασι τερπομένη. RVHNK. Heringae emendationem probauit Schraderus Obſeru. p. 75.

LI. (50) 14. Nomen Νύσιαι, an Νυσαῖαι; a Baccho ſuo trahunt. GESN.

LI. 14. Vel metrum oſtendere poterat, in verbis Νύσιαι, μανικαὶ, aliquid vitii eſſe. Magis etiam hoc arguit vocabulum μανικαὶ, poeſin minime decens. Id hic pariter atque h. XLV. 4. LII. 1. interpretibus debetur. Itaque οἰστρομανεῖς poſui.

LII. (51) ΤΡΙΕΤΗΡΙΚΟΥ *θυμίαμα, ἀρώματα.*

Κικλήσκω σε, μάκαρ, πολυώνυμε, μαινόλα, Βακχεῦ,
ταυρόκερως, ληναῖε, πυρισπόρε, Νύσιε, λυσεῦ,
μηροτρεφής, λικνῖτα, πυρίπνοε, καὶ τελετάρχα·
νυκτέρι', Εὐβουλεῦ, μιτρηφόρε, θυρσοτινάκτα·
ὄργιον ἄῤῥητον, τριφυές, κρύφιον Διὸς ἔρνος·

LII. 1. μανικέ; Βακχεῦ vulgo. 2. πυρίσπολε Voss. νύσσιε Af. Voss. PAI. 3. μητροτρεφὴς vulgo. Μηροραφὴς coni. Lennep. ad Col. p. 135. ex H. 47, 1. πυρίπολε vulgo. τελέταρχε Dinnerus p. 157. νυκτίρ' vulgo. Νυκτέρι' Af. μιτριφ. Voss.

LII. (51) De τριετηρικῷ vid. ad 52, 5. GESN.

LII. 1. Vide ad XLV. 4.

LII. 2. Λυσεῦ Schneideri coniectura est, ducta e fragm. ined. 23.

LII. 3. Nihil video, quod nos cogat, Lennepii coniecturam μηροραφὴς probare. Ea vereor ne alia auctoritate nitatur, quam his Eustathii ad Dion. Perieg. 1153. ὅθεν παρὰ τοῖς μύθοις μηροραφὴς ἐνομίσθη Διόνυσος. Sed ibi etiam μηροφανὴς legitur, quod, nisi fallor, μηροτραφὴς esse debebat. Strabo enim, cuius testimonio modo vsus erat Eustathius, XV. p. 1008. B. καὶ μηροτραφὴς δὲ λέγεται. Eustathius ad Iliad. II. ὄρος δέ τι Ἰνδικὸν Μηρὸς ἐκλήθη, Διονύσῳ ἀνακείμενον· ὅθεν Μηροτραφὴς μεμύθευται φασὶν ὁ Διόνυσος. Haec ipsa deriuatio nominis monere debebat Casaubonum, ne in Strabone μηροῤῥαφὴς probaret, quod fecisse tamen videtur. Quid enim ῥάπτειν in hoc nomine sibi vult, si Μηρὸς montis est appellatio? Immo si μηροτραφὴς dictus fuit Bacchus, ambigua fuit significatio vocabuli, vt recte scripserit Plinius H. N. VI. 21. quem locum Casaubonus attulit: *montemque Merum, Libero patri sacrum, vnde origo fabulae Iouis femine editi.* Quamobrem satis iudicaui vnam in Orpheo litteram delere. Eodem in versu πυρίπνοε, metro iubente, scripsi. Πυρίπνοε apud nostrum est h. V. 3. X. 26.

LII. 4. De νυκτερίῳ vide ad XLIX. 3. Sequens vocabulum illustrat Plutarchus Sympos. Probl. VII. 9. p. 1271. ed. Steph. οἱ δὲ πάμπαν ἀρχαῖοι ὡς οὐδὲ τοῦ Ἑρμοῦ δεόμενον τὸν Διόνυσον αὐτὸν Εὐβουλῆ, καὶ τὴν νύκτα δι' ἐκεῖνον εὐφρόνην προσεῖπον. Μιτρηφόρου originem aperuit Diodorus Siculus IV. 4.

LII. (51) 5. Cur τριφυὴς Bacchus, indicatum ad 29. 2. GESN.

πρωτογόν', ἠρικεπαῖε, θεῶν πάτερ ἠδὲ καὶ υἱέ·
ὠμάδιε, σκηπτοῦχε, χοροιμανές, ἡγέτα κώμων·
βακχεύων ἁγίας τριετηρίδας ἀμφὶ γαληνάς·
ῥηξίχθων, πυριφεγγές, ἐφάπτορ, κοῦρε διμήτωρ,
οὐρεσίφοιτα, κερώς, νεβριδοστόλος, ἀμφιέτηρε,
Παιὰν θυρσεγχής, ὑποκόλπιε, βοτρυόκοσμε,
Βάσσαρε, κισσοχαρής, πολυπάρθενε, καὶ διάκοσμε,
ἐλθέ, μάκαρ, μύστῃσι βρύων κεχαρημένος αἰεί.

6. V. N. 7. ἁγίτα vulgo. χορομανὲς Voff. 9. ἐπάφιε, κοῦρε διμάτωρ vulgo. 10. ἔρως vulgo. κέρως V. N. ἀμφιετειρε Voff. 11. χρυσεγχὴς vulgo. βοτρυοκοσμαι Voff. 12. om. Voff. 13. μυσταισι vulgo. κεχαρισμένον Voff.

LII. (51) 6. De Ἠρικαπαίῳ plus fatis dictum ad H. 5, 4. GESN.

LII. (51) 7. Ὠμάδιος forte, quod thyrfum folet geftare humero, et faepe fufpenfum inde cantharum. GESN.

LII. 7. Verior haud dubie alia vocabuli ὠμάδιος explicatio eft, quam Gefnerus dedit ad h. XXX. 5.

LII. (51) 9. Ῥηξίχθων cum de terra producit fontes vini, mellis etc. GESN.

LII. (51) 9. Ἐπάφιον declaravimus ad Fr. 16. pr. Etiam ὑποκόλπιος v. 11 inde declarari poteft. GESN.

LII. 9. Vide ad L. 7.

LII. (51) 10. Pro ἔρως, κέρως legit Scaliger, vertitque *cornute*. Sed vt eft vterque Deus πολύμορφος, ita nihil promouet Bacchum etiam Amoris nomine venire. Poft vinum pulchriores quam ante videntur puellae. GESN.

LII. 10. Quod Scaliger in verfione expreffit, κερώς, et res ipfa, et hiatus, qui erat in vulgata lectione, recipere fuafe-runt. Quamquam contractam huius vocabuli formam alibi vix inuenies. Nicander Alexiph. 31. Σιληνοί, κεραοῖο Διωνύσοιο τιθηνοί. In hymno Bacchi, qui eft in Brunckii Anal. T. II. p. 517. et apud Eudociam p. 123. κωμαστήν, κεραόν, κισσοστέφανον, κελαδεινόν.

LII. 11. Vocabulum Παιὰν poftulat, vt nomen addatur, quo ab Apolline diftinguatur Bacchus. Itaque pro χρυσεγχὴς repofui θυρσεγχής, de quo fupra ad XLV. 5.

LII. 12. Verba καὶ διάκοσμε haud dubie corrupta funt. Nifi vltimae fyllabae κοσμε nata funt e praecedente verfu, proxime accederet ποικιλόκοσμε.

LIII. (52) ΑΜΦΙΕΤΟΥΣ θυμίαμα, πάντα πλὴν * λιβάνου.

Ἀμφιετῆ καλέω Βάκχον, χθόνιον Διόνυσον,
ἐγρόμενον κούραις ἅμα νύμφαις εὐπλοκάμοισιν·
ὃς παρὰ Περσεφόνης ἱεροῖσι δόμοισιν ἰαύων
κοιμίζει τριετῆρα χρόνον Βακχήϊον ἁγνόν.
αὐτὸς δ' ἡνίκα τὸν τριετῆ πάλι κῶμον ἐγείρῃ,
εἰς ὕμνον τρέπεται σὺν εὐζώνοισι τιθήναις,
εὐάζων κινῶν τε χοροὺς ἐνὶ κυκλάσιν ὥραις.
ἀλλά, μάκαρ, χλοόκαρπε, κερασφόρε, κάρπιμε Βάκχε,
βαῖν' ἐπὶ πάνθειον τελετὴν γανόωντι προσώπῳ,
εὐϊέροις καρποῖσι τελεσσιγόνοισι βρυάζων.

LIV. (53) ΣΙΛΗΝΟΥ, σατύρου, Βακχῶν θυμίαμα, μάνναν.

Κλῦθί μου, ὦ πολύσεμνε τροφεῦ, Βάκχοιο τιθηνέ,

LIII. * τλη λιβ. Voss. 2. εὐπλοκάμοις Voss. PAI. 5—6. omittit Dinnerus p. 137. 5. ἐγείρῃ Voss. ἐγείροις Ald. al. LIV. Dinnerus p. 710. habet v. 1—6. 11. sed p. 701. affert v. 7. 8. — 1. μου et τροφὲ vulgo.

LIII. (52) 5. Quid si trieterica sacra primum instituta, quod tertio anno, quo surculus depositus est, tricesimo mense, videtur perfecta vitis, cuius cultum Orpheus docuit, plenum fructum ostendere. Apud Proserpinam esse est latere, ἐν ᾅδῃ esse, vt dicebat Heraclitus. His trietericis non repugnant ἀμφιετῆ, annua, qualia etiam Lenaea, Dionysia etc. Ceterum ἐγείρῃ ex Vossiano in contextum poetae assumsi, quod manifesto priores septem versus tertia persona Bacchum celebrant. OBSV.

LIII. 6. Mitscherlichius ad Hom. hymn. Cer. v. 70. τρέπεαι legendum contendit, quia plurimi codd. habeant ἐγείροις versu praecedente. At coniunctiuus certe ἐγείρῃς requireretur.

LIV. (53) De hac Societate

Σιληνῶν ἰχ᾽ ἄριστε, τετιμένε πᾶσι θεοῖσιν
καὶ θνητοῖσι βροτοῖσιν ἐπὶ τριετηρίσιν ὥραις,
ἁγνοτελὴς, γεραρὸς, θιάσου νομίου τελετάρχα·
εὐαστὴς, φιλάγρυπνε σὺν εὐζώνοισι τιθήναις,
Ναΐσι καὶ Βάκχαις ἡγούμενε κισσοφόροισιν·
δεῦρ᾽ ἐπὶ πάνθειον τελετὴν Σατύροις ἅμα πᾶσιν
θηροτύποις, εὔασμα διδοὺς Βάκχοιο ἄνακτος,
σὺν Βάκχαις ληναῖα τελεσφόρα σεμνὰ προπέμπων,
ὄργια νυκτιφαῆ τελεταῖς ἁγίαις ἀναφαίνων,
εὐάζων, φιλόθυρσε, γαληνιόων θιάσοισιν.

LV. (54) ΕΙΣ Ἀφροδίτην ὕμνος.

Οὐρανίη, πολύυμνε, φιλομμειδὴς Ἀφροδίτη,
ποντογενής, γενέτειρα θεά, φιλοπάννυχε, σεμνή,
νυκτερίη, ζεύκτειρα, δολοπλόκε, μῆτερ ἀνάγκης·

2. τετιμένα Voss. 4. ἀγνοτερής, γερανὸς vulgo. γεραρός Voss. Paris. α. β. τελετάρχου Voss. P. 5. φιλάγρυπνε, νεάζων οἷσι σιληνοῖς vulgo. 6. Νάοισι Voss. βάκχοις et κιττοφόροισιν vulgo. βάκχαις Dinnerus. 7. κατύροις Voss. 8. βακχεῖον vulgo. LV. 1. οὐρανία vulgo. 3. νυκτερία vulgo.

Sileni, Satyri, Baccharum v. Casaub. de Sat. L. 1 p. 78 sq. GESN.

LIV. (53) 4. Ἁγνοτελὴς, γεραρὸς ingeniose Pierso. Veris. p. 42. et puto etiam vere. Ἁγνοτελὴς epitheton Themidos Arg. 547. Γεραρὸς est in Voss. Sed iam Casaub. de Sat. l. c. ἀγνοτερὴς quidem plane vitiosum putat, et legendum ἀγνοτελὴς, vel ἀγνοθελὴς, vel ἀγνομελὴς, vt αἰγομελὴς de Pane 10, 5. Pro γερανὸς autem γεραρὸς vel γεραός. GESN.

LIV. (53) 5. Casaub. l. c. legi vult, νεάζων᾽ οἷσι Σιληνοῖς vt Satyrorum sit descriptio, νεάζοντες Σιληνοί, iuuenes Sileni. Sed d'Oruill. Vanno Crit. p. 373 et Piers. Veris. p. 43 substitui volunt, σὺν εὐζώνοισι τιθήναις, vt H. 29 extr. et 52, 6. GESN.

LV. (54) Habetur hic Hymnus ap. Stobaeum Serm. 61 p. 389. 22 vsque ad v. 19 vbi Gesnerus ponit signum etc. vt ostendat illum se non dare integrum: sed plane nibil varietatis, praeter

πάντα γὰρ ἐκ σέθεν ἐςίν, ὑπεζεύξω δέ τε κόσμον·
καὶ κρατέεις τρισσῶν μοιρῶν, γεννᾷς δὲ τὰ πάντα,
ὅσσά τ᾽ ἐν οὐρανῷ ἐςι καὶ ἐν γαίῃ πολυκάρπῳ,
ἐν πόντου τε βυθῷ· σεμνὴ Βάκχοιο πάρεδρε,
τερπομένη θαλίῃσι, γαμοςόλε, μῆτερ ἐρώτων·
πειθοῖ λεκτροχαρής, κρυφίη, χαριδῶτι ἄνασσα,
φαινομένη τ᾽, ἀφανής τ᾽, ἐρατοπλόκαμ᾽, εὐπατέρεια,
νυμφιδίη, σύνδαιτε, θεῶν σκηπτοῦχε, λύκαινα·
γεννοδότειρα, φίλανδρε, ποθεινοτάτη, βιοδῶτι·

4. ὑπεζεύξαο δὲ κόσμον vulgo. Hunc v. p. 125. omittit Dinnerus, 5. γεννας Voss. 7. ἐν πόντῳ τε βυθῷ τε vulgo. 8. θαλίαισι vulgo. 9. κρυφία vulgo. ἄνασσα solus habet Dinnerus. Caeteri omnes omittunt. 10. F. ἀφανής τε. OBSN. Vulgo τε abest. 11. νυμφιδία, σὺν δαιτὶ vulgo.

manifestum sphalma, obseruo. Habet etiam Maittair. Miscell. carm. p. 154, qui et ipse nihil dedit varietatis. Annotationibus suis potius antiquarias Scaligeri voces explicare studet. OBSN.

LV. Hymnus hic Stobaeo additus a Conr. Gesnero in ed. Basil. 1549. p. 387. in ed. Francof. 1581. p. 613. Abest ab ed. principe Trincauelli et Tigurina 1543.

LV. (54) 5. Τρισσῶν μοιρῶν nomine tres orbis partes intelligit Stobaei interpres C. Gesnerus. Sed fato ipso potentiorem esse Venerem nonnunquam, dicit poeta: ὑπὲρ μόρον, non suo fato propter Venerem multa fiunt etc. GESN.

LV. (54) 9. Lacunam notat etiam Gesnerus. Facile est versum coniectura explere. Sed imitemur veterum editorum modestiam. Ob id ipsum, quod multa hic supplementa facile poni possunt, non est emendationi, h. e. coniecturae probabili, quid auctor dederit, locus. OBSN.

LV. (54) 10. Non multum tribuo coniecturae ἀφανής τε. Potest enim more suo poeta in ὀξυμώρῳ lusisse. Venus etiam cum est manifestis signis prodita, delitescere cupit interdum. Nesciunt aliquando homines, se amare. OBSN.

LV. (54) 11. Epitheton Veneris facit σύνδαιτε θεῶν, conuictrix, Cl. Her. Obs. c. 11 p.

ἐνζεύξασα βροτὲς ἀχαλινώτοισιν ἀνάγκαις,
καὶ θηρῶν πολὺ φῦλον, ἐρωμανέων ὑπὸ φίλτρων·
ἔρχεο, Κυπρογενὲς θεῖον γένος, εἴτ' ἐν Ὀλύμπῳ
ἐσσί, θεὰ βασίλεια, καλῷ γήθουσα προσώπῳ,
εἴτε καὶ εὐλιβάνου Συρίης ἕδος ἀμφιπολεύεις,
εἴτε σύ γ' ἐν πεδίοισι σὺν ἅρμασι χρυσεοτεύκτοις
Αἰγύπτου κατέχεις ἱερῆς γονιμώδεα λουτρά,
ἢ καὶ κυανέοισιν ὄχοις ἐπὶ πόντιον οἶδμα
ἐρχομένη χαίρεις νεπόδων κυκλίῃσι χορείαις·
ἢ νύμφαις τέρπῃ κυανώπισιν ἐν χθονὶ δίᾳ,
θυιὰς ἐπ' αἰγιαλοῖς ψαμμώδεσιν ἅλματι κούφῳ·

13. 14. hos omisit Dinnerus. 13. ἡ ζεύξασα vulgo. 14. ἐρωτομανῶν ἀπὸ vulgo. 16. εἴ σὺ θεὰ vulgo. 17. Συρίης P. 18. εἰ σύ γ' ἐν Dinner. p. 95. 20. κυανέοις ὄχθοις vulgo. κυανέοις Voss. P. ὄχθεσσ'. GESN. 21. τερπομένη χαίρεις θνητῶν κυκλίαισι vulgo. 23. θῖνας vulgo. ἅλματι Voss. Hinc Θῖνεσσ' ἐπ' ἀγχιάλοις — ἅλμ. Ruhnk. ep. 2 p. 88.

88. Facilius crederem, si Venus esset secundariis de DIs, vt Aeolus ille, cui dat Iuno epulis accumbere Diuum, vel Hercules etc. Amat generatim conuiuia Venus. Λύκαινα forte honestum et blandum nomen antiquarum meretricularum, a Venere hac ductum. GESN.

LV. 13. Aut, quod dedi, ἐνζεύξασα βροτὲς scripsit, aut ζεύξασα θνητούς.

LV. (54) 19. Aegypti insignis fertilitas, mulierum amabilitas, praeceps maturitas, vis Nilo (cuius sunt λουτρὰ) tributa fecundandi etiam animantes. GESN.

LV. 20. 21. Vulgatam lectionem, quae sensu carebat, audacius mutaui. Quod praecedit, ἐν πεδίοισιν, indicat, mare oppositum iri. Hinc ducta emendatio nostra. Νέποδες pisces dicuntur, vt ex Suida, aliisque grammaticis constat. Φῦλα νεπόδων habent duo codd. Paris. in Hom. h. Apoll. 78. Caeterum comparari potest locus ex Arionis hymno in Neptunum: ἐγκύμον' ἀν' ἅλμαν βραγχίοις περὶ δή σε πλωτοὶ θῆρες χορεύουσιν ἐν κύκλῳ.

LV. (54) 22. Δία hic proprium antiquum Naxi insulae esse non dubito, in qua cum Baccho oblectari hic dicatur Venerem. Vid. Apoll. 4, 425 vbi Charites, Veneris comites, peplum texuere Baccho. Seruauit ibi Scholiasta Fragm. Callim. n. 165 Bentl. GESN.

LV. (54) 23. Θῖνας ἐπ'] Non dubium mihi est quin θῖνας oc-

εἴτ' ἐν Κύπρῳ, ἄνασσα, τροφῷ σέο· ἔνθα καλαί σε
παρθένοι ἀδμῆται νύμφαι τ' ἀνὰ πάντ' ἐνιαυτὸν
ὑμνοῦσιν, σέ, μάκαιρα, καὶ ἄμβροτον ἁγνὸν Ἄδωνιν.
ἐλθέ, μάκαιρα θεά, μάλ' ἐπήρατον εἶδος ἔχουσα·
ψυχῇ γάρ σε καλῶ σεμνῇ ἁγίοισι λόγοισιν.

LVI. (55) ΑΔΩΝΙΔΟΣ θυμίαμα, ἀρώματα.

Κλῦθί μευ εὐχομένου, πολυώνυμε, δαῖμον ἄριστε,

26. ἄγνος Voſſ. 27. θεὰ μάλ' Voſſ. Chiu. Pariſ. α. β. θεὰ καλ' vulgo. LVI. 1. μου vulgo. πολυώνυμαι Voſſ.

cupet locum nominis alicuius fluuii in Genitiuo Caſu poſiti, et cum αἰγιαλοῖς iuncti. H. STEPH.

LV. (54) 23. Inter feliciſſimas ingenii Ruhnkeniani coniecturas refero, quam in Var. Lect. poſui. Si modus ſyllabae ſecundae pateretur, aut migrare illum ſoleret noſter, placeret, Θείνασ' vrgens, impellens nymphas: vt currum ſuum impellens Venus eo ipſo incitet ad curſum velut verberibus quibusdam Nymphas comites. Syſtoles certe exempla non molliora laudant Grammatici. GESN.

LV. 23. Immerito Geſnerus laudauit Ruhnkenii coniecturam, in qua ſolitam eruditiſſimi viri elegantiam deſideramus. Faciliori mutatione θυιὰς vna cum Voſſiana lectione ἅλματι repoſui. Ἅρματι certe vel propterea diſplicere debet, quia currus bis iam memoratus eſt. Θυιὰς bacchantem ſignificat: quod nomen de quacumque vſurpatur animi concitatione. Aeſchylus Suppl. 579. ex noſtra emendatione: ὀδύναις τε κεντροδαλήτοις θυιάδος Ἥρας. Ibi vulgo θειάς, in cod. Guelf. θυίας eſt. Idem S. c. Theb. 837. ἔτευξα τύμβῳ μέλος, ὡς θυιάς. Pertinet huc Heſychii θύεται, εὐθυμεῖ, εὐφραίνεται, et θυιάδες, νύμφαι τινές, αἱ ἔνθεοι, quod fortaſſe de his Naxiis nymphis intelligendum. Θυιὰς apud Aeſchylum S. c. Th. 271. nihil eſt aliud, quam θυιάς, bacchans, in his: ἔπειτα σὺ ὀλολυγμὸν ἱερὸν εὐμενῆ παιάνισον Ἑλληνικὸν νόμισμα θυιάδος βοῆς. Taceo Nonnum, in quo θυιάδι φωνῇ atque alia ad ſatietatem vsque.

LVI. (55) Adonis ſub vtroque genere celebratur, κούρη καὶ κοῦρος. Non eſt opus apud Orphea de ſexu vtroque Deorum diſputare, aut de illo Romanorum, ſi Deus ſi Dea es etc.

ἀβροκόμη, φιλέρημε, βρύων ᾠδαῖσι ποθειναῖς,
Εὔβουλεῦ, πολύμορφε, τροφεῦ πάντων ἀρίδηλε.
κούρη, καὶ κόρε· πᾶσι καλὸν θάλος αἰὲν Ἄδωνι,
σβεννύμενος λάμπων τε καλαῖς ἐν κυκλάσιν ὥραις·
αὐξιθαλής, δίκερως, πολυήρατε, δακρυότιμε,
ἀγλαόμορφε, κυνηγεσίαις χαίρων, βαθυχαῖτα·
ἱμερόνους, Κύπριδος γλυκερὸν θάλος, ἔρνος ἔρωτος·
Φερσεφόνης ἐρασιπλοκάμου λέκτροισι λοχευθείς·
ὃς ποτὲ μὲν ναίεις ὑπὸ Τάρταρον ἠερόεντα,
ἠδὲ πάλιν πρὸς Ὄλυμπον ἄγεις δέμας ὡριόκαρπον·
ἐλθέ, μάκαρ, μύσταισι φέρων καρποὺς ἀπὸ γαίης.

LVII. (56) ΕΡΜΟΥ χθονίου θυμίαμα, στύρακα.

Κωκυτοῦ ναίων ἀνυπόστροφον οἶμον ἀνάγκης,
ὃς ψυχὰς θνητῶν κατάγεις ὑπὸ νέρτερα γαίης,
Ἑρμῆ, Βακχεχόροιο Διωνύσοιο γένεθλον,

2. ᾠδαῖσι vulgo. 4. σοὶ πᾶσιν θάλος αἰὲν ἄδωνι vulgo. πᾶσι Voss. 4. 5. Hos vss. omittit Dinnerus p. 12. 5. σβεννύμενε. 7. κυναγεσίοις vulgo. κυνηγεσίαις Dinner. κυναγεσίαις Voss. 9. λοχευτεὶς P. 12. μύσταισι vulgo. LVII. 3. Βάκχε χοροῖο vulgo. Βακχεχόροιο V. N.

Vim Lunae hic praesertim designari, plura indicant. GESN.

LVI. (55) 2. Non valde puto opus est emendatione Ruhnken. Ep. 2, p. 88 pro ᾠδαῖσι ὥραισι reponentis. Alia ratio est loci ad quem prouocat H. 25, 5. Ὠδαὶ possunt ad cultum Adonidis referri feminarum illum lugentium etc. Nec tamen non probabile puto etiam ὥραις, si referatur ad Lunae phases, a quibus illi prisci etiam tempestates, fertilitatemque ducebant, ad quas phases referendi videntur v. 5 it. 10. GESN.

LVI. 4. Vulgatam lectionem correxi ex h. XXXVI. 11. Θάλος epitheto carere nequit.

LVII. (56) 3. Is. Casaub. de poesi Sat. p. 59 sq. suspicatur, vna voce composita dixisse poetam βακχεχόροιο, vt βακχεβάκχος. Hoc etiam pertinet ad H.

καὶ Παφίης κούρης, ἑλικοβλεφάρου Ἀφροδίτης,
ὃς παρὰ Περσεφόνης ἱερὸν δόμον ἀμφιπολεύεις,
αἰνομόροις ψυχαῖς πομπὸς κατὰ γαῖαν ὑπάρχων·
ἃς κατάγεις, ὁπόταν μοίρης χρόνος εἰσαφίκηται,
εὐϊέρῳ ῥάβδῳ θέλγων ὑπνοδώτιδι πάντα,
καὶ πάλιν ὑπνώοντας ἐγείρεις. σοὶ γὰρ ἔδωκεν
τιμὴν Φερσεφόνεια θεά, κατὰ Τάρταρον εὐρὺν
ψυχαῖς ἀενάοις θνητῶν ὁδὸν ἡγεμονεύειν.
ἀλλά, μάκαρ, πέμποις μύσταις τέλος ἐσθλὸν ἐπ' ἔργοις.

LVIII. (57) ΕΡΩΤΟΣ θυμίαμα, ἀρώματα.

Κικλήσκω μέγαν ἁγνὸν ἐράσμιον ἡδὺν Ἔρωτα,
τοξαλκῆ, πτερόεντα, πυρίδρομον, εὔδρομον ὁρμῇ,
συμπαίζοντα θεοῖς ἠδὲ θνητοῖς ἀνθρώποις·
εὐπάλαμον, διφυῆ, πάντων κληῗδας ἔχοντα,
αἰθέρος οὐρανίου, πόντου, χθονός, ἠδ' ὅσα θνητοῖς
πνεύματα παντογένεθλα θεὰ βόσκει χλοόκαρπος,
ἠδ' ὅσα Τάρταρος εὐρὺς ἔχει, πόντος θ' ἁλίδουπος·

7. ὑπνώτειρα Ms. P. ὑπνοδώτειρα Voss. ὑπνοδῶτερ ἅπαντα A. I. ὑπνοδῶτερ ἅπαντα Dinner. p. 256. 11. ἐννάοις Voss. LVIII. 2. πυρίδρομον vulgo.

74, 1. Vix dubito, quin recte. Ita βακχευτὴς βρόμιος vocatur Fr. 3, 13: et βακχεύειν dicitur H. 51, 8. GESN.

LVIII. (57) Habet etiam Stobaeus Ser. 61 p. 395, 32 sine villa varietate. GESN.

LVIII. Hunc quoque hymnum Gesnerus addidit Stobaeo, cuius in antiquis edd. non est. Vide ad h. LV.

LVIII (57) 6. Πνεύματα παντογένεθλα H. 37 Κουρήτων puto declarata esse. Vt hic θεὰ χλοόκαρπος, ita H. 83, 6 Ἑστία χλοόμορφος. GESN.

μȣ̃νος γὰρ τȣ́των πάντων οἴηκα κρατύνεις.
ἀλλά, μάκαρ, καθαραῖς γνώμαις μύϛῃσι συν-
έρχȣ,
φαύλȣς δ᾽ ἐκτοπίȣς θ᾽ ὁρμὰς ἀπὸ τῶνδ᾽ ἀπό-
πεμπε.

LIX. (58) ΜΟΙΡΩΝ θυμίαμα, ἀρώματα.

Μοῖραι ἀπειρέσιοι, Νυκτὸς φίλα τέκνα μελαίνης,
κλῦτέ μȣ εὐχομένȣ, πολυώνυμοι, αἵτ᾽ ἐπὶ λίμνης
οὐρανίας, (ἵνα λευκὸν ὕδωρ νυχίας ὑπὸ θερμῆς

8. οἴημα Af. Voſſ. qui etiam transponit τȣ. οἴ. κρα. παντων. 9. μύϛαισι vulgo. LIX. 2. Κλῦθί Voſſ. Diuner. p. 505. 3. θερμῆς Af. Ald. νυχιας om. Voſſ.

LVIII. (57) 9. Malit ἐπέρχευ pro συνέρχευ Lennep. ad Col. p. 136, vt eſt 47, 6. Equidem vtrumque rectum eſſe puto. GESN.

LVIII. (57) 10. Epithetis Amoris addere poſſis Orphicum carmen laudatum Proclo in Tim. 3 p. 165. 28 et 267. 28 Ποιμαίνων πραπίδεσσιν ἀνόμματον, ὠκὺν ἔρωτα. GESN.

LIX. (58) 3. Videtur Scaliger legiſſe μυχίας ὑπὸ κρήνης· et μυχίας ipſe etiam probat: θέρμης autem retinendum putat. Ego quae ſit illa λίμνη ὠρανία, et quae hic de illa praedicantur, non intelligo, ſomniare tamen aliquid de Galaxia ſ. via lactea mihi videor. Quid ſi pluuias nocturnas inde deriuauit? Saxeum antrum ibi collocare poetae difficilius non eſt, quam totum ſolum aeneum. Sed neque aſſeuerare auſim, cur Parcis ſ. Fatis eandem ſedem tribuerit; ſedem beatarum mentium ibi conſtitutam video a Pythagora, vt monui ex Cicerone et Porphyrio in digreſſione de Inſulis beatorum Prael. 2 de nauigatt. extra coll. Herc. §. 1. Animarum cum μοίραις neceſſitudinem facile eſſet declarare. Galaxias, nubi ſimilis, euaneſcit h. e. non videtur, vbi primum turbari caelum incipit. GESN.

LIX. 3. Aliud genus dictionis in hoc hymno eſt, atque in pleriſque aliis, vt vix dubitari poſſit, quin et ſcriptoris alius, et aetatis aliquanto recentioris ſit. Quare quae in aliis hymnis epicae dialecti cauſſa mutaui, in hoc viſum eſt intacta relinquere. Quod ad locum attinet, in quo Parcae habitare dicuntur, probabile eſt, caeleſtes regiones intelligi. Ita νυχία θέρμη habebit fortaſſe, quo excuſetur.

ῥήγνυται ἐν σκιερῷ λιπαροῦ μυχῷ εὐλίθου ἄντρου)
ναίουσαι, πεπότησθε βροτῶν ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν·
ἔνθεν ἐπὶ βρότεον δοῦλον γένος ἐλπίδι κούφῃ
στείχετε, πορφυρέῃσι καλυψάμεναι ὀθόνῃσι,
μορσίμῳ ἐν πεδίῳ, ὅθι πάγγεον ἅρμα διώκει
δόξα, δίκης παρὰ τέρμα καὶ ἐλπίδος ἠδὲ μεριμνῶν,
καὶ νόμον ὠγύγιον παναπείρονος εὐνόμου ἀρχῆς.
Μοῖρα γὰρ ἐν βιότῳ καθορᾷ μόνον, οὐδέ τις ἄλλος
ἀθανάτων, οἳ ἔχουσι κάρη νιφόεντος Ὀλύμπου,
καὶ Διὸς ὄμμα τέλειον· ἐπεί γ' ὅσα γίγνεται ἡμῖν,
Μοῖρά τε καὶ Διὸς οἶδε νόος διαπαντὸς ἅπαντα.
ἀλλά μοι, ἀέριοι, μαλακόφρονες, ἠπιόθυμοι,

4. λιπαρῷ μυχῷ εὐλίθῳ ἄντρῳ vulgo. 6. δόκιμον γένος ἐλπίδι κοῦφον vulgo. 7. πορφυρέοισι vulgo. 8. μορσίμων Paris. α. Ald. ἀρμασιωκει Voss. 10. ωγυγίου καὶ ἀπείρονος εὐνόμου vulgo. ὠγύγιον — εὔνομον Voss. 11, ἄλλον Voss. 15. νυκτέριοι vulgo.

Quamquam nescio an νοτίας ἀπὸ θερμῆς scripserit. Qui sequebantur datiui, ne in recentissimo quidem scriptore tolerari poterant.

LIX. (58) 6. Δόκιμον γένος libenter interpretarer opinabile, ad suscipiendas opiniones etiam vanas de fato et rebus futuris pronum: idem est ἐλπίδι κοῦφον, spe facile attollitur etc. GESN.

LIX. 6. Δόκιμον ita, vt Gesnero videbatur, non potest intelligi. Hoc verbum quum scripturae vitio e δοῦλον ortum esset, κούφῃ in κοῦφον mutatum fuit.

LIX. (58) 8. Πάγγεον ἅρμα vniuersum genus humanum signat. Hoc, tamquam vni curtui, vni naui impositum, opinio regit etc. GESN.

LIX. (58) 12. Ἀθανάτων] Post ὀλύμπου ponenda potius hypostigme: quia haec verba, καὶ Διὸς ὄμμα τέλειον, ad verbum καθορᾷ referuntur sumptum ἀπὸ τοῦ κοινοῦ. H. STEPH.

LIX. (58) 15. Νυκτερίας dici puto Parcas, ob futurorum obscuritatem, forte etiam, quod somniis aperiri fata et innotescere non nunquam contingat. Caeterum illud Ἀλλά μοι νυκτ. vt οι ante consonantem corripiatur, fecit, vt hic versus inter eos sit, de quibus emendandis laborabat Bentl. ad Call. in Iou. 87, quod in H. 37, 15 etiam facere Virum summum, diximus. Hic volebat legi Ἀλλά μοι εὐκταῖαι, quod H. 59, 6 est Gratiarum epitheton: vel Ἀλλά νυ νυκτέ-

Ἄτροπε, καὶ Λάχεσι, Κλωθώ, μόλετ', εὐπατέρειαι,
νυκτέριοι, ἀφανεῖς, ἀμετάτροποι, αἰὲν ἀτειρεῖς,
παντοδότειραι, ἀφαιρέτιδες θνητοῖσιν ἀνάγκης,
Μοῖραι, ἀκούσατ' ἐμῶν ὁσίων λοιβῶν τε καὶ εὐχῶν,
ἐρχόμεναι μύσταις λαθιπήμονες εὔφρονι βουλῇ·

LX. (59) ΧΑΡΙΤΩΝ θυμίαμα, στύρακα.

Κλῦτέ μοι, ὦ Χάριτες μεγαλώνυμοι, ἀγλαότιμοι,

16. εὐπατέρειαν Chiu. 17. ἀέριοι pro νυκτέριοι vulgo. 18. Πανδότειρα Voff. ἀνάγκη vulgo. 20. λυσιπήμονες vulgo. Poft hunc verfum vulgo addebatur hic: Μοιράων τέλος ἦλθ' ἀοιδή, ἣν ὕφαν' Ὀρφεύς. Recte ἔλλαβ. Ask. Parif. α. β. ἄλλ' ἀοιδῇ Voff. PAI.

ρειαι. Lennepio ad Coluth. p. 3 placebat Ἀλλ' ἅμα. Caeterum cum pluscula allata fint ex omni poetarum genere exempla correptarum ante confonantem etiam diphthongorum finalium αι et οι, quae emendare fingula quidem poffit aliquis vel minus Bentleio ingeniofus, fed quae emendare velle omnia infolentiae pene fit; et quorum quaedam ne ab acutis quidem viris fic facile fanari potuerunt: tutius videtur, nihil mutare contra librorum confenfum. Vid. querela contra Francium Ienfii p. 20, et Lectt. Lucian. 2, 6 p. 167 fq. et vt ceteros taceam, Schrader. ad Mufaeum Animadu. p. 304 fqq. GESN.

LIX. 15. 17. Voces ἀέριοι et νυκτέριοι locum fuum permutare iuffit Ruhnkenius.

LIX. (58) 17. Ἀέριοι etiam vocantur Furiae H. 68, 9: ἀφανεῖς ἐπεξηγητικὸν eft. Multa apud poetas etiam Latinos, v. g. Virg. Aen. 1, 415 *Obfcuro gradientes aere fepfit.* Difputaui pluribus in prael. de animab. Hippocr. in Comm. Soc. Gott. T. 1 §. 2 et 8. GESN.

LIX. (58) 21. Verfus fine dubio fuppofititius, ab homine confictus, qui forte codicem cum haberet mutilum, ea ratione tegere vellet vitium illud, et indicare, hunc cantum, hanc ἀοιδὴν Parcarum, quam texuerit Orpheus, effe vltimum illius Hymnorum. Sed, puto, legi voluit ἔλλαβ'. τέλος ἔλλαβε, finem, locum vltimum, occupauit. Damnauit inficetum carmen Lennep. ad Col. p. 137. GESN.

LX. (59) Gratiarum hunc hymnum vtiliter conferri cum

θυγατέρες Ζηνός τε καὶ Εὐρυνόμης βαθυκόλπȣ,
Ἀγλαΐη, Θαλίη τε, καὶ Εὐφροσύνη πολύολβε,

LX. 2. Εὐνομίης vulgo. 3. Ἀγλαΐη τε Θάλεια καὶ Εὐφ. vulgo.

Pausa. Boeot. c. 35. monuit Cl. Heringa Obs. c. 11 p. 85. GESN.

LX. (59) 2. Εὐρυνόμης legendum monuit Schrader. ad Mus. p. 188. probante Heringa l. c. ex Pausa. l. c. et Burm. ad Anthol. p. 55. a. GESN.

LX. 2. Tiedemannus in primis Graeciae philosophis p. 82. non modo hic Εὐνομίης servandum, sed idem nomen etiam in Hesiodi Theogonia v. 906. et Pausania IX. 35. restituendum suspicatur: videri enim nomen matris Gratiarum Εὐνομίη esse debere, quod bonam ciuitatis constitutionem significet, non Εὐρυνόμη, quod hac in caussa nullam vim habeat; atque in Pausania Εὐρυνόμης scribi potuisse ab aliquo, qui hoc nomen in corrupto Hesiodi codice inuenisset. Quae quantumvis probabiliter disputata sint, non impediunt tamen, quo minus in Orphico hymno Εὐρυνόμης reponatur. Nam vt taceam corruptelae suspicionem facilius in Orpheum, quam in Hesiodum atque Pausaniam cadere, alii etiam auctores, vt Apollodorus p. 8. et Hyginus p. 12. Eurynomen matrem Gratiarum fuisse perhibent; atque ex his Apollodorus Oceani filiam fuisse tradit. in hac quoque re, vt videtur, cum Hesiodo consentiens, si quidem eandem intellexit Hesiodus Eurynomen Gratiarum matrem v. 906. et Oceani filiam, cuius mentionem fecit v. 358. Apollodorus quidem Eurynomen filiam Oceani memorat etiam p. 5. et eadem in scholiis ad Hom. Iliad. VI. 130. occurrit. Caeterum quod Tiedemannus duos diuersissimae aetatis codices Orphei Eurynomae nomen habere dicit, mirus error est, ex eo natus, quod Gesnerus in variis lectionibus posuerat haec: εὐρυνόμης *V. N.* notas videndas indicans. Pausaniae verba, quae hunc hymnum Onomacrito vindicant, apponere operae pretium duxi. Ita ergo hic IX. 35. Ἡσίοδος δὲ ἐν Θεογονίᾳ (προσιέσθω δὲ, ὅτῳ φίλον, τὴν Θεογονίαν) ἐν γȣ̃ν τῇ ποιήσει ταύτῃ τὰς Χάριτας φησὶν εἶναι Διός τε καὶ Εὐρυνόμης, καὶ σφισιν ὀνόματα Εὐφροσύνην τε καὶ Ἀγλαΐαν εἶναι καὶ Θαλίαν· κατὰ ταὐτὰ δὲ ἐν ἔπεσιν ἐστὶ τοῖς Ὀνομακρίτȣ. Ita Θαλίαν e cod. Mosc. scribendum in Pausania. Nam Hesiodus habet Ἀγλαΐην τε, καὶ Εὐφροσύνην, Θαλίην τ' ἐρατεινήν. Quocum quoniam consentire dicit Onomacritum Pausanias, eamdem scripturam in hymno reposui, quod vel elegantiae caussa facere licuisset.

χαρμοσύνης γενέτειραι, ἐράσμιαι, εὔφρονες, ἁγναί,
αἰολόμορφοι, ἀειθαλέες, θνητοῖσι ποθειναί,
οὔτε γὰρ ἠελίου ταχιναὶ φλόγες, οὔτε σελήνης,
καὶ σοφίης, ἀρετῆς τε, καὶ ἐργασίμου θρασύτητος
αὔχημ᾽· οὔτε βίου λιπαρῆς περικαλλέος ἥβης
ὑμέων χωρὶς ἐγείρει εὐφροσύνας βιότοιο.
εὐκταῖαι, κυκλάδες, καλυκώπιδες, ἱμερόεσσαι·
ἔλθοιτ᾽ ὀλβοδότειραι, ἀεὶ μύστῃσι προσηνεῖς.

LXI. (60) ΝΕΜΕΣΕΩΣ ὕμνος.

Ὦ Νέμεσι, κλῄζω σε, θεὰ βασίλεια μεγίστη,
πανδερκής, ἐσορῶσα βίον θνητῶν πολυφύλων·
ἀϊδίη, πολύσεμνε, μόνη χαίρουσα δικαίοις,
ἀλλάσσουσα λόγον πολυποίκιλον, ἄστατον αἰεί,
ἣν πάντες δεδίασι βροτοὶ ζυγὸν αὐχένι θέντες.
σοὶ γὰρ ἀεὶ γνώμη πάντων μέλει, οὐδέ σε λήθει

4. εὔφρονες coni. B. Slothouweri ex h. LXXXIV. 4. εὐφρόσυν᾽ vulgo. 6—9. vulgo hymni LXIX. vss. 10—13. erant. 6. φλέγες Voss. 7. σοφίας vulgo. 8. εὔχαρι, οὔτε βίου λιπαρᾶς vulgo. 9. ὑμῶν vulgo. 11 Ἔλθετ᾽. Al. ὀλβιοδότειραι Voss. μύσταισι vulgo. LXI. 3. ἀϊδία vulgo. 5. δεδάασι vulgo. δεδίασι coni. Piers. Veris. p. 44. 6. σὴ — πέλει vulgo.

LX. 6—9. Ruhnkenius in Ep. crit. II. p. 281. hos versus hinc in hymnum LXIX. qui est in Eumenides, traductos censuit. Eum sequutus, vbi aptum videbatur, reposui. Caeterum quod vulgo legebatur v. 8. εὔχαρι, id sine articulo dici non poterat. Neque omnino hoc vocabulum hic erat aptum. Id igitur in αὔχημ᾽ a me mutatum est.

LXI. Addidit hunc hymnum Stobaeo C. Gesnerus Serm. IX. p. 98. ed. Bas. 1549. LI. p. 183. ed. Francof. 1581. Vide ad h. LV.

LXI. (60) 4. Qui variam rationem mutat, ne amplius sit varia, ille consistere in regula sua cogit. OSSN.

LXI. (60) 5. Blanditur coniectura Piersoni: sed meminerimus, hanc inprimis esse ma-

ψυχὴ ὑπερφρονέουσα λόγων ἀδιακρίτῳ ὁρμῇ.
πάντ' ἐσορᾷς, καὶ πάντ' ἐπακούεις, πάντα βρα-
βεύεις·
ἐν σοὶ δ' εἰσὶ δίκαι θνητῶν, πανυπέρτατε δαῖμον.
ἐλθὲ, μάκαιρ', ἁγνή, μύσταις ἐπιτάῤῥοθος αἰεί·
δὸς δ' ἀγαθὴν διάνοιαν ἔχειν, παύουσα πανε-
χθεῖς
γνώμας, οὐχ ὁσίας, πανυπερφρονάς, ἀλλοπροσ-
άλλας.

LXII. (61) ΔΙΚΗΣ θυμίαμα, λίβανον.

Ὄμμα Δίκης μέλπω πανδερκέος, ἀγλαομόρφου,
ἣ καὶ Ζηνὸς ἄνακτος ἐπὶ θρόνον ἱερὸν ἵζει,
οὐρανόθεν καθορῶσα βίον θνητῶν πολυφύλων,
τοῖς ἀδίκοις τιμωρὸς ἐπιβρίθουσα δικαίη,

8. βραμεύεις P. καὶ πάντα βραβεύεις Parif. a. Ald. 11. πανεσα Voff. 12. ἀλιτροτάτας vulgo. ἀλλιτροτάτας Ald: ἀλλοπροτάτας Dinnerus p. 530. LXII. 1. παλιδερκέος vulgo. πανδερκέος Af. Voff. Parif. a. 4. ἐπιτριθ. Voff. δίκαια vulgo.

gnam praerogatiuam veri et iufti, quod tandem vincit, et affentiri fibi etiam reluctantes cogit. GESN.

LXII. Addidit hunc hymnum Stobaeo C. Gefnerus tit. IX. p. 98. ed. Baf. 1549. et LI. p. 183. ed. Francof. 1581. Vide ad h. LV.

LXII. (61) 1. Δίκην inter Horas retulit H. 42, 2. Valde pulchrum illius epitheton πανδερκὴς, quo vtitur nofter etiam H. 60, 2: et quam facile eft in literis maiufculis N mutari in ΛΙ. Itaque merito probauit etiam Pierfo. Verif. p. 44. Et tamen παλιδερκὴς etiam habet, qua parte tueri fe poffit. Eft enim hic praecipue fermo de iuftitia vltrice f. vindicatiua. Haec vel maxime eft παλιδερκὴς, refpicit ad ea, quae acta funt. Itaque certe non mutaui lectionem omnium editorum, neque damno verfionem Gefneri apud Stobaeum *retro videns.* GESN.

LXII. (61) 2 et 3. Hos duo verfus, tanquam Orphei, laudat Demofth. contra Ariftogit. p. 492, A. GESN.

LXII. (61) 4. Ἐπιβρίθουσα videtur imaginem habere Dicae

ἐξ ἰσότητος ἀληθείῃ συνάγουσ' ἀνομοῖα.
πάντα γὰρ, ὅσσα κακαῖς γνώμαις θνητοῖσιν ὀχεῖται,
δύσκριτα, βουλομένοις τὸ πλέον βουλαῖς ἀδίκοισιν.
μούνη ἐπεμβαίνουσα δίκη ἀδίκοις ἐπὶ ἔργοις,
ἐχθρὴ τῶν ἀδίκων, εὔφρων δὲ σύνεσσι δικαίοις.
ἀλλά, θεά, μόλ' ἐπὶ γνώμαις ἐσθλῇσι δικαίη,
ὡς ἂν ἀεὶ βιοτῆς τὸ πεπρωμένον ἦμαρ ἐπέλθῃ.

5. ἐξ ἰσότητος ἀληθείας vulgo. ἰσοτ. καὶ ἀληθ. Voss. συναγουσαν ομοια Voss. 7. τοπλέον Al. Hunc versum Dinnerus p. 156. ex hymno νόμου affert, sed p. 213. in hymno δίκης habet. 8. δίκην ἀδίκοις ἐπεγείρῃς vulgo. ἐπὶ ἔργοις Voss. 9. ἐχθρὰ vulgo. 10. θεὰ μολὲ Voss. ἐσθλαῖσι δικαία vulgo.

bilancem tenentis, et pondus ac grauitatem addentis illi lanci, in qua sunt iusta. V. 62, 7. GESN.

LXII. (61) 5. Antiquissima notio iusti ἰσότης *Par, Aequum.* Cf. H. 62, 2. GESN.

LXII. (61) 6. Ὀχεῖται q. d. inuehuntur: et mox τὸ πλέον est ipsum illud iniustitiae genus, quo plus sibi arrogant πλεονέκται. V. 62, 10. Δύσκριτα sunt, credo, male vel praue iudicata. GESN.

LXII. 7. Recte Aldina comma habet post ὀχεῖται, quod vulgo omittitur. Nam ad δύσκριτα intelligi debet ἐστὶν.

LXII. (61) 11. Post mortem redit illa naturalis aequalitas et paritas, cuius memoriam refricari subinde ab ipsa Dice, poeta petit. GESN.

LXII. 11. Versus hic ita intelligendus: *perpetuo simulac dies quisque, quem adiiciunt fata, successerit.* De ista significatione particularum ὡς ἂν v. Hoogeveen. p. 1225. VIII. Similiter infra h. LXXXVI. 17. Ἀεί, ita vt hic positum, illustrat H. Stephanus Thes. T. I. p. 113. quo pertinet Sophoclis τῶν ἀεὶ λόγων in Philoct. 131. Non magis enim ἀεὶ βιοτῆς hic coniungenda, atque τὸν ἀεὶ βίοτον, in his ex Oedipo Coloneo v. 1583. ὡς λελοιπότα κεῖνον τὸν αἰεὶ βίοτον ἐξεπίστασο, quae coniunxit Suidas in ἀεί. Nam τὸν αἰεὶ dixit, intellecto χρόνον, vt in Electra 1075.

LXIII. (62) ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ θυμίαμα, λίβανον.

Ὦ θνητοῖσι δικαιοτάτη, πολύολβε, ποθεινή,
ἐξ ἰσότητος ἀεὶ θνητοῖς χαίρουσα δικαίοις,
πάντιμ', ὀλβιόμοιρε, Δικαιοσύνη μεγαλαυχής,
ἣ καθαραῖς γνώμαις αἰεὶ τὰ δέοντα βραβεύεις,
ἄθραυστος τὸ συνειδός· ἀεὶ θραύεις γὰρ ἅπαντας,
ὅσσοι μὴ τὸ σὸν ἦλθον ὑπὸ ζυγόν, ἀλλοπρόσαλλοι,
πλάστιγξιν βριαρῇσι παρεγκλίναντες ἀπλήστως·
ἀστασίαστε, φίλη πάντων, φιλόκωμ', ἐρατεινή,
εἰρήνῃ χαίρουσα, βίον ζηλοῦσα βέβαιον.
αἰεὶ γὰρ τὸ πλέον στυγέεις, ἰσότητι δὲ χαίρεις.

LXIII. 3. πάντιμ' Dinnerus p. 211. πάντιμε vulgo. 6. τὸν Af. Voff. Parif. α. Nempe τὸν σὸν ifti codd. habent pro τὸ σόν. Ibidem ἀλλ' ὑπὲρ αὐτοῦ vulgo. 7. πλάστιγξι βριαραῖσι vulgo. Μάστιξι Scriu. ad Scalig. παρακλίναντες Voff.

LXIII. (62) Habetur hic hymnus totus apud Stob. 9 p. 100. GESN.

LXIII. Addidit hunc hymnum Stobaeo C. Gefnerus tit. IX. p. 98. ed. Baf. 1549. et LI. p. 183. ed. Francof. 1581. Vide ad h. LV.

LXIII. (62) 3. Cf. v. 12. GESN.

LXIII. 6. Vulgatam lectionem, quae fenfum et huius verfus et fequentis corrumpit, ex h. LXI. v. 12. correxi. Hoc dicit: *punis, qui tibi non fervientes alio tempore aliorum partes fectantur, violentis librae lancibus cupide depreffis.*

LXIII. (62) 7. Πλάστιγγας hic intelligo extrema iugi in curru, quae debent aequabiliter procedere: nec tamen non etiam ad libram refpicere potuit poeta, qui plures non nunquam metaphoras mifcet. V. 61, 4. GESN.

LXIII. (62) 8. Φιλόκωμος etiam eft Iuftitia; locum habet in menfa, in hilari comiffatione. Quoties δαιτὸς ἐΐσης eft apud Homerum mentio? quoties cyathis fibi admetiuntur potum antiqui? GESN.

LXIII. (62) 10. Cf. 61, 7. GESN.

ἐν σοὶ γὰρ σοφίη ἀρετῆς τέλος ἐσθλὸν ἱκάνει.
κλῦθι, θεά, κακίην θνητῶν θραύουσα δικαίως,
ὡς ἂν ἰσοῤῥοπίῃσιν ἀεὶ βίος ἐσθλὸς ὁδεύοι
θνητῶν ἀνθρώπων, οἳ ἀρούρης καρπὸν ἔδουσιν,
καὶ ζώων πάντων, ὁπόσ' ἐν κόλποισι τιθηνεῖ
γαῖα θεὰ μήτηρ καὶ πόντιος εἰνάλιος Ζεύς.

LXIV. (63) ΥΜΝΟΣ Νόμου.

Ἀθανάτων καλέω καὶ θνητῶν ἁγνὸν ἄνακτα,
οὐράνιον Νόμον, ἀστροθέτην, σφρηγῖδα δικαίην
πόντου τ' εἰναλίου καὶ γῆς, φύσεως τὸ βέβαιον
ἀκλινὲς ἀστασίαστον ἀεὶ τηροῦντα νόμοισιν,
οἷσιν ἄνωθε φέρων μέγαν οὐρανὸν αὐτὸς ὁδεύει,
καὶ φθόνον οὐ δίκαιον ῥοίζου τρόπον αὐτὸς ἐλαύνει·
ὃς καὶ θνητοῖσιν βιοτῆς τέλος ἐσθλὸν ἐγείρει.
αὐτὸς γὰρ μοῦνος ζώων οἴηκα κρατύνει,

11. σοφίης ἀρετῆς τέλος ὄλλον vulgo. 13. ἰσοῤῥοπίαισιν vulgo. ὁδεύει Voss. LXIV. 2. σφραγῖδα δικαίαν vulgo. 3. Post βέβαιον colon erat, et v. 4. legebatur in libris omnibus ἀκλινῆ. Ibidem τειροῦντα Voss. 5. αὐτα οδ. Voss. 8. οἴακα Af. Voss. Paris. a.

LXIII. (62) 11. Pro ὄλλον, quod per Diplasiasmum excusari potest, vt ὄλλον τέλος sit plena perfectio, ἐσθλὸν reponi vult Lennep. ad Coluth. p. 137. vt 63, 7. Sed quid si pro ἀρετῆς legas ἀρετή; Sapientia cum iustitia coniuncta finis et summus gradus virtutis est. OBSN.

LXIII. 11. Inepte Morellius ad Liban. Vol. p. XIX. κ' ἀρετῆς. Ἀρετὴ coniectura est C. Gesneri ad Stobaeum. Malui σοφίη scribere.

LXIII. (62) 12. Θραύουσα, vt v. 5. OBSN.

LXIV. (63) 3. Vide num ita legi possit, — φύσεως τὸ βέβαιον Ἀκλινὲς ἀστασίαστον ἀεὶ τηροῦντα νόμοισιν. H. STEPH.

LXIV. (63) 6. De media in δίκαιον correpta vid. ad Arg. 163. OBSN.

LXIV. 6. Aliud scripsisse poetam puto; vt ὁ νόμιμον, vel ἔννόμιον.

γνώμαις ὀρθοτάτῃσι συνών, ἀδιάστροφος αἰεί,
ὠγύγιος, πολύπειρος, ἀβλάπτως πᾶσι συνοικῶν
τοῖς νομίμοις, ἀνόμοις δὲ φέρων κακότητα βαρεῖαν.
ἀλλά, μάκαρ, πάντιμε, φερόλβιε, πᾶσι ποθεινέ,
εὐμενὲς ἦτορ ἔχων μνήμην σέο πέμπε, φέριστε.

LXV. (64) ΑΡΕΟΣ θυμίαμα, λίβανον.

Ἄρρηκτ', ὀβριμόθυμε, μεγασθενές, ἄλκιμε δαῖμον,
ὁπλοχαρής, ἀδάμαστε, βροτοκτόνε, τειχεσιπλῆτα,
Ἄρες ἄναξ, ὁπλόδουπε, φόνοις πεπαλαγμένος αἰεί,
αἵματι τ' ἀνδροφόνῳ χαίρων, πολεμόκλονε, φρικτέ,
ὃς ποθέεις ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσι δῆριν ἄμουσον·
στῆσον ἔριν λυσσῶσαν, ἄνες πόνον ἀλγεσίθυμον·
εἰς δὲ πόθον νεῦσον Κύπριδος, κώμους τε Λυαίου,
ἀλλάξας ἀλκὴν ὅπλων εἰς ἔργα τὰ Δηοῦς,
εἰρήνην ποθέων κουροτρόφον, ὀλβιοδῶτιν.

9. ὀρθοτάταισι vulgo. PAI. 10. ωγιγ. πολυπυ. Voss. 11. νομίοις Paris. α. 12. παντιμεροβλιε Voss. LXV. 1. δαιμων Voss. 2. τειχεσιπλῆτα Dinnerus p. 91. 3. δολόδουπε vulgo. πεπαλαγμενον Voss. 4. αἵματι ἀνδροφόνῳ vulgo. Αιματι Voss. 6. λυσῶσαν Voss. ἄφες Dinnerus p. 660. sed idem ἄνες p. 261. 7. λυαίους vulgo. Λυαίου coniic. Lennep. ad Col. p. 138. 8. ἀλκην Voss. PAI. αἰκὴν vulgo.

LXV. (64) 3. Pro δολόδουπε malit Pierso. Veris. p. 45 ὁπλόδουπε, quod quin admodum conueniat Marti, non potest dubitari. Sed quid si δολόδουπος est Mars, quatenus vanis, interdum etiam fallacibus terroribus hosti nocet. Πολεμόκλονος v. 4 idem quod ὁπλόδουπος significat. GESN.

LXVI. (65) ΗΦΑΙΣΤΟΥ *θυμίαμα, λιβανομάνναν.*

Ἥφαιϛ' ὀβριμόθυμε, μεγασθενές, ἀκάματον πῦρ,
λαμπόμενε φλογέαις αὐγαῖς, φαεσίμβροτε δαῖμον,
φωσφόρε, καρτερόχειρ, αἰώνιε, τεχνοδίαιτε,
ἐργαϛήρ, κόσμοιο μέρος, ϛοιχεῖον ἀμεμφές,
παμφάγε, πανδαμάτωρ, πανυπέρτατε, παντοδίαιτε,
αἰθήρ, ἥλιος, ἄϛρα, σελήνη, φῶς ἀμίαντον·
ταῦτα γὰρ Ἡφαίϛοιο μέλη θνητοῖσι προφαίνει.
πάντα δὲ οἶκον ἔχεις, πᾶσαν πόλιν, ἔθνεα πάντα·
σώματά τε θνητῶν οἰκεῖς, πολύολβε, κραταιέ·
κλῦθι μάκαρ, κλήζω σε πρὸς εὐϊέρυς ἐπιλοιβάς,
αἰὲν ὅπως χαίρυσιν ἐπ' ἔργοις ἥμερος ἔλθῃς.
παῦσον λυσσῶσαν μανίην πυρὸς ἀκαμάτοιο,
καῦσιν ἔχων φύσεως ἐν σώμασιν ἡμετέροισιν.

LXVI. 2 om. Thr. Dinnerus p. 311. omittit v. 6. 7. 8. 10—13. φλογέαις Voss. φλογίαις αὔραις vulgo. 3. κρατερόχειρ Voss. 5. πανδάτωρ Thr. 10. σε vulgo abest. ἐπιλοιβὰς Ruhnk. Ep. crit. II. p. 246. e Paris. α. ἐπὶ λοιβὰς vulgo. 11. αἰεὶ et ἔλθοις vulgo. 12.

LXVI. (65) 2. Pro αὔραις Lennep. ad Col. p. 137 reponit αὐγῆς coniectura probabili et illo ingenio digna. Sed quo minus mutare aliquid audeam, vel solum illud Virgilianum *Aura refulsit* Aen. 6, 204 me impedit, quod ille haud dubie e Graeco fonte hausit. GESN.

LXVI. (65) 4. Στοιχεῖον itaque nostro etiam pro elemento, vno de quatuor dictum videmus. GESN.

LXVI. 7. Ταῦτα nominatiuus sit necesse est, nisi προφαίνει dictum est pro προφαίνεται, vt in Argonauticis aliquoties καταφαίνειν. Id suadet similis locus in h. XI. 3. τάδε γὰρ μέλη ἐστὶ τὰ Πανός.

LXVI. (65) 10. Lennep. ad Col. p. 158 legit κλήζω σε

LXVII. (67) ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ *θυμίαμα, μάνναν.*

Ἰητὴρ πάντων Ἀσκληπιέ, δέσποτα Παιάν,
θέλγων ἀνθρώπων πολυαλγέα πήματα νούσων,
ἠπιόδωρε, κραταιέ, μόλοις κατάγων ὑγίειαν,
καὶ παύων νούσους χαλεπάς, θανάτοιό τε κῆρας.
αὐξιθαλὴς κόρε, * ἀπαλεξίκακ', ὀλβιόμοιρε,
Φοίβου Ἀπόλλωνος κρατερὸν θάλος ἀγλαότιμον,
ἐχθρὲ νόσων, Ὑγίειαν ἔχων σύλλεκτρον ἀμεμφῆ,
ἐλθέ, μάκαρ, σωτήρ, βιοτῆς τέλος ἐσθλὸν ὀπάζων.

μανίαν vulgo. LXVII. 1. Ῥυτηρ Voss. ἠκτὴρ Ald. 3. κατάγων καὶ ὑγείαν Parif. a. Ald. Dinner. p. 104. 4. νούσων χαλεπὰς κῆρας θανάτοιο vulgo. 5. ἐπαλεξ. Voss.

πρὸς κ. τ. λ. Recte sane, προσκλήζω σε ἐπὶ λοιβάς. GESN.

LXVII. (66) Est hymnus in Aesculapium e Cassellano marmore a nobis editus et explicatus in Comm. Soc. Gott. T. 2 p. 283 sqq. quam praelectionem forte aliquis non inutiliter cum hoc hymno Orphico contulerit. Habetur etiam in Maittairii Collectan. p. 146. GESN.

LXVII. 4. Facile intelligitur vitiosam esse vulgatam lectionem, καὶ παύων νούσων χαλεπὰς κῆρας θανάτοιο. Copulam deesse senserat aliquis, a quo καὶ additum est, quod postea in praecedente versu ante ὑγίειαν locum obtinuit. Nostram emendationem firmat sequentis hymni versus ultimus, in quo νούσων χαλεπῶν est. Ac quis non videat multo rectius morbos hoc epitheto ornari, quam κῆρας θανάτου?

LXVII. (66) 5. Laborare sensum et metrum ait Lennep. ad Coluth. p. 139 et emendat, Αὐξιθ. κ. πᾶσιν ἀλεξ. Facilior medicina fuerit, si post κόρε inseras καὶ, quod saepe facere noster solet. Ἀπαλεξεῖν depellere est Ιλ. Ω, 371 Ἀλλὰ καὶ ἄλλον σεῦ ἀπαλεξήσαιμι. Hoc, puto, pluris nobis esse debet, quam glossa Hesychiana ἀπαλεξίκακον, ἀθεράπευτον. GESN.

LXVII. (66) 7. Σύλλεκτρον idem hic esse debet, quod alias σύνεδρον vel πάρεδρον· nisi incestus etiam fuit Aesculapius. GESN.

LXVIII. (67) ΥΓΕΙΑΣ θυμίαμα, μάνναν.

Ἱμερόεσσ', ἐρατή, πολυθάλμιε, παμβασίλεια,
κλῦθι, μάκαιρ' Ὑγίεια, φερόλβιε, μῆτερ ἁπάντων.
ἐκ σέο γὰρ νοῦσοι μὲν ἀποφθινύθουσι βροτοῖσιν,
πᾶς δὲ δόμος θάλλει πολυγηθὴς εἵνεκα σεῖο,
καὶ τέχναι βρίθουσι. ποθεῖ δέ σε κόσμος, ἄνασσα,
μοῦνος δὲ στυγέει σ' Ἀΐδης ψυχοφθόρος αἰεί·
αἰθαλής, εὐκταιοτάτη, θνητῶν ἀνάπαυμα.
σοῦ γὰρ ἄτερ πάντ' ἐστὶν ἀνωφελῆ ἀνθρώποισιν.
οὔτε γὰρ ὀλβοδότης Πλοῦτος γλυκερὸς θαλίῃσιν,
οὔτε γέρων πολύμοχθος ἄτερ σέο γίγνεται ἀνήρ.
πάντων γὰρ κρατέεις μούνη, καὶ πᾶσιν ἀνάσσεις.
ἀλλά, θεά, μόλε μυστιπόλοις ἐπιτάῤῥοθος αἰεί,
ῥυομένη νούσων χαλεπῶν κακόποτμον ἀνίην.

LXIX. (68) ΕΥΜΕΝΙΔΩΝ θυμίαμα, ἀρώματα.

Κλῦτε, θεαὶ πάντιμοι, ἐρίβρομοι, εὐάστειραι,
Τισιφόνη τε καὶ Ἀλληκτώ, καὶ δῖα Μέγαιρα·

LXVIII. 3. Εκ σεθεν Voss. 7. Αειθαλης Voss. Paris. α. P. Ald. εὐθαλὴς vulgo. LXIX. 1. Κλυθε Voss. εὐγάσ. editi. ευνασ. Voss. εὐάστειραι Paris. α.

LXVIII. (67) Etiam Hygeae hymnum Ariphronis ex marmore Cassellano dedimus l. c. qui plusoula habet, quae videri possunt hinc mutuo sumta. Dedit et Maittair. p. 146. GESN.

LXVIII. (67) 1. Πολυθάλμιος aptum praesertim Hygeae epitheton, a θάλπω. Quot morbi fouendo s. fomentis curantur? OBSN.

LXVIII. 7. Male Schraderus in Emend. praefat. p. VI. corrigit εὐθαλλής.

LXIX. (68) 1. Nescio an aliquis docuerit, quae sint εὐγά-

νυκτέριαι, μύχιαι, ὑπὸ κεύθεσιν οἰκί' ἔχουσαι
ἄντρῳ ἐν ἠερόεντι, παρὰ Στυγὸς ἱερὸν ὕδωρ·
οὐχ ὁσίαις βουλῆσι βροτῶν πεποτημέναι αἰεὶ
λυσσήρεις, ἀγέρωχοι, ἐπευάζουσαι ἀνάγκαις,
θηρόπεπλοι, τιμωροί, ἐρισθενέες, βαρυαλγεῖς,
'Αΐδεω χθόνιαι φοβεραὶ κόραι αἰολόμορφοι,
ἠέριαι, ἀφανεῖς, ὠκύδρομοι ὥστε νόημα.

3. *μύχειαι* Voſſ. *ἔχοντες* alter Pariſienſium, vel vterque: nota enim omiſſa in ed. Geſn. 4. 5. Dinnerus p. 275. omittit. 4. *ἄντρων* Ask. P. 5. *βουλαῖσι* vulgo. 6. *ἀπαυάζουσαι* vulgo. *ἀπαυγαζ.* Voſſ. An *ἐπευάζουσαι*? H. Steph. 9. *Ἠέριαι ὠκύδρομοι ὡς* Voſſ *ὠκύδρομοι ὡς* Voſſ. Aſ. *τ' ὅστε* Ald. *ὠκύδρομοι ὥστε* Pariſ. a. *ὠκύδρομοί θ' ὥστε* vulgo. *ὠκ — τῶστε* P. 9. V. N.

τειραι. Docuerat iam Dan. Heinſ. ad Sil. 1, 101 et *euantes Maſſylas*, legendum, *εὐάτειραι*, cuius exempla et coniugata dabit Index. GESN.

LXIX. 3. Fortaſſe non damnanda lectio *ἔχοντες*. Aeſch. in Eum. 948. de iisdem deabus, *κύρι' ἔχοντες θεαί.* Vide infra ad h. LXXVIII. 4.

LXIX. (68) 5. Non ſimpliciter *λυσσήρεις*, *rabioſae*, h. e. *furiae*, ſunt Eumenides, ſed conſiliis nefandis etc. GESN.

LXIX. (68) 6. Eumenides dicuntur *ἐπευάζουσαι ἀνάγκαις*, gaudere neceſſitatibus h. e. fatali illa lege, qua peccatis hominum puniendis ipſae quaſi adſtrictae ſunt. V. 69, 8. it. 85, 15. Poſſis etiam huc accommodare lectionem *ἐπαυγάζεσθαι*, illuceſcere, h. e. oſtendere ſe, et repraeſentare. GESN.

LXIX. (68) 9. Vid. ad 58, 17. *ὠκύδρομοι*, abiecta θ' vult Bentl. nempe ne *οι* finalis ante conſonantem corripiatur. Et hic quidem fauent illi etiam MSS. Sed vid. tamen diſputata ad H. 58, 15. GESN.

LXIX. 9. 10. Poſt verſum nonum in omnibus libris leguntur hi verſus:

οὔτε γὰρ ἠελίου ταχιναὶ φλόγες,
οὔτε σελήνης,
καὶ σοφίας ἀρετῆς τε, καὶ ἐργασίμου θρασύτητος,
εὔχαρι, οὔτε βίου λιπαρᾶς περικαλλέος ἥβης.
ὑμῶν χωρὶς ἐγείρει εὐφροσύνας βιότοιο.

Qui mirum, inquit Ruhnkenius, ni huc temere traducti ſint ex hymno 59 (LX) in Charites. Quod quum mihi plane perſuaſerit, repoſui hos verſus iſto in hymno, hic autem ſuſtuli. Dinnerus et hos et ſequentem, *ἀλλ' αἰεὶ θνητῶν πάντων ἐπ' ἀπείρονα φῦλα* omiſit p. 275. ſed non aliam puto ob cauſſam, quam quod nulla continerent epitheta. Caeterum deletis iſtis verſibus

αἴτ' αἰεὶ θνητῶν πάντων ἐπ' ἀπείρονα φῦλα
ὄμμα Δίκης ἐφορᾶτε, δικασπόλοι αἰὲν ἐοῦσαι.
ἀλλά, θεαὶ Μοῖραι, ὀφιοπλόκαμοι, πολύμορφοι,
πρηΰνοον μετάθεσθαι βίᾳ μαλακόφρονα δόξαν.

LXX. (69) ΕΥΜΕΝΙΔΩΝ θυμίαμα, ἀρώματα.

Κλῦτέ μευ, Εὐμενίδες μεγαλώνυμοι, εὔφρονι βουλῇ,
ἁγναὶ θυγατέρες μεγάλοιο Διὸς χθονίοιο,
Φερσεφόνης τ', ἐρατῆς κούρης καλλιπλοκάμοιο,
αἳ πάντων καθορᾶτε βίον θνητῶν ἀσεβούντων,
τῶν ἀδίκων τιμωροί, ἐφεστηκυῖαι ἀνάγκῃ,
κυανόχρωτοι ἄνασσαι, ἀπαστράπτουσαι ἀπ' ὄσσων
δεινὴν ἀνταυγῆ φάεος σαρκοφθόρον αἴγλην·
ἀΐδιοι, φοβερῶπες, ἀπόστροφοι, αὐτοκράτειραι,

10. omittit Dinnerus: V. N. ἀλλ' αἰεὶ vulgo. 13. πραΰνοον vulgo. Post h. v. addit Voss. hunc: ἀλλὰ μάκαιρ' ἁγνὴ μύσταις ἱερὸν φάος αὔξοις. V. N. LXX. 2. 3. omittit p. 275. Dinnerus. 4. ἢ πάντων καθορᾷ βίοτον vulgo. Emendauit Schraderus in Obss. p. 76 seq. 7. αὐταυγῆ vulgo. ἀνταυγῆ Esch. Dinnerus p. 275. Vid. N. ad H. 6, 5. Post hunc v. repetit Dinnerus p. 275. versum 11. praecedentis hymni ita scriptum: ὄμμα δίκης ἐφορᾶτε δικασπόλοιο, αἰὲν ἐοῦσαι.

pro ἀλλὰ scribendum erat αἴτε, quod in ἀλλὰ erat mutatum, vt cohaereret hic versus cum iis, quos temere addiderat librarius.

LXIX. 13. Hunc quoque versum pariter atque eum, quem ex margine libri Vossiani, vt ex Ruhnkenio cognoscimus, vncis inclusum adiecerat Gesnerus, non habet Dinnerus p. 275. sed v. 13. idem Dinnerus habet p. 220. ex hymno Eumenidum, vt consulto omissum pateat. Versum istum, quem Vossianus codex habet, e fine hymni 77 (LXXVIII.) huc translatum esse monuit Ruhnkenius.

LXIX. (68) 18. Inculcatus imperite a quocunque versus, aut vndecunque huc translatus.

GESN.

LXX. (69) 5. Conf. dicta ad 68, 6.

GESN.

λυσιμελεῖς οἴςρῳ, βλοσυροὶ, νύχιαι, πολύποτμοι,
νυκτέριαι κοῦραι, ὀφιοπλόκαμοι, φοβερῶπες,
ὑμέας κικλήσκω γνώμαις ὁσίῃσι πελάζειν.

LXXI. (70) ΜΗΛΙΝΟΗΣ * Θυμίαμα, ἀρώματα.

Μηλινόην καλέω, νύμφην χθονίην, κροκόπεπλον,
ἣν παρὰ Κωκυτοῦ προχοαῖς ἐλοχεύσατο σεμνὴ
Φερσεφόνη, λέκτροις ἱεροῖς Ζηνὸς Κρονίοιο·
ᾗ ψευσθεὶς Πλούτων᾽ ἐμίγη δολίαις ἀπάτῃσιν,
θυμῷ Φερσεφόνης δὲ δισώματον ἔσπασε χροιήν.
ἣ θνητοὺς μαίνει φαντάσμασιν ἠερίοισιν,
ἀλλοκότοις ἰδέαις μορφῆς τύπον ἐκπροφανοῦσα.

9. *βλοσυρονύχιαι* vulgo. *πολύποτμον* Voss. 11. omittit Dinnerus. *ὑμᾶς* et *ὁσίαισι* vulgo. LXXI. * ΣΗΛΙΝ. Voss. *θυμ. ἀρωμ.* om. Voss. 1. *Σηλ.* Voss. *χθονίαν* vulgo. 4. *ἡ* Ald. *Πλούτων* editi. *ἀπάταις* Ass. Ald. *ἀπάταισι* vulgo. *απαντες* Voss. 6. *ἡ* Ald. *μαίνοι* Ald. 7. *ἐκπροφαίνουσα* omnes, praet. Voss.

LXX. (69) 9. Melius, credo, est cum Lennepio ad Col. p. 159 legere *βλοσυραὶ, μύχιαι*. Potest tamen composita dictione hoc significari, *τὸ βλοσυρὸν*, esse ab eo, quod sint eaedem *νύχιαι*. GESN.

LXX. 9. *Βλοσυρονύχιαι* Schneiderus in lexico Graeco interpretatur, tamquam si *βλοσυρώνυχες* scriptum esset: quod fieri non potest. Emendationem feci faciliorem etiam Lennepiana. Nam *βλοσυροὶ* femininum est etiam in Hesiodeo Scuto Herculis v. 250. nec *νύχιαι* sequente *νυκτέριαι* in hisce hymnis offensionem habet.

LXXI. (70) 4. *Πλούτων᾽* h. e. *Πλούτωνα* legendum necessario. Plutonem mentitus Iupiter cum Proserpina, Patris concubitum refugiente, rem habuit, vnde nata Melinoe, quam hinc intelligo bicolor monstrum fuisse, candidum et nigrum: *ἔσπασε χροιὴν* colorem traxit duplicem, a Plutone furuum, lucidum a Ioue. Nec hodie a magica vanitate, et spectrorum fabulis abesse solet albi et nigri coloris frequens mentio, alternatioque. GESN.

LXXI. 5. Obscurus est hic versus, vt in re ignota. E verbis nihil elicias aliud, nisi duplicem colorem Melinoes, quam Schneiderus recte Empusam interpretatur, Proserpinae ob vitium sibi illatum indignatae deberi.

LXXI. (70) 7. Nimis carmini

ἄλλοτε μὲν προφανής, ποτὲ δὲ σκοτόεσσα, νυχαυγής,
ἀνταίαις ἐφόδοισι κατὰ ζοφοειδέα νύκτα.
ἀλλά, θεά, λίτομαί σε, καταχθονίων βασίλεια,
ψυχῆς ἐκπέμποις εἴσρον ἐπὶ τέρματα γαίης,
εὐμενὲς εὐίερον μύσταις φαίνουσα πρόσωπον.

LXXII. (71) ΤΥΧΗΣ θυμίαμα, λίβανον.

Δεῦρο, Τύχη, καλέω σ', ἀγαθὴν κράντειραν ἐπ' εὐχαῖς,
μειλιχίην, ἐνοδῖτιν, ἐπ' εὐόλβοις κτεάτεσσιν,
Ἄρτεμιν ἡγεμόνην, μεγαλώνυμον, Εὐβουλῆος

11, ἐκπέμπειν vulgo. LXXII. 1. ἀγαθον Voss. 2. μειλιχίαν vulgo. Μαλιχιαν Voss. εὐβολοις Voss.

repugnat ἐκπροφαίνουσα, nimis conuenit ἐκπροφανοῦσα, Vossianum, vt hoc excludere a contexto carminis non potuerim. GESN.

LXXI. 11. Ἐκπέμπειν propter sequentem nominatiuum φαίνουσα ferri non magis poterat, quam nominatiuus κεχαρμένη cum infinitiuo in Euripidis Oreste v. 1120. quem qui tueretur, miratus iam est Schaeferus in praefat. ad Iuliani orationem in laudem Constantii p. VI. Οἶσρον vltimam in caesura productam habens etiam h. XI. 25. occurrit.

LXXII. (71) 3. Cf. omnino, quae damus Fr. 34 ex Proclo, Εὑρίσκω Ὀρφέα καὶ τὴν Τύχην Ἄρτεμιν προσαγορεύοντα κ. τ. λ. et add. Io. Diac. ad Hesiodi Θεογ. Alleg. p. 268, 2 extr. itemque Selden. ad marmora Oxon. p. 129 primae edit. ex Hermete in Carpo Aphor. 78, et Vettio Valente, cuius magnum locum profert ex MSS. Id. de Dis Syris 1, 1 p. 86 sq. Macrob. Sat. 1, 19 extr. Luna Τύχη. Nempe Dianam esse et hanc meminerimus. An huc referimus, quod Homerus Dianae telis mortes subitas mulierum, vt virorum Phoebo, assignat? Vid. Ιλ. Τ, 59 et ibi Eustath. it. Φ, 484 et Οδ. Γ, 280. GESN.

LXXII. (71) 3. Εὐβουλῆα plerumque Plutonem esse, Index noster docet. Nempe de Diana Stygia, de Fortuna ἐν ᾅδῃ latente, de qua consuluntur Manes, sermo est. GESN.

αἵματος ἐκγεγαῶσαν, ἀπρόσμαχον εὖχος ἔχουσαν,
τυμβιδίην, πολύπλαγκτον, ἀοίδιμον ἀνθρώποισιν.
ἐν σοὶ γὰρ βίοτος θνητῶν παμποίκιλός ἐστιν·
οἷς μὲν γὰρ τεύχεις κτεάνων πλῆθος πολύολβον,
οἷς δὲ κακὴν πενίην, θυμῷ χόλον ὁρμαίνουσα.
ἀλλά, θεά, λίτομαί σε μολεῖν βίῳ εὐμενέουσαν,
ὄλβοισιν πλήθουσαν ἐπ' εὐόλβοις κτεάτεσσιν.

LXXIII. (72) ΔΑΙΜΟΝΟΣ θυμίαμα, λίβανον.

Δαίμονα κικλήσκω, μέγαν, εὐηγήτορα, φρικτόν,
μειλίχιον Δία, παγγενέτην, βιοδώτορα θνητῶν,
Ζῆνα μέγαν, πολύπλαγκτον, ἀλάστορα, παμβασιλῆα·
πλουτοδότην, ὁπόταν γε βρυάζων οἶκον ἐσέλθῃ,

5. τυμβιδίαν vulgo. 6. Ἐστὶ ἐν σοι γαρ Voff. 9. 10. omittit Dinnerus p. 766. 10. κτεάτεσιν Af. LXXIII. 1. μεγαλανηγήτορα vulgo. μεγανηγήτορα Voff. 2. Μαλιχιον Voff. 4. οικον ειδελ-

LXXIII. (72) 1. Μεγαλανηγήτορα, credo, nemo vel probabit vel declarabit. Apta certe huic loco eſt coniectura Lennepii ad Col. p. 140 μέγαν ἠδ' ἡγήτορα. Sed neque non dare potuit poeta μεγάλον ἡγήτορα.

GESN.

LXXIII. 1. Toupius Em. in Suid. T. II. p. 96. nihil dubitat, quin ſcribendum ſit, Δαίμονα κικλήσκω μεγαλήτορα, Δαίμονα φρικτόν. Verum vt taceam, μεγαλήτορα vix aptum epitheton eſſe, quod quomodo firmare Toupius potuerit exemplo μεγαλήτορος Οἰάγροιο ex Argonauticis, non intelligo, audacior omnino eſt iſta coniectura, quam vt aſſenſum extorqueat. Lenior noſtra eſt emendatio, quae etſi vocabulum alibi vix occurrens intulit, habet tamen aliquid firmamenti in Odyſſ. XIX. 114. vbi ἐξ εὐηγεσίης *ob bonum imperium* ſignificat. Εὐηγήτωρ eamdem vim habet, atque ἡγεμόνη in hymno X. 12. qui eſt in Naturam. Ita ἔργων ἡγήτειρα dicitur Aurora h. LXXVIII. 6. et Muſae h. LXXVI. 6. νόου καθηγήτειραι.

LXXIII. (72) 3. Virorum genium Iouem, Iunonem mulierum eſſe, eſſe etiam malum genium, vt niger ille Bruti ap.

ἔμπαλι δὲ ψύχοντα βίον θνητῶν πολυμόχθων.
ἐν σοὶ γὰρ λύπης τε χαρᾶς τε κλῇδες ὀχεῦνται.
τοιγάρ τοι, μάκαρ, ἁγνέ, πολύστονα κήδε' ἐλάσσας,
ὅσσα βιοφθορίην πέμπει κατὰ γαῖαν ἅπασαν,
εὔδοξον βιοτῆς γλυκερὸν τέλος ἐσθλὸν ὀπάζοις.

LXXIV. (73) ΛΕΥΚΟΘΕΑΣ θυμίαμα, ἀρώματα.

Λευκοθέην καλέω Καδμηΐδα, δαίμονα σεμνήν,
εὐδύνατον, θρέπτειραν ἐϋστεφάνου Διονύσου.
κλῦθι, θεὰ πόντοιο βαθυστέρνοιο μέδουσα,
κύμασι τερπομένη, θνητῶν σώτειρα μεγίστη.
ἐν σοὶ γὰρ νηῶν πελαγοδρόμος ἄστατος ὁρμή,
μούνη δὲ θνητῶν οἰκτρὸν μόρον εἰν ἁλὶ λύεις,
οἷς ἂν ἐφορμαίνουσα φίλη σωτήριος ἔλθῃς.
ἀλλά θεὰ δέσποινα, μόλοις ἐπαρωγὸς ἐοῦσα
νηυσὶν ἐπ' εὐσέλμοις σωτήριος εὔφρονι βουλῇ,
μύσταις ἐν πόντῳ ναυσίδρομον οὖρον ἄγουσα.

LXXV. (74) ΠΑΛΑΙΜΟΝΟΣ θυμίαμα, μάνναν.

Σύντροφε Βακχεχόροιο Διωνύσου πολυγηθοῦς,

θε Voss. 5. Εμπαλιν Voss. 6. Εν γαρ σοι Voss. χαρᾶς κληῖδες vulgo. 7. πολύσπορα vulgo. πολύστονα conj. B. Slothouweri. 9. ἔνδοξον vulgo. LXXIV. Λευκοθέαν vulgo. 3. βαθυστερνοιο μεδουσα Voss. Dinner. p. 452. βαθυστέρνου μεδέουσα vulgo. 5. πελαγοδρ. Voss. 7. ἔλθοις vulgo. 10. εν ποντων αὐσιδ. Voss. LXXV. 1. Βάκχε χοροῖο vulgo. χοροῖς Voss.

Plutarchum, nemo ignorat; Orphicum esse commentum, hinc discimus. GESN.

LXXIV. (73) 2. Leucothea s. Ino amita Bacchi, quidni θρέπτειρα; GESN.

LXXV. (74) 1. Conf. 56, 3. GESN.

ὃς ναίεις πόντοιο βυθὺς βαθυκύμονας ἀγνὺς,
κικλήσκω σε, Παλαῖμον, ἐπ' εὐίεροις τελετῇσιν
ἐλθεῖν εὐμενέοντα, νέῳ γήθοντα προσώπῳ,
καὶ σώζειν μύςας κατά τε χθόνα καὶ κατὰ πόντον.
ποντοπλάνοις γὰρ ἀεὶ νηυσὶν χειμῶνος ἐναργὴς
Φαινομένυ σωτὴρ μῦνος θνητοῖς ἀναφαίνῃ,
ῥυόμενος μῆνιν χαλεπὴν κατὰ πόντιον οἶδμα.

LXXVI. (75) ΜΟΥΣΩΝ θυμίαμα, λίβανον.

Μνημοσύνης καὶ Ζηνὸς ἐριγδύποιο θύγατρες,
Μῦσαι Πιερίδες μεγαλώνυμοι, ἀγλαόφημοι,
θνητοῖς, οἷς κε παρῆτε, ποθεινόταται, πολύμορφοι,
πάσης παιδείης ἀρετὴν γεννῶσαι ἄμεμπτον·
θρέπτειραι ψυχῆς, διανοίας ὀρθοδότειραι,
καὶ νόυ εὐδυνάτοιο καθηγήτειραι ἄνασσαι,
αἳ τελετὰς θνητοῖς ἀνεδείξατε μυςιπολεύτυς,
Κλειώ τ', Εὐτέρπη τε, Θάλειά τε, Μελπομένη τε,
Τερψιχόρη τ', Ἐρατώ τε, Πολύμνιά τ', Οὐρανίη τε,
Καλλιόπῃ σὺν μητρὶ, μάλ' εὐδύνατοι θεαὶ ἁγναί.

5. τελεταῖσιν vulgo. 6. ναυσὶν vulgo. 7. Φαινόμενος σωτὴρ vulgo. Μῦνος Φαινομενος σωτηρ μυ θνητοισι Φαινη Voss. LXXVI. 1. θυγατέρες Ass. 6. Καὶ νῦν Ass. καὶ νῦ vulgo. 7. ἀναδ. Voss. 9. ὐρανια τε Voss. Καλλιόπη (nominatiuo) σὺν μητρὶ καὶ εὐδυνάτη θεῇ ἁγνῇ vulgo. καὶ εὐδυνάτη θεῷ ἁγναὶ Ald. καὶ εὐδύνατοι θεαὶ ἁγιαὶ Dinnerus p. 511.

LXXV. 7. Neminem fore puto, cui Φαινόμενος ἀναφαίνῃ placeat. Quare Φαινομένυ scripsi, quod pertinet ad χειμῶνος.

LXXVI. 10. Non dubitaui optimam lectionem recipere, quae est apud Dinnerum, εὐδύνατοι θεαὶ ἁγναί, καὶ in μάλ' mu-

ἀλλὰ μόλοιτε, θεαί, μύσταις, πολυποίκιλοι, ἁγναί,
εὔκλειαν ζῆλόν τ' ἐρατὸν πολύυμνον ἄγουσαι.

LXXVII. (76) ΜΝΗΜΟΣΥΝΗΣ θυμίαμα, λίβανον.

Μνημοσύνην καλέω, Ζηνὸς σύλλεκτρον, ἄνασσαν,
ἣ Μούσας τέκνωσ' ἱεράς, ὁσίας, λιγυφώνους,
ἐκτὸς ἔχουσα κάκης μνήμην βλαψίφρονος αἰεί,
πάντα νόον συνέχουσα βροτῶν ψυχῆσι σύνοικον,
εὐδύνατον κρατερὸν θνητῶν αὔξουσα λογισμόν,
ἡδυτάτη, φιλάγρυπνος, ὑπομνήσκουσά τε πάντα,
ὧν ἂν ἕκαστος ἀεὶ στέρνοις γνώμην κατάθηται.
οὔτι παρεκβαίνουσ', ἐπεγείρουσα φρένα πᾶσιν.
ἀλλά, μάκαιρα θεά, μύσταις μνήμην ἐπέγειρε
εὐιέρου τελετῆς, λήθην δ' ἀπὸ τῶνδ' ἀπόπεμπε.

LXXVIII. (77) ΗΟΥΣ θυμίαμα, μάνναν *.

Κλῦθι, θεὰ θνητοῖς φαεσίμβροτον ἦμαρ ἄγουσα,
Ἠὼς λαμπροφαής, ἐρυθαινομένη κατὰ κόσμον,

LXXVII. 3. ἐκτὸς ἐοῦσα κακῆς μνήμης vulgo et Dinner. p. 503. 4. ψυχαῖσι vulgo. Verba ψυχαῖσι σύνοικον εὐδύνατον κρατερὸν θνητῶν omittit Parif. α. Habet ea Dinnerus l. l. 6. ὑπομνήσκουσα δὲ vulgo. 7. ἕκαστο PAI. 10. ἀπὸ τῶν ἀπόπεμπε vulgo. LXXVIII. * λίβανον Af.

tato, quod fimiliter fupra h. XV. 27. in κάλ' erat conuerfum. Vulgata lectio, καὶ εὐδυνάτῃ θεᾷ ἁγνῇ non poffet aliter ftare, nifi fi verfus excidiffe putaretur, in quo mentio facta effet Mnemofynes, quae ifta effet θεὰ εὐδύνατος ἁγνή.

LXXVII. (76) Conf. Fr. 28, 16.

LXXVII. 3. Scaliger, *peftifera verfata caducae obliuia mentis* vertens legiffe videtur, ἐκτὸς ἐοῦσα κακῆς λήθης βλαψίφρονος αἰεί. Noftra lenior vifa eft coniectura.

LXXVII. 10. ἀπὸ] τῶνδ' ἀπόπεμπε fcripfi ex h. LVIII. 10.

ἀγγελίεια θεᾶ μεγάλȣ Τιτῆνος ἀγαυᾶ,
ἣ νυκτὸς ζοφόεντα κελαινοχρῶτα πορείην
ἀντολίαις ταῖς σαῖς πέμπεις ὑπὸ νέρτερα γαίης·
ἔργων ἡγήτειρα, βίȣ πρόπολε θνητοῖσιν·
ᾗ χαίρει θνητῶν μερόπων γένος· ȣδέ τις ἐςίν,
ὃς φεύγει τὴν σὴν ὄψιν καθυπέρτερον ὄȣσαν,
ἡνίκα τὸν γλυκὺν ὕπνον ἀπὸ βλεφάρων ἀποσείσῃς,
πᾶς δὲ βροτὸς γήθει, πᾶν ἑρπετόν, ἄλλά τε φῦλα
τετραπόδων, πτηνῶν τε, καὶ εἰναλίων πολυεθνῶν·
πάντα γὰρ ἐργάσιμον βίοτον θνητοῖσι πορίζεις.
ἀλλά, μάκαιρ᾽, ἁγνή, μύςαις ἱερὸν φάος αὔξοις.

3. θεῶ Τιτᾶνος ἁγνȣ̃ μεγάλοιο vulgo. ἀγαυȣ Voſſ. θεᾶ μεγάλȣ Τιτᾶνος ἀγαυᾶ Dinnerus p. 315. 4. ζοφερήν τε κελαινοχρῶτα vulgo. 6. πρόπελε PAI. θνητοι Voſſ. 13. ἕξοις Voſſ.

LXXVIII. 4. Etſi ζοφερήν τε quodammodo excuſari poteſt, ſi τὲ ad ἣ referatur, adeo tamen inſolens haec eſt distractio, vt non dubitauerim ζοφόεντα reponere. Frequentari hoc genus enallages apud Nicandrum, vt φολόεντος ἐχίδνης, καταψυχθέντος ἀκάνθης, Ther. v. 129. 329 notum. Ita etiam alii: Homerus Iliad. VIII. 455. Pindarus Olymp. VI. 23. Aeſchylus Eum. 958. Eurip. Hippol. 890. Orpheus Arg. 263. Plato Theaet. p. 153. B. (T. II. p. 71. ed. Bip.) κινήσεων ὄντων: quamquam eo in loco Stobaeus, etiam in ed. Trincau. ὅσων habet: ſed ſcholiaſtes ab Ruhnkenio editus p. 18. τὴν σύνταξιν σημείωσαι, inquit, ὅτι ȣδετέρως εἶπεν ὄντων πρὸς τὰ πράγματα. ȣδέτερον γὰρ τὸ πρᾶγμα. In Aeſchyli Choeph. 589. ſcribendum:

πτᾶνα δὲ καὶ πεδοβάμον᾽ ἂπ ἀνεμοέντων
αἰγίδων φράσαι κότον.

Caeterum vide etiam Valcken. ad Hippolyt. p. 205. ſeq. Supra in h. LXIX. 3. cod. Pariſ. ἔχοντες de Furiis. Vide etiam ad h. LXXX. 6.

LXXVIII. 5. Ἀντολίαις ταῖς σαῖς, vt h. XI. 19. ταῖς σῇσι προνοίαις.

LXXVIII. 13. Hunc verſum margo cod. Voſſ. etiam ſupra hymno LXIX. additum habet.

LXXIX. (78) ΘΕΜΙΔΟΣ *θυμίαμα, λίβανον.*

Οὐρανόπαιδ' ἁγνὴν καλέω, Θέμιν εὐπατέρειαν,
Γαίης τὸ βλάστημα νέον, καλυκώπιδα κούρην,
ἣ πρώτη κατέδειξε βροτοῖς μαντήϊον ἁγνὸν
Δελφικῷ ἐν κευθμῶνι, θεμιστεύουσα θεοῖσιν,
Πυθίῳ ἐν δαπέδῳ, ὅτε Πυθοῖ ἐμβασίλευεν·
ἣ καὶ Φοῖβον ἄνακτα θεμιστοσύνας ἐδίδαξεν.
πάντιμ', ἀγλαόμορφε, σεβάσμιε, νυκτιπόλευτε·
πρώτη γὰρ τελετὰς ἁγίας θνητοῖς ἀνέφηνας,
Βακχιακὰς ἀνὰ νύκτας ἐπευάζουσα ἄνακτα·
ἐκ σέο γὰρ τιμαὶ μακάρων, μυστήριά θ' ἁγνά.
ἀλλά, μάκαιρ', ἔλθοις κεχαρημένη εὔφρονι βουλῇ
εὐίερους ἐπὶ μυστιπόλους τελετὰς σέο, κούρη.

LXXX. (79) ΒΟΡΕΟΥ *θυμίαμα, λίβανον.*

Χειμερίοις αὔρῃσι δονῶν βαθὺν ἠέρα κόσμου,
κρυμοπαγὴς Βορέα, χιονώδεος ἔλθ' ἀπὸ Θρήκης·
λῦέ τε παννέφελον στάσιν ἠέρος ὑγροκελεύθου,
ἰκμάσι ῥιπίζων νοτεραῖς ὀμβρηγενὲς ὕδωρ,

LXXIX. 1. ἀγνὸν Dinnerus p. 325. 2. νέην Voss. 4. ἐν λειμῶνι θεμιστεύουσα Voss. 5. ὅθι Πυθοῖ vulgo. 6. Η Φοῖβον ἄν. Voss. 7. πάντιμ' Al. 8. ἀνέθηκας Voss. 9. Βακχικὰς Voss. ἐπευνάζου. Voss. 11. ἔχθοις vitiose Dinnerus. κεχαρισμένη Voss. LXXX. 1. αὔραισι vulgo. 2. Θρᾴκης vulgo. 4. Ῥιπ. ἰκμ. νοτε-

LXXIX. 5. Vulgata lectio, ὅθι Πυθοῖ ἐμβασίλευεν, quum eadem ſententia bis iam praeceſſerit, non poteſt non diſplicere. Quare ὅτε ſcripſi. Res nota vel ex initio Eumenidum Aeſchyli.

LXXX. (79) 4. Facile dederim Cl. Pierſono Veriſ. p. 45. vt legatur νοτεραῖς reſaraturque ad ἰκμάσιν. GESN.

LXXX. 4. 5. 6. In codice Regio νοτεραῖς legitur, vt Pierſonus coniecit. Vltimo verſui

αἴθρια πάντα τιθεὶς, θαλερόμματον αἰθέρα τεύχων
ἀκτῖσιν λάμπουσαν ἐπὶ χθονὸς ἠελίοιο.

LXXXI. (80) ΖΕΦΥΡΟΥ θυμίαμα, λίβανον.

Αὖραι ποντογενεῖς Ζεφυρίτιδες, ἠεροφοῖτοι,
ἡδύπνοοι, ψιθυραί, καμάτου ἀνάπαυσιν ἔχουσαι,
εἰαριναί, λειμωνιάδες, πεποθημέναι ὅρμοις,
σύρουσαι νηυσὶν τρυφερὸν πόρον, ἠέρα κοῦφον,
ἔλθοιτ' εὐμενέουσαι, ἐπιπνείουσαι ἀμεμφεῖς,
ἠέριαι, ἀφανεῖς, κουφόπτεροι, ἠερόμορφοι.

LXXXII. (81) ΝΟΤΟΥ θυμίαμα, λίβανον.

Λαιψηρὸν πήδημα δι' ἠέρος ὑγροπόρευτον,
ὠκείαις πτερύγεσσι δονούμενον ἔνθα καὶ ἔνθα,
ἔλθοις σὺν νεφέλαις νοτίαις, ὄμβροιο γενάρχα.
τοῦτο γὰρ ἐκ Διός ἐστι σέθεν γέρας ἠερόφοιτον,
ὀμβροτόκους νεφέλας ἐξ ἠέρος εἰς χθόνα πέμπειν.
τοιγάρ τοι λιτόμεσθα, μάκαρ, ἱεροῖσι χαρέντα
πέμπειν καρποτρόφους ὄμβρους ἐπὶ μητέρα γαῖαν.

ραῖς ὀμβριγενὲς Af. Voff. Parif. α. Ald. ἰκμάσι ῥιπίζων νοτεροὺς ὀμβρηγενές vulgo. ῥιπίζων ἰκμάσιν νοτεραῖς ὀμβρογενὲς Dinner. p. 134 et 772. fed pofteriore loco ὀμβρηγενές. 6. additus e folo cod. Matrit. V. N. LXXXI. 1. ἠεροφοῖται vulgo. 2. Ηδυπνοι Voff. ψιφυραι Voff. 3. Ειεριναι Voff. Ald. 4. σειρουσαι Dinn. p. 663. fed σύρουσαι p. 117. ναυσὶ vulgo. 5. H. v. omittit Dinn. p. 117. ευμενευσαι Voff. 6. αεμορφοι Voff. ἀερόμορφοι vulgo. LXXXII. 1. ὑγροπορεύτου Dinn. p. 16. fed ὑγροπόρευτον idem p. 547. 2. ωκεια Voff. 3. Omittit hunc verfum Dinnerus p. 547. Ελθοις συ νοτιαις νεφέλαις Voff. 5. πεπειν Voff. 6. λιτομεθα Voff. ἱε-

in codice Matritenfi apud Iriartem p. 87. hic fubiicitur: ἀκτῖνες ὡς λάμπουσιν ἐπὶ χθονὸς ἠελίοιο: qui mihi fufpectus eft ob fecundam in ἀκτῖνες correptam. RVHNK. Recepi hunc verfum ita correctum, vt fenfus poftulabat. Aetherem feminino genere appellarunt Homerus, Pindarus, Sophocles. Nifi quis

LXXXIII. (82) ΩΚΕΑΝΟΥ θυμίαμα, ἀρώματα.

Ὠκεανὸν καλέω, πατέρ' ἄφθιτον, αἰὲν ἐόντα,
ἀθανάτων τε θεῶν γένεσιν θνητῶν τ' ἀνθρώπων,
ὃς περικυμαίνει γαίης περιτέρμονα κύκλον·
ἐξ ὅπερ πάντες ποταμοὶ καὶ πᾶσα θάλασσα,
καὶ χθόνιοι γαίης πηγόῤῥυτοι ἰκμάδες ἁγναί.
κλῦθι, μάκαρ, πολύολβε, θεῶν ἅγνισμα μέγιστον,
τέρμα φίλον γαίης, ἀρχὴ πόλυ, ὑγροκέλευθε.
ἔλθοις εὐμενέων μύσαις κεχαρισμένος αἰεί.

LXXXIV. (83) ΕΣΤΙΑΣ θυμίαμα, ἀρώματα.

Ἱςίη εὐδυνάτοιο Κρόνυ θύγατερ βασίλεια,
ἣ μέσον οἶκον ἔχεις πυρὸς ἀενάοιο μεγίςυ,
τύςδε σὺ ἐν τελεταῖς ὁσίυς μύςας ἀναδείξαις,
θεῖσ' αἰειθαλέας, πολυόλβυς, εὔφρονας, ἁγνύς·
οἶκε θεῶν μακάρων, θνητῶν ςήριγμα κραταιόν.
ἀϊδίη, πολύμορφε, ποθεινοτάτη, χλοόμορφε,

ροῖσι χάρεντα Voff. Parif. α. β. ἱεροῖσι χαρίεντα (Sic) Ald. ἱεροῖς χαρίεντα vulgo. Omittit hunc verfum Dinnerus p. 547. LXXXIII. 6. πολύορβε Af. θῶν Voff. LXXXIV. 1. Ἑςία vulgo. 4. θεῖσα ἀειθαλέας vulgo. 5. Οἲ καὶ omnes ante Gefnerum. οἵ τε Dinnerus p. 272. et 517.

λάμπυσιν retineat, participium mafculinum pro feminino, de quo fupra ad h. LXXVIII. 4.

LXXXIII. (82) 2. Cf. Fr. 18. OBSN.

LXXXIII. (82) 3. Antiquiffima fententia, de qua in Prael. 1 de nauigationibus vett. §. 1. OBSN.

LXXXIV. 1. Ἱςίη fcripfi ex h. XXVII. 9.

LXXXIV. (83) 3. Ignis purgat, quae purgari et expiari alia nulla ratione poffunt. Notum hoc ex libris etiam noftris. Itaque faces et flammae iactantur etiam ad fpeciem etc. OBSN.

LXXXIV. (83) 5. Οἶκε contra libros omnes reponere, res ipfa me coegit. Vid. d'Oruill. ad Charito. p. 773. OBSN.

μειδιόωσα, μάκαιρα, τάδ' ἱερὰ δέξο προθύμως,
ὄλβον ἐπιπνείουσα καὶ ἠπιόχειρ' ὑγίειαν.

LXXXV. (84) ΥΠΝΟΥ θυμίαμα, μετὰ μηκωνος.

Ὕπνε, ἄναξ μακάρων πάντων, θνητῶν τ' ἀνθρώπων,
καὶ πάντων ζώων, ὁπόσα τρέφει εὐρεῖα χθών·
πάντων γὰρ κρατέεις μοῦνος, καὶ πᾶσι προσέρχῃ,
σώματα δεσμεύων ἐν ἀχαλκεύτοισι πέδῃσιν.
λυσιμέριμνε, κόπων ἡδεῖαν ἔχων ἀνάπαυσιν,
καὶ πάσης λύπης ἱερὸν παραμύθιον ἔρδων·
καὶ θανάτου μελέτην ἐπάγεις, ψυχὰς διασώζων·
αὐτοκασίγνητος γὰρ ἔφυς Λήθης Θανάτου τε.
ἀλλά, μάκαρ, λίτομαί σε κεκραμένον ἡδὺν ἱκάνειν,
σώζοντ' εὐμενέως μύστας θείοισιν ἐπ' ἔργοις.

LXXXVI. (85) ΟΝΕΙΡΟΥ θυμίαμα, ἀρώματα.

Κικλήσκω σε, μάκαρ, τανυσίπτερε, οὖλε Ὄνειρε,

8. Emendatio Porsoni ad Eurip. Or. 229. ἠπιόχειρον ὑγείαν vulgo. LXXXV. 2. 3. omittit Dinnerus p. 779. 4. ἀχαλκευτησι πεδαισι Voss. 5. εχων ηδειαν Voss. 9. ἱκαννειν Voss. 9. 10. omittit Dinnerus p. 779. 10. Σωζον Voss.

LXXXIV (83) 8. Nonne videtur poeta etiam hic ipsam naturam rerum προσωποποιεῖν; Terra mater adspirat nobis per vapores illos semper surgentes, aëra quo viuimus, incrementa plantarum etc. G E S N.

LXXXV. (84) Compara, qui gustare poeticam suauitatem potes, nostrum Argon. 1002, et ex Latinis Sen. Herc. fur. 1065. Ad v. 7 conf. hic 86, 3 sqq.

LXXXV. 6. Ios. Scaliger καὶ πάσης λύπης, ἱερὸν παραμύθιον ἔργων legitur necesse est, ita vertens: *curarum domitor, requies praeblanda laborum.*

ἄγγελε μελλόντων, θνητοῖς χρησμῳδὲ μέγιστε.
ἡσυχίῃ γὰρ ὕπνου γλυκεροῦ σιγηλὸς ἐπελθὼν
προσφωνῶν ψυχαῖς θνητῶν, νόον αὐτὸς ἐγείρεις,
καὶ γνώμας μακάρων αὐτὸς καθ' ὕπνους ὑποπέμπεις,
σιγῶν σιγώσαις ψυχαῖς μέλλοντα προφαίνων,
οἷσιν ἐπ' εὐσεβίῃσι θεῶν νόος ἐσθλὸς ὁδεύει,
ὡς ἂν ἀεὶ τὸ καλὸν μᾶλλον, γνώμῃσι προληφθέν,
τερπωλαῖς ὑπάγῃ βίον ἀνθρώπων προχαρέντων,
τῶν δὲ κακῶν ἀνάπαυλαν, ὅπως θεὸς αὐτὸς ἐνίσπῃ,
εὐχωλαῖς θυσίαις τε χόλον λύσωσιν ἀνάκτων.
εὐσεβέσιν γὰρ ἀεὶ τὸ τέλος γλυκερώτερόν ἐστιν·
τοῖς δὲ κακοῖς οὐ κεν φαίνει μέλλουσαν ἀνάγκην

LXXXVI. 3. ἡσυχίᾳ vulgo. σιγελλος Voss. γλυκεροῦσι γελλὸς Ald. 6. προφωνῶν vulgo. προσφωνῶν Voss. προφωρῶν PAI. προφαίνων coni. Lennep. ad Col. p. 140. vt hic v. 18 et 7. 20. 8. μέλλον Lennep. l. c. pulchre. GESN. γνώμαισι Voss. 10. αὐτὸς Θε ἐν Voss. 15. οὐδὲν φαίνει vulgo.

LXXXVI. 4. Προσφωνῶν ψυχαῖς mutare non ausus sum. Attulit hanc constructionem H. Stephanus, quamquam e minus probatis scriptoribus.

LXXXVI. (85) 5. Hinc Iouis cum Maia h. e. nocte deliberatio. Vid. Fr. 10. GESN.

LXXXVI. 8. Non probo Lennepii coniecturam μέλλον, quae et propter duo participia, μέλλον et προληφθέν, minus grata est, et sententiam vitiat magis quam adiuuat. Μᾶλλον ad τερπωλαῖς ὑπάγῃ referendum.

LXXXVI. 10. Hunc versum Schneiderus corruptum censet. Mihi aliter videtur, modo memineris sententiarum ordinem esse hunc: καὶ ὡς ἂν εὐχωλαῖς θυσίαις τε χόλον λύσωσιν ἀνάκτων, τῶν κακῶν ἀνάπαυλαν. Postrema verba, vt solitum, accusatiuo casu addita hoc sensu, εἰς ἀνάπαυλαν κακῶν.

LXXXVI. 13. (85) 13. De illa ἀνάγκῃ poenarum dictum ad 68, 6. Ceterum hic οὐδὲν et v. 13 μηδὲν pro simplici negatione poni iam H. Stephano obseruatum. GESN.

ὄψις ὀνειρήεσσα, κακῶν ἐξάγγελος ἔργων,
ὄφρα κεν εὕρωνται λύσιν ἄλγεος ἐρχομένοιο.
ἀλλά, μάκαρ, λίτομαί σε θεῶν μηνύματα φράζειν,
ὡς ἂν ἀεὶ γνώμαις ὀρθαῖς κατὰ πάντα πελάζῃς,
μηδέν ἐπ' ἀλλοκότοισι κακῶν σημεῖα προφαίνων.

LXXXVII. (86) ΘΑΝΑΤΟΥ θυμίαμα, μάνναν.

Κλῦθί μευ, ὃς πάντων θνητῶν οἴηκα κρατύνεις,
πᾶσι διδὺς χρόνον ἁγνόν, ὅσων πόῤῥωθεν ὑπάρχεις.
σὸς γὰρ ὕπνος ψυχὴν θραύει καὶ σώματος ὁλκόν,
ἡνίκ' ἂν ἐκλύῃς φύσεως κεκρατημένα δεσμά,
τὸν μακρὸν ζωοῖσι φέρων αἰώνιον ὕπνον,
κοινὸς μὲν πάντων, ἄδικος δ' ἐνίοισιν ὑπάρχων,
ἐν ταχυτῆτι βίου παύων νεοήλικας ἀκμάς.
ἐν σοὶ γὰρ μούνῳ πάντων τὸ κριθὲν τελεῦται·
οὔτε γὰρ εὐχῇσιν πείθῃ μόνος οὔτε λιτῇσιν.

14. ὀνειρόεσσα Voss. 15. ὄφρα ἂν vulgo. εὕρονται Ald. 16. μηνίματα quidem ap. Henr. Stephanum, quod ipſe non probat. 18. μηδὲν vulgo. LXXXVII. 1. πάντας Pariſ. β. 4. ἐκλύεις Pariſ. α. 5. 6. hos ſolos ex hoc hymno habet Dinnerus p. 521. ſed inuerſo ordine. 8. τελευταῖ Voſſ. 9. εὐχαῖς οὐ πείθει μόνος οὔτε λι-

LXXXVI. 17. Senſus eſt: *ſemper, quoties accedes.* Vide ad LXXII. 11.

LXXXVII. 2. Scaliger vertit: *tantum producens aeui, quantum eminus diſtas.* Vnde eum ὅσον legiſſe patet, quod equidem non probo. Poeta hoc dicit: *tu vitam producis iis, a quibus te longe abstines.*

LXXXVII. (86) 9. Putabam aliquando, intelligi poſt πείθει poſſe τις· ſed magis placet Scaligerana ratio, πείθει pro πείθῃ· media voce. GESN.

LXXXVII. 9. Et numeri et ſenſus emendationem, quam fecimus, exigebant. Μόνος θεῶν γὰρ θάνατος οὐ δώρων ἐρᾷ.

ἀλλά, μάκαρ, μακροῖσι χρόνοις ζωῆς σε πελάζειν
αἰτοῦμαι, θυσίῃσι καὶ εὐχωλαῖς λιτανεύων,
ὡς ἂν ἔοι γέρας ἐσθλὸν ἐν ἀνθρώποισι τὸ γῆρας.

LXXXVIII. Ὕμνος εἰς ΑΡΕΑ. *

Ἄρες ὑπερμενέτα, βρισάρματε, χρυσεοπήληξ,
ὀμβριμόθυμε, φέρασπι, πολισσόε, χαλκοκορυστά,
καρτερόχειρ, ἀμόγητε, δορυσθενές, ἕρκος Ὀλύμπου,
Νίκης εὐπολέμοιο πάτερ, συνάρωγε Θέμιστος,
ἀντιβίοισι τύραννε, δικαιοτάτων ἀγὲ φωτῶν,
ἠνορέης σκηπτοῦχε, πυραυγέα κύκλον ἑλίσσων
αἰθέρος ἑπταπόροις ἐνὶ τείρεσιν, ἔνθα σε πῶλοι
ζαφλεγέες τριτάτης ὑπὲρ ἄντυγος αἰὲν ἔχουσιν·
κλῦθι, βροτῶν ἐπίκουρε, δοτὴρ εὐθαρσέος ἥβης,
πρηῢ καταστίλψον σέλας ὑψόθεν ἐς βιότητα
ἡμετέρην, καὶ κάρτος ἀρήϊον, ὥς κε δυναίμην
σεύεσθαι κακότητα πικρὴν ἀπ᾽ ἐμοῖο καρήνου,

ταῖσιν vulgo. 10. ζωῆς γε πελάζειν vulgo. 11. θυσίαις vulgo. LXXXVIII. * Cod. Mosc. et Parisini tres εἰς τὸν Ἄρην. Paris. B. C. 10. Mosc. πρὶν pro πρηῢ. Tum καταστίλβων vulgo. Καταστίλψον emendatio Hemsterhusii est, teste Ruhnkenio. 9. εὐθαλέος Paris. B. C. 12. σεύασθαι Mosc. ἐμεῖο vulgo.

LXXXVIII. * Piaculum fecissem, nisi hunc hymnum, qui inter Homericos legitur, Orphicis addidissem. Eum etiam Ruhnkenius tam alienum ab indole Homericorum, tamque similem Orphicis censuit, ut ei non ab Homerida, sed ab auctore Orphicorum hymnorum profectus esse videretur. Nec facile erit, qui sibi de hac re non plane persuadeat.

ὄψις ὀνειρήεσσα, κακῶν ἐξάγγελος ἔργων,
ὄφρα κεν εὕρωνται λύσιν ἄλγεος ἐρχομένοιο.
ἀλλά, μάκαρ, λίτομαί σε θεῶν μηνύματα φράζειν,
ὡς ἂν ἀεὶ γνώμαις ὀρθαῖς κατὰ πάντα πελάζῃς,
μηδὲν ἐπ' ἀλλοκότοισι κακῶν σημεῖα προφαίνων.

LXXXVII. (86) ΘΑΝΑΤΟΥ θυμίαμα, μάνναν.

Κλῦθί μευ, ὃς πάντων θνητῶν οἴηκα κρατύνεις,
πᾶσι διδοὺς χρόνον ἁγνόν, ὅσων πόῤῥωθεν ὑπάρχεις.
σὸς γὰρ ὕπνος ψυχὴν θραύει καὶ σώματος ὁλκόν,
ἡνίκ' ἂν ἐκλύῃς φύσεως κεκρατημένα δεσμά,
τὸν μακρὸν ζωοῖσι φέρων αἰώνιον ὕπνον,
κοινὸς μὲν πάντων, ἄδικος δ' ἐνίοισιν ὑπάρχων,
ἐν ταχυτῆτι βίου παύων νεοήλικας ἀκμάς.
ἐν σοὶ γὰρ μούνῳ πάντων τὸ κριθὲν τελεῦται·
οὔτε γὰρ εὐχῇσιν πείθῃ μόνος οὔτε λιτῇσιν.

14. ὀνειρόεσσα Voff. 15. ὄφρα ἂν vulgo. εὕρονται Ald. 16. μηνίματα quidam ap. Henr. Stephanum, quod ipſe non probat. 18. μηδὲν vulgo. LXXXVII. 1. πάντας Pariſ. β. 4. ἐκλύεις Pariſ. α. 5. 6. hos ſolos ex hoc hymno habet Dinnerus p. 521. ſed inuerſo ordine. 8. τελευτᾶι Voff. 9. εὐχαῖς σὺν πείθει μόνος οὔτε λι-

LXXXVI. 17. Senſus eſt: *ſemper, quoties accedes.* Vide ad LXXII. 11.

LXXXVII. 2. Scaliger vertit: *tantum producens aeui, quantum eminus diſtas.* Vnde eum ὅσον legiſſe patet, quod equidem non probo. Poeta hoc dicit: *tu vitam producis iis, a quibus te longe abstines.*

LXXXVII. (86) 9. Putabam aliquando, intelligi poſt πείθει poſſe τις· ſed magis placet Scaligerana ratio, πείθει pro πείθῃ media voce. GESN.

LXXXVII. 9. Et numeri et ſenſus emendationem, quam fecimus, exigebant. Μόνος θεῶν γὰρ θάνατος οὐ δώρων ἐρᾷ.

ἀλλά, μάκαρ, μακροῖσι χρόνοις ζωῆς σε πελάζειν
αἰτοῦμαι, θυσίῃσι καὶ εὐχωλαῖς λιτανεύων,
ὡς ἂν ἔοι γέρας ἐσθλὸν ἐν ἀνθρώποισι τὸ γῆρας.

LXXXVIII. Υμνος εἰς ΑΡΕΑ. *

Ἆρες ὑπερμενέτα, βρισάρματε, χρυσεοπήληξ,
ὀμβριμόθυμε, φέρασπι, πολισσόε, χαλκοκορυστά,
καρτερόχειρ, ἀμόγητε, δορυσθενές, ἕρκος Ὀλύμπου,
Νίκης εὐπολέμοιο πάτερ, συναρωγὲ Θέμιστος,
ἀντιβίοισι τύραννε, δικαιοτάτων ἀγὲ φωτῶν,
ἠνορέης σκηπτοῦχε, πυραυγέα κύκλον ἑλίσσων
αἰθέρος ἑπταπόροις ἐνὶ τείρεσιν, ἔνθα σε πῶλοι
ζαφλεγέες τριτάτης ὑπὲρ ἄντυγος αἰὲν ἔχουσιν·
κλῦθι, βροτῶν ἐπίκουρε, δοτὴρ εὐθαρσέος ἥβης,
πρηῢ καταστίλψον σέλας ὑψόθεν ἐς βιότητα
ἡμετέρην, καὶ κάρτος ἀρήϊον, ὥς κε δυναίμην
σεύεσθαι κακότητα πικρὴν ἀπ᾽ ἐμοῖο καρήνου,

ταῖσιν vulgo. 10. ζωῆς γε πελάζειν vulgo. 11. θυσίαις vulgo. LXXXVIII. * Cod. Mosc. et Parisini tres εἰς τὸν Ἄρην. 9. εὐθαλέος Paris. B. C. 10. Mosc. πρὶν pro πρηῢ. Tum καταστίλβων vulgo. Καταστίλψον emendatio Hemsterhusii est, teste Ruhnkenio. 12. σεύασθαι Mosc. ἐμεῖο vulgo.

LXXXVIII. * Piaculum fecissem, nisi hunc hymnum, qui inter Homericos legitur, Orphicis addidissem. Eum etiam Ruhnkenius tam alienum ab indole Homericorum, tamque similem Orphicis censuit, vt ei non ab Homerida, sed ab auctore Orphicorum hymnorum profectus esse videretur. Nec facile erit, qui sibi de hac re non plane persuadeat.

καὶ ψυχῆς ἀπατηλὸν ὑπογνάμψαι φρεσὶν ὁρμήν,
θυμοῦ τ' αὖ μένος ὀξὺ κατισχέμεν, ὅς μ' ἐρέθησιν
φυλόπιδος κρυερῆς ἐπιβαινέμεν. ἀλλὰ σὺ θάρσος
δός, μάκαρ, εἰρήνης τε μένειν ἐν ἀπήμοσι θεσμοῖς,
δυσμενέων προφυγόντα μόθον, κῆράς τε βιαίας.

13. ἀπατηλὴν Mosc. ὑπογνάψαι Ed. pr. Parisini tres. 17. βιαίας Barn. pro βιαίυς.

Λ Ι Θ Ι Κ Α

by Google

Λ Ι Θ Ο Ι

ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ 1—90
ΥΠΟΘΕΣΙΣ 91—169
I. ΚΡΥΣΤΑΛΛΟΣ 170—188
II. ΓΑΛΑΚΤΙΤΗΣ 189—227
III. ΠΕΤΡΑΚΗΣ 228. 229
IV. ΑΧΑΤΗΣ 230—241
V. ΠΕΡΙ ΚΕΡΑΤΟΣ ΕΛΑΦΟΥ 242—256
VI. ΠΕΡΙ ΒΑΡΒΑΡΟΥ ΛΙΘΟΥ 257—263
VII. ΙΑΣΠΙΣ 264—276
VIII. ΤΟΠΑΖΟΣ 277. 278
IX. ΟΠΑΛΛΙΟΣ 279—301
X. ΜΑΓΝΗΤΙΣ 302—338
XI. ΟΣΤΡΙΤΗΣ 339—467
XII. ΓΑΓΑΤΗΣ 468—487
XIII. ΣΚΟΡΠΙΟΣ 488—491
XIV. ΚΟΡΥΦΩΔΗΣ 492—503
XV. ΚΟΥΡΑΛΙΟΝ 504—603
XVI. ΑΧΑΤΗΣ 604—626
XVII. ΕΤΙ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΧΑΤΟΥ 627—635
XVIII. ΑΙΜΑΤΙΤΗΣ 636—741
XIX. ΝΕΒΡΙΤΗΣ 742—751
XX. ΧΑΛΑΖΙΟΣ 752—768.

Λ Ι Θ Ο Ι

ΑΙΜΑΤΙΤΗΣ 636.	—	In ed. Gesneri	cap. XVIII.
ΑΧΑΤΗΣ 604	—	—	XVI. XVII.
ΑΧΑΤΗΣ ΔΕΝΔΡΗΕΙΣ 230		—	IV.
ΒΑΡΒΑΡΟΣ 257	—	—	VI.
ΓΑΓΑΤΗΣ 468	—	—	XII.
ΓΑΛΑΚΤΙΤΗΣ 189	—	—	II.
ΙΑΣΠΙΣ 264	—	—	VII.
ΚΕΡΑΣ ΕΛΑΦΟΥ 242	—	—	V.
ΚΟΡΥΦΩΤΗΣ 492	—	—	XIV.
ΚΟΥΡΑΛΙΟΝ 504	—	—	XV.
ΚΡΥΣΤΑΛΛΟΣ 170	—	—	I.
ΛΕΠΙΔΩΤΟΣ 284			
ΛΙΠΑΡΑΙΟΣ 685			
ΛΥΧΝΙΣ 268			
ΜΑΓΝΗΤΙΣ 301	—	—	X.
ΝΕΒΡΙΤΗΣ 742	—	—	XIX.
ΟΠΑΛΛΙΟΣ 279	—	—	IX.
ΟΡΕΙΤΗΣ vid. ΣΙΔΗΡΙΤΗΣ.			
ΟΣΤΡΙΤΗΣ 339	—	—	XI.
ΟΦΙΗΤΙΣ, ΟΦΙΤΗΣ 336. 341. 457		—	XI.
ΟΨΙΑΝΟΣ 282			
ΠΕΤΡΑΚΗΣ 228	—	—	III.
ΣΙΔΗΡΙΤΗΣ 355			
ΣΚΟΡΠΙΟΣ 488	—	—	XIII.
ΤΟΠΑΖΟΣ 277	—	—	VIII.
ΧΑΛΑΖΙΟΣ 752	—	—	XX.
ΧΡΥΣΟΠΡΑΣΟΣ 749			
ΧΡΥΣΟΤΡΙΧΕ ΛΙΘΩ ΔΥΟ 288			

ΕΙΣ ΤΟ ΕΞΗΣ ΠΟΙΗΜΑ
ΟΡΦΕΩΣ
ΠΕΡΙ (1) ΛΙΘΩΝ
ΥΠΟΘΕΣΙΣ
ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΤΟΥ ΜΟΣΧΟΥ. (2)

Θειοδάμαντι τῷ Πριάμου (3) συνήντησεν Ὀρφεὺς μετὰ τῶν ἑταίρων τινῶν πρὸς θυσίαν Ἡλίου, ἣν ἐτέλει

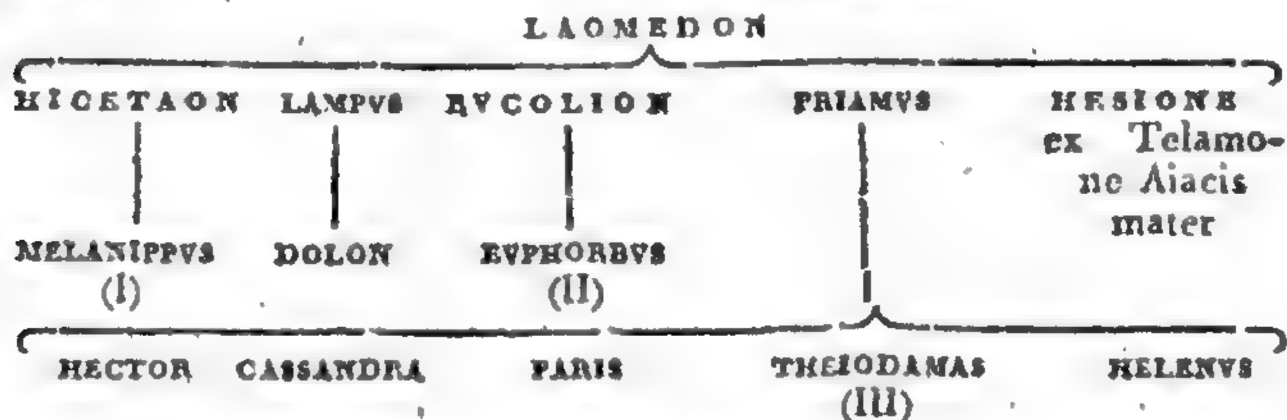
(1) Λιθικῶν nomine laudant passim Proclus, Stobaeus, Tzetzes. Gemmas porro, Θυμιάματα et ἀρώματα sacrificiis adhibita, fuisse partem mysteriorum, indicauimus ad Arg. 310. itaque non mirum est libellum hunc delituisse ad ea fere tempora, quibus mysteria, a Christianis detecta et vulgata, mysteria esse desierunt. Etiam hoc in limine libelli obseruasse profuerit, vt solis, lunaeque admirabiles effectus et phaenomena dederunt occasionem suspicandi credendique deinde similia de ceteris corporibus caelestibus: sic magnetis, crystalli, forte et electri, qualitates, facilitatem certe praebuerunt persuadendi imperitis illarum quaedam miracula. GESN. Velim indicasset Gesnerus loca Procli, in quibus hoc poema laudatur. Ne vnum quidem notatum inuenio in *Indice scriptorum a Proclo memoratorum*, ap. Fabricium. Bibl. Gr. VIII. p. 535—553. Et Proclus ipse non nisi quinto post C. N. saeculo vixit. Eiusdem fere aetatis Stobaeus, vti hodie legitur, prooemium huius operis sub Orphei nomine ter laudat; sed omnia ea loca in editione prima Trincauelli omnino desunt; nec reperiuntur in Cod. MS. Stobaei ap. Coll. Nou. Oxon. vt me nuper certiorem fecit amicus, qui rogatu meo codicem ipsum excussit; adeo vt vix dubitem ea primitus a *Conrado Gesnero* interpolata fuisse, qui pessimo, vt mihi videtur, consilio *corollaria quaedam ex Graecis libris collecta, tum carmine tum prosa*, Stobaeo a se edito *passim adiunxit*. V. Praef. ad

Edit. 3. ap. Tig. 1559. Solum igitur in hac materia testem habemus Ioannem Tzetzen, qui saeculo demum duodecimo, poema hoc sub titulo *Orphei* Λιθικῶν saepius citauit; cuius quidem auctoritas in re tali quantum valeat facile iudicabunt homines eruditi. TYR.

(2) Quisquis fuerit hic Demetrius Moschus vel Moschi, Grammaticus, haec, quam dedit, libelli ὑπόθεσις s. argumentum vtile subsidium est intelligendae illius oeconomiae. Lectores novi hic monendi sunt, vt meminerint, Theodamantem enarrare Orpheo virtutes gemmarum tum ceteras, tum praesertim contra noxam serpentum, vt subinde respiciat ad casum et periculum Orphei iuuenis a serpente, quem hac ipsa remediorum commemoratione confirmare contra metum horum animalium vellet.

Caeterum ipsum argumentum de gemmis, earum nominibus, coloribus, patriis, vsu, plane non attingimus, ne quidem quatenus a Theophrasto, Plinio et reliquis hoc argumentum tractatum Philologiae opem expertum est, et forte adhuc desiderat. Vt Poetam tractamus scriptorem, sicut nobis videtur, in hoc argumento vel maxime poetam, et nostros iuuenes ad poeticae praesertim descriptionis, et velut picturae, laudem excitare et iuuare conamur.

Sed et hoc poeticum est in hoc libello, quod arte quadam intexitur multum de historia, nominatim pluscula de familia Laomedontis, et regum Troiae, dissentientia ex aliqua parte ab Homero. Ea ne turbare lectores possint, in tabella Genealogica et subiectis illi annotationibus rem declaraui, ad quam respicere iubeo, si quis in personis illis haereat.



I. Melanippus La. 11, 93 ἀνεψιὸς Theodamantis: Hectoris et Dolonis Ιλ. Ο, 554. Add. Οδ. Ο, 576. Priamo filium dat Melanippum Apollod. 3, 11, 5. GESN. Error Gesneri, quod ad Theodamantem attinet, infra monstrabitur ad n. 3. Quin etiam nomen *Dolonis* hic, vitio memoriae, pro *Dolopis* positum suspicor. V. loc. cit. Il. O. 554. 576. (Citatio Οδ. O. 576. facta est, opinor, per errorem typographi.) Quod si verum est, cum neque *Lampus* nec *Dolops* in hoc poemate vsquam memoretur, vtriusque nomen ex tabella genealogica recidi potest. TYR.

II. Euphorbus (quem Home-

κατ' ἔτος, εἰς ὄρος ἀνερχόμενος· καὶ αὐτῷ τῆς νενομισμένης ταύτης ἐτησίου θυσίας τὴν αἰτίαν ἀφηγεῖται, λέγων ὑπὸ δράκοντος αὐτὸν παῖδα ὄντα ποτὲ ἀναιρεθῆναι κινδυνεύοντα, καταφυγεῖν εἰς τὸ ἐκεῖ πο πλησίον ἱερὸν τοῦ Ἡλίου. ὑφ' οὗ καὶ σωθέντα ὡς ὁ πατὴρ περιεποιήσατο, τῆς τοῦ παιδὸς σωτηρίας κατ' ἔτος ἦγεν Ἡλίῳ θύματα.] μεταστάντος δὲ ἐκείνου τῶν

rus semper Panthoi et Phronidis facit filium) Βουκολίδης nostro est L. 11, 119. Tzetz. 13, 574 Εὔφορβος ὡραιότατος ἦν τις τοῦ Τρώων γένους Υἱὸς Πάνθου καὶ Φροντίδος, (sic scrib. non Φρόντιδος docet paru. schol. ad l. c.) ὡς Ὅμηρος μοι λέγει (Ιλ. Ρ, 40) Ὀρφεὺς δὲ (λέγει) Βουκολίωνος, καὶ τῆς Ἀβαρβαρέης. De eadem re idem 1, 228 Ὀρφεὺς δ' Ἀβαρβαρέην δὲ καὶ Βουκολίδην λέγει. Abarbarea igitur aut duarum mulierum nomen, aut vna eademque Euphorbi et Theodamantis mater etc. Rursus Ιλ. Ζ, 21 de Aesepo et Pedaso, οὕς ποτε νύμφη Νηὶς Ἀβαρβαρέη τέκ' ἀμύμονι Βουκολίωνι, Βουκολίων δ' ἦν υἱὸς ἀγαυοῦ Λαομέδοντος κ. τ. λ. GESN. V. infra not. ad ver. 455. TYR.

III. Theodamas vel Theiodamas L. 20, 14, Abarbareae F. L. 11, 117. Frater Hectoris L. 18, 46 et 55: et Cassandrae L. 29, 7. Dolonem θεράποντα suum vocat L. 18, 54. De hoc etiam Ιλ. K, 390 sqq. GESN. Mirum forte videatur Gesnerum V. Cl. obscuro huic grammatico et Ioanni Tzetzae fidei tantum tribuisse, vt ad veram et apertam poematis oeconomiam prorsus caecutierit. Fidenter dico, neminem, qui libellum hunc sine titulo inuenisset et attentius paulo perlegisset, aut de scriptore quasi *Orpheo*, aut de Theodamante interlocutore quasi *filio Priami*, (qui duo errores omnem Gesneri ratiocinationem conturbant, cogitare potuisse. Nihil certe est in toto opere quod Orphea scriptorem vllo modo praeferat; qualia multa interponere solebant falsarii, qui sub eius nomine *Argonautica*, *Hymnos*, caet. ediderunt: illud autem plane incongruum, quod auctor de bello Troiano, et quidem exeunte loquitur; ad quae tempora durasse Orphea cum nemo veterum tradidit, ne falsarius quidem, opinor, paulo sanior fingere voluisset. Alter error de Theodamante ex mera incuria ortus est eorum, qui non viderunt Theodamanta, per maximam sermonis sui partem (a ver. 394. ad v. 764) non loqui ex sua ipsius persona, sed alium quendam sermonem referre, quo Helenus olim vsus est ad Philocteten. Helenus igitur, non Theodamas, ἀνεψιὸς Melanippi, ver. 431; frater Hectoris, ver.

ἐντεῦθεν, αὐτὸς Ὀρφεὺς (4) ἀντὶ τȣ̃ πατρὸς τῆς τοιαύτης θυσίας καθίςαται διάδοχος· ἣν νῦν ἀφοσιέμενος ἄνεισι, συμπαραλαβὼν καὶ Θειοδάμαντα· ȣ̃τος δὲ καθ᾽ ὁδὸν τῷ ποιητῇ περὶ δυνάμεώς τε λίθων καὶ χρήσεως διεξέρχεται, οἵτινες αὐτῶν χρήσιμοι πρὸς τῶν θυόντων κρατȣ́μενοι, ὅπως αὐτοῖς τὰ τῶν εὐχῶν ἐξανύοιτο, καὶ οἱ πρὸς τὰς ἰοβόλȣς τῶν δήξεων θεραπείας. ὅθεν οἶμαι καὶ Νίκανδρος ὁ Κολοφώνιος ὕςερον ὁρμηθεὶς συνέγραψε τὰ Θηριακά. Ἰςέον δὲ, ὡς δύο τινὰ προοίμια (5) τȣ̃ παρόντος προτίθεται ποιήματος· ἐν μὲν τῷ πρώτῳ αὐτήν τε τὴν ἀρετὴν καὶ σοφίαν ἅπασαν ἐξυμνῶν, καὶ τȣ̀ς πάλαι τῶν ἡρώων, κατ᾽ αὐτὴν γενομένȣς ἐνδόξȣς, καὶ ἰσοθέȣς νομισθέντας, ὧν καὶ μητέρα τὴν ἀρετὴν προσείρηκεν· ἐν ταυτῷ δὲ καὶ τῶν ἰδιωτῶν καθάπτεται, ὡς ἐπιφθόνως ἐχόντων πρὸς τȣ̀ς τὴν ἀρετὴν διώκοντας, καὶ τȣ́τοις ἀεὶ φιλαπεχθημόνως ἐπικειμένων. ἐν θατέρῳ δὲ ὁ πρὸς αὐτὸν καὶ Θειοδάμαντα γίνεται (6) διάλογος.

681, et Cassandrae, ver. 758, Dolonem θεράποντα suum vocat ver. 680. etc. TYR.

(3) Ex supra notatis haec sic refingi possunt. Θειοδάμαντί τινι συνήντησεν ὁ ποιητής, κ. τ. λ. TYR. At hoc est mentem scriptoris, non verba corrigere.

(4) Pro Ὀρφεὺς iterum reponatur ὁ ποιητής. Quod autem occurrit de Nicandro Colophonio, nihili faciendum est. Nicander enim multis annis, ne dicam saeculis, auctorem nostrum, nisi fallor, praecellit. TYR.

(5) Male haec a Demetrio divisa sunt. Vnicum est huius operis prooemium, quod versibus primis circiter 92 absoluitur. Colloquium inter auctorem et Theodamantem est ipsum opus; in quo primus quidem loquitur Auctor, a ver. 96. ad ver. 162. deinde vno tenore Theodamas, ex propria persona a ver. 164. ad ver. 393. et sub persona Heleni (a v. 394. ad ver. 764. et iterum ex propria persona ad ver. 766. Reliqui duo versiculi sunt ipsius Auctoris, et opus claudunt. TYR.

(6) Sic Ald. Cod. Paris. Gesn. γράφεται Eschenb.

ΟΡΦΕΩΣ ΠΕΡΙ ΛΙΘΩΝ*

Δῶρον ἀλεξικάκοιο Διὸς θνητοῖσιν ὀπάσσαι
κεκλόμενος Μαίης ἐριέυνιος ἦλθε κομίζων
υἱός, ὅπως ἂν ἔχωμεν ὀϊζύος ἀτρεκὲς ἄλκαρ.
γηθόσυνοι δέχνυσθε βροτοί, πινυτοῖσιν ἐνίσπω,
οἷς ἀγαθὴ κραδίη, καὶ πείθεται ἀθανάτοισιν·
νηπυτίοισι δ' ἔνειαρ ἀκήρατον ὐ θέμις εὑρεῖν.
τῷ δ' αὐτῷ καὶ πρόσθεν ἀγαλλομένυς ἐπὶ δώρῳ
υἷά τε Λητοΐδης ἀκεσίμβροτον ἀθανάτοισιν
ἶξεν ἄγων ἐς Ὄλυμπον ἀγάννιφον, ἠδὲ σαόφρων
Παλλὰς Ἀθηναίη λαοσσόον Ἡρακλῆα·
ἄλτο δὲ καὶ ταναὸν Κρονίδης ὑπὲρ αἰθέρα Χείρων,

* Lemma προοίμιον om. Ald. et Iunta. 3. ἀνέχωμεν editi. 4. δέχνησθε Ald. 6. νηπιτύοισι vulgo. 7. ἀγαλλόμενος vulgo. 11. Κρονίδης ταναὸν vulgo.

1. Ἦλθε κομίζων ὁ τῆς Μαίης υἱὸς Ἑρμῆς δῶρον τῦ ἀλεξικάκυ Διός, κελεύων μοι τῦτο δῦναι τοῖς ἀνθρώποις, ὅπως ἔχωμεν (ὤφειλε δὲ ἔχωσιν εἰπεῖν) βοήθει ἐν (l. βοήθειαν) τοῖς ἐπιγινομένοις ἡμῖν χαλεποῖς ἀσφαλῆ. Schol. MS. Parif. TYR.

2. Hic verſus citatur a Tzetze ad Lycophr. 219 Ἐν τῇ ἀρχῇ τῶν λιθικῶν, ſed ex memoria, nec ſine mutatione et corruptione, Δῶρον ἀλεξικάκοιο Διὸς θνητοῖς ὀπάσαι καὶ κλίμενος μαίης ἐριέυνιος ἦλθε κομίζων υἱός, ὅπερ μιν ἔχομεν ὀϊζύος ἄλκαρ αἰνῆς. GESN.

6. Scribendum credo — Νηπυτίοισι. *Stultis*. quae vox Homerica eſt. TYR.

7. Malim — ἀγαλλομένυς. quod ſcilicet, non ad Apollinem, ſed ad Aeſculapium et Herculem coniunctim referatur. TYR.

10. Λαοσσόος eſt plerumque aut ſemper apud Homerum epi-

σευάμενος πρὸς Ὄλυμπον, ἐπεὶ μάθεν ἄμβροτα δῶρα.
ἀλλ' ἤτοι κείνους μὲν ἀμώμητοι Διὸς οἶκοι
χαίροντες δέξαντο, θεηγενέων ὄχ' ἀρίστους·
ἡμῖν δ' ἐν γαίῃ κέλεται Χρυσόῤῥαπις ὄλβῳ
ζώειν τερπομένοισιν, ἀπειρήτοις κακότητος.
ὃν δέ κεν ἀνθρώπων πεπνύμενον ἦτορ ἀνώγῃ
ἐς πολυήρατον ἄντρον ἐσελθέμεν Ἑρμείαο,
ἔνθ' ὅγε παντοίων ἀγαθῶν κατέθηκεν ὅμιλον,
αἶψά κεν ἀμφοτέρῃσιν ὀνείατα πολλὰ κομίζων
οἴκαδ' ἀποστείχοι, προφυγὼν πολύδακρυν ὀϊζύν,
οὐδέ ἑ νοῦσος ἄκικυς ἐνὶ μεγάροισι δαμάσσει,
οὐδ' ὅγε δυσμενέων ποθ' ὑποτρέσσας μένος αἰνὸν
ἂψ ἀναχωρήσει, προλιπὼν ἐριγηθέα νίκην·
οὐδέ οἱ ἀθλητῆρι κονισσαμένῳ ἐν ἀγῶνι

14. χαίροντας vulgo. 16. ἀνώγει vulgo. 18. ἐπελθέμεν vulgo. 22. ἄκικις vulgo.

theton Mineruae et Martis, in quantum in bella commouent populos. Sed puto huic loco magis conuenire alteram significationem *seruator populorum* etc. Sic etiam mox v. 58. GESN.

14. Χαίροντες emendatio est Ruhnkenii in Bibl. crit. Part. VIII. p. 90.

17. Ὃν δέ κεν] Tzetzes hunc versum et quatuor proxime sequentes citat, legens ἐσελθέμεν· docens etiam a poeta hic libros vocari *antrum Mercurii*. H. STEPH.

17. Hanc etiam de antro Mercurii narrationem in suas areolas deriuauit Tzetzes Chil. 2, 859 itemque 12, 610, vtroque loco Orpheo ἐν λιθικοῖς adscribens: posteriori loco addit, Τὰς βίβλους ἄντρον Ἑρμοῦ κατονομάζων οὕτως. Τὰς βίβλους autem Tzetzes vniuersim pro studiis literarum ac sapientiae nominare solet. Idem hic ἄντρον ἐπήρατον intelligi, de quo est Argon. 108. mihi vix dubium est: nec illud, hoc esse antrum Corycium, a quo Mercurius ipse est Corycius H. 22, 8. v. v. GESN.

17. Haec de quibus *vix dubitat* Gesnerus, falsa esse ambo possunt, vera non possunt. Antrum scilicet Orphei in Thracia erat. Argon. 70. 172. Antrum Corycium in Phocide. Hic profecto *antrum Mercurii* allegori-

ἀντιβίην τινὰ θυμὸς ἐφορμήσει μενεαίνειν,
οὐδ᾽ εἰ χάλκεα γυῖα καὶ ἄγναμπτον σθένος ἀνὴρ
ἄντικρυ στεφάνοιο πόθῳ κομίσας ἐριδαίνοι.
ναί μιν καὶ θήρεσσιν ὀρεσκῴοισι λέοντα
δεινόν, καὶ λαοῖσιν ἐοικότα δαίμονι τεύξω.
καί οἱ καὶ βασιλεῦσι διοτρεφέεσσιν ὀπάσσω
ῥεῖα, καὶ ἀλλοδαποῖσι μετ᾽ ἀνθρώποισι τίεσθαι.
τὸν δὲ καὶ ἠίθεοι τερενόχροες ἱμερτῇσιν
αἰὲν ἐφορμήσουσι περιπτύσσειν παλάμῃσιν
καὶ μαλακὴ λέχος αἰὲν ἐπὶ χρύσειον ἐρύσσει
ἄλληκτον κούρη, ἐπιϊεμένη φιλότητος.
εὐχομένου τε πρὸς οὖατ᾽ ἀφίξεται αἰὲν ἐόντων
εὐχή· καὶ πόντοιο κυκωμένου ἐκ ἀλεγίζων
βήσετ᾽ ἐπὶ τραφερὴν ἅλ᾽ ἀκυμάντοισι πόδεσσιν.

28. ἄντικρυς vulgo. F. κονίσας. GESN. 29. Ναὶ μὴν coni. H. Steph. Male. TYR. 31. βασιλέεσσι A. 35. χρύσειον ἐπὶ λέχος αἰὲν vulgo et Dinnerus p. 415. 453. 36. ἐπιϊεμένη φιλότητος etiam Dinnerus p. 453. 39. πόα φερὴν Parif. a prima manu. ἅλ᾽ abeft vulgo, et apud Dinn. p. 670. 39. τραφ. χθόν᾽ ἀκυ. Doru.

ce defignare videtur, *locum in quo thefauri philofophiae*, Magicae praefertim et Theurgicae, *reponuntur.* Nec male Tzetzes *libros* innui docet. De myftica antrorum natura multa, nec protrita, dabit Porphyrius, in libello *De antro Nympharum*, ap. Homer. Odyff. XIII. TYR.

28. Κομίσας non habet cafum rei, quam adferat aduerfarius. Κονίσας legendum puto eo intellectu, quo modo v. 28 κονισσαμένῳ pofitum eft. Κονίζειν hoc, vt העפר, fumtum a luctantibus in puluere, pulueremque adeo fuo motu excitantibus. GESN.

28. Immo vero, vt mihi videtur, κομίσας *habet cafum rei, quam adferat aduerfarius*, viz. χάλκεα γυῖα καὶ ἄγναμπτον σθένος. TYR.

30. Verbo τεύξω nihil promittit de fe aliud, quam fe verum dicere, qui fibi obfecutus in antrum Mercurii ingrediatur, eum ifta commoda impetraturum. Sic praeftandi verbo Romani vtuntur. Eadem ratio τοῦ ὀπάσσω. GESN.

39. Metro laboranti fuccurrit Doruill. ad Chariton. p. 260. legendo — ἐπὶ τραφερὴν χθόν᾽ ἀκυμάντοισι πόδεσσι. Sed quid mirum fi aliquis *per terram* incedat ficcis pedibus. Malim —

τὸν καὶ ληϊςῆρες ἀνάρσιοι οἷον ἐόντα
φεύξονται· καὶ δμῶες, ὀϊόμενοι πατέρ' εἶναι,
τίσεσιν, καὶ οἶκον ἕῶ σέρξεσιν ἄνακτος.
ἴδμεναι αἴκ' ἐθέλῃσι, δαήσεται, ὅσσα τε φῶτες
κρυπτάδια σφετέρῃσιν ἐνὶ φρεσὶ μηχανόωνται,
ὅσσά τε κεκλήγασι μετὰ σφίσιν ἠεροφοῖται,
ἀνθρώποις ἄφρασον ἰακχάζοντες ἀοιδήν,
οἰωνοί, μεγάλοιο Διὸς κραιπνοὶ ὑποφῆται.
ῥοῖζόν τε ςῆσαι χαμαὶ ἐρχομένοιο δράκοντος

ad Chariton. p. 260. 45. αἴκε ἐθέλῃσι vulgo. 45. σφίσιν Tzetz. 45. μετὰ φρεσὶν vulgo. 48. Ῥοιζῶντες· καὶ χα. edd. ante Eschenb. etiam Paris.

ἐπὶ τραφερὴν ἅλ'. *Per mare solidum, seu vice terrae fungens.* TYR. Verissima nobis videtur correctio Doruillii ad Chariton. p. 260. ἐπὶ τραφερὴν χθόν', nec Tyrwhittus quaerere debebat: *quid mirum, si aliquis per terram incedat siccis pedibus?* Sensus enim hic est: *e mari saluus in terram redibit.* Infra vs. 578. καὶ πολιὸν Νηρῆα κυκώμενον ἐξυπαλύξαι. RVHNK. in Biblioth. crit. P. VIII. p. 90. Idem, quod Tyrwhitto, etiam Musgravio in mentem venit. Eam emendationem ob rationes, quae sat graves nobis videntur, recipiendam duximus. Nam et ἅλ' ob similitudinem sequentium litterarum facilius, quam χθόν', interire potuit, et βαίνειν ἐπὶ aliud est, quam ἐπιβαίνειν. Tum vero, quod potissimum est, incredibilia hic et miraculosa memorantur, quod pulcre sensit Tyrwhittus. Atqui saluum aliquem e tempestate euadere non incredibile, nedum miraculosum est; illud, vt siccis per mare pedibus transeat, quam maxime indiget miraculo.

45. Ὅσσά τε] Pro μετὰ φρεσὶν Tzetzes habet μετὰ σφίσιν, quod magis placet; at φρεσὶν ex superiore versu pro σφίσιν irrepsisse puto. H. STEPH.

45. Recte. Ideoque σφίσιν in textu reposui. Vide infra v. 741. vbi similis locutio est — ἐνὶ σφίσιν. *inter se.* TYR.

48. Ῥοιζῶντες καὶ χαμαὶ ἐρχομ.] Hunc versum valde deprauatum esse animaduertebam, sed qui emendari posset non videbam: donec tandem in Tzetzis locum incidi, qui germanam huius loci lectionem nobis profert. Est autem huiusmodi, Ῥοῖζόν τε ςῆσαι χαμαὶ ἐρχομένοιο δράκοντος. Quam certe lectionem diuinatione assequi, non minus fortasse Oedipi fuisset. H. STEPH.

εἴσεται, ἠδ' ὄφεων ἰὸν σβέσαι ἑρπυστήρων.
δώσω οἱ καὶ φῶτα ῥοπῇ πίπτοντα σελήνης
ῥύσασθαι, καὶ νοῦσον ἀταρτηρὴν ἐλέφαντος·
καὶ ψυχὴν ἐλάσαι τεθνειότος, αἴκεν ἐρεμνοῦ
ἐξ ἄϊδος προμολοῦσα ποτιχρίμπτοιτο, ἑκάστην.
ἄλλαι ἀπειρέσιοι πολυμήτιος Ἑρμείαο
δωτῖναι κομίσαντος ἐνὶ σπήλυγγι κέονται,
ἄμβροτοι, ἀτρεκέες, ῥίμφα πρήσσουσαι ἕκαστα·
τάων ἡμίθεός τε καὶ ὄλβιος ὅς κ' ἐφίκηται·
τὰς ἐμὲ κηρύσσειν λασσόος Ἀργειφόντης
ἀνθρώποισιν ὄρινε, μελιγλώσσοιο κελεύσας
φθέγγον ἀπὸ στήθεσφιν ἀοιδῆς γηρύσασθαι.

49. ἰῶν Tzetz. 53. ἑκάστῳ vulgo. 54. Ἄλλαι τ' ἀπ' A I. πολυμνήτ. Iunt. 57. ὅς τ' ἀφίκηται vulgo. 60. ἀοιδοῦ vulgo. γηρήσ. A I.

48. Nescio vnde Eschenbachius habeat lectionem, quam dedi. Ego auctorem hic sequor Tzetz. Chil. 2, 861, qui recitat sine alia varietate hic versus 43—49. et addit, Οὕτως Ὀρφεὺς ἠπίστατο ἅπασαν θεραπείαν. GESN.

48. Mirum videri potest, quod ait Gesnerus, *se nescire vnde Eschenbachius habeat* hanc lectionem, cum eam H. Stephano deberi praecedens nota clare doceat. Corruptam priorum editionum lectionem — ῥοιζῶντες καὶ χαμαὶ — habet etiam MS. Paris. TYR.

51. Eloquentissime et poetica pictura horribilem morbum describit Aretaeus Chron. 2, 13. GESN.

52. K' αὐτὰ δαιμόνια διώκειν, εἴ τινι πλησιάζοιεν· ταῦτα δὲ ψυχὰς τῶν ἀποθανόντων εἶπεν. Schol. MS. Paris. TYR.

53. Ἑκάστῳ etiam non monitis lectoribus offensioni esse debet. Si huius vocabuli aliquis hic vsus est, ἑκάστην requiritur.

57. Simplicissimum est, Τάων sumere pro τούτων, et intelligere ἕνεκα. GESN.

57. Τάων pro τούτων libenter sumam. Sed praeterea ἀφίκηται in ἐφίκηται mutandum suspicor, vt haec sit totius versus sententia. Τάων ἡμίθεός τε καὶ ὄλβιος ὅς τ' ἐφίκηται. *Horum semideus est et beatus, qui compos fiet.* TYR. Recte Tyrwhittus, modo etiam ὅς κε scripsisset pro ὅς τε, quod hic locum non habet.

60. Quis est iste ἀοιδός? Non dubium puto, quin poeta ἀοιδῆς scripserit.

Ἀλλ' ὐ πάγχυ βροτοῖσι σαοφροσύνης ἀλυ-
γίζειν
ἵμερος, ἀλλὰ σὲ, πρέσβα δαημοσύνη, ἀτίουσιν·
μητέρα δ' ἡρώων ἀρετὴν ἀπάτερθε κλύοντες
προτροπάδην φεύγουσιν, ἀοσσητῆρα δὲ μόχθον,
μόχθον ἀοσσητῆρα βίου μάλα πεφρίκασιν.
οὐδέ σφιν κρείων ἐνὶ δώμασιν ὄλβος ὁμιλεῖ,
οὐδέ τις οἶδε θεοὺς ἐποπιζέμεν αἰὲν ἐόντας·

62. αἶψα δὲ πρέσβυν δαημοσύνην vulgo. πρέσβαν Parif. 64. μόχθων vulgo. μόχθον coni. H. Steph. 65. Μόχθων A I. 67. θεοῖς ὀπιζέμεν ἀθανάτοισι vulgo.

62. Ἱμερος.] Hic verfus non ftat, nec tamen quomodo refti-tui poffit, perfpicere queo, nifi forte in vnam vocem conflaretur πρεσβυδαημοσύνην; fed ita fcripfiffe poetam, credere durum eft. H. STEPH.

62. Laborat verfus. Tolerabilior erit, fi legas, αἶψα πρέσβυν δὲ δαημοσύνην ἀτίουσιν, cum plura prolata fint talium pofitionum correptarum exempla, quamquam et ipfa exceptione non maiora. Laudat verfum, vt hic eft, Stob. Ser. 4 p. 52, 12: verfum vero 63 Tzetz. ad Hefiod. p. 49, a. GESN.

62. Verfum hunc laborare, et quidem grauiter, nemo neget; tolerabiliorem fore ex Gefneri medicina pauci exiftimabunt. Terminatio illa in οσυνην mihi videtur ex fuperiori verfu, per errorem librarii, primitus derivata; ita vt auctor fortaffe dederit πρέσβαν Ἀθηναίην, librarius πρεσβαν αθηνοσυνην, corrector (fenfus quam metri ftudiofus) πρέσβαν δαημοσύνην. MS. Parif. habet πρέσβαν. TYR. Musgrauius coniecit πρέσβυ δαημοσύνης; Toupius in Em. in Hefych. T. III. p. 561. fatis temerarie, πρεσβυν ἀημοσύνην, quod ex ἀήμων deriuat. Scilicet, vt δαίμων et δαήμων, ita αἴμων et ἀήμων, αἱμοσύνη, ἡμοσύνη, ἀημοσύνη Graecos dixiffe. Mihi quidem in verbis πρέσβυν δαημοσύνην leue vitium, grauior corruptela in praecedentibus αἶψα δὲ effe videtur. Nam quid fibi vult iftud αἶψα? Vtrumque errorem fuftuli fcribendo, ἀλλὰ σὲ, πρέσβα δαημοσύνη, ἀτίουσιν: eoque ducit cod. Parifini lectio. V. 61. 62. Stobaeo Serm. Tit. IV. addidit C. Gefnerus.

64. Ita coni. H. Stephanus. Vulgo μόχθων. TYR. Μόχθον etiam Toupius Em. in Suid. T. III. p. 55.

67. Nihil obferuatum criticis eft de verbis θεοῖς ὀπιζέμεν ἀθανάτοισι. Verbum ὀπίζειν, cuius alibi femper paffiua forma occurrit, non potui inuenire ni-

ἐκ δ' οἵγε πτολίων τε καὶ ἀγρῶν ἤλασαν ἐσθλὴν
(ἆ δειλοί) σοφίην, Ἐριούνιον ὑβρίζοντες.
ὤλετο δὲ προτέροις πεπονημένον ἡμιθέοισιν

68. ἀνδρῶν vulgo. 70. 71. πεπονημένος ἡμιθέοισιν· ἔργον δ' vulgo.

nisi apud Etym. M. p. 628, 6. vbi haec leguntur: ἢ παρὰ τὸ ὀπίζω, τὸ ἐπιστρέφομαι· ἢ παρὰ τὸ ὀπίζω τὸ ἀκολουθῶ. Nam Hesychii ἐπόπιζε quin ex ἐποπίζεο corruptum sit, dubitari vix potest. In nostro quidem actiuam vocem ferre debebimus, quandoquidem vix corruptelae suspicio moueri potest. Sed haec duo, producta prima syllaba, et adiunctus datiuus, manifesto falsa sunt. Productio ista quomodo tollenda sit, ipsa verbi scriptura monstrat. Alterius vitii non difficilior emendatio est. Ἀθανάτοισι enim ex interpretatione in textum venit.

68. Omnino legendum: ἐκ δ' οἵγε πτολίων τε καὶ ἀγρῶν ἤλασαν ἐσθλὴν, ἆ δειλοὶ, σοφίην. Πόλεις et ἀγροὶ saepe coniunguntur. Phocylides, qui dicitur, vs. 124. ἀγροὺς καὶ πόλιας σοφίη καὶ νῆα κυβερνᾷ. RVHNK. In Bibl. crit. P. VIII. p. 91.

69. Addidit hunc versum C. Gesnerus Stobaeo Serm. IV.

70. Locus difficilis. Loquitur in hoc Prooemio sine dubio Orpheus: et tamen a 70—74 fatum illius et mors in tertia persona deploratur. Igitur aut inculcatos esse carmini hos quatuor versus praeter sententiam auctoris dicemus: aut auctorem ipsum, ab affectu abreptum, hic paullum personam Orphei deposuisse, sumsisse illam amici et discipuli: aut denique, ne voluisse quidem serio pro Orphei carminibus haberi haec λιθικὰ, Onomacritum, vel si quis alius auctor est. Orphei nomen non auctorem singulorum verborum, sed hoc indicare, esse hic propositam ipsam disciplinam ac mentem adeo Orphei: quo sumto non ineptum fuerit, hanc querelam s. lamentationem hic interpositam esse. Sed fere est, vt primam opinionem veri similiorem putem. Nam ipsi versus, nisi misere et insanabiliter corrupti sunt, male conciliati, et indigni reliquo carmine sunt, quod pluribus iam persequi non lubet. Interim sententiam illorum videre mihi videor, quae iam qualicunque interpretatione expressa est. Πεπονημένον esse etiam eum, qui multum in aliquo opere, cum certis hominibus, versatus sit, suspicor, non scio. Προτέρους ἡμιθέους potuisse dicere nostrum etiam vna modo aetate, generatione vna se antiquiores, nihil dubito. Orpheum a suis ciuibus Ciconibus esse, nominatim a mulieribus discerptum, caput cum lyra in Hebro natasse, fabula nota est. Magi appellationem apud Graecos mature infamiae

ἔργον· ὃ δ' ἀργαλέος καὶ ἀπεχθὴς αὐτίκα πᾶσιν,

aliquid habuisse, contemtos a Philosophis, Socrate, Platone, ceteris, Orphicos suis cum τελεταῖς et mysteriis, satis constat. Sed haec omnia iam ad hanc Parenthesin sanandam explicandamque adhibere, nisi hariolari velim sciens, mihi difficilius. Interea quorundam lectorum causa monebimus, primum pro Magiae etiam auctore haberi Orphea. Vir Aegyptius apud Pausa. El. 2 s. 6. 20 ad fi. εἶναι καὶ τὸν Θρᾷκα Ὀρφέα μαγεῦσαι δεινόν. Plin. 30 pr. *Orphea putarem e propinquo primum intulisse ad vicina vsque* (egerat de Thessalis matribus) *superstitionem et Medicinae profectum, si non expers sedes eius, tota Thrace, Magices fuisset.* Deinde satis antiquam fuisse artis huius infamiam, intelligi ex Diod. Sic. 5, 55 vbi de Telchinibus Rhodi incolis, Λέγονται δὲ ὗτοι καὶ γόητες γεγονέναι, καὶ παράγειν ὅτε βύλοιντο νέφη τε καὶ ὄμβρυς — Ταῦτα δὲ καθάπερ καὶ τὺς Μάγυς ποιεῖν ἱστορῦσιν. ἀλλάττειν δὲ καὶ τὰς ἰδίας μορφὰς καὶ εἶναι ΦΘΟΝΕΡΟΥΣ (malignos, maleficos) in doctrina artium. Add. Apul. apol. p. 291 Elmenh. Denique esse tamen in honore illud nomen Aristot. Metaph. 13, 4 p. m. 1434, E, Φερεκύδης καὶ ἕτεροί τινες τὸ γεννῆσαν πρῶτον ἄριστον τιθέασι, καὶ οἱ Μάγοι, καὶ τῶν ὑτέρων σοφῶν, οἷον Ἐμπεδοκλῆς τε καὶ Ἀναξαγόρας κ. τ. λ. Talis ille Gobryas in Axiocho Platonico c. 19, 20. GESN.

70. In hoc loco explicando frustra sudauit Gesnerus. Nec mirum, cum duas hypotheses sibi inuicem pugnantes conciliare voluerit; 1°. Orpheum hic loqui; 2do. fatum illius et mortem in tertia persona hic deplorari. Sed Orpheum neque hic, nec in vlla alia poematis huius parte loqui, omnino credibile est. V. not. ad Ὑπόθ. (2). Locum autem ipsum corruptum esse iudico, et sic fortasse resingendum.

Ὤλετο δὲ προτέροις πεπονημένον ἡμιθέοισιν
Ἔργον· ὃ δ' ἀργαλέος καὶ ἀπεχθὴς αὐτίκα πᾶσιν,
τῷ κεν ἐπωνυμίην λαοὶ τεύξωσι μάγοιο.

Periit autem prioribus laboratum Semideis opus; ille vero difficilis est et inuisus statim omnibus, cuicunque cognomen Magi homines dederint. In sequentibus duobus versiculis ad Orphei fatum alludi non nego; sed tamen verisimilius puto poetam ad casum aliquem recentiorem respexisse; quem si compertum haberemus, de ipsius aetate accuratius iudicare possemus. Vtcunque sit, pro — κρατὸς ἀπενθής, reponendum credo — κρατὸς ἀμερθείς. *Capite priuatus.* TYR. Musgrauius ita scribendum coniecit:

τῷ κεν ἐπωνυμίην λαοὶ τεύξωσι μάγοιο.
καί ῥ' ὁ μὲν ἐν κονίῃσιν ὑπ' ἄορι κρατὺς ἀμερθεὶς
λευγαλέῳ θανάτῳ δῖος Φὼς ἐκτετάνυσται·
οἱ δ' ἴκελοι θήρεσσιν, ἀΐδριες ἠδ' ἀδίδακτοι,
χήτεϊ δαιμονίοιο νοήματος, ἔθ' ὑπ' ἀρωγὴν
θεσπεσίην Φυγέτην Φαεσιμβρότε ἐκ κακότητος,

72. δῶκεν, ἐπωνυμίην λαοὶ τεύξεσι vulgo. 73. καί κεν ὁ μὲν κονίαισιν et ἀπενθὴς vulgo. καί ῥ' ὅμεν κονίαισιν Ald. 75. οἱ δ' vulgo. ἠδ' Stob. 76. χήτει vulgo. 77. Φαεσίμβροτον vulgo.

"Ωλετο δ' ὁ προτέροις πεποθημένος ἡμιθέοισιν·
ἔργυ δ' ἀργαλέυ καὶ ἀπεχθέος εἰκόνα πᾶσιν
δῶκεν, ἐπωνυμίην οἷς δὴ τεύξυσι μάγοιο.

Prae his quis non amplectatur facilem pariter atque elegantem sagacissimi Tyrwhitti emendationem, qui in hoc solo peccauit, quod non etiam τεύξυσι mutauit in τεύξωσι.

72. Τύτῳ δὲ οἱ λαοὶ τῶν ἰδιωτῶν ὀνόματα μάγυ ἀποδιδόασι, ὡς μάγον αὐτὸν ἀποτρεπόμενοι. Schol. MS. Parif. TYR.

73. Tyrwhitti ἀμερθεὶς etiam Musgrauio in mentem venit.

74. 'Ο ὗτι, πολλάκις τὺς τοιύτυς οἱ ἰδιῶται ὑπ' ἀγνοίας καὶ φθόνυ ἀποκτείνυσι., Schol. MS. Parif. TYR.

75—81. Habentur apud Stobaeum Ser. 4 p. 52, 17. GESN.

75. Ex Stobaeo reposui in ver. 75. ἠδ' ἀδίδακτοι, pro οὐδ' ἀδίδακτοι, quod legitur in Editt. Vulgo. TYR. Versus 75—86. Stobaei Serm. IV. addidit C. Gesnerus.

77. Hic quidem aperte Dualis numerus pro plurali ponitur, quod cupide nimis negasse Clarckium ab Homero fieri, pulchre iam monuit Vir Summus Ernestus, qui ad Ιλ. Α. 566 et hoc loco Orphico et Homeri ipsius pluribus prolatis ostendit, omnino etiam Duali vsos esse, vbi de pluribus ageretur. GESN.

Φαεσιμβρότε puto verum esse, nomen Apollinis perpetuum. Sic mox ὕπ. 59 et 74. GESN.

77. Numerum dualem pro plurali hic poni non inficiandum est; sed nolim ex hoc scriptore canonas grammaticos conficere. Φαεσίμβροτον corruptum esse non dubito. Requiritur adiectiuum, quod cum κακότητος coniungatur; nec vllum, opinor, probabilius occurret, quam ὀλεσιμβρότε. Eadem vox vsurpatur infra, ver. 444. TYR. Musgrauius φυγέειν ἀεσίμβροτον coniicit. Wakefieldius in Silu. crit. vol. IV. p. 221. lenius etiam, quam Tyrwhittus, φθισιμβρότε. Quod equidem reciperem, nisi omnium

οὔτέ τι θέσκελον ἔργον. ὅ κεν μάλα θαυμάζοιτο,
ἴσασ᾽· ἀλλά σφιν νεφέλη πραπίδεσσι κελαινὴ
ἀμφιπεριπλασθεῖσα, βαδιζέμεν ἀνθεμόεντα
εἰς ἀρετῆς λειμῶνα πολυστέφανόν τε μεγαίρει.
ἀλλ᾽ ἐμέθεν στεῦμαι κειμήλια πειθομένοισιν
ἀφνειοῦ χρυσοῖο πολὺ προφερέστερα δείξειν.
Φῶτα δὲ δίζημαι ταλακάρδιον, ὅς κεν ἑκάστου
ἐμμεμαὼς πειρᾶτο, μενοινήσαι τε, κάμοι τε,
ὅς τε διδάσκηται, καὶ ὃς εἰδότας ἐξερεείνῃ.

78. θαυμάζοιντο vulgo. θαυμάζοντο Ald. 81. πολυστέφανόν τε vulgo, et Dinn. p. 450. 82. ἔμ᾽ ὑπισχνοῦμαι vulgo. ἐμέθεν ὑπισχνοῦμαι Ald Parif. 83. ἀφνειοῖο Ald. 84. δίζηται vulgo. δείξηται Parif 85. μενοινήσει vulgo. μενοινήσαι Stob. μενοινήσει E conj. H. Steph. F. μενοινήσαι. OBSN. 86. ἐξερεείνοι vulgo.

et leniſſima et optima correctio videretur Geſneri, quae praeſertim altero ex iis, quos attulit, locis, v. 164. egregie firmatur: ἀλλά σε μὲν κρείων Φασίμβροτος ἐξ ἀλεγεινῆς αἰὲν ἄγει κακότητος Nec video, cur hac in emendatione non acquieuerit Tyrwhittus.

78. Pro θαυμάζοιντο malim θαυμάζοιτο. TYR. Sic etiam Musgrauius. Wakefieldius l. l. ὅθεν μάλα θαυμάζοιντο. Idem ibidem copioſius attulit, quae verbum περιπλασθεῖσα illuſtrent.

81. Ἀρετῆς λειμῶνας dixit Ioannes Gazaeus v. 90. Caeterum elegantius ſcripſiſſet noſter πολυστεφάνοιο. Antiqui poetae non ſolent duo epitheta ornantia per copulam coniungere, languidum hoc eſſe rati. Exempla quaedam, quae in contrariam partem afferri poſſent, correxi in diſſ. de differ. poeſeos et proſae orat. P. I. p. 31. Recentiores, praeſertim ſi quis deterior poeta fuit, minus a tali negligentia ſibi cauerunt. Ita Cynegeticorum ſcriptor II. 529. 574. III. 215. Quintus II. 512. IV. 524. VIII. 102. XI. 436. XIII. 280. XIV. 273. 292. 422. 649. Noſter v. 386.

82—86. Sunt apud Stobae. Ser. 3 p. 38, 6. it. Ser. 29 p. 200, 17. OBSN.

82. In vulgata lectione, ἀλλ᾽ ἔμ᾽ ὑπισχνοῦμαι, displicet verbum ὑπισχνοῦμαι, hac certe forma, ſi bene memini, non vſitatum epicis. Accedit quod ed. Ald. et cod. Parif. ἐμέθεν ὑπισχνοῦμαι habent, ſatis certum melioris ſcripturae veſtigium. Hanc igitur lectionem recepi, repoſito στεῦμαι. Fauorinus: στεῦται, διαβεβαιοῦται, ὑπισχνεῖται.

οὐ γὰρ ἄτερ καμάτοιο τέλος μύθοισι καὶ ἔργοις
εὐρύοπα Κρονίδης ἐθέλει δόμεν· ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ
ἐς δύσιν ἀσθμαίνοντες ἀν' αἰθέρα λαμπετόωσαν
ἠέλιον Φαέθοντα σὺν ἅρματι πῶλοι ἄγουσιν.
μᾶλλον ἐγὼ πινυτοῖο παραίφασιν ἀνέρος εὑρών.

89. ἀναπνεῦντες Stob. Ald. Parif. αἰνὰ πονεῦντες Gefn. 90. ἐφ' ἅρματι vulgo. 91. Vulgo praefigitur titulus Η ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

88. Ipfe Apollo non fine labore magno fuorum equorum diem adducit ac reducit. GESN.

89. Ἐς δύσιν] In vulg. edit. ἀναπνεῦντες. hanc autem reftitutionem αἰνὰ πονεῦντες, Fr. Porto debemus, viro nouae quidem Graeciae alumno, fed doctrina vel antiquis Athenis digna praedito. H. STEPH.

89. 90. Ἀμπνείοντες coni. Salmafius, Ἀντιπνέοντες Grotius ad Stobae. Ser. 29. Sed Porti emendationem veriffimam puto. In ver. proximo ferri fortaffe poteft ἐφ' ἅρματι, fed malim — ὑφ' ἅρματι. TYR. Equidem nullam harum emendationum veram puto, e quibus vna Porti ferri poffet, exemplis fimilibus firmata a Tyrwhitto in indice v. αἰνὰ πονεῦντες, fi modo πονεῦντες, quod in poeta epico rectius effet πονέοντες, dubitatione vacaret. Fruftra emendatur illud ἀναπνεῦντες, quod nihil eft nifi explicatio verae lectionis, ἀσθμαίνοντες. Caeterum C. Gefnerus verfus 84—90. addidit Stobaeo Serm. XXIX.

90. Σὺν ἅρματι fcripfit poeta, quod hiatus, qui eft in vulgata lectione, docet.

91. Ὑπόθεσις non tam argumentum hoc in loco fignificat, f. fummam carminis, quam occafionem, quam breuiter declaratam dedit Demetrius Mofchus. GESN.

91 et 92. Sunt etiam apud Stobaeum Ser. 3 p. 38, 12. Sed qui fubiicitur, tanquam ex eodem Prooemio (fic certe ibi vocatur) fumtus, Ἀλλὰ θεοὶ, σοφίης ἐριλαμπέος ἡγεμονῆες, eum non habent hodie libri. Poteft vitium effe in ipfa Stobaei allegatione in margine pofita. GESN.

91. Τοιοῦτο καὶ τὸ Δημοσθένους ἐν Ὀλυνθιακοῖς προοίμιον. Ἀντὶ πολλῶν ἄν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, χρημάτων ὑμᾶς ἑλέσθαι νομίζω, εἰ φανερὸν γένοιτο τὸ μέλλον συνοίσειν τῇ πόλει, περὶ ὧν νυνὶ σκοπεῖτε. Σύγκρισις γὰρ ἀγαθῆς βουλῆς καὶ χρημάτων κἀνταῦθα κἀκεῖ. Schol. MS. Parif. TYR. Verfus 91. 92. funt apud Stobaeum Flor. Tit. III. additi ab C. Gefnero. Neque enim funt in primis edd.

τέρψομαι, ἥπερ χρυσὸν ἁπάντων κοίρανον ἀνδρῶν.
ἠελίῳ γὰρ ἄγων ἱερήιον ἀντεβόλησα
ἀγρόθεν ἄστυδ' ἰόντι περίφρονι Θειοδάμαντι·
καί μιν ἑλὼν χερὶ χεῖρα προσηύδων ὧδ' ἐπέεσσιν·
Ἐς πόλιν (εἰ μὴ πάμπαν ἐπισπέρχουσιν ἀνάγκαι)
ῥηϊδίως, ὦ ἑταῖρε, καὶ αὔριον ἔσσεθ' ἱκέσθαι·
νῦν δέ σε μοι στείχοντι μετ' εἰλαπίνην θεὸς αὐτὸς
ὦρσεν ὑπαντιάσαι· τῷ μοι πρόφρων ὑπόνευσον
ἕσπεσθαι. θυσίαι ἱεροπρεπέες τελέθουσιν,
ἃς ἀγαθοὶ ῥέζουσι βροτοί· γάνυται δὲ φίλον κῆρ
ἀθανάτων, εὖτ' ἄν σφι χοροὺς ἀνάγωσιν ἄριστοι.
ἄξω δ' οὐ μακρὴν ἐς ἀταρπιτόν· εἰσοράᾳς γὰρ
ἡμετέρων με κιόντα πρὸς ἀγρῶν ἀκρώρειαν.
ἔνθα νεογνὸς ἐὼν ἔτλην ποτὲ μοῦνος ἀνελθεῖν,

98. στείχοντα Ald. Paris. 100. Ἕσπεσθε Iunt. 101. ὡς ἀγαθοὶ Dinner. p. 541. 104. ἀτρῶν Ald. Iunt.

92. Locus, qui his versibus subiicitur apud Stobaeum sic scribitur — Ἀλλὰ θεοί, σοφίης ἐριλαμπέος ἡγεμονῆες, Κέκλυτε — et totidem verbis legitur in Hymno Procli ad Musas, ver. 30, 1. *Vitio* igitur nostrum hic allegari non dubito, sed an ipsius Stobaei, an potius Conradi Gesneri, statuant illi, quibus ad manum sunt Stobaei Codd. MSS. V. not. (1) [ad Ὑπόθεσιν Demetrii Moschi] τυπ.

105. Cum non sit in omnium manibus Tzetzis opus, non ingratum quibusdam lectoribus fecero, si hic ponam versiculos, quibus in compendium ille misit longiorem huius carminis narrationem. Sunt autem Chil. 4, 279 Ὀρφεὺς ὁ τῆς Μενίππης παῖς, πατρὸς δὲ τοῦ Οἰάγρου, Ἔτι τελῶν μειράκιον, ὄρνις θηράσαι χρήζων, Ἦλθεν ὡς πρὸς ἀκρώρειαν, ὅπερ ἦν δράκων μέγας. Ὡς οὖν Ὀρφεὺς ἀφώρα μὲν πρὸς θήραν τῶν περδίκων, Ὁ δράκων ὅρμα κατ' αὐτοῦ σπείρας συχνὰς ἑλίσσων. Ἐθάδες τούτῳ κύνες δὲ δραμόντες βοῇ τούτου, Καὶ συμβαλόντες τῷ θηρὶ, ἀπόκτειναν ἐκεῖνον, Τὸν δ' Ὀρφέα ῥύονται στοργῇ τῇ πρὸς ἐκεῖνον· Ὥσπερ αὐτὸς ἐν λιθικοῖς Ὀρ-

λαιψηρῷ πέρδικε μεταπόμενος προφυγόντε·
οἱ δ' ἤτοι τείως μὲν ἀκέων ἔνομ' ἕκαςος
ἱςάμενος μίμνεσκεν, ὀρεξάμενον δὲ δοκεύσας,
πρὶν μάρψαι χείρεσσιν, ἀλυσκάζων προφύ-
γεσκεν.
αὐτὰρ ἐγὼ σπεδῇ κεν ἐπὶ ςόμα κάππεσον ἐλθών·
ἂψ δ' αὖτις γαίηθεν ἀναΐξας ἐδίωκον.
ἀλλ' ὅτε δὴ κορυφῆνδε μεταπόμενος κίον ἄκρην,
οἱ μὲν ἄῤ ἐξαπίνης ἰαχὴν ὀξεῖαν ὄροντες

107. εἴως vulgo. 108. ὀρεξάμενον δὲ δοκεύσας Fr. Portus ap. H. Steph. Non male. MS. Parif. habet δοκεῦσαι. TYR. ὀρεξάμενος δὲ δοκεῦσθαι vulgo. 111. αὖθις vulgo. 112. εἶον ἄκρην Ald. ἴον Parif. 113. ὀρῶντες A I. ὀρῶντες Efch. ὀρῶντες ed. Gefn.

φεύς πε γράφει τῦτο. Idem Chil. 8. hift. 157 Μένιππην Thamyridis F. appellat, et addit, Ἀλληγορῦντες δέ φασι παῖδα τῆς Καλλιόπης. Recte forte Tzetzes. Videmus obiter, Menippam hic vocari matrem Orphei. Vnde hoc didicerit Tzetzes, an alia fit memoria, Orpheus alius, hic difputare nihil attinet. Nofter Orpheus, vt nunc illo vtimur, quantum in his carminibus vel ab illo vel de illo traditur, eft Oeagri et Calliopae filius. GESN.

105. Menippam matrem fuiffe Orphei, et Orpheum hoc poema fcripfiffe, ab eodem fortaffe auctore didicerit Tzetzes. Sed de hoc, vt recte monet Gefnerus, *hic nihil attinet difputare.* Quod vero adiicit, *Orphea noftrum*, quem vocat, *in his carminibus*, effe Oeagri et Calliopae filium; de *Argonauticis* folis intelligi debet. In *Hymnis* nihil eft ad perfonam Orphei peculiariter accommodatum, nifi allocutio ad Mufaeum; in hoc carmine nihil prorfus. TYR.

107. Τείως neceffario fcribendum fuit. Idque vidit etiam Musgravius. Cicures perdices ad venationem adhibitos fuiffe, ex Aeliani hiftoria animalium conftat.

108. Ὀρεξαμένυ δὲ δέχεσθαι Bernard. ad Nonnum II. p. 177. vt Schneiderus obferuauit.

110. Malim σπεδῇ μεν. TYR. Non placet μὲν hoc loco. Recte fe habet κέν. Nota vis huius particulae, qua factum aliquid femel iterumque effe indicatur. Noftri: *ich fiel wohl.* Confer ad Vigerum not. 286. p. 785. Vide v. 439. 440. 539. 594. Odyff. XXIV. 138.

113. Scribendum eft, nifi fallor, ὄρνντες, a verbo ὄρω. V.

αἰγανέης ἔσσυντο θοώτερον ἠὲ βελέμνου,
ὑψίκομον ποτὶ Φηγόν, ἐπεσσύμενον προϊδόντες
αἰνὸν ὄφιν, πετάσαντα γένυν πλείην θανάτοιο.
τὸν δ᾽ ἐγὼ ἐγχριμφθεὶς ὑπεναντίον ἀΐξαντα
οὐκ ἴδον, (ὀφθαλμοὶ δέ μοι ὀρνίθων λελίηντο.)
πρίν περ ἀναστήσαντος ἀπὸ χθονὸς αὐχένα δεινὸν
ἐφρασάμην, ἤδη τε δέμας μεμαῶτα λαφύξαι·
ἔνθ᾽ εἴτις σπεύδοντα παλίσσυτον εἰσενόησεν,
οὔτε με περδίκεσσιν ἀελλοπόδεσσιν ἕπεσθαι,
οὔτε με νηπιάχοισιν ὀΐσσατο ποσσὶ φέρεσθαι.
κέκλετο γάρ μοι δεῖμα τανύπτερον αἰετὸν εἶναι,
καὶ πνοιὴν ἀνέμου. παρὰ γάρ ποσσὶν κακὸν ἦεν.
πολλάκι δ᾽ εἵματος ἄκρον ἐπιψαύεσκεν ἀκωκαῖς·
καί κεν ὑπὲρ μοῖραν με πελώριος ἀμφέχανεν θήρ,
εἰ μή μοι νόος ὦρτο θοῶς ἐπὶ βωμὸν ὀροῦσαι,
τόν ῥα παλαιότεροι Φαεσιμβρότῳ ἱδρύσαντο.
τῷ δ᾽ ἄρ᾽ ἔπι τρύφος αὖον ἐλαϊνέης ἐλέλειπτο
σχίζης, ἥντε μαρανθὲν ἀδηφάγον ἐξέλιπεν πῦρ·

116. πετάσοντα Ald. πλείω vulgo. 118. ἀλάληντο vulgo. 119. δεινὴν vulgo. 120. φυλάξαι vulgo. λαφύξαι coni. Bernar. ad Synes. de Febrib. p. 78. 123. οἴσατο vulgo. 124. εἶναι αἰτον Ald. 125. παρὰ δὲ ποσσὶν Ald. 130. τῷ δ᾽ αὖ ἐπὶ vulgo.

infra ver. 373. ὄρσει νεογιλοῦ παιδὸς ἀϋτήν. TYR.

116. Πλεῖον coniecit Schneiderus. Id, quod epicus sermo requirebat, posui.

118. Contrarium eius, quod hic dici debebat, vulgata lectio ἀλάληντο continet. Itaque correxi.

119. Etsi vulgatam lectionem damnare non ausim, suspicor tamen, a Poeta scriptum esse: πρίν περ ἀνασχήσαντος ἀπὸ χθονὸς αὐχένα δεινὴν ἐφρασάμην. ut sit imitatio Callimachi Fragm. 438. Ὃς δ᾽ ὥστ᾽ ἐξ ὀχέης ὄφις αἰόλος αὐχέν᾽ ἀνασχών. Vide Ruhnkenium Epist. Crit. II. p. 189. RUHNK. in Bibl. crit. P. VIII. p. 91. Miror hic Ruhnkenium. Δεινὸν ex coniectura Schneideri editum.

124. Ὁ γὰρ φόβος με ἠνάγκαζε καὶ ἀετὸν καὶ πνοὴν ἀνέμου γίνεσθαι, τοῦτ᾽ ἐστὶ ταχύτατον. Schol. MS. Paris. TYR.

τὴν ἐγὼ ἁρπάξας ὀλοοῦ κατένωπα δράκοντος
ἐστρέφθην. μαίμησε δ' ὀρεσκῷου μένος αἰνὸν
μάρνασθαι, μεμαῶτα ἰδών. εἵλυτο δὲ πυκνῶς,
γνάμπτων εὐκύκλως ταναὴν ῥάχιν· αὐτὰρ ἐπ' ἄλλῳ
ἄλλος, ἔπειτα δ' ἔπ' ἄλλος ἑλισσομένου τροχὸς ἦεν.
ἠδ' ἔτι καὶ βωμοῦ ὕπερ αὐχένας ἠέρταζεν,
συρίζων βοόωντος ἐμῆς πολὺ μεῖζον αὐτῆς.
καὶ τύπτων ἄῤῥηκτον ὀρεσκῴοιο κάρηνον,
ἀμφ' αὐτῷ θραύεσκον ὑπέκπυρον ὄζον ἄκικυν.
οὐδ' ἄρα μόρσιμος ἦα δαφοινῷ θηρὶ δαμῆναι.
τοὔνεκεν αἰπολίοισιν ἀπόπροθι βοσκομένοισιν
ἑσπομένω δύο πατρὸς ἐμοῦ κύνε κεκλήγοντα
γνόντες ἐπεδραμέτην· μάλα γάρ σφισι μείλιχος ἔσκον.
χ' ὣ μὲν ἐπέσσυτο τοῖιν, ἐγὼ δ' ἐς γαῖαν ὀρούσας
προτροπάδην, ὥς τίς τε Διὸς γαμψώνυχα φεύγων
αἰετὸν ἐν πυκινοῖσι λάθεν θάμνοισι λαγωός,
τῷ ἴκελος, μήλοισι μιγείς, ὀλοοῦ ἀπὸ θηρὸς

133. μαίνησε δ' ὀρεσκῷον AI. 139. τύπτον AI. 140. ἄκικιν vulgo. 141. οὐ γὰρ vulgo. 145. χ' ὣ μὲν ἄρ' ἔσσυτο vulgo. 147. λάοι vulgo. F. λάθοι σκσκ. 148. ὑπὸ θηρὸς vulgo.

136. Πολλοὺς κύκλους καὶ πλοκὰς περιστρεφόμενος ἐποίει. Schol. MS. Parif. TYR. Ἔτ' ἄλλος coniicit Schneiderus, quod minus poeticum videtur.

141. Orationis nexus, opinor, requirit, οὐδ' ἄρα μ. TYR.

145. Vertunt, *Et in ipſos draco irruit*; ſenſu optimo, ſed quem vereor an verba ferant. Ad illum ſenſum exprimendum ſcribi oportuit. Χ' ὣ μὲν ἐπ' ἔσσυτο τοῖιν. TYR.

147. Pro vulgato λάοι repoſui λάθοι, ex coniectura Geſneri. TYR. Immo ΛΑΟΙ natum ex ΛΑΘΕ.

148. An legendum ἀπὸ θ. TYR. Sic etiam Musgrauius.

ἐκρύφθην, μέσσοισιν ἐνὶ πτήξας ἐρίφοισιν.
ὄφρα μὲν οὖν ἀκάκητα πατὴρ ἐμέθεν ζώεσκεν,
αἰεὶ μόσχον ἄγεσκεν ἐμὸν πρὸς ἀμύντορα βωμόν,
τίνων Ἠελίῳ ζωάγρια παιδὸς ἑοῖο·
αὐτὰρ ἐγὼν ἀγέληθεν ἐλάσσας πίονα μόσχον
εἰαρινόν, θαλέθοντα νεήνιδος οὔθατι μητρός,
ἔρχομ' ἐς ἀκρώρειαν, ἄγων χορὸν ἡδὺν ἑταίρων·
σὺν δέ σφιν καὶ τῷδε δρακοντοφόνῳ κίνε βήτην
αὐτομάτω. γλυκερὴ δὲ πέλει περὶ βωμὸν ἄνακτος
τερπωλή, χλοερόν τε πέδον, μαλακαί τ' ἔπι ποῖαι,
καὶ λασίαις πτελέῃσιν ὕπο σκιή. ἄγχι δ' ἄρ' αὐτῶν
ὕδωρ ἀέναον λισσῆς ὑπὸ πυθμένα πέτρης
λευκὸν ἀναβλύζον κελαρύζεται εἴκελον ᾠδῇ.
ἴομεν· οὔτοι δαῖτα θεῶν θέμις ἀρνήσασθαι.
   Ὣς ἐφάμην. ὁ δέ μ' ὧδε προσηύδα δαιμόνιος φώς·
   Ἀλλά σε μὲν κρείων Φαεσίμβροτος ἐξ ἀλεγεινῆς
αἰὲν ἄγοι κακότητος, ἀδακρύτοιό τε πέμποι

149. ἐνιπτύξας vulgo. 151. Αἰτὶ Iunt. 152. τείνων Ald. 155. ἔρχομαι εἰς ἀκρώρ. A I. ἀκρόρειαν vulgo. 159. λασία vulgo. 161. ἀναβλύζων Esch. κελαρύζετε ἤκελον Ald. 163. δαιμόνιον φῶς Dinner. p. 806.

149. Malim ſcribere — *μέσσοισιν ἐνὶ πτήξασ ἐρίφοισι. Medios inter hoedos* cum tremore ſubſidens. TYR. Ἐνιπτήξας Musgrauius.

155. Ἔρχομαι εἰς ἀκρώρειαν. Sic Editt. A. I. H. Stephanus, opinor, vt metro conſuleret, ſcribebat ἀκρόρειαν. Sed malim ſic, Ἔρχομ' ἐς ἀκρώρειαν. TYR. Ita certatim Schraderus Em. praef. p. VII. Koenius ad Greg. Cor. p. 73. Musgrauius.

ἔλθῃ πρὸς μέγα δῶμα, φιλοφρεσύνης ἕνεκα σφῆς.
οὐδὲ μὲν οὐδέ σ᾽ ἐγώ περ ἀμοιβῆς αὐτὸς ἀμέρσω·
ἀλλ᾽ ἐπεὶ οὐκ ἄξων ἱερήϊον εἰσαναβαίνεις,
ὄφρα τοι εὐχομένοιο κλύοι θεός, ἐγγυαλίξω.

Κρύσταλλον φαέθοντα διαυγέα λάζεο χερσὶν
λᾶαν, ἀπόῤῥοιαν πυριφεγγέος ἀμβρότου αἴγλης·
αἴθεϊ δ᾽ ἀθανάτων μέγα τέρπεται ἄφθιτον ἦτορ.
τόν κ᾽ εἴπερ μετὰ χεῖρας ἔχων παρὰ νηὸν ἵκηαι,
οὔτις τοι μακάρων ἀρνήσεται εὐχωλῆσιν.
κέκλυθι δ᾽, ὄφρα μάθοις μένος ἀργεννοῖο λιθοιο·

171. περιφέγγεος vulgo et apud Dinnerum p. 428. περιφεγγέες Ald. 172. αἰθέρι vulgo. 173. περὶ νηὸν vulgo. 175. μάθοις γε A I. μάθοις γε μένος λίθου ἀργεννοῖο Dinn. p. 428.

159. Scribo: καὶ λασίαις πτελέῃσιν ὕπο σκίῃ. Infra vſ. 236. ἄλλο δ᾽ ἔχει λασίης ὕλης δέμας εἰσοράασθαι. RVHNK. in Ep. crit. II. p. 148.

166. Orationem ſoloecam emendare poſſumus legendo — ἕνεκεν σῆς. Auctorem ſic ſcripſiſſe non affirmo. TYR. Vide Wolfii prolegomena ad Homerum p. CCXLVII. ſeq.

169. Neſcio cur imperfectum hoc carmen dicat H. Steph. GESN.

169. Schneidero in mentem venit, ita orationem poſſe coniungi: ἐγγυαλίξω κρύσταλλον φαέθοντα. Διαυγέα λάζεο χερσὶ λᾶαν. Equidem malo ἐγγυαλίξω ad praecedentia, ὄφρά τοι εὐχομένοιο κλύοι θεός, referre.

170. Quod Cryſtalli commendatio primum in hoc libello locum obtinet, illud forte ſpectavit auctor, puritatem mentis et candorem atque caſtitatem, quarum rerum paſſim Symbolum faciunt cryſtallum, primum eſſe, cuius rationem, qui Deos adeunt, habere debeant. GESN.

172. Ineptiſſimam eſſe vulgatam lectionem αἰθέρι patet. Itaque αἴθεϊ ſcripſi: Apollonius Rhod. III. 1303. de tauris Aeetae: ὡς ἄρα τώγε θοὴν φλόγα φυσιόωντες ἐκ στομάτων ὁμάδευν, τὸν δ᾽ ἀμφὶ ἕ δήϊον αἶθος βάλλεν, ἅτε στεροπή. Ita ille locus ſcribendus videtur. Scholiaſtes: αἶθος λέγεται τὸ πῦρ καὶ ἡ φλόξ.

εἰ γὰρ ἄτερ κρατεροῖο θέλεις πυρὸς ἐκ φλόγας ὄρσαι,
κέκλομαι αὐαλέων μιν ὑπὲρ δαΐδων καταθεῖναι·
αὐτὰρ ὅγ' ἠελίοιο καταντίον αὐγάζοντος
αὐτίχ' ὑπὲρ δαΐδων ὀλίγην ἀκτῖνα τανύσσει.
ἡ δ' ὅτε καρφαλέης τε θίγῃ καὶ πίονος ὕλης,
καπνόν, ἔπειτα δὲ πῦρ ὀλίγον, μετὰ δὲ φλόγα πολλὴν
ὄρσει· τὴν δ' ἄρα φασὶ παλαιγενέες ἱερὸν πῦρ.
τάων ὐχ ἑτέρας μᾶλλον φλόγας ἔλπομ' ἔγωγε

176. ἐξ φλ. GESN. 177. ἀβαλέων A I. 179. ὑλόγην A I. 181. ὑλίγον A I. 182. παλαιγονίης vulgo. 183. F. Τοίνυν ὐχ GESN. φλογὸς vulgo.

176. Mihi videbatur ἐς hic locum habere non posse: tum in maiusculis antiquorum literis Σ et Ξ ita vicinae, vt lapsus nimis hic facilis sit. GESN.

176. Pro ἐς reposui ἐκ, vt Gesnerus, opinor, voluit. TYR. Ἐκ etiam Musgrauius.

179. Dubitari potest, an ex illa lectione ὑλόγην, etsi mox v. 181. similis varietas est, faciendum sit φλογέην.

182. Παλαιγονίη, Dea antiqua, quin Vesta sit, dubitare non potest, cui in mentem veniant *canae penetralia Vestae* Aen. 5, 741, cui primum immolare coeperunt, Porphyr. περὶ ἀποχῆς 2 p. 125 ἄρξαντα πρῶτον ἀφ' Ἑστίας τοῖς ὐρανίοις θεοῖς θύειν. Huius exstinctum casu ignem caelitus accendi solitum ope scaphii, h. e. speculi concaui, narrat Plutarchus in Romulo p. 66. GESN.

182. Παλαιγονίη, an sit Vesta, immo an Dea, multum dubito, cum nomen illud, nisi ex hoc loco, mihi plane ignotum sit. Hic autem scribendum suspicor — παλαιγενέες. *Antiqui.* vt infra ver. 192. TYR. *Epitome* sic: καὶ τῦτο ἱερὸν πῦρ ὠνομάζοντο ΟΙ ΠΑΛΑΙΟΙ τῶν Ἑλλήνων. Quod sane coniecturam nostram firmare videtur, pro ΠΑΛΑΙΓΟΝΙΗΣ reponentis ΠΑΛΑΙΓΕΝΕΕΣ. IDEM. Παλαιγενέες etiam Musgrauius: qui Plutarchum in Numa p. 120. ed. Steph. affert. Ibi de ratione accendendi aeterni ignis sermo est. — In longiore vocabulo facilius etiam recentiores vltimam breuem in caesura producunt.

183. Malebat Gesnerus τοίνυν ὐχ ἑ. Sed vulgata recte se habent, si pro φλογὸς legamus

ἀθανάτοις ὅτω κεχαρισμένα μηρία καίειν.
πρὸς δ' ἔτι σοι καὶ τῦτο, φίλος, μέγα θαῦμα πιφαύσκω·
αὐτός, ὅτις πέλεται φλεγὸς αἴτιος, αἴκε μάλ' ὦκα
ἐκ πυρὸς ἁρπάξαις, ψυχρὸς πέλει ἀμφαφάασθαι.
ἀμφὶ δὲ καὶ νεφροῖσι δεθεὶς κάμνοντα σαώσει.

Δεύτερον εὐχομένῳ τοι ἀρηγόνα λᾶαν ὀπάσσω,
θεσπεσίοιο γάλακτος ἐνίπλεον, ἠΰτε μαζὸν
πρωτοτόκυ νύμφης, ἢ μηκάδος ὑθατοέσσης·
τόν ῥα παλαιγενέες μὲν ἀνακτίτην ἀδάμαντα

185. πιφάσκω Ald. Parif. 186. αὐτὸν vulgo. F. Αὐτὸς GESN. Minus neceſſario. TYR. 187. ἁρπάξας A I. 189. Vulgo praefigitur titulus II. ΓΑΛΑΚΤΙΤΗΣ. ΓΑΛΑΤΙΤΗΣ A I. 190. Θεσπησ. A I. 192. F. ἀνακτήτην. GESN. ἀνακτίτιν vulgo.

φλόγας. Τάων ὐχ ἑτέρας μᾶλλον φλόγας. *His mage non alias flammas.* TYR.

185. Geſnerum, qui in verſione φίλος vt nominatiuum de eo, qui hic loquitur, accepit, merito vituperauit Koenius ad Greg. Cor. p. 48.

192. Ἀναγκίτην legi vult Salmaſ. ad Soli. p. 97, a D. et illam ἀνάγκην a carminibus explicat p. 264, a A. it. 768, b. C D. Mihi valde placet legere, ἀνακτήτην, *conciliatorem*, ex ea ſignificatione, qua ſuauiſſime Xenophonteus Cyrus 1, 3 ἵνα κἀγὼ ἀνακτήσωμαί σε. Reſpondent pulchre, quae iam copioſe de hoc lapide praedicat. GESN.

192. *Epitome.* Λίθος ΓΑΛΑΚΤΙΤΗΣ, ὃν καὶ τινὲς τῶν παλαιῶν, οἱ μὲν Ἀνακτίτην, οἱ δὲ Λήθαιον ἀπεκάλεσαν. — ὅτι φορῶν τις αὐτὸν καὶ προσιὼν τοῖς οἰκείοις δεσπόταις καὶ ὁμιλῶν, εὐμενεῖς αὐτὺς εὑρίσκει, καὶ λήθην λαμβάνοντας τῶν αὐτῦ πολλάκις κακῶν. ὃν καὶ οἱ Ἕλληνες προσιόντες τοῖς ἱεροῖς τῶν θεῶν αὐτὸν ἐφόρυν. Sequuntur plura, (quibus ſimillima legas inter Dioſcoridis *Notha* p. 476. Ed. Sarac.) et hoc ex ipſo Dioſcoride. l. V. c. 150. Ἐστι δὲ τὴν χροιὰν τεφρος [ἤτοι σακτίζων] ἁρμόζει δὲ καὶ πρὸς ὀφθαλμῶν ἕλκη καὶ ῥεύματα, τριβόμενος καὶ μετὰ ὕδατος ἀλειφόμενος. Verba [ἤτοι σα-

κλεῖον, ὅτι γνάμπτει μακάρων νόον, ὄφρα θυηλὰς
ἀζόμενοι ἐθέλωσιν ἐπιχθονίȣς ἐλεαίρειν·
οἱ δ' ἄρα μιν λήθαιον ἐφήμισαν, ἕνεκεν αἰεὶ
μεμνῆσθαι κακότητος ὀϊζυρῆς ἀπερύκει
θνητȣ̀ς ἀθανάτȣς τε· νόον δ' ἐριȣ́νιον εἶναι
θέλγει, ἐποτρύνων ἀγανὰ φρεσὶ βȣλεύεσθαι.
ἄλλοι δ' ἐσκήψαντο γαλακτίδα φέρτερον εἶναι
κικλήσκειν πέτρην, ὅτι τοι τρίψαντι γάλακτος
ἐκπρορέει λευκοῖο πανείκελος ἔνδοθεν ἰχώρ.
πεῖρα δέ τοι καὶ τȣ̃δε παρέσσεται, αἴκ' ἐθέ-
λῃσθα.
οὔθατα γὰρ μήλων ὅτε κεν μινύθοντα ἴδηαι,
πῶς ἕρξεις, φίλε τέκνον, ἐπὴν ἐρίφοισι τεοῖσιν,
οὓς ποτε θῆρα πέλωρον ὑπεκπροφυγεῖν ἱκέτευες,
τοῖσι παραςαίης τετληόσιν, οἱ δ' ἐνὶ σηκῷ
ἀμφί σε λεπταλέοι γοερὸν περιμυκήσωνται;
τῶν μὲν ἀκηχεμένας ἐπιτέλλεο μητέρας αἰὲν
λȣ́ειν πηγάων κυαναυγέων ἐν δίνῃσιν·
ςήσας δ' ἠελίȣ κατεναντίον ἀντέλλοντος,

195. ἠδ' ἄρα vulgo. 200. ὅθι τοι vulgo. ὅτι τοι Ald. 200. τρίψαντο Al. 201. πανίκ. Al. 202. αἴκε θέλῃσθα vulgo. 206. τετληόσι vulgo. περιμυκήσονται vulgo. 209. κυανοχετέων vulgo.

κτίζων] interpolata ſunt ab Epitomatore.. ΣΤΑΚΤΗ ſcilicet eſt vox Graeco-barbara, cinerem ſignificans. V. Cangium in v. TYR.

195. Pro ἠδ' ἄρα ſcribendum eſſe οἱ δ' ἄρα, et particula ἄρα, et, quod mox v. 199. ſequitur, ἄλλοι δε, oſtendit. Sic etiam Schneiderus emendat.

204. Suauiſſime alludit Theodamas ad illam fugam Orphei pueri, Hypoth. 58 ſq. GESN.

204. Καὶ ὁ ποιητὴς ἐν Ὀδυσσείᾳ· δῶρόν τοι καὶ ἐγώ, τέκνον φίλε, τȣ̃το δίδωμι. Schol. MS. Pariſ. TYR.

209. Sanabilis erit hic verſus, ſi ex diſciplina metricorum Clarckiana etiam correptis Syllabis pronuncies κυανοχτῶν. GESN.

209. Vereor an haec curatio

ἁγνίζειν μὲν πρῶτον ἐποιχόμενος πέρι πάσας,
ἅλμην δ' ἐν κρητῆρι καὶ ἄλφιτα λεπτὰ λίθοιο
χευάμενος, διὰ πῶϋ καὶ αἰγῶν ἔρχευ ὅμιλον,
ῥαίνων καρποφόρῳ λάσιον κάτα νῶτον ἑκάστης
θαλλῷ· ταὶ δ' ἄρα πᾶσαι, ἰαινόμεναι περὶ σηκὸς,
ἐξαπίνης μετὰ τέκνα φερεγλαγέες τελέθουσιν·
οἱ δ' ἄρ' ὑπαὶ μαζοῖσι κορεσσάμενοι γαλαθηνοὶ
σκιρτηθμῶν ἐξαῦτις ἀναμνήσοντ' ἀγέρωχοι.
σὴν δὲ μελικρήτοιο μετὰ γλυκεροῖο μιγέντα
ὄρνυε πινέμεναι νύμφην, ἵνα νήπιον υἷα
μαστοῖσιν μεθύοντα παρ' εὐναίοισι κομίζοι.
ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐχένι παιδὸς ἀερτάζουσα τιθήνη
λᾶαν, ἐρητύσει κακομήτιος ὄσσε Μεγαίρης.
καὶ δέ σε καὶ βασιλῆες ἀμύμονες αἰδέσσονται
ἐν χερὶ λᾶαν ἔχοντα, καὶ ἄπλετα φῦλ' ἀνθρώπων.
ἀθάνατοι δὲ μάλιστα νόῳ καταθύμια σεῖο
πάντα τελευτήσουσιν, ἐπ' ἀράων ἀΐοντες.

213. ἔρχε ὅμ'. A I. ἔρχε' ὅμιλον vulgo. 214. καρποφόρον vulgo. 217. Εἰ δ' ἄρ' ὑπερμαζῶσι Bern. ad Synef. de Febrib. pag. 40. ὑπὲρ μαζοῖσι vulgo. F. ὑπὸ μαζ. GESN. 219. σὺν δὲ vulgo. 220. πινέμεν A I. 224. σε βασιλ. A I. altero καὶ omiſſo. 226. νόου vulgo. 227. ἐπαράων vulgo.

ad ſanitatem multum conferat. Quid ſi ſcribamus — κυανώπων? TYR. Facilior viſa eſt mutatio, ſi ſcriberetur κυαναυγέων. Musgrauii mira correctio eſt, ἐν δίναις κυανοχαιτέων. B. Slothouwerus nihil niſi ἐν delet.

214. Malim καρποφόρῳ, vt cum θάλλῳ coniungatur. TYR. Sic etiam B. Slothouwerus.

217. Melius eſſet ὑπαὶ μ. Sed fortaſſe ὑπὲρ cum κορεσσάμενοι iungendum eſt, *cum ſe ſuper-ſatiauerint*. Huius certo formae adiectiuum in vſu eſt, ὑπερκορής. TYR.

219. Σὴν emendatio eſt Schneideri.

221. Sic pecudum proles apud Lucretium. I. 262. *lacte mero menteis percuſſa nouellas.*

227. Scribi malim disiunctim

Χρὴ δὲ καὶ εὐπέταλον πετρήκεα λᾶαν ἔχοντας
ἀρᾶσθαι παρὰ βωμὸν, ἐναιρομένης ἑκατόμβης.

Εἰ καὶ δενδροφύτοιο φέροις τρύφος ἐν χερὶ πέτρης,
μᾶλλόν κεν τέρποιτο θεῶν νόος αἰὲν ἐόντων.
δένδρεα γὰρ μάλα πολλὰ κατόψεαι, ὡς ἐνὶ κήπῳ
ἀνθεμόεντι, κλάδεσιν ἐπασσυτέροις κομόωντα.
τοὔνεκά οἱ καὶ φῶτες ἀχάτῃ δενδρήεντι
θῆκαν ἐπωνυμίην, ὅτι οἱ τὸ μὲν ἔπλετ' ἀχάτου,
ἄλλο δ' ἔχει λασίης ὕλης δέμας εἰσοράασθαι.
τόνδε τεοῖσι βόεσσιν ἀνασχίζουσιν ἄρουραν
ἀμφὶ κέρα δοιὼ βαλέειν, ἢ καρτερὸν ἀμφὶς
ὦμον ἀροτρεύοντος ἀτειρέος ἀγροιώτου·

228. Vulgo praefigitur titulus: III. ΠΕΤΡΑΚΗΣ. qui abeſt a cod. Pariſ. In ipſo verſu πετράκεα vulgo. 230. Vulgo praefigitur titulus: IV. ΑΧΑΤΗΣ. 230. Vulgo εἰ abeſt: habet ed. Tyrwh. Αἴκεν, vel Ἢν δέ γε coni. Portus ap. Steph. 231. μᾶλλον καὶ vulgo. 232. κατόψεται A I. Pariſ.

ἐπ' ὀράων, vt conſtructio ſit ἐπαΐοντες ἀράων. Nam ἐπαρὰ, opinor, in malam partem accipitur, vt καταρά. TYR.

228. Εὐπέταλον non a virore foliorum dici puto, ſed fiſſilem, qui in πέταλα h. e. laminas facile diuidatur, vnde interdum cultri, ſacrificales praeſertim, quare hic adhibetur ἐναιρομένων ἑκατομβῶν. Vid Plinium 12, 25. GESN.

228. Πετρήκης nomen lapidis eſſe dicitur apud Orpheum, apud quem tamen non πετρήκης, ſed πετράκης reperi. Χρὴ δὲ (inquit, καὶ εὐπέταλον πετράκεα λᾶαν ἔχοντας ἀρᾶσθαι παρὰ βωμόν. Vbi dubium eſt πετράκεά ne ſubſtantiui vice ſit, an εὐπέταλον. nam eupetalon inter gemmas numerat Plin. H. STEPH. in Theſ. T. III. p. 258. E. Plinii verba ſunt XXXVII. 10. ſiue 58. *Eupetalos quatuor colores habet, caeruleum, igneum, minii, mali.* Schneiderus in Lexico Graeco v. πετράκης hos duos verſus de achate intelligendos, et copulandos ſequentibus cenſet. Hic velim, quid epitome haberet, indicaſſet Tyrwhittus.

καί κεν ἀπ' ὀρανόθεν ςαχυοπλόκαμος Δημήτηρ
μεςὸν ἴοι Φερέκαρπον ἐς αὔλακα κόλπον ἔχȣσα.

Σκέπτεο, καὶ θηητὸν ἔχων ἐλάφοιο πέλαζε
ἀθανάτοισι κέρας· ποτὶ γὰρ νόος ὀρανιώνων
μειδιάει, φύσιος πολυδαιδάλȣ ἔργον ἰδόντων,
ἐκ κεφαλῆς ἐλάφοιο. φύει γε μὲν ὀ ποτὶ κόρσην
πέτρη, ἀλλ' ἔμπης πέλεται κρατερὴ ςερεή τε.
ὀυδέ κεν ἂν γνοίης κέρας ἀτρεκές, ἤ λίθος ἐςίν,
πρίν κέ μιν ἀμφαφόων εὕρῃς νημερτέα λᾶαν.
αἰεί τοι θήσει λασίην ἐπὶ κράατι λάχνην,
εἰ καὶ ψεδνοκάρηνος ἔοις. εἰ γάρ μιν ἐλαίῳ

238. κέρατα δύω vulgo. κέρα A I. 245. F. ὄποτε κόρση Πέτρην. GESN. 246. κρατερή τε γε πέτρη vulgo. 248. εὕροις vulgo.

238. Editt. A. I. κέρα. Si res integra esset, mallem κέρας. TYR. Melius Schneiderus κέρατα δύω. Ego, quod facillimum videbatur, dedi.

245. Emendat Gesnerus, F. ὄποτε κόρτη πέτρην. Quod non intelligo. Locus certe male affectus est, nec medicina in propatulo. Quantum video, stigma in primis ponendum est post ἰδόντων, ad finem versus 244. Deinde hic versus cum sequente sic forte disponatur:

'Εκ κεφαλῆς ἐλάφοιο φύει γε μὲν ὀ ποτὶ κόρσην,
Πέτρη ἀλλ' ἔμπης πέλεται ***** κρατερή τε.
Ex capite cerui nascitur quidem, non ad tempora,
*Sed nihilominus lapis est ***** et validus.*

Nimirum post πέλεται epitheton τȣ̃ Πέτρη excidisse credibile est, v. g. σκληρή, aut aliquid simile; et postea ad versum suffulciendum a correctore non nimis naiuto adsutum fuisse γε πέτρη. TYR. Tyrwhitti V. C. coniectura non multum aberrauit a vero. Scribendum: πέτρη, ἀλλ' ἔμπης πέλεται κρατερὴ ςερεή τε. Sic vs. 562. ὥςε σε πάγχυ λίθον ςερεὴν οἴεσθαι. RVHNK. in Bibl. crit. P. VIII. p. 91.

247. Schneiderus corrigebat, ὀυδέ κεν ἀγγνοίης. Dubito de tali composito. Si quid mutandum, scribi potest, ὀυδέ κ' ἀναγνοίης. Sed potius visum est vulgatam seruare. Brunckius quidem ad Apoll. III, 404. negat Graecum esse ἦν κε, ἦν ἄν,

τριβόμενον χρίοις κροτάφους πάντ' ἤματα σεῖο,
αἱ δὲ νέαι περὶ βρέγμα τεὸν τρίχες ἀνθήσουσιν.
πρωτόγαμον δ' αἰζηὸς ἄγων ἐς δέμνια κούρην
τερπωλῆς ἐρατῆς ἐπιμάρτυρα τόνδε φέροιτο
λᾶαν· ὁ δ' ἀρρήκτοισιν ὁμοφροσύνῃσιν ἄμ' ἄμφω
ὕστατον ἐς γῆρας καὶ ἐς ἤματα πάντα καθέξει.

Ποιμένι δ' ἀγραύλων ταύρων, Διὸς αἰγιόχοιο

251. τριβόμενον τρίβοις vulgo. 253. ἐπὶ δέμνια Dinn. p. 412. — 257. Vulgo praefigitur titulus: VI. ΠΕΡΙ ΒΑΡΒΑΡΟΥ ΛΙΘΟΥ (quae verba absunt ab AI) τῶν ἐν ἀγροῖς αὐλιζομένων.

ἂν ἄν. Quod de antiquis si contendit, et de iis, qui proprie vocantur epici, verum dicit. Sed de recentioribus ii, qui didactici poetae appellantur, et κὲν ἂν et ἄν κε dixerunt. Κὲν ἂν Oppianus Halieut. IV. 602. V. 367. Maximus 277. Ἄν κε idem v. 303. idque reponendum etiam v. 328. Manetho VI. 5. 307. et is, qui primum librum Apotelesmaticorum scripsit, v. 185. Etiam duplex ἂν Atticorum more posuit Maximus v. 21. et similiter duplex κὲν v. 599 seq. Neque enim alterum cum Doruillio in μὲν mutauerim. His fortasse defendi posset ἤν κε et ἐπὴν κε apud nostrum v. 409. 720. nisi toties ab eo vsurpata εἴ κε et ἐπεί κε correctionem commendarent.

251. Τρίψας αὐτὸν μίσγε σὺν ἐλαίῳ, καὶ τούτῳ τὸ βρέγμα ἀλειφόμενος, τρίχας ἐπαναφύσεις. Schol. MS. Par. TYR. *Epitome.* Εἴ τις αὐτὸν κατατρίψας καὶ μίξας ἐλαίῳ φαλακρὸν ἐπιχρίσειε, συνεχέστερον ἀναβλαστήσουσι τρίχες νέαι. IDEM. Repone: εἰ γάρ μιν ἐλαίῳ τριβόμενον χρίοις κροτάφοις πάντ' ἤματα σεῖο. Sic etiam legerunt Scholiast. Parisin. et auctor Epitomes ap. Tyrwhittum p. 99. RVHNK. in Bibl. crit. P. VIII. p. 92.

252. Articulus hic sensui incommodus est. Malim — Καὶ δέ. *Atque.* TYR. Non attendit vir doctissimus ad vsum pronominis Homericum.

253. Νέος δὲ παρθένον εἰς γυναῖκα ἄγων, τοῦτον εἰ φέροιτο (l. φέροι τὸ) πρῶτον αὐτῇ συγγενόμενος, αἴτιος αὐτοῖς ὁμονοίας ἔσται. Schol. MS. Paris. TYR.

257. Τῶν ἐν ἀγροῖς αὐλιζομένων, quod tanquam lemmatis pars carmini praepositum est, glossa est τῶν ἀγραύλων, e margine exteriore in medium spacium improuide assumta. GESN.

257. Bacchus Cereris in inuenienda et tradenda agricultura adiutor. V. Spanh. ad H. Cer. v. 71. GESN.

υἱέϊ κισσοχίτωνι, λίθον καταθύμιον εἶναι
βάρβαρον ἀγγέλλω, Συρηγενέος κελαδεινοῦ
ὕδασιν Εὐφρήταο διαινόμενον ζαθέοισιν·
ὅς τοι Φυταλιῆς ἕνεκεν ῥέξαντι θυηλὰς
κλήμασιν αὐτίκα σεῖο Φερεσταφύλοισιν ἀλωὰς
ἀμφιέσας, πολλόν τοι ἀφύσσασθαι μέθυ δώσει.

Καὶ γλαφυρὸν κομίσας ἐαρόχροον αἴκεν ἴασπιν
ἱερά τις ῥέζῃ, μακάρων ἰαίνεται ἦτορ,
καί οἱ καρφαλέας νεφέλαις κορέσουσιν ἀρούρας·
ἤδε γὰρ αὐχμηρῇσιν ἄγει πολὺν ὄμβρον ἀρούραις.

263. ἀφύσσεσθαι Ald. 264. Vulgo praefigitur titulus: VII. ΙΑΣΠΙΣ. 265. ἱερὰ ῥέζοι τις vulgo. 267. ἤδε καὶ αὐχμηρῇσιν ἄγοι vulgo.

258. Τῷ Διονύσῳ κισσοχίτωνι, ἤγουν κισσοφόρῳ, τοῦ Διὸς υἱῷ τοῦ αἰγιόχου, ἀγγέλλω, ἤτοι προλέγω, τὸν λίθον εὐάρεστον εἶναι. Βάρβαρον δέ, ὅτι ἐν Συρίᾳ παρὰ τὰ ῥεύματα τοῦ ποταμοῦ εὑρίσκεται· διὸ καί φησι τοῖς ζαθέοις αὐτὸν ὕδασι βρεχόμενον. Schol. MS. Parif. TYR.

264. Salm. ad Soli. p. 143, a B κεραόχροον, firmatque coniecturam ex Dionyſii Perieg. v. 724, qui κερόεσσαν vocat. Ipſe tamen ἀερόχροον magis probare videtur: quod ſecutum puto Eſchenbachium. GESN.

264. In his neſcio quomodo lapſus eſt Geſnerus; nam Salmaſium conieciſſe κεραόχροον nusquam video; et Dionyſius, l. c. Iaſpidem ἠερόεσσαν vocat; eoque ipſo loco Salmaſius coniecturam ſuam ἀερόχροον firmat. Ego ſane an prima in ἀερόχροος corripi poſſit dubito; et praeterea nulla mutatione opus eſſe cenſeo, cum *virides* Iaſpides ſcriptores de Gemmis paſſim agnoſcant. TYR. Bene Tyrwhittus ἐαρόχροον accipit pro *viridi*. Quam explicationem confirmare potuiſſet ex Hemſterhuſio ad Lucian. Nigrin. p. 52. RVHNK. in Bibl: crit. P. VIII. p. 92. Ἀερόχροον probavit Koenius ad Greg. Cor. p. 35.

267. Deleri vult hunc verſiculum, vt inertem ac ταυτολόγον Ruhnk. Epiſt. I p. 28. Sed multum negotii ſibi faceſſierit, qui ταυτολογίας hoc genus ex antiquiſſimis quibusque Romanis, Graecis, Orientalibus expungere velit. Deinde illud

χορέουσι v. 3 ad Deos refertur, ἄγοι v. 4 ad Iafpidem. GESN.

267. Illud de Lapidibus carmen reliquis Orphicis, vt argumenti dignitate, ita orationis cultu elegantiaque cedit. Verfus funt paulo duriores, minusque rotundi, interdum loquaciores, quam decet. Hunc tamen locum fic, vt nunc circumfertur, a poeta profectum effe, quis credat? Videsne καρφαλέας explicari per αὐχμηρὰς, νεφέλαις χορέουσι per πολὺν ὄμβρον ἄγουσι. Ergo verfus 268. tanquam ex gloffa natus, abiiciatur. RVHNK. Ep. crit. I. p. 55. Ruhnkenianae crifi perfunctorie fatis refpondet Gefnerus. Neque vero is fum, qui verfus inertes et ταυτολόγους, quafi fpurios et infititios, facile nimis expungere velim. In hoc loco, confufa orationis feries, at fimiles terminationes verfuum 266 et 267, faciunt vt fufpicer, inter duos illos verfus nonnullos intercidiffe, in quibus de alio quodam lapide narratio incepta fit. Poteftates certe, quae inferius memorantur, a nullo, quod fciam, fcriptore *Iafpidi* tribuuntur, earum autem principes *Hephaeftitae* a Plinio N. H. XXXVII. 60. et Marbodeo cap. XXXII. TYR. *Epitome*. Λίθος ΙΑΣΠΙΣ, ὁ καὶ πᾶσι πρόδηλος· χρήσιμος δὲ καὶ οὗτος, ὥς φασι, ταῖς ἀρούραις πρὸς εὐφορίαν· ἀλλὰ καὶ ὑετόν, ὡς λέγουσιν Ἕλληνες, ἐξ ἀνομβρίας καὶ κατάγειν ἐπὶ τὰς αὐτάς, καὶ ἐπιληψίας ἀφελεῖν. Λίθος ΛΥΧΝΙΣ, ὁ καὶ ΛΥΧΝΙΤΗΣ λεγόμενος· τοῦτον δὲ πολυωφελέστατον εἶναι λέγουσι· καὶ γὰρ ἀποκωλύειν χαλάζας καὶ πᾶσαν φθοράν, ὅσαι γίνονται κατὰ ἀγρούς· ἀλλὰ καί, ὥσπερ ὁ Κρύσταλλος, καὶ αὐτὸν ἄνευ πυρὸς λέβητος ἐπιῤῥιπτόμενον αὐτῷ ὑποχλιαίνειν αὐτόν· τοὐναντίον δέ, ψυχροῦ τυγχάνοντος, ταχύτερον τοῦτον παρασκευάζει ζέειν καὶ ἀναπαφλάζειν. Ex his patet, opinor, verfum 267. quem deleri voluit Ruhnkenius, ab Epitomatore noftro in exemplari fuo lectum fuiffe; quod tamen me non mouet, quin aut illum delendum, aut priorem (nefcio quomodo) emendandum iudicem. Patet etiam coniecturas noftras, vt fit, partim veras, partim falfas fuiffe. Falfus eram cum fufpicabar, inter verfus 266 et 267. nonnullos intercidiffe; at in fequentibus de *alio quodam lapide* agi vere hariolabar. Et quidem bene factum quod, Epitomes huius ope, lapis ille, de quo agitur, certiffime defignatur, lapis fcilicet *Lychnis*, vel *Lychnites* dictus: hoc enim cognito, turpiffimam, quae verfum 268. obfufcauit, maculam facile erit amouere, et poetae noftro nitorem fuum reftituere. Quis enim dubitet, pro ΑΥΧΜΗΣ δ' ἐκ πεδίου κ. τ. λ. fcribendum effe fic? ΛΥΧΝΙ, ΣΥ δ' ἐκ πεδίου ῥόθιόν τ' ἀπόεργε χάλαζαν Ἡμετέρου, καὶ κῆρας ὅσαι στιχόωσιν ἐπ' ἀγρούς· Καὶ σὲ γὰρ ἀθανάτων φιλέει νόος. — MS. Parif. habet ΑΥΧΝΗΣ. Huiusmodi autem Apoftropha nofter alibi etiam vtitur, nec fine arte, varietatis fcilicet gratia.

Λύχνι, σὺ δ᾽ ἐκ πεδίου ῥόθιόν τ᾽ ἀπόεργε χάλαζαν
ἡμετέρου, καὶ κῆρας, ὅσαι στιχόωσιν ἐπ᾽ ἀγρούς.
καί σε γὰρ ἀθανάτων φιλέει νόος, ἐκ δ᾽ ἄρα βωμῶν,
ἠΰτε περ κρύσταλλος, ἄνευ πυρὸς ἐκ φλόγα πέμπεις·
ἐν δέ σοι ἀντίπαλον κεῖται μένος· ὁππότε δὴ πῦρ
νηδὺν ἀμφιέσῃσιν ἐνιπλείοιο λέβητος,

268. αὔχμης δ᾽ ἐκ πεδίου vulgo. αὔχνης δ᾽ ἐκ Parif. A I. ῥοθίων ἀπόεργε vulgo. χάβαζαν A I. χάβαζαν etiam feruatum a Steph. V. Not. 272. μὴ πῦρ A I. Parif. 273. ἀμφιέσῃ ἔνισε πλείοιο Gefneri ed. ἐνὶ δὲ caeterae.

V. infra ver. 341. 488. 749. TYR. Koenius ad Greg. Cor. p. 35. ita hos verfus emendat: καί οἱ καρφαλέας νεφέλαι κορέσουσιν ἀρούρας· Ἠδὲ καὶ αὐχμηρῇσιν ἄγοις πολὺν ὄμβρον ἀρούραις, poftremo verfu poetam ratus alloquutum effe cum fequentibus vfl. ipfum lapidem. Non in v. 266. vt putat Tyrwhittus, fed in v. 267. vitium latet. Scripfit enim poeta ἠδὲ γὰρ αὐχμηρῇσιν ἄγει πολὺν ὄμβρον ἀρούραις. Ita planus eft fenfus. Cum iafpide, inquit, fi quis deos adeat, ficcis agris nubes mittent. Haec enim vis eft huius lapidis, vt imbrem cieat.

268. Non dubito, quin dederit poeta Αὐχμὰς δ᾽ ἐκ πεδίου, ῥόθιόν τ᾽ ἀπόεργε χάλαζαν. Poeta, vt folet, conuertit fe ad gemmam ipfam. Χάβαζα, nihili nomen, feftinatione tantum praeteruifum et relictum in Stephaniana. Vnde χάλαζαν acceperit Efchenbachius, non dixerim. Sed quid fibi vult interpretatio huius verfus ab illo data vel retenta: *Tu vero et ficcitatis et pluuiofarum grandinum ex agro auerrunces Noftro etc.* GESN.

268. Vid. 1, 7. [176] GESN.

270. Ῥόθιον κυρίως τὸ κῦμα. Schol. MS. Parif. TYR.

273. Quid fibi velit hic ἐνὶ δὲ, nemo temere dixerit. Sine fraude fuerit, nulla mutata litera dedifle ἔνιδε, *ecce!* Quinque locis ab Aemilio Porto in Lexico Dorico adductis ἤνιδε nihil aliud videtur effe quam Imperatiuus verbi ἐνείδω. Decepit Portum, quod ἠνὶ etiam folum, forte apocopatum, eft *ecce.* GESN.

273. Commentum hoc, pauci, opinor, probabunt. Simplicius eft ἐνιπλείοιο coniunctim accipere (vt fupra ver. 190. ἐνίπλεον), et δὲ interpofitum

ψυχρὸν ἐπειγομένοιο πυρὸς μένει ἔνδοθεν ὕδωρ.
εἰ δέ τις ἐν ψυχρῇσι λίποι κονίῃσι λέβητα,
παφλάζει κρατεροῖο κυκωμένου ἔνδοθι χαλκοῦ.

Ἐσθλοὶ δ' αὖτ' ἐπὶ τοῖσι καὶ ὑαλοειδέες εἶναι
κλείονται θνητοῖσι θυηπολίῃσι τόπαζοι.

Φημὶ δέ τοι τέρπειν καὶ ὀπάλλιον οὐρανίωνας
ἀγλαόν, ἱμερτοῦ τέρενα χρόα παιδὸς ἔχοντα·
καί ἑ καὶ ὀφθαλμοῖσιν ἀοσσητῆρα τετύχθαι.

Καὶ πίτυος δάκρυσσι λίθου μένος ὀψιανοῖο,
καὶ σμύρνην μίσγειν εὐώδεα, καὶ φολίδεσσιν

274. *ἐπειγομένοιο προσμίμνει* vulgo. 275. *ψυχροῖσι* Ald. 278. *θυηπολίοισι* Parif. Ald. Dinn. p. 755. 279. Dinn. p. 583. interpungit: *οὐρανίωνας, ἀγλαὸν ἱμερτοῦ* etc. *ἱμερτοῖο* Ald. 282. *δάκρυσι* vulgo. *δάκρυσιν* Ald. *λιθόμενον* vulgo. *λίθου μένος ὑψικόμοιο* coni. Bernard. ad Tho. Mag. p. 198, b. 283. *σμύρνη σμίσγειν* Parif. Ald.

quafi *δὴ* reddere: *et quidem pleni lebetis.* TYR. Non minus barbara haec Gefneriano commento. V. Slothouwerus in Actis Soc. Trai. vol. III. p. 158. *ὕδεος πλείοιο* coniicit, parum eleganter.

274. Nefcio ex qua *metricorum difciplina* verfum hunc *fanabilem* exiftimauerit Gefnerus. Procliue erat reponere *ἐπειγομένου*. Sed vt tam fenfui quam metro medela afferatur, legendum eft, opinor, *ψυχρὸν ἐπειγομένοιο πυρὸς μένει ἔνδοθεν ὕδωρ.* TYR. Refpicit Tyrwhittus notam Gefneri ad v. 209. Eodem modo hunc verfum emendauit V. Slothouwerus l. l. Comparare operae pretium eft Homerum, vnde haufta funt haec, Iliad. XXI. 362 *ὡς δὲ λέβης ζεῖ ἔνδον, ἐπειγόμενος πυρὶ πολλῷ.*

279. Non de folo Opallio hic agi, fed alias quoque laudari gemmas, apparet. Eadem ratio eft 10, 32. GESN.

280. Plin. 37, 5 f. 22 *Paederota propter eximiam gratiam vocarunt plerique Opalum.* GESN.

282. *Πίτυος δάκρυσι λιθόμενον* intelligam fuccinum, et porro *ὀψιανὸν* illam f. lapidem f. gemmam, de qua eft locus Arria. Periplo Maris Erythr. mox ab initio p. 3 Geogr. Hudf. de

ἀργυφέσιν λεπιδωτὸν ἀποςίλβοντα κελεύω.
αὐτίκα γάρ δώσυσι θεοπροπίας ἀγαθῶν τε
ἐσσομένων, λυγρῶν τε· καὶ εἴσεαι ἅσσ' ἐθέλησθα.
καὶ νεύρων ἀλεγεινὰ πάθη λεπιδωτὸς ἀμύνει.

Δοιὼ δ' Ἠελίυ χρυσότριχε λᾶε πέλονται,
ἄμφω θεσπεσίω· θάμβος δέ τοι ἔσσετ' ἰδόντι.
ἀμφοτέροις ἀκτῖνες ἐτήτυμοι ἐμπεφύασιν,
ὀρθαί, λαμπετόωσαι· ἰδεῖν γε μὲν οἷον ἔθειραι,

284. ἀργιφέσσιν A I. ἀποςείχοντα Parif. 285. γάρ τοι A I. Parif. 286. F. ἅσσ' ἐθέλησθα. GESN. ἅσσε θέλησθα volgo.

insulis Aethiopiae, et alius ex auctore inedito de lapidibus, quem citat Salmaf. ad Soli. p. 64. a F. Ὀψιανὸς λίθος — ὃς καὶ πίσσα καλεῖται διὰ τὸ προστριβόμενον αὐτὸν ὀσμὴν ποεῖν πίσσης. Vterque fcriptor ex arenis profundis ait erui. Igitur non emendandus eft locus, quod placuit Cl. Bernardo ad Thomam M. p. 198, b, fed interpretandus, vt oftendi. GESN.

282. Λίθυ μένος ὑψικόμοιο placebat Bernardo; ex quibus λίθυ μένος omnino amplectendum iudico; ὑψικόμοιο non item. Quin etiam pro δάκρυσι fcribendum arbitror δακρύεσσι vel δακρύοισι, cum fecundam in δάκρυσι produci poffe vix credam. TYR. Δακρύοισι etiam Musgravius.

284. Plin. 37, 5 f. 62 *Squamas* pifcium varias coloribus imitatur. GESN.

286. Quid fit ἅσσε θέλησθα, non temere quis dixerit. Ἅσσ' (ἅσσα) ἐθέλησθα eft Iλ. A, 554. GESN.

286. ἅσσ' ἐθέλησθα in textu repofui. TYR.

288. Sermo eft de gemmis fuccini fimilitudinem habentibus: quid fi radios et ftridorem electricum intelligit? Illam exaggerationem poetae facilius ignofcet, qui quorundam virorum doctorum enthufiafmos in electricis Phaenomenis enarrandis non ignorauerit. Quid quidem ῥοῖζος φωτὸς v. 19 queat fignificare aliud, non video. Et quod v. 10 *Solis gemmas* dicit, quod electro proprium, cuius ipfum nomen ab Sole deriuatum ([illegible] Plin. 37, 2) fabulam a Phaethonte duci, notum eft. Si h. l. confideraffem, cum fcriberem praelectionem de electro in Comm. Soc. Gott. T. 3, maiori de fono illo electrico cum fiducia dicturus eram, et de ipfis fcintillis, radiis, capillamentis electricis, nec meram halucinationem adpellaffem p. 112. GESN.

288. *Epitome.* Λίθος ΧΡΥΣΟΘΡΙΞ, ὁ καὶ τοῦ Ἡλίου κα-

εἶδος δέ σφι λίθων ἄλλων. τὸν μέν τε νοήσεις
κρύσαλλον γενεήν· ὃ δὲ χρυσολίθῳ δέμας ἄντην
εἴκελος εἰσιδέειν· εἰ δ' οὐκ ἔχεν οὐδ' ὅγ' ἐθείρας,
χρυσόλιθός κεν ἔην· ἀτὰρ ἐσθλὼ φημὶ τετύχθαι.
ἐν γάρ σφιν μέγα δή τι φερέσβιος ἔμβαλε πνεῦμα
Ἥλιος, ῥέζειν ἐρικυδέας αὐτίκα φῶτας,
σεμνοτέρους τ' ἰδέειν· καί τοι σέβας ἔσσεται αὐτῶν.

292. ἄλλο. τὸ μέν τε vulgo. ἄλλο, τὸν μέν τε Ald. κενεήν vulgo. 294. ἴκελος A I. 295. τετεύχθαι Iunt. 297. ῥοῖζον ἐρικυδέος αὐτίκα φωτὸς vulgo et Dinn. p. 806.

λύμενος· διπλοῦς οὗτος τὸ εἶδος· ὁ μὲν ἐοικὼς Κρυστάλλῳ, πλὴν ὅσον καθάπερ ἀκτῖνές τινες, ἢ τρίχες, αὐτῷ ἐμπεφύκασι· ὁ δὲ τῷ χρυσολίθῳ κατὰ πᾶν ὅμοιος, πλὴν ὅσον καὶ αὐτῷ, καθάπερ ἀκτῖνες, αἱ τρίχες περιαυγάζονται· διὸ καὶ οἱ μὲν ἀπὸ τῶν τριχῶν αὐτῷ χρυσότριχας ὠνόμασαν· οἱ δὲ ἀπὸ τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων ἡλίου λίθους· φορούμενοι δὲ οὗτοι, φασίν, εὐπρεπεστέρους καὶ σεμνοτέρους τοὺς ἀνθρώπους ποιοῦσι, καὶ παρὰ πᾶσιν αἰδοῦς ἀξίους. Quae vltima suspiciones nostras, ad v. 296, non mediocriter confirmare videantur. TYR.

292. F. λίθων ἔξ'. GESNER. Et sic quidem metrum saluum est. De sensu et syntaxi nimis securus fuisse videtur vir doctissimus. Quale enim est illud τὸ μὲν — ὁ δέ; et quid est Κρύσαλλος κενεή, *Crystallus caua*, quam vocant? Totus locus, nisi multum fallor, ad hanc normam propemodum resingendus est. Εἶδος δέ σφι λίθων ἄλλων· τὸν μέν τε νοήσεις κρύσταλλον γενεήν· ὁ δὲ χρυσολίθῳ δέμας ἄντην εἴκελος εἰσιδέειν. *Species autem est illis lapidum aliorum: hunc quidem senties esse Crystallum* secundum *genus; ille autem Chrysolitho* secundum *corpus, si contra aspicias, similis* est. TYR. Multo deterior Koenii emendatio est ad Greg. Cor. p. 100. λίθων ἄλλων· ὁ μὲν εἴγε νοήσεις, κρύσταλλός κεν ἔην.

296. Vnde collegerit Gesnerus, *sermonem esse de gemmis succini similitudinem habentibus*, plane nescio. Sed neque patet, de quibus gemmis sermo est. *De stridore electrico* ne somniasse quidem poetam nostrum, quouis pignore contenderem. Phrasin illam, ῥοῖζος φωτός, quae huic commento ansam praebuit, omnino adulterinam iudico. Totum denique locum sic constituendum et in-

αἶψα γὰρ ἡρώων σφιν ἐπέρχεται εἶδος ἀγαυόν,
οἵ κε θεοῦ μέγα δῶρον ἐπιςαμένως φορέωσιν.

Τόλμα δ' ἀθανάτους καὶ ἐνηέϊ μειλίσσε-
σθαι

300. οὔτε et φορέωσι vulgo. 301. 302. κειλίσσ. A I. Post μειλίσσεσθαι vulgo plene interpungitur, et versui 302. praefigitur titulus: X. ΜΑΓΝΗΤΙΣ.

terpretandum esse suspicor. Ἐν γάρ σφιν μέγα δή τι φερέσβιος ἔμβαλε πνεῦμα Ἥλιος, ῥέζον ἐρικυδέας αὐτίκα φῶτας, σεμνοτέρους τ' ἰδέειν· καί τοι σέβας ἔσσεται αὐτῶν. *Illis enim magnum quendam spiritum indidit vitae auctor Sol, reddentem homines statim valde — honoratos et augustiores visu; et tibi reuerentia erit eorum.* TYR. Ῥέζειν ἐρικυδέας αὐτίκα φῶτας Musgrauius. Id metri caussa praeferendum fuit. Caeterum vide ad v. 288.

299. De scalptura facili harum gemmarum intelligo. Videmus hodieque plena beatiorum Musea talibus artificiis. De statua ex electro Augusto posita Olympiae, Pausa. Eliac. pr. s. 5, 12 vid. prael. cit. p. 112.

GESN.

299. (300) Qui in superioribus meecum sentiunt, nota hae facile carere possunt. Tantum moneo in versu sequente οἵ τε reddi debere *Qui*, non *Et hi*. TYR. Seruabat enim Tyrwhittus vulgatam lectionem, οὔτε θεοῦ μέγα δῶρον ἐπιςαμένως φορέωσι. At οὔτε etsi plerumque reddi debet *qui*, pariter atque οἵ, multum tamen ab hoc differt. Ὅστε notioni, quae iam definita esse debet, aliud quid addit, quod ad ipsam notionem non est necessarium: δικασπόλοι, οἵτε θέμιστας πρὸς Διὸς εἰρύαται· ἐπεὶ οὐχ ἱερήϊον οὔτε βοείην ἀρνύσθην, ἅτε ποσσὶν ἀέθλια γίγνεται ἀνδρῶν. Sic etiam alia, vt ἔνθα τε. Κρουνὼ δ' ἵκανον καλλιρρόω, ἔνθα τε πηγαὶ δοιαὶ ἀναΐσσουσι Σκαμάνδρου δινήεντος. Ita Homerus, non ἔνθα δέ, dedit. Ipsam vero notionem definitione constituere, id ab his pronominibus atque aduerbiis alienum est, nec poterat dicere Homerus: τῷ πείσεαι, ὅστε ἀρίστην βουλὴν βουλεύσῃ. Ita hoc in loco οὔτε Graeci sermonis natura postularet ad ἡρώων referri. Quare noli dubitare, quin poeta scripserit οἵ κε φορέωσιν, vt Homerus, ὅσκεν ἀρίστην βουλὴν βουλεύσῃ.

301. Quid sibi hic versus h. l. velit, non expeditum est docere. Breue et interpreti commodum, accusare corruptionis, absurditatis, suppositionis, quae non assequare. Sed interdum tamen et δύσκολα τὰ καλά. Videamus, an non τὸ ἐνηὲς sit idem quod ἐνήεια Ιλ. P. 670, vbi paruus Schol. exponit πρᾳότητα. Deinde infinitum μειλίσσεσθαι

Μαγνήσσῃ, τήν τ' ἔξοχ' ἐφίλατο θούριος Ἄρης,
οὕνεκεν, ὁππότε κεν πελάσῃ πολιοῖο σιδήρου,
ἠΰτε παρθενικὴ ἀγανόφρονα χερσὶν ἑλοῦσα
ἠΐθεον στέρνῳ προσπτύσσεται ἱμερόεντι,

302. Μαγνῆτιν δ' ἔξοχ' ἐφίλησεν vulgo. 303. πελάσσοι vulgo. 304. παρθενικῇ Dinner. p. 617. γλαγόφρονι vulgo.

imperatiuo modo accipiam, et totum locum ita explicem, Audendo pariter ac concedendo, fiducia atque obsequio DI aeque placantur: vt non modo gemmae durae et saxa imagines Deorum et heroum recipiunt, sed etiam, et facilius quidem, molles. GESN.

301. 302. Frustra in versu primo explicando laborat Gesnerus, frustra etiam in altero emendando H. Stephanus, cum non viderint duos versus inter se connexos esse. Et hoc quidem certissimum duco. In versu posteriore, pro variis Magnetis nominibus, variae sese offerunt emendandi viae. Mihi haec satis tuta videtur. Τόλμα δ' ἀθανάτους καὶ ἐνηέϊ μειλίσσεσθαι Μαγνήσσῃ· τὴν δ' ἔξοχ' ἐφίλατο θούριος Ἄρης, — *Aude etiam Deos placare leni* (i. e. lenitatem conciliante) *Magnete. Hunc autem maxime amat impetuosus Mars.* — Possumus scribere Μαγνήτῃ· τὸν δ', vel etiam Μαγνῆτι· τὸν δ'. sed praetuli Μαγνήσσῃ, quia eadem voce noster infra vtitur, ver. 320. Tzetzes etiam, a Gesnero citatus, lapidem hunc appellat Μάγνησσαν, quae forte verior est scribendi ratio. TYR. Etiam Musgrauius, praecedente versu cum hoc coniuncto, Μαγνήσσῃ· τὴν δ' ἔξοχ' ἐφίλατο emendauit. Μειλίσσεσθαι ex imperatiuo τόλμα pendere vidit etiam Koenius ad Greg. Cor. p. 199.

302. Citans h. l. Tzetzes 4. 403 Ἥνπερ (Μαγνήτιδος) ἐν λιθικοῖς ἔγραψε τὰς δυνάμεις. GESN.

302. Μαγνῆτις] Non stat hic versus; staret autem ita legendo, ἔξοχα μαγνῆτιν φίλησεν θούριος ἄρης. neque tamen affirmare ausim ita scriptum a poeta fuisse. H. STEPH.

302. *Epitome.* Λίθος ΜΑΓΝΗΣ, ὁ καὶ ΜΑΓΝΗΤΗΣ. Caetera, fere omnia, legi possunt inter *Notha* Dioscoridis, p. 476. TYR.

304. An prima in γλαγόφρονι produci possit, dubito. Eundem sensum daret γλαγερόφρονι. TYR. Neque omnino hoc epitheton placet, et multo minus ad στέρνῳ relatum, praesertim quum hoc habeat aliud epitheton. Quare Musgrauii et facilem et elegantem emendationem, ἀγανόφρονα, praetuli. Μαλακόφρων coniecit Ruhnkenius in Bibl. crit. P. VIII. p. 92. e v. 35.

ὥς ἤγ' ἁρπάζουσα ποτὶ σφέτερον δέμας αἱρεῖ,
καὶ πάλιν οὐκ ἐθέλει μεθέμεν πολεμιστὰ σίδηρον.
ἤτοι μέν μιν φασὶ καὶ Ἠελίοιο πέλεσθαι
ἀμφίπολον κούρης, ὅτε κεν θέλγητρα παλύνῃ·
καί μιν ὑπερθύμοιο τεκεκτόνος Αἰήταο
κύδηνεν κούρη πολυμήχανος. αὐτὰρ ἔγωγε
σῆς ἀλόχου κέλομαί σε δαήμεναι, εἰ ἔθεν ἁγνὸν
ἀνδρὸς ἀπ' ἀλλοτρίοιο λέχος καὶ σῶμα φυλάσσει.

306. δέμας αἰεὶ vulgo. 309. παλύνοι vulgo. 310. ὑπέρθυμός γε τεκεκτόνος vulgo. F. ὑπερθύμους. GESN. ὑπερθύμοιο τεκεκτόνος Dinnerus p. 31. 313. δῶμα φυλάσσοι vulgo.

306. Αἱρεῖ emendatio eſt Musgrauii.

307. Hanc formam accuſatiui in α ſimilibus exemplis probauit Caſaub. Lectt. Theocritt. c. 10. vid. Argon. 1248. GESN.

307. Quae Caſaubonus ad rem facientia attulit, praeter hunc locum nihil eſt, niſi Argon. 1256. ἠχέτα πορθμόν, et Arati ἱππότα φηρός, Phaen. 664. vbi Theon: παρὰ τὸ Ὁμηρικὸν ἔθος. τῷ γὰρ ἱππότα ἀντὶ εὐθείας ἐχρήσατο ὁ ποιητής· οὗτος δὲ ἀντὶ γενικῆς. Adde Etymol. M. p. 585, 4. ἡ αἰτιατικὴ τὸν μητιέτην, καὶ μητίετα κατὰ μεταπλασμόν. προπαροξύνεται· αἱ γὰρ κατὰ μεταπλασμὸν εἰς α αἰτιατικαί, μὴ ἀπὸ ἡγουμένης γενικῆς ἢ δοτικῆς εἰς α μεταπλασθεῖσαι (ὡς τὸ ἱππότης, ἱππότου, ἱππότα· προμετεπλάσθη γάρ· ὑπὲρ δύο συλλαβάς, διὰ τὸ λίτα) προπαροξύνονται· οἷον εὔτροχον, εὔτροχα· ἁλίτροχον, ἁλίτροχα. ἡ κλητικὴ μητίετα· καὶ ὤφειλεν εἶναι μητιέτα, ἀπὸ τῆς μητιέτης εὐθείας· κανὼν γάρ ἐστιν ὁ λέγων, ὅτι τὰ εἰς ης ἰσοσύλλαβα, εἰ τὸ τ ἔχει, εἰς α ποιοῦσι τὴν κλητικήν. ἀλλ' ἔτι κανών, ὅτι πᾶσα πτῶσις συνεμπίπτουσα ἑτέρᾳ πτώσει τὸν αὐτὸν τόνον ἀναδέχεται. τούτου χάριν καὶ ἡ κλητικὴ τὸν αὐτὸν τόνον ἐφύλαξε τῆς αἰτιατικῆς· καὶ ἡ εὐθεῖα πάλιν τῇ αἰτιατικῇ ὡμοφώνησε. Manifeſto hic ſpectauit Arati locum.

310. Τεκεκτόνος, ἡ τὰ τέκνα φονεύσασα τὰ ἑαυτῆς. Schol. MS. Pariſ. Coniecturam Geſneri in textum recepi pro vulgato ὑπέρθυμος. TYR. At multo praeſtantior, et ſine dubio genuina lectio eſt, quam ex Dinnero dedimus, probatam etiam Schneidero.

313. Elegans ſine dubio coniectura Pierſoni Veriſ. p. 147. Sed illa optime σῶμα cuſtodiet mulier, quae cupidos iuuenes ne in δῶμα quidem admittit. GESN.

ἐς γάρ μιν κομίσας, ὑπὸ δέμνια κάτθεο λάθρη,
χείλεσιν ἀείδων θελξίμβροτον ἀτρέμας ᾠδήν·
ἡ δὲ κατακνώσσουσα καὶ ἡδέϊ περ μάλ' ἐν ὕπνῳ,
ἀμφί σε χεῖρ' ὀρέγουσα ποτιπτύσσειν μενεαίνει·
εἰ δέ ἑ μαχλοσύνῃσιν ἐλαύνει δῖ' Ἀφροδίτη,
ὑψόθεν ἐς γαῖαν τετανύσσεται ἐκπροπεσοῦσα.
καὶ δοιὼ Μάγνησσαν ἀδελφειὼ φορεόντων,
θυμὸν ἀπειρεσίης φυγέειν ἔριδος ποθέοντε.
καὶ λαὸς ἀγορῆνδε συναγρομένους ἐπὶ καλῇ
θέλξεις, ἐν στήθεσσιν ἄγων μελιηδέα πειθώ.
καί τοι πολλά κεν ἄλλα δυνησόμενος καταλέξαι
θέσκελα τοῖο λίθοιο, τί τοι πλέον οὐρανιώνων
φθέγξομαι, ὧν ἦγ' αἶψα καὶ ὑψόθι περ μάλ'
ἐόντων

314. Vulgo post δέμνια comma est. 320. μάγνησαν vulgo. 322. ὀπὶ καρῇ A I. 324. καταλέξω Paris. καταλύξω A I. 325. τί πλέον vulgo. F. τίη πλέον. G E S N. 326. φθέγγομαι, ὧν αἶψα

313. Nihil nisi argutatur Gesnerus, qui non modo non repudiare verissimam Piersoni coniecturam, sed, nisi ille eam fecisset, ipse facere debebat.

325. Θέσκελα] Post θέσκελα non debuit poni interpunctio. Quum autem imperfectus sit hic versus, nihil ad illum explendum commodius reperio quam si post τί addamus καὶ, vt sit τί καὶ πλέον. sed non placet φθέγγομαι, idque in futurum φθέγξομαι mutandum esse crediderim. Hic enim est (ni fallor) totius huius loci sensus, *Et quum alia multa lapidis huius miracula recensere tibi possim, quid vltra coelestes progrediar? quorum licet altissimas sedes incolentium, hic lapis mentem flectit et allicit, ita vt primo quoque tempore desiderio tuo satisfaciant, non secus ac si parentes tui essent.* Sed illa verba τί καὶ πλέον οὐρανιώνων φθέγξομαι, fateor me ad verbum non vertere, quod quum ad verbum sonent: *Quid amplius vel vlterius coelestibus dicam*, hoc tamen significent, *Si commemorauero, quanta sit eius apud ipsos etiam deos autoritas*, (vel *quantum eius erga deos robur*) addendum ne quicquam fuerit? H. STEPH.

325. Rectius fortasse Gesnerus, τίη πλέον. In versu sequente malim φθέγγωμαι. TYR. Nec τίη probari potest, quod

ἤτοι ἐπιγνάμπτει καὶ ἐφέλκεται, ὄφρα κε σεῖο
ὦκα μάλ᾽, ὥστε τοκῆες, ἐέλδωρ ἐκτελέσωσιν.
ἀλλ᾽ ἤτοι τάδε μὲν καὶ ἐπαυτίκα πειρηθῆναι
πάντα μάλ᾽, ὅσσ᾽ ἀγόρευσα, παρέσσεται, εἴ κ᾽ ἐπὶ βωμὸν
ἔλθωμεν. καὶ γάρ τοι ἐπισπόμενός μοι ὅγ᾽ ἀνὴρ
ὤμοισιν κρατεροῖσι λίθων φέρει αἰόλον ὕλην.

Νῦν δ᾽ ἐπεὶ ἀτραπιτοῖο πολὺ πλέον ἄμμι λέλειπται,
σεῖο δέ τοι κλονέει κραδίην μέγα δέργμα δράκοντος,
μάνθανε καὶ δολιχῶν ὄφεων μὴ δειδέμεν ἰούς.

vulgo. 331. καὶ γάρ μοι vulgo. 332. κρατεροῖσιν ἰὼν φέροι vulgo. ἰὼν Ald. F. φέρει. GESN. 335. δειέμεν vulgo.

cur, non *quid* significat, nec φθέγγωμαι, etiam si τῶν deinde scribatur, numeros praebet elegantes. Itaque post τί addidi τοί, quod ob soni et scripturae similitudinem interierat. Deinde, recepto Stephani φθέγξομαι, post ὧν adieci ἤγε, quod nihil offensionis; habet, licet τοῖο λίθοιο praecesserit. Nam sic etiam alibi, vt v. 267.

331. Ἔλθωμεν] Pronominis μοι geminatio in hoc versu orta est ex alia quapiam depravatione mihi occulta, cuius nec proxime sequens versus expers esse videtur. H. STEPH.

331. Pronominis μοὶ geminatio vitari potest mutando prius in τοί. In versu proxime sequente recte vidit Gesnerus scribendum esse φέρει pro φέροι. Sed quid est ἰών; redditur *harum rerum*, qua ratione non video. Reponendum credo — ὤμοισι κρατεροῖσι λίθων φέρει αἰόλον ὕλην. *Humeris validis fert lapidum variam farraginem;* de quibus scilicet experimenta instituantur. TYR.

334. Ingenio Piersoni Verif. p. 50 et haec digna coniectura, et est δεῖμα cum hac relatione v. 49. Sed eam hic tanto minus admiserim, quod δεῖμα, notior vox, non ita inter imperitos librarios elidi potuit ab rariore δέργμα, quam conuersim. Respicit nempe ad ipsam Hypothesin carminis: Orphea perterritum ab illo dracone, a quo diuinitus liberatus est, firmare vult aduersus similes euentus et pericula. GESN.

335. *Pro* δειέμεν, quae vox

τρίψαι γὰρ λεπτὴν ὀφιήτιδα κέκλεο πέτρην,
ἤν ποτέ τις κρατεροῖσι πεπαρμένος ἕλθῃ ὀδοῦσιν,
καί μιν ἐφ' ἕλκεϊ πάσσε· καὶ ἀτρεκὲς ἔσσετ' ὄνειαρ.
σὺν δὲ καὶ ὀστρίτην οἴνῳ λίθον ἐντρίψαντας
ἀκρήτῳ, κέλομαι πίνειν, ὀδυνήφατον εἰδώς.

338. ἕλκει vulgo. 339. Vulgo praefigitur titulus: XI. ΟΣΤΡΙΤΗΣ. Ibid. νῦν δὲ καὶ vulgo. 340. ἄκρητον editi ante Gesn.

nihili est, scribere velim δειδέμεν. TYR.

339. Lemma Ὀστρίτης non pertinet nisi ad v. 1 et 2, in quo ἀκρήτῳ, vino, legendum esse, non potest dubitari. Post v. 2 interposui nouum lemma Ὀφίτης, ipso totidem pene verbis iubente poeta. Quid enim potest aliud velle sibi illud ὁμώνυμε ad ἔχιδναν relatum, si conferas praesertim v. 18 et 119, vbi totidem literis ὀφίτου nomen est, et obserues, apud Tzetzem, diligentissimum τῶν λιθικῶν lectorem, ad Lycophr. 911 haec esse: Φιλοκτήτης κατὰ μὲν τὸν Ὀρφέα ὑπὸ Μαχάονος ἰᾶται τῇ Ὀφιήτιδι πέτρᾳ. Ceterum ex hoc ipso carmine discimus planissime, σιδηρῖτιν vel σιδηρίτην v. 18. 46. 78 esse eundem qui Ὀφίτης. Nec eundem esse Ὀρείτην dubito v. 113, licet illud etiam suspicari subiret, forte ex scribentis errore demum Ὀρείτη esse ortum. Quam facile confundi enim potuere Φ et P. Sed antiquum oporteat esse errorem, si recte se habeat illud Plin. 37, 10 s. 65 *Oritis et a quibusdam Sideritis vocatur.* Equidem iam deprecatus sum subtiliorem talium disputationem, cum praesertim hic non in ipsa natura rerum, sed in fabulis magicis versetur auctor. Nos poetam et naturae picturam venamur praecipue. Reliquorum si quid vltro se offerat, non aspernamur.

GESN.

339. Pro νῦν omnino reponendum est σύν. Recte autem vidit Gesnerus, de *Ostrite* lapide non agi nisi in versibus 339 et 340. Recte etiam vulgatum ἄκρητον mutauit in ἀκρήτῳ. Quod nouum lemma Ὀφίτης interposuerit post ver. 340. non laudo; nam de lapide *Ophite* vel *Ophietide*, quod idem est, coeptum est agi a v. 336. Male etiam colligit *Ophiten* eundem esse cum Siderite, a quo manifeste distinguitur. Vnicus locus, qui huic opinioni patrocinatur, est infra ver. 355—6. vbi satis constat ὀφείτην mendose scribi pro ὀρείτην, quem eundem esse cum *Siderite* testatur Plinius a Gesnero citatus.

Αὐτοκασιγνήτη πολιῆς καὶ ὁμώνυμ' ἐχίδνης,
ἦ ῥά ποτ' εἰναετῆ λώβην ἀμενηνὸν ἔθηκας
ῥίμφα Φιλοκτήταο, Μαχαονίης ὑπὸ τέχνης.
οὐ μέν πως κείνην Ποιάντιος ἔλπετο θυμῷ
νοῦσον ὑπεκφεύξεσθαι ἀταρτηρήν, ποθέων περ·
ἀλλ' ὅγ' ἀλεξικάκοιο μαθὼν παρὰ πατρὸς ἀρωγὴν,
λᾶαν, ὅτις κ' ἀκέοιτο, βαλὼν ἔπι φάρμακα μηρῷ,
σεῦεν ἐπὶ Τρώεσσιν Ἀλεξάνδροιο φονῆα·
τόν ῥα μεθ' ὑσμίνην ἥκειν ποσὶν ἀρτεμέεσσιν

341. Gesnerus praefixit titulum: ΟΦΙΤΗΣ. Ibid. αὐτοκασιγνήτην editi ante Gesnerum, et Dinn. p. 596. 342. ἦ ῥα vulgo. εἰναέτ' ἰ Ald εἰναέτ' ἢ Dinn. p. 474. 345 ὑπεκφεύξασθαι Dinn. p. 546. 347. ὅτις κε πύθοιτο vulgo. 349. ἀτρεμέεσσιν vulgo.

341. Αὐτοκασιγνήτην] Fortasse inter hunc versum et proxime praecedentem aliquid deest. nam cum ὁμώνυμ' pro ὁμώνυμε videtur legendum αὐτοκασιγνήτη. H. STEPH.

341. Recte repudiauit H. Stephanus vulgatam lectionem Αὐτοκασιγνήτην. Nihil autem deesse arbitror. TYR.

342. Ἢ ῥά ποτ'. Malim Ἦ ῥά ποτ'. *Certe quidem aliquando.* TYR.

347. Λᾶαν] Melius fortasse legeretur ὅ τίς κε πύθοιτο, includendo etiam parenthesi haec verba. H. STEPH.

347. Malim (ὅ τίς κε πίθοιτο;) *quod quis credat?* TYR. At id dici debuisset, ὅ τίς κεν πεπίθοιτο; Nam πιθέσθαι est *obedire*, non *credere*. Quamquam quid omnino sibi vult talis quaestio, qua, mea quidem sententia, nihil fingi potest ineptius. Quid enim? Nonne plurima, quae in hoc libello traduntur de lapidibus, ad vim eorum medicam spectant? Quare mirum, immo absonum est, de vno lapide hoc incredibile perhiberi, quod de plerisque aliis sine miratione narratur. Quae quum ita sint, id, quod maxime, immo vnice hic dici debebat, reposui, ὅτις κ' ἀκέοιτο. Machaon, inquit poeta, a patre Aesculapio nactus auxilium, lapidem, qui medelam afferret, impositis femori medicamentis misit ad Troiam Alexandri occisorem. Caeterum πίθοιτο etiam Musgrauius. Voluit, puto, pariter ac Tyrwhittus, ὅ τίς κε πίθοιτο;

348. Philoctetes interfecit Parin, Apollod. 3, 6 p. 212. Parthen. Erot. c. 4 p. 350. OBSN.

349. Mendum manifestum,

Πριαμίδης Πάρις αὐτὸς, ἀποθνήσκων περ, ἀπίσει.
ἔκτανε δ' ἠπεροπῆα Πάριν Ποιάντιος ἥρως,
κεκλομένου Δαναοῖς· Ἑλένου Τροίηνδε κομίσσαι
λοιγὸν ἀδελφειοῖο μιαιφόνον ἐκ Λήμνοιο.
τῷ γὰρ Ἀπόλλων Φοῖβος ἔχειν λίθον αὐδήεντα
δῶκε, σιδηρείτην νημερτέα· τόν ῥα βροτοῖσιν
ἥνδανεν ἄλλοισιν καλέειν ἔμψυχον ὀρείτην,

350. Πριαμίδης πάρος vulgo. παρὰ πίσει A I. 555. σιδηρῖτιν vulgo. 356. ἄψυχον ὀφείτην vulgo.

ἀτρεμέεσσιν pro ἀρτεμέεσσιν, tam diu ferri non debebat. Hesychium, easdem voces confundentem, castigauit Bentlei. Epist. ad Mill. p. 36. RVHNK. in Bibl. crit. P. VIII. p. 93.

350. Si me audias, scribes: Πριαμίδης Πάρις αὐτός, ἀποθνήσκων περ, ἀπίσει. *Priamides Paris ipse, etiam moriens, vix credidit.* TYR. Sic etiam Koenius ad Greg. Cor. p. 125.

352. Similia Conon 34 p. 274. Tzetz. ad Lycophr. 911 Ἑλένου — αὐτομολήσαντος τοῖς Ἕλλησι, καθ' ἅ φησιν Ὀρφεύς τε καὶ Τρυφιόδωρος. Et ad 1048 Ὁ δὲ παλαιὸς Ὀρφεὺς καὶ μετὰ θάνατον Εὐρυπύλου ζῶντα παρεισάγει τὸν Μαχάονα, ἰώμενον τὸν Φιλοκτήτην. Cf. ad v. 45. GESN.

355. Credo vtrumque rectum σιδηρῖτιν genere feminino, et alterum σιδηρίτην v. 46 et 75, vt nempe ὁ λίθος et ἡ λίθος. Nam discrimen illud inter τὴν λίθον gemmam, et τὸν λίθον lapidem vulgarem, certe ex hoc ipso libello perpetuum non esse convincitur, vt ecce in hoc ipso loco, λίθον αὐδήεντα etc. GESN.

555. Lapidibus *Ophite*, vel *Ophietide*, et *Ostrite*, praeteritis, Epitomator de *Siderite* haec habet: Λίθος ὁ ΣΙΔΗΡΙΤΗΣ, ὃν καὶ ἐμ   την τινὲς καλοῦσιν· ὠνόμασται καὶ οὗτος ἀπὸ τῆς φύσεως· ἀλλὰ καὶ τῆς κατὰ τὸν τόπον εὑρέσεως· εὑρίσκεται μὲν   ὄρεσιν· ἔστι δὲ τὴν μὲν θέσιν στρογγύλος, ἢ ὡς ὑποστρόγγυλος· τὴν δὲ φύσιν τραχύς, στιβαρός, μελ   , καὶ πυκνός· καὶ πάντοθεν δὲ αὐτὸν περιέχουσιν ἶνες, ὅμοιαι ῥυτίσιν ἢ καὶ γραμμαῖς. Descripsi cum hiatibus, quos Codex manuscriptus exhibet, literis penitus extritis. In secundo et tertio procliue est rescribere ΕΝ ΤΟΙΣ ὄρεσιν, et μελΑΝΟΧΡΟΥΣ. In primo nihil video quod probabilius reponatur quam ἐμΨΥΧΟΝ ΟΡΕΙτην, sicut ipse in Auctoris nostri ver. 356. scribendum conieceram. TYR. Vide ad v. 425.

356. Monui supra ad ver. 336. scribendum esse ὀρείτην, vt recte legitur in ver. 451. Quin et-

γυρόν, ὑποτρηχύν, ϛιβαρόν, μελανόχροα, πυκνόν.
ἀμφὶ δέ μιν κύκλῳ πέρι τ' ἀμφί τε πάντοθεν ἶνες
ἐμφερέες ῥυτίδεσσιν ἐπιγράβδην τανύονται.
ἤματα μὲν τρὶς ἐφ' ἑπτὰ βίην Ἑλένοιο πέπυσμαι
θηλυτέρης τε λέχος φεύγειν καὶ κοινὰ λοετρά,

357. λυγρόν, ὑποτρηχύν, vulgo. 359. ἴκελοι A I. εἴκελοι vulgo. 360. F. τρί'. ΟΚΕΝ.

iam de epitheto ἄψυχον valde dubito. Quid enim singulare, si lapis *vita careat?* Huius autem *Oritis*, siue *Sideritis*, proprietas maxime notabilis erat, quod vitae et vocis *capax esset.* Vide infra ver. 363—381. Malim igitur hic scribere ἔμψυχον ὀρείτην. TYR. Vide Epitom. ad v. 360.

357. Pro λυγρὸν coni. ΛΥΠΡΟΝ Ruhnkenius, Vir Cl. ad Timaei Lexicon, p. 50. Sed Epitomator (qui reddit ΣΤΡΟΓΓΥΛΟΣ, ἢ ΩΣ ΥΠΟΣΤΡΟΓΓΥΛΟΣ) videtur legisse ΓΥΡΟΝ, quod verissimum credo. Sic enim Hesychius in v. ΓΥΡΟΝ. — κυρτόν, ΣΤΡΟΓΓΥΛΟΝ, κυκλοειδῆ. et Suidas. ΓΥΡΟΝ. κυρτόν, ΣΤΡΟΓΓΥΛΟΝ. — *Oritis* GLOBOSA specie. Plin. N. H. XXXVII. 65. TYR. Addit Schneiderus Marbod. 590.

359. Εἴκελοι ῥυτίδεσσιν. Edd. A. I. ἴκελοι. quod metro aeque incommodum est; nisi forte scribendum sit, πάνθ' ἴκελοι. TYR. Ἴκελοι vel εἴκελοι glossa est. Epitome habet ὅμοιαι. Itaque ἐμφερέες reposui. Hesych. ἐμφερές, ὅμοιον. ἐμφερής, ὅμοιος.

360. Nescio cur Gesnerus corrigere voluerit τρί' ἐφ' ἑπτὰ, et vertere *tres supra septem* dies. Numerus, quem tradunt Editt. Vulgg. *ter septem* dierum, nemini, opinor, ad tantum opus nimius videbitur. TYR.

360—404. Haec breuiter transsilit Epitomator. Φασὶ δὲ καὶ μαντικὸν εἶναι, καὶ ΤΙΝΑ νηστεύοντα καὶ καθαίροντα ἑαυτόν, καὶ τοῦτον δὲ αὐτὸν τὸν λίθον καθαροῖς ὕδασιν ἀπονίπτων [l. ἀπονίπτοντα], ἀλλὰ καὶ λευκοῖς λίνοις περιελίττων [l. περιελίττοντα], εἶτα καὶ λύχνους ἀνάπτοντα, ἐξαίφνης ἀκούειν ὡς νεογενοῦς τινὸς βρέφους φωνήν· καὶ πυνθανομένου τινὸς ἀποκρίνεται· ἔπειτα πρὸς τὸ τέλος, καθάπερ ἔμψυχον, ἀποπνέειν· ἀλλὰ ταῦτα μὲν ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΑΙΔΕΣ, ΟΙ ΤΟΙΣ ΚΤΙΣΜΑΣΙ ΛΑΤΡΕΥΕΙΝ ΕΘΕΛΟΝΤΕΣ, ΚΑΙ ΔΑΙΜΟΝΙΩΝ ΦΩΝΩΝ ΑΚΟΥΕΙΝ ΣΠΟΥΔΑΖΟΝΤΕΣ· ὅσα γάρ, φασί, τὰς ῥίζας τῶν βοτανῶν δύνασθαι, τοσαῦτα καὶ τῶν λίθων φύσεις. TYR.

καὶ μίμνειν ἀμίαντον ἐδωδῆς ἐμψύχοιο·
ἀενάῳ δ' ἐνὶ πέτρον ἐχέφρονα πίδακι λούων,
φάρεσιν ἐν μαλακοῖσιν, ἅτε βρέφος, ἀλδήσασκε,
καὶ θεὸν ὣς λιπαροῖσιν ἀρεσσάμενος θυέεσσιν,
λᾶαν ὑπερμενέεσσιν ἀοιδαῖς ἔμπνοον ἔρδεν.
ἐν καθαρῷ δὲ φάος μεγάρῳ λύχνοισιν ἀνάπτων,
χερσὶν ἑαῖς ἀτίταλλε, θεουδέα πέτρον ἀείρας,
μητέρι νήπιον υἱὸν ἐοικὼς ἀγκὰς ἐχούσῃ.
καὶ σὺ δ', ἐπὴν ἐθέλῃς ὄπα δαιμονίην ἐπακοῦσαι,
ὧδ' ἔρδειν, ἵνα θαῦμα μετὰ φρεσὶ σῇσι δαείης·
ὁππότε γάρ μιν πάγχυ κάμῃς ἐνὶ χείρεσι πάλ-
λων,
ἐξαπίνης ὄρσει νεογιλοῦ παιδὸς ἀϋτήν,
μαίης ἐν κόλπῳ κεκληγότος ἀμφὶ γάλακτι.

362. σεμνὸν ἀδίαντον vulgo. 363. ἐπὶ vulgo. πόδακι A I. 364. ἀλδίσασκε A I. ἀλδήσσασκε vulgo. 365. ὡς ἐπ' ἀρῇσιν vulgo. 369. ἐοικὼς δὴ κατεχούσῃ vulgo. 372. πάγχι vulgo. F. πάγχυ. GESN. 373. ὄρσῃ vulgo. F. ὄρσει. GESN. 374. φαίης edd.

362. Rectius forte ἀμίαντον. Sed neque σεμνὸν ſuſpicione caret. TYR. Musgrauius σεμνοῦ θ' coniecit, non eleganter in epico. Quod ego conieceram, μίμνειν, etiam Tiedemanno in mentem veniſſe poſtea vidi. 'Εδίηνε Heſychius quidem ἔβρεχεν, ἐμόλυνεν, interpretatur, ſed dubium eſt, an ἐμόλυνες ad ἐμίηνε ſpectet.

365. Καὶ θεὸν ὣς ἐπ' ἀρῇσιν. Illud ἐπ' tam ſenſui, quam metro incommodum eſt, ſi ἀρῇσιν pro *precibus* accipiatur. Fortaſſe igitur ſcribendum eſt, καὶ θεὸν ὣς ἀρῇσιν ἀρεσσάμενος θυέεσσίν τε. TYR. Praetuli Musgravii emendationem λιπαροῖσιν.

369. Quod vulgo legitur ἐοικὼς δὴ κατεχούσῃ, duplici vitio laborat, inepto vſu particulae δή, et verbo, quod qua hic ratione dicatur, obſcurum eſt. Itaque, vt et res, et ſermonis leges poſtulare videbantur, mutaui.

372. Repoſui πάγχυ pro vulgato πάγχι, et in verſu proximo ὄρσει pro ὄρσῃ, Geſnero monente. TYR.

374. Vnde ſit in verſione Eſchenbachiana *Nutricis in ſinu*, non habeo dicere. Sed nihil dubitaui pro Φαίης reponere Μαίης. Literae initiales verſuum praeter ceteras corruptioni obnoxiae. GESN.

374. Recte ſane. Sed idem etiam vidiſſe, qui verſionem lat-

χρὴ δέ σε τετλη̃ωτι νόῳ ἀκταινέμεν αἰεί,
μή πως ἠπεδανοῖο λυθεὶς ὑπὸ δείματος ἔξω
ἐκ χειρῶν οὔδάσδε βαλών, χόλον αἰνὸν ὀρίνῃς
ἀθανάτων. τόλμα δὲ θεοπροπίην ἐρεείνειν·
πάντα γὰρ ἐξερέει νημερτέα. καί μιν ἔπειτα
πλησίον ὀφθαλμῶν, ὅτε κεν λύσῃς γε, πελάσσας,
δέρκεο· θεσπεσίως γὰρ ἀποψύχοντα νοήσεις.
ὧδε μὲν Ἀτρείδῃσιν ἁλώσιμον ἔφρασε πάτρην
Λαομεδοντιάδης, Φοιβήτορι λᾶϊ πιθήσας.

375. *τετληότι* vulgo. *νόῳ αἰνέμεν* vulgo. *κηδαινέμεν* Bern. ad Thomam Mag. pag. 177, a. 377. *χερὸς* vulgo. *ὀρίνῃ* vulgo. *ὀρίνῃς* Iunt. *ὀρίνῃς* Parif. Ald. 379. *ἐξερέῃ* vulgo. 380. *λυσησι πελάσας* A I. *λύσησι* etiam Parif.

datam dedit, nemini dubium esse potest. TYR.

375. In *τετληότι* penultima licenter producta ob consonantem asperiorem: sic mox 14, 8 [499] prior in *ὀπὸν* producitur. GESN.

375. Penultimam in *τετληότι* produci posse ob sequentem *τ* non credo. De priore in *ὀπὸν* alius erit dicendi locus. Hic profecto rescribere *τετληῶτι*, secundum formam Homero vsitatam in vocibus similibus. Pro *αἰνέμεν*, quod aperte mendosum est, coni. *κηδαινέμεν* Bernard. ad Thomam Mag. p. 177. a. Sed magis placeret *μελεδαινέμεν*, eodem sensu. TYR. *Τετληῶτι* Schraderus Emend. praefat. p. 7. et Musgrauius, afferens Argon. 437. et 1347. De corrupto *αἰνέμεν* equidem probabilius esse existimo, verbum, quo *firmiter tenere*, quam quo *curare*, *cauere*, indicetur, positum esse. Praeterea in tali loco non est mutatio facienda, nisi quae litterarum similitudine sese tueatur. Quare neque *κηραινέμεν*, nec *μελεδαινέμεν* placet. Propius ad AINEMEN accedit AKTAINEMEN. Itaque hoc reposui. Hesychius: *ἀκταίνειν*, *μετεωρίζειν*. Idem: *ἀκταίνουσα*, *τρέμουσα*· *ἢ ἀσφαλῶς κρατοῦσα*. Aeschylus Eum. 36. *ὡς μήτε σωκεῖν, μήτε μ' ἀκταίνειν βάσιν*.

377. *Ὀρίνῃς* est ex MS. Parif. pro vulgato *ὀρίνῃ*. Neque dubium est pro *χερὸς* scribi debere *χειρός*. TYR. Melius Schraderus Emend. praef. p. VII. *χειρῶν*.

382. *Ὧδε μέν*. Malim *τῷδε*, vt coniungatur cum *Φοιβήτορι λᾶϊ*. *Huic lapidi fatidico*; non *terribili*, vt Gesnerus vertit.

383. Laomedontiades Helenus est, proditor ille patriae, de quo modo ad v. 14. GESN.

σοὶ δ' ἔτι καὶ σθένος ἄλλο σιδηρίταο πιφαύσκω·
ἑρπετὰ γὰρ δὴ πάμπαν ὑποτρομέοντι ἔοικας.
σεῖο δ' ἔχεν πολὺ μεῖζον ἀκοίμητόν τε νόσοιο
δεῖμα Φιλοκτήτης, μεμνημένος αἰὲν ἐχίδνης.
τοὔνεκα Πριαμίδαο σαόφρονος οὔποτε νόσφιν
ἤθελεν ἔρχεσθαι, γουνούμενος, ὄφρά τιν' εἴποι
θαλπωρὴν, ἥνπερ ποτ' ἐπὶ χθόνα μητέρα θηρῶν
ἔρχηται, πῶς κεν πολιὸν γένος ἐκπροφύγῃσιν.
τῷ δ' ὅγε Λητοΐδην ἐπέων ἐπιμάρτυρα Φοῖβον
κικλήσκων ἀγόρευε, τὰ δὴ νῦν σοι καταλέξω.

385. ἑρπετῷ et ἔοικε vulgo. 388. Παλαμήδαο omnes, etiam Dinn. p. 610. 389. εὔχεσθαι vulgo. 390. εἴπερ vulgo. 391. ἔρχεται Ald. I.

384. Semper in hoc carmine ob oculos illud habendum, a Theodamante agi cum Orpheo occaſione terroris a ſerpente incuſſi. GESN.

385. Corripienda inter ſcandendum vox, ἑρπτῷ. GESN.

385. Violentum ſane remedium praeſcribit vir doctiſſimus, quo ſcilicet verſus ſine ſenſu conſeruetur. Non dubito ſcribendum eſſe: Ἑρπετὰ γὰρ δὴ πάμπαν ὑποτρομέοντι ἔοικας. *Serpentes enim admodum reformidanti ſimilis es.* Neque ſine artificio haec ingerere ſingitur Theodamas, quibus ſcilicet viam ſibi muniat ad alteram argumenti ſui partem, in qua de lapidum viribus *Theriacis* et *Alexipharmacis* dicturus eſt. Hactenus enim de *Theurgicis* praecipue dixit. TYR. Sic etiam Musgrauius hunc verſum emendauit.

387. Haec infra v. 107. [445] lucem accipient. GESN.

387. Caue credas. Sed neque lucem vllam deſiderant. TYR.

388. Mirum profecto, vnde invectum ſit nomen Παλαμήδαο, reclamante cum maxime metro. Sed coecum plane oportet eſſe, qui ſemel monitus non videt reſcribi debere Πριαμίδαο, i. e. *Heleni*; de quo modo locutus eſt, et cui omnia quae ſequuntur vnice conueniunt. TYR. Πριαμίδαο etiam Musgrauius, Koenius ad Greg. Cor. p. 124. et Schraderus Emend. praefat. p. XI. qui copioſe ibi oeconomiam carminis perſequutus eſt.

389. Quid hic velit εὔχεσθαι, non video; malim ἔρχεσθαι, *vadere, verſari.* TYR.

391. Πολιὸς etiam ferri color Lap. 10, 2. [303] GESN.

Εὖτέ με παῖδ' ἐδίδασκεν Ἀκερσεκόμης ἀγορεύειν
μαντοσύνας, μέγαν ὅρκον ἐκέκλετο πρῶτον ὀμόσσαι,
ψευδέα μήποτε μῦθον ἐνισπεῖν ἀνθρώποισιν.
τοὔνεκεν ἀτρεκέως μάλα τοι ἐρέω τὰ ἕκαστα.
Φράζεο νῦν, ἥρως ἑκατηβόλε, μῦθον ἐμεῖο.
Αὐτὴ γαῖα μέλαινα πολυκλαύτοισι βροτοῖσιν
τίκτει καὶ κακότητα καὶ ἄλγεος ἄλκαρ ἑκάστου·
γαῖα μὲν ἑρπετὰ τίκτε, τέκεν δ' ἐπὶ τοῖσιν ἀρωγήν·
ἐκ γαίης δὲ λίθων πάντων γένος, ἐν δ' ἄρα τοῖσιν
κάρτος ἀπειρέσιον καὶ ποικίλον. ὅσσα δύνανται
ῥίζαι, τόσσα λίθοι. μέγα μὲν σθένος ἔπλετο ῥίζης·
ἀλλὰ λίθου πολὺ μεῖζον· ἐπεὶ μένος ἄφθιτον αἰεὶ
γεινομένῳ μήτηρ καὶ ἀγήραον ἐγγυάλιξεν·
ἡ δὲ καταθνήσκει τε, μινυνθάδιον θαλέθουσα,
καὶ τόσον αὐτῆς κάρτος, ἐφ' ὁππόσον ἔμπνοός ἐστιν·

408. καρπὸς vulgo.

394. Hinc Palamedes loquitur, et v. 60. [398] vt tanto veracior fiat oratio, ipsius Apollinis orationem directe refert a 60—74. [398—412] GESN.

394. Immo vero abhinc Helenus loqui fingitur ad Philocteten; et oratio eius vno tenore procedit vsque ad v. 764. TYR. Sic etiam Schraderus Em. praef. p. XIV.

397. Minime elegantes numeros habet hic versus. Mirum, ni sic maluit poeta scribere: τοὔνεκά σοι τὰ ἕκαστα μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.

404. Ῥίζαι, ῥιζοτομεῖν, ῥιζοτομία a radicibus ad omne genus et partes medicamentosarum plantarum refertur. Ῥιζοτομικὰ veterum sunt hodierna botanice. Notum est, etiam septentrionalium populorum nomina, quibus medicos et medi-

εἰ δέ κ' ἀποπνεύσῃ, τίς ἔτ' ἐλπωρὴ παρὰ νεκρῆς;
ἐν μὲν δὴ βοτάναις ῥίζας λυγρᾶν τε καὶ ἐσθλῶν
δήεις, ἐν δὲ λίθοις ἄτην οὐ ῥεῖά κεν εὕροις,
ἤτοι ὅσαι βοτάναι, τόσσοι λίθοι. Ἀλλὰ σύ γ' ἥρως,
λᾶϊ σιδηρίτῃ πεφυλαγμένος, ἑρπετὰ πάντα
θαρσαλέως, εἰ καί τοι ὁμιλαδὸν ἀντιόωεν,
ἔρχεσθαι διὰ μέσσα, κελαινῆς οὐκ ἀλεγίζων
λώβης. οὐ γὰρ ἔτι σφι θέμις μεμνῆσθαι ὀδόντων,
οὐδ' εἴ κεν στείχοντες ἐνιχρίμπτοιντο πόδεσσιν.
οὐδὲ γὰρ οὐδὲ μένειν περ ἔτι προφανέντα δύνανται,
ἀλλὰ μετὰ σφίσι θάμβος, ἐλαυνομένοισι δ' ὁμοῖα
ἔσσονται. τὰ δὲ καί περ ἐναντίον αἴξαντα,
ἂψ ὀπίσω παλίνορσα μεθερπύζειν μενεαίνει·
καὶ σφίσιν ἐξαπίνης ῥέθος ἵσταται, οὐδέ τι πρόσσω

410. βοτάνας ἦρι λυγρῶν vulgo. 414. ἀντιόωσιν vulgo. 417. F. τείχοντος. GESN. Ita Par. στείχοντες vulgo.

ciniam significari, Artzt, Artzney, ab iis deriuari solere, quae radicem significant. GESN.

408. Κάρτος emendatio est Musgrauii.

409. Vide ad v. 247.

410. V. Slothouwerus quum in Act. Soc. Trai. vol. III. p. 159. duas inutiles coniecturas, ἐν μὲν γὰρ βοτανῶν ἦρι λυγράς τε καὶ ἐσθλάς, et, ἐν μὲν γὰρ βοτάνας ἦρι λυγράς τε καὶ ἐσθλάς, protulisset, tandem paullo meliorem viam ingressus, βοτάναις εἴδη praefert, εἶδος hac significatione dici putans v. 292. et v. 509. Sed vtroque in loco alia est huius vocabuli vis. Ego ῥίζας scripsi, quod satis firmatur v. 404.

412. Hic, abrupta oratione Phoebi et Palamedis adeo, Theiodamas firmare pergit contra serpentium metum Orphea. GESN.

412. De hoc commento facile indicabit lector, qui notam nostram legerit ad v. 394. TYRN.

417. Multo sane στείχοντα viatorem vel venatorem hic cogitare facilius est, quam serpentem. Taceo leges Grammaticas, contra quas sunt in promtu σοφὰ φάρμακα. GESN.

417. Reposui στείχοντος pro

νίσσεται, ἀλλ' ὀρέγοντα πέλας περιμήκεα δειρὴν
γλώσσῃσιν μεμάασι περισσαίνειν, σκύλακες ὥς.
πολλάκι καὶ κατέδαρθε δαφοινῶν ἄγχι δρα-
κόντων

423. νήχεται vulgo.

στείχοντες ex coniectura Gefneri et MS. Parif. TYRR.

423. Pro νήχεται fcribendum fufpicor νίσσεται, quod de ferpente eft apud Nicandrum Theriac. 222. νωθεῖ δ' ἔνθα καὶ ἔνθα διὰ δρυμὰ νίσσεται ὁλκῷ. et vf. 470. οὔρεα μαιμώσσων ἐπινίσσεται ὀκριόεντα. RVHNK. in Bibl. crit. P. VIII. p. 93.

425—467. Haec fic in compendium redacta funt. Πολλάκις δέ ΤΙΣ καὶ ἐν κυνηγεσίοις σχολάζων, καὶ ἐν ἐρήμῳ ἢ ὄρεσι καθεύδειν ἀναγκαζόμενος, μέσον τῶν θανασίμων ὄφεων καὶ σκορπίων, οὐδὲν ἐξ αὐτῶν πείσεται, τοῦτον φερόμενος. καὶ ὀφιοδήκτοις δὲ πᾶσιν ἐπιπασσόμενον, ἀλλὰ καὶ τραύμασι πάντεσσιν, εἴτε ἀπὸ ξιφέων, εἴτε καὶ ἀπὸ ἑτέρων τινῶν αἰτιῶν, ἀλεξιφάρμακον γίνεται. καὶ στείραις δὲ γυναιξὶ περιδεσμευόμενον εὐτοκίαν φασὶ παρέχειν.

Λίθος ΟΦΙΤΗΣ ἝΤΕΡΟΣ. οὗτος ΑΠΟ τῶν [l. ΤΟΥ] ἀντιφαρμάκων [l. ΑΝΤΙΦΑΡΜΑΚΟΝ] εἶναι τῶν ὄφεων ὑπὸ τῶν παλαιῶν ΩΝΟΜΑΣΤΑΙ· καὶ ὀφθαλμοῖς δὲ ἀμβλυώπεσι ὀξυωπίαν παρέχει. καὶ κεφαλαλγίαν παύει. καὶ μυρμηκίαν καθαίρει οὕτως, ὥστε καὶ λεπτὰς ὁμιλίας τὸν φοροῦντα τοῦτον ἀκούειν. δύνασθαι φασι δὲ καὶ τὸν ἀκίνητον πρὸς ἀφροδίσια καὶ ἤλίθιον ὑπὸ τούτου πρὸς κίνησιν καὶ ἐπιθυμίαν ἔρχεσθαι. καὶ θυμιώμενον δὲ ἑρπετὰ πάντα διώκειν, οὐ τὰ πλησίον μόνον, ἀλλὰ καὶ τὰ πόῤῥωθεν ἐκ τῶν φωλεῶν αὐτῶν.

Ex titulo illo, Λίθος ΟΦΙΤΗΣ ἝΤΕΡΟΣ, qui ad ver. 457. referendus eft, contendat forte aliquis Epitomatorem in ver. 356. ΟΦΙΤΗΣ legiffe, adeoque in hiatu, quem notaui ad ver. 355. ΟΦΙΤΗΝ fcripfiffe, non ΟΡΕΙΤΗΝ. Neque id quidem fine aliqua ratione. Ego vero quo minus in hanc fententiam abducar, facit inprimis, quod fupra dixit, l. c. lapidem *Sideriten*, binominem exiftentem, *nomina fua accepiffe* ΑΠΟ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ· ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΤΗΣ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΤΟΠΟΝ ΕΥΡΕΣΕΩΣ· εὑρίσκεται μὲν [ΕΝ ΤΟΙΣ] ΟΡΕΣΙΝ. Primum fcilicet nomen ΣΙΔΗΡΙΤΗΣ, fecundum Epitomatorem, ΑΠΟ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ ductum erat; alterum ΑΠΟ ΤΗΣ ΕΝ ΤΟΙΣ ΟΡΕΣΙΝ ΕΥΡΕΣΕΩΣ, nimirum ΟΡΕΙΤΗΣ. Si ΟΦΙΤΗΝ legiffet, illud certo etymon tum dediffet, quod modo protulit, ΑΠΟ ΤΟΥ ΑΝΤΙΦΑΡΜΑΚΟΝ ΕΙΝΑΙ ΤΩΝ ΟΦΕΩΝ. In.

ἀμφὶ κυνηγεσίῃσι μένων ἐν τάρφεσιν Ἴδης
θηρητὴρ Εὔφορβος, ἀρωγῇ τῇδε πεποιθώς.
δῶκα γὰρ ἀντομένῳ λίθον ἱερόν· οὐδέ ποτ᾽ αὐτῷ
ἐκ μάλα περ πολλῶν ἐλθεῖν κατεναντίον ἔτλη.
τέρπετο δ᾽ Εὐφόρβῳ περικαλλέϊ φέρτατος ἀνδρῶν
αἰχμητὴς Μελάνιππος, ἀνεψιὸς ἐσθλὸς ἐμεῖο,
εἶδος ἀμώμητον, καὶ ἐπ᾽ εἴδεϊ κάρτος ἄρειον
αἰζηοῦ ποθέων δουρικλυτοῦ, εὐπλοκάμοιο.
τοὔνεκα καὶ μετὰ θῆρας ἀλωμένου οὔ ποτε νόσφιν
ἔσθενεν Εὐφόρβοιο μένειν Ἱκετάονος υἱός·
ἀλλ᾽ αἰεὶ λασίοισιν ἐν οὔρεσιν ἀντιθέοιο

428. ἱρὸν Ald. 431. αἰχμητῇ vulgo. 432. εἶδος ἀμώμητος, καὶ εἴδεϊ κάρτος ἀρείων, vulgo. καρπὸς A I. 434. ἀλώμενος vulgo. 435. φέρειν vulgo.

hoc igitur loco vocem ΕΤΕΡΟΣ ab Epitomatore minus proprie positam suspicor, fortasse quia credidit *Ophiten* hunc diuersum fuisse ab illo, qui supra memoratur ver. 336—9. 341—8. Sed de vno eodemque lapide vtrobique agi credibilius est, illic sub persona *Theodamantis*, et hic iterum sub persona *Heleni;* interposita illa (sane poetica) de lapide *Siderite*, seu *Orite*, mythologia. TYR.

431. Quae hinc de Euphorbo et Melanippo dicuntur, ea lucem accipiunt ex Tabella genealogica, quam in principio huius libelli posuimus. GESN.

431. Qui aurem poesi Graecae assuetam habet, statim rescribet, αἰχμητὴς M. TYR.

432. Pessima est V. Slothouweri coniectura in Act. Soc. Trai. vol. III, p. 160. καὶ κάρτος ἢ εἶδος ἀρείων, *robore quam specie praestantior*. Vix, puto, dubitari potest, quin ita, vt correxi, scripserit poeta. Odyss. XVII. 308. ταχὺς ἔσκε θέειν ἐπὶ εἴδεϊ τῷδε. 454. οὐκ ἄρα σοί γ᾽ ἐπὶ εἴδεϊ καὶ φρένες ἦσαν. Κάρτος ἄρειον etiam Schneidero placuit.

434. Malim ἀλωμένου, quod ad Euphorbum referatur. Concursum talem diphthongorum noster non reformidat. V. supra ver. 38. TYR. Hic locus, vna littera mutata, sic expediendus est: οὐ πόδε νόσφι ἔσθενεν Εὐφόρβοιο φέρειν Ἱκετάονος υἱός. RVHNK. in Bibl. crit. P. VIII. p. 93. Magis placet, quod in mentem venit V. Slothouwero in Act. Soc. Trai. vol. III. p. 160. μένειν pro φέρειν.

καγχαλέων κέροιο μετ᾽ ἴχνια σύν τε κύνεσσιν
ἕσπετο σύν θ᾽ ἑτάροις, ἔθελέν τέ οἱ οἶος ἕπεσθαι.
ἦ μέν κέν μιν πολλὰ πατὴρ μενέαινεν ἐρύκειν,
ἀσχαλόων ἑὸν υἷα φίλον θήρεσσι μάχεσθαι.
καὶ Πριάμοιο βίη κεν ἐρήτυεν· οὐδ᾽ ὅγε θυμῷ
πείθετ᾽, ἐπεὶ οὐκ ἐθέλεσκέ ποτ᾽ Εὐφόρβοιο λιπέσθαι.
ῥεῖά γε μὴν ἀέκοντα μέλας ἠρύκακεν ὕδρος,
νέρθεν ὑπὸ κνήμης ὀλεσίμβροτον ἰὸν ἐλάσσας·
τὸν μὲν ἔπειτ᾽ ὀλοὸς πυρετὸς λάβεν, οὕνεκ᾽ ἔμελλεν

438. τέ μιν οἶος vulgo. 439. ἐρύσσειν vulgo. 441. βίη μιν ἐρήτυεν vulgo. 442. πείθετο. τίς κ᾽ ἐθέλεσκε τότ᾽ Εὐφόρβοιο λιπέσθαι; vulgo. ῥεῖά γε μὲν Parif. ῥεῖα γέ μιν Ald. I. 445. τὸν μὲν

439. Ἐρύξαι vel ἐρύκειν coniecit Musgrauius.

441. Μὶν in κὲν mutaui. Si quid e v. 439. repetendum erat, κὲν repeti, non μὶν debuit. Vtitur autem illo κὲν fic, vt fupra monitum ad v. 110.

442. Vulgata lectio, οὐδ᾽ ὅγε θυμῷ πείθετο. τίς κ᾽ ἐθέλεσκε τότ᾽ Εὐφόρβοιο λιπέσθαι; tam eft inepta, vt mirer hucusque fervatam, certe toleratam, a viris doctis fuiffe. Certa eft, quam recepi, emendatio noftra. Ἐπεὶ οὐκ contrahuntur: v. Canter. ad Soph. Philoctet. Adde Hefiod. Scut. Herc. 218. θαῦμα μέγα φράσσασθαι· ἐπεὶ οὐδαμῇ ἐστήρικτο. Sic ibi, non φράσσασθ᾽, legendum. Similiter Iliad. VII. 31. Ἰλίου εὕρωσιν· ἐπεὶ ὥς φίλον ἔπλετο θυμῷ. Ibi Ἰλίου, vt alibi, media et vltima producta eft.

444. V. Indicem in v. ὀλεσίμβροτον.

445. Τὸν μὲν ἔτ᾽ ὢ ὀλοίτερος οὐ λάθεν. Haec corrupta effe nemo dubitet. Pro ὢ coni. Gefnerus ὢν, qua mente non video. Tentabam. τὸν μὲν ἔτι ζώοντ᾽ ἔρος οὐ λάθεν. Sed praeftet fortaffe ἀδυναμίαν fateri. TYR. Τὸν μὲν ΕΤΙ ΛΥΣΣΩΝΘ᾽ ἘΝΟΣ οὐ λάθεν, — vel, pro ἔτι λυσσῶνθ᾽, ἔτ᾽ οἰμώζονθ᾽ — vel ἔτ᾽ οἰδαίνονθ᾽ — vel ἔτ᾽ ὤμ᾽ ἀγῶνθ᾽ — vel, fi in actiuo legatur, ἔτ᾽ ἰλυσπῶνθ᾽. MVSGR. Ego nec Tyrwhitti coniecturam, nec, quae Musgrauius fatis mira excogitauit, intelligere me fateor. Aliam igitur viam ingreffus, ex his τὸν μὲν ΕΤΩΟΛΟΙΣΤΕΡΟΣΟΥ ΛΑΘΕΝ feci τὸν μὲν ΕΠΕΙΤ᾽ ὈΛΟΟΣ ΠΥΡΕΤΟΣ ΛΑΒΕΝ. Vtitur hoc vocabulo nofter infra v.

αὖθι λελείψεσθαι. τό ῥά μιν καὶ μᾶλλον ἔτειρεν.
οἰκτείρων δ' ὀρέγοντα χέρας ποτὶ γούνατ' ἐμεῖο,
αὐτοῦ τοῦδε λίθοιο διατρίψαντα κέλευσα
λεπταλέην ἄχνην ἐπιπασσέμεν ἕλκεϊ λυγρῷ·
καί ῥα μάλ' αὐτίκα φῶτα κραταιὴ κάλλιπε νοῦσος.
τοῖον γαῖα βροτοῖσιν ἀρηγόνα τίκτεν ὀρείτην,
ὅστε καὶ οὐταμένοις ἄκος ἡρώεσσι κομίζει,
καὶ στείρῃσι γυναιξὶ τεκεῖν φίλα τέκνα δίδωσιν.
ποικίλα γὰρ θνητοῖσι θεοὺς ἔρδειν ἀγορεύω.
ὡς καὶ ἑῆς ποτὲ μητρὸς Ἀβαρβαρέης ἐπάκουσας,
ἀνδρῶν εὖ μάλα νοῦσον ἐπισταμένης ἀκέσασθαι,
Βουκολίδης Εὔφορβος ἀγαυοῦ φάσκεν ὀφίτου

ἔτ' ὦ ὀλοώτερος οὐ λάθεν, vulgo. F. ὧν GESN. 447. οἰκτείρω Parif. Ald. I. 452. κομίζειν Ald. I. 455. ἐμῆς vulgo.

628. Melanippo νοῦσος mox tribuitur v. 450.

446. Metuebat, ne poſt nouum vulnus immedicabile relinqueretur a ſociis et amicis, vt prius ob vulnus ex ſagitta Herculis deſtitutus fuerat. GESN.

446. Haec ſcilicet de Melanippo apertiſſime dicuntur, de Philoctete, neſcio quomodo, dici voluit Vir Cl. TYR.

451. Ὀρείτην hunc eſſe σιδηρίτην, manifeſto patet ex v. 75. Vid. No. ad lemma huius capitis. GESN.

455. Ὡς καὶ ἐμῆς ποτὲ μητρὸς A. Hic locus hypotheſi noſtrae aduerſari videatur. Quomodo enim *Helenus* de *Abarbarea*, quaſi *matre ſua*, loqui poſſit? Sed pro ἐμῆς omnino reponendum eſt ἑῆς: vt Helenus iam referre intelligatur, *quae Euphorbus, Bucolionis filius, ex matre ſua Abarbarea audita, memorare ſolebat, de lapide Ophite.* Abarbarea autem, ſecundum Homerum Il. Z. 21. Bucolionis coniux; Euphorbus, ſecundum noſtrum in hoc loco, Abarbareae et Bucolionis filius. Cur autem noſter in hoc loco, ſpreta Homeri auctoritate, vel notum illum Euphorbum, Panthoi et Phrontidis filium, Abarbareae et Bucolioni attribuerit, vel nouum quendam Euphorbum induxerit, mihi non liquet. Nihil eſt in ſuperioribus, quod non Homerico Euphorbo optime conuenit; nihil hic, quod non a vero, vt ita loquar, Bucolionis et Abarbareae filio dici poterat.

φάρμακα, μὴ μένων ὄφεων κατένωπα δύνασθαι,
ἀλλὰ καὶ ὀφθαλμοῖσι φέρειν φάος, ἠδὲ βαρεῖαν
ἐκ κεφαλῆς ἕλκειν ὀδύνην. ἤδη δέ τιν' ἀνδρῶν
οὔασι δηθύνοντα καθήρας ὤπασεν αἶψα
καὶ δὴ καὶ λεπτῆς ἐριήκοον ἔμμεν' ἀοιδῆς.
ἤδη καί τινα φῶτα, χόλῳ χρυσέης Ἀφροδίτης
ἔργα πρὸς ἱμερόεντα γάμων ἀμενηνὸν ἐόντα,
μεμνῆσθαι φιλότητος ἀκεσσάμενος προΐαλλεν.
ἐν πυρὶ δ' εἴ κε βάλῃς μιν, ὀδωδὴν ἐρπετὰ τοῖο
φεύξεται, ὐδ' ἔτι πω μενέει σχεδόν, ὐδ' ἐνὶ χειῇ.

Φεύγει καὶ κνίσσῃσι γαγάτην ὀρνυμένῃσιν,
τείροντα θνητὺς ἐχεπευκέϊ πάντας ἀϋτμῇ.
χροιῇ δ' αἰθαλόεις, πλατύς, ὃ μέγας ἔπλετ' ἰδέσθαι·
καρφαλέῃ δ' ἴκελον πεύκῃ φλόγα δῖαν ὀρίνει.

458. μῦνον vulgo. 460. ἕλκει Parif. Ald. I. 463. χρυσῆς vulgo. 466. βάλοις vulgo. 467. ὐδέ τι Ald. I. ὐδενὶ Ald. I. 468. Vulgo praefigitur titulus: XII. ΓΑΓΑΤΗΣ. 470. δ' omittit Dinn. p. 164. ἔλπετ' vulgo. ἔπλετ' Dinn. p. 164.

Metrum autem Βυκολίδης Αἴσηπος impleret non peius quam Βυκολίδης Εὔφορβος. TYR. Ἐῆς etiam Schraderus in Emend. praefat. p. XV. e Tzetzae Chil. XIII. 574. et I. 228. Εὔφορβος Φροντίδος υἱός, καθ' Ὅμηρον, καὶ Πάνθυ· Ὀρφεὺς Ἀβαρβαρίης δὲ καὶ Βυκολίδην λέγει.

458. Recte Schraderus in Emend. praef. p. X. corrigit μένων. Schneiderus comparauit Plinium XXXVI. 11. de ophite: *duo eius genera: molle candidum, nigricans durum: dicuntur ambo capitis dolores sedare alligati, et serpentium ictus:* et mox: *contra serpentes autem a quibusdam laudatur praecipue ex his, quem tephriam appellant a colore cineris.*

468. Φεύγει κνίσσῃσι, vt versu vlt. ἐλαύνων κνίσσῃσιν. GESN.

470. Pro ἔλπετ' reposui ἔπλετ' ex coniectura H. Stephani. TYR.

471. De hoc versu vid. Salmas. ad Soli. p. 178, b E. GESN.

471. Hunc versum, vti editur, repraesentat Salmasius. Ip-

ἀλλ᾽ ὀλοὸν ποτὶ ῥῖνας ἄγει μένος· ἐδ᾽ ὅγε φῶτας
λήσεται, ὧν κ᾽ ἐθέλοις ἱερὴν ἄπο νοῦσον ἐλέγξαι.
γνάμψει γὰρ σφέας αἶψα χαμαὶ προπρηνέας ἕλκων·
οἳ δ᾽ ἄρ᾽ ἀπὸ σφετέρυ πεπαλαγμένοι ἀφλοισμοῖο
ςρωφῶντ᾽ ἔνθα καὶ ἔνθα κυλινδόμενοι κατὰ γαῖαν.
τοῖσι δὲ χωομένη φρένα τέρπεται, ὁππότ᾽ ἴδῃσιν
πήματα πάσχοντας κεραὴ πόδας ὠκέα Μήνη.

473. λήσεται ὧν καθέλοις Ald. I. λίσσονθ᾽ ὧν καθέλοις Parif. ἐλέγξαι Salm. ad Soli. p. 178. b E. ἐρύξαι vulgo. 475. ἄφαρ οἴμοιο Ald. I. ἀφρισμοῖο ed. Gefn.

fe malim fcribere, καρφαλέη δ᾽ ἴκελος πεύκῃ. TYR.

473. Pro ἐρύξαι coni. ἐλέγξαι Salmafius ad Solin. l. c. Ingeniofe, fi non vere. Ipfum vide. TYR. Attulit Salmafius locum Plinii XXXVI. 34. de gagate: *deprehendit fonticum morbum, et virginitatem, fuffitus:* et Appuleii in Apolog. p. 303. *Quod fi magnum putarem, caducum deiicere, quid opus carmine fuit? cum incenfus gagates lapis, vt apud phyficos lego, pulcre et facile hunc morbum exploret: cuius odore etiam in venalitiis vulgo fanitatem aut morbum venalium experiantur.* Cum his confentiunt, quae hic dicuntur, nec poteft fermo de depellendo morbo effe.

475. Ἄφαρ οἴμοιο hexametrum finire nullo modo poteft: nec, puto, fententiam quisquam tolerabilem exfculpferit. Ἀφρὸς, fpuma, proprium Epilepticorum fymptoma et fignum etc. Verbo venia dignus effe mihi videor, cum lectionem librorum omnium h. e. paucorum immutaui. GESN.

475. Recte quidem; fed non debuit tacere, Salmafium eandem emendationem dudum propofuiffe, l. c. Nam ἀφρασμοῖο, quod ibi legitur, eft per errorem typographi, opinor, pro ἀφρισμοῖο. TYR. Vocabulum ἀφρισμός, ab H. Stephano neglectum, Scottus e Fauorino in v. ἀφλοισμὸς attulit. Habet etiam fcholiaftes Hom. ad Iliad. XV. 607. Quo minus ἀφρισμοῖο reponi debuit, fed ἀφλοισμοῖο. Homerus Iliad. XV. 607. ἀφλοισμὸς δὲ περὶ ςόμα γίγνετο. Hefychius: ἀφλοισμός, ἀφρός. Vide ibi interpp. et Tollium ad Apollonii Lex. p. 182.

477. Malefica hic Diana, venatrix, fagittatrix, gaudet fuppliciis a fe immiffis. Epilepticorum paroxyfmi a Luna h. e.

θηλυτέρη δ' εἴ κεν πολυφάρμακον ἀμφιβεβῶσα
καπνόν, ὑπὸ σπλάγχνοισιν ἀναΐσσοντα δέχηται,
ἀθρόος ἔνδοθεν ὦκα μέλας καταλείβεται ἰχώρ,
ὅστε γυναικείῃ νεάτῃ μίμνων ἐνὶ γαςρὶ
κέκλειςαι. τότε δ' αὖτις ὑπὸ πνοιῇσι λίθοιο
δερκομένη γάνυται οἱ ἄφαρ θολὸν ἐκβλύζοντα
νηδύος. ἐκ γὰρ νοῦσον ἀπειρεσίην ἀλεείνει.
ἄλλά τε πόλλ' ἐπὶ τοῖσι γαγάτην θέσκελα ῥέζειν
οἶδα· σὲ δὲ κνίσσῃσιν ἐλαύνων ἑρπετὰ τέρψει.

Σκορπίε, σεῖο δὲ λᾶαν ὁμώνυμον ἔμμεναι ἥρως
ἀγλαὸς Ὠρίων οὐκ ἔκλυεν· ἦ γάρ, ὀΐω,

480. ἀΐσσοντα vulgo et ap. Dinn. p. 380. 482. γυναικείης Al. 483. κέκληται Al. Parif. αὐτοῖς vulgo. 484. δερκόμενοι γάννυνται ἄφαρ δόλον vulgo. θόλον Gesn. Tyr. 488. Vulgo praefigitur titu-

Diana pendere olim exiſtimati. GESN.

479. Illud ἀμφιβεβυῖα pulchre declaratur ex Ιλ. Α, 37, vbi ἀμφιβέβηκας eſt ex geſtu v. g. patris fumtum, qui puerum vti tutum praeſtet, inter diuaricata genua recipit. GESN.

480. Vt metrum impleatur, ſcribendum ἀπαΐσσονται TYR. Melius Musgrauius et Schraderus Em. praef. p. VIII. ἀναΐσσοντα.

484. Emendatio pulchra et vera propoſita a Bernardo V. C. ad Syneſ. de Febrib. p. 127. Docere poteſt Foeſiana Hippocratis Oeconomia, τὴν θολὸν eſſe proprie atramentum ſepiae; θολερὰ autem dici inprimis de imi ventris humoribus et fecibus turbidis, nigricantibus. Ipſa adeo θολερὰ ἐπιμήνια ſunt apud Hippocratem. Res mihi videbatur manifeſta adeo, vt recipere in contextum Orphei eam, ſiue coniectura eſt, ſiue e MS. emendatio, non dubitarim. GESN.

484. Editt. priores habent δόλον. TYR. Geſnerianae verſionis nullum eſt in Graecis veſtigium. Ea ſic habet: *tunc vero illam ab afflatu lapidis tam facile impuri feces ventris ebullire adſpicientes, gaudent.* Ineptum eſt αὐτόν, (quod quidem Geſnerus ad ἰχῶρ refert) ſequente θολόν. Prauum etiam δερκόμενοι, quod Schneiderus in δερκόμεναι mutabat. Nam et praecedit ſingularis, et ſequitur. Vitioſum etiam γάννυνται, quod γάνυνται

πικρῇσιν τότε γυῖα πεπαρμένος ἀμφ' ὀδύνῃσιν,
μᾶλλον σφωϊτέρων κεν ἔχειν ἐθέλεσκέ μιν ἄςρων.

Οὐδ' ὅγε κορσήεντα λίθον κλύεν, ὅνεκα μιχθεὶς
δριμέος ἐν σκορόδοιο καρήατι, τοξευτῆρα
πευκεδανῶν ὤκιςα βελέμνων σκορπίον εἴργει.
τὸν μὲν ἐγὼ κόρσῃ μάλ' ἐοικότα φημὶ βροτείῃ
παύειν, ὀξυτάτῳ τετριμμένον ἄμμιγα Βάκχῳ,
ἀμφίπολον θανάτοιο κελαινῆς ἀσπίδος ἰόν.
πέτρον δ' ὅς κεν μίξῃ ἐνὶ ῥοδόεντι ἐλαίῳ,
βάψας ἐκ πυρὸς ὀπτόν, ἐναυχενίαις ὀδύνῃσιν

Ios: XIII. ΣΚΟΡΠΙΟΣ. 490. F. πεπαρμένον GESN. Sic Diun. p. 750. sed idem p. 560. πεπαρμένος, vt vulgo. 491. κεν ἐκεῖνα θελεσκέμεν ἄςρων vulgo. 492. Vulgo praefigitur titulus: XIV. ΚΟΡΤΦΩΔΗΣ. ΚΟΡΙΦΩΔΗ A I. 492. κορσιόεντα vulgo. 494. Πευκεδανῶν Bernard. ad Pallad. de Febrib. p. 70. pulchre! GESN. ἠπεδανῶν vulgo. 498. μέτρῳ δ' ὅς κεν μίξειεν ῥοδόεντι vulgo. 499. κάψας A I. Parif. ὀπὸν et ὀδύναισι vulgo.

prima breui esse debebat. Itaque scripsi: τότε δ' αὖτις ὑπὸ πνοιῇσι λίθοιο δερκομένη γάνυται οἱ ἄφαρ θολὸν ἐκβλύζοντα νηδύος.

490. Reposui πεπαρμένον, ex coniectura Gesneri, pro vulgato πεπαρμένος. TYR. At repugnat accusatiuus illi lectioni, quam in sequente versu probat. Caeterum v. Indicem v. πεπαρμένος.

491. Non video, ad quae ἐκεῖνα referri potest. Scribendum suspicor, μᾶλλον σφωϊτέρων κεν ἔχειν ἐθέλεσκέ μιν ἄςρων. *Magis quam sua astra habere illum* (lapidem scil. Scorpium) *voluisset.* TYR. Idem mihi quoque in mentem venerat.

492. Οὐδὲ ὁ αὐτὸς Ὠρίων περὶ τοῦ λίθου ἤκουσεν, ὡς ὠφελεῖ τοὺς σκορπιοδήκτους. Schol. MS. Parif. TYR. Walchius in Antiq. medic. select. diss. VI. pro indice, qui vulgo ponitur, κορυφώδης legi vult κορτοειδής, et pro κορσιόεντα scribi κορσωθέντα, quod criuitum interpretatur. Contra disputat V. D. in Bibl. philolog. Gottingensi vol. II. p. 205 seqq. qui κορσήεντα scribendum censet. Quod verum iudicaui.

494. Certa emendatio Cl. Bernardi. Verbum vtrumque Homericum. Sed ἠπεδανὸς imbecillis, quod hic plane contrarium, πευκεδανὸς mortifer. GESN.

499. In ὀπὸν primam produci propter asperitatem conso-

ἄλκαρ ἄγει· μέλιτος δὲ μετὰ γλυκεροῖο κερασθείς,
ὕδατος ἀτηρὴν ἐλέκει κατὰ γαστέρος ἰλύν,
ἥ τε καταίγδην ὑπὸ νέρτερα νηδύος ἀνδρῶν
δυομένη, φέρει ὄγκον ἀεικέα βεβώνεσσιν.

Ἴσθι δ' ἀμαλδύνειν σκορπήϊα κέντρα δύνασθαι
καὶ Περσηϊάδαο μένος μέγα κεφαλίοιο,

501. *ὕλην* vulgo. 503. *δευομένη* vulgo. 504. Vulgo praefigitur titulus: XV. ΚΟΥΡΑΛΙΟΝ. 505. *καίπερ σηΐδαο* A I. *καὶ Περσηΐδαο* vulgo et Dinn. p. 419.

nantis, iam dictum ad 11, 37. [375] Sed quid ſibi vult *βάψας ἐκ*, vel *ἐκβάπτω*? An *ὀπὸς ἐκ πυρὸς* eſt ſuccus feruens, vt eſt de igne vel ex igni ablatus? Sed forte melior eſt altera lectio *κάψας*, ſumens, glutiens. Mihi N. L. cum nec quis *ὀπὸς* hic ex lapide paretur, videam. GESN.

499. In his miſere corruptis non mirum eſt haeſiſſe Geſnerum. Totum locum ſic fere conſtituendum ſuſpicor. *Πέτρῳ δ' ὅς κεν μίξειεν ῥοδόεντι ἐλαίῳ βάψας ἐκ πύος ὀπόν, αὐχενίαις ὀδύναισι ἄλκαρ ἄγει. Lapidi autem huic ſi quis immiſcuerit roſaceo oleo tinctum ex coloſtro coagulum, colli doloribus remedium affert.* *Πέτρῳ*, opinor, neceſſario repoſui pro *μίτρῳ*. *Πῦος*, Latinis *coloſtrum*, eſt *πρῶτον γάλα*, *primum lac poſt partum cuiuscumque animalis.* Apud Ariſtoph. Σφ. 708, eſt nomen maſculinum, prima ſyllaba producta, ad quam normam hic ſcribendum eſſet *πύου*, ſed recentiores grammatici neutrum vocant. V. Etymol. M. in V. Profecto, ſi prima ſyllaba corripi poſſet, ad vulgatam ſcripturam quam proxime accederet *πύεος*. *Ἐναυχενίαις* mutaui in *αὐχενίαις*, vt verſus ſtaret. TYR.

Ibid. *Ὁ αὐτὸς τὰς ἐν αὐχένι ὀδύνας παύει μιχθεὶς ῥοδελαίῳ καὶ ὀπῷ.* Schol. MS. Pariſ. TYR. Hoc ſcholion firmaret ſane quodammodo Tyrwhitti coniecturam, niſi probabile eſſet, ex corrupta lectione *ὀπὸν* iſtam interpretationem ortam eſſe. Quare praetuli, quod ad ſenſum planius, ad mutationem lenius eſt, *ὀπτόν*, in quod inciderunt Musgrauius et Schraderus in Emend. praef. p. VIII. Sed praeterea *μίτρῳ* non in *πέτρῳ*, verum in *πέτρον*, et *μίξειεν*, etiamſi numeri non admonerent, in *μίξῃ ἐνί*, mutari debuit.

ἠδὲ παλαμναίην ἀνεμώλιον ἀσπίδα θεῖναι.
τόνδε δέ μοι πάντων περιώσιον, ὅσσα φύονται,
Φοῖβος ἀκερσεκόμης φύσιν ἔμμεναι ἐξ ἑτέροιο
μυθεῖτ᾽ εἰς ἕτερον στρωφώμενον εἶδος· ὅ τις τοι
ψεῦδός κεν φαίη· τὸ δ᾽ ἐτήτυμον οἶδα τετύχθαι.

507. τῶδε vulgo. 508. ἀκειρεκόμης vulgo. 509. στρωφώμενος vulgo. F. στρωφωμένῳ. στροφώμενον coni. Steph. GESN. 510. τότ᾽ ἐτήτυμον αἶψα vulgo. Pro αἶψα in A. I. Parif. ἄρα.

501. Ἰλὺν emendatio eſt Schraderi in Emend. praef. p. VIII. et Bernardi in vita Reisk. p. 225.

502. Σευομένη Musgrauius. Recte vero Schneiderus δυομένη.

504. Praeteritis lapidibus, *Gagate*, *Scorpio*, et *Coryphode*, Epitomator ad Coralium transit; et, fabula de Perſeo omiſſa, caetera quae in his verſibus traduntur fideliter ſatis exprimit; nonnulla etiam ex Dioscoride adiicit. TYR.

505. Cur Περσηΐδαο nomen habeat, facile ex fabula intelligitur, quam graphice noſter narrat v. 31 [536] ſq. GESN.

505. Lector etiam non monitus reponat Περσηϊάδαο, ne verſus corruat. TYR.

509. Neceſſarium videtur legere στρωφωμένῳ, ſi qua eſt poetae etiam Grammatica neceſſitas. GESN.

509. Recte; ſi priora recte leguntur. Si τῶδε in ver. 507. mutetur in τόνδε, quod malim, ſcribere debemus στρωφώμενον, cum H. Stephano. TYR.

510. Editt. A. I. et MS. Pariſ. ἄρα τετύχθαι. Legendum credo, τόδ᾽ ἐτήτυμον ἄρα τέτυκται. *Sed illud verum ſane eſt.* Priorem in ἄρα produci ab hoc ſcriptore non indigner. TYR. E veſtigiis MS. Pariſ. ἄρα τετύχθαι, ſcribendum: ψεῦδός κεν φαίη, τόδ᾽ ἐτήτυμον ἦ ῥα τέτυκται. Sic ſupra vſ. 342. ἦ ῥά ποτ᾽ εἰναετῆ λώβην ἀμενηνὸν ἔθηκας. RVHNK. in Bibl. crit. P. VIII. p. 93. Infeliciter vterque, Tyrwhittus, quod ἄρα hic ineptum eſt, Ruhnkenius, quod ἦ ῥα in initio dici debuit. Praeterea tota ſententia laborat, ſi τόδε ſcribitur, quo fit, vt ὅ, quod in ſuperiore verſu eſt, non ad praecedentia, ſed ad illud ipſum τόδε referatur: *quod quis fortaſſe falſum dicat, id verum eſt.* Quae ſententia quis non videt quam languida, ne dicam inepta, ſit? Scribendum: ὅ τίς τοι ψεῦδός κεν φαίη· τὸ δ᾽ ἐτήτυμον οἶδα τετύχθαι. *Quod erit fortaſſe qui falſum putet: at id vere ſic eſſe ſcio.* Similiter ſupra v. 486. ἀλλά τε πόλλ᾽ ἐπὶ τοῖσι γαγάτην θέσκελα ῥέζειν οἶδα. Et v. 339. σὺν δὲ καὶ ὀστρίτην οἴνῳ λίθον ἐντρίψαντας ἀκρήτῳ κέλομαι πίνειν, ὀδυνήφατον εἰδώς.

χλωρὴ γὰρ βοτάνη πρῶτον φύει· ὐδ' ἐνὶ γαίῃ,
ἥν γε φυτῶν ἴσμεν στερεὴν τροφόν, ἀλλ' ἐνὶ πόντῳ
ἀτρυγέτῳ, ἵνα φύκι', ἵνα βρύα γίγνετ' ἐλαφρά.
αὐτὰρ ἐπεί κ' ἔλθῃσι μαραινομένη ποτὶ γῆρας,
ἤτοι μέν οἱ φύλλα περιφθινύθεσιν ὑφ' ἅλμης·
αὐτὴ δ' ἐν βένθεσσι πολυφλοίσβοιο θαλάσσης
νήχεται, ὄφρα ἑ κύματ' ἀποπτύσῃ αἰγιαλόνδε.
ἔνθα δ' ἄρ' ἐξαπίνης μιν ἀναπλεύσασαν ὑπ' αἴθρην,
βάζεσ', οἵπερ ἴδοντο, κρατυνομένην ὁράασθαι.
δηρὸν δ' ἐ μετέπειτα πάγῳ περιπαχνωθεῖσα
πετρῦται, καὶ χερσὶν ἐν ὀκριόεντα τεῇσιν
ἀμφαφάεις λίθον, ὃς πρὶν ἔχων ὑγρὸν δέμας ἦεν.
σχῆμα μὲν ὖν βοτάνης ἔτι οἱ μένει, οἷον ἔην περ,
οἵ τε κλάδοι, ὅσα τέ σφιν ἀκρέδρυα προσπεφύασιν,

513. γίνετ' vulgo. 515. ἀφ' ἅλμης vulgo. 516. βένθεσσιν ὑποφλοίσβοιο vulgo. ὑπὸ φλοίσβοιο Ald. I. 517. ὄφρα κύματ' ἀποπτύσοι vulgo. 518. ἀναπνεύσασαν vulgo. 519. ὅπερ Iunt. 520. περιπαχνωθῖσα A I. 521. χερσὶν ἐνιχριμφθέντα vulgo. ἐνοκριθέντα A I. Parif. 522. ὃ πρὶν vulgo. F. ἦες. GESN.

515. F. ὑφ' ἅλμης. TYR.

516. Recte V. Slothouwerus in Actis Soc. Trai. vol. III. p. 161. reponendum putat vsitatum πολυφλοίσβοιο.

517. F. ὄφρα ἑ κύμ. GESN. Recte omnino. Fortaſſe etiam ſcribendum eſt ἀποπτύοι. TYR. Sic etiam V. Slothouwerus l. l.

518. Audaci metaphora loquitur de curalio iam e marinis vndis emergente, tanquam de animali, quod eo ipſo quo naſcitur momento, irruente in nares ac pulmones aere, reſpirare incipit. GESN.

518. Ἀναπλεύσασαν debetur Bernardo in Vita Reisk. p. 408.

521. Editt. A. I. et MS. Pariſ. habent ἐνοκριθέντα. Vnde legendum coniicio — καὶ χερσὶν ἐν ὀκριόεντα τεῇσιν ἀμφαφάεις λίθον. *Et manibus in tuis asperum contrectas lapidem.* Ὀκριόεις eſt vox Homerica. TYR.

522. Ὁ πρὶν ἔχων ἦες h. e. εἶχες. Videtur illa Paraphraſis

ἥ τέ οἱ ἐβλάστησε καὶ ἐτράφη εἰν ἁλὶ ῥίζα·
φλοιός θ᾽ ὅσπερ ἔην· φλοιὸς δέ γε λάϊνός ἐστιν.
τερπωλὴ δ᾽ ἡδεῖα θεωμένῳ ἐς φρένα σεῖο
βήσετ᾽· ἐγὼ δ᾽ ἐκ οἶδ᾽ ὅ τι μοι θέλγητρον ἰδόντι
αἰὲν ἐπὶ πραπίδας καταλείβεται· ἐδὲ δύνανται
ὄσσε κορεσθῆναι θηευμένε, ἀλλά με θάμβος
σεύει ἐνὶ στέρνοισιν ὀϊόμενον τέρας εἶναι·
καί οἱ πιστεύων περ, ἔολπα μὲν εἶναι ἄπιστον·
ἀλλ᾽ ἐ Γοργείην μὲν ἐτώσιος ἀνθρώποισιν
σμερδαλέην κεφαλὴν φάτις ἔμμεναι· ἐδ᾽ ἄρα Περσεὺς
ὠκυπέτης πέλεται ψευδὲς τέρας ἡγήσασθαι.
Γοργόνα γὰρ Περσῆϊ δρακοντοέθειραν ἀκέεις

525. Ἤ οἵτ᾽ A I. 526. φλοιός κεν λάϊνος vulgo. 527. δήδια A I. Parif. δ᾽ ἰδία vulgo. F. ἡδεῖα. GESN. 528. Βήσεται, ἐγὼ A I. 530. ὄσσαι Iunt. θεωμένῳ, ἀλλά γε vulgo. F. θηωμένῳ. GESN. ἀλλά με Ald. I. 531. σεύετ᾽ ἐνὶ στέρνοισιν ὀϊομένου vulgo. σεύηται στέρνοισιν Ald. I. Parif. ὀϊομένῳ Parif. 532. ἔολπά μιν vulgo. 533. ἀλλά τε Γοργ. μ. ἐτώσιον vulgo. 534. οὐδ᾽ ἄῤῥα Iunt. 536.

continuationem aliquam notare, *diu habebas.* GESN.

527. Τερπωλὴ δ᾽ ἡδεῖα. Sic edidi ex coniectura Gefneri. Editt. A. I. et MS. Parif. habent ἀήδια. TYR. Ἡδεῖα etiam Schraderus in Obff. p. 77. et in Emend. praefat. p. LVI.

530. Vt metrum fulciat, coniicit Gefnerus θηωμένῳ. Malim τεθεαμένῳ. TYR. Immo fcribendum θηευμένῳ. Hefychius: θηεύμενοι, θεωροῦντες.

533. Sententia, opinor, requirit vt legamus, μὴ ἐτώσιον, *non vanum.* TYR. At quid ἀλλά τε? quid ἔολπά μιν? quid ἀλλά γε θάμβος? In hoc quidem Aldus corrigendi viam monftrauit. In reliquis ita reftituendus eft nexus: καί οἱ πιστεύων περ, ἔολπα μὲν εἶναι ἄπιστον· ἀλλ᾽ ἐ Γοργείην μὲν ἐτώσιος ἀνθρώποισιν σμερδαλέην κεφαλὴν φάτις ἔμμεναι.

535. Πέλεται ἡγήσασθαι, *putandum eft.* Neceffitatem etiam quandam fignificat v. 67. [570.] GESN.

536. Γοργόνα γὰρ Περσίδα. Reddunt *Gorgonem Perfidem.* Quo fenfu non video. Sine dubio refcribendum eft, Γοργόνα γὰρ Περσῆϊ δρακοντοέθειραν ἀ. *Gorgonem enim a Perfeo anguicomam* audis — domitam fuiffe. TYR. Sic etiam Musgrauius.

Ἄτλαντος νεάτοισιν ὑπὸ κρημνοῖσι δαμῆναι,
παρθένον ἀργαλέην, ἐρεβώπιδα, κῆρα μέλαιναν
ἀνθρώπων, οἷσίν κεν ἐπ' ἀνδροφόνῳ βάλεν ὄσσε·
οἵ μιν δεῖμα πέλωρον ἀάσχετον ἀθρήσαντες
αἴσῃ λαινέῃ τεθνηότες ἑστήκασιν.
τὴν δ' οὔτ' εὐρύστερνος ἐναντίον Ἀτρυτώνη
δέρκεσθαι μενέαινεν, ἀδείμαντός περ ἐοῦσα,
οὔτε κασιγνήτῳ κέλετο, κρατερόφρονι φωτί,
χρυσοπάτρῳ Περσῆϊ φονευομένην περ ἰδέσθαι,

Περσίδα vulgo. Περσηΐδα Paris. Ald. I. Dinner. p. 185. 540. ἀνάσχετον vulgo. ἀάσχετον Bernard. ad Synes. de Febr. p. 164. ἀθρέσ. AI. 541. λάϊνοι AI. λαΐνεοι τεθνειότες vulgo. 544. 545. vulgo inuerso ordine leguntur. 544. κέκλετο vulgo. 545. χρυσαόρῳ vulgo. χρυσαύρῳ Ald. I. Dinn. p. 632.

539. Frustra B. Slothouwerus: ἀνθρώποισιν, ὅσοι κεν ἐπ' ἀνδροφόνῳ βάλον ὄσσε.

540. Pro vulgato ἀνάσχετον reposui ἀάσχετον ex coniectura Bernardi ad Synes. de Febr. p. 164. TYR.

541. Αἴσῃ λαΐνεοι. Elegantius, opinor, esset. Αἴσῃ λαϊνέῃ. *Fato lapideo.* TYR. Sic etiam Musgrauius.

544. 545. Transponendos censet, et 42 ponendum ante 41, Pierso. Veris. p. 151. Et fuerit sic facilior constructionis ratio. Sed sunt plura in his carminibus impeditiora, quae ipse auctor non refugit. ORSN.

544. 545. χρυσαόρῳ Περσῆϊ φονευομένην περ ἰδέσθαι, οὔτε κασιγνήτῳ κέκλετο κρατερόφρονι φωτί. Hos versus, vt Piersonus suadet, transposui. Mirum est Gesnerum contra emendationem tam certam oculos claudere voluisse. TYR. Praeterea κέλετο scribendum. Supra v. 15. ἡμῖν δ' ἐν γαίῃ κέλεται Χρυσόῤῥαπις ὄλβῳ ζώειν τερπομένοισιν, ἀπειρήτοις κακότητος. Neque χρυσαόρῳ vitio caret, quod vel ex metro patet. Contractionem certe non magis admiserim, quam in Hesiodeo illo, Theog. 281. ἐξέθορε Χρυσάωρ τε μέγας, καὶ Πήγασος ἵππος: vbi recte Guietus ἔκθορε. Reposui, quod prope ad librorum veterum lectionem ΧΡΥΣΑΥΡΩ accedit, ΧΡΥΣΟΠΡΩ, i. e. χρυσοπάτρῳ. Χρυσόπατρος Perseus Lycophroni dictus v. 838. Ita Xerxes, a Perseo oriundus, apud Aeschylum Pers. 77. χρυσογόνου γενεᾶς ἰσόθεος φώς. Nonnus Dion. XLVII. 518. p. 1232, 29. ἀλλὰ πατὴρ Περσῆος Ὀλύμπιος ὄμβρος ἐρώτων χρύσεος εἰς γάμον

ἀλλὰ δόλῳ θήρειον ἀφάρπασεν αὐχένα κούρης,
ἧκα μάλ' ἐξόπιθεν γαμψώνυχον ὃ προϊδούσης
ἀμφιβαλὼν ἅρπην Κυλληνίδα λευκανίῃσιν.
τῆς δ' ἄρα καὶ φθιμένης περ ὀλέθριος ἔσκεν
ὀπωπή,
καὶ στυγεροῦ Κρονίδαο μολεῖν ὑπὸ δῶμα κελαινὸν
πολλοῖς αἴσιμον ἔπλετ' ἐναιρομένοις ὑπὸ νεκρῆς.
ἀλλὰ τότ' αἰγιαλόνδε φίνῳ πεπαλαγμένος ἥρως
ἐλθών, εἰσόκε λύθρον ἀποπλύνειε θαλάσσῃ,
θερμὴν ἐξ ὁμάδου κεφαλὴν ἔτι καὶ τρομέουσαν
Γοργείην κατέθηκεν ἐπὶ χλοεραῖς βοτάνῃσιν.
ὄφρα δ' ὅγ' ἐν δίνῃσιν ἀναψύχεσκε φίλον κῆρ,
στείχων ἔκ τ' ὀλοοῖο πόνου, δολιχῆς τε κελεύθου,
τόφρα δὲ πορφυρέοιο διαινόμενοι κορέσαντο
αἵματος, οἵ ῥα κέχυντο χαμαὶ ὑπὸ κράατι
θάμνοι.

547. ἐξόπισθε A I. 550. μολῆν A I. 551. ἐναιρομένης vulgo. 553. θαλάσσης vulgo. 555. βοτάναισι vulgo. 556. ὅγε δίνῃσιν Paris. Ald. ἀνεψύχεσκε θαλάσσης vulgo. ἀνεπύχεσκε Iunt.

ἦλθε. Ibidem v. 553. δεῖξον ὅτι χρύσειον ἔχεις γένος.

548. Κυλληνίδα, quod a Mercurio acceperat. Apollodor. II. 4. 2. Tzetzes ad Lycophr. l. l.

551. Ἐναιρομένης. Malim ἐναιρομένοις. TYR.

553. Malim θαλάσσῃ, *in mari*, vt interpres reddidit, vi sententiae cogente. TYR. Sic etiam V. Slothouwerus in Act. Soc. Trai. vol. III. p. 161.

556. Vulgata lectio, ὄφρα δ' ὅγ' ἐν δίνῃσιν ἀνεψύχεσκε θαλάσσης, dupliciter vitiosa est, et propter augmentum in ἀνεψύχεσκε, (vide quae Fischerus attulit ad Well. II. p. 340 seq.) et quia pronomen ὅ, vel simile, abest. Ego quidem, persuasum habens θαλάσσης aut ex interpretatione, aut ex aberratione ad v. 553. natum esse, φίλον κῆρ posui. Homerus Iliad. XIII. 84. οἳ παρὰ νηυσὶ θοῇσιν ἀνέψυχον φίλον ἦτορ. X. 574. αὐτὰρ ἐπεί σφιν κῦμα θαλάσσης ἱδρῶ πολλὸν νίψεν ἀπὸ χρωτός, καὶ ἀνέψυχθεν φίλον ἦτορ. Apollonius Rhodius II. 937. ᾧ ἔνι κούρη Λητωΐς, ἄγρηθεν ὅτ' οὐρανὸν εἰσαναβαίνει, ὃν δέμας ἱμερτοῖσιν ἀναψύχει ὑδάτεσσιν.

ἀμφὶ δ' ἄρα σφίσιν αἶψα θεαὶ πόντοιο θύγατρες
λύθρον ἐπεσσύμεναι θάμνοις περιπήγνυον αὖραι,
πήγνυον, ὥστέ σε πάγχυ λίθον στερεὴν οἴσασθαι·
οὐδέ τ' ἔην οἴσασθαι, ἐπεὶ στερεὴ λίθος ἦεν.
ἐκ δ' ὄλεσεν βοτάνης ὑγρὸν δέμας· ἀλλὰ καὶ ἔμπης
ὀλλυμένης πάμπαν βοτάνης οὐκ ὤλεσεν εἶδος.
τὴν μὲν ἄρα χροίην ἐξ αἵματος ἔσχεν ἐρυθρήν.
ἀμφασίη δ' ἥρωα λάβεν θρασύν, ὡς ἐνόησεν
ἐξαπίνης μέγα θαῦμα· τὸ καὶ πέλας αἶψα κιοῦσα

560. σφιν vulgo. 561. Ὧραι vulgo. 562. πήγνυον δ' ὥστε Ald. 564. ὄλεσεν vulgo. 565. ὀλομένης et ὤλεσεν vulgo. 566. τὴν μὲν ἄρα χρονίην vulgo. F. χροίην. GESN.

560. Metro conuenientius esset σφίσιν. TYR. Sic etiam Musgrauius et Schraderus Em. praef. p. VIII.

561. Scribendum est diuisim περὶ πήγνυον, vt repetitio τοῦ πήγνυον in versu sequente mollior euadat. Sed quid *Horae* hic agunt? Non dubito reponendum esse Αὖραι. *Aurae* scilicet *cruorem circa virgulta compingere* probabiliter dicantur; eaedem etiam *maris filiae* poetice, nec inuenuste, appellentur. Et quidem sic appellantur in Hymno, qui Orphei vocatur, LXXX. v. 1. Αὖραι ποντογενεῖς, Ζεφυρίτιδες, ἠεροφοῖται. TYR. Sic etiam Musgrauius, et Schraderus, l. l. qui et hymnum istum affert, et Euripidis ποντιὰς Αὖρα Hecub. 448. et Ouid. Met. XV. 416. Eamdem correctionem ex Bernardo in vita Reiskii p. 409. memorauit Schneiderus. De περιπήγνυον nondum assentior Tyrwhitto, qui videam similiter dixisse Euripidem in Bacchis 1053. λαβὼν γὰρ ἐλάτης οὐράνιον ἄκρον κλάδον, κατῆγεν, ἦγεν, ἦγεν εἰς μέλαν πέδον. In Euripide hoc minus de corrupta lectione cogitandum puto, quod, etsi variata oratione, eamdem dictionis figuram imitatus est Nonnus XLVI. 152. p. 1188, 17. ἀκρότατον δὲ κόρυμβον ἀφειδεῖ χειρὶ πιέζων εἰς πέδον, εἰς πέδον εἷλκε, in eiusdem fabulae expositione. Haec ratio loquendi frequens in Germanica lingua est.

566. Pro vulgato χρονίην reposui χροίην, monente Gesnero. Et ita interpres videtur

Διογενὴς πολύμητις ἐθαύμασεν Ὀβριμοπάτρη.
θῆκε δ', ἀδελφειῦ κλέος ἄφθιτον ὥς κε πέλοιτο,
αἰεὶ κουράλιον προτέρην φύσιν ἀλλάσσεσθαι.
ἐν δὲ βίην οἱ δῶκεν ἀπειρεσίην Ἀγελείη,
φῦλα φυλασσέμεναι κρυερὴν εἰς φύξιν ἰόντα,
ἢ δολιχὴν ἕρπων ἐς ἀταρπιτὸν εἴ μιν ἔχοι τις,
ἢ περόων ἅλα δῖαν ἐϋσσέλμῳ ἐνὶ νηΐ.
καὶ γὰρ Ἐνυαλίοιο θοὸν δόρυ μαινομένοιο,
καὶ λόχον ἀνδροφόνων φεύγειν ἀπὸ ληϊστήρων,
καὶ πολιὸν Νηρῆα κυκώμενον ἐξυπαλύξαι.
ἐσθλὴ κουραλίοιο βίη θνητοῖσιν ὀπάσσαι.

570. Vulgo interpungitur: θῆκε δ' ἀδελφειῦ κλέος ἄφθιτον, ὥς κε πέλοιτο αἰεὶ etc. 571. κουραλίῳ vulgo. 572. ἀγελλὴ A I. 573. φῦσιν vulgo. φύσιν Ald. I. 574. ἢν δολιχὴν vulgo. 575. περάᾳ vulgo. περάαν Ald. I. Parif. 577. χόλον ἀνδροφόνον vulgo.

legiſſe, qui vertit — *colorem.* TYR.

570. Haec paullo aliter legi et diſtingui velim. Θῆκε δ', ἀδελφειῦ κλέος ἄφθιτον ὥς κε πέλοιτο, αἰεὶ κουράλιον προτέρην φύσιν ἀλλάσσεσθαι. *Fecit autem, vt fratris gloria immortalis fieret, Coralium in aeternum priorem naturam mutare.* TYR.

573. Etiam de h. l. bene meritus Cl. Bernardus ad Syneſ. de Febrib. p. 95. Φύξιν hic ſolum locum habere; φύσιν eſſe nihili, vel ſine libro poteſt ex contexto orationis intelligi. GESN.

573. Bernardi coniecturam veriſſimam credo. Φύξις autem accipienda eſt pro quauis *profectione;* vt *fuga* in illo Virgilii Georg. I. 286. nona *fugae* melior. Quinetiam minorem interpunctionem poſt ἰόντα poni velim, vt duo verſus ſequentes cum hoc ſic connectantur. Ἢ δολιχὴν ἕρπων ἐς ἀταρπιτὸν εἴ μιν ἔχοι τις, ἢ περάαν ἅλα δῖαν ἐϋσσέλμῳ ἐνὶ νηΐ. *Vel longam ingrediens viam ſi illud habeat quis, vel traiiciens mare, etc.* MS. Pariſ. habet περάαν. TYR. Scripſi περόων.

577. Lege, transpoſitis litteris, καὶ λόχον ἀνδροφόνον φεύγειν ἀπὸ ληϊστήρων. Λόχος proprie dicitur de latronibus. Vide Cl. Valckenarium ad Bion. Carm. 15. RVHNK. in Bibl. Crit. P. VIII. p. 94. Ἀνδροφόνων Bernardus in vita Reisk. p. 409. notante Schneidero.

γλαυκὴν δ' ἐγρεκύδοιμον ἀταρβέα Τριτογένειαν
σφωϊτέρων καμάτων ἐπαμύντορα κικλήσκουσιν.
Φάρμακα δ' ὅσσα πέλονται ἀτάσθαλα, καὶ καταδεσμοί,
ἀραί τ' ἀγναμπτοισιν Ἐριννύσι πάγχυ μέλουσαι,
εἴτε μύσος κεύθων οἰκοφθόρον οὐκ ἐνόησεν
ἀνήρ, εἴθ' ὅσα λύματ' ἐπὶ σφίσιν ἠδ' ἐπαοιδὰς
σχέτλιοι ἀλλήλοισι μεγαίροντες τελέουσιν,
πάντων ἀντίλυτρον δήεις κρατερώτατον εἶναι.
κόψας δὲ σπεῖρον ξανθῇ Δημήτερι μίσγων·
καί τοι λοιγὸν ἅπαντα τεῆς ἀπάτερθεν ἀρούρης,
αὐχμούς τ' ἐξελάσει σταχύων γλάγος ἐκπίνοντας·
ἀτηρήν τε χάλαζαν, ἀπειρεσίαισι βελέμνοις

580. γλυκὺν AI. ἀτέρβεα Ald. I. 584. μίσος AI. Dinn. p. 502. qui addit: *sed rectius fortasse legemus* μύσος *piaculum*. Ac μύσος vulgo. F. κεῦθον. GESN. 586. τελέθουσι vulgo. F. τελέουσι. GESN. 587. ἀντίλυτον AI. δήοις AI. 589. ἀπάνερθεν vulgo.

580. Nunc rationem reddit virium, quae tribuuntur curalio. Inuocant, qui hoc lapide vtuntur, Mineruam, quae illum monimentum suae de Gorgone victoriae esse voluit. Tale etiam est quod v. 96 dicitur de Ioue filium suum Persea honorante. GESN.

582. Καταδεσμοὶ nescio qui, vincula, quibus impediti homines non possint vel maritalibus officiis fungi, *(das Nestel-Knüpfen)* vel quo velint pergere, nec hodie in obliuionem superstitiosorum venere. *Defixiones*, credo, commode hic reddi possunt. Contrarium est *soluere*. GESN.

584. Nescio an commode dicatur aliquis occultare quod se habere nesciat. Nempe κεῦθον passiue sumitur, vt Sophocl. Aiac. Flagell. 641 ᾅδῃ κεύθων mortuus. V. Schol. ad eum locum. Est etiam in Oedipo Tyr. 977 θανὼν κεύθει κάτω δὴ γῆς. GESN.

584. Σπεύδων Bernardi coni. l. c. memorauit Schneiderus. Mirum est haesisse hic viros doctos.

586. Τελέουσιν etiam Bernardus l. c.

589. Ἀπάνερθεν, credo, merus error est pro ἀπάνευθεν. TYR. Ἀπάτερθεν Schneiderus.

ἀγρῷ τραῦμα φέρουσαν ἀμήχανον ἐξακέσασθαι.
βρωτήρων τ' ἐπὶ τοῖσι γένος πάντων ἀλαπάζει,
εὐλάς τε, κάμπας τε, καὶ αἰθερίην ἐρυσίβην,
ἥτε κατ' οὐρανόθεν πταμένη ποτὶ καρπὸν ἐρυθρή,
ἀμφὶ περὶ σταχύεσσι περισμύχουσα κάθηται.
ἔκ τε μυῶν ἀγέλας, ἔκ τ' ἀκρίδος ἄπλετον ἔθνος
ῥαίσει, καὶ Κρονίδαο παραΐσσουσι κεραυνοί,
παιδὸς ἑοῦ κλέος οὔτοι ἐτάσιον ἀζομένοιο.
κεῖνο πολὺ πρώτιστον ἀνερχόμενος περάτηθεν

594. ἐθερίην A I. 596. περισυνέχουσα vulgo. περισύνχουσα Ald. I. περισμυχουσα Parif. 600. ἀνερχομένοις vulgo. F. ἀνερχόμενος. GESN.

593. Ἀλαπάξει fortaffe fcribendum, quia et praecedit et fequitur futurum.

594. In hac formula, qua duae res per duplex τὲ coniunguntur, vfitata eft productio prioris τέ. Exemplum nunc fatis habeo vnum afferre ex Odyff. IX. 293. ἔγκατά τε σάρκας τε. Alia vide in praefatione, eo in loco, vbi de productionibus disputatur, ad Dionyfium Perieg. 469.

596. Περισμύχουσα. *Circumurens.* Sic MS. Parif. Vulgo περισυνέχουσα. TYRW. Debueram notare vocem ΠΕΡΙΣΜΥΧΟΥΣΑ noftro iam pridem reftitutam fuiffe ab eruditiffimo Ruhnkenio ex coniectura. V. Timae. Lex. p. 80. IDEM. P. 122. nouae ed. Sic etiam Musgrauius et Schraderus in Emend. praef. p. IX. Bernardus l. c. p. 409. probante Schneidero, πυρὶ σμύχουσα. Sed pleonaftico nofter etiam alibi loquitur, vt v. 358. ἀμφὶ δέ μιν κύκλῳ πέρι τ' ἀμφί τε.

600. Primo legendum puto ἀνερχόμενος, vt ad Mercurium referatur, commeantem femper inter fuperos atque inferos. Fabulae, monftra, facra omnia occulta, funt pars inferorum. Sextus Aeneidos fatis hoc docet. Quibus aut vnde ἀνερχομένοις Curalium attulerit Mercurius, non temere aliquis docuerit. Illud περάτηθεν ad traiectum fluuiorum infernalium pertinet: vel maiori cum latitudine ad illa fpatia, quae lucem et ᾅδην, conditionem eorum, quae in fenfus noftros incurrunt, et quae latent, diftinguunt. Vnde *Infulas* mortui inhabitant: de quibus eft in Praelectione noftra fecunda dictum. GESN.

600. Ἀνερχόμενος, ex coniectura Gefneri, in textum recepi, pro vulgato ἀνερχομένοις. Sed commentum eius de περά-

κεράλιον θνητοῖσι φέρων πόρεν Ἀργειφόντης.
τύνη δ᾽ ἀκρήτοιο μετ᾽ οἴνȣ πινέμεν αἰεὶ
μέμνεο, πευκεδανȣ̃ ἕνεκ᾽ ἀσπίδες, ὥσπερ ἔειπον.

Καὶ πολυειδέα πῖνε μετ᾽ ἀκρήτȣ Βρομίοιο,
μορφὴν παντοίην ἐπιειμένον, ἐσθλὸν ἀχάτην.
πολλὰ μὲν ȣ̃ν ῥέα γ᾽ ἐςὶν ἀχάτȣ χρώματ᾽ ἰδέσθαι·
ἐν γάρ οἱ δήεις ὁρόων ὑάλωπιν ἴασπιν,
σάρδιά θ᾽ αἱματόεντα, καὶ αἰγλήεντα μάραγδον.

604. ἀκρήτοιο βρόμοιο A1. Parif.

τηθεν minime amplectendum cenſeo. Περάτηθεν, ſi quid video, nihil aliud ſignificat quam *ab extremis orbis partibus*, ab Aethiopia ſcilicet. Aethiopes enim, ſecundum Homerum, ἔσχατοι ἀνδρῶν, *extremi hominum*. Simili locutione vſus eſt Alcaeus apud Hephaeſtionem:

ἦλθες ἐκ περάτων γᾶς, ἐλεφαντίναν
λαβὰν τῶ ξίφεος χρυσοδέταν ἔχων. TYR.

604. *Epitome*. Λίθος ΑΧΑΤΗΣ· ȣ̃τος παντοῖος μὲν τὴν μορφήν. πολυχρώματος γάρ. καὶ πῆ μὲν Ἰάσπιδι προσέοικεν· πῆ δὲ τῷ Σαρδίῳ· πῆ δὲ τῷ Σμαράγδῳ· καὶ τȣ̃ μὲν Ἰάσπιδος τὸ ὑελῶδες ἔχειν [l. ἔχει], τȣ̃ δὲ Σαρδίȣ τὸ αἱματῶδες, τȣ̃ δὲ Σμαράγδȣ τὸ αἰγλῆεν [l. αἰγλῆεν] τε καὶ λαμπρόν. ἄλλοτε δὲ καὶ τὸ φοινικȣ̃ν καὶ ἐρυθρὸν ἐν αὐτῷ, καὶ οἷον μυλτῶδες [l. μιλτῶδες]. ἀλλὰ καὶ χαλκȣ̃ τὸ χρῶμα πολλάκις ἔοικε· ἔσι δὲ ὅτε καὶ μήλῳ. πάντων δὲ προκρίνȣσι μάλιςα τὸν εἶδος ἔχοντα λίαν ἐρυθρὸν καὶ αἱματῶδες, ὃν καὶ δαφοινὸν καλȣ̃σι. τȣ̃τον δὲ αὐτὸν καὶ κατάςικτον εἶναί φασιν, ὥσπερ τὸν λέοντα, φολίσι πυρσαῖς, ἢ καὶ ποικίλας ἀναμεμιγμένας ἐχȣ́σαις καὶ λευκὰς καὶ μελαίνας καὶ χλοεράς· τȣ̃τον τοῖς σκορπιοδήκτοις ὠφελεῖν κ. τ. λ. Poſt hunc lapidem, Epitomator auctorem ſuum deſerens, leuicula quaedam congeſſit de multis lapidibus, quorum apud noſtrum nulla mentio. Plura igitur non addam. TYR.

607. Pro δήεις malim vbique δήοις legere: illud tamen ita frequens eſſe video, vt tanto minus aliquid audeam. GESN.

608. Lapidem eum hic memorari, qui a Plinio ſardachates dicatur, notauit Schneiderus. Plinii locus eſt XXXVII. 54. Ibi etiam cum aliis generibus iaſpachates eſt.

ἐν δ' ὅγε μιλτοπάρηος· ἀτὰρ καὶ χαλκὸν ἐν αὐτῷ
δήεις, καὶ χροιὴν ἐαροτρεφέος μήλοιο.
ἀλλ' οἷος πάντων προφερέστατος, εἴκέ μιν εὕρῃς
εἶδος ἔχοντα δαφοινὸν ἀμαιμακέτοιο λέοντος·
τῷ καί μιν προτέροισι λεοντοδέρην ὀνομῆναι

609. F. Ἔνθ' ὅγε. GESN. 611. Ἀλλ' οὗτος V. N. εὕροις vulgo. 612. δράκοντος V. N. 613. λεοντοσέρην vulgo.

609. De eo vix dubito, a poeta esse Ἔνθ' ὅγε, hoc loco, hac sui parte etc. GESN.

609. Caue mutes aliquid. Mihi ἐν poni videtur pro ἐν αὐτοῖς, elliptice, vt saepe apud Homerum. *Inter* ipsos *autem est ille miniis genis.* TYR. Chalcitin et melitin Plinii huc spectare putat Schneiderus. Locus Plinii, in quo hos lapides a colore nominatos refert, est XXXVII. 73. Sed de priore saltem lapide dubitare licet, quum in Achaten non expetant, quae alibi de eo praedicat Plinius, vt XXXIV. 2. 29. XXXV. 52.

610. Χροιὴν μήλοιο ἐαροτρεφέος pallide rubentem intelligit: vnde Salmas. ad Soli. p. 102, b B. μήλινον χρῶμα recte videtur a malis maturis pallide rubentibus deriuare. GESN.

611. Salmas. ad Soli. p. 95. a D vtitur lectione, quam in V. L. posui, non indicato auctore, ne facta quidem alterius lectionis mentione, ac deinde ostendit, pugnare hoc cum Plin. 7, 10 s. 54 *Leoninae pelli similes Achatae habere potentiam contra serpentes dicuntur.* Vtrum rectius sit, disputare meum non est: illud modo monendum censui, fuisse videri penes Salmasium exemplar a nostris diuersum. GESN.

611. Nusquam citat, quantum video, Salmasius exemplar poetae nostri a vulgatis diuersum; adeoque nullum tale penes eum fuisse mihi certissimum est. Quae igitur in hoc loco habet a vulgatis diuersa, partim ex lapsu memoriae, partim ex iudicio profecta arbitror. Prioris generis sunt in ver. 611. ἀλλ' οὗτος pro ἀλλ' οἷος, et in ver. 612. δράκοντος pro λέοντος; posterioris autem in ver. 614. κατάστικτον pro κατάστικτος, quod in textum recepi. TYR.

613. Idem Salm. p. 95, a F ad declarationem nominis λεοντοσέρης obseruat, in V. Gl. σερίς, σειρά. GESN.

613. Lapsus memoriae, quem supra tetigi, Salmasii legentis δράκοντος pro λέοντος, fecit vt nostrum cum Plinio pugnare crediderit, et proinde declarationem nominis λεοντοσέρης pla-

ἥνδανεν ἡμιθέοισι, κατάστικτον σπιλάδεσσιν
πυρσῇσιν, λευκαῖς τε, μελαινομέναις, χλοεραῖς τε.
τὸν δ', εἰ σκορπείην ὀλοφυρόμενός τις ἀκωκὴν
ἔλθοι, ἀερτάζειν περὶ ἕλκεϊ κέκλεο λυγρῷ,
ἢ ἔπι οἱ πάσσειν· ἄπο γὰρ μινύθουσιν ἀνίαι.
ἱμερτόν τε γυναιξὶ δυνήσεαι ἀνέρα θεῖναι,
καὶ θέλξεις μύθοισι βροτοὺς, καὶ πάντα κομίζων,
ἅσσά κεν αἰτήσειας, ἀφίξεαι οἴκαδε χαίρων.
καὶ νούσῳ κάμνοντα σαωθῆναι θέμις ἐστὶν,
ὅς μιν ἐνὶ σφετέρῃσι λαβὼν χείρεσσι κατάσχοι·
εἰ δὲ Ζεύς τοι τόν γε βιωσέμεν ἀρνήσαιτο,

614. κατάστικτος vulgo. 615. πυρσαῖσιν vulgo. 616. σκορπίην vulgo. 618. ἤ μιν ἐπιπάσσειν vulgo. 619. δυνήσεται vulgo. 624. δίζεσθ' ἤτοι τόν γε βιωσέμεν ἀρνήσοιτο vulgo.

ne futilem tentauerit. Quod si forte meminisset verae lectionis, vidisset, opinor, hic rescribendum esse λεοντοδέρην, quo nomine vix reperiatur vllum aptius ad indicandos illos lapides, quos Plinius vocat *leoninae pelli similes*. TYR. Λεοντοδέρην etiam Musgrauius.

618. Μὶν molestum est, praegresso τόν. Ἐπιπάσσειν autem etiam metro repugnat. Μὶν hic, vt alibi, ex οἱ ortum erat. Exempla dabit index. Supra v. 338. καί μιν ἔφ' ἕλκεϊ πάσσε.

619. Δυνήσεαι Musgrauii emendatio est.

624. In his tenebris ad lucem aliquam faciendam nihil melius occurrit, quam vt totum locum sic scribamus. Εἰ Ζεὺς ἤτοι τόν γε βιωσέμεν ἀρνήσοιτο. Ἀλλὰ νοεῖς σὺ τεῇσιν ἐνὶ φρεσὶν, οὕνεκεν, εἴ τῳ ῥῆξε λίνον Κλωθὼ, τῷδ' ἔρχεται ὕστατον ἦμαρ. *Nisi quidem Iupiter illum viuere negabit. Sed nosti tu in animo tuo, quod, si cui ruperit filum Clotho, huic venit vltima dies.* TYR. ΕΙ ΖΕΥΣ οὐ ΤΟΙΟΝΓΕ βιωσέμεν ΑΡΗΣΟΙΤΟ, vel contrario sensu, ἀρνήσοιτο, vel οἰζύς τ'. — ὅττε κεν αὐτῷ. MVSGR. Vt taceam soloecismum εἰ οὐ in Tyrwhitti pariter atque Musgrauii emendatione, pro ἀλλὰ νοεῖς σὺ τεῇσιν ἐνὶ φρεσὶν, conueniebat dicere, καὶ νοέεις γὰρ σῇσιν ἐνὶ φρεσίν. Praeterea etiam cum sequentibus male cohaerent ista. Veram mihi videor scripturam assequutus esse: εἰ δὲ Ζεύς τοι τόν γε βιωσέμεν ἀρνήσαιτο, ἀλλὰ νόει σὺ τεῇσιν ἐνὶ φρεσίν, οὕνεκεν αὐτῷ ῥῆξε λίνον Κλωθώ· τῷ δ' ἔρχεται ὕστατον ἦμαρ. *Quod si*, inquit, *hunc tibi negarit viuere*

ἀλλὰ νόει σὺ τεῇσιν ἐνὶ φρεσὶν, ὅνεκεν αὐτῷ
ῥῆξε λίνον Κλωθώ· τῷ δ' ἔρχεται ὕστατον ἦμαρ.
εἰ δὲ πυριφλεγέθων ἑτερήμερος ἄνδρα θαμίζων
ἢ κρυερὸς μάρπτων πυρετὸς παρενήνοθε γυίοις,
ἠὲ τεταρταίης πῆμα βραδὺ, μήποτε λήγειν
βουλομένης, ἀλλ' αἰὲν, ὅπη πελάσῃσι, μενούσης,
τὸν σύ γ' ἰήσασθαι δι' ἀμύμονος αὐτίκ' ἀχάτου.

625. νοεῖς vulgo. F. ἡνίκα. CKEN. 626. τῷδ' vulgo. τῷ δ' AI. 627. Vulgo praefigitur titulus: XVII. ΕΤΙ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΧΑΤΟΥ. 627. ἀδδ vulgo. Εἰ δὲ coni. Steph. πυριφλεγεθέων Ald. I. Dinn. p. 684. 628. πυρετὸς παρ' ἄδην θείησι vulgo. ἄδην AI. 630. ἀλλὰ ἐν ὅπη AI.

deus, at tu reputa filum ei rupisse Clotho: huic vero supremam adesse diem. Nam illa, ὅνεκεν αὐτῷ, mutari nolim cum Tyrwhitto, cuius correctio etsi sensum praebet planum et facilem, minus tamen, quam vulgata lectio, poetica est. Vide ad vs. seq. Caeterum patet, nostra emendatione admissa hos versus et cum praecedentibus, et cum illis, quae postea dicuntur, εἰ δὲ πυριφλεγέθων, aptissime copulata esse.

625. Τοῦτο δηλονότι παρὰ σεαυτῷ νοεῖς εἴπε πρῶτον αὐτῷ θανεῖν πάντας ἀποθανεῖται. (Sic.) Schol. MS. Paris. Leg. f. εἰ πέπρωτο αὐτῷ θανεῖν, πάντως ἀ. TYR. Scholiastae explicatio videbitur fortasse Tyrwhitti emendationem εἰ τῷ firmare. At non minus in vulgatam quadrat, si quidem sensum huius loci, non singula verba interpretari scholiastes voluit. Nam quae poeta dicit, eadem sunt: νόει, ὅνεκεν αὐτῷ ῥῆξε λίνον Κλωθώ· τῷ δ' (i. e. ᾧ ῥῆξε λίνον Κλωθώ) ἔρχεται ὕστατον ἦμαρ.

627. Εἰ δὲ, pro vulgato ἀδὲ, est ex coniectura H. Stephani. TYR.

628. — παρ' ἄδην θείησι. Primam in ἄδην corripi posse non credo. Malim igitur — θείησι παρ' ἄδην. TYR. At haec verba si possent significare, vt vertitur, *ad inferos mittet*, sententia esset inepta, quia seruari dicuntur, achatae auxilio, qui istis laborant morbis. Verum ne est quidem iste horum verborum sensus, sed hic: *ad Orcum curat.* Non magna mutatione ex his, ΠΑΡΑΔΗΝΘΕΙΗΣΙ feci ΠΑΡΕΝΗΝΟΘΕΓΥΙΟΙΣ. Verbo hoc παρενήνοθε vsus est Apollonius Rhodius I. 664. De hoc et caeteris cognatis dixi in lib. II. de emend. rat. Gr. gram. c. 32. p. 279 seqq.

οὗτος γὰρ προτέρων πολὺ φέρτερος. αἶψα δὲ σῆμα
ἐξερέω, τό περ ὦκα βίην δείκνυσι λίθοιο.
ἐν γάρ μιν κρεάεσσι βαλὼν μέσον ἑψομένοισιν,
τυτθὸν ἀνασχέσθαι· τὰ δὲ τήκεται ἔνδοθι πάντα.

Οὐ μέν τοι καὶ τόνδε γ' ἐφ' ἑρπετὰ φημὶ δύνασθαι·
ἀλλ' ἕτερον δώσω χατέοντί τοι ἰητῆρα
οὐρανόθεν γεγαῶτα· σὺ δ' ἐν φρεσὶ βάλλεο σῇσιν.
εὖτε γὰρ αἰγλῆεν σφέτερον δέμας εὐρύστερνος
οὐρανός, ὠμηστῆρος ὑπαὶ παλάμῃσι Κρόνοιο
δῃωθείς, εἴλιξεν ἀπειρεσίην ἐπὶ γαῖαν,

632. ὅτις vulgo. σῦμα Ald. I. 634. μέσῳ A I. 636. Vulgo praefigitur titulus: XVIII. ΕΤΙ ΠΕΡΙ ΑΤΤΟΤ. Gesnerus dedit ΑΙΜΑΤΙΤΗΣ. 636. τόνδε γε ἑρπετὰ vulgo. ἐφ' ἑρπετὰ coni. H. Steph. F. πρὸς ἑρπετά. GESN. 641. εἴλυσσεν vulgo. ἔλυξεν A I. ἔλιξεν Paris.

632. Malim οὗτος. *Hic enim prioribus longe melior est.* TYR. Sic etiam Musgrauius. Sed V. Slothouwerus in Act. Soc. Trai. III. p. 161. coniicit, οὗτος γὰρ πυρετῶν πολὺ φέρτερος. Id scilicet significare vult, *omnes febres domat*, vt Graeci dicant ἥσσων ἔρωτος, etc.

636. Praescriptio illa, quae adhuc obtinuit, vix ad primum versum potest accommodari. Agit manifesto carmen de Haematite, cuius nec nomen abest v. 21. Ergo mutaui lemma. GESN.

636. Vulgata lectio — τόνδε γε ἑρπετά — aperte mendosa est. γ' ἐφ' ἑρπετὰ est ex coniectura H. Stephani. Gesnerus malebat πρὸς ἑ. Sed quomodo ait hunc lapidem, Achaten scilicet, *non valere aduersus serpentes?* Hoc profecto pugnare videtur cum iis, quae supra dixit, ver. 616—8. nisi forte statuendum est, Achaten ἀμύμονα, de quo nunc loquitur, diuersum esse ab Achate λεοντοδέρῃ, de quo solo supra egit. TYR. Οὐ μέν τοι πᾶν τόνδε γ' ἐς ἑρπετά. Musgrauius.

αἰθέρος ἐκ δίης πεσέειν ὕδάσδε μενοινῶν,
ὄφρα κε πάντ' ἀίδηλα, πολύτριχον ἀμφιπετάσσας
νῶτον ἑόν, τεύξῃ, μηδ' Οὐρανῦ ἀςερόεντος
θυμὸν ἀνιήσας Κρόνος ὑρανὸν εἰσέτι ναίῃ·
δὴ τότ' ἀπ' ἀμβροσίοιο κατειβόμεναι φορέοντο
αἵματος ὠτειλῆθεν ἐπὶ τραφερὴν ῥαθάμιγγες,
τὰς ὑ μόρσιμον ἦεν ἀπ' ἀθανάτοιο κιῦσας
σώματος ὄλλυσθαι· μενέμεν δ' ἐριβώλακι Μοῖραι
ἐν γαίῃ προγένοιο θεῶν σόον αἷμα κέλοντο.
μεῖνε μὲν ὖν, αὐτὸν δὲ πυρίγληνοι θέσαν ἵπποι
Ἠελίυ. καί κέν τις ἐπιψαύων ἐρίσειεν

642. δίνης vulgo. 644. τεύξει Par. Ald. I. Dinn. μὴν δ' Ald. I. μηδ' Parif. θὴν δ' vulgo. F. δὴν. GESN. 645. ναίει Parif. Ald. I. 647. τότε ἀμβροσίοιο vulgo. τότ' ἀμβροσίοιο Ald. I. 648. ἦκεν I. 651. μεινέμεν ὖν Ald. I. περίγληνοι vulgo.

642. Copiofius narrat Diod. Sic. I, 77. GESN.

642. Nihil apud Diodorum I. 77. Neque III. 56. 57. 60. 61. vbi de Vrano et Saturno differit. Caeterum nemo non videt, vel ex Homero fcribendum fuiffe *αἰθέρος ἐκ δίης*, et, nifi fallor, fuit, qui ita hic corrigeret.

643. Πολύτριχον νῶτον Caeli intelligam ad verbum *tergus pilofum*, h. e. inuolucrum nigrum, quo inuoluere omnia Caelus voluerit. Τρίχινον effe nigrum, obferuat Schol. Eurip. Phoeniff. v. 329 *τρίχινα ἐνδύματα, δυσόρφναια, σκότια, μέλανα*. Sed ibi de lectione poetae ambigitur, vt docet doctiff. Valckenaerius. Vtamur potius loco Apocalypfeos noftrae 6, 12 *καὶ ὁ ἥλιος ἐγένετο μέλας, ὡς σάκκος τρίχινος*. GESN.

644. *μηδ' Οὐρανῦ*. Sic MS. Parif. Omnino recte. Editt. habent *θήν*. Ald. *μήν*. Gefnerus coni. *δήν*. TYR.

646. Perinde eft, vtrum *τότε γ'*, an *τότ' ἀπ' ἀμβροσίοιο* fcribatur. Hoc praeferenti fauere videtur Aldinae *τότ'*.

651. *περίγληνοι*. Reddunt *lucidi*, quo auctore nefcio. Refcribendum credo — *πυρίγληνοι*, igneis oculis, quae vox ab Oppiano etiam vfurpatur. Cyneg. III. 97. TYR. Vide indicem in *περιγλήνοις*.

λᾶαν ἔχειν ἐνὶ χερσὶν, ἔχοι δέ κεν αἷμα πεπηγός.
ἐν γὰρ δὴ χρὼς αὐτὸς ἐτήτυμος αἵματός ἐςιν,
ἐν δὲ καὶ ὕδατι ῥεῖα δαμασθεὶς ἀτρεκὲς αἷμα
γίγνεται· αἱματόεις δὲ καὶ οὔνομα λᾶας ἔτ' ἀνδρῶν
ἐκ προτέρων κέκληται. ἀκήρατα δ' οὕνεκ' ἔοικεν
Φάρμακ' ἔχειν, νημερτὲς ἀπόῤῥοιάν μιν ἀοιδοὶ
οὐρανίην καλέουσιν ἐς ἀνθρώπους ἀφικέσθαι.
οὐ γὰρ ὅγ' οὔτε νέην ἐθέλει θνητοῖσιν ὀϊζὺν
ἔρχεσθαι προτὶ ὄσσε, παλαιοτέρην τ' ἀπερύκει,
μιγνύμενος λευκοῖο μετὰ γλάγεος· κεράσας δὲ
ἰχῶρι σφετέρῳ, μέλιτι γλυκερῷ τε διάνας,

655. ἔχει δέ μιν vulgo. 656. γίνεται vulgo. 657. ἀκήρατα δ', ὡς ἐπέοικε, vulgo. 658. ἔχει vulgo. ἔχοι Ald. I. ἀπόῤῥοιάν κεν ἀοιδοί Ald. I. 662. γλάκτος Al. κεράσας τε vulgo. 663. γλυκερῷ μέλιτι δὲ vulgo.

653. Ἔχει δέ μιν αἷμα πεπηγός. Μὶν, opinor, in hoc loco ferri nequit. Poeta fortaſſe dedit, ἔχει δὲ μὲν α. *habet autem ſane ſanguinem concretum.* TYR. At δὲ μὲν non magis quam μὶν hoc loco ferri poteſt. Itaque ἔχοι δέ κεν repoſui: Κὲν et μὶν quum alibi, tum mox v. 658. permutantur, in quem verſum, quae hic legi debebant, ἔχοι et κὲν, irrepſerunt.

657. Vulgata lectio, ἀκήρατα δ', ὡς ἐπέοικεν, Φάρμακ' ἔχει· νημερτὲς, et quae ſequuntur, non ſolum male nexa habet membra, ſed etiam frigido iſto additamento, ὡς ἐπέοικεν, laborat.

660. Οὔτε νέαν ὀϊζὺν, ἤγουν ταλαιπωρίαν καὶ ἀῤῥωςίαν, ἀφίησι τοῖς ἀνθρώποις ἐπελθεῖν ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς, καὶ τὴν παλαιὰν ἀποκωλύει ὁ τοιοῦτος λίθος. Schol. MS. Pariſ. TYR.

661. Hiatus in verbis προτὶ ὄσσε ortus eſt ex Homericis προτὶ Ἴλιον, προτὶ ἄςυ, quum digamma ignotum eſſet recentioribus.

662. Participia κεράσας, et ſtatim διάνας, tum v. 32 ὁμιλήσας videntur media quadam ſignificatione dici, *admiſcens ſe*, idque eo facilius in mentem venire poetae potuit, quo ſolemnius ipſi eſt vitam et actionem ſuis lapillis tribuere. GESN.

662. Inepte Geſnerus. Scribendum eſt ἄγεις v. 664.

663. Ἰχῶρι τῷ οἷον ἀφρῷ. οἶμαι δὲ ἀντὶ τοῦ πτυέλου λαμβάνεσθαι. Schol. MS. Pariſ. Mol-

ἐκ βλεφάρων ἄπο πᾶσαν ἄγεις νόσον. ἀσχαλάᾳ γὰρ
εἴργεσθαι θνητοὺς ὁράαν ἐρατεινὰ πρόσωπα
πρεσβυτάτου μακάρων στροβελοβλεφάρου βασιλῆος.
καὶ γλήνῃσι τεῇσιν, ὁμιλήσας κυλίκεσσιν,
ἀνδρός τ' αἰδοίων ἄκος ἔσσεται, ὅς κε πίῃσιν.
καί μιν ἐγὼν Αἴαντι δαΐφρονι πόλλ' ἐπέτελλον,
ἔντεσι δηρινθῆναι ἀμύμονος ἀμφ' Ἀχιλῆος
ἐσσυμένῳ, νίκης ἐπαρηγόνα χερσὶ κομίζειν.
καί κεν Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος ἀντίον, αὐτῷ
κῦδος Ἀθηναίη περσέπτολις ἐγγυάλιξεν·

664. ἄγει vulgo. 666. στροβιλοβλεφάρου vulgo. 667. γλήναισι vulgo.

lius esset — μέλιτι γλυκερῷ. TYR. Ita Schraderus quoque in praefat. Emend. p. X.

666. Quid pulchri sit in στροβίλοις βλεφάροις, pineae nucis similitudinem habentibus, equidem non intelligo: nisi quod forte decet antiquissimum deorum, et male a filio habitum, adductissimum, non in arcum modo, sed in acutam hyperbolam, supercilium. Non magis pulchritudinem temere aliquis laudet in turbidis et velut procellosis superciliis. Sed talia tamen sunt in antiquis personis, quas Terentianis fabulis adpictas inde suae editioni intexuit Daceria, et de quibus peculiarem librum dedit Bergerus. Certe Simonis, Chremetis, Sannionis, personas intuens videor mihi στροβιλοβλέφαρον Orphei Caelum videre et ridere posse. Tales sunt etiam personae Bacchicae in Marmor. Taurinenss. P. I. p. 83. GESN.

666. Dubito an vocem στροβιλοβλεφάρου recte ceperit Gesnerus de superciliis, *pineae nucis similitudinem habentibus*, vel (vt melius fortasse redderetur) *turbinatis*. In vnico certe, qui mihi succurrit, loco, nomen simplex στρόβιλος secundam habet longam. Aristoph. Ei. 864. Nescio igitur an non scribendum sit στροβελοβλεφάρου, quod reddi potest *superciliis arcuatis*. Στροβελόν, σκολιόν, καμπύλον. Hesych. TYR.

669. Meminerimus Theodamanta esse, qui loquens introducitur. GESN.

669. Immo, meminerimus Helenum loqui. V. notam ad ver. 394. TYR.

673. V. Slothouwerus in Act.

ἀλλ' ὅ οἱ μοῖρ' ἔσκε παραιφαμένοιο πιθέσθαι.
τοὔνεκα θεσπεσίοιο λίθου ἀθέριξεν ὄνειαρ,
λάζετο δ' οὐλοὸν ἄορ. ἀτὰρ σύ γε τοῖο μὲν αἶσαν
ἄζεο, πρὸς δὲ μέλαιναν ὀλισθηροῖο γενέθλην
ἑρπετοῦ αἱματόεντα δαεὶς λίθον, αἰὲν ἑταίρους
πινέμεναι νύμφαις ἐνὶ νηϊάδεσσι κέλευε.
καὶ μὲν ἐγὼ λαιψηρὸν ἐμὸν θεράποντα Δόλωνα
αὐτοκασιγνήτῳ μεμαὼς φίλον Ἕκτορι θεῖναι,
πρέφρων ὤπασα λᾶαν Ὀλύμπιον αἰτήσαντι·

674. F. παραιφαμένοισι Steph. 675. θεσπέσιόν μοι ἀθέριξεν vulgo. F. θεσ. πέρ μου ἀθ. GESN. τόδε μου vel τόδ' ἐμοῦ coni. Steph.

Soc. Trai. III. p. 161. ἐρυσίπτολις scribi mauult, quia (scilicet Pallas sine vllo ad vrbem Troiam respectu non commode περσέπτολις dicatur.

674. Non opus est correctione H. Stephani, si versus ita intelligatur: ἀλλ' ὅ οἱ μοῖρ' ἔσκε πιθέσθαι, ἐμοῦ παραιφαμένοιο.

675. Non difficile est versum claudicantem, vt posui in V. L. vel alio modo, reponere. Sed, quid dederit poeta quaerimus, non quid potuerit, debueritue adeo. GESN.

675. Quod posuit in V. L. Gesnerus est, F. θεσπέσιόν πέρ μου. Coniecerat antea H. Stephanus, τόδε μου, vel τόδ' ἐμοῦ. Quid dederit poeta, vel dare debuerit, non meum est spondere. Potuit, opinor, scripsisse θεσπεσίοιο λίθου ἀ. TYR.

680. Inspice, qui dubitas, tabellam genealogicam, ad princ. huius libelli. GESN.

680. Secundum tabellam genealogicam, ad quam dubitantes amandat Gesnerus, Dolon Heleni non θεράπων erat, sed ἀνεψιός, filius scil. Lampi, fratris Priami. Quae sane quo auctore tradantur, inquirere non vacat. Noster certe Homerum sequitur, apud quem Il. K. 314. Δόλων, Εὐμήδεος υἱός, κήρυκος θείοιο. — Quod autem addit, Eumeden, ad Memnonem legatum, ex Assyria lapidem Liparaeum attulisse, ipsius figmentum est. TYR.

682. Λᾶας Ὀλύμπιος dici

αὐτὰρ ἐγ' ἐξαπίνης Τρώων προπάροιθεν ἁπάντων
Ἕκτορι Πριαμίδῃ κεχαρισμένος ἔπλεθ' ἑταῖρος.
τοῦ δ' ἕκητί μ' ἐκεῖνος ἀμοιβήδην ἀρέσασθαι
ἱέμενος, Λιπαραῖον ἐπίκλησιν παρὰ πατρὸς
ὤπασεν ἀφνειοῖο λαβὼν λίθον, ὅν ποτ' ἄρ' αὐτὸς
ἐλθὼν Ἰλιόθεν κρατερὸν μετὰ Μέμνονα κῆρυξ,
σήματ' ἐμεῖο πορόντος ἀνευρών, Ἀσσυρίηθεν
χρυσοῦ τιμήεντος ἀρείονα δεῦρο κόμισσεν,
μυρία κεῖθι μάγοισι πορὼν πολυΐδμοσι δῶρα.
εἰ δ' ἄγε δέχνυσο μῦθον· ἐγὼ δ' ἐδάην, τά κε λέξω.

648. Ἕκτορι πατρί τ' ἐμῷ. 685. ἀμοιβαδὸν ἀρέσασθαι vulgo. 689. σῆματ' Ald. I. παρόντος vulgo. 690. κόμισε A I.

videtur haematites. Plinius XXXVI. 37. vbi de hoc lapide exponit, nihil habet de eo, quod gratos reddat homines aliis. Sed idem XXXVII. 60. ita ſcribit de eodem lapide: *Zachalias Babylonius in his libris, quos ſcripſit ad regem Mithridatem, humana gemmis attribuit fata: hanc non contentus oculorum et iocinerum medicina decoraſſe, a rege etiam aliquid petituris dedit, et litibus iudiciisque interpoſuit: in praeliis etiam ex ea vngi ſalutare pronunciauit.*

684. Inepta vulgata: πριτεμῷ mutaui in Πριαμίδῃ.

685. Cum prima in ἀρέσκω apud noſtrum, et alios, credo, ſemper corripiatur, malim ſcribere ἀμοιβήδην ἀρέσασθαι. TYR. Sic iam Schraderus in praefat. Emend. p. IX.

686. Plinius XXXVII. 62. *De lipare hoc tantum traditur, ſuffita ea omnes beſtias euocari.* Obſeruante Schneidero *Liparaea* eſt Marbodeo p. 607. vbi aliae edd. *lipares.* Λιπαραῖον Theophraſti de Lap. comparatum a Schwarzio cum Plinii lapide Obſidiano (XXXVI. 67.) idem notauit.

689. Omnino reſcribendum credo — πορόντος. *Cum ego notas lapidis indicaſſem.* TYR.

Πρῶτα μὲν οὖν σπένδοντας ἀναιμάκτων ἐπὶ βωμῶν,
(οὐ γὰρ ἄγειν θέμις ἐστὶ θυηλὴν ἐμψύχοιο)
ἥλιον εὐρύοπα κλήζειν ὕμνοισιν ἄνωγα,
καὶ χθόνα πίειραν, πάντων τροφὸν ἀθανατόεσσαν.
δεύτερον αὖτ᾽ αἴθωνος ὑπὲρ λίθον Ἡφαίστοιο
τήκειν, ἡδείῃ ταναοὺς θέλγοντα δράκοντας
ὀδμῇ, τὴν ἄρα κεῖνοι ἀνερχομένην ἐσορῶντες,
σπερχόμενοι ποτὶ βωμόν, ἀολλέες ἐκπρομολόντες
χηραμόθεν, ῥώονται ἐφερπύζοντες αὐτμήν.
αὐτὰρ ἔπειτα λίνοιο νεόπλυτα φάρεα κοῦροι
ἑσσάμενοι τρεῖς, ὀξὺ φέρων ἄμφηκες ἕκαστος
ἄορ, ἀναρπάζειν ὄφιν αἰόλον, ὅς κε μάλιστα

693. σπεύδοντας vulgo. 695. κληΐζειν ὑμνοῦσιν Parif. Ald. I. 698. τήκειν τόν γ᾽ ἰδίῃ vulgo. τήκειν ἡδείῃ A. I. Parif. 701. ὀρύωνται vulgo.

693. Σπεύδοντας, *acceleran-tes.* Ferri fortaſſe poteſt. Sed magis ad rem, opinor, σπένδοντας, *libantes.* TYR. Sic etiam Musgrauius.

698. Reſtitui ἡδείῃ ex Editt. A. I. et MS. Pariſ. H. Stephanus, opinor, primus inuexit τόνγ᾽ ἰδίῃ. Neſcio vnde. TYR. Ἡδείῃ probatum etiam Schradero in praef. ad Emend. p. LVI.

701. Pro ὀρόωνται, coni. ἀρύονται, *hauriunt*, Bernard. ad Pſellum de Lapid. p. 10. Non male. TYR. Sic etiam Musgravius. Facilius probarem, niſi χηραμόθεν ita non haberet, quo vltima ſyllaba recte produceretur. Quamquam hoc excuſari ſcio, quia longius vocabulum eſt. Sed licebat poetae χηραμόνων ſcribere, quod vocabulum in Argonauticis eſt v. 1272. Quare ῥώονται praetuli, vt coniungantur, haec: ἐφερπύζοντες αὐτμήν. Schol. Ariſtoph. ad illud in Pluto 675. ἐφ᾽ ἣν ἐπεθύμουν δαιμονίως ἐφερπύσαι, περιστή, inquit, ἡ μία ἐπί.

705. Malim δινεύεσκεν TYR.

κνίσσης ἱμείρων πυρὸς ἐγγύθι δινεύηται.
τῦ δὲ διαμελεϊςὶ δαΐζειν ἐννέα μοίρας·
τρεῖς μὲν ἐπικλήζειν πανδερκέος ἠελίοιο,
τρεῖς δ' ἑτέρας γαίης ἐριβώλȣ λαοβοτείρης,
τρεῖς δὲ θεοπροπίης πολυΐδμονος, ἀψεύςοιο·
τὰς δὲ λέβης κεράμοιο τετυγμένος αἱματοέσσας
δεξάσθω· καὶ δῶρον ἐλάϊνον Ἀτρυτώνης,
ἠδὲ μέθυ Βρομίοιο καλεσσιχόρȣ καταχεύειν,
ἐν δ' ἅλας ἀργεννὺς βαλέειν, θεράποντας ἐδωδῆς·
ἐν δέ σφιν καὶ δριμὺν ἐπήλυδα κόκκον ἄνωγα
μίξαι ῥυσσοχίτωνα, μελαγχροίην, ἐρίτιμον·

705. δινεύεσκε vulgo. 707. μὲν κικλήσκειν vulgo. μὲν ἐπικικλήσκειν Paris. Ald. I. 709. ἀψαύςοιο vulgo. 711. Vulgo comma post δεξάσθω, punctum post Ἀτρυτώνῃ erat. 715. χρυσοχίτωνα vulgo.

At melius erat δινεύηται scribere, quam barbarismum inferre.

706. Ἀψεύςοιο emendatio est Musgrauii.

711. Melius erit interpungere. Δεξάσθω· καὶ δῶρον ἐλάϊνον Ἀτρυτώνης, ἠδὲ μεθὺ B. κ. τ. λ. TYR. Musgrauius et V. Slothouwerus in Act. Soc. Trai. III. p. 162. seruata plena interpunctione post Ἀτρυτώνης, legendum censuerunt ἐν δέ.

715. An haec sit descriptio malogranati, viderint consulti.

OESN.

715. Siue Helenus, siue auctor ipse, in regione vlla ad austrum vergente, loqui supponatur, non verisimile est eum loquuturum fuisse de *Malo Granato*, vel vt *peregrino*, vel vt valde *pretioso*. Sed neque Mali Granati coccos inter *condimenta* habitos crediderim, ὅσσα περ — ἵμερον ἐσπέμπουσιν ἐδητύος. Denique eundem coccum χρυσοχίτωνα et μελαγχροίην vocari incommodum videtur. Ego sane auctorem nostrum de *Pipere* loqui existimo, adeoque pro χρυσοχίτωνα reponendum esse ῥυσσοχίτωνα. Piperis scilicet coccus, et *acer*, et *peregrinus*, et *rugosus*, et *niger*, et *valde pretiosus*, et *appetitum excitans*; quae omnia an

ἐν δὲ καὶ ὅσσά περ ἄλλα μετ᾽ ἀλλήλοισι μιγέντα
ἵμερον ἐσπέμπεσιν ἐδητύος ἀνθρώποισιν.
ὄφρα δ᾽ ἐπὶ τρίποδος κρέα γάςρης δάμναται ἐντός,
τόφρα δὲ κικλήσκειν μακάρων ἄῤῥητον ἑκάςων
οὔνομα. τέρπονται γάρ, ἐπεί κέ τις ἐν τελετῇσιν
μυςικὸν ἀείδῃσιν ἐπώνυμον ὀρανιώνων.
ἀρᾶσθαι δὲ Μέγαιραν ἀπόπροθι παφλάζοντος
σευέμεναι τρίποδος κακομήχανον· ἐς δ᾽ ἄρα τός γε
πνεῦμα διϊπετὲς ἔνδον ἄγειν ἱερὰς ἐπὶ μοίρας.
ὁππότε δ᾽ ἑψομένοισιν ἐπὶ κρεάεσσιν ἵκωνται,
δαίνυσθαι τότ᾽ ἔπειτα, κορέννυσθαι μεμαῶτας,

718. Ὀφρ᾽ ἠδ᾽ ἐπὶ Ald. Iunt. τρίπ. σφέα Iunt. γαςέρι δάμνατ᾽ ἐόντα vulgo. 719. ἕκαςον vulgo. 720. ἐπὴν κε vulgo. 724. ἄγει Parif. A I. Dinn. p. 648. 725. κρεάτεσσιν vulgo. 726. κορέννυσθαί τε μεμαῶτας vulgo. Omittunt τὲ Parif. Ald. I.

de vllo alio cocco vere praedicari possint, dubito. TYR.

718. Malim ἐνὶ τ. π. γαςέρι. TYR. Immo alibi vitium latere δάμνατ᾽ ostendit, male elisam habens diphthongum. Scribendum est γάςρης δάμναται ἐντός.

720. Docet rationem Hymnorum s. τελετῶν, quas nihil prope aliud habere, nisi nominum enarrationem, videmus. GESN.

720. Vide ad v. 247.

724. Pessime versio a Gesnero correcta: *in eosque diuinum spiritum immittant super sacras carnes.* Immo sensus est: ἀρᾶσθαι, τός γε (deos) ἐσάγειν πνεῦμα ἔνδον ἐπὶ μοίρας.

726. Deleui τὲ post κορέννυσθαι, auctoritate MS. Parif. TYR. V. Slothouwerus in Act. Soc. Trai. III. p. 162. miratur, quod editores, qui non ignorarint ἐπεὶ a nostro haud raro pro ἔπειτα poni, hunc versum suae pristinae formae non reddiderint legendo, δαίνυσθαι τότ᾽, ἐπεί τε κορέννυσθαι μεμαῶτας. Mitto soloecum ἐπεί. Sed illud ego mirarer, si epulando non satia-

αὐτόθεν ἐκ τρίποδος· (τὰ δὲ λείψανα γαῖα καλύπτοι)
καί σφιν ἐπισπεῖσαι λευκὸν γάλα, καὶ μέθυ ἡδύ,
καὶ λίπα τ', ἠδ' ἐρατόν τε μελίσσης ἄνθιμον εἶδαρ·
καὶ στέψαι πλέξαντας ἀκρόδρυα καρποφόροιο
παρθενικῆς ἀφελόντας ἐλαίης, μηδ' ἀκορέστους
σφωϊτέροις πέπλοις ἑλέειν οἴκονδε κιόντας·
μηδὲ μεταστρωφᾶσθαι, ἐπεὶ κ' ἄπο νόσφι τράπησθε,
ἀλλ' αἰεὶ προτέρην ἐς ἀταρπιτὸν ἔσσε φέροντας
ἔρχεσθ' ἐς μέγαρον, μηδὲ προτιμυθήσασθαι,

729. καὶ λίπα τ' ἐρατὸν αὖτε μελίσσης ἄνθιμον Parif. Ald. 731. μηδὲ κορέσσῃς vulgo. F. πορέσσῃς. GESN. 734. εἰς ἀτραπὸν vulgo. ἐς ἀτραπὸν Ald. I. φέροντες vulgo. 735. F. ποτιμυθήσ. GESN.

rentur ifti, verum poft epulas. Cum Tyrwhitto confentit Schraderus praef. Em. p. IX.

728. Μέθυ ἡδύ hiatus Homericus.

731. Quid fibi κορέσσῃς hic velit, non intelligo. Iam dixerat v. 92, τὰ δὲ λείψανα γαῖα καλύπτοι· nihil debet de hoc facro auferri, domum portari, feruari in alterum diem. Verbo, legendum puto, μηδὲ πορέσσῃς, *Ne impertias* cuiquam domum ferendum quidquam. Totus apparatus hoc loquitur, ab hoc facrificio nihil effe quafi eliminandum. GESN.

731. Neque κορέσσῃς, nec πορέσσῃς quidem, mihi verum videtur. Cogitabam aliquando fcribendum effe, κοτέσσῃς, *irafcaris*, *inuideas*. Sed quid fit *ramos oleae* veftimentis fuis *capere* non intelligo. TYR. Recte Schneiderus ἀκρόδρυα intelligenda putat, vt fupra v. 524. Caeterum aequabilitas orationis ad μηδὲ infinitiuum exigit, vt in fequentibus. Quare μηδὲ κορέσσῃς in μηδ' ἀκορέστους mutaui. Ad ἑλέειν intelligendum e praecedentibus ἀκρόδρυα.

734. Malim φέροντας. TYR.

εἴ κέν τις ξύμβληται ὁδίτης, ἔστ' ἂν ἵκησθε
ἐς δόμον· ἔνθα δ' ἔπειτα θυηλὰς ἀθανάτοισιν
ἐξαῦτις ῥέζοντας, ἀρώματα ποικίλα καίειν.
Ταῦτ' ἐγὼ ἐκτελέσας, ὅσά τ' ἔσσεται, ὅσσά τε κοῦφοι
ὄρνιθες κλάζουσιν, ἐπίσταμαι, ὅσσά τε θῆρες
ὠμησταὶ τετράπεζοι ἐνὶ σφίσιν ὠρύονται.
Ἔνθεν ἐγὼν ἐδάην καὶ Βακχικὰ νεβρίταο
δῶρα λίθου, Βρομίῳ κεχαρισμένα· τόν περ ἔχοντος
ἀνθρώπου θυέων τε καὶ ἀράων ἀΐουσιν
Οὐρανίδαι. γυμνῷ δὲ ῥάχιν ποδὶ πευκεδανοῖο
εἴ κέν τις θλίψας ὄφιος, διὰ σάρκας ἀκάνθῃ
δηώσῃ σφετέρας, ὀδυνήφατος ἔσσεται αὐτῷ
νεβρίτης. ἔρδει δ' ἀλόχῳ πόσιν ἱμερόεντα.
ἔνθεν καὶ κατένωπα κελαινῆς ἀσπίδος ἔγνων

736. εἰ καί τις et ἱκέσθαι vulgo. 742. Vulgo praefigitur titulus XIX. ΝΕΤΡΙΤΙΣ. 742. Βακχίδα Parif. A I. Diun. p. 533. νευρίταο vulgo. 744. θύοιτε A I. Parif. 747. δηώσοι vulgo. 748. νευρίτις vulgo.

736. ἕς τ' ἂν ἵκεσθε correxit Schneiderus. Voluit, puto, ἵκησθε.

742. Legendum eſt νεβρίταο, et ver. 748. Νεβρῖτις, vel potius Νεβρίτης. Ap. Plinium, N. H. XXXVII. 64. Nebritis dicitur. In multis MSS. υ. et β. eadem fere forma pinguntur. TYR.

743. Vertit interpres *quem habentis hominis*, quaſi ſcriptum eſſet τόν περ ἔχοντος ἀνθρώπου. Et ſic, opinor, ſcribi debet. TYR. Ita Pierſonus coniecit Veriſim. p. 211. Improbat Koenius ad Greg. Cor. p. 34.

749. Ἔνθεν καὶ κατένωπα] Fortaſſe haec de alio lapide dicuntur, et imperfecta ſunt. Sic paulo ante, ΕΝΘΕΝ ἐγὼν, et ſtatim poſt ΕΝΘΕΝ καὶ σέο etc. H. STEPH.

749. Certe dicuntur de lapide *Chryſopraſio*, vt Geſnerus vidit. In ver. 750. malim θέσκελε. Nihil deeſſe credo. TYR.

καρτερὰ φάρμακα σεῖο, βροτσσόε θέσκελε πέτρη,
τῆς ὄνομα χροιή τε πέλει χλοεροῖο πράσοιο.

Ἔνθεν καὶ σέο, δῖε χαλάζιε, πειρηθῆναι
ἐν θυμῷ βαλόμην, καὶ σεῦ μένος εὗρον ἄριςον.
ἄμφω γάρ, καὶ νοῦσον ἀναψύχεις πυρόεσσαν,
καί μοι σκορπιόθεν βεβολημένῳ ἦρα κομίζεις.
Λητοΐδης ἔο με χρησμοῦ, Ποιάντιος ἥρως,

750. θέσκελα vulgo. 752. Vulgo praefigitur titulus XX. ΧΑΒΑΖΙΟΣ. 752. χαβάζιε vulgo. 756. Λητοΐδη, σέο μέχρις ἐμοῦ vulgo.

751. De gemma χρυσοπράσῳ certe ita loqui potuit poeta. GESN.

752. Pro χαβάζιε, quae vox nihili est, reponendum credo χαλάζιε. Chalazias lapis a Plinio laudatur N. H. XXXVII. 73. TYR.

755. Ἦρα φέρειν Homerica formula (vt Il. Ξ, 132 est χαρίζεσθαι). Quis autem bono medico est χαριέστερος; GESN.

756. Hic quasi peroratio est opusculi, qua fidem dictis studet facere ex Theodamantis persona poeta. Philoctetes, ait, sero tandem ad credendum his viribus lapidum a me inductus est. Cassandrae vaticinia ipse irrita Apollo fecit, et ἄπιστα· at ego iuratus verum dixi. Et nunc nostris sermonibus (ambigue, μύθοις) tu idem Apollo obsecutus, vires quas ego praedicaui, praesta lapidibus, mihi autem fidem concilia. GESN.

756. Perorationem hanc esse manifestissimum est, non tamen *ex persona Theodamantis, nec totius opusculi*, sed tantum *sermonis Heleni* ad Philocteten. Versus primus, vt videtur, misere luxatus est, et mihi prorsus insanabilis. In secundo, nisi multum fallor, posteriora sic scribenda sunt — τάδε πάντα ἀμήχανα φημὶ πιφάσκειν. Reliqua planissima sunt, dummodo meminerimus *Helenum* loqui ad *Philocteten*. TYR. Musgrauius corrigebat: ἐμοὶ Il. ψ. ΕΣΠΟΜΕΝΟΣ τάδε πάντα Μ' ἀμήχανα. Tiedemannus τέο μέχρις et κεκλυμένος. Nihil horum lucem affert. Attendat mihi aliquis ad vulgatam lectionem: Λητοΐδη, ΣΕΟΜΕΧΡΙΣΕΜΟΥ Ποιάντιος ἥρως ἑσσύμενΟΣ, τάδε παντΑΑΜΗΧΑνα

ἐσσυμένοις τάδε πάντ᾽ ἐπαρήγονα φησὶ πιφαύσκειν.
αὐτοκασιγνήτην κεχολωμένος Ἀργυρότοξος
Κασσάνδρην ἐκέλευσεν ἀκȣόντεσσιν ἄπιςα
θεσπίζειν Τρώεσσιν, ἐτήτυμά περ φρονέȣσαν.
αὐτὰρ ἐγὼ καὶ πρόσθεν ἀπώμοσα καρτερὸν ὅρκον,
ψευδέα μήποτε μῦθον ἐνισπεῖν ἀνθρώποισιν·
καὶ νῦν ἀτρεκέως μάλα τοι λέξαντος ἕκαςα,
ἡμετέροις, ἥρως ἑκατηβόλε, πείθεο μύθοις.
Ὣς ἄρ᾽ ἔφη Πριάμοιο διοτρεφέος φίλος υἱός,

757. ἐσσύμενος τάδε πάντα ἀμήχανα φησὶ πιφάσκειν vulgo. 759. ἅπαντα vulgo. ἄπιςα Iac. Merrick. ad Tryphiod. v. 408 p. 63 apud Bernard. ad Synes. de Febrib. p. 120. Ipse vult ἄφαντα. GESN.

φησὶ πιφάσκειν. Eam non magna mutatione sic corrigi fatebitur: ΛητοΐδηΣ ἘΟ ΜΕ ΧΡΗΣΜΟΥ, Ποιάντιος ἥρως, ἐσσυμένΟΙΣ τάδε πάντ᾽ ΕΠΑΡΗΓΟνα φησὶ πιφαύσκειν. Hoc dicit: *Latonius sui me oraculi cupidis, heros Poeantie, haec omnia salutaria aperire iubet.* Sequentia, quae non bene nexa sunt a poeta, in hanc sententiam dicuntur: *sorori meae fatale fuit, vt ei non crederetur: mihi credere tuto potes.*

764. Tryphiodorus, 408. τὴν γὰρ Ἀπόλλων ἀμφότερον μάντιν τ᾽ ἀγαθὸν καὶ ἄπιςον ἔθηκεν.

765. Nunc Orpheus sermonem Theiodamantis et argumentum libelli finitum, more aliorum dialogorum declarat. OESN.

765 et 766. siue Theodamanti, siue Auctori tribuantur, non multum refert: sed huic potius tribuendos existimo, quoniam per coniunctionem δὲ in ver. 767. cum versibus duobus sequentibus connecti videntur, qui Auctori necessario tribuendi sunt. Sermo scilicet Theodamantis cum sermone Heleni eundem finem habuit; quod explicate indicare Auctor superuacuum duxit. TYR. Immo Theodamantis sunt versus 765 vsque ad finem carminis. Mirum enim, immo absurdum foret, si, quum Theodamas retulisset Heleni sermonem, alter iste, i. e. scriptor

ἀτρέστῳ θεράποντι φέρων χάριν Ἡρακλῆος.
νῶϊ δὲ ποιήεσσαν ἐς ἀκρώρειαν ἰοῦσιν
τρηχεῖαν μάλα μῦθοι ἀταρπιτὸν ἐπρηΰναν.

ipſe, quicum loquitur Theodamas, diceret, ὣς ἄρ᾽ ἔφη Πριάμοιο υἱός. Vltimi vero duo verſus a Theodamante eodem iure, quo ab ipſo ſcriptore dici potuerunt. Nam vterque viae moleſtias ſermonibus leniri optauerat.

766. Perſonam veluti facit aram, famulam Herculis (qui idem Sol eſt) vt Lap. ὑπ. 61. ἀμύντορα βωμὸν dixerat. Sic Lap. 18, 78 ἅλες θεράποντες ἐδωδῆς. GESN.

766. *Aram*, veluti *perſonam*, *famulam Herculis*, et *Herculem Solem*, qua ratione finxerit Geſnerus, prorſus neſcio. *Famulus Herculis* vocatur (et quidem iure optimo) *Philoctetes*, ad quem Helenus, a v. 394. continuo ſermone loquens inductus eſt. V. notam noſtram ad ver. 394. TYR. Ridet Geſneri explicationem etiam Schraderus in praefat. Emend. p. XVIII.

O R P H I C A

PARS SECVNDA.

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΙΑ

Digitized by Google

ΟΡΦΕΩΣ

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΙΑ

I.

Iustinus Martyr in παραινετικῷ λόγῳ· Ὀρφεύς, ὁ τῆς πολυθεότητος ὑμῶν, ὡς ἂν εἴποι τις, πρῶτος διδάσκαλος γεγονώς, οἷα πρὸς τὸν υἱὸν Μουσαῖον, καὶ τοὺς λοιποὺς ἀκροατὰς ὕςερον περὶ τοῦ μόνου Θεοῦ κηρύττει λέγων, ἀναγκαῖον ὑπομνῆσαι ὑμᾶς. Ἔφη δὲ οὕτως·

Φθέγξομαι οἷς θέμις ἐςί· θύρας δ' ἐπίθεσθε βεβήλοις
πᾶσιν ὁμοῦ· σὺ δ' ἄκουε, φαεσφόρου ἔκγονε μήνης
Μουσαῖ'· ἐξερέω γὰρ ἀληθέα, μηδέ σε τὰ πρὶν
ἐν ςήθεσσι φανέντα φίλης αἰῶνος ἀμέρσῃ.
εἰς δὲ λόγον θεῖον βλέψας τούτῳ προσέδρευε,
ἰθύνων κραδίης νοερὸν κύτος, εὖ τ' ἐπίβαινε
ἀτραπιτοῦ, μοῦνον δ' ἐσόρα κόσμοιο ἄνακτα.
εἷς ἔς', αὐτογενής, ἑνὸς ἔκγονα πάντα τέτυκται·
ἐν δ' αὐτοῖς αὐτὸς περινίσσεται· οὐδέ τις αὐτὸν
εἰσοράᾳ θνητῶν· αὐτὸς δέ γε πάντας ὁρᾶται.
οὗτος δ' ἐξ ἀγαθοῖο κακὸν θνητοῖσι δίδωσι,
καὶ πόλεμον κρυόεντα, καὶ ἄλγεα δακρυόεντα.
οὐδέ τις ἔσθ' ἕτερος χωρὶς μεγάλου βασιλῆος.
αὐτὸν δ' οὐχ ὁρόω· περὶ γὰρ νέφος ἐςήρικται.
πᾶσιν γὰρ θνητοῖς θνηταὶ κόραι εἰσὶν ἐν ὄσσοις,
ἀσθενέες δ' ἰδέειν Δία τὸν πάντων μεδέοντα.

οὗτος γὰρ χάλκειον ἐς ὐρανὸν ἐςήρικται
χρυσέῳ εἰνὶ θρόνῳ, γαίης δ' ἔπι ποσσὶ βέβηκε,
χεῖρά τε δεξιτερὴν ἐπὶ τέρματος ὠκεανοῖο
πάντοθεν ἐκτέτακεν· πέρι γὰρ τρέμει οὔρεα μα-
κρά,
καὶ ποταμοί, πολιῆς τε βάθος χαροποῖο θα-
λάσσης.

Sumſimus hunc locum ex Iuſtini Martyris Cohortat. edit. Ro. Stephani p. 18, Hutchini p. 77, et contulimus cum libro de Monarchia Steph. p. 166, et Hutchini p. 156, vbi a verſu inde tertio repetitur: tum cum Clem. Alex. Cohort. p. 63 Pott. cum Euſebio Praep. 13, 12 Ro. Steph. p. 389: cum Cyrillo contra Iul. p. 26 et aliis, quatenus aliquid horum verſuum habent. Et Euſebii quidem locum certa ratione totum mox exhibebimus, et ſub hoc exemplo oſtendemus, quomodo verſati ſint veteres ſcriptores in Orphei dictis referendis. Vid. ad Fr. 6, 10. Hic illud monemus, etiam Clementi hanc velut παλινῳδίαν πολυθεότητος videri, p. 64 pr. Χρόνῳ τέ ποτε συνῆκε πεπλανημένος. Ἀλλὰ σὺ μὴ μέλλων, βροτὲ ποικιλόμητι, βράδυνε· Ἀλλὰ παλίμπλαγκτος ςρέψας, θεὸν ἱλάσκοιο. Similia Theophilus Antioch. 3, 2. Monarchiam diuinam et πολυθεότητα Orphicam atque Platonicam ſibi non repugnare, neſcio, an quis hodie dubitet. GESN.

1. Βέβηλοι Πάντες Steph. et plerique. Sed βεβήλοις quidam MSS. apud Clementem, it. apud Tatianum Or. ad Graecos p. 34 ed. Oxon. et Theodorit. Ser. 1 p. 19, 31. Et ſenſus ipſe βεβήλοις poſtulat. Ἐπιτίθενται θύρας, valuis obiectis ſibi arcanum procurant, profanos excludunt, qui intra opertum Dei ſunt, non ipſi profani. Ceterum illud πάντες ὁμῦ vel ὁμῶς ſponte conſecutum eſt, cum ſemel admiſſum eſſet βέβηλοι. Βέβηλοι etiam legit haud dubie, quisquis inculcauit verſum, et totum locum conſtituit vt eſt apud Euſebium. GESN.

2. Ἔκγονε hic dedit Ro. Stephanus, et illius exemplo reliqui. Sed idem in Euſebio ἔγγονε· et eſt perpetua fere vtriusque appellationis, obſeruata viris doctis, confuſio. Ceterum hic placuit ἔγγονε propter locum Platonis de rep. 2 p. 424. D vbi poſt mentionem Μυσαίυ καὶ Ὀρφέως addit, Σελήνης τε καὶ Μυσῶν ἐγγόνων, ὥς φασιν. Sic omnes. De Lunae filiis nuper pluſcula dedi ad Claudia. 24, 288. GESN. Legebatur ἔγγονε. Fragmentum hoc et ſequens ab homine Iudaeo ſcriptum eſſe cenſuit etiam

Tiedemannus in primis Graeciae philofophis p. 66. feqq. Probat hanc fententiam Wyttenbachius in Bibl. Crit. P. VI. p. 91. fed nonnullos admixtos effe antiquos verfus obferuat, veluti primum, qui legitur etiam apud Platonem Symp. p. 334. C.

3. Hinc omnia vsque ad verf. 21 dedit Iuftinus etiam de Monarch. Ro. Steph. p. 166 et Hutchin. p. 156 fine mutatione. GESN.

4. Hefiodea imitatio Scuto Herc. 331 Εὖτ' ἂν δὴ Κύκνον γλυκερῆς αἰῶνος ἀμέρσῃς. Sed γλυκερὴ αἰὼν vita naturalis eft, φίλη αἰὼν carminis Orphici vita beata myftarum. GESN.

5. Refert hunc verfum cum duobus fequentibus Clem. Strom. 5 p. 723 ita vt noui verfus initium adiungat Ἀθάνατον. GESN.

6. Pro Ἰθύνων, Εὐθύνων Clem. et Eufebius. GESN.

7. Κόσμοιο τυπωτὴν Ἀθάνατον, παλαιὸς δὲ λόγος περὶ τοῦδε φαίνει, et reliqua, quae mox damus, adiungit hic Eufebius. GESN.

8. Clemens Alex. Strom. 5 p. 692 extr. Ὀρφεὺς ὁ θεολόγος — εἰπὼν, Εἷς ἔστ' αὐτοτελὴς, ἑνὸς ἔκγονα πάντα τέτυκται, ἢ πέφυκεν· (γράφεται γὰρ καὶ οὕτως) ἐπιφέρει· Οὐδέ τις αὐτὸν Εἰσοράᾳ θνητῶν, αὐτὸς δέ γε πάντας ὁρᾶται· σαφέστερον δ' ἐπιλέγει· Αὐτὸν δ' οὐχ ὁρόω, et quae fequuntur v. 14 et 15, pro noftro autem v. 16 habet hunc, Μικραὶ, ἐπεὶ σάρκες καὶ ὀστέα ἐμπεφύασιν. Pro αὐτογενὴς, αὐτοτελὴς etiam Eufebius v. 10. Sed Theodor. Ser. 2 p. 25 ext. Εἷς ἔστ' αὐτογενής· αὐτοῦ δ' ὕπο πάντα τελεῖται. GESN.

9. Pro περιγίγνεται, περινίσσεται *obit*, *circuit*, Clemens, Eufebius, Theodoritus. GESN. Quod legebatur, περιγίγνεται, vitiofa lectio eft.

10. Ὁρᾶται, videt, vt Od. O, 61 Ὀφθαλμοῖσιν ὁρῷντο, h. e. ἐθεῶντο, vt ait Schol. Sed Eufebius v. 12 Εἰσ. ψυχῶν θνητῶν, νῷ δ' εἰσοραᾶται, *mente videtur*. Haec et alia plura non a fcribarum errore funt, fed ab his, qui emendare vellent. GESN.

11. Pro δίδωσι, φυτεύει Clemens Stro. 5 p. 723. Ἐξ ἀγαθοῖο vel hoc indicare poteft, ea quae bona videntur hominibus, aliorfum verti a Deo: vel poft felicitatem incommoda diuinitus immitti. Ceterum mutata plane fententia Eufeb. 13 Αὐτὸς δ' ἐξ ἀγαθῶν θνητοῖς κακὸν οὐκ ἐπιτέλλει, de quo ftatim videbimus. GESN.

13. Χωρὶς μεγάλοιο ἄνακτος eft in Iuftini libro de Monarchia. GESN.

14—16. Vid. dicta ad v. 8. GESN.

17. Clem. Strom. 5 p. 723 et Theodor. Ser. 2, 26 Αὐτὸς δ' αὖ μέγαν αὖθις ἐπ' οὐρανὸν ἐστήρικται. Eufeb. 29 Αὐτὸς δὴ κ. τ. λ. GESN.

18. Γαίῃ δ' ὑπὸ ποσσὶ βέβηκεν Clem. Euf. Theod. quod fignificaret, *fub pedibus* Iouis *terra progreditur:* fententia, a qua non alienum fuiffe Orphea, aliunde probabile eft. Sed Iuftini lectio conuenit forte melius ad noftrorum librorum mentem, qui fcamillum Dei terram faciunt, qui adeo *pedibus terrae infcen-*

dit, in terra ponit vestigia. Et tamen Clemens ait, propositum fuisse Orpheo παραφράζειν illud Esaiae dictum de terra ὑποποδίῳ Iehouae. GESN.

19. Clemens bis citat hunc versum Strom. 5. Nempe p. 725, 13 sic, Χεῖρά τε δεξ. περὶ τέρμασιν ὠκεανοῖο Ἐκτέτακεν, ὀρέων δὲ τρέμει βάσις ἔνδοθι θυμοῦ (Theod. θυμῷ). Sed paulo post p. 727, 14 X. δεξ. ἐπὶ τέρματος ὠκ. Πάντοθεν ἐκτ. γαίη δ' ὑπὸ (MS. ἐπὶ) ποσσὶ βέβηκεν. Videtur Clemens duplex exemplum Orphici carminis habuisse: memoria nunc vnius, nunc alterius lectionem illi subiecisse. Cf. ad fr. 2, 32. GESN.

II.

Eusebius Praepar. 13, 12 ponit ista ἐκ τῶν Ἀριστοβούλου βασιλεῖ Πτολεμαίῳ προσπεφωνημένων.

Φθέγξομαι οἷς θέμις ἐστί, θύρας δ' ἐπίθεσθε βεβήλοις [1]
φεύγοντες δικαίων θεσμοὺς θείοιο τεθέντος
πᾶσι νόμου. σὺ δ' ἄκουε φαεσφόρου ἔκγονε μήνης [2]
Μουσαῖ'· ἐξερέω γὰρ ἀληθέα, μηδέ σε τὰ πρὶν
ἐν στήθεσσι φανέντα, φίλης αἰῶνος ἀμέρσῃ,
εἰς δὲ λόγον θεῖον βλέψας, τούτῳ προσέδρευε,
ἰθύνων κραδίης νοερὸν κύτος· εὖ δ' ἐπίβαινε
ἀτραπιτοῦ, μοῦνον δ' ἐσόρα κόσμοιο τυπωτὴν
ἀθάνατον. παλαιὸς δὲ λόγος περὶ τοῦδε φαείνει.
εἷς ἔστ' αὐτοτελής, αὐτοῦ δ' ὕπο πάντα τελεῖται, [8]
ἐν δ' αὐτοῖς αὐτὸς περινίσσεται· οὐδέ τις αὐτὸν
εἰσοράᾳ ψυχῶν θνητῶν, νῷ δ' εἰσοράαται.
αὐτὸς δ' ἐξ ἀγαθῶν θνητοῖς κακὸν οὐκ ἐπιτέλλει [11]
ἀνθρώποις· αὐτῷ δὲ χάρις καὶ μῖσος ὀπηδεῖ,
καὶ πόλεμος καὶ λοιμός, ἰδ' ἄλγεα δακρυόεντα. [12]

οὐδέ τις ἔσθ' ἕτερος. σὺ δέ κεν ῥέα πάντ' ἐσορήσαις,
αἴ κεν ἴδῃς αὐτόν· πρὶν δή ποτε δεῦρ' ἐπὶ γαῖαν,
τέκνον ἐμόν, δείξω σοι, ὁπηνίκα δέρκομαι αὐτοῦ
ἴχνια, καὶ χεῖρα στιβαρὴν κρατεροῖο θεοῖο.
αὐτὸν δ' οὐχ ὁρόω· περὶ γὰρ νέφος ἐστήρικται [14]
λοιπὸν ἐμοί, πᾶσιν δὲ δέκα πτυχαὶ ἀνθρώποισιν.
οὐ γάρ κέν τις ἴδοι θνητῶν μερόπων κραίνοντα,
εἰ μὴ μουνογενής τις ἀποῤῥὼξ φύλου ἄνωθεν
Χαλδαίων· ἴδρις γὰρ ἔην ἄστροιο πορείης,
καὶ σφαίρης κίνημ' ἀμφὶ χθόνα ὡς περιτέλλει
κυκλοτερής, ἐν ἴσῳ τε κατὰ σφέτερον κνώδακα.
πνεύματα δ' ἡνιοχεῖ περί τ' ἠέρα καὶ περὶ χεῦμα
νάματος· ἐκφαίνει δὲ πυρὸς σέλας ἰφιγενήτου.
αὐτὸς δὴ μέγαν αὖθις ἐπ' οὐρανὸν ἐστήρικται [17]
χρυσέῳ εἰνὶ θρόνῳ. γαίης δ' ἔπι ποσσὶ βέβηκεν.
χεῖρα δὲ δεξιτερὴν ἐπὶ τέρμασιν ὠκεανοῖο
ἐκτέτακεν, ὀρέων δὲ τρέμει βάσις ἔνδοθι θυμῷ,
οὐδὲ φέρειν δύναται κρατερὸν μένος. Ἔστι δὲ πάντως
αὐτὸς ἐπουράνιος, καὶ ἐπὶ χθονὶ πάντα τελευτᾷ,
ἀρχὴν αὐτὸς ἔχων καὶ μέσσατον ἠδὲ τελευτήν,
ὡς λόγος ἀρχαίων, ὡς ὑλογενὴς διέταξεν,
ἐκ θεόθεν γνώμαισι λαβὼν κατὰ δίπλακα θεσμόν.
ἄλλως οὐ θεμιτόν σε λέγειν· τρομέω δέ γε γυῖα
ἐν νόῳ. ἐξ ὑπάτου κραίνει περὶ πάντ' ἐνὶ τάξει.
ὦ τέκνον, σὺ δὲ τοῖσι νόοισι πελάζεο, γλώσσης
εὖ μάλ' ἐπικρατέων, στέρνοισι δὲ ἔνθεο φήμην.

De Ariſtobulo illo non habeo quod addam obſeruatis a Fabric. B. G. 3, 11 in Catalogo Peripateticorum, et Wolfio B. Ebr. h. v. ſ. T. 1 p. 215. Dubitabam, an non ipſius quoque Euſebii fraus hic intercefferit, nec dum plane illum liberare auſim. Sed illud tamen ex annotatione noſtra quoque apparebit, Clementi iam Alexandrino laudata eſſe ea, quae maxime ſuſpecta ſunt, vt v. 23 ſq. Illud quidem conferenti vtrumque locum apparebit, quae Iuſtinus protulit, ea facilius ad antiqua Orphicorum carmina referri poſſe. Studioſorum cauſa verſibus huius carminis appoſui numeros praecedentis, vt conferri leuiore opera poſſint. GESN.

1. Legebatur βέβηλοι.

2. Hic verſus, ſi quis alius, inculcatus mihi videtur vel a Iudaeo vel a Chriſtiano homine. Pro δικαίων, magis placet δικέων h. e. δικῶν, quod dedit H. Stephanus in Poeſi philoſ. p. 78. Sed tanto minus aliquid muto, quod hic ſcriptor etiam v. 9 in παλαιὸς penultimam corripit. V. ad Arg. 163. Grammatice verba ſic ordinanda, βέβηλοι φεύγοντες θεσμοὺς δικῶν θείῳ νόμῳ πᾶσι τεθέντος. Πᾶσιν ὁμῶ dederat primus auctor verſuum: interpolator ad ſuam rem accommodauit voces diuiſas aliter. GESN.

3. Legebatur ἔγγονε.

11. Περινίσσεται hic ea ſignificatione ponitur, vt alias διήκειν a Philoſophis de omnipraeſentia diuina, quam vocant Theologi. GESN.

13. Ἐπιτέλλει, credo, cum reſpectu ad ſidera dici, quae mala et bona dum denunciant et oſtendunt, videntur inferre. Sed quid Auctor ſibi velit, cum, quod hoc verſu negare videtur, affirmat proximo, non dixerim, niſi quod ſublata erit cum ſe ipſo et cum Iuſtini carmine pugna, ſi omiſſo οὐκ legamus, θνητοῖσι κακὸν ἐπιτέλλει· poſteriorem ſyllabam in κακὸν producente vel caeſura, vel liquida litera. GESN.

18. Ὁππηνίκα non modo temporis conditionem hic videtur indicare, ſed etiam modum et cauſam adeo, *quandoquidem*. GESN.

20. Videtur comparare ſe cum aliis ita, Nubes mihi circa Deum firmata eſt, quo minus illum videre poſſim: ſed vulgo hominum decem inuolucra obſtant. Quod σῦσιν pro ἱστᾶσιν intranſitiua ſignificatione ponitur, in hoc genere non valde requirendum. Nec durum eſſet mutare in σῦσαν h. e. ἔστησαν, aoriſto ſecundo. GESN. Pro σᾶσιν ſcripſi πᾶσιν.

23. Μονογενὴς hic praerogatiuam Abrahami ſignificare, credo, debuit. Vid. Fabric. Cod. Apocr. V. T. T. 1 p. 368. vbi et de Aſtrologia Abrahami omnia. Forte fictori huius verſus ſimul obverſatus eſt ὁ μονογενὴς de ſinu patris, qui ſolus vidit Deum et hominibus manifeſtauit. Caeterum hos verſus a 23 ad 27 habet etiam Clem. Stro. 5 p. 723. GESN.

24. Aſtrum hic intelligi primarium, Solem, vix eſt dubium. Sed conſtructio verſus proximi aliquantum impedita, ita puto ordinanda, ἴδρις ἐὼν, ὡς τὸ τῆς σφαίρης κίνημα, ἐν ἴσῳ κυκλοτερές, περιτέλλει ἀμφὶ τὴν χθόνα. GESN.

26. Legebatur in ed. Geſn. κυκλοτερές γ' ἐν ἴσῳ κατὰ σφέτερον κνώδακα. Apud Euſeb. κατὰ δὲ σφέτερον. Ego recepi lectionem Clementis.

27. Illud ipſum κίνημα, ille motus caeli circa terram etiam ventos regit, et ignem caeleſtem fulgurum profert, quem ἰφιγένητον forte Orphica iam ſapientia appellauit, vi quadam excuſſum nubibus, lignis attritis, ſilicibus. GESN.

30. Legebatur γαίη δ' ὑπό. Correxi e praecedentis fragm. v. 18.

32. Θυμόν, et iram diuinam, poëſis Orientis, et ipſa pene natura, niſi edocta a philoſophia melius, tribuit motibus procelloſis in aëre. Cf. Fr. 3, 5. Ceterum θυμῷ Roberti Stephani et Theodor. Ser. 2 p. 26, 10 malui, quam θυμοῦ Clementis et H. Stephani. GESN.

35. Facile eſt fulcire verſum, ſi pro μέσσον legas μέσσατον· et ſic eſt apud Clementem: ſed Theod. μέσσην. Apud Euſebium, qui haec repetit p. 401 Ro. Steph. ad fi. ita, ἅμα καὶ μέσον ἠδὲ τελευτήν. GESN. Legebatur μέσσον.

36. Acui particulam ὡς, aperta de cauſa. Τὸν ὑλογενῆ eſſe Adamum, ex informi gleba formatum, diceres: niſi legis duarum tabularum mentio nimis aperte ſignaret Moſen, qui in ὕλῃ illa ſ. ſilua papyri ſtirpium, in eo, quod ἕλος alias vocatur, expoſitus fuerat, de quo Sibyll. 3 p. 366 ὃν παρ' ἕλευς βασίλισσ' εὑροῦσ' ἐκόμιζε. Δίπλακα Homericam vocem Ιλ. Γ, 126 et Ψ, 253 pulchre huc non tam transtulit, quam in domicilium ſuum reuocauit, quisquis verſiculi auctor eſt. GESN.

38. Euſebius, vbi haec repetit p. 401 extr. Ἀλλ' οὐ μὲν θεμιτόν σε λέγειν. Ἄλλως οὐ θεμιτόν σε λ. eſt apud Clementem. Illa ſilentii commendatio Orphica eſt. In vniuerſum illud ſentire mihi videor, etiam quae hic inculcata et aſſuta ſuſpicio eſt, eſſe tamen, quantum res patiebatur, verbis Orphicorum antiquorum conſarcinata et contexta. Male quidem cohaerere mihi v. 38 et 39 videntur. GESN. Σὲ λέγειν ex Clemente pro δὲ λέγειν recepi.

III.

Clem. Alex. Strom. 5 p. 724, 11 ex quo repetit Euſeb. Praep. 13, 13. Ro. Steph. p. 401 ſq.

Αἰθέρος ἠδ' ἀΐδου πόντου γαίης τε τύραννε,
ὃς βρονταῖς σείεις βριαρὸν δόμον οὐλύμποιο·

δαίμονες ὃν φρίσσουσι, θεῶν δὲ δέδοικεν ὅμιλος·
ᾧ μοῖραι πείθονται, ἀμείλικτοί περ ἐοῦσαι.
ἄφθιτε μητροπάτωρ, οὗ θυμῷ πάντα δονεῖται·
ὃς κινεῖς ἀνέμους, νεφέλῃσι δὲ πάντα καλύπτεις,
πρηστῆρσι σχίζων πλατὺν αἰθέρα. σὴ μὲν ἐν ἄστροις
τάξις ἀναλλάκτοισιν ἐφημοσύναισι τρέχουσα·
σῷ δὲ θρόνῳ πυρόεντι παρεστᾶσιν πολύμοχθοι
ἄγγελοι, οἷσι μέμηλε, βροτοῖς ὡς πάντα τελεῖται.
σὸν μὲν ἔαρ λάμπει νέον ἄνθεσι πορφυρέοισι,
σὸς χειμὼν ψυχροῖσιν ἐπερχόμενος νεφέλαισιν,
σάς ποτε βακχευτὴς Βρόμιος διένειμεν ὀπώρας.

Εἶτα ἐπιφέρει ῥητῶς παντοκράτορα ὀνομάζων τὸν θεὸν

ἄφθιτον, ἀθάνατον, ῥητὸν μόνον ἀθανάτοισιν.
ἐλθέ, μέγιστε θεῶν πάντων κρατερῇ σὺν ἀνάγκῃ,
φρικτός, ἀήττητος, μέγας ἄφθιτος, ὃν στέφει αἰθήρ.

1. Τύραννος Clem. ed. Potteri. Sed malui fequi Eufebium Steph. quia videtur Hymnus effe, quo alloqui folent Deum. GESN. Hoc fragmentum ab homine Chriftiano fuppofitum docet Tiedemannus p. 69.

2. Etiam hic malui fequi Eufebium, quam quod eft apud Clem. Βρονταῖς δὲ σείεις. GESN.

5. De θυμῷ dictum ad Fr. 2, 32. GESN.

8. Τρεχέσαις MS. apud Clem. male. GESN.

11. Tres modo tempeftates enumerat, recte: vid. ad H. 35. 17. Sed in hoc difcedit ab aliis, quod omiffa aeftate autumnum ponit, quem alii inter aeftatem et hiemem folent diuidere. V. quae difputata funt ad H. l. c. GESN.

13. Ἃς, quod hic legebatur, in Σὰς mutare non dubitaui. Quanta fit fpiritus afperi cum fibilo affinitas, docent, vt alia taceam, ἕξ, ἑπτά, ὑπέρ, *fex*, *feptem*, *fuper*. Vidit, et rationem

reddidit ad Eusebium Vigerius. Βακχευτὰς quoque et Βρομίους, quae sunt apud Clementem, ex Eusebio mutaui. Διένειμεν, Aoristus, vim sui nominis hic exserit, *distribuere solet.* GESN.

14. Non est necesse, vt hoc Iudaicum putemus, et ad ἀνεκφώνητον nomen referamus. Nota est lingua Deorum Homerica. Munus τῶν προφητῶν et θεολόγων Orphei vel maxime, nomina a DIS accepta tradere hominibus. GESN.

IV.

Macrob. Satur. 1, 18.

Solem Liberum esse manifeste pronunciauit Orpheus hoc versu.

Ἥλιος, ὃν Διόνυσον ἐπίκλησιν καλέουσιν.

Et is quidem versus absolutior: ille vero eiusdem vatis operosior,

εἷς Ζεὺς, εἷς Ἀΐδης, εἷς Ἥλιος, εἷς Διόνυσος.

Hunc laudans Iustinus M. addit et istum Coh. p. 78, 1 Hutchini,

εἷς θεὸς ἐν πάντεσσι, τί σοι δίχα ταῦτ᾽ ἀγορεύω.

Plura de hoc vel Orphico versu vel oraculo congessit nuper Pe. Burmanus Secundus V. C. Anthol. To. 1 p. 629. repetiitque inter alia gemmae Basilidianae inscriptionem, ΕΙC. ΖΕΥC. CΑΡΑΠΙC. ΑΓΙΟΝΟΝΟΜΑ. CΑΒΑΩ. ΦΩC. ΑΝΑΤΟΛΗ. ΧΘΩΝ. GESN.

V.

Ὅρκοι Orphici

Iusti. M. Coh. p. 78, 23 et Cyrill. contra Iulia. 1 p. 23.

Οὐρανὸν ὁρκίζω σε, θεοῦ μεγάλου σοφοῦ ἔργον,
αὐδὴν ὁρκίζω σε πατρὸς, τὴν φθέγξατο πρῶτον,
ἡνίκα κόσμον ἅπαντα ἑαῖς στηρίξατο βουλαῖς.

Hanc αὐδὴν Iustinus interpretatur λόγον. Ἐνταῦθα, ait, τὸν λόγον αὐδὴν διὰ τὸ ποιητικὸν ὀνομάζει μέτρον· ὅτι δὲ τοῦθ᾽ οὕτως ἔχει, δῆλον ἀπὸ τοῦ μικρῷ πρόσθεν,

τȣ μέτρȣ συγχωρȣ̃ντος αὐτῷ, λόγον αὐτὸν ὀνομάζειν· ἔφη γὰρ

εἰς δὲ λόγον θεῖον βλέψας, τȣ́τῳ προσέδρευε.

Vid. fr. 2, 6.

Theo Smyrnaeus περὶ τῶν κατὰ μαθηματικὰς χρησίμων εἰς τὴν τȣ̃ Πλάτωνος ἀνάγνωσιν p. 164. (edit. Petau. 1644, 4) refert Ὀρφικȣ̀ς ὅρκȣς hosce:

καὶ μὴν ἀθανάτων γεννήτορας αἰὲν ἐόντας,
πῦρ καὶ ὕδωρ, γαῖάν τε καὶ ȣ̓ρανὸν ἠδὲ σελήνην·
ἠέλιόν τε, Φάνητα μέγαν, καὶ νύκτα μέλαιναν·

et confert relatam ab Euandro ἐν Αἰγυπτιακῇ στήλῃ γραφήν.

ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΚΡΟΝΟΥ ΚΑΙ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ ΡΕΑΣ ΠΡΕΣΒΥΤΑΤΟΣ ΠΑΝΤΩΝ ΟΣΙΡΙΣ ΘΕΟΙΣ ΑΘΑΝΑΤΟΙΣ. ΠΝΕΥΜΑΤΙ ΚΑΙ ΟΥΡΑΝΩ. ΗΛΙΩ ΚΑΙ ΣΕΛΗΝΗ. ΚΑΙ ΓΗ. ΚΑΙ ΝΥΚΤΙ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑ. ΚΑΙ ΠΑΤΡΙ ΤΩΝ ΟΝΤΩΝ ΚΑΙ ΕΣΟΜΕΝΩΝ. ΕΡΩ ΤΕ ΜΝΗΜΕΙΑ ΤΗΣ ΑΥΤΟΥ ΑΡΕΤΗΣ ΒΙΟΥ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ.

Hermeti Trismegisto hunc ὅρκον, vel adiurationem et preces, tribuit Io. Malela Chronogr. p. 30: sed solutis pene versibus: Ὀρκίζω σε, ȣ̓ρανέ, Θεȣ̃ μεγάλȣ σοφὸν ἔργον, ἵλαος ἔσο. ὀρκίζω σε, φωνὴ πατρός, ἣν ἐφθέγξατο πρώτην, ἡνίκα κόσμον ἅπαντα ἐστηρίξατο βȣλῇ. Quae Orpheo rescribenda, et ita restituenda censet Bentleius, Οὐρανὸν ὀρκίζω σε, θεȣ̃ μεγάλȣ σοφὸν ἔργον. Ὀρκίζω σ' αὐδὴν πατρός, ἣν ἐφθέγξατο πρῶτον, Ἡνίκα κόσμον ἅπαντα ἑῇ στηρίξατο βȣλῇ. GESN.

VI.

Proclus in Platonis Timaeum 2 p. 95, 34.

Ταῦτα πατὴρ ποίησε κατὰ σπέος ἠεροειδές.

Deinde v. 42 ὁ Ὀρφεὺς καὶ ὄνομα αὐτῷ προσήνεγκεν — ὁ γὰρ παρ' αὐτῷ Ζεύς, ὁ πρὸ τῶν τριῶν Κρονιδῶν, ȣ̔τός ἐστιν ὁ τῶν ὅλων δημιȣργός. Μετὰ γȣ̃ν τὴν κατάποσιν τȣ̃ Φάνητος αἱ ἰδέαι τῶν πάντων ἐν αὐτῷ πεφήνασιν, ὥς φησιν ὁ θεολόγος,

τοὔνεκα σὺν τῷ παντὶ Διὸς πάλιν ἐντὸς ἐτύχθη
αἰθέρος εὐρείης ἠδ᾽ οὐρανοῦ ἀγλαὸν ὕψος,
πόντου τ᾽ ἀτρυγέτου, γαίης τ᾽ ἐρικυδέος εὖρη,
ὠκεανός τε μέγας, καὶ νείατα τάρταρα γαίης,
καὶ ποταμοί, καὶ πόντος ἀπείριτος, ἄλλα τε πάντα·
πάντες τ᾽ ἀθάνατοι μάκαρες θεοὶ ἠδὲ θέαιναι,
ὅσσα τ᾽ ἔην γεγαῶτα, καὶ ὕστερον ὁππόσ᾽ ἔμελλεν
γίγνεσθαι. Ζηνὸς δ᾽ ἐνὶ γαστέρι σύῤῥα πεφύκει.

Pergit Proclus v. 49 Τῶν δὲ ἰδεῶν πλήρης ὤν, διὰ τούτων ἐν ἑαυτῷ τὰ ὅλα περιείληφε, ὡς καὶ τοῦτο ἐνδεικνύμενος ὁ θεολόγος ἐπήγαγε.

Ζεὺς πρῶτος γένετο, Ζεὺς ὕστατος ἀρχικέραυνος,
Ζεὺς κεφαλή, Ζεὺς μέσσα. Διὸς δ᾽ ἐκ πάντα τέτυκται.
Ζεὺς ἄρσην γένετο, Ζεὺς ἄμβροτος ἔπλετο νύμφη.
Ζεὺς πυθμὴν γαίης τε καὶ οὐρανοῦ ἀστερόεντος·
Ζεὺς πνοιὴ ἀνέμων, Ζεὺς ἀκαμάτου πυρὸς ὁρμή.
Ζεὺς πόντου ῥίζα, Ζεὺς ἥλιος ἠδὲ σελήνη·
Ζεὺς βασιλεύς, Ζεὺς αὐτὸς ἁπάντων ἀρχιγένεθλος.
ἓν κράτος, εἷς δαίμων γένετο, μέγας ἀρχὸς ἁπάντων,
ἓν δὲ δέμας βασίλειον, ἐν ᾧ τάδε πάντα κυκλεῖται
πῦρ, καὶ ὕδωρ, καὶ γαῖα, καὶ αἰθήρ, νύξ τε, καὶ ἦμαρ.
καὶ Μῆτις, πρῶτος γενέτωρ, καὶ Ἔρως πολυτερπής·
πάντα γὰρ ἐν Ζηνὸς μεγάλῳ τάδε σώματι κεῖται.

τοῦ δή τοι κεφαλὴ μὲν ἰδεῖν καὶ καλὰ πρόσωπα
οὐρανὸς αἰγλήεις, ὃν χρύσεαι ἀμφὶς ἔθειραι
ἄστρων μαρμαρέων περικαλλέες ἠερέθονται,
ταύρεα δ᾽ ἀμφοτέρωθε δύο χρύσεια κέρατα
ἀντολίη τε δύσις τε, θεῶν ὁδοὶ οὐρανιώνων.
ὄμματα δ᾽ ἠέλιός τε καὶ ἀντιόωσα σελήνη.
νοῦς δέ οἱ ἀψευδής, βασιλήϊος, ἄφθιτος αἰθήρ·
ᾧ δὴ πάντα κλύει καὶ φράζεται, οὐδέ τις ἐστὶν
αὐδὴ οὔτ᾽ ἐνοπή, οὔτ᾽ αὖ κτύπος, οὐδὲ μὲν ὄσσα,
ἣ λήθει Διὸς οὖας ὑπερμενέος Κρονίωνος.
ὧδε μὲν ἀθανάτην κεφαλὴν ἔχει ἠδὲ νόημα·
σῶμα δέ οἱ πυριφεγγές, ἀπείριτον, ἀστυφέλικτον,
ἄτρομον, ὀβριμόγυιον, ὑπερμενές· ὧδε τέτυκτο.
ὦμοι μὲν καὶ στέρνα, καὶ εὐρέα νῶτα θεοῖο
ἀὴρ εὐρυβίης· πτέρυγες δέ οἱ ἐξεφύοντο,
τῆς ἐπὶ πάντα ποτᾶθ᾽· ἱερὴ δέ οἱ ἔπλετο νηδὺς
γαῖά τε παμμήτωρ, ὀρέων τ᾽ αἰπεινὰ κάρηνα,
μέσση δὲ ζώνη βαρυηχέος οἶδμα θαλάσσης
καὶ πόντου· πυμάτη δὲ βάσις χθονὸς ἔνδοθι ῥίζαι,
τάρταρά δ᾽ εὐρώεντα καὶ ἔσχατα πείρατα γαίης.
πάντα δ᾽ ἀποκρύψας, αὖτις φάος ἐς πολυγηθὲς
μέλλεν ἀπὸ κραδίης προφέρειν πάλι, θέσκελα ῥέζων.

In hunc locum contulimus, non tantum quae Proclus habet, quem velut fundum posuimus: sed etiam attexuimus, ex Eusebio, et Alexandrino Clemente, quae ad eundem locum pertinere indicauit etiam Henr. Steph. Poes. philos. p. 81, atque Eschenbachius Epig. p. 68 sqq. Vtrum hic sint, quae Christianorum ingeniis debeantur, haud dixerim. Ad rem quidem suam illos verba Orphicorum, inuitis illis, traxisse apparet: quale quid nempe

Proclum etiam facere, mihi non est dubium. Sed illud modo mihi pensum sumsi, vt, quantum possim, vel Orphei vel Orphicorum carmina colligam, et quam sententiam habeant, sine studio partium declarem. Ceterum non male ita coniunxisse H. Stephanum Eschenbachiumque haec carmina, non inde modo colligo, quod mihi etiam nondum consultis illis sic videbatur: sed maxime ob hanc causam, quod Io. Stobaeus eadem fere ratione vsus est, cuius locum e MS. publicatum in Miscellaneis Britannorum et Belgar. Obseruatt. Vol. 7 p. 190 emendatiorem dedit doctissimus Heringa Obss. c. 11 p. 95 sq. Indicabitur autem hic, vnde quidque sumtum sit eorum, quae Proclo adiecta sunt, et si quae alia varietas non nimis minuta, ac nullius plane momenti, incidet. In principio mutaui interpunctionem, et ἠεροειδὲς dedi, vt ad σπέος conueniat, pro ἠεροειδής. Porro Phaneta illum Orphicum, omnium rerum principia, certe notiones, continentem, deuorauit ille, quem δημιουργόν, opificem et architectum vniuersi, itemque Ζῆνα, Δία, Iouem, appellat, atque hinc ideas omnium rerum intra se habuit. GESN.

2. Apud Steuchum p. 425. legitur Οὕνεκα: sic. Vide fragm. VIII. 6.

3. Τὲ bis in hoc versu ex Proclo et Steucho pro δὲ reposui.

5. Apud Steuchum ἀπείρατος, apud Proclum ἀπείρητος.

6. Πάντες τ' ex Proclo et Steucho pro πάντες δ' exhibui.

7. Ὅπως ἔμελλεν in ὁππόσ' recte mutauit H. Stephanus. Eschenbachius, qui non Proclum typis expressum habuit, sed MS. Augustanum, pro ὅπως dedit ὅσσα ἔμελλεν Γίγνεσθαι κ. τ. λ. GESN. Pro ὅσσα δ' ἦην apud Proclum ὅσσα τ' ἦην, apud Steuchum p. 425. ὅσσα τε ἦην, et mox in eodem versu ὅσσα ἔμελλεν γίγνεσθαι. sed p. 428. ita scriptus hic versus: ὅσσα τ' ἔη ἦν γεγαῶτα καὶ ὕστερον αὖθις ἔμελλεν γίγνεσθαι.

8. Hunc versum ita scribit Steuchus de perenni Philos. 7, 10 et illum, vt suspicor, secutus Eschenbachius Epig. p. 70, Γίγνεσθαι· Ζηνὸς δ' ἐνὶ γαστέρι σειρὰ πεφύκει. Ac primum verbum forte ita fuit in Codice Steuchi et Augustano: editum enim a Grynaeo Ἐγένετο, quod nos mutare ausi sumus, suadente sententia, et postulante metro, in Ἐγγένετο. Alterum σειρὰ ex ingenio substituit Eschenbachius pro συῤῥαπεφύκει, quod in Augustano inuenerat: et σειρὰ dederat etiam Steuchus, cuius versione Eschenbachius vsus est. In edito est σύῤῥαν πεφύκει. Etiam hic veram lectionem vidit siue libro adiutus, siue suo στοχασμῷ, Stephanus: siue vidit locum alterum Procli, quem damus ad v. 20. Sed quid sibi vult vox monstrosa? Nihil vero habet monstri, verum tmesin Homericam praepositionis interposita ῥα enclitica. Emendemus, nisi iam occupatum est, Hesychium, Σύῤῥα, ὅμοσεν εἰς τὸ αὐτό. Legen-

dum vel ex hoc ipſo loco, ὁμόσε. Nam σύῤῥα πεφύκει eſt συμπεφύκει vel συνεπεφύκει ῥᾷ h. e. concreuit, ὁμόσε vel εἰς τὸ αὐτὸ ἐπεφύκει. GESN.

9. Hic quidem locus ſine dubio antiquus eſt, et Orphicus. Ab 9—15 laudatur tot verbis, niſi quod 11 et 12 transpoſiti ſunt, ab Ariſtotele, antiquo certe auctore libelli de Mundo ad finem, cum pulchre declaraſſet illam propoſitionem Εἷς δὲ ὢν πολυώνυμός ἐστι. addit, διὸ καὶ ἐν τοῖς Ὀρφικοῖς οὐ κακῶς λέγεται, Ζεὺς πρῶτος γένετο κ. τ. λ. Et 6 verſibus ſubiicit ſtatim duo, qui nobis hic ſunt 41 et 42. Qui autem Latini verſus his reſpondentes leguntur in libello Apuleii de Mundo, hos non ab Apuleio eſſe, ſed a recentiori editore, docetur apud Cl. Burm. ad Anthol. 1, 5 p. 2. Memorabilis praeſertim eſt locus Plutarchi de Orac. def. p. 436, D Δύο πάσης γενέσεως αἰτίας ἐχούσης, οἱ μὲν σφόδρα παλαιοὶ θεολόγοι καὶ ποιηταὶ (horum pater ſine dubio Orpheus) τῇ κρείττονι μόνῃ τὸν νοῦν προσέχειν εἵλοντο, τοῦτο δὴ τὸ κοινὸν ἐπιφθεγγόμενοι πᾶσι πράγμασι, Ζεὺς ἀρχή, Ζεὺς μέσσα, Διὸς δ' ἐκ πάντα πέλονται· ταῖς δὲ ἀναγκαίαις καὶ φυσικαῖς οὐκ ἔτι προσήεσαν αἰτίαις· οἱ δὲ νεώτεροι τούτων καὶ φυσικοὶ προσαγορευόμενοι τοὐναντίον ἐκείνοις τῆς καλῆς καὶ θείας ἀποπλανηθέντες ἀρχῆς, ἐν σώμασι καὶ πάθεσι σωμάτων κ. τ. λ. Totus ille locus conſideratu digniſſimus: ſed nos eatenus tantum illo vtimur, vt oſtendamus, Phyſicis illis a Thalete et Pherecyde antiquis vetuſtiores Plutarcho iudice, qui hic falli non potuit, eſſe verſus, quos tractamus Orphicos: quos τὰ Ὀρφέως vocat Euſebius Praep. 3, 9 et refert a 9—42. Verſum 9 et 10 etiam ſimpliciter Orpheo tribuit Tzetz. prolegom. Lycophr. vbi ἀργικέραυνος ſcribitur non minus quam apud Euſebium, et Proclum. Cumque variari videam etiam apud Ariſtotelem, pene eſt vt ἀργικέραυνον praeferam, quo *candor* ille et lux fulminis deſignatur; et quis non nouit ἀργῆτα κεραυνὸν Ιλ. Θ, 133? GESN. Apud Proclum ἐγένετο.

10. Hic verſus paullo aliter laudatur a Plutarcho, vt modo vidimus: apud Proclum vero Theol. Plat. 6, 8 p. 363 med. Ζεὺς ἀρχή, Ζεὺς μέσσα, Διὸς δ' ἐκ πάντα τέτυκται. Nec mirum, in his carminibus multum varietatis ineſſe, quae a tam remotis inde temporibus in ore potius quam in ſcriptis hominum eſſent. GESN. Apud Steuchum p. 425. Διός τε πάντα τέτυκται. Apud Proclum Διός τε πάντα τέτακται.

11. Ob duplicem ſexum διφυεῖς vocari Deos, monui ad Argon. 14. Pro ἄμβροτος, ἄφθιτος eſt apud Euſebium. Ceterum hic verſus, itemque 13 et 14 abſunt apud hunc pariter et Proclum, atque in ſolidum debentur libro de mundo et Stobaeo MS. GESN. Omittit etiam Steuchus.

13. 14. Omittit hos verſus etiam Steuchus. Pro eo, quod v. 13. legebatur, *Ζεὺς πνοιὴ πάντων*, repoſui *Ζεὺς πνοιὴ ἀνέμων*. Vide Odyſſ. II. 148. Hom. hymn. in Solem v. 14.

15. Pro *ἀρχιγένεθλος* apud Ariſtotelem *ἀρχικέραυνος* ex v. 9 repetitum temere. GESN.

16. Apud Clem. Alex. Strom. 5 p. 726, 14 eſt *μέγας οὐρανὸς αἴθων, Ἐν δὲ τὰ πάντα τέτυκται, ἐν ᾧ τ. π. κ.* Procl. in Tim. 3 p. 174, 1 *Δαίμων καὶ ὁ Δημιουργὸς ὠνόμασται παρ' Ὀρφέως, ἐν οἷς φησιν, Ἓν κράτος, εἷς δαίμων ἐγένετο μέγας ἀρχὸς ἀπὸ πάντων*, quae emendare licet, *μέγας ἀρχὸς ἐγέντ' ἀπὸ πάντων*. GESN.

17 et 18. Etiam tanquam Orphei citantur a Stobaeo Ecl. Phyſ. 1, 13 pr. p. 25, niſi quod vitioſe editum *Ἓν δαίμας*. GESN.

19. Quae hinc ſequuntur, ſunt ex Euſebio Praep. 3, 9, niſi quod hunc verſum habet etiam Proclus in Tim. 2 p. 102, 40 et lib. 3 p. 156, 2. Videtur autem maſculino genere poſuiſſe *Μῆτιν*, quae alias Dea eſt, non modo Platoni, qui Pori matrem facit eius, qui ex Penia Amorem progenerauit, Sympoſ. p. 328, A; ſed, quod magis huc pertinet, Heſiodo, qui primam Iouis vxorem facit, quam ex ſe grauidam Minerua coniux deuorauit etc. Vid. Theog. 886; atque ipſis adeo Orphicis, Minerua, *Ἀθηνᾶ*, eadem, ſi credimus Eſchenbachio Epig. p. 49. Mihi quidem non contigit in teſtem antiquum huius rei incidere. Nam Heſychiana *συνωνυμία, σύνεσις, βουλή, τέχνη, γνώμη, δόλος, ἀπάτη, καὶ ἡ θεός*, poteſt ad Heſiodeam Platonicamque Metin referri. Sed *Μῆτιν* non minus quam *Φάνητα* et *Ἠρικαπαῖον* eſſe maſculina Dei nomina apud Orphicos, ex MSS. Damaſcii et Procli locis apparet, quos laudauit Bentleius in epiſtola ad Millium de Ioanne Malela p. 2 ſq. vbi inter alia felici emendatione reſtituit verſum, *Μῆτιν σπέρμα φέροντα θεῶν κλυτὸν Ἠρικεπαῖον*. Et p. 4 ex Procli MS. *Ἁβρὸς Ἔρως, καὶ Μῆτις ἀτάσθαλος*. Cf. Fr. 8, 1. Locum e Proclo in Timaeum, citatum Eſchenbachio Epig. p. 55 *Μῆτις τε κέλομαι καὶ κέρδεσι*, nondum obſeruaui. GESN. Verſus 19 non eſt apud Steuchum, ſed qui ſequitur, apud eum eſt vltimus.

20. Procl. in Tim. 2 p. 94, 16 Orpheo tribuit hunc verſum *Πάντα γὰρ ἐν Ζηνὸς μεγάλου τάδε δώματι κεῖται*, καί, *Ζηνὸς δ' ἐνὶ γαστέρι συῤῥαπεφύκει*. Leg. *μεγάλῳ σώματι*. De altero vid. hic v. 8. GESN.

21. Eodem pertinet Procl. in Tim. 1 p. 50, 2 *Ὀρφεὺς τῶν δυνάμεων τάξιν ἐνδεικνύμενος*, Τοῦδ' ἤτοι κεφαλὴ μέν, φησίν, Οὐρανὸς αἰγλήεις, Ὄμματα δ' ἠέλιός τε καὶ ἀντιόωσα σελήνη. Itaque hic reſcribam, *τοῦ δή τοι κεφαλὴ μέν, ἰδοῦ, κ. τ. λ.* vel ſola interpunctione mutata, *κεφαλὴ μέν, ἰδεῖν καὶ κ. π.* et *pulchri adſpectu vultus*. Vigerius ad Euſebium coniicit *ἴδοις*· ſed ſic ſequi deberet *Οὐρανὸν* etc. Ceterum ſimilis plane Orphico Io-

vi est Sarapis, qui de se apud Macrob. Sat. 1, 20 ita respondit Nicocreonti,

Εἰμὶ θεὸς τοιόσδε μαθεῖν, οἷόν κ' ἐγὼ εἴπω·
οὐράνιος κόσμος κεφαλή, γαστὴρ δὲ θάλασσα,
γαῖα δέ μοι πόδες εἰσί, τὰ δ' οὔατ' ἐν αἰθέρι κεῖται,
ὄμμά τε τηλαυγὲς λαμπρὸν φάος ἠελίοιο. GESN.

26. Ἀντιόωσα Lunae epitheton respectu Solis: quam non videmus, nisi quatenus Soli opposita et velut obuia, radios illius ad nos reflectit, vt aiunt philosophi, refert, reiicit. Nescio vnde sit apud Cl. Heringam ἀνταυγοῦσα, nam Stobaei locus refert ἀντιόωσα. GESN.

27. Νοῦς — ἀψευδὴς apud Proclum in Tim. 3 p. 164. 29 tum Eusebium et Stobaeum ll. cc. legitur sine varietate. Interea non sine veri similitudine Heringa dedit Οὖς ἀψευδές, βασιλήιον, quod suadere videtur v. 30, et laudatum ad v. 21 Sarapidis oraculum, τὰ δ' οὔατ' ἐν αἰθέρι κεῖται. Mutare tamen nolui tres voces, in quibus libri consentiunt: cum etiam νοῦς huc pulchre conuenire, quin vnice conuenire videatur, h. e. intelligendi facultas. Etenim ὁ νοῦς etiam audit, videt: solus νοῦς est, non οὖς, qui φράζεται, intelligit, cogitat. Νοῦς vocari potest βασιλήιος, qui etiam in homine sit τὸ ἡγεμονικόν. Illa deinde tam verbose inculcata αὐδή, ἐνοπή, κτύπος, ὄσσα ad οὖας referuntur. His versibus poterat vti Clarckius ad naturam spatii sui declarandam, quatenus illud sensorium quoddam Dei dici posse putauit. Qui hic νοῦς est, ille v. 31 νόημα vocatur. GESN. Apud Eusebium νοῦς δέ γε ἀψευδής.

28. Pro κλύει, κυκλεῖ est apud Eusebium. GESN. Ἐστὶν abest apud Eusebium.

29. Οὔτ' ἐνοπή, οὔτε κτύπος, οὔτε μὲν ὄσσα, Euseb. Αὐδή, οὔτ' ἐνοπή, οὔτε κτύπος οὐδέν, Οὐ μένος λήθει Stobaeus MS. Vnde fecit Heringa, οὐδὲ κτύπος, ὁ μένος οὐδέν, Ὃ λήθει. Scilicet non adhibuit Vir doctus locum Procli. GESN. Αὐδά, οὐδ' ἐνοπή, οὐδ' αὖ κτύπος apud Proclum.

30. Ἣ λήθει legendum, pro Ἠλύθει, quod est apud Proclum, iam viderat H. Stephanus. Pro οὔας apud Eusebium legitur υἷας. Vigerius suspicabatur ὦτα. Nempe sententiam vidit: οὔας praeferat Criticus, etiam si absque Proclo et Stobaeo esset. GESN.

31. Ἔχει Heringa. Bene, puto: sed nec alterum damnem. Stobaeus MS. pro ἠδὲ νόημα habet ἡ δ' ἐνὶ σημα Σημα δέ οἱ κ. τ. λ. Vnde effinxit Heringa, ἠδ' ἐπίσημον. Σῶμα δέ οἱ. Scilicet Eusebium non contulit Vir eruditus, solo vsus praestanti ingenio. GESN. Legebatur ἔχεν.

32. Partem horum versuum ita refert Proclus in Tim. 3 p. 153, 3 Ταῦτα οὖν ὁ θεολόγος εἰδὼς (elementa omnium rerum πρώτως, et per caussam suam esse in opifice mundi) περὶ τοῦ δημιουργοῦ φησι, Σῶμα δέ οἱ πυριφεγγὲς (sic ille pro Eusebiano περιφ.

recte, puto) ἀπείριτον, ἀσυφέλικτον, et statim, Ὦμοι μὲν — εὐρυβίης. Et ceteris omissis Μέσση δὲ ζώνη βαθυηχέος (sic pro meliori βαρυηχ.) οἶδμα θαλάσσης. Πυμάτη δὲ βάσις χθονὸς ἔνδοθι ῥίζαι. GESN.

33. Dedi lectionem H. Stephani, nisi quod ille habet ὀμβριμόγυιον. Apud Eusebium est Ὄβριμον pro Ἄτρομον. Sed Stob. MS. Ἄτρεμον ὀμβρόγυιον, vnde ὀμβριμόγυιον fecit Cl. Heringa. Sed illud μ ante β semibarbaris librariis deberi, non dubito, in voce Homero Hesiodoque frequentata. Vid. Eustath. ad Od. A, 101 de Minerua ὀβριμοπάτρη, p. 26, 21. GESN.

36. Ποτᾶται et mox παμμήτειρα editum negligentius apud Eusebium, παμμήτωρ Stob. MS. παμμήτηρ lectionem H. Steph. tuetur Δημήτηρ. Sed παμμήτειρα est in Hymno Homerico 29, 1. GESN.

39. Πυμάτη — γαίης habet Proclus etiam in Tim. 3 p. 211, 2 et inde conficit in Demiurgo προϋπάρχειν τὰ αἴτια. GESN.

41. Legebatur αὖθις. Steuchus hos duo versus affert p. 427. vbi sic scripti inueniuntur:

πάντα τάδε κρύψας αὖθις φάος ἐς πολυγηθὲς
μέλλεν ἀπὸ κραδίης προφέρειν πολυθεσκελο ῥέζων.

42. Hos duo versus habet Proclus in Tim. 2 p. 99, 14 ita, Πάντα τάδε κρύψας, αὖθις παλιθέσκελα ῥέζων. Vltimum sic Procl. in Tim. 2 p. 64, 3 ἔμελλεν ἀπὸ κραδίης προφέρειν πάλι θέσκελα ἔργα. Πάλι pro πάλιν est etiam H. 2, 10. Apud Aristotelem l. c. ad v. 9 ita eduntur, Πάντας γὰρ κρύψας αὖτις φ. ε. π. Ἐξ ἱερῆς κραδίης ἀνενέγκατο μέρμερα ῥέζων. Eodem modo Clem. Alex. Stro. 5 p. 722, 23, nisi quod hic est κ' αὖθις. Ro. Stephanus in Eusebio sic vt dedimus, nisi quod παλιθέσκελα, vna voce scriptum. In Stobaeo MS. Πάντα δα . . . κρύψας αὖθις φάος εὐπολύγηθε Μέλλει ἀπὸ κραδίης πάλαι θέσκελος ῥέζων. vnde Heringa, Πάντα δ' ἀποκρύψας, αὖθις φάος ἐς πολυγηθὲς Μέλλει ἀπὸ κραδίης ἀνενέγκαι θέσκελα ῥέζων. Cogitet lector hic etiam, quod de magna illa varietate ad v. 9 monuimus. GESN.

VII.

Ex Macrobio Sat. 1, 18
De Phanete h. e. Sole ac Dionyso.

Τήκων αἰθέρα θεῖον, ἀκίνητόν περ ἐόντα,
ἐξανέφηνε θεοῖς ὥραν κάλλιστον ἰδέσθαι,
ὃν δὴ νῦν καλέουσι Φάνητά τε καὶ Διόνυσον,
Εὐβουλῆά τ' ἄνακτα, καὶ Ἀνταύγην ἀρίδηλον·

ἄλλοι δ' ἄλλο καλοῦσιν ἐπιχθονίων ἀνθρώπων.
πρῶτος δ' ἐς φάος ἦλθε, Διώνυσος δ' ἐπεκλήθη,
οὕνεκα δινεῖται κατ' ἀπείρονα μακρὸν Ὄλυμπον·
ἀλλαχθεὶς δ' ὄνομ' ἔσχε, προσωνυμίας τε ἕκαστον
παντοδαπὰς κατὰ καιρὸν, ἀμειβομένοιο χρόνοιο.

Et quibusdam interiectis,

Orpheus Liberum atque Solem vnum esse Deum eundemque demonstrans, de ornatu vestituque eius in sacris Liberalibus ita scribit:

Ταῦτά γε πάντα τελεῖν ἱερᾷ σκευῇ πυκάσαντα,
σῶμα θεοῦ πλάττειν ἐριαυγοῦς Ἠελίοιο.
πρῶτα μὲν ἀργυφέαις ἐναλίγκιον ἀκτίνεσσιν
πέπλον φοινίκεον πυρὶ εἴκελον ἀμφιβαλέσθαι.
αὐτὰρ ὕπερθε νεβροῖο παναιόλου εὐρὺ καθάψαι
δέρμα πολύστικτον θηρὸς, κατὰ δεξιὸν ὦμον,
ἄστρων δαιδαλέων μίμημ' ἱεροῦ τε πόλοιο.
εἶτα δ' ὕπερθε νεβρῆς χρύσεον ζωστῆρα βαλέσθαι,
παμφανόωντα, πέριξ στέρνων φορέειν, μέγα σῆμα
εὐθὺς ὅτ' ἐκ περάτων γαίης Φαέθων ἀνορούσων
χρυσείαις ἀκτῖσι βάλῃ ῥόον ὠκεανοῖο,
αὐγὴ δ' ἄσπετος ᾖ, ἀνὰ δὲ δρόσῳ ἀμφιμιγεῖσα
μαρμαίρῃ δίνῃσιν ἑλισσομένη κατὰ κύκλον
πρόσθε θεοῦ, ζώνη δ' ἄρ' ὑπὸ στέρνων ἀμετρήτων
φαίνετ' ἄρ' ὠκεανοῦ κύκλος, μέγα θαῦμ' ἐσιδέσθαι.

Et 1, 23

Solem esse omnia et Orpheus testatur, his versibus:

Κέκλυθι τηλεπόρου δίνης ἑλικαυγέα κύκλον
οὐρανίαις στροφάλιγξι περίδρομον αἰὲν ἑλίσσων,
ἀγλαὲ Ζεῦ, Διόνυσε, πάτερ πόντου, πάτερ αἴης,
Ἥλιε παγγενέτορ, Πὰν αἰόλε, χρυσεοφεγγές.

Et 1, 17 p. 195.

Apollinem πατρῷον cognominauerunt, vt auctorem progenerandarum omnium rerum — vt ait Orpheus:

πατρὸς ἔχοντα νόον καὶ ἐπίφρονα βουλήν.

1. Quis sit ille τήκων αἰθέρα, ex ipsa re intelligitur, nempe primus Opifex rerum et Demiurgus. Sed quid sit τήκειν τὸν αἰθέρα, solus forte redux ab inferis Orpheus dixerit. Metuo enim, ne, si omnia denuo conducam et componam, quae conduxit Pauli Leopardi Eschenbachiique diligentia, et ex MSS. protulit Bentleius (Epist. ad Millium sub Io. Malela p. 3) de Phanete illo Orphico, de ouo, e quo ille prosiliit etc. tamen nihil ad hanc rem proficiam. Itaque contentus ero apposuisse solum hoc, quod e MS. Damascio dedit Bentleius, Οὐχὶ δὲ καὶ Ὀρφεὺς ἀπὸ τοῦ Ὠοῦ παράγει καὶ τῆς Νεφέλης ῥαγείσης τὸν πολυτίμητον Φάνητα κ. τ. λ. Τήκειν αἰθέρα et ῥήσσειν νεφέλην hic quidem videntur mihi synonyma: mirum fuerit, si hodie sic loquatur Philosophus. Sed cogitemus, quas notiones antiquum vulgus et hodiernum nomini *caeli* adiunxerit. Phaneta, *aetheris filium*, statim videbimus. Quae alioqui sunt in Orphicis carminibus, ea commodius leguntur ad Argon. 15 et ad H. 5. et mox Fr. 8. GESN.

2. Ἐξανέφηνε θεοῖς conuenit cum verbis Damascii de principiis apud Wolfium Anecd. 3 p. 209 pr. Ὅ, τε γὰρ Ἑλλήνων θεολόγος Ὀρφεὺς πρῶτον ἐποίησε τὸν Φάνητα καθορώμενον ὑπὸ τῶν θεῶν. Procl. in Tim. 2 p. 132, 25 cum dixisset nomine χρὼς (color) significari τὸ ὁρατόν, addit exemplum, Θαύμαζον καθορῶντες ἐν αἰθέρι φέγγος ἄελπτον, Τοῖον (sic leg. pro τὸ ὄν) ἀπέστιλβε χρόος ἀθανάτοιο Φάνητος. Pro ὥραν reponere cogitabam Ὦρον, quod Solis apud Aegyptios, praeceptores Orphei et discipulos, nomen esse, ipse docet Macrob. 1, 21. Sed retinui, quod Orphicam esse hanc appellationem nondum obseruaui, et quod commode et Graece dicitur Φάνης ὥραν κάλλιστος. De illa pulchritudine Phanetis Procl. in Tim. 2 p. 132, 8. Διὸ καὶ παρ' Ὀρφεῖ — ὁ Φάνης περικαλλέος αἰθέρος υἱὸς ὀνομάζεται, καὶ ἁβρὸς Ἔρως — διὸ καὶ κάλλιστος ὀνομάζεται. Aetheris igitur filius est Phanes. Ad eum refert Lactantius 1, 5, 5 versum Orphei Πρωτόγονος φαέθων περιμήκεος ἠέρος υἱός. Addit, *Aliud enim amplius quod diceret, non habebat. Hunc* ait esse omnium Deorum parentem, quorum caussa caelum condiderit — Ἔκτισεν ἀθανάτοις δόμον ἄφθιτον. GESN.

3 et 4. Τε ac τ' reposui pro δὲ et δ' sententia postulante, et antiquis exemplaribus. Εὐβουλίας quos alias vocet, ostendit Index. Ἀνταυγεῖς siderum generale epitheton H. 6, 5 v. v. Ita-

que etiam hic malim *αὐταυγῆ*. GESN. Versum tertium ex Orpheo affert Diodorus Siculus I. 11. ita scriptum: *τοὔνεκά μιν καλέουσι Φάνητά τε καὶ Διόνυσον*.

10. Operosa praeceptio de ornatu et vestitu sacerdotis, remotae antiquitatis et pene Mosaicae indicium. GESN.

14. 15. *Παναιόλου δέρμα* malim, et *πολυστίκτου θηρός*. GESN.

17. *Νεβρῆ* est pellis hinnulei, *νεβροῦ*, vt *λεοντῆ*, e. i. g. a. Vsitatius *νεβρὶς*, *νεβρῆ* puto adhuc Lexicis exsulat. Supra hinnuleam pellem a dextro humero suspensam balteus induendus est aureus. Hunc *ζωστῆρα* fert circa ipsa praecordia, *πέριξ στέρνων*. Alia est *ζώνη* v. 23 *ὑπὸ στέρνων*. GESN. *Νεβρῆ* Argon. 451.

18. Hic habitus debet symbolum esse Solis orientis, et praecedentis eum aurorae. GESN.

23. *Ἀμετρήτου* malim, vt ad Oceanum referatur. GESN.

28. *Πὰν αἰόλε* pro vitioso *παναίολε* scripsi.

VIII.

De Phanete ac Titanibus ex Proclo et aliis. Conf. ad Fr. 6, 19 et 7, 3.

In Tim. 2 p. 102, 37.

Πάλαι ὁ Θεολόγος ἔν γε τῷ Φάνητι τὴν δημιουργικὴν αἰτίαν ἀνύμνησεν. Ἐκεῖ γὰρ ἦν τε καὶ πρῶην, ὥσπερ ἔφη καὶ αὐτός,

— Βρόμιός τε μέγας, καὶ Ζεὺς ὁ πανόπτης.

Et paucis interiectis habet versum, (de quo ad Fr. 6, 19)

καὶ Μῆτις πρῶτος γενέτωρ, καὶ Ἔρως πολυτερπής,

αὐτός τε ὁ Διόνυσος καὶ Φάνης καὶ Ἠρικεπαῖος συνεχῶς ὀνομάζεται.

Et p. 99, 9.

ὡς τότε πρωτογόνοιο χανὼν μένος Ἠρικεπαίου
τῶν πάντων δέμας εἶχεν ἑῇ ἐνὶ γαστέρι κοίλῃ,
μίξε δ' ἑοῖς μελέεσσι θεοῦ δύναμίν τε καὶ ἀλκήν.
τοὔνεκα σὺν τῷ παντὶ Διὸς πάλιν ἐντὸς ἐτύχθη.

Ex Athenagora apol. p. 72.

αὖ δὲ Φάνης ἄλλην γενεὴν τεκνώσατο δεινὴν

νηδύος ἐξ ἱερῆς, προσιδεῖν φοβερωπὸν ἔχιδναν,
ἧς χαῖται μὲν ἀπὸ κρατός, καλόν τε πρόσωπον
ἦν ἐσιδεῖν, τὰ δὲ λοιπὰ μέρη φοβεροῖο δράκοντος
αὐχένος ἐξ ἄκρου.

Proclus in Tim. 3 p. 137, 11.

Ὁ θεολόγος μόνον παράγει * τὸν Φάνητα,

σπέρμα φέροντα θεῶν κλυτόν. —

Οὐρανὸς μὲν γὰρ μετὰ τῆς γῆς πρόεισιν,

ἣ δὲ πάλιν γαῖάν τε καὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔτικτε —

Κατὰ τὴν τρίτην γονὴν ἡ γῆ προήγαγεν (conf. v. 21)

ἑπτὰ μὲν εὐειδεῖς κούρας, ἑλικώπιδας, ἁγνάς,
ἑπτὰ δὲ παῖδας ἄνακτας ἐγείνατο λαχνήεντας.

— Ὁ δέ γε Φάνης μόνος τε πρόεισιν, καὶ ὁ αὐτὸς ἀνυμνεῖται θῆλυς καὶ γενέτωρ —

αὐτὸς ἑῆς γὰρ παιδὸς ἀφείλετο κούριον ἄνθος.

Et ibid. p. 137, 26.

Τὰ λόγια τὸν μέγιστον τοῦτον θεὸν (Φάνητα) πηγὴν πηγῶν προσαγορεύει, καὶ μόνον ἀπογεννῆσαι τὰ πάντα φησίν.

ἔνθεν ἄδην θρώσκει γένεσις πολυποικίλου ὕλης,
ἔνθεν συρόμενος πρηστὴρ ἀμυδροῦ πυρὸς ἄνθος,
κόσμων ἐνθρώσκων κοιλώμασι. πάντα γὰρ ἔνθεν
ἄρχεται εἰς τὸ κάτω τείνειν ἀκτῖνας ἀγητάς.

Et L. 5 p. 295, 30 conferenda cum v. 14 sq.

Τίκτει ἡ γῆ λαθοῦσα τὸν οὐρανόν, ὥς φησιν ὁ θεολόγος,

ἑπτὰ μὲν εὐειδεῖς κούρας, ἑπτὰ δὲ παῖδας ἄνακτας.

θυγατέρας μέν, Θέμιν καὶ εὔφρονα Τηθύν,
Μνημοσύνην τε βαθυπλόκαμον, Θείαν τε μάκαιραν.
ἠδὲ Διώνην τίκτεν, ἀριπρεπὲς εἶδος ἔχουσαν,

Φοίβην τε Ῥείην τε, Διὸς γενέτειραν ἄνακτος.
Παῖδας δὲ ἄλλους τοσούτους,
Κοῖόν τε Κρεῖόν τε μέγαν, Φόρκυν τε κραταιόν,
καὶ Κρόνον, Ὠκεανόν θ', Ὑπερίονά τ', Ἰαπετόν τε.

Deinde, in fine paginae, de Caelo s. Vrano,

ὡς ἐνόησ' αὐτοὺς ἀμείλιχον ἦτορ ἔχοντας,
καὶ φύσιν ἐκνομίην·
ῥίπτε βαθὺν γαίης ἐς τάρταρον.

Et statim p. 296, 1.

Τῶν ἄλλων Τιτάνων εἰς τὴν κατὰ τοῦ πατρὸς ἐπιβουλὴν ἱεμένων, ὁ Ὠκεανὸς ἀπαγορεύει τε πρὸς τὰς τῆς μητρὸς ἐπιτάξεις, καὶ ἐνδοιάζει περὶ τῆς τάξεως.

ἔνθ' οὖν Ὠκεανὸς μὲν ἐνὶ μεγάροισιν ἔμιμνεν,
ὁρμαίνων, ποτέρωσε νόον τράποι, ἢ πατέρα ὃν
γυμνώσῃ τε βίης, καὶ ἀτάσθαλα λωβήσαιτο
σὺν Κρόνῳ ἠδ' ἄλλοισιν ἀδελφοῖς, οἳ πεπίθοντο
μητρὶ φίλῃ, ἢ τοὺς γε λιπὼν μένοι ἔνδον ἕκηλος.
πολλὰ δὲ πορφύρων, μένεν ἥμενος ἐν μεγάροισι,
σκυζόμενος ᾗ μητρὶ κασιγνήτοισι δὲ μᾶλλον.

Idem in Tim. 1 p. 57 extr. de Titanibus, victos esse ab Olympiis,

καὶ κρατεροί περ ἐόντες ἀμείνονος ἀντιάσαντες,
ὕβριος ἀντ' ὀλοῆς καὶ ἀτασθαλίης ὑπερόπλου.

Athenag. apol. p. 66.

κούρους δ' οὐρανίωνας ἐγείνατο πότνια γαῖα,
οὓς δὴ καὶ Τιτῆνας ἐπίκλησιν καλέουσιν,
οὕνεκα τισάσθην μέγαν οὐρανὸν ἀστερόεντα.

Procl. in Tim. 2 p. 100, 3.

οἳ Ζηνὶ βροντήν τε πόρον, τεῦξάν τε κεραυνόν.

πρῶτοι τεκτονίχειρες, οἳ Ἥφαισον καὶ Ἀθήνην
δαίδαλα πάντ' ἐδίδαξαν, ὅσ' ὀρανὸς ἐντὸς ἐέργει.

Procl. in Tim. L. 3 p. 184, 47.

ἑπτὰ δὲ πάντα μέρη κόρε (Bacchi) διεμοιρήσαντο,

φησὶν ὁ θεολόγος περὶ τῶν Τιτάνων.

Id. L. 1 — apud Eſchenb. Epig. p. 55.

Τιτῆνες κακομῆτοι, ὑπέρβιον ἦτορ ἔχοντες.

Contulimus huc Stephani exemplo pluſcula de Phanete ac Titanibus: non quo cohaerere ea putemus, aut vllo modo in vnum velut corpuſculum coire poſſe: qua in re fruſtra laborarunt Chryſippus, Proclus, Eſchenbachius: ſed vt hoc ipſum, ſi cui lubeat, eo facilius queat inquirere et cognoſcere. GESN.

3. De famoſo hoc Orphicorum Ericapaeo vid. ad Hym. 5, 4. Nempe pro ἤρικε παῖον, reſcripſi Ἠρικεπαῖε. GESN.

4. Legebatur τῶν πάντων τε δέμας εἶχεν ἐνὶ γαςέρι κοίλῃ. Apud Proclum δὲ pro τέ, et mox μίξε δ' οἷς.

6. Eſt hoc initium eius fragmenti, quod dedimus n. 6. Vnde etiam hic poſuimus σὺν τῷ παντὶ, pro inepto σὺν τῷ παρά. GESN.

8. De hac ἐχίδνῃ ſ. dracone plura Athenag. p. 65. GESN.

* Orpheus *inducit* in carmine ſuo Phaneta ſolum ſine coniuge generantem omnia. Sed mox Οὐρανὸς μετὰ γῆς πρόεισιν, *procedit* ad generandum: rurſus ἡ γῆ προήγαγεν, Terra *produxit*, genuit, filias. Et v. 16 ὁ Φάνης μόνος πρόεισιν. GESN.

14. Eſchenbachius haec et quaedam e ſequentibus recte ſic concinnauit in Epigene p. 100.

ἑπτὰ μὲν εὐειδεῖς κόρας, ἑλικώπιδας, ἁγνάς,
ἑπτὰ δὲ παῖδας ἄνακτας ἐγείνατο λαχνήεντας·
θυγατέρας μὲν τίκτε Θέμιν, καὶ εὔφρονα Τηθύν,
Μνημοσύνην τε βαθυπλόκαμον, Θείαν τε μάκαιραν,
ἠδὲ Διώνην τίκτεν, ἀριπρεπὲς εἶδος ἔχουσαν,
Φοίβην τε, Ῥείην τε, Διὸς γενέτειραν ἄνακτος.
κόρους δ' Οὐρανίωνας ἐγείνατο πότνια Γαῖα,
οὓς δὴ καὶ Τιτῆνας ἐπίκλησιν καλέουσιν·
οὕνεκα τισάσθην μέγαν Οὐρανὸν ἀστερόεντα·
Κοῖόν τε, Κροῖόν τε μέγαν, Φόρκυν τε κραταιόν,
καὶ Κρόνον, Ὠκεανόν θ', Ὑπερίονά τ' Ἰαπετόν τε.

Sed quaedam ille ſcripturae vitia retinuerat.

16. Κόριον Schneiderus pro κόριμον, ad Argon. 1336.

17. Ἄδην θρώσκει legendum, i. copiose, affatim prosilit, pro ἀδηθρώσκει, quod hic est, aut ἄρδην θρώσκει, vt habetur in eod. versu apud Procl. in Tim. 2 p. 118, 22. Bentleius in epistola ad Mill. sub Io. Malela p. 5 ex Damascio MS. dedit Ἔνθεν ἀποθρώσκει γένεσις πολυπιδάκυ ὕλης. Πολυποίκιλον ὕλην habet ter Proclus. GESN.

21. Εὐώδεις est in Proclo. Sed sine dubio praeferendum quod ex eodem dedimus v. 17. Non puto voluisse virum hic etiam versus ipsos Orphei referre, quos reconcinnare facile alioquin fuerit: sed verba, omissis quibusdam, posuisse e memoria. Caeterum in hac genealogia Hesiodus quaedam mutauit Theog. 134 sq. Nec per omnia conuenit Apollod. Bibl. 1, 1, 3, qui tamen easdem septem Titanidas habet. Qui hic est Κροῖος, apud Hesiodum Κρεῖος, et apud Apollodorum Κρῖος scribitur. GESN.

26. Κραταιὸν reposui versus causa pro κρατερόν. GESN.

32 et 33. Corrupti videntur duo versus: restituantur, si legere placeat, ἠὲ πατέρ' ὃν Γυμνώσῃ. Sic τέρ' produci possit propter literam asperam et asperum, qui statim sequitur, spiritum. Γυμνῶν βίης est viribus, tanquam armis, nudare. GESN. Legebatur ἠὲ πατέρα ὃν γνώσῃ.

34. Oceanum etiam ab illa coniuratione liberat Apollod. 1, 1, 3. GESN.

36. Legebatur ἥμερος.

37. Legebatur τῇ μητρί apud Gesnerum. In Proclo ἡ.

IX.

Procl. in Tim. 4 p. 283, 11
Luna ἀντίχθων.

Μήσατο δ' ἄλλην γαῖαν ἀπείρατον, ἥντε σελήνην
ἀθάνατοι κλήζουσιν, ἐπιχθόνιοι δέ τε μήνην·
ἣ πόλλ' οὔρε' ἔχει, πόλλ' ἄστεα, πολλὰ μέλαθρα.

Addit Eschenb. Epig. p. 160 ex eod. libro

ὄφρ' ἐν μηνὶ τρέπῃ, ὅπερ ἥλιος εἰς ἐνιαυτόν.

Hunc versum Eschenbachius e IV. libro Procli, tres priores e III. affert. Horum duo priores tantum in loco, quem Gesnerus indicauit, leguntur.

X.

Procl. in Tim. 2 p. 63, 49 Dei Opificis cum Nocte deliberatio.

Ὁ τοῦ παντὸς ποιητὴς — πρὸς τὴν Νύκτα τῷ Θεολόγῳ πεποίηται λέγων·

Μαῖα, θεῶν ὑπάτη, Νὺξ ἄμβροτε, πῶς τάδε, φράζε,
πῶς δεῖ μ' ἀθανάτων ἀρχὴν κρατερόφρονα θέσθαι;

καὶ ἀκούει παρ' αὐτῆς,

αἰθέρι πάντα πέριξ ἀφάτῳ λάβε, τῷ δ' ἐνὶ μέσσῳ
οὐρανῷ —

καὶ περὶ πάσης ἑξῆς ἀναδιδάσκεται τῆς κοσμοποιΐας.

Πρὸς δὲ τὸν Κρόνον πάλιν, μετὰ τοὺς δεσμοὺς ἓν μόνον οὐκ εὐχόμενος, φησίν·

ἔρθου δ' ἡμετέρην γενεήν, ἀριδείκετε δαῖμον.

Similis dialogiſmus eſt apud eundem in Tim. 2 p. 96, 2.

πῶς δέ μοι ἕν τι τὰ πάντ' ἔσαι, καὶ χωρὶς ἕκαστον;
αἰθέρι πάντα πέριξ ἀφάτῳ λαβέ· τῷ δ' ἐνὶ μέσσῳ
οὐρανόν, ἐν δέ τε γαῖαν ἀπείριτον, ἐν δὲ θάλασσαν,
ἐν δέ τε τείρεα πάντα, τά τ' οὐρανὸς ἐστεφάνωται.

Καὶ δὴ καὶ περὶ τῶν ἄλλων ἁπάντων ὑποθεμένη δημιουργημάτων, ἐπήνεγκεν,

αὐτὰρ ἐπεὶ δεσμὸν κρατερὸν ἐπὶ πᾶσι τανύσσῃς,
* σειρὴν χρυσείην ἐξ αἰθέρος ἀρτήσαντα.

1. Apud eundem Proclum in Tim. 4 p. 294, 16 hic verſus ita finitur, πῶς τάδε φράζεις; Ceterum quod Μαῖα hic vocatur Nox, videri poteſt, eam velut obſtetricem intelligi rerum omnium genitarum, vt in H. 2 pr. θεῶν γενέτειρα καὶ ἀνδρῶν, et v. 2 γένεσις

πάντων appellatur. GESN. Scripſiſſe videtur: πῶς τάδε φράζεις, ὡς δεῖ.

3. Etiam haec paullo aliter referri alias, mox videbimus v. 7. GESN.

†) Poſtquam in vincula Saturnum coniecerat Iupiter, qui hic Demiurgus ſ. Opifex mundi eſt, ipſius conſilium, quaſi ſuppliciter precans, ſibi expetit. GESN.

5. Apparet, etiam hic conſuli a Demiurgo *Noctem*, quam forte ex hac ipſa fabula *conſilii matrem* fecere iuniores; niſi potius hoc ipſum quoque hac fabula innuere voluit Orpheus, noctis ſilentium conſiliis agitandis accommodatum eſſe. V. ad H. 8, 8. GESN.

6. Secundum haec Aether extremum continens omnium rerum? intra hunc Caelum: in hoc denique Terra, Mare, Sidera. Vid. ad 19, 4. GESN.

8. Legebatur ἐςεφάνωτο.

9. Scripſiſſe videtur περὶ πᾶσι.

10. Hunc verſum adieci ex Proclo in Tim. 3 p. 146, 45. Huc etiam pertinet Procl. in Tim. L. 3 p. 173, 52. Κρατερὸς μὲν γὰρ καὶ ὁ δεσμὸς ὁ ἀπὸ νῦ καὶ ψυχῆς, ὡς καὶ Ὀρφεύς φησιν, ἀλλὰ μείζων ἡ τῆς χρυσῆς σειρᾶς ἕνωσις, καὶ μειζόνων τοῖς πᾶσιν ἀγαθῶν αἰτία. Aurea talis catena Homero quoque placuit Ιλ. Θ, 19, quam irridere ſolet Lucianus. GESN.

XI.

Stobaeus Serm. 77 (LXXIX.) p. 455, 28.
Iuſtitia Dei.

Ζεὺς δ' ἐφορᾷ γονέων ὀπίσσω τίοντι θέμιστας,
ἠδ' ὅσοι οὐκ ἀλέγουσιν, ἀναιδέα θυμὸν ἔχοντες·
καὶ τοῖς μὲν πρόφρων τε καὶ ἤπιος ἐσθλὰ δίδωσι,
τοῖς δὲ κακὰ φρονέων νεμεσίζεται Εὐμενίδεσσι.
δειναὶ γὰρ κατὰ γαῖαν Ἐριννύες εἰσὶ τοκήων.

4. Duriuſculus hic verſus. Εὐμενίδεσσιν (vid. H, 68 et 69) debet eſſe Datiuus inſtrumenti vel modi adeo, hac ſententia, Iupiter malis iraſcitur per Furias h. e. Furiis immittendis eos punit. Iupiter poetarum ethicus iniurios in parentes liberos vlciſcitur, phyſicus ipſe patrem deiicit etc. GESN. Geſnerus ediderat ἐνορᾷ et πρόφρων καὶ ἤπιος. Repoſui ſcripturam Stobaei.

XII.

Sextus Empir. contra Math. 2, 31 et 9, 15.
Vita ante leges.

Ἦν χρόνος, ἡνίκα φῶτες ἀπ' ἀλλήλων βίον εἶχον
σαρκοδακῆ· κρείσσων δὲ τὸν ἥττονα φῶτα δάϊζε.

Dixit, quae debent et possunt dici, ad vtrumque locum Fabricius. GESN.

XIII.

Plato Philebo extr. p. 94, H. et Plutarch. p. 391, C.

Ἕκτῃ δ' ἐν γενεᾷ (φησὶν Ὀρφεὺς) καταπαύσατε
κόσμον * ἀοιδῆς.

Prouerbii instar vtroque in loco poni videtur, vt post quinque genera vel gradus adeo, nihil superesse sextum indicetur. Sed. an eadem sententia posuerit auctor, non dixerim. Seuerior Neander in Theognidem p. 292 med. Operis aurei, putat Orphea hunc versum posuisse, de nobilibus illis VI millenorum annorum aetatibus, de quibus multa Iudaei et ex his Christiani. Vid. Fabric. Cod. Pseudepigr. V. T. p. 1079 sq. GESN.

* Plut. θυμόν. GESN.

XIV.

Plato Cratylo p. 265, A, vbi Orphicam et Heracliticam Philosophiam comparat.

Λέγει δέ πυ καὶ Ὀρφεύς, ὅτι

Ὠκεανὸς πρῶτος καλλίῤῥοος ἦρξε γάμοιο,
ὅς ῥα κασιγνήτην ὁμομήτορα Τηθὺν ὄπυιεν.

Io. Stobaeus Ecl. Phys. 1, 13 p. 25 repetit emendatius, vt videtur,

Ὠκ. πρώτιστα καλίῤῥοος κ. τ. λ. et addit,
Γαῖα δέ τοι πρῶτον μὲν ἐγείνατο ἶσον ἑαυτῇ
Οὐρανὸν ἀστερόενθ', ἵνα μιν περὶ πάντα καλύπτοι,
ὄς ῥ' εἴη μακάρεσσι θεοῖς ἕδος ἀσφαλὲς αἰεί.

GESN. Fallitur Gesnerus. Platonis lectio vera est. Versus, qui apud Stobaeum sequuntur, Hesiodi sunt e Theogonia 126. seqq. HERM.

Sequuntur apud Stobaeum aliquot Iambici, quos his subnexuit et pro Orphicis dedit Eschenbachius: quos nos quoque referemus, non pro Orphicis quidem: videntur enim Tragici antiqui potius esse: sed quod omniscientiam diuinam, licet formulis incommodis et parum exquisitis, describunt, et quod paullo emendatiores qui legantur, digni sunt; puto autem sic:

Ὃν οὐδὲ εἷς λέληθεν, οὐδὲ ἓν ποιῶν,
οὐδ' ἂν ποιήσων, οὐδὲ πεποιηκὼς πάλαι,
οὔτε θεὸς, οὐδ' ἄνθρωπος, οὗτός εἰμ' ἐγώ,
ἀέρ' ὃν ἄν τις ὀνομάσειε, καὶ Δία,
ἐγώ, ὃ θεοῦ 'στιν ἔργον, εἰμὶ πανταχοῦ,
ἐνταῦθ' ἐν Ἀθήναις, ἐν Πάτραις, ἐν Σικελίᾳ,
ἐν ταῖς πόλεσσι πάσαις, ἐν ταῖς οἰκίαις
πάσαις, ἐν ὑμῖν πᾶσιν· οὐκ ἔστιν τόπος,
οὗ μή 'στιν ἀήρ· ὁ δὲ παρὼν ἁπανταχοῦ
πάντ' ἐξ ἀνάγκης οἶδε πανταχοῦ παρών.

GESN. Versus hi sunt Philemonis. Vide Heeren. ad Stob. Ecl. p. 70.

XV.

Dio Chrysost. Corinth. p. 458.

Ἐγένετο δὲ καὶ τῶν νεῶν ἅμιλλα· καὶ Ἀργὼ ἐνίκα· καὶ μετὰ ταῦτα οὐκ ἔπλευσεν, ἀλλ' αὐτὴν ἀνέθηκεν ὁ Ἰάσων ἐνταῦθα (Corinthi) *τῷ Ποσειδῶνι. καὶ τὸ ἐπίγραμμα ἐπέγραψεν, ὃ λέγουσιν Ὀρφέως εἶναι·*

Ἀργὼ τὸ σκάφος εἰμί, θεῷ δ' ἀνέθηκεν Ἰάσων,
Ἴσθμια, καὶ Νεμέοις στεψάμενον πίτυσιν.

Vltimum actum fabulae Argonauticae, et Medeae furores Corinthum vulgo referri a Tragicis, notum. Noster Orpheus Argon. 1366 Iolcum reducit Iasonem et Argo. Consentit alter Sophista Aristides, qui in Isthmiaca, To. 1 p. 24 Iebb. tribuit Corintho aedificationem Argûs, caussam coniecturae interserens, *ὁ γοῦν ἡγεμὼν αὐτῆς — φαίνεται δεῦρό τε καταγόμενος αὐτήν, καὶ δεῦρο ὁρμισάμενος·* ponit vt certum, appulisse Iasonem Corinthi, et nauem ibi subduxisse. GESN.

2. Στεψάμενον media voce et ad σκάφος relatum hoc indicare videtur, nauem a ſe ipſa, h. e. a ſuis vectoribus, coronatam eſſe: et ſolet ſic Pindarus de ſacrorum certaminum victoribus. GESN.

XVI.

Clemens Alex. Cohort. p. 17 extr. et hinc Euſeb. Praepar. 2, 3. Baubo Cererem exhilarat.

Παραθήσομαι δέ σοι αὐτὰ τῦ Ὀρφέως τὰ ἔπη, ἵν' ἔχῃς μάρτυρα τῆς ἀναισχυντίας τὸν μυσαγωγόν.

Ὣς εἰπῦσα πέπλυς ἀνεσύρατο, δεῖξέ τε πάντα
σώματος ὔτι πρέποντα τύπον· παῖς δ' ἦεν Ἴακχος,
χειρί τε μιν ῥίπτασκε γελῶν Βαυβῦς ὑπὸ κόλποις.
ἡ δ' ἐπεὶ ὖν ἐνόησε θεά, μείδησ' ἐνὶ θυμῷ,
δέξατο δ' αἰόλον ἄγγος, ἐν ᾧ κυκεὼν ἐνέκειτο.

Arnobius aduerſus gentes L. 5 p. 175.

Ipſos in medio ponemus verſus, quos Calliopes filius ore edidit Graeco, et cantando per ſaecula generi publicauit humano.

Sic eſſata, ſinu veſtem contraxit ab imo,
obiecitque oculis formatas inguinibus res:
quas caua ſuccutiens Bacchi manu': nam puerilis
olli vultus erat, plaudit, contrectat amice.
Tum Dea deſigens auguſti luminis orbes,
triſtitias animi paullum mollita reponit:
inde manu poclum ſumit, riſuque ſequenti
perducit totum cyceonis laeta liquorem.

Orpheo tribuunt ſine dubitatione hos verſus Clemens et Arnobius, et Eleuſiniorum ſacrorum, quorum ille Myſtagogus, partem faciunt. Quantumuis leues ſunt et turpiculi, multum tamen et forte plus ſatis elaborarunt viri docti in illorum vel lectione

vel fententia conftituenda, Paulus Leopardus emendatt. 6, 25, Da. Heinfius ad Clementem, Salmaf. ad Soli. p. 527 fq. et Io. Corn. de Pauw ad Anacr. p. 181: quem fuo more et iure hic exagitavit Doruillius Vanni Crit. p. 397 fqq. quae poteft, cui volupe eft, excutere. Nobis Orphica ifta ex Orphicis explicare vifum eft iam nuper ad Claudia. 33, 16: fed paucis, et quantum fufficiat τοῖς μεμυημένοις. Ex Hymno 41 conftat, λύσιον (Lyaeo cognatum nomen) et θεσμοφόρον Διόνυσον Eleufine coli: et H. 49, 7 it. 51, 9 non λύσιον ληναῖον modo dici; fed, quod vnice huc pertinet, παυσίλυπον, φιλάπονον, et ftatim ἐπάφιον, a verbo ἐφάπτομαι· *Tagen* a tangendo feliciter reddidit Scaliger: fimplicior aliquis vocaret *contrectatorem*. In his verfibus, vt illos propofui, Iacchus f. Bacchus, per id ipfum quod ἐπάφιος eft, fit παυσίλυπος et φιλάπονος. Potuit in illa infantia et nuditate corporum ac verborum generis humani tam abfurdum, vt nobis nunc videtur merito, commentum probari, potuit religiofas in cerimonias irrepere, non minus quam φαλλοφορίαι illae antiquorum et ritus alii, quos nemo non rideret vel defpueret, nifi religione et vfu faeculorum confecrati effent. GESN.

1. Greg. Naz. in Iulia. 1 f. Orat. 3 p. 104, 6 fic dedit Ὡς εἰποῦσα θεὰ δοιὰς ἀνεσύρατο μηρούς. Sed aperte iniquus eft et calumniator, cum Deae tribuit factum Baubûs, et cum addit, feciffe hoc Deam, ἵνα τελέσῃ τὰς ἐρατὰς etc. GESN.

2. Legebatur οὐδὲ πρέποντα.

3. Χειρί τε μιν ῥίπτασκε legunt apud Clementem et Eufebium viri docti, et interpretantur puerum Iacchum a fua matre in finum et complexum Baubûs miffum: de qua re tamen nihil Arnobius: et quid fibi vult γελῶν, mafculini generis Participium, quod verbo iungendum effe nemo, puto, dubitat. Hic audaciorem me fuiffe fateor, quod cogitabam, a librario Iotacifta eam mutationem inter dictandum fuiffe inductam. GESN. Gefnerus edidit χειρὰ δ' ἐὴν ῥίπτεσκε γελῶν Βαυβοῦς ὑπὸ κόλπους. Apud Clementem et Eufebium eft χειρί τε μιν et κόλποις. Μιν ad τύπον referendum cenfuit Doruillius.

4. Μείδησε bis in hoc verfu vulgatum eft. Sed fic nihil in Graecis refpondet verfui, *Tum Dea defigens augufti luminis orbes*, et quid fibi vult ignaua repetitio verbi μείδησε; Et iam Salmafius in Soli. p. 528, a A εἴδησε repofuit. GESN. Vulgo ἡ δ' ἐπεὶ οὖν μείδησε. Pro eo ἐνόησε fcripfi.

7. *Formatus inguinibus res* videtur interpres Latinus, fiue eft ipfe Arnobius, fiue antiquior, dixiffe, vt exprimeret nomen τύπον. GESN.

8. Heinfius coniiciebat, *Quas caua fuccutiens Baubûs manus*. GESN.

9. *Olli* legebatur apud Arnobium olim, quod ex MS. in *Ollis* mutauit Heraldus. *Baubo* et *Bacchi* tenuiſſimo diſcrimine diſtare, apertum. Caſum mutauit, qui *Baubus* hic nomen eſſe debere, praeſumſerat. ΟΚΣΧ.

XVII.

Clemens Alex. Cohort. p. 15, 8.
Symbola quaedam myſteriorum Bacchi ſ. Dionyſi.

Ὁ τῆς τελετῆς ποιητὴς Ὀρφεύς φησιν ὁ Θρᾴκιος·

Κῶνος καὶ ῥόμβος καὶ παίγνια καμπεσίγυια,
μῆλά τε χρύσεα καλὰ παρ' Ἑσπερίδων λιγυφώνων.

Arnobius adu. Gentes L. 5 p. 169.

— vt occupatus puerilibus ludicris distractus ab Titanibus Liber ſit — Cuius rei teſtimonium — ſuis prodidit in carminibus vates Thracius, *Talos, ſpeculum, turbines, volubiles rotulas, et teretes pilas, et virginibus aurea ſumta ab Heſperidibus mala.*

Non voluit, puto, Arnobius verſus Orphicos interpretari: ſed ſumſiſſe videtur hanc rerum ludicrarum enumerationem ex Alexandrino Clemente, qui ſtatim poſt verſus, quos damus, ita pergit, Καὶ τῆσδε ὑμῖν τῆς τελετῆς τὰ ἀχρεῖα σύμβολα οὐκ ἀχρεῖον εἰς κατάγνωσιν παραθέσθαι, ἀστράγαλος, σφαῖρα, στρόβιλος, μῆλα, ῥόμβος, ἔσοπτρον, πόκος. Quid ſibi ſingula illa ſymbola voluerint, quaerere hodie, credo, ſerum eſt. ΟΚΣΧ.

XVIII.

Clemens Alex. Strom. L. 6 p. 738, 10.
Orphei verſus ab Homero vſurpati.

Ὀρφέως ποιήσαντος,

Ὡς οὐ κύντερον ἦν καὶ ῥίγιον ἄλλο γυναικός·

Ὅμηρος ἄντικρυς λέγει (Οδ. Λ, 426)
ὡς οὐκ αἰνότερον καὶ κύντερον ἄλλο γυναικός.

Et p. 751, 22.

Εὕροις δ' ἂν καὶ Ὅμηρον, τὸν μέγαν ποιητήν, ἐκεῖνα τὰ ἔπη,

Οἷον δὲ τρέφει ἔρνος ἀνὴρ ἐριθηλὲς ἐλαίης,

(Ιλ. Ρ, 53) καὶ τὰ ἑξῆς, κατὰ λέξιν μετενηνοχότα παρ' Ὀρφέως ἐκ τῦ Διονύσυ ἀφανισμῦ· ἔν τε τῇ Θεογονίᾳ ἐπὶ τῦ Κρόνυ Ὀρφεῖ πεποίηται·

κεῖτ' ἀποδοχμώσας παχὺν αὐχένα, κὰδ δέ μιν ὕπνος
ᾕρει πανδαμάτωρ.

Ταῦτα δὲ Ὅμηρος (Οδ. Ι, 372) ἐπὶ τῦ Κύκλωπος μετέθηκεν.

Athenag. Legat. c. 15 p. 64 Dechair.

Ὁμήρυ μὲν λέγοντος (Ιλ. Ξ, 201 et 302)

Ὠκεανόν τε θεῶν γένεσιν καὶ μητέρα Τηθύν.

Ὀρφέως δὲ, — ᾧ καὶ Ὅμηρος τὰ πολλά, καὶ περὶ θεῶν μάλιςα ἕπεται, —

Ὠκεανός, ὅσπερ γένεσις πάντεσσι τέτυκται.

Iusti. M. Cohortat. c. 16 p. 81 extr. Hutchini.

Τῦ Ὀρφέως

5 Μῆνιν ἄειδε Θεὰ Δημήτερος ἀγλαοκάρπυ

ἐν ἀρχῇ τῆς ποιήσεως εἰρηκότος, αὐτὸς

Μῆνιν ἄειδε Θεὰ Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος

γέγραφεν.

Clem. Alex. Strom. L. 5 p. 718, 30.

Υἱὲ Διὸς μεγάλοιο, Πάτερ Διὸς αἰγιόχοιο.

1. Vide Mitscherlich. ad Hom. h. Cer. p. 143.

5. Quam μῆνιν Δήμητρος ceciner.it Orpheus, colligitur ex locis Clementis Alex. et Arnobii, quae damus ad Argon. 17. GESN. Vide infra fragm. ined. 33.

7. Locus Clementis corruptus, aut truncatus, aut perturbatus videtur, quod hic persequi non licet. Sed hoc apparet, voluisse efficere, in Deo esse Patrem et Filium etiam de Orphei et Homeri sententia. GESN.

XIX.

Physica quaedam et Geographumena.

Proclus in Timaeum L. I p. 29, 29.

Καὶ φύσεως κλυτὰ ἔργα μένει, καὶ ἀπείριτος
αἰών.

Clemens Alex. Strom. L. 6. p. 746, 11.

Ὀρφέως ποιήσαντος,

ἔστιν ὕδωρ ψυχῇ θάνατος δ' ὑδάτεσσιν ἀμοιβή.
ἐκ δ' ὕδατος γαίη, τὸ δ' ἐκ γαίης πάλιν ὕδωρ.
ἐκ τοῦ δὲ ψυχή, ὅλον αἰθέρα ἀλλάσσουσα.

Ἡράκλειτος ἐκ τούτων συνιστάμενος τοὺς λόγους, ὧδέ πως γράφει, ψυχῇσι θάνατος, ὕδωρ γενέσθαι· ὕδατι δὲ θάνατος, γῆν γενέσθαι· ἐκ γῆς δὲ ὕδωρ γίνεται, ἐξ ὕδατος δὲ ψυχή.

Idem Strom. 5 p. 672 extr. e Dionyſio Thrace Grammatico mentionem facit ſymboli τῶν θαλλῶν (ramorum) τῶν διδομένων τοῖς προσκυνοῦσιν, additque,

Φησὶ γὰρ Ὀρφεὺς ὁ Θρᾴκιος,

θαλλῶν δ' ὅσσα βροτοῖσιν ἐπὶ χθονὸς ἔργα μέ-
μηλεν.
οὐδὲν ἔχει μίαν αἶσαν ἐπὶ φρεσίν, ἀλλὰ κυ-
κλεῖται
πάντα πέριξ· στῆναι δὲ καθ' ἓν μέρος οὐ θέμις
ἐστίν.
ἀλλ' ἔχει, ὡς ἤρξαντο, δρόμου μέρος ἶσον ἕκαστος.

οἱ θαλλοὶ ἤτοι τῆς πρώτης τροφῆς σύμβολον ὑπάρχουσι κ. τ. λ.

Ibid. p. 673, 25.

Βέδυ τοὺς Φρύγας τὸ ὕδωρ φησὶ καλεῖν, καθὸ καὶ Ὀρφεύς,

καὶ βέδυ νυμφάων καταλείβεται ἀγλαὸν ὕδωρ.

Procl. Tim. 1 p. 38, 7 Οὐ μόνοι οἱ Μαθηματικοὶ λέγουσι περὶ τοῦ μὴ πᾶν κλίμα πρὸς ἀνθρώπων οἴκησιν σύμμετρον, ἀλλὰ καὶ Ὀρφεὺς οὑτωσὶ διορίζων. Διώρισε δ' ἀνθρώποις

χωρὶς ἀπ' ἀθανάτων ναίειν ἕδος, ᾗ μέσος ἄξων
ἠελίου τρέπεται ποτινεύμενος, οὔτε τι λίην
ψυχρὸς ὑπὲρ κεφαλῆς, οὔτ' ἔμπυρος, ἀλλὰ με-
σηγύς.

Ad hos verſus alludere videtur Sextus Emp. Pyrrh. 3. 30. Ὀνομάκριτος ἐν τοῖς Ὀρφικοῖς πῦρ καὶ ὕδωρ καὶ γῆν principia rerum omnium dixit. Repetit adu. Math. 9. 361. GESN.

2. Abrupta breuitas obſcurum reddit verſum. Sed quod Heracliticum dogma continere dicitur, facile eſt illum ſupplere, adhibita praeſertim illa etiam obſeruatione, in quam frequentiſſime incidimus de vna voce duas velut perſonas ſuſtinente, h. e. ſemel poſita, bis intelligenda, nunc eodem intellectu, nunc diuerſo. Nempe hoc dicit Orphicus verſus, *Aqua mors eſt animae* h. e. aeri, dum in illam denſatur, ſed *mors* etiam *aquis* ſunt *vices*, dum illae rurſus in aera extenuantur. Non immoramur hic in Heraclitico dogmate illuſtrando: ſed monemus, his verſibus firmari, quae de illo diſputauimus in Comm. Acad. Scientt. Gotting. T. I. vbi de animabus Hippocratis h. e. Heracliti. GESN.

3. Verſum vacillantem fulcias, ſi pro τὸ legas τότε. GESN. Geſnerus edidit, τὸ δ' ἐκ γαίης. Apud Clementem eſt τὸ δὲ ἐκ γαίης.

4. Ψυχὴ ὅλον αἰθέρα ἀλλάσσει ſignificare videtur, aer omne ſpatium circumfuſum telluri (hic enim eſt aether) mutat in ſuam naturam, vt pro aqua, vaporibus, nubibus nihil niſi aer eſſe videatur. Iam 10, 6 αἰθὴρ videtur ita poni, vt non tam elementum fluidum, quam ſpatium, quo continentur omnia, notet. GESN.

5. Aenigmatis inſtar hic locus habet. Vniuerſim quidem inconſtantiam illam et illum fluxum omnium rerum Heracliticum explicari his verſiculis, videtur. Sed quid proprie ſibi voluerit ſymbolum θαλλοῦ, ſiue *rami*, neque Grammaticus Dionyſius, neque Clemens ſatis docent; multo minus quae ſint ἔργα θαλλῶν. Si interpretari verbotenus locum velis, ita fuerint verba ordinanda, Ὅσα ἔργα θαλλῶν βροτοῖσιν ἐπὶ χθονὸς μέμηλεν, ἐκείνων (hoc enim pronomen ſupplendum eſt) Οὐδὲν ἔχει μίαν αἶσαν ἐπὶ φρεσίν. Aut nihil dicit, aut θαλλοὺς intelligit ipſos homines, quatenus virent, vigent, procedunt, ſed etiam areſcunt, abſcinduntur ſubito. Secundum haec fuerit talis ſententia: Quaecunque curant

agitantur homines, illorum nihil ne in animis quidem illorum vnam constantemque sortem vel rationem habet etc. Caeterum inter antiquissimos Orphicorum ritus fuisse θαλλοφορίαν, Dionyso propriam, credibile est: cuius ritus imitationem etiam Iudaeis placuisse, putat Spencerus de Legib. Ebrr. ritual. 4, 5 et Lakemacherus Obseruatt. 1, 2 de ritibus quibusdam Bacchicis. Dionysius et Clemens tamen, cum διδομένως τοῖς προσκυνῦσι θαλλὺς memorant, speciatim ramos illos oliuae, supplicantium gestamen, intellexisse videntur. GESN.

9. De voce Βέδυ, aquam notante, plura sunt ex Didymo Grammatico apud Clem. l. c. GESN.

XX.

Proclus in Platonis Theol. 6, 8 p. 363, 20.
Dice s. Iustitia.

Ὁ Ὀρφεὺς — ἤδη βασιλεύοντι [τῷ ὅλων δημιυργῷ] καὶ διακοσμεῖν ἀρχομένῳ τὸ πᾶν ἕπεσθαί φησι τὴν ὅλην Δίκην·

τῷ δὲ Δίκη πολύποινος ἐφείπετο πᾶσιν ἀρωγός.

Hunc versum sic restituit Aem. Portus, cum esset πολύπονος ἐφίπετο, quomodo etiam legitur in Tim. 5 p. 310, 32 Ἔστι γὰρ ὀπαδὸς τῦ Διὸς κ. τ λ. Ceterum hoc, puto, voluit auctor carminis, operibus diuinis omnibus adiutricem adfuisse Δίκην, Iustitiam, aequis omnia ponderibus librantem, eandem quae poenas exercet etc. GESN.

XXI.

Scholia ad Apollo. Argon. 3, 1.
Musae.

Ὅτι Θαλιῶν εἰσι προστάτιδες αἱ Μῦσαι, ἐν τοῖς Ὀρφικοῖς δεδήλωται.

Οὐδέ τι λήθονται Μεσέων βροτοί, αἳ γὰρ ἔασι
κοίρανοι, αἷσι μέμηλε χορός, Θαλίαι τ᾽ ἐρατειναί.

Et mox, Ἐν τοῖς Ὀρφικοῖς εὑρέτις ὀρχήσεως ἡ Ἐρατὼ παραδίδοται.

1. Pro edito λήγονται recepi emendationem Ruhnkenii ad Hom. fragm. h. in Bacchum p. 3. Tum Gesnerus edidit Μεσῶν,

Apud Schol. eſt Μουσάων, ſed Μουσέων e codice notauit Schneiderus.

XXII.

Schol. Apollo. 3, 26.

Ἐν τοῖς εἰς Ὀρφέα (in his quae ad Orpheum auctorem referuntur) Κρόνου [παῖς ὁ Ἔρως] γενεαλογεῖται.

Αὐτὰρ Ἔρωτα Κρόνος καὶ πνεύματα πάντ' ἐτέκνωσε.

vid. Arg. 14.

Πνεύματα poni in praedicamento ſubſtantiae, ὡς σχολαστικὸν ἔπος εἰπεῖν, et ſubolem ea aſſignare Saturno, mirabor ſi ſit Orphicum. GESN.

XXIII.

Procl. in Plato. Polit. p. 380, 6.

Species quibus ſe videndos praebent Dii.

Οἱ θεοὶ πολλὰς ἑαυτῶν προτείνουσι μορφάς, πολλὰ δὲ σχήματα ἐξαλλάττοντες φαίνονται — Καὶ ταῦτα καὶ ἡ θεοπαράδοτος * μυσταγωγία παραδίδωσι. Ταῦτα γάρ φησιν ἐπιφωνήσασα,

Πῦρ ἴκελον σκιρτηδὸν ἐπ' ἠέρος οἶδμα τιταῖνον,
ἢ καὶ πῦρ ἀτύπωτον, ὅθεν φάνην προθέουσαν,
ἢ φῶς πλησίον ἀμφὶ γύην ῥιζαῖον ἑλιχθέν.
ἀλλὰ καὶ ἵππον ἰδεῖν φωτὸς πλέον ἀστράπτοντα,
ἢ καὶ παῖδα θοοῖς νώτοις ἐποχούμενον ἵππου,
ἔμπυρον, ἢ χρυσῷ πεπυκασμένον, ἢ πάλι γυμνόν,
ἢ καὶ τοξεύοντα καὶ ἑστηῶτ' ἐπὶ νώτοις,

καὶ ὅσα τούτοις ἐφεξῆς τὰ λόγια προστίθησιν, οὔτε ἀλλοίωσιν, οὔτε ποικιλίαν, ἀλλὰ τὰς μεθέξεις αὐτοῦ (int. Θεοῦ) διαφόρους ἐπιδεικνύοντα.

* Mihi non eſt dubium, quin eam intelligat Proclus, quam Theol. Plat. 6, 8 p. 563 med. τὴν Ὀρφικὴν μυσταγωγίαν appellat,

ac de qua in Tim. 2 p. 97, 6 *οἱ ἐκ τῆς θεοπαραδότου θεολογίας ὁρμώμενοι*· et p. 124, 35 *ἡ θεοπαράδοτος θεολογία*· quam mox *τὰ λόγια* vocat, quae *λόγια*, qualiacunque sint, ex eadem certe officina cum antiquis illis Orphicis videntur prodiisse. Sententiam illorum vtcunque expressi h. m.

Qualem ignem subsultim per fluctus aeris se extendentem,
Aut etiam ignem informem, indeque splendorem procurrentem,
Aut lucem prope claudum illum streperum volutam,
Sed etiam equum adspectu luce plenum, fulgentem,
Aut etiam puerum velocibus tergis inuehentem equi,
Igneum, vel auro tectum, vel rursus nudum,
Vel etiam sagittantem, et insistentem in tergis. GESN.

2. *Φάνας ἐλλάμψεις* interpretatur Hesychius. Euripides apposite ad hanc rem Rheso v. 943 *Μυστηρίων δὲ τῶν ἀποῤῥήτων φάνας Ἔδειξεν Ὀρφεύς.* GESN.

3. *Πλάσιον*, quod, quid sibi vellet, non comminiscebar, mutaui in *πλησίον*· et *ῥιζαῖον* simili causa in *ῥοιζαῖον*. Puto autem intelligi ignem, qualis circa Vulcanum cum stridore voluitur. GESN. Perinepta est Gesneri explicatio. Retineri debebat *γεζαῖον*, et diuisim scribi *ἀμφὶ γύην*, i. e. *ἀμφὶ γῆν*. Vide interpp. Hesych. ad *γύας* et *γύης*.

5. *Θοοῖς νώτοις* melius intelligebam, quam *θεοῖς*, et

6. *Ἔμπυρον* quam *Ἔλπυρον*. Itaque sic interea mutaui: quod in tali re sine fraude esse debere arbitror. Sic *πάλι γυμνὸν* diuisis vocibus dedi, et

7. *Ἐστῶτ'* pro *ἑσιωτ'*. Sententiam huius loci, quem Proclus tractat, concinne expressit Eustath. Prooem. in Iliada p. 1, 31, vbi de fabulis poeticis *ἐννοιῶν εὐγενῶν σκιαί εἰσι καὶ περιπετάσματα.* GESN.

XXIV.

Proclus in Timaeum L. 2 p. 124, 33.
Deus pater animarum.

— Γλυκερὸν δὲ τέκος Διὸς ἐξεκαλεῖτο.

Et mox, cum prouocasset ad *τὴν θεοπαράδοτον θεολογίαν*,

Λέγοι γοῦν ἡ ψυχὴ περὶ τοῦ Διὸς — τοῦ δημιουργήσαντος τὸ πᾶν,

— — — μετὰ δὴ πατρικὰς διανοίας
ψυχὴ ἐγὼ ναίω, θέρμου ψυχῶσα τὰ πάντα.

Κατέθετο γὰρ

νοῦν μὲν ἐνὶ ψυχῇ, ψυχὴν δ' ἐνὶ σώματι ἀργῷ,
ἡμέας ἐγκατέθηκε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.

1. Illud ἐξεκαλεῖτο forte aliquis comparet cum illa nostrorum formula, vbi Deus καλεῖν, καλεῖν ἐξ οὐκ ὄντων dicitur, quae iubet exsistere. GESN.

3. Est apud Proclum ita: θερψήχουσα τὰ πάντα, vacillante versu, et verbo mihi ignorabili. Verba κατέθετο γὰρ sunt Procli ad lucem sententiae addita: quorum vis est etiam in vltimo versu, in quo Animae plurium numero loquuntur. Secundum hanc philosophiam ψυχὴ, Anima est, qua viuunt, spirant, aluntur τὰ ἔμψυχα· Νοῦς, Mens est diuinius quiddam, quibusdam animabus superadditum, siue inditum adeo. Sed aliter id Procl. in Tim. 3 p. 208, 29 de Anima, Ψυχῇ, Μένουσα κατὰ τὸ θειότατον αὐτῆς, καὶ ὥς φησιν Ὀρφεύς, τὴν ἑαυτῆς κεφαλὴν ἐνιδρύσασα τῷ νῷ, πρόεισιν ἐντεῦθεν. GESN. Gesnerus infelici coniectura ediderat θρεπτὰ ψυχῶσα τὰ πάντα. Pro eo dedi, quod probabilius videbatur.

5. Gesnerus ἡμᾶς. Apud Proclum recte ἡμέας.

XXV.

Procl. in Tim. L. 1 p. 4, 32.
De natura, Φύσει, loquens ait,

Τοιαύτη δὲ οὖσα προελήλυθεν ἀπὸ τῆς ζωογόνου θεᾶς.

Νώτοις δ' ἀμφὶ θεᾶς φύσις ἄπλετος αἰωρηται. —
ἄρχει δ' αὖ φύσις ἀκαμάτη κόσμων τε καὶ ἔργων,

φησὶ τὸ λόγιον,

οὐρανὸς ὄφρα θέῃ δρόμον ἀΐδιον κατασύρων.

Hunc versum habet etiam, et τοῖς λογίοις tribuit in Tim. 5 p. 323, 17. Et ibid. p. 308 extr. de Sole:

Τοῦτον γὰρ ἐπέστησε τοῖς ὅλοις ὁ Δημιουργός,

καὶ φύλακ' αὐτὸν ἔτευξε, κέλευσέ τε πᾶσιν ἀνάσσειν,

ὥς φησιν Ὀρφεύς.

Orphica haec esse, non dubito. Sed quae esset illa ζωογόνος θεά, mater naturae, quaerere distuli. Nisi fallor, Μῆτις est, de qua, vel quo, ad Fr. 6, 19 dictum. GESN.

XXVI.

Proclus in Tim. L. 5 p. 336, 7.

Εἶπε περὶ τῆς μονάδος τῶν νέων θεῶν ὁ Ὀρφεύς,

Κραῖνε μὲν οὖν Ζεὺς πάντα πατήρ, Βάκχος δ' ἐπέκραινε.

Et mox, φησὶ δὲ καὶ τὸ λόγιον,

ταῦτα πατὴρ ἐνόησε, βροτὸς δέ οἱ ἐψύχωτο.

Ex Proclo etiam adfert H. Steph. p. 107 hos duo:

τῷ πυρὶ γὰρ βροτὸς ἐμπελάσας θεόθεν φάος ἕξει.

Et

δηθύνοντι βροτῷ κραιπνοὶ μάκαρες τελέθουσι.

XXVII.

Procl. Theol. Plat. 4, 16 p. 206.

Adrastea.

Παρ' Ὀρφεῖ φρουρεῖν λέγεται (Ἀδραστεία) τὸν ὅλων * δημιουργόν, καὶ

Χάλκεα ῥόπτρα λαβοῦσα, καὶ τύμπανον αἴγηκες **

οὕτως ἠχεῖν, ὥστε πάντας ἐπιστρέφειν εἰς αὐτὴν τοὺς θεούς.

Id. in Tim. 5 p. 323, 24.

Καὶ γὰρ ὁ Δημιουργός, ὡς ὁ Ὀρφεύς φησι, τρέφεται μὲν ἀπὸ τῆς Ἀδραστείης, σύνεστι δὲ τῇ ἀνάγκῃ, γεννᾷ δὲ τὴν εἱμαρμένην.

* Sic leg. pro ὅλον. GESN.

** Αἴγηκες editum est, quod neque versum explet, neque explicari a me quidem potest. In mentem venit, si sit forte epi-

theton tympani de *αἰγείῃ* h. e. pelle caprina, in quo duae ſyllabae poſteriores eam vim habeant, quam in illo Homerico gladii epitheto *τανύηκες*, ſimilem productioni *ηνεκης* in nominibus *διηνεκής, δουρηνεκής, κεντρηνεκής, ποδηνεκής*. In quibus omnibus extenſionem quandam et productionem notare videtur. Sed eſt etiam alia coniectura, *αἰγειηχές*, vt ſignificetur tympanum ab intenta *αἰγείῃ* ſonorum: vt *ἁλιηχὲς* eſt quod in mari ſonat, *ὑψηχὲς* altiſonum. GESN. Geſnerus, haec verba omnia Orphei eſſe, vnumque hexametrum efficere ratus, *αἰγείηκες* edidit. At o diverſis ſumpta ſunt verſibus.

XXVIII.

Io. Diac. Allegor. in Heſiod. p. 305, 2. Nomenclaturae Deorum.

Μαρτυρεῖ καὶ ἐν τῷ μικροτέρῳ κρατῆρι Ὀρφεύς, τάδε λέγων·

ΕΡΜΗΣ δ' ἑρμηνεὺς τῶν πάντων ἄγγελός ἐστιν·
ΝΥΜΦΑΙ ὕδωρ· πῦρ ΗΦΑΙΣΤΟΣ· σῖτος ΔΗΜΗΤΗΡ·
ἡ δὲ θάλασσα ΠΟΣΕΙΔΑΩΝ μέγας, ἠδ' Ἐνοσίχθων·
καὶ πόλεμος μὲν ΑΡΗΣ, εἰρήνη δ' ἐστ' ΑΦΡΟΔΙΤΗ·
οἶνος, τὸν φιλέουσι θεοί, θνητοί τ' ἄνθρωποι,
ὅντε βροτοῖς εὗρεν λυπέων κηλήτορα πασέων
ταυρογενὴς ΔΙΟΝΥΣΟΣ, ἐϋφροσύνην πόρε θνητοῖς
ἡδίστην, πάσῃσι τ' ἐπ' εἰλαπίνῃσι πάρεστι.
καὶ ΘΕΜΙΣ, ἥπερ ἅπασι θεμιστεύει τὰ δίκαια,
ἥλιος, ὃν καλέουσιν ΑΠΟΛΛΩΝΑ κλυτότοξον,
ΦΟΙΒΟΝ ἑκηβελέτην, μάντιν πάντων ἑκάεργον,
ἰητῆρα νόσων, ΑΣΚΛΗΠΙΟΝ· ἓν τάδε πάντα.

Ὅτι δὲ ἐκ τῆς Μνημοσύνης αἱ Μοῦσαι γεννῶνται, καὶ ὅτι ὁ Ζεὺς καὶ Αἰθὴρ λέγεται, ἄκουε τοῦ εἰρημένου Ὀρφέως·

ΖΕΥΣ δέ τε πάντων ἐςὶ θεός, πάντων τε κεράςης,
πνεύμασι συρίζων, φωνῆσιν τ' ἠερομίκτοις.
Ἦ γὰρ ἐ δῆλός ἐςι τὸν αἰθέρα καλῶν ἔτως;
ταυτὸ καὶ ἁρμονίη Μεσέων, ταῖς τ' ὄργανα πάντα
μνημοσύνη πάντων πρῶτον πόρεν, ὅτ' ἀνεφάνθη.
ἀλλὰ χρόνος λήθη κατεχρήσατο καὶ κατέκρυψε.
νῦν δὲ τέχναι τε, λόγοι τε, νόμοι θ', ὅσα τ' ἔργα τέτυκται,
πάντα διὰ μνήμην διασώζεται ἀνθρώποισιν.

6. Legebatur λυπῶν et πασῶν.

7. Pro θνητοῖς ed. Trinc. θανᾶσιν.

10. Conf. Procl. in Platonis Theol. 6, 12 p. 376, 24 Καὶ αὐτός, ὥσπερ Ὀρφεύς, τὸν ἥλιον εἰς ταυτόν πως ἄγει τῷ Ἀπόλλωνι, καὶ εἰς τὴν κοινωνίαν πρεσβεύει (alloquitur tanquam coniunctos) τέτων τῶν θεῶν. Ἐκεῖνος (Orpheus) μὲν γὰρ διαῤῥήδην λέγει, καὶ διὰ πάσης ὡς εἰπεῖν ποιήσεως. Caeterum ſimiles Deorum nomenclaturas et ſynonymias damus Fr. 34. De Sole Apolline ſpeciatim v. 10. GESN.

12. Ἐν τάδε ex ed. Trincau. pro ἐνθάδε recepi.

13. Non dubito, quin haec ſit Iouis, quem et Pana vocabant (τὸ πᾶν) deſcriptio. Vid. H. 10, 12, vbi Pan eſt ἀληθὴς Ζεὺς ὁ κεραςής. Nomen illud, cum deriuarent a κεράννυμι miſceo, tempero, et κρατῆρα quendam fingerent naturae, deinde ſymbolo *cornuum*, quae Pani dedere (κεράτων, vnde κεραΐζειν) occultarunt. GESN. Κεράςης ed. Trinc. et Heinſ.

14. Eodem pertinet illud συρίζειν, ſibilo vocare: quorſum data Pani σύριγξ ſua, qua concordem illam rerum diſcordiam, illam pugnantis ſecum naturae harmoniam pingunt. Nec tamen Proclus non ingenioſe vtrumque hoc, τὸ κεράσαι et τὸ συρίζειν ad aethera refert et ventos, qui πανσπερμίαν illam, illum theſaurum ſeminum omnium miſcent, et quocunque verſus transferunt. Difficile interdum eſt non μυθολογεῖν et ἀλληγορεῖν· ſed infinitum, et fluctuans nimis, et ab inſtituto noſtro alienum. GESN. Legebatur φωναῖσί τε ἀερομίκτοις.

15. Pro πάντων vid. leg. πασῶν· refertur enim ad Μεσῶν. GESN. Legebatur ἁρμονία Μεσῶν· tum τάτε ὄργανα πάντων.

17. Λήθη editum in Heinſiana, quod turbat ſententiam. Λήθη aliquamdiu oppreſſit et occultauit Muſicam ſ. eruditionem.

OESN. Gesnerus edidit χρόνον λήθη. Ego reuocaui lectionem ed. Trincau. et Heins. χρόνος λήθη.

XXIX.

Procl. in Tim. L. 1 p. 41, 17 de Minerua.

Ἥδε γὰρ ἀθανάτων προφερεςάτη ἐςὶν ἀπασέων
ἱςὸν ἐποίχεσθαι, φησὶν Ὀρφεύς.

Id. in Tim. L. 1 p. 51, 34 Mineruam e capite Iouis nascentem facit

ὅπλοις λαμπομένην χαλκήϊον ἄνθος ἰδέσθαι.

Ibid. p. 52 pluscula de eadem, et v. 17 Λέγει οὖν ὁ Θεολόγος, ὅτι παρήγαγεν αὐτὴν ὁ πατήρ,

ὄφρ' αὐτῷ μεγάλων ἔργων κράντειρα γένοιτο.

Et v. 34 de eadem Minerua, ἀρετῆς δ' ὄνομα ἐσθλὸν κλήζεται, φησὶν Ὀρφεύς.

De ead. in Plato. Polit. p. 377, 30.

δεινὴ γὰρ Κρονίδαο νέου κράντειρα τέτυκται.

Et p. 387 extr. Καὶ γὰρ οἱ πρώτιστοι Κουρῆτες τάγε ἄλλα τῇ τάξει τῆς Ἀθηνᾶς ἀνεῖνται *, καὶ περιεστέφθαι λέγονται τῷ θαλλῷ τῆς ἐλαίας, ὥς φησιν Ὀρφεύς.

Io. Stobaeus Ecl. Phys. Ser. 3 p. 38, 13 ex Prooemio de Gemmis laudat versum, quem ibi non inuenio:

ἀλλὰ Θεοὶ σοφίης ἐριλαμπέος ἡγεμονῆες
κέκλυτε.

In his Mineruam esse, non est dubium.

Cf. cum his fragmentis H. 31. OESN.

1. Legebatur ἁπασῶν.

* Ἀνῆνται, et mox περιεστεῦθαι editum erat. OESN.

6. Procli esse haec verba ex hymno Musarum v. 30. monuit Tyrwhittus ad Lith. 91.

XXX.

Falſo adſcripta Orpheo.

Gregor. Nazianz. in Iulia. ſ. Or. 3 p. 104. A.

'Ορφεὺς παρίτω μετὰ τῆς κιθάρας, καὶ τῆς πάντα ἑλκούσης ᾠδῆς, ἐπιβρεμέτω Διῒ τὰ μεγάλα καὶ ὑπερφυῆ τῆς θεολογίας ῥήματα καὶ νοήματα·

Ζεῦ κύδιστε, μέγιστε Θεῶν, εἰλυμένε κόπρῳ,

ὅση τε μηλείη, ὅση τε ἵππων, ὅση τε ἡμιόνων· ἵν' ἐντεῦθεν, οἶμαι, δειχθῇ τὸ ζωογόνον τοῦ θεοῦ καὶ φερέσβιον.

Sed verius forte, certe emendatius Philoſtratus Heroic. 2, 19 p. 693 pr. vbi Homerum praefert Orpheo, Muſaeo, Pampho, Καὶ μὴν καὶ Πάμφω σοφῶς μὲν ἐνθυμηθέντος, ὅτι Ζεὺς εἴη τὸ ζωογονοῦν, δι' οὗ ἀνίσταται ἐκ τῆς γῆς πάντα, εὐηθέστερον δὲ χρησαμένου τῷ λόγῳ, καὶ καταβεβλημένα ἔπη ἐς τὸν Δία ᾄσαντος· ἔστι γὰρ τὰ τοῦ Πάμφω ἔπη,

Ζεῦ κύδιστε, μέγιστε Θεῶν, εἰλυμένε κόπρῳ
μηλείῃ τε καὶ ἱππείῃ, καὶ ἡμιονείῃ· κ. τ. λ.

Sic Geoponic. 2, 35 ex Didymo, Φέρεται καὶ 'Ορφέως ταῦτα ἔπη,

δειλοί, πάνδειλοι, κυάμων ἄπο χεῖρας ἔχεσθε, καὶ
ἶσόν τοι κυάμους τε φαγεῖν κεφαλάς τε τοκήων.

Quos verſiculos ad Empedoclem auctorem refert Gell. 4, 11. GESN.

1. 2. Legebatur εἰλυμμένε ex Gregorio et εἰλημένε ex Philoſtrato.

XXXI.

Io. Tzetzes ad Heſiodi Ep. 504 p. 125, a.

Τὰ δὲ ἔπη ἐκ τῶν 'Ορφέως μετεβλήθη· Φησὶ γὰρ 'Ορφεύς·

Πολλαὶ δ' ὀυρανόθεν καὶ ἐπαρτέες ἐκ νεφελάων
τῆμος ἐπόρνυνται φηγοῖς καὶ δένδρεσιν ἄλλοις,
οὔρεσί τε, σκοπέλοις τε, καὶ ἀνθρώποις ἐριθύμοις
πηγυλίδες, καὶ ἔσονται ἀμειδέες· αἵδε γὰρ ὄντως
τρύχουσιν καὶ θῆρας ἐν οὔρεσιν, οὐδέ τις ἀνδρῶν
προβλώσκειν μεγάρων δύναται κατὰ γυῖα δαμασθεὶς
ψύχει λευγαλέῳ· πάχνῃ δ' ὑπὸ γαῖα μέμυκε.

3. Ed. Trincauelli: *οὔρεσι καὶ σκοπέλοις καὶ ἀνθρώπων ἐριθύμοις.*

4. Editum *ἀμειβέες.* Sed *ἀμειδέες* legi voluerunt Heinſius et Graeuius. Heſych. *ἀμειδές, ἀγέλαστον.* GESN. Heinſio etiam *ἔσονται* corruptum videbatur. At hoc de hominibus intelligendum. *Ἀμειδέες* eſt in ed. Trincau.

5. *Τρύχουσιν* cum ed. Heinſii dedit Geſnerus. Ed. Trincau. *τρύξουσιν.*

7. Geſnerus cum ed. Heinſii dedit *πάχνῃ δ' ὑπὸ γυῖα μέμυκεν.* Propius ad veram lectionem ed. Trinc. *πάχνη δ' ἐπὶ γαῖα μέμυκεν.* Frigore terram findi conſtat.

XXXII.

Io. Malela Chronographiae p. 88
(ed. Oxon. 1691. 8)
ex *θεογονίᾳ* Orphei has illius preces refert,

Ὦ ἄνα, Λητοῦς υἷ, ἑκατηβόλε, Φοῖβε, κραταιέ,
πανδερκές, θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισιν ἀνάσσων,
ἠέλιε χρυσέῃσιν ἀειρόμενε πτερύγεσσιν,
δωδεκάτην δὴ τήνδε παραὶ σεο ἔκλυον ὀμφήν,
σεῦ φαμένου, σὲ δέ γ' αὐτόν, ἑκηβόλε, μάρτυρα θείην.

Idem p. 91 de conditione hominum, qui brutis animalibus non ſint meliores, iſtos de pluribus verſus ponit:

θῆρές τ' οἰωνοί τε, βροτῶν τ' ἀλιτήρια φῦλα,
ἄχθεα γῆς, εἴδωλα τετυγμένα, μηδαμὰ μηδὲν

εἰδότες, ὔτε κακοῖο προσερχομένοιο νοῆσαι
Φράδμονες, ὔτ' ἄποθεν μάλ' ἀποστρέψαι κακότητος,
οὔτ' ἀγαθοῦ παρεόντος ἐπιστρέψαι τε καὶ ἔρξαι
ἴδριες, ἀλλὰ μάτην ἀδαήμονες, ἀπρονόητοι.

Habetur vtrumque hoc fragmentum etiam apud Ge. Cedrenum, qui se debere illud ait Timotheo Chronographo, quo Malela quoque vsus est. Hunc porro sequi placuit, tum quod Cedreno antiquior est, tum quod commodius sic adhibere licebat Bentleianas obseruationes, quas ille suae ad Io. Millium epistolae, Chilmeadianae editioni adiectae, intexuit. Dedi igitur vtrumque fragmentum, vt a Bentleio restitutum est. Locum Cedreni totum posuit Eschenbach. in Epig. p. 87 sqq. GESN. Vide Theod. Cant. Var. Lectt. II. 26. Χρυσίαισιν in χρυσέῃσιν mutaui ex Io. Tzetzae exeg. Hom. MS. in qua χρυσῆσιν legitur. Affert is fol. 14. a. tres priores huius fragmenti versus.

3. Conf. Hy. 5, 2. GESN.

6. Ἀλιτώσια editum erat. GESN. Et βροτῶν δ'.

7. Μήτε τι ἐσθλόν. GESN.

9. Ἐπιών. GESN. Ἄποθε editum.

XXXIII.

Procl. ad Euclid. Elem. a p. 43 post med. dum suo more θεολογεῖ de circulo, citat haec Orphei,

— — — Τὸ δ' ἀπειρέσιον κατὰ κύκλον
ἀτρύτως ἐφορεῖτο.

Citat etiam Eschenb. Epigene p. 78 ex Procli in Platonis Parmenidem septimo, MS. GESN.

XXXIV.

Nomenclaturae quaedam et Synonymiae Deorum (cf. Fr. 28) Io. Diac. allegor. ad Hesiodi Theog. p. 268 med.

Εὑρίσκω, τὸν Ὀρφέα καὶ τὴν ΤΥΧΗΝ ΑΡΤΕΜΙΝ προσαγορεύοντα (Hymno 71, 3) ἀλλὰ καὶ τὴν ΣΕΛΗΝΗΝ ΕΚΑΤΗΝ

Εἰνοδίην Ἑκάτην κλήζω, τριοδῖτιν ἐραννήν.

Procl. Theol. Plato. 5, 11 p. 267, 43 Κατ' Ὀρφέα τῷ μὲν Κρόνῳ συνῦσα — ΡΕΑ καλεῖται· τὸν δὲ Δία παράγυσα, καὶ μετὰ Διὸς ἐμφαίνυσα τὰς τε ὅλας καὶ τὰς μερικὰς διακόσμυς τῶν Θεῶν, ΔΗΜΗΤΗΡ.

Franc. Patric. Difcuff. Peripatt. 3, 5 p. 326 nefcio vnde.

ΡΕΙΗ τοι νοερῶν μακάρων πηγή τε ῥοή τε.
πάντων γὰρ πρώτη δυνάμει κόλποισιν ἀφράστοις
δεξαμένη γενεὴν ἐπὶ πᾶν προχέει τροχάυσαν.

Procl. in Tim. 2 extr. p. 139, 9:

Καὶ γὰρ ὁ Θεολόγος τὴν κόρην ΜΟΥΝΟΓΕΝΕΙΑΝ εἴωθε προσαγορεύειν. Sic certe H. 28, 2.

1. Pro ἐφανήν, quod nihili effe putarem, pofui ἐραννήν, epitheton, quod, fi minus Hecatae, certe Lunae ac Triuiae conuenire, nemo temere negauerit. Sed totus verfus fic, vt conieceram, legitur in Εὐχῇ v. 45. GESN.

XXXV.

Procl. in Tim. L. 1 p. 53, 29.

Οἱ θεολόγοι — φασὶ — τὸν Ἄτλαντα ἐν τοῖς πρὸς Ἑσπέραν τόποις ἱδρῦσθαι, ἀνέχοντα τὸν ὐρανόν.

Ἄτλας δ' ὐρανὸν εὐρὺν ἔχει κρατερῆς ὑπ' ἀνάγκης
πείρασιν ἐν γαίης.

Idem in Parmenidem Platonis L. 4, vt dedit e MS. Efchenbach. Epig. p. 78.

αὕτη δὲ, Ζηνὸς καὶ ἐν ὄμματι, πατρὸς ἄνακτος,
ναίυσ' ἀθάνατοί τε θεοὶ, θνητοί τ' ἄνθρωποι,
ὅσσα τε ἦν γεγαῶτα, καὶ ὕστερον ὅσσα ἔμελλεν.

GESN. Vide fragm. ined. 12.

XXXVI.

Voces quaedam Orphicae.

Tzetz. ad Lycophron. 83.

Δρύκαρπα πᾶσαν ὀπώραν, ὥς πε φησὶν ἐν ταῖς δωδεκαετηρίσιν Ὀρφεὺς

Βάλλειν ἔρνεα πάντα, τά τε ΔΡΥΟΣ ΑΚΡΑ λέγονται.

Ibid. ad 523 Δείκνυσι δὲ καὶ Ὀρφεὺς τὴν τούτων διαφορὰν, οὑτωσὶ λέγων ἐν ταῖς δωδεκαετηρίσιν,

ἔσαι δ' αὖτις ἀνὴρ ἢ ΚΟΙΡΑΝΟΣ, ἠὲ ΤΥΡΑΝΝΟΣ,

ἢ ΒΑΣΙΛΕΥΣ, ὃς τῆμος ἐς οὐρανὸν ἵξεται αἰπύν.

Procl. in Tim. L. 5 p. 293, 21 Τὴν ἕνωσιν καὶ συμπλοκὴν τῶν δυνάμεων ἀδιαίρετον — εἰώθασι ΓΑΜΟΝ οἱ θεολόγοι προσαγορεύειν — καθ' ἃ φησιν ὁ θεολόγος. ΠΡΩΤΗΝ γὰρ ΝΥΜΦΗΝ ἀποκαλεῖ τὴν γῆν, καὶ ΠΡΩΤΙΣΤΟΝ ΓΑΜΟΝ τὴν ἕνωσιν αὐτῆς πρὸς τὸν οὐρανὸν κ. τ. λ.

Id. ibid. L. 1. p. 35, 27 Οἱ θεολόγοι τὴν ἡλιακὴν πρόνοιαν καὶ εἰς τὰ θνητὰ διὰ τῶν ΔΑΚΡΥΩΝ (allegoriam fabulae Phaethontis perſequitur) σημαίνουσι·

ΔΑΚΡΥΑ μὲν σέθεν ἐςὶ πολυτλήτων γένος ἀνδρῶν.

In libro Θεολογούμενα ἀριθμητικὰ p. 37 fin.

Τὴν ΕΞΑΔΑ ΟΛΟΜΕΛΕΙΑΝ προσηγόρευον οἱ Πυθαγορικοὶ κατακολουθοῦντες Ὀρφεῖ.

Procl. ad Heſiodi Dies p. 168, b fin.

Ὁ μὴν ἐν αὐτῇ (τῇ ἀρχῇ primus dies menſis) παρ' Ὀρφεῖ προσαγορεύεται ΜΟΝΟΚΕΡΩΣ ΜΟΣΧΟΣ. Ἁπλῶς μὲν γὰρ ὁ ΜΗΝ λέγεται ΒΟΥΣ κ. τ. λ. et add. ſi tanti eſt Io. Protoſpath. ibid. p. 182, b med.

Pollux 2, 39 de cranio,

Τὸ ἔγκοιλον αὐτῆ κορυφῆ, ὃ καὶ ΜΕΣΟΚΡΑΝΟΝ
ἐν τοῖς Ὀρφικοῖς ὀνομάζεται μέτροις.

1. Hic versus habetur etiam in carmine Maximi, quod dedit Fabricius B. Gr. To. 8, vbi est 490. Idque, vt cetera in illo carmine, obseruauit Wesselingius Probab. c. 17 p. 136. Sed ibi legitur λέγονται. Verum λέγεσθαι apud Tzetzen rectum est, et conuenit cum βάλλειν. Quod ibi legitur ἐρνεά τε, et λέγεται, manifestae aberrationes sunt. Non ausim antiquo illum Orpheo tribuere, sed inuenisse tamen illum puto sub hoc nomine Tzetzen, et Maximum, qui illum cum aliis suo carmini intexuerit. Caeterum hoc versu non tam δρύκαρπα nomen, quam ἀκρόδρυα declarari, attendentibus apertum est. ΟΣΕΝ. Gesnerus edidit τὰ δὲ et λέγεθαι. Apud Tzetzen: βάλλειν ἔρνεα τὲ πάντα, τά τε δρυὸς ἄκρα λέγεται. Cod. Viteb. βάλλειν ἔγνεα πάντα, τά τε δρυὸς ἄκρα λέγεται. Caeterum hi tres versus Maximi sunt, duo posteriores ex ea parte carminis, quae periit. Sic etiam eiusdem carminis versus 422.

οὐδ' ἦν Ἰφίκλοιο θοώτερος αὐγάζοιο

ex Orpheo affertur a Tzetze Chil. II. 42. Vide fragm. ined. 34.

XXXVII.

Tzetz. Chiliad. 12, 150 probaturus, Orphea fuisse Astrologum, ad libros illius prouocat.

Καὶ τῶν μὲν ἐφημερίδων Ὀρφέως ἀρχὴ τόδε·

Πάντ' ἐδάης, Μουσαῖε θεόφραδες, εἰ δέ σ' ἀνώγει
θυμός, ἐπωνυμίας μήνης κατὰ μοῖραν ἀεῖσαι,
ῥεῖά τοι ἐξερέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν.

Τῶν δωδεκαετηρίδων δὲ ἡ καταρχὴ τοιάδε·

Δεῦρό νυν οὔατά μοι καθαρὰς ἀκοάς τε πετάσσας,
κέκλυθι τάξιν ἅπασαν, ὅσην τεκμήρατο δαίμων,
ἔκ τε μιᾶς νυκτός, ἠδ' ἐξ ἑνὸς ἤματος αὔτως.

6. Gesnerus ediderat ἐκ δέ.

XXXVIII.

Procl. in Tim. 3 p. 155, 48 ex iis, quae vocat *λόγια*.

Ἔργα νοήσας γὰρ πατρικὸς νόος αὐτογένεθλος,
πᾶσιν ἐνέσπειρεν δεσμὸν πυριβριθῆ ἔρωτος,
καὶ τὴν αἰτίαν προσέθηκεν,
ὄφρα τὰ πάντα μένῃ χρόνον εἰς ἀπέραντον ἐρῶντα,
μηδὲ πάσῃ τὰ πατρὸς νοερῶς ὑφασμένα φέγγει.
διὰ γὰρ τοῦτον τὸν ἔρωτα πάντα ἥρμοσαι ἀλλήλοις,
ὡς ἐν ἔρωτι μένῃ κόσμου ϛοιχεῖα θέοντα.

1. Apud Proclum ita legitur: *τοῦτον δὲ τὸν μέγιστον καὶ τελειότατον δεσμόν, ὃν περιβάλλει τῷ κόσμῳ πανταχόθεν ὁ πατήρ, ὡς φιλίας ὄντα ποιητικὸν καὶ τῆς ἐναρμονίου κοινωνίας τὸν* (f. *τῶν*) *ἐν αὐτῷ δεσμὸν πυριβριθῆ ἔρωτος τὰ λόγια προσείρηκεν ἔργα. Νοήσας γὰρ* etc. Atque hic quoque *πυριβριθῆ*, pro quo Gesnerus ediderat *περιβριθῆ*.

3. Gesnerus ediderat *μένει*. Apud Proclum est *μένῃ χρόνον ἐς*.

4. Fortasse, *μηδὲ πέσῃ τὰ πατρὸς νοερῷ ὑφασμένα φέγγει*. Apud Proclum *μὴ δέ*.

5. Apud Proclum est *μένει*.

XXXIX.

Ioannes Diac. Allegor. ad Hesiodi Theog. p. 278, b med.

Ἔϛιν δὴ πάντων ἀρχὴ Ζεύς· Ζεὺς γὰρ ἔδωκε,
ζῶά τ' ἐγέννησεν· καὶ ΖΗΝ' αὐτὸν καλέουσι,
καὶ ΔΙΑ τ' ἠδ', ὅτι δὴ διὰ τοῦτον ἅπαντα τέτυκται.
εἷς δὲ πατὴρ οὗτος πάντων, θηρῶν τε βροτῶν τε.

1. Ἔϛι δὴ ed. Heins. ἔϛι δὲ ed. Trincau.

2. Apparet etymon indicare voluisse auctorem nominis Ζὴν vel Ζάν, ἀπὸ τοῦ ζῆν· itemque Δία dictum, quia *διὰ* *propter* illum, sint omnia. *Propter* posui eo sensu, quo Ciceroniana descriptio parentis est, *propter* quem viuit filius. Quam antiquum

ſit, alludere in nominibus propriis, Plato, et Moſes adeo, teſtantur. GESN.

XL.

Plutar. Sympoſ. 8, 4 p. 723, E.

Ὁ Φοίνιξ μακρόβιόν ἐστιν ἐν τοῖς μάλιστα τῶν φυτῶν, ὥς πυ καὶ τὰ Ὀρφικὰ ταῦτα μεμαρτύρηκε,

— — Ζῶον δ' ἴσον ἀκροκόμοισι
Φοινίκων ἔρνεσσι.

Reisk. Animaduerſſ. p. 455 ſuſpicatur ἀβροκόμοισι, vel ἴσα μακροκόμοισι. GESN.

Longaeuitatem aureae aetatis, vel Macrobiorum Orphicorum ita celebratam eſſe, non dubito. GESN.

XLI.

Ἀστρολογούμενα quaedam. *

Io. Tzetzes ad Heſ. Ἔργα καὶ ἡμ. p. 170, b reprehendens Heſiodum, ait illum ſcripſiſſe δεινῶς καὶ συγκεχυμένως, ἔτι δὲ ψευδῶς· καὶ οὐχ ὥσπερ ὁ μέγας Ὀρφεὺς διδασκαλικῶς τε καὶ τεταγμένως πρὸς εὐκρίνειαν, καὶ τὸ πλέον τεχνικωτέρως, καὶ ἀληθῶς. Ἐκεῖνος μὲν οὕτω φησί·

Πρῶτον μὲν πρώτῳ ἐνὶ ἤματι φαίνεται Ἄρης.
μήνη δ' εἰς τ' Ἄρην ἐπιτέλλεται. ἴσχεο δ' ἔργων,
τὴν δὲ γὰρ ἐξανύσασα φύσις δίκερων ἀναφαίνει.
αὐτὰρ ἐπὴν τρίτον ἦμαρ ἀπόπροθεν ἠελίοιο,
πᾶσιν ἐπιχθονίοισι φυτοσπόρου αἰτίη ἀλκῆς.
τετράδι δ' αὐξομένη πολυφεγγέα λαμπάδα τείνει,

καὶ καθεξῆς πέντε, ἕξ, μέχρι τῆς λ. κ. τ. λ.

Id. ibid. p. 175, a. Ὀρφεὺς δὲ ἐκεῖνος ὁ Θρᾴκιος ἐν τῇ περὶ γεωργίας οὐ τὴν ἁπλῶς ἡμέραν τῆς σελήνης τὴν τοιάνδε λέγει λυσιτελεῖν, ἢ καὶ ἀνό-

νητον· ἀλλ' ὅταν τοιῶςδε σχηματισθῇ καὶ συντρέχῃ ζωδίοις τε καὶ τοῖς ἀςράσιν.

Et p. 178, b Εἰ δέ, ὥς Φησιν Ὀρφεύς, τῇ ἄτῃ ἀνεῖται ἡ ἑπτακαιδεκάτη, καὶ διὰ τῦτο τῇ τε τομῇ τῆς ὕλης ἐςὶν οἰκεία, καὶ τῇ τῦ καρπῦ γυμνώσει τῶν περικαρπίων.

Id. ad Ἐργ. p. 130, b Ὀρφεὺς μαθηματικῶς πάντα παρακελεύεται δρᾷν· οἷον σελήνης τρεχέσης περὶ παρθένον, πάντα Φυτεύειν πλὴν μόνων ἀμπέλων· μισεῖ γὰρ ἡ παρθένος τὸν ἄμπελον, διὰ τὸν πατέρα Ἰκάριον. Διὸς ὑδροχόε (f. ὑδροχόον) περιπολεύοντος, μὴ πλεύσῃς· χαλεπὴ γὰρ τότε λίαν ἐςὶν ἡ θάλασσα. Τῦ αὐτῦ Διὸς ἐν ἰχθύσιν ὄντος, καλὸν γάμες ποιεῖν, καὶ τὰ λοιπὰ ὁμοίως.

* Locus hic eo memorabilior, quod illa dierum electio hodie adhuc calendarios noſtros foedat: licet forte nemo de ratione illa veteri et Orphica cogitet. GESN. Haec omnia pertinent ad Maximum περὶ καταρχῶν.

1. An, et cur primus vniuscuiusque menſis dies Marti aſſignetur? nec recordor, nec quaerere volupe vel otium eſt. Hoc video, ſecundum menſis diem tribui hic Lunae, quae in Martem, primi dominum illuceſcat. Eadem vocatur δίκερως, bicornis, vt prima μονόκερως (vid. ad Fr. 36). GESN.

4. Ἀπόπροθεν ad digreſſum Lunae a Sole pertinet etc. GESN.

XLII.

De Saturno quaedam.

Procl. ad Heſiodi Ἐρ. p. 44, b poſt pr. ὁ Ὀρφεὺς τῦ ἀργυρῦ γένες βασιλεύειν Φησὶ τὸν Κρόνον.

Ibid. p. 39, a fi. Τὸν Κρόνον ἀεὶ μελαίνας ἔχειν τὰς ἐπὶ τῦ γενείε τρίχας, Φησὶν Ὀρφεύς.

Et in Plato. Theol. 5, 10 pr. Καὶ ὁ τῶν Ἑλλήνων θεολόγος Ὀρφεὺς — ἀεὶ μελαίνας τὰς τῦ Κρονίε προσώπε τρίχας μυςικῶς λέγει, καὶ μηδαμῶς γίγνεσθαι πολιάς. Deinde refert verſus illius truncatos, de hominibus ſaeculi Iouis (argentei; vt modo)

— — — — ὑπὸ Ζηνὶ Κρονίωνι
ἀθάνατον αἰῶνα καμεῖν, καθαροῖο γενεῖϛ.
— — — διεραὶς χαίτας εὐώδεας. ὀδὲ
[f. Γῆρκος] ἠπεδανοῖο μιγήμεναι ἄνθει λευκῷ.
ἀλλ' — — — ἐριθηλέα λάχνην.

GESN.

XLIII.

Hippa

Procl. in Tim. 2 p. 124, 25.

Ἡ μὲν γὰρ Ἵππα τῆ παντὸς ὖσα ψυχὴ, καὶ ὕτω κεκλημένη παρὰ τῷ θεολόγῳ — λίκιον * ἐπὶ τῆς κεφαλῆς θεμένη, καὶ δράκοντι αὐτὸ περιστρέψασα τὸ κραδιαῖον, ὑποδέχεται Διόνυσον, — ὁ δὲ ἀπὸ τῦ μηρῦ τῦ Διὸς πρόεισιν εἰς αὐτήν. — διὸ καὶ συλλαμβάνεσθαι καὶ Ἵππα λέγεται τίκτοντι τῷ Διΐ. Vid. Hym. 48, 1.

* Quid? ſi λίκιον conueniat cum Latino, aut ſit ipſum Latinum *licium*, panniculus fronti atque capiti, coronae inſtar vel diadematis circumpoſitus, et ſerpente pro taenia alligatus: idem κραδιαῖον, e ficulneis foliis plexum. GESN. Λίκνον coni. Schneiderus.

XLIV.

Euſtath. ad Dionyſ. Perieg. 1.

Καθὰ καὶ Ὀρφεὺς ἐν τῷ περὶ Διὸς καὶ Ἥρας φησὶ λέγων,

Κύκλον ἀκαμάτϛ καλλιῤῥόϛ ὠκεανοῖο,
ὃς γαῖαν δίνῃσι πέριξ ἔχει ἀμφιελίξας.

ὡς τῦ ὠκεανῦ περιειληφότος τὴν γῆν. (cf. fragm. ined. 31.)

XLV.

Procl. in Tim. 5 p. 330, 17 de vita beata agens,

Ἧς καὶ οἱ παρ' Ὀρφεῖ τῷ Διονύσῳ καὶ τῇ Κόρῃ τελέμενοι τυχεῖν εὔχονται

Κύκλε τ' ἂν λῆξαι καὶ ἀναπνεῦσαι κακότητος.

Gesnerus negligentissime ediderat sic:

— — Κύκλυ δ' ἂν [vid. leg. αὖ] καὶ ἀναπνεῦσαι κακότητος.

Reposui, quod est apud Proclum, nisi quod ibi ἀναπεῦσαι legitur.

XLVI.

Tzetz. ad Lycophr. 275, vbi Poeta memorat Λειβηθρίην δ' ὕπερθε Πιμπλείας σκοπήν· citat versum Orphei

Νῦν δ' ἄγε μοι κέρη Πιμπληιὰς ἔννεπε Μῦσα.

Et in fine Scholii addit, Ἐπείπερ Ὀρφεὺς, ἀρχὴ καὶ πατὴρ ὑπάρχων τῶν ποιητῶν, κατῴκει περὶ τὸν Ἑλικῶνα καὶ τὸ Λειβήθριον, ἐμυθολογήθη, ὡς αἱ Μῦσαι περὶ τὲς ἐκεῖσε τόπες οἰκῦσι.

Idem ad vs. 410 repetit versum: et pro Πιμπληιὰς habet Λειβηθριάς. Sed Chil. 7, 949 Λειβηθρίς. Rursus Πιμπληιὰς est in carmine Maximi v. 141: de quo Wesseling. Probab. c. 17 p. 135. Vid. ad Fr. 36, 1 et Argon. 50. GESN. Versus est Maximi.

Io. Tzetzes exeg. Hom. MS. fol. 9. a. τῦτο δὲ Ὀρφεὺς σαφέστερον παραδείκνυσι· Λειβήθριος γὰρ ὢν φησί·

νῦν δ' ἄγε μοι κέρη Λειβηθριὰς ἔννεπε Μῦσα.

Idem ib. fol. 13. b. φησὶ γὰρ ἐκεῖνος (Orpheus) Λειβήθριος ὤν,

νῦν δ' ἄγε μοι κέρη Καστάλτιας ἔννεπε Μῦσα.

XLVII.

Lactant. 1, 13, 11 Orpheus — aperte Saturnum in terra et apud homines regnasse commemorat.

Πρώτιϛος μὲν ἄναξ ἐκ ἐπιχθονίων Κρόνος ἀνδρῶν·
ἐκ δὲ Κρόνυ γένετ' αὐτὸς ἄναξ μέγας εὐρυόπα Ζεύς.

1. Videtur scribendum esse ἀπ' ἐπιχθονίων.

XLVIII.

Franc. Patric. Discuss. Peripatt. 3, 5 p. 326.

Τύνη δ' ἐσσὶ πατήρ, καὶ μητέρος ἀγλαὸν εἶδος,
καὶ τεκέων τέρεν ἄνθος, ἐν εἴδεσιν εἶδος ὑπάρχων,
καὶ ψυχὴ, καὶ πνεῦμα, καὶ ἁρμονίη, καὶ ἀριθμός.

XLIX.

Porphyr. de antro Nymphar. p. 118 Barnes.

Οὕτω παρὰ τῷ Ὀρφεῖ ἡ Κόρη, ἥπερ ἐϛὶ παντὸς τῦ σπειρομένυ ἔφορος, ἱϛυργῦσα παραδίδοται. — Παρὰ τῷ Ὀρφεῖ ὁ Κρόνος μέλιτι ὑπὸ Διὸς ἐνεδρεύεται. πλησθεὶς γὰρ μέλιτος μεθύει καὶ σκοτῦται, ὡς ἀπὸ οἴνυ, καὶ ὑπνοῖ — ὔπω γὰρ οἶνος ἦν. Φησὶ γὰρ παρ' Ὀρφεῖ ἡ Νὺξ τῷ Διῒ ὑποτιθεμένη (vt consiliaria V. Fr. 10) τὸν διὰ μέλιτος δόλον,

Εὖτ' ἂν δή μιν ἴδηαι ὑπὸ δρυσὶν ὑψικόμοισιν
ἔργοισιν μεθύοντα μελισσάων ἐριβόμβων,
αὐτίκα μιν δῆσον.

Ὃ καὶ πάσχει ὁ Κρόνος, καὶ δεθεὶς ἐκτέμνεται, ὡς Οὐρανός.

L.

Etymol. M. Voc. Γίγας ex octauo τȢ ἱερȢ λόγȢ.

Οὓς καλέȢσι γίγαντας ἐπώνυμον ἐν μακάρεσσιν,
οὕνεκα Γῆς ἐγένοντο καὶ αἵματος Οὐρανίοιο.

LI.

Diodorus Siculus I, 12.

Γῆ μήτηρ πάντων, Δημήτηρ πλȢτοδότειρα.

Omiſit hoc fragmentum Geſnerus.

LII.

Orus ap. Etym. M. p. 787, 29.

Τὸν δὴ καλέȢσι Φάνητα,
ὅτι πρῶτος ἐν αἰθέρι φαντὸς ἐγένετο.

Vide ad Argon. 15.

LIII.

Suidas in v. τριτοπάτορες.

Δήμων ἐν τῇ Ἀτθίδι φησὶν ἀνέμȢς εἶναι τȢ̀ς τριτοπάτορας. Φιλόχορος δὲ τȢ̀ς τριτοπάτρεις πάντων γεγονέναι πρώτȢς. τὴν μὲν γὰρ γῆν καὶ τὸν ἥλιόν φησιν, ὃν καὶ Ἀπόλλωνα καλεῖ, γονεῖς αὐτῶν ἠπίςαντο τότε οἱ ἄνθρωποι. τȢ̀ς δὲ ἐκ τȢ́των τρίτȢς πατέρας. Φανόδημος δὲ ἐν ἕκτῳ φησὶν ὅτι μόνοι οἱ Ἀθηναῖοι θύȢσί τε καὶ εὔχονται αὐτοῖς ὑπὲρ γενέσεως παίδων, ὅταν γαμεῖν μέλλωσιν. ἐν δὲ Ὀρφέως Φυσικῷ ὀνομάζεσθαι τȢ̀ς τριτοπάτορας Ἀμαλκείδην καὶ Πρωτοκλέα καὶ Πρωτοκλέοντα, θυρωρȢ̀ς καὶ φύλακας ὄντας τῶν ἀνέμων. ὁ δὲ τὸ ἐξηγητικὸν ποιήσας ΟὐρανȢ̃ καὶ Γῆς φησὶν αὐτȢ̀ς εἶναι παῖδας, ὀνόματα δὲ αὐτοῖς Κόττον, Βριάρεων, καὶ Γύγην. Hunc quoque locum omiſit Geſnerus, adnotauit Schneiderus. Eadem fere leguntur apud Etym. M. p. 768, 1. niſi quod ἐν τοῖς Φυσικοῖς laudatur Orpheus, et Πρωτοκλείαν καὶ Πρωτοκρέοντα, hoc vltimum recte, ſcribitur.

LIV.

Suidas v. ἵππος Νισαῖος.

Ἐν δὲ Δικτυΐ Ὀρφεὺς λέγει· ἡ Νίσα τόπος ἐςὶν ἐν Ἐρυθρᾷ κείμενος. Hunc quoque locum adiecit Schneiderus.

LV.

Schol. Pind. ad Pyth. III. 96.

Λέγεται δὲ ὁ Ἀσκληπιὸς χρυσῷ δελεασθεὶς ἀναςῆσαι Ἱππόλυτον τεθνηκότα· οἱ δὲ Τυνδάρεων· ἕτεροι Καπανέα· οἱ δὲ Γλαῦκον· οἱ δὲ Ὀρφικοὶ Ὑμέναιον. Huius quoque loci indicium debetur Schneidero.

LVI.

Schol. Vict. ad Hom. Iliad. XVIII. 570. apud Heynium vol. VII. p. 803. ἡ δὲ καλέμενη Σφαῖρα ποίημά ἐςιν εἰς τὸν Λίνον. ἀναφέρεται δὲ εἰς Ὀρφέα. Indicavit h. l. Schneiderus.

Monadici verſus, quorum de contexto diccre operae pretium viſum non eſt.

Procl. Tim. 2 p. 121 pr.

1 Ἔςʼ ἂν Ῥείη παῖδα τέκοι Κρόνῳ ἐν φιλότητι.

Verſus eſſet, ſi liceret Ῥεῖα legere: quod bonum auctorem an habeat, dubito. GESN. Scilicet legebatur τέκοι παῖδα.

Procl. in Tim. 1 - - ap. Eſchenb. Epig. p. 99.

2 Ἡ δὲ πάλιν Γαῖάν τε καὶ Οὐρανὸν εὐρὺν ἔτικτε.

Athenag. Legat. p. 79, 26.

3 Ἡνίκα κόσμον ἅπαντα ἑαῖς ςηρίξατο βϩλαῖς.

In fragm. Eſch. p. 245, 1.

4 Καὶ τὸ δικαιοσύνης τε καὶ εὐσεβίης μέγʼ ὄνειαρ.

Non debebat Geſnerus hunc verſum hic collocare, qui ſumptus eſt ex Εὐχῇ πρὸς Μϩσαῖον 14.

Ibid. ex Iuſtino M.

5 Πᾶσιν γὰρ θνητοῖς θνηταὶ κόραι εἰσὶν ἐν ὄσσοις.

Vide fragm. I, 15.

Ex Apollo. Schol. ad 3, 467. Eſchenb. Epig. p. 105. GESN.

6 Καὶ τότε δὴ Ἑκάτην Δηὼ τέκεν εὐπατέρειαν.

Ex Procl. Tim. 1 - - Eſch. Epig. p. 55.

7 Μῆτίς τε κέλομαι, καὶ κέρδεσι.

8 Οἷσιν ἐπεμβεβαὼς δαίμων μέγας αἰὲν ἐπʼ ἴχνη

ex Proclo MS. Bentl. ad Mill. p. 4 pr. (cf. Frag. ined. 15.) GESN.

9 Κρίας, ταυρείϩς, ὄφιος, χαροπϩ̃ τε λέοντος

[κεφαλὰς] fert Φάνης Orphicus Procli ap. Eſchenb. Epig. p. 77.

10 Τῷ λαμπρῷ βλέπομεν, τοῖς δ' ὄμμασιν ὐδὲν ὁρῶμεν.

Stob. Ecl. Phyſ. 1 p. 121 pr.

11 Τὸ γὰρ Ὡρμήθη δ' ἀνὰ κύκλον ἀθέσφατον,

περὶ ταύτης εἴρηται τῷ Θεολόγῳ τῆς θεότητος Procl. in Tim. 3 p. 160, 40 de figura mundi ſphaerica agens.

12 Ἠδ' ὕλην πρώτισ' αἰσχρῶν δώτειραν ἁπάντων,

pro Orphico laudat Fr. Patric. Diſcuſſ. Peripatt. 2, 6 p. 238.

ORPHEI

FRAGMENTA INEDITA.

1. Hermias Commentario MS. in Platonis Phaedrum.

Οὐδένα γὰρ ἐνθȣσιασμὸν ἄνευ τῆς ἐρωτικῆς ἐπιπνοίας συμβαίνει γίνεσθαι. Ὁρᾷς πῶς ὁ Ὀρφεὺς πάσας ἐπιτηδεύσας φαίνεται, ὡς δεομένας καὶ ἐχομένας ἀλλήλων; τελεςικώτατον μὲν γὰρ αὐτὸν καὶ μαντικώτατον παρειλήφαμεν, καὶ ὑπὸ τȣ̃ Ἀπόλλωνος κινȣ́μενον, ἔτι ποιητικώτατον, ὅν γε δι' αὐτὸ τȣ̃το καὶ Καλλιόπης υἱὸν γενέσθαι φασίν. Ἐρωτικώτατός τε ἐςὶν, ὡς αὐτὸς λέγων φαίνεται πρὸς τὸν Μȣσαῖον καὶ προτείνων αὐτῷ τὰ θεῖα ἀγαθὰ, καὶ τελειῶν αὐτόν.

2. Ibid.

Καὶ τρεῖς δὲ λέγονται Ὀρφεῖς παρὰ Θρᾳξὶ γενέσθαι.

3. Ibid.

Οὐ πρῶτος δὲ ὁ Πλάτων ἡνίοχον καὶ ἵππȣς παρέλαβεν, ἀλλὰ πρὸ αὐτȣ̃ οἱ ἔνθεοι τῶν ποιητῶν, Ὅμηρος, Ὀρφεὺς, Παρμενίδης.

4. Ibid.

Αὐτῷ δὲ τȣ́τῳ πρώτῳ τῷ δεσπότῃ Φάνητι καὶ πτέρυγας δίδωσι· Χρυσέαις πτερύγεσσι φορευμένος ἔνθα καὶ ἔνθα.

5. Ibid.

Τετρὰς δὲ ὁ Φάνης, ὡς Ὀρφεὺς φησὶ, Τέτρασιν ὀφθαλμοῖσιν ὁρώμενος ἔνθα καὶ ἔνθα.

6. Ibid.

Ὁ γάρ τοι Ὀρφεὺς περὶ τῆς νυκτὸς λέγων, θεῶν γὰρ ἔχει Φησὶ (sic), καὶ μαντοσύνην δέ οἱ δῶκεν ἔχειν ἀψευδέα πάντη. Pro πάντη alio loco legitur πάντων. GESN.

7. Ibid.

Ἔξω γὰρ προῆλθον πρῶτοι ἀπὸ Φάνητος οὐρανὸς καὶ γῆ δεῖξαί τ' ἐξ ἀφανῶν φανεροὺς οἵτ' εἰσὶ γενέθλην. καὶ πρῶτος καταλάμπεται ὁ ο...νος ὑπὸ τοῦ θείου φωτὸς τοῦ Φάνητος. τὴν γὰρ νύκτα ἠνάσθαι αὐτῷ φησι πρωτόγονον γέ μεν ὅστις ἐσέδρακεν ὀφθαλμοῖσιν, εἰ μὴ νὺξ ἱερὴ μούνη, οἱ δ' ἄλλοι ἐθαύμαζον καθορῶντες ἐν αἰθέρι φέγγος ἄληπτον· τοῖον ἀπέστραπται χροὸς ἀθανάτοιο Φάνητος. Binos posteriores versus, paulo aliter scriptos, citat Bentleius Epist. ad Millium p. 3. GESN.

Schneiderus pro ὄσις correxit εἴτις. Tum idem οἱ δέ τοι ἄλλοι θαύμαζον. Et ἄληπτον in ἄληκτον mutauit, pro quo apud Bentleium est ἄελπτον. Pro ἀπέστραπται scripsit ἀπαστράπτει, pro quo ἀπέστιλβε e Damascio est apud Bentleium.

8. Ibid.

Τριῶν γὰρ παραδεδομένων νυκτῶν παρ' Ὀρφεῖ, τῆς μὲν ἐν αὐτῷ μενούσης τῆς πρώτης, τῆς δὲ τρίτης ἔξω προελθούσης τῆς μέσης τούτων, τὴν μὲν πρώτην μαντεύειν φησὶν, ὅ ἐστι τῆς ἐπιστήμης, τὴν δὲ μέσην αἰδοίην καλεῖ, ὅ ἐστι τῆς σωφροσύνης, τὴν δὲ τρίτην ἀποτίκτειν φησὶ τὴν δικαιοσύνην.

9. Ibid.

Ἀδράστεια κεκλημένη, διὰ τὸ τὰ ὑπ' αὐτῆς τεθέντα καὶ νομοθετηθέντα ἀναπόδραστα εἶναι. διὸ καὶ πρὸ τοῦ ἄντρου τῆς νυκτὸς ἠχεῖν λέγεται· παλάμησι δὲ χάλκεα ῥόπτρα δῶκεν Ἀδραστείῃ. ἐν τοῖς προθύροις γὰρ τοῦ ἄντρου τῆς νυκτὸς κάθηται ὁ Φάνης· ἐν μέσῳ δὲ ἡ νὺξ, μαντεύουσα τοῖς θεοῖς θεσμούς. (cf. Fr. 27.)

10. Proclus Commentario in Platonis Parmenidem.

Αὐτὸν τὸν Δία καὶ τὸν Διόνυσον παῖδας καὶ νέυς ἡ θεολογία καλεῖ, καίπερ ὄντε νέω, φησὶν ὁ Ὀρφεύς.

11. Ibid.

Ὁ μὲν γὰρ Ὀρφεὺς μετὰ τὴν κατάποσιν τῦ Φάνητος ἐν τῷ Διῒ τὰ πάντα γεγονέναι φησί. ἐπειδὴ πρώτως μὲν καὶ ἡνωμένως ἐν ἐκείνῳ, δευτέρως δὲ καὶ διακεκριμένως ἐν τῷ δημιυργῷ τὰ πάντων ἀνεφάνη τῶν ἐγκοσμίων αἴτια. ἐκεῖ γὰρ ὁ ἥλιος, καὶ ἡ σελήνη, καὶ ὁ ὐρανὸς αὐτὸς, καὶ τὰ ςοιχεῖα, καὶ ὁ ἔρως ὁ ἑνοποιὸς, καὶ πάντα ἁπλῶς ἓν γεγονότα. Ζηνωνὸς (sic) δ' ἐνὶ γαςέρι σύῤῥα πέφυκε. v. Bentl. Ep. ad Mill. p. 3. (cf. Fr. 6, 8.) GESN.

12. Ibid.

Οὐκ ἂν θαυμασώμεθα τῶν Ὀρφέως ἀκὐοντες ἐπῶν, ἐν οἷς φησιν ὁ θεολόγος·

Αὕτη δὲ Ζηνὸς καὶ ἐν ὄκμασι (sic) πατρὸς ἄνακτος
ναῖυσ' ἀθάνατοί τε θεοὶ, θνητοί τ' ἄνθρωποι,
ἵσα τε ἦν γεγαῶτα, καὶ ὕςερον ὅπως ἔμελλε.

Scr. ὁππόσ. vel sic leg. vt ante ὅσσα. (cf. Fr. 6, 7. et Fr. 35.) GESN.

13. Ibid.

Χρόνος δὲ ὑπὸ Ὀρφέως ὀνομάζεται, κατά δή τινα θαυμαςὴν ἀναλογίαν. γενέσεις γὰρ ὁ θεολόγος τῶν ἀγεννήτων μυςικὰς παραδὺς, καὶ τὸ αἴτιον τῆς ἐκφάνσεως τῶν θείων χρόνον συμβολικῶς ὠνόμασεν. ὅπυ γὰρ γένεσις, ἐκεῖ καὶ χρόνος.

14. Proclus Comm. in Alcibiadem I.

Ὁ θεολόγος ὁ παρ' Ἕλλησιν, ἀνόμματον ἀποκαλεῖ τὸν ἔρωτα ἐκεῖνον· Ποιμαίνων πραπίδεσσιν ἀνόμματον ὠκὺν ἔρωτα.

15. Ibid.

Καί μοι δοκεῖ καὶ ὁ Πλάτων, εὑρὼν παρ' Ὀρφεῖ τὸν αὐτὸν τȣ̃τον θεὸν καὶ ἔρωτα καὶ δαίμονα μέγαν ἀποκαλȣ́μενον. ἀγαπήσειαι καὶ αὐτὸς ἐπὶ τȣ̃ ἔρωτος τὸν τοιȣ̃τον ὕμνον. περὶ μὲν γὰρ τȣ̃ νοητȣ̃ νȣ̃ λέγων ὁ θεολόγος, ἁβρὸς ἔρως φησί, καὶ μῆτις ἀτάσθαλος, καὶ πάλιν, οἷσιν ἐπεμβεβαὼς δαίμων μέγας αἰὲν ἐπίσχνη· (sic duo MSS. cf. p. 404, 8.) περὶ δὲ τȣ̃ νοερȣ̃ νȣ̃ καὶ ἀμεθέκτȣ, καὶ μῆτις πρῶτος γενέτωρ, καὶ ἔρως πολυτερπής (cf. Fr. 8, 2). καὶ πάλιν, ἓν κράτος, εἷς δαίμων γένετο μέγας ἀρχὸς ἁπάντων. v. Bentl. Ep. ad Mill. p. 3. 4.

16. Ibid.

Παρὰ τῷ Ὀρφεῖ λέγει πȣ πρὸς τὸν ἑαυτȣ̃ πατέρα τὸν Κρόνον ὁ Ζεύς· Ὄρθȣ δ' ἡμετέρην γενεὴν ἀριδείκετε δαίμων. (cf. Fr. 10, 4.)

17. Ibid.

Καί μοι δοκεῖ, καθάπερ Ὀρφεὺς ἐφίστησι τῷ βασιλεῖ Διονύσῳ τὴν μονάδα τὴν Ἀπολλωνιακὴν ἀποτρέπȣσαν αὐτὸν τῆς εἰς τὸ Τιτανικὸν πλῆθος προόδȣ, καὶ τῆς ἐξαναστάσεως τȣ̃ βασιλείȣ θρόνȣ, καὶ φρȣρȣ̃σαν αὐτὸν ἄχραντον ἐν τῇ ἑνώσει, τοιαῦτα δὴ καὶ ὁ Σωκράτȣς δαίμων περιάγειν μὲν αὐτὸν εἰς τὴν νοερὰν περιωπήν, ἐπέχειν δὲ τῶν πρὸς τȣ̀ς πολλȣ̀ς συνȣσιῶν.

18. Ibid.

Πάρεδρος ὁ νόμος τȣ̃ Διός, ὥς φησιν ὁ Ὀρφεύς.

19. Olympiodorus Comm. in Alcibiadem I.

Ἀλλὰ μὴν καὶ ὑλῶοι λέγονται, οἱ τήνδε τὴν ὕλην ἐξάπτοντες τῆς τῶν ȣ̓ρανίων, καὶ διὰ τȣ́τȣ φρȣρȣ̃ντες αὐτήν. καὶ μὴ συγχωρȣ̃ντες ῥευστὴν ȣ̃σαν, πάντη φθείρεσθαι. φησὶ γὰρ καὶ ὁ Ὀρφεύς· Ὕλης ȣ̓ρανίης καὶ ἀστερίης καὶ ἀβύσσȣ.

20. Olympiodorus Comm. in Phaedonem.

Καὶ ἔϛι τὸ μυθικὸν ἐπιχείρημα τοιῦτον παρὰ τῷ Ὀρφεῖ. τέσσαρες βασιλείας παραδίδονται. πρώτη μὲν, ἡ τῦ Οὐρανῦ, ἣν ὁ Κρόνος διεδέξατο, ἐκτεμὼν τὰ αἰδοῖα τῦ πατρός. μετὰ δὲ τὸν Κρόνον, ὁ Ζεὺς ἐβασίλευσεν καταταρταρώσας τὸν πατέρα. εἶτα τὸν Δία διεδέξατο ὁ Διόνυσος, ὅν φασι κατ' ἐπιβυλὴν τῆς Ἥρας τὺς περὶ αὐτὸν Τιτᾶνας σπαράττειν, καὶ τῶν σαρκῶν αὐτῦ ἀπογεύεσθαι. καὶ τύτυς ὀργισθεὶς ὁ Ζεὺς ἐκεραύνωσε, καὶ ἐκ τῆς αἰθάλης τῶν ἀτμῶν τῶν ἀναδοθέντων ἐξ αὐτῶν, ὕλης γενομένης γενέσθαι τὺς ἀνθρώπυς.

21. Ibid.

Διόπερ καὶ παρῳδεῖ ἔπος Ὀρφικὸν τὸ λέγον, ὅτι ὅϛις δ' ἡμῶν ἀτέλεϛος, ὥσπερ ἐν βορβόρῳ κείσεται ἐν ᾅδυ.

22. Ibid.

Καὶ ὅτι τὸ ζῶν καὶ τὸ τεθνεὸς ἐξ ἀλλήλων, κατασκευάζει ἡ λέξις, ἐκ τῆς μαρτυρίας τῶν παλαιῶν ποιητῶν, ἀπὸ Ὀρφέως φημὶ λέγοντος· Οἱ δ' αὐτοὶ πατέρες καὶ υἱέες ἐν μεγάροισιν ἠδ' ἄλοχοι σεμναὶ κεδναί τε θύγατρες. πανταχῦ γὰρ ὁ Πλάτων παρῳδεῖ τὰ Ὀρφέως.

23. Ibid.

Ὁ Διόνυσος λύσεως ἐϛιν αἴτιος. διὸ καὶ λυσεὺς ὁ θεός. καὶ Ὀρφεύς φησιν·

— Ἄνθρωποι δὲ τεληέσσας ἑκατόμβας
πέμψυσιν πάσῃσιν ἐν ὥραις ἀμφιέτῃσιν *
ὄργια ἐκτελέσυσι, λύσιν προγόνων ἀθεμίϛων
μαιόμενοι. σὺ δὲ τοῖσιν ἔχων κράτος, ὅς κ' ἐθέλησθα
λύσεις ἔκ τε πόνων χαλεπῶν καὶ ἀπείρονος οἴϛρυ.

* — τεσσι alter MS.

24. Ibid.

Ὅτι παλαιὸς ὁ λόγος, Ὀρφικός τε γὰρ καὶ Πυθαγόρειος, ὁ πάλιν ἄγων τὰς ψυχὰς εἰς τὸ σῶμα, καὶ πάλιν ἀπὸ τοῦ σώματος ἀνάγαν, καὶ τοῦτο κύκλῳ πολλάκις.

25. Ibid.

Ὅτι οἱ παραδιδόμενοι τέσσαρες ποταμοὶ κατὰ τὴν Ὀρφέως παράδοσιν, τοῖς ὑπογείοις ἀναλογοῦσι δ' σοιχείοις τε καὶ κέντροις, κατὰ δύο ἀντιθέσεις. ὁ μὲν γὰρ ΠυριΦλεγέθων, τῷ πυρὶ καὶ τῇ ἀνατολῇ, ὁ δὲ Κωκυτὸς, τῇ γῇ καὶ τῇ δύσει, ὁ δὲ Ἀχέρων, ἀέρι τε καὶ μεσημβρίᾳ. τούτους μὲν ὈρΦεὺς οὕτω διέταξεν, αὐτὸς δὲ τὸν Ὠκεανὸν, τῷ ὕδατι καὶ τῇ ἄρκτῳ προσοικειοῖ.

26. Olympiodorus Comm. in Philebum.

— ἐν δέ γε τῷ Φανερῷ ὁ νοῦς βασιλεύει· διὸ καὶ ὈρΦεὺς Φησί· νοῦς δὲ οἷα ψευδὴς βασιλήϊος.

27. Ibid.

— εἴτε (μνήμη) ἡ θεὸς αὐτὴ, ἀφ' ἧς πᾶσα ἡ ἰδιότης ἐπιγίνεται, εἴτε ἡ παρὰ τῷ ὈρΦεῖ Μνημὼ, εἴτε καὶ ἄλλη τις οὖσα τυγχάνει.

28. Ibid.

Καὶ μὴν ἐν τοῖς ὈρΦικοῖς ἐν τῷ μυθευομένῳ ᾠῷ, τὰς τρεῖς ἐκΦανῆναι μονάδας Φησίν.

29. Orion Thebanus περὶ ἐτυμολογιῶν, MS. in Bibl. Reg.

Χεῖρες ἀπὸ τῆς χρήσεως, ὡσανεὶ χρήσιες οὖσαι, ἢ χρεῖαι. οὐδεμία γὰρ τέχνη προκόπτει δίχα χειρῶν. ὈρΦεύς· Χειρῶν ὀλλυμένων ἔῤῥεν πολυεργὸς Ἀθήνη.

30. Etymologicum MS. Bibl. Regiae.

Μίνθη, ἣν τινες ἡδύοσμον καλοῦσιν. ἔστι δὲ καλάμινθος ἄγριον ἡδύοσμον, ὅπερ λυπουμένη ἡ Δημήτηρ ἰδοῦσα ἐμίσησε καὶ ἄκαρπον ἐποίησε. ὈρΦεύς· Τὸ πρίνιον μέγα δένδρον ἐπὶ χθονὶ καὶ Φερέκαρπον. Locus est mutilus. GESN.

Τὸ πρὶν ἐὸν ex Etymol. Gud. corrigi a Kulenkampio notauit Schneiderus.

31. Scholiastes MS. in Dionysium Periegef. vs. 1.

Καὶ Ὀρφεὺς ἐν τῷ περὶ Διὸς καὶ Κόρης φησίν· Κύκλον τ' ἀέναον καλλιῤῥόου ὠκεανοῖο, γαῖαν δίνῃσι περί νιν ἔχει ἀμφιέλισσε. Hoc fragmentum aliter legitur apud Eustathium l. c. (cf. Fr. XLIV.)

32. Scholiastes MS. in Aphthonii Progymnasmata.

Ὀρφεὺς ὁ παῖς Οἰάγρου που φησὶν ἐν λόγοις·

Ἐν θήρεσσι λέοντες ὀρειλεχέες χαμαιεῦναι
γίνονται, δάφναι δ' ἐν δένδρεσιν ἠϋκόμοισι.

33. Io. Tzetzes Exeg. Hom. MS. fol. 8.

Εὑρίσκω γὰρ αὐτὸν (Homerum) ἃ μέν τινα τῶν Ὀρφέως ἐπῶν καθ' ὁλοκληρίαν πρὸς τὴν αὐτοῦ μετοχετεύσαντα ποίησιν, ἕτερα δὲ πάλιν καθ' ἡμίσειαν παρασπάσαντα· ἔστι δ' ἃ καὶ μεταφράσαντα ἢ καὶ ἀλληνάλλως μεταστρέψαντα ποίησιν· ὡς τὸ

σηκάζειν πυροὺς τε καὶ ἀστάχυας κατ' ἀλωάς,
ἀνδρῶν λικμώντων ὅτε τε ξανθὴ μήτηρ
κρίνῃ ἐπειγομένων ἀνέμων καρπόν τε καὶ ἄχνας.

καὶ τὸ,

ἕκτον ἔτος· τὸ μὲν οὔτις ἐπέφρασεν οὐδ' ἐνόησεν.

καὶ τὸ,

μῆνιν ἄειδε θεὰ Δημήτερος ἀγλαοκάρπου.

πρὸς δὲ καὶ τὸ,

ἕκτη ἐνήγειρεν εἰροδοδακτύλῳ ἀργυροπέζῃ.

καὶ τὸ,

ἱστὸν ἐποιχομένην ἀτελῆ πόνον ἀνθεμόεσσαν.

καὶ τὸ,

σμήνεα δ' ἐργάζεο μελισσάων ἀδινάων.

ὁμοίως δὲ καὶ τὸ,

Ζεὺς Κρονίδης βασιλεὺς ὑψίζυγος αἰθέρι ναίων.

καὶ κατὰ μετάφρασιν, ὡς τὸ,

οὐδ' ἦν Ἰφίκλοιο θοώτερος αὐδάζοιο
ὅστε καὶ ἀνθερίκεσσιν ἐπέτρεχεν, οὐδέ τι καρπὸν
σίνετ' ἀήσυρα ἐλαφρὰ γυῖα φέρων ἐπὶ λήϊον αὖον.

καὶ ἕτερα μυρία.

Dedi fcripturam codicis. Quae verae fint lectiones, neminem latere poteft. Vltimum fragmentum in Maximi carmine eft v. 422.

34. Idem fol. 1. a. b.

Ὁ παλαιὸς γὰρ Ὀρφεὺς ἀφ' οὗπερ ὁ ἐμὸς χρυσοῦς Ὅμηρος πολλὰ ἀνθεμουργὸν μέλισσαν ἄνθη ἐπῶν ἀπεδρέψατο, ἐν ταῖς ἑαυτοῦ δωδεκαετηρίσιν, οὐ νήδυμον φησὶν ἀλλὰ ἥδυμον, λέγων οὑτωσί.

ὧδε γὰρ ἂν μίμνοι καθαρός τε . . ἔμπλεος οἶνος
ἥδυμος εὐώδης τε· καλὸν δ' ἔτος ἐστὶ φυτείης.

καὶ ἀλλαχοῦ πάλιν φησίν.

ὕπνον ὃς οὐκ ἐᾷ με λιγὺν ἐπὶ βλεφάροισιν ἰαύειν,
ἱστάμενος ἁπαλοῖς ἐν ὀνείρασιν ἂν πᾶσαν ὄρφνην.

τὸ δὲ λιγὺς ταυτὸν ἐστὶν τῷ ἥδυμος.

35. Idem fol. 9. b.

Καὶ ὁ Ὀρφεύς·

ἡ μὲν γὰρ στείχῃσιν ἐπ' ἀργειοῖο θεοῖο.

36. Idem fol. 11. b.

Ῥήτωρ ὡς ἤδη εἰρήκειν γεγονὼς ὁ Ἀλέξανδρος (Priami f.) πολλὰ συγγεγράφηκεν, οἶμαι δὲ καὶ ἀρχαιογονίας λόγους ἐξέθετο, πῶς οὐρανός τε γαῖά τ' ἦν μορφὴ μία, ἐπεὶ δ' ἐχωρίσθησαν ἀλλήλων δίχα, τίκτουσι πάντα, κἀπέδωκαν εἰς φάος, καθὰ φησὶν Ὀρφεύς τε ὁ παλαιὸς καὶ Ἡσίοδος, Ἐμπεδοκλῆς τε σὺν αὐτοῖς ὁ Ἀκραγαντῖνος, καὶ Ἀναξαγόρας ὁ Κλαζομένιος, καὶ ὁ τοῦ Ἀναξαγόρου τουτοὶ μαθητὴς Εὐριπίδης, οὗτινός εἰσιν ἔπη καὶ οἱ τανῦν ῥηθέντες μοι ἴαμβοί.

CRIBELLI

VERSIO ARGONAVTICORVM

I. IOS. SCALIGERI

VERSIO HYMNORVM

Google

ORPHEI ARGONAVTICA.

O rex et vates Pythonis maxime princeps
Cuique ſacra eſt ſummum Parnaſia petra cacumen,
Virtutem cano Phoebe tuam, tu praemia famae,
Veridicamque mihi toto da *) pectore vocem
Vt teneam dulci mortalia pectora cantu,
Cum iubeant plenis muſae me ſcribere chartis.
Nam mihi Phoebe pater citharae pergrata canenti
Carminibus flagrat mens, nondum dicta referre
Tempus adhuc vllis, tunc cum Bacchique tuique
Percuſſus ſtimulis horrentia tela canebam,
Quaeque iuuent homines, et quae myſteria genti,
Nec non prima chaus antiqui vrgentia fata,
Deinde per innumeras Saturni ſemine vires
Aethera, et excelſum duplex cui robur amorem,
Quique frequens genitae eſt noctis pater inclytus, hunc ſe
Quod prior oſtendit noſtri dixere Phaneta,
Vnde potens fluctu tellus, et bella Gigantum
Impia, qui in ſuperos aciem ſtruxere nefandam,
Ex ipſis hominum mortalis manat origo
Immenſae claudunt quotquot confinia terrae,
Diuinumque Iouis cultum, latriamque parentis
Montanae Cybeles, quaeque illa in montibus olim
Perſephonen patriis docuit iam forte puellam,
Herculis et laceri, famoſaque vulnera Maeli
Sacra quod Idaeis et vis Corybantibus ingens,
Erraritque Ceres, raptaeque exinde dolores,

*) Editum *de*.

Vtque dedit leges, quàm ſplendida dona Cabirûm,
Quaeque canat nullus nocturna oracula Bacchi,
Diuinam Lemnon, et littoream Samothracen,
Sublimemque Cyprum, Veneremque vt amauit Adonis,
Orgia Praxidices, Arines cum Pallade noctis,
Aegypti luctus, et Oſiris dolia ſacra,
Quid de venturis praecordia viſa ferarum,
Et volucrum doceant, quo ritu viſcera ſpectes,
Quanta etiam ſomno captae pulcherrima rerum
Praedicant animae vatum de mente profunda,
Et quae ſit ſignis, monſtris, aſtroque minaci
Caſta hominum generi luſtrata perutilis vnda,
Quaeque deos placent, hominumque in funere dona.
Multaque praeterea mihi viſa et cognita dixi,
Cum peterem tenebras pallentis Taenaron Orci,
Confiſus cithara, chara pro coniuge noſtra,
Et cecini qua ſacra nitent Aegyptia pompa
Accedens Memphim praeclaram, atque Apide terras
Inſignes, rapidi Nili quas vnda coronat.
Vera tibi noſtro cuncta haec de pectore manant.
Nunc quoniam flagrans in nobis euolat oeſtrum,
Corpoream linquens molem, ſuper aethera longe
Non audita prius noſtro de carmine diſces.
Pieriam vt quondam, Libethraque venit ad alta
Semideûm, pariterque Heroum primus Iaſon,
Et ſibi pro reditu rogat auxiliator vt irem,
Puppe ſecans altum, crudelia regna petenti
Diuitiis gentem ſcelerum quoque mole grauatam,
Sole quibus genitus Aeaetes regnat in oris:
Nam timuit Pelias praeſagia, ne ſibi regni
Auferat Aeſonides venturis ſceptra diebus.
Fraudibus inde vias fallaci corde ſtruebat,

Vellera de Colchis nam iuſſerat aurea ferri
Theſſaliam ad pinguem, ſed vox vt perculit aures
Impia, Iunonem manibus vocat ille leuatis,
Hanc colere e cunctis ſolitus coeleſtibus vnam.
Illa fauens iuſtis precibus, pia vota ſecuta eſt,
Nanque hominum magis vnus erat dilectus ab illa
Heroum intrepidus ſuper inclytus Aeſone natus.
Cogitur hinc ad opus Pallas Iunone vocante.
At dea fagineam celeri ſtruit ordine puppim,
Remigioque aptat, ſalſum quae prima profundum
Praeterit, et pleno tenuit ſua littora curſu.
Ergo vbi magnanimos reges collegit Iaſon
Impiger ad Thracen celerat veſtigia noſtram,
Illic me cithara ſinuantem plectra canora
Inuenit, vt ſacros facerem tibi Delphice cantus,
Qua traherem volucres, ſerpentes voce, ferasque.
Sed poſtquam greſſus optato fixit in antro,
Protulit e calido mellitam pectore vocem.
Orpheu Calliopes Oeagro nate parente,
Atque in Biſtonia Ciconum rex optime ſalue,
Tu nanque Haemonias princeps das iura per Alpes,
Strimoniasque vndas, Rhodopesque cacumina ſumma.
Ipſe ego ſum Minyes regali ſanguine cretus
Theſſalus Aeſonides, hoſpes tibi certus habendus.
At tu quaeſo faue coeptis, et percipe grato
Quae loquar auditu, nec inexorabilis eſto.
Euxini pontique ſinus, et phaſida tutum
Te petere, et monſtrare maris, quo nauiget Argo
Indomitis littus votum eſt Heroibus vnum.
Expectatur ab his tua vox diuina, chelisque
Quem ſperant comitem pelago, ſociumque laborum.
Nam neque mens dare vela viris in barbara regna

Te ſine, qui tenebras de tot mortalibus vnus
Acceſti horrentes, et quae rudis vltima rerum
Abdita ſepoſuit tellus, atque inde rediſti, *)
Hanc igitur molem communis ferre laboris,
Nominaque ipſa velis tua clara nepotibus eſſe.
Inde ego ſum tali reſpondens voce locutus.
Aeſonida, quid tanta mouens hortaris et vrges
Ire procelloſas armata puppe per vndas,
Vt veniam Colchon Minyis adiutor ad vrbem.
At mihi iam ſatis eſt operum, ſatis atque laborum,
Ex quo terrarum vidi loca plurima et vrbes
Aegypti, Libyesque viris oracula promens,
Et me ſollicito tandem reuocauit ab aeſtu
Errantem, in patriamque parens veneranda reduxit:
Vt teneam tardos morientis tempore canos.
Sed neque fatales fas eſt mihi ſoluere leges:
Parcarum me iuſſa trahunt, magno mihi conſtent
Per numerum quaeſita Iouis, iam iamque ſequemur,
Inter et Heroas noſtri numerabimur aeui.
Tunc quoque digrediens antrum peramabile liqui,
Dulciſona comitante lyra, Minyasque ſecutus,
Alatis pedibus pagaſarum ad littora veni.
Hic tum bellaces anguſto in littore Graii
Cum fremitu ad ripas condenſabantur Anauri.
Atque vbi iam greſſus ſpectant me ferre propinquos
Exultant animis, et gaudia plurima carpunt.
Ipſe ſuper tantis quaerens Heroibus ibam,
Herculis ac primum conſpexi fortia diui
Pectora, quem peperit de magno Alcmena tonante,
Liquiſſent triduum ſolis cum lumina terras,

*) Nullum lacunae ſignum.

Torpentisque forent gratiſſima tempora noctis,
Tiphynque Agniaden longe qui lintea puppis
Dirigeret, tunc ſe exercens confinia iuxta
Theſpiaca, et pelago, et Telmiſi nauigat vndis.
Is fuit horriſonis, ſaeuisque obſtare procellis
Doctus, et ad tutos Argo perducere portus.
Pollucem atque equitum domitorem Caſtora noui,
Et te Mopſe adii Titareſie, ſplendida cultu
Chaoniam peperit quem ſubter Aregonis alnum.
Praeterea Aeaciden illuſtrem Pelea partu
Aegines Dolopum, Phthia qui regnat in vrbe,
Mercurii generoſa patris tria pignora vidi
Aethaliden, ſibi quem genitrix tulit Eupolemia
Myrmidonis ſaxoſae Alopes in montibus vrbis,
Euriton, egregiumque Enchiona, quos ſibi quondam
Laothoe Mereti genuit commiſta puella
Merculii ſoboles Cyllenia regna tenentis.
Tu ſimul Actoride, Tu Buphage nate Corono,
Iphiclus et Phylaci diuum genus affuit vna.
Tuque etiam Aeneade, Phoeboque ſimillime Butes.
Transit Abantiades Euripi littora Canthus,
Quem Parcae domuere graues, Libyesque per arua
Immemorem reditus mors intempeſta peremit.
Venit et Alconis Aeſepo abs amne Phalerus,
Gyrtonem validis muris qui condidit vrbem.
Iphitus hos ſequitur de te patre Nabole natus
Phocenſis retinens turritae ſceptra Tanagres,
Laodocusque Alausque, et Arcius inclyta proles
De Pero geniti, et praeclari germen Abantis,
Iphidamasque Alei venit, nam iuſſa parentis
Magnanimi vrgebant, Tegees tellure relicta.
Venit et Erginus Branchi, cultiſſima linquens

Et patriam celſis cum moenibus arua Mileti,
Maeandri in ſeſe quae verberat vnda recurrens.
Deinde Periclymenus Nelides affuit vna
Pellenen iuxta linquens, madidamque Lipezon.
Aſty ſuum diues, poſitasque in monte colonas.
Tu Calidone venis fortis Meleagre relicta,
Quem tulit in roſeis Altheae amplexibus Oeneus.
Iphiclus alta ſecans Atraceſia ſtagna reliquit,
Altheae qui frater erat, praeque omnibus vni
Intentus Meleagre tibi laudanda monebat.
Transit et Aſterion genitus de patre Comete,
Pireſien linquens, vbi miſtus Apidanus vndis
Penei fluctus communes mittit in aequor.
Liquit et Eurydamas properans Boebeidos algam
Peneo illapſae Meliboeae moenia iuxta.
At poſtquam Elatides Polyphemus proſilit ingens
Viribus, heroasque inter ceu flamma refulgens
Enaeus venit, Caenei quem fama rapacis
Vrgentem Lapithas Centaurica tela tuliſſe
Transfixum trabibus abiegnis corpora longis,
Suſtinuiſſe tamen genua incuruata furentem,
Et viuum manes, tenebrasque Acherontis adiſſe.
Venit et ipſe Pheris Admetus Apolline quondam
Perſunctus ſeruo, patrias dum diffugit iras.
Nanque ille indomitis cyclopas morte ſagittis
Pro nato impatiens affecerat ante perempto.
Aetorionque lli, qui filius Actorionis,
Saxoſam linquens Opoenta. acceſſit et Idas.
Quique procul longe trans aethera, trans mare Lynceus
Et ſubter Plutum, terraeque barathra profundae
Solus in humanis viſu penetrauit acuto.
Conſequitur Telamon, fortis pater Aeacus illi,
Splendida cui nubens Aegina potentis Aſopi

Nata dedit pulchrum Salaminae in littore partum.
Martius his Idmon nothus annumeratur Abantis,
Quem de concubitu generauit Apollinis olim
Circum diuinos animoſa Pheretia fluctus.
Huic praeſcire dedit, huic promere voce futura
Phoebus, vt vtiliter genti memoranda loquatur.
Affuit et linquens Opoenta Menoetius agrum.
Vicinus Minyis venit quoque diuus Oïleus.
Inclytus his aderat Phloeas, quem propter amoeni
Aeſapi ripas Baccho eſt enixa puella
Inſignem forma, et prudenti pectore clarum.
Cepheus Arcadia conceſſit et ipſe relicta,
Ancaeusque ſenex Euxini ad littora ponti
Iuſſit ab Arcadia pater vna Heroibus ire
Hic humeris nullos validis induxit amictus
Sed rigidum pellis latus vrſo texit adempta.
Nauplius inſequitur Amymones cara propago,
Quem tulit illuſtri Neptunno ſubdita pulchro
Corpore dis ſimilem, et praeſtanti robore clarum.
Vertice Taenareo venit Maleatidos alto,
Aulonas linquens ſimul, vndiſonasque Therapnas.
Venit et Ancaeus cui cyclos, cuique planetas
Noſſe datum, et ſummis quod iter Pleuronius aſtris,
Vnde quod et praeſens, et quae ventura canebat.
Deinde Palaemonius Lerni nothus, vtraque venit
Laeſus crura licet, pedibusque nec ambulat aequis,
Vulcanoque ideo genitum de patre vocabant.
Venit et Alphei ripis, Piſisque relictis
Patre ſatus magno Augeas de ſole coruſco,
Quin etiam gemini fortiſſima pectora rami
Amphion ſimul, Aſterius Pellene relicta
Cultibus et patriis alacres in praelia fratres.
Agnoui duplicem Boreae de germine ſpicam,

Quos peperit nubens Iliſſi ad fluminis vndam,
Regis Erechthei diuum genus Orithyia,
Quique etiam plumis circum talaria fuſis
Corpore dis ſimiles Zetes, Calaisque volabant.
Venit ab vrbe Pheris Pelia quoque principe natus *)
Anchiſieus, praecelſa duci cui pareat Argo,
Euxinum et Phaſin Minya vt cum remige poſcat,
His ſimul acceſſit dilectus ab Hercule diuo
Pulcher Hylas, nondum cui circuntinxerat ora
Candida flaueſcens roſei lanugo decoris,
Amphitryoniadae intonſus ſic ille placebat.
Sic illi ad puppim, ſic in ſermone frequentes
Circum aderant, aliusque aliud clamore iubebat,
Prandiaque haud parci praebebant hoſpite menſa.
Sed poſtquam ſat cuique ſuit potusque cibique,
Ordine quisque ſedens, ad opus iam vota ferebat.
Hinc ſeſe ex alta conſurgens quisquis harena
Adſtantem glomerant ſpatioſo in littore nauem,
Certatimque ſtupent omnes, ſed protinus Argus
Subnectens validos alta de puppe rudentes
Artis ope, et trabibus ſubter conuexa dolatis
Roſtra mouere parat, vocat atque hortatur honorans
Infeſſi vt ſubeant, ſtudioſos occupat ardor,
Arma quoque exuti prolixum pectora circum
Succincti funem, ſupremis viribus inſtant,
Et ſtatim ad fluctus ſtrident, propellitur Argo,
Illa ſed exiliens nudas dum calcat harenas
Terram inter fluctusque, in ſicca reſtitit alga,
Nec forti heroum dextra impellente mouetur.
Obriguit gelido tum rurſus pectore Iaſon,
Et me reſpiciens, vt noſtri carmine plectri
Vires atque animos defeſſis innuit addam.

*) Nullum lacunae ſignum.

Aſt ego cum cithara meditatus carmina noſtra,
Mellifluasque mea reſonans cum matre camoenas,
Ex imo dulces produxi pectore voces.
Egregii Heroes Minyae generoſa propago
Eia agite inuictis alacres impellite funes
Pectoribus, ſolido et veſtigia ligite greſſu
Summa pedum geminis innixi extendite plantis,
Et laeti in fluctus Argo proferte ſerenos,
Quae trabibus quernis compacta eſt, phagineisque.
Pergite voce mea, prius eſt ea cognita vobis
Cum traherem quercus nemoroſa in valle Colones.
Et pontum peterent cantus de vertice montis
Saxa ſecuta meos. ſic tu procliuis in undas
Me ſequere aequoreas, moueat fiducia noſtrae
Vt properes citharae, vox et diuina canentis.
Nec mora proſiluit ſtridens, ſenſitque carinae
Subdita concuſſae callenti phagus ab Argo
Palladias artes. ſtetit ocyus illa per vndas,
Congeriemque leuat, vaſto natat ardua ponto
Et trabium denſas disiecit mota phalanges,
Vno protenſae ſubter quae fune iacebant.
Ingreditur portum gaudens, iam littore cedit
Vnda repercuſſo, laetusque exultat Iaſon.
Argus init ſaltu puppim, Tiphysque ſecutus
Et ſua quaeque viris dant armamenta locisque.
Erigitur malus velum ſuper, hinc quoque clauum
Sub puppim nectunt, et loris fortiter vrgent.
At poſtquam remis inſtructa eſt nauis vtrimque
Accelerare iubent, Minyasque inſidere transtris.
Ad quos tum volucri ſermone locutus Iaſon,
Vos, ait, illuſtres proceres aduertite, nanque
Ipſe ego me nolim regem melioribus eſſe.
Ergo ducem quemcunque animus perſuaſerit vnus
Proferte heroes, illi ſint omnia curae,

Qui rebus modus, et quae ſit ſententia dictis
Cum terrae accedent, et cum tranabimus aequor,
Siue etiam Colchos, alias ſeu poſcimus oras.
Eſtis enim numero ſimul, et virtute priores,
Et manet a ſuperis naſcendi gloria vobis,
Vt labor hic nulla communis laude canatur.
Sed neque qui ſuperet, vel ſit praeſtantior vllum
Hercule rege putem, ſimul et cognoſcitis ipſi.
Sic ait, et cuncti laudarunt dicta tumultu,
Et clamor ſequitur, regem placet eſſe, ducemque
Alciden, longe ſocios qui excelleret omnes.
Non tulit Alcides prudens, nanque ille ſciebat
Aeſonidae per iuſſa dari Iunonis honorem,
Vt decus in longos illius proroget annos.
Inde ducem clara decernit Iaſona voce
Quinquaginta Argus remis terraque, marique.
Tum quoque collaudant Alcidae iuſſa tumultu
Sublato, et princeps *) his eſſe videtur Iaſon.
Sed iam vectus equis cum ſcanderet aethera Titan
Immenſum et tenebras inferret noctis opacae,
Tum ſecum Aeſonides intra praecordia cautus,
Foedera iuratos ſtatuit firmare fidemque
Heroas, ſtabili ſeruentur vt omnia voto.
Tunc Muſaee patris charum genus Antiophemi
Me properare iubes pulcherrima ſacra parantem.
Ipſe pyras igitur ſpatioſo in littore ſtruxi
Frugiferae quercus, tum veſtes deſuper amplas
Ordine compoſui, dis conuenientia dona.
Tunc quoque mugitu praeſtantem et robore taurum
Viuentem ad ſuperos dura ceruice reflexa
Occidi iugulans, circum cruor vndique manat,
Impoſui ſuper, et confringens corda placentis,

*) Editum *principes.*

Vna oleae libans agnae cum lacte liquorem.
Tunc iuſſi denſa proceres adſtare corona,
Agglomerare enſes, infigere tela iuuenco,
Viſceraque et pellem nixu transfigere dextrae.
In medio patulam collectis omnibus vrnam
Conſtitui, inde manu commiſcens omnia docta
In primis adipem Cerealia dona farinae
Et ſalſos pelagi fluctus, taurique cruorem,
Inde coronatos oleis ad ſacra vocaui,
Ipſe meis phialam manibus, fuit aurea, ſumens
Impleui miſtis epulis, atque ordine cuique
Heroum guſtare dedi virtute potentum,
Et picis arentis immittere lampada iuſſi
Ignibus Aeſonidem. facis ingens flamma coruſcat.
Extendens tum deinde manus reſonantis ad vndas. *)

* * *

Sed voco te primum ſeniorem Nerea cunctis
Quo patre formoſae ſunt quinquaginta puellae,
Et Glaucen Phocas quae concipit Amphitritem,
Proteaque et Phorcum, et late Tritona ſonantem.
Et celeres ventos, quibus aurea iungitur aura,
Splendidaque aſtra procul, tenebras quoque noctis opacae
Praeque ducem pedibus fulgorem ſolis equorum
Daemonas amplexus, heroidas vsque marinas,
Littoreosque deos, fluuiorum et ſalſa fluenta,
Et fuſco terras Saturnum crine mouentem,
Extantemque vndis, ad iuramenta venire,

* * * **)

Deſerat vt nullus communes ante labores,
In patria rediens donec ſit quisque receptus,

*) Ante hunc v. vnius verſus vacuum ſpatium, male; poſt hunc trium.

**) Spatium vacuum vnius verſus.

Laeſerit at iurisiurandi foedera quisquis,
Numina contemnens ſuperûm, teſtentur in illum
Vltrix iuſtitia, et poenas quae praebet Erinnys.
Haec ego. tunc omnes, periuria nanque timebant,
Adſpirant nutu, manibus quoque ſic fore ſignant.
Atque vbi conſenſere, et iusiuranda dedere,
Proſilit in medium nauis tunc quisquis aduncae,
Ordineque adſedit, iuga ſubter et arma ligabant,
Aptabantque manus remis, iubet hic quoque Tiphys
Nexilibus longam chordis ſubnectere ſcalam,
Vela dare in ventos, portuque *) auellere funem.
Tunc etiam leuibus Iuno Iouis vxor eundum
Significat ventis impulſaque nauigat Argo,
At poſtquam remos haud feſſi mente, manuque
Exercent proceres, et amarum ſcinditur aequor,
Spumea de prora deferbuit vnda tumeſcens.
Sed cum mane ſacrum ſurgens aperiret eoo
Oceano terras, iam iamque aurora ruberet,
Dulce hominum generi lumen, ſuperisque reportans,
Tunc ſeſe nobis nemoroſa cacumina, et altis
Rupibus, vmbroſo de vertice, Pelion offert.
Hic propter terram Tiphys temone remiſſo
Remigibus lentis impelli iuſſerat Argo.
Tunc propere littus contingimus. haud mora iacta
Ad terram ſcala, portis intramus amicis.
Egreſſi Heroes Minyae dant membra quieti,
Ad quos tunc omneis Peleus eques eſt ita fatus:
Cernitis excelſo collem ſub vertice amici
In medio vmbroſum ſpatio? iuſtiſſimus illic
Centaurorum habitat ſpeluncae in margine Chiron
Quicunque in Pindo aut Pholoe verſantur in vrbe,

*) Editum *portaque.*

Iuſtitiae ſtudet et morbis medicamina praebet.
Quinetiam Phoebi citharam quandoque canoram
Mercuriiue lyram plectro pertentat amoeno,
Iudicia in rebus mortales edocet omneis,
Vsque adeo Thetis niueis argentea noſtrum
Quemque enixa recens natum, complexa ſub vlnis
Pelion adſcendens, tulerit Chironis ad antrum,
Quo ſciat et prudenter ali, et conſtanter amari.
Sed iam certa tenet pueri me cura videndi,
Antrum igitur poſcamus, vt hic videamus amici
Quis puero cultus, morum quis fulgor in illo.
Sic dicens, callem ingreditur, ſectamur euntem.
Aſt vbi Centauri vaſtae ſucceſſimus aulae,
Ipſe recumbebat tenui prope limina lecto
Ingens, atque humeros ſuſtentat petra, pedesque
Praepetibus membris extendebantur equini.
Tum prope Pelides, Thetidos quoque filius adſtans
Increpuit citharam, tenuit ſua gaudia Chiron.
Aſt vbi praeclaros reges ad limina vidit,
Excipit adſurgens et laetus ad oſcula quenque,
Inde epulas profert, et plenis vina lagenis,
Subſternensque humiles multa diſcumbere iuſſit
Fronde thoros, fert exuperans incompta paropſis
Porcorum, atque agiles ceruorum in prandia carnes.
Deinde tulit dulcis gratiſſima pocula Bacchi.
Cum iam menſa hilares animos foecunda dediſſet,
Applauſu ſtrepuere manus, me nanque iubebant
Cum cithara argutos cantus conferre Chironi.
At mihi non ideo perſuaſum eſt, nanque rubore
Perfuſus iuuenis ſenis aemulus eſſe verebar.
Ipſe ſenex donec cupiens cantansque coegit
Inuitum alternis modulis contendere Chiron.

Increpuit prior ergo lyra Centaurus eburna,
Quamque ſuis geſtans manibus porrexit Achilles.
Et canit vt fuerint non aequo Marte feroces
A Lapithis iuxta Centauri morte perempti,
Et temere Alciden auſos irrumpere contra
In pholoe pugnaſſe, mero faciente furores.
Aſt ego tum cithara poſt illum ex ordine ſumpta
Melliſluum reſonans emiſi gutture cantum.
Nigrantis tunc ergo Chaus praediximus hymnum,
Vt conuerſa elementa, polusque apparuit horrens,
Quodque genus vaſtis terris, pelagique profundum,
Conſilio et prudens, atque antiquiſſimus horum
Cuncta ſuo generauit amor, ſecreuit et ipſa
Saturnumque grauem, ſummoque vt denique coeli
Excepere Iouem regalia ſceptra tonantem.
Cantabamque genus iuuenum, et ius omne deorum,
Pugnacem Bacchum, et crudelia facta Gigantum.
Mortalis ſuper haec hominum memorata propago
Eſt mihi, et anguſtum veniunt cantata per antrum
Praedulces plectro reddente per atria voces,
Obſtupuere apices montisque et vallis opaca
Pelionos, quercusque altae de carmine motae
Conuulſis properant ad eam radicibus aulam,
Auditoque ferae cantu, petraeque ſtrepentes
Speluncae ſtabant informes, agmine facto.
Quinetiam fellis ſtabula ad centaurica pennis
Immemoresque ſui nidi venere volucres.
Centaurus ſtupet aſpiciens, feriensque trementis
In ſeſe ipſe manus terram pede pulſat equino.
Sed venit à puppi Tiphys, Minyasque repente
Imperio cogit, cantus ego deinde remiſi.
Conſurgunt proceres, ſua quisquis et induit arma.
Sed natum Peleus patriis complexus in vlnis

* * **)

Arriſit lachrymans, gaudens excepit Achilles.
Ipſe ſuis pellem manibus Centaurus honorans
Hoſpita dona dedit pardi mihi munus habere.
Aſt vbi ſpelunca disceſſimus inde relicta,
Extendens ſenior tumuli de vertice vtrasque
Phyllirides in vota manus, ſuperosque precatur
Dent reditum Minyis, veniat quoque regibus orat
Gloria magnaminis tardos viſura nepotes.
Ergo vbi iam ad nauem, et littus deſcendimus omnes
Conſedere ſuis in transtris quisque, manusque
Impliciti validis pulſabant aequora remis.
Pelion ex oculis abit, et vis ſpumea vaſto
Exultans pelago canentes fecerat vndas.
Piſaeus latet, et tua Sepia littora vertex.
Ante oculos Sciathos veniunt, dolopisque ſepulchrum.
Plana quoque Anchialos, et aquis praeſalſus Enaulus,
Qui rapido vaſtis ſtrepitum dat flumine terris,
Praetereunt valles Minyae quoque montis Olympi
Excelſi obſtruſas, et Athon cum frondibus altis,
Pellenen latam, nec non diam Samothracem.
Hinc quoque mortali nulli dicenda deorum
Sacra meis moniti ſermonibus horrida vitant
Heroes, illinc nanque inſatiabile lucrum
Incola de nautis ſacrorum vindicat vſu.
Inde ad compoſitos vultus appellimus Argo
Diuinae Lemni. ſcelus illic auſa nefandum
Foeminei rabies odii iurata maritos
Exitio dedit. aſt deinde volentibus ipſis
Imperat Hypſipyle cunctis formoſior vna.
Sed tibi quid multis referam dea Cypria quanto

*) Vacuum ſpatium vnius verſus.

Fecerit igne graui ſplendentia pectora noſtrum
Lemniadum Minyis ſociare cubilia iunctis?
Reginam Hypſipylen ardens compreſſit Iaſon,
Aſt alias alii, pelagi nec cura manebat,
Donec me tardos animo indignante receſſus,
Et monitis miſcente minas, referuntur ad Argo
Remigio intenti, patriae quoque cura ſubiret,
Sub lucem Zephyro puppim feriente ſereno
Hellespontus habet, nosque arta relinquit Abydos.
Dardanium a dextris, Pityeque erat, Ilion ingens,
Pulcher vbi Aeſepus Percoten, Abarniadanque
Frugiferas terras ſplendentibus alluit vndis.
Laeta ferebatur ventis ſtridentibus Argo.
Atque vbi iam littus compreſſimus, ipſe magiſter
Aemoniae puppis, ſimul et praeceſſus Iaſon,
Atque vna Minyae reliqui monimenta Mineruae
Erecto aedificant ſaxo, pulcherrimus vnde
Manat ab Artaciae nympharum munere gurges,
Dona deae quoniam per concaua littora ponti
Hellespontiacis facies arriſit in vndis,
Et nullo introrſum motis aquilone procellis,
Iactanda in medios non haec fluit anchora fluctus,
Porrectoque illic tentoria littore figunt,
Et pranſi expectant venientis tempora coenae.
Iamque recumbebant venit cum Cyzicus heros,
Imperat hic Dolopum gentique Perictionumque
Aenei charum pignus, quem filia clari
Eudori Aenippe peperit formoſa puella.
Hic igitur menſa Minyas fouet hoſpite cunctos,
Flexipedesque boues, pingueisque dat eſſe iuvencos,
Agreſteisque ſues, et rubri pocula vini,
Et panum cumulos dono dat ſerre per altum.
Inſuper et veſtes, tunicas, pictosque tapetas.

Fecerat aetatis par illos gratia charos,
Appofitisque fuum eft dapibus teftatus amorem.
Sed poftquam Oceani latuit fol merfus in vndis,
Lunaque nocturnum ftellis induxit honorem,
Profilit Arctois pubes tunc Martia filuis,
Perfimilisque feris facies fuit horrida, quales
Titanas referunt, fortesue fuiffe Gigantes.
Nam fex cuique inerant cum duris brachia dextris,
Quos fimul vt toruo viderunt lumine reges
In pugnam et duros affumunt arma labores.
Pugnabant illi piceis, haftisque abiegnis,
Et Minyas tenebris inuadunt noctis opacae.
Sed temere inftantes natus Ioue fortiter arcu
Stridente occidit, iuuenem quoque perdidit vna
Cyzicon, inuitus licet, atque erraffet in illo,
Fata fed vrgebant Alcidae occumbere dextra.
Cum fubito in puppim faltu referuntur aduncam
Armati Minyae, atque omnes fua transtra tenebant,
Tiphys ab excelfa dat fibila puppe, iubetque
In nauem fcalamque trahi, foluique rudentes.
At non foluuntur funes, fed naue retenta
Arctius haerebant fubitae de more procellae
Vincula nodorum. ftupuit tum nauita Tiphys
Egregius, iam voce carens et liquerat Argus
Temonem, fluctus expes euadere tantos,
Indignante Rhea populum per vulnera caefum.
Sed cum iam medios curfus nox atra teneret,
Iret et occiduas aftrorum fulgor in vndas,
Altior inuafit nautae tum lumina fomnus,
Inde deae mandata graui non vana fopore
Horrifonae inftantis comprenfum Palladis vrgent,
Fataque diuinum fic eft ea fronte minaci.
Agniada dormis fomno percuffe profundo,
Pelle tegens oculos? fed iam confurgito Tiphy,

Et tutum ad littus ſaltu de puppe iubeto
Ire duces, informe tenent vbi corpus harenae
Hoſpitis, inferiasque dari, et ſua funera caeſo,
Dis Rhea nanque iubet ſacra et libamina ferri
Infernis, largosque oculis ſtillantibus imbres.
Fasque pium, atque huius ſic hoſpita menſa colatur
Quem iaculo inuitus *) traiecit noctis in vmbra
Alcides, iraque deam concuſſit amara.
Aſt vbi iuſtus honos habitus de more ſepulchri,
Inde deae ad ſedem venietis Dindymon altam.
Hic placanda ſacris Telluris filia pulchris.
Tunc funes trahere, et ventis dare vela iubebat.
Haec vbi fata dea eſt, abiit conuerſa ſagitta
Ocyor ad ſuperos, oculis huic pellis abacta eſt,
Qui propere exiliens populum clamore vocabat,
Hinc atque inde mouens, illos ſopor altus habebat.
At tremor hinc animi, ſed poſtquam voce vocatos
Heroas docuit per ſomnum vera locutus,
Surrexere citi, et ſaltu iam littora poſcunt.
Tum croceas aurora faces iam nocte fugata
Praetendens, rutilo ſpargebat lumine caelum.
Cum celſi proceres Minyae videre cadauer
Puluere foedatum, liuentique ora cruore,
Vtque feras alias, ingentia corpora circum,
Ipſi autem denſa regem cinxere corona
Cyzicon, et ſecto iuuenem ſub marmore claudunt,
Et fodiunt tumulum, factoque ex more ſepulchro
Agglomerant truncos propere. iam magna ſub antris
Viſcera defoſſis condunt, aſt ipſius vmbram
Idem ego perfectis placaui in funere ſacris,
Dulcis aquae, et niuei lactis libamina miſcens

*) Editum *Inuictus.*

Illimo de fonte, meis et laudibus ornans.
Tum vero Aefonides fociis ad vota vocatis
Effe fepulchrali fua praemia dixit agoni.
Hypfipyle dederat ferri quae munera Lemno.
Ancaeo calicem dedit aurea dona palaeftrae
Gibbofum, manibusque grauem. verum tibi Peleu
Victori in ftadiis proprii certamine curfus
Infignem, rutilam, textam quoque Pallade veftem.
Et fuit argento Crater grauis, arte fuperbus,
Alcidae precium pro ceftibus. aurea Caftor
Dona tulit, phaleras praefignes, victor equeftris.
Pollucique dedit fplendentes ferre tapetas,
Nam fuit hic pugilum celebri certamine victor.
Ipfe autem flexo vi multa ftrenuus arcu
Sublimem ante omnes emifit in alta fagittam,
Hinc oleam Aefonides Minyis donatus ab ipfis,
Intextam vario tenuit cum flore coronam.
At mihi pro cantu dat munera dius Iafon
Ex auro extenfis alis vtrinque cothurnos.
Hic pugnae modus. at celer implet fama penates
Cyzicon extinctum, quod poftquam fenfit et vxor
Infelix, altum refonat, lacerataque pectus,
Et collo inuoluens funem, fuspenfa pependit.
Suscipiens autem lachrymas has terra perennes,
Emifit latices, faxis fons vitreus inde
E mediis manat, fontem vocat incola Clemen.
Tunc ergo oracli memores tenuere cacumen *)
Diuinum auditi reges, et Dindymon altum
Vt veneranda facris annofae denique placent
Corda Rheae, fumatque animas regina calentes.
Ipfe autem cithara femper comitante fequebar.
Praeuenit hic etiam nos Argus puppe relicta,
Qui pius obliqua intortum cum cortice ramum
E ferro arentem vitem praecidit acuto

*) Nullum lacunae fignum.

Effigiemque ſacram ſeclis monimenta daturam
Omnibus egregia fixit, formauit et arte,
Reginaeque aram ſculpto de marmore ſtruxit.
Hic igitur properi Minyae, praeque omnibus vnus
Aeſonides, ſectis ponunt altare lapillis.
Hoc ſuper et tauros libant, et victima quaeque
Grata fuit, proceresque iuuant libamina diua.
Nos cultus, laudesque deae celebrare iubemur,
Supplicibus reditum quo ſic placata miniſtret.
Ergo vbi deſierant libamina ſacra, piosque
Argoam ad nauem deſcendimus, hinc quoque Tiphys
Heroas de puppe vocat, tum protinus omnes
Irruimus, quo quisque prius per tranſtra reſedit
Ordine, tunc etiam remorum cura ſubibat.
Sponte ſua funes terra venere ſoluti.
Velaque tenduntur, nobis Rhea Dindymo ab ipſo
Magnipotens miſit ventos de puppe ſecundos.
Nos autem rurſum ſpectanda nepotibus olim
Sacra coronata de naui mittimus ara,
Implicitaeque Argus duri ceſſere rudentes.
At poſtquam nauis complerunt carbaſa venti,
Subſiliens ſalſas ponti praeteruolat vndas
Et prope Myſorum terrae confinia transit,
Rhindaciumque cito curſu tum praeterit amnem.
Hinc iam littus amans gaudenti remige portus
Intrat arenoſos, manibus tunc ergo rudentes
Colligere, et loris ſubnectere vela iubemur.
Hinc ſcala egredimur ſubducta in littore pulcro,
Quisque cibi potusque memor, nemoroſa videri
Arganti hic circum praecelſa cacumina montis.
Tum vero armatus ſiluas properabat in altas
Alcides, arcu teloque tricuſpide dextram
Venando vt praedam ſociis, coenamque pararet,
De ſue vel caprea, cornuta ſiue iuuenca,

Dumque ſubit late ſiluas clam puppe relicta,
Pone ſecutus Hylas, prauisque erroribus actus,
Peruenit infelix habitant vbi forte paluſtres
Speluncam nymphae, viſum quae protinus illum
Imberbem ſimilemque deis, rapuere ſub vndas,
Vt ſecum totos ſenii ſit neſcius annos.
Iam medio curſu rapidis altiſſimus ibat
Phoebus equis, reſonant validae de montibus aurae,
Carbaſaque alta petunt, iubet ergo intrare carinam
Exclamans Tiphys, et ſoluere littore funes. *)
At citus Elatides ſyluas Polyphemus inibat
Vt vocet Alcidem, celeremque reducat ad Argo.
Verum haud occurrit. robur nam fata vetabant
Alcidem indomitum contingere Phaſidos vndas.
Ergo vbi telluris infauſtae liquimus oras,
Hic iam Amycus Bebrycenſis habet crudelia regna
Gentis, et aetherium contemnens fasque, Iovemque,
Immane inſtituit contra hoſpita iura duellum,
Vt ſtabulum quisquis vel regia tecta ſubiret
In pugilem duris ineat certamina pugnis.
Hunc igitur ſtrauit vi vaſta robore Pollux
Percuſſa extemplo loris ceruice tremendis.
At Minyae ferro Bebrycenſia corpora caedunt.
Soluimus hinc, vrbemque in lato littore magnam
Remigibus laſſis Bithynia tecta ſubimus.
Hinc iam fontis aquas, et ſiluis ligna niuoſis
Poſcimus hoſpitio, et ſub noctem coena paratur.
Perdidit hic geminos vibratis corde tumenti
Infelix Phineus petris ſua pignora natos,
Obiecitque feris inſano vxoris amore.
His autem vitam reddunt et lumina nati

*) Nullum omiſſi verſus indicium.

De borea, Phineum grauis eſt iactura ſecuta.
Nanque indignantes oculorum lumine caecant,
Cum ſubito validis borea ſpirante procellis
Curuantur denſae nemoroſa cacumina ſiluae,
Vt lueret Biſtonia lachrymabile fatum, *)
Hinc igitur miſeri crudelia tecta tyranni
Linquimus, et vaſtas pelagi conſcendimus vndas
Cyaneas iuxta petras, quas optima matrum
Annumerans docuit quondam me Calliopeia.
Hic ergo exitii vitandi nulla facultas,
Nanque illae aduerſis ventorum flatibus actae
Occurſuque graues allidunt ſaxa gementi.
Hic ſtrepitus late pelago, coeloque gementis
Praecipites reſonant perruptis fluctibus vndae. **)
Aſt ego tum tali ad Tiphym ſermone locutus:
Ad puppim conuerte oculos, et cautius ito.
Senſit vbi haec, gelidus tenuit praecordia ſanguis,
Quidquid agat tamen arcano ſub pectore caelat
Tum ſecum. ſed enim Pallas conſiſtere ſumma
Imperat antenna volucrem, ſic Iuno monebat,
Quae volat, et Minyis ſe triſtis Erodius infert.
Illa dehinc alis circa vltima ſaxa leuatis
Circuit, aſt petras concurſu mutuus horrens
Impetus alliſit, volucris pars vltima caudae
Attrita eſt, Minyaeque illam clamoribus vrgent.
Tiphys vbi exitio volucrem iam vidit ademptam
Dat ſignum tacitis heroibus. ocyus omnes
Accenſi fluctus acri tum remige pulſant.
Aſt ego diuinis ingentia ſaxa camoenis
Mulcebam, ſubita illa procul ſecedere viſa.
Tunc exundarunt fluctus, ſublataque noſtro
Carmine tunc Argo vaſti tulit aequoris vnda.
Ergo vbi iam transgreſſa freti fuit ora tremendi
Cyaneasque Argo petras, ſe protinus aegre

*) Fortaſſe ſcripſit *in Biſtonia*. **) Nullum omiſſi verſus indicium.

Ex imo ſtabiles monſtrant ſuper aequora fundo.
Sic nanque e tetrica parcarum lege iubetur.
Tunc igitur laeti fatum exitiale timentes
Ceruleas petimus Rhebani fluminis vndas.
Hinc procul in longum tractae Tyneidos arua
Tembrius irriguis fluuius facit humida ripis.
Sangarius ſubit hinc Euxini littora pulſans.
Aſt vbi remigio adiuti conſedimus oras
Vicinas Lyce magne tibi, quo nomine genti
Imperat, amplexu qui nos in tecta recepit
Rex Lycus, et Minyas fouit ſimul hoſpita menſa.
Ipſe dies noctesque ſuum teſtatus amorem.
Hic quoque parca duos Orco damnauit iniqua
Idmonaque Ampyciden, clarumque per aequora Tiphym,
Illum equidem morbi vis intempeſta peremit,
Aſt aper occidit ferus hunc, nos iuſta ſepulchri
Soluimus, et canas tum deinde repoſcimus vndas.
Credimus Ancaeo puppim. nam quisque magiſtrum
Nauigii, et pulchras callentem dixerat artes.
Suscipit hic igitur temonum lora manuque,
Parthenium, ipſe regens, Argo direxit in amnem,
Incola quem nitidis ſplendentem dicit ab vndis.
Alloquor hunc, Tiphym fueram qua voce locutus.
Emenſa hic apicem ſcopuli tendentis in aequor
Cappadocas praeter, curſu quoque puppis eodem
Acta Carambiacae tenuit confinia terrae.
Illic Thermodoon, et Halys perlabitur ingens,
Qui magno ſalſos inuadit turbine fluctus,
Lapſus ab Arctoae Boreali vertice plagae.
Longa Themiſcyres regio, et Boeantidos orae.
Hinc et Amazonidum turmae panduntur equeſtres,
Et Chalybes, ſociaeque manus Stybarena frequentant

Regna, et Moſynes iunguntur in vrbibus vna.
Conuerſi ad leuam Maurorum acceſſimus orae
Et Mariandinis vicinos vidimus agros.
Hinc Helices longum protenditur aequore collum.
Hinc quoque littoreis ingens vallatur harenis
Campus, et excelſae deſpectant aequora valles.
Mons Symus eſt vrbs his, viridanti gramine pratum
Arua ſecant vaſto ſtrepitu deuectus Araxes,
Thermodon, rapidus Phaſis Tanaisque fluentes,
Inclyta vbi Colchi gens, Heniochique et Araxae
Progreſſi extremos portus, populosque videmus,
Vros, Chidnaeosque, Charandaeos, Solymosque,
Et iuxta Aſſyrios, dorſumque immane Sinopes,
Et Philyras, Naetasque, atque oppida denſa Sapirum,
Byzeras ſuper hos, et inhoſpita rura Sigymnum.
His impulſa locis ventis afflantibus Argo
Fertur in immenſum, tenebris fugientibus orbem,
Euxinum, occiduo dehinc Phaſida ſole videmus.
Admonitos iubet hic Ancaeus candida multo
Stringere demiſſis antennis carbaſa nexu,
Malum aequare rati, puppimque impellere remis.
Fluminis at poſtquam tranquilla per ora recepti
Venimus hinc, muris Aeetae cincta ſuperbis
Regia ſpectatur, nemus et quo vellere pellis
Fuluo glandineae ſago ſuſpenſa nitebat.
Sic illi his cunctis intenti rebus agebant.
At ſecum Aeſonides animo quam multa volutans,
Ad Minyas fidos comi ſic voce locutus.
Praeſtet an Aeetae properare ad moenia ſolum
Ab reliquis, blandoque homini ſuadere laboret,
An ſecum ſociis iunctis heroibus iret.
Tum vero haud placuit Minyis ire omnibus vna.
Iuſſerat hoc etenim Iuno formoſa timentes

Contantesque ſuas fatis permittere habenas,
Quae cito tunc etiam ferri per ſomnia iuſſit
Aeetae exitium, vehemens hinc protinus omnem
Regalem cum mente domum concuſſerat horror.
Viſus enim ſpectare ſibi eſt ex aethere ſummo
Praefulgens charis occumbere virginis aſtrum
Medeae in ſinibus, propria quam nutriat aula.
Illa autem peplo accepto, gauiſaque tota
Mente ferens illud, latum peruenit ad amnem
Phaſidos. aſt raptum fluuii iam fluctibus aſtrum
Longius Euxini ponti de littore ferri.
Talia per ſomnum fuerant vbi viſa, repente
Erigitur, Stygiusque tremor iam pectus obibat.
Exiliit ſtrato, famulos iam frena iubebat
Conſtratis imponere equis, et iungere currus,
Vt veniens placet peramati fluminis vndas
Phaſidos, atque ipſi patrias cum gurgite nymphas,
Heroumque animas, quotquot per flumen oberrant.
Inde ſuis iubet e thalamis accedere natas
Chalciopem et natos Phrixo iam coniuge ademto,
Et teneram forma inſignem, vultusque rubore
Medeam, vt curru vectae comitentur euntem.
Nam media Abſyrtus procul hinc habitabat in vrbe,
Aureus vna ipſum currus, natasque ferebat
Aeetem, huic rapido curſu ſublimis equorum
Fertur arundinei fauces ad fluminis, illic
Ferre preces patriis vndis, et ſacra ſolebant.
Has autem ad ripas curſu peruenerat Argo.
Hanc ergo Aeetes conſpexit, et ordine multos
Heroas vna in mediis conſidere tranſtris
Dis ſimiles. nam pectora erant ſua ſplendida cuique.

Verum inter cunctos praeſtans excellit Iaſon.
Huic etenim Iuno diuinum afflarat honorem,
Et dederat formam, et procero corpore robur.
Cum propius ſtarent, alternaque lumina ferrent
Aeetes Minyaeque, grauem tulit ira dolorem.
At prius Aeetes ſplendenti Phoebus vt alter
E curru aurato longe radiabat amictu,
Serta caput circum radiis ardentibus illi
Ambibant, ſceptrumque manu quatiente mouebat
Ceu fulgur, geminaeque latus cinxere puellae
Praeluſtres, gaudebat enim comitantibus illis,
Terribilis vero, et toruo quoque lumine ſpectans,
Crudelesque minas clamanti excuſſit ab ore.

* * **)

Dicite quinam eſtis, vel quae vos duxit egeſtas?
Vnde etiam cauſae fuerunt mea regna petendi?
Nam neque iura mei regni, nec ſceptra timetis
Colchorum, aut ſtudio flagrantia pectora noſtri
Qui Marte indomiti quoties ad bella vocantur,
Collatis patriam tutantur fortiter armis.
Sic ait: at cuncti tenuere ſilentia triſtes.
Tum vero Aeſonidae fidentia pectora Iuno
Attulit, heroas nanque ingens moeror habebat.
Nos neque latrones vt venimus, vllaue noſtra
Saeua laceſſitos iniuria reddidit hoſtes,
Mortales odio quae iam fecere priores
Haud pauci, rapto lucrum ſibi turpe parantes.
Sed neque Neptunni brauium chariſſima proles
Conſtituit primus Pelias et vellera nacti
Aurea felices patriam repetamus Iolcon.
At nonnulla tenent ſocii mihi numina iuncti.
Nam ſumus Heroum, aut nati de ſanguine diuûm.
Sed neque bellorum ignari, duriue laboris

*) Vnius verſus vacuum ſpatium.

Hoſpitio iungi petimus, nam denique praeſtat.
Sic ait, aſt animum concuſſit flamma procellae
Aeetae ſimilis, oculosque intorſit acerbos,
Exitiumque dolo Minyis meditatur iniquo.
Ad quos eſt tandem tali ſermone locutus.
Si tanta in vobis animi vis Martia ſurgit
Vt contra inſtantes pugnaces fundere Colchos
Speretis, vobisque ingens erit inde trophaeum,
Vellera tollentes patrias depoſcite terras.
Sin autem pauci noſtra ſuperante phalange
Cedetis, poenas ſoluet confracta carina.
At mihi ſi qua fides, et erit magis vtile vobis,
Deligere e cunctis qui ſit praeſtantior vnum
Mens erit, vt ſubiens ego quae certamina dicam
Aurea dona ferat, et vos honor iſte manebit.
Sic dicens vrgebat equos, veſtigia retro
Illi iuſſa ferunt, Minyas dolor occupat altus.
Tunc ergo Aeſonides votis depoſcitur, illi
Non inuicta darent Colchorum pectora poenas.
Nunc autem Muſaee tibi praeſtrinxero, moeſti
Qualia pertulerint Minyae, tum regis ab aula
Aeetae rediens pugnax quae dixerit Argus,
Quem Phrixo de patre tulit ſibi iuncta puella
Chalciope in patriis laribus, quo tempore vectus
Arietis in tergo Colchorum ad littora venit,
Nunciat hic Minyis quae ſunt ventura ſuperbi
Stultitia Aeetae ſcelerato et pectore regis,
Vtque puellari infelix vtatur amore
Medea, atque aſtu Iunonis capta feratur.
Nanque Cupidineo torquet Venus igne medullas,
Proximaque hanc Stygio telo traiecit Erinnys.
Vtque boues ignem ſpirantes ſub iuga miſit
Quadrilida, vt ſulco dederit quae ſemina Phrixus,
Geſſerat Aeetae veniens bellator ad aulam,
Anguigenis dotem bellacem e dentibus actam,

Exoſam vt ſegetem ſummas occidit ariſtas
Funeſta Medea manu, ſed gloria facti
Ceſſerit Aeſonidae, tenebris vt noctis opacae
Venerit infauſtis pullo velamine tecta
Auſpiciis, furtim flammae data virgo furenti,
Et petiit celſam fatis vrgentibus Argo
Cum nullius erat non irae cura paternae
Vt complexa nouas diuerſa per oſcula formas,
Pectoraque attrectans perſonae baſia fixit,
Humectans lachrymis ſtagnantibus ora, pudorque
Omnis abit, cupit heroas, percuſſaque philtris,
Virgineum ſtrauit poſcens hymenaea pudorem.
Plura etiam fient poſthac vbi cognita rurſum.
Ergo vbi tecta ferox Medea paterna reliquit,
Venit et ad puppim greſſu ſuspenſa latenti,
Tunc multa inter nos quo pacto aut arte locuti
Aurea de ſacra ferremus vellera fago,
Quam facile is menti noſtrae labor. at neque quisquam
Tantum auſus ſperare, noui nam plena timoris
Cuncta videbantur, ſeriesque immenſa malorum.
Nam primum ante domos Phaſis praelabitur ingens,
Deinde nouem denſus paries erectus in vlnas,
Turribus et ſolidis munitus vectibus ambit.
Septeni claudunt orbes, triplicesque tuentur
Aeratae ingentes portae, ſupereminet altus
Murus, et auratae decorant faſtigia pinnae.
Spargit inextinctas portarum limine in ipſo
Sublimis regina faces, atque inde Dianam
Oſtia ſeruantem Colchi coluere, viasque,
Ipſa oculis horrenda viros, atque auribus arcet,
Ni fuerit precibus ſacris placata peractis.
Quae Medea ſciens libamina ſola ſacerdos,
Et ſociae magno celant Cyteides aſtu.

Nec ciuis veniens illuc quicunque vel hoſtis
Interiora ſubit mortali limina greſſu.
Nam prohibet quacunque viae dux, et dea cuſtos
Immittens rabiem catulis irata ſerenis,
Interior ſepes murorum circuit hortum
Vmbroſum arboribus late creſcentibus, illic
Cum cornis pulchrae laurus, platanique decorae.
Hic etiam paruis tectae radicibus herbae
Aſphodelus, Clymenusque, et pulchrior his Adiantus
Et Thryon imbellis, Ariſtereonque Cyperonque,
Hormion, Iryſimon, deuotaque Cyclamis aris.
Stoechas, Paeonieque, et ramo diuite creſcens
Mandragora, et Polion, ſubtilis Dictamus vna.
Hic et odora Crocus, hic Cardamon, hic quoque Cemus.
Cumque Chamaemelo Smilax, Mecon quoque nigra,
Alcyaque, et Panaces, et Capaſon atque Aconitum,
Et quae dira ſuis fert gramina terra venenis.
In medio ſtipes fagi ſacer, arduus altum
Denſatur nemore, et ramis ſpatiantibus exit.
Hic igitur Phrixaea omni de parte refulgens
Aurea pendet ouis, ſerpens hic vellera circum
Peruigilat, dictu monſtrum mortalibus horrens.
Nam tegitur fuluo corio, multisque ſuperbum
Amplexus truncum ſpiris ingentibus ambit,
Infernique Iouis ſignum pro vellere vexat
Indomitus cuſtos, et ſomni neſcius anguis
Sordida conuoluens humenti lumina tabo.
Aſt vbi de cunctis vt erant veriſſima rebus
Nouimus et tenebris Hecates cuſtode dracone,
Omnia quae nobis prudens Medea reſoluit,
Poſcimus in tanto et ſine ſpe discrimine, ſaeua

Quo dea ſit placanda modo, faueatque rogata
Vt ſit iter nemus in vaſtum, tandemque recepto
In patrias laeti redeamus vellere terras.
Tunc Mopſus iubet e cunctis heroibus vnus,
Nam fuit ingenio vates. is doctus et arte,
Vt me ſupplicibus adigant ad munera verbis;
Placantemque deam, monſtrumque immane trahentem.
Sic illi orantes ſacta cinxere corona.
Iuſſi igitur geminos, ſortem quoque Iaſona fratres
Pollucem pugilem, praeſignem et Caſtora equeſtrem,
Mopſonque Ampyciden loca poſcere plena laboris.
At me tum ab reliquis ſolum Medea ſecuta eſt.
Poſt vbi contigimus aras, diuamque Therapnen,
Effodi triplicem campi ſuper aequora foſſam.
Arceuthi truncos, fragmenta quoque arida cedri,
Et Rhamni ſtimulos, et ſtridula ab arbore ramos
Quaque legens, ſtruxique pyras in margine foſſae.
Multa quoque ipſa mihi callens Medea ferebat,
Et ſacri ex adyto capſam geſtabat odoris,
Tum propere ſubter veſtem ſimulacra peregi,
Impoſuique ignem, congeſtaque viſcera, ſacram
Rem faciens, catulos nigra tris pelle locaui.
Sanguine miſcebam calchantum et ſtruthion illo,
Et ſchiſtam Cnecum, deforme his Pſyllion addo
Chalcimon, Anchuſamque rubram, truncique ſubinde
Appoſui ventres ſecto de corpore plenos,

* * * *)

Succinctus pullas, ferrumque hoſtile lacernas,
Pulſabamque rogans, dant illae protinus aures
Lurida rumpentes funeſti clauſtra barathri

*) Vnius verſus vacuum ſpatium.

Tiſſiphone, Allectoque furens, et dia Megaera,
Succenduntque faces in caedem et vulnera tetras.
Inuaditque pyram flammis ſtridentibus ignis.
Et fumum ingentem flagrans dat in aethera nidor,
Cum ſubito inferna per flammam ſede feruntur,
Crudelis nec viſa lues, facinusque ſtupendum.
Corpora ſunt illi de duro immitia ferro
Pandorenque vocant, variis dehinc horrida formis
Immanis nec mente capax monſtroſaque Ditis
Nata triceps Hecate, leua nam parte iuboſus
Hinnit equus, dextra rabido canis aeſtuat ore
Exitiale malum, medio fera ſurgit agreſtis,
Enſis vtraque manus acie diſtringit acuta.
Et circa foueam varios ſinuantur in orbes
Pandore atque Hecate, poenarum hinc turba ſubibat
Quaeque faces cuſtos piceas immunda Dianae
Mittit humi ſternens oculos, nec ad aethera tollit.
Lambunt ora canes innati. argentea iamiam
Clauſtra patent, pulchrasque fores tum ſponte recludi
Portarum aſpiceres, oculi nemus omne pererrant.
Aſt ego tunc ipſo greſſus in limine fixi,
Medea inſequitur, et ſplendidus Aeſone natus,
Tyndaridae, atque vna celerant veſtigia Mopſus.
Cum prope iam tanto fagus quaeſita labore
Staret, et hic fundus Stygio ſacer, araque regi,
Ecce draco, immenſos ſpiris facientibus orbes,
Attollens immane caputque, genasque frementes,
Sibilat horrendum, ſtrepuit conterritus aer,
Inſonuitque arbor, radicibus omnis ab ipſis
Hinc atque hinc concuſſa, ſtrepit nemus vndique denſum.
At me tum ſociosque ſimul tremor occupat ingens,

Medeae tantum mens vni interrita manſit;
Fruſtaque cum triſti manibus radice revellit.
Tunc ego diuinum modulatus pectine carmen,
Supremamque chelym plectens et pollice chordam,
Dulcia de noſtris emiſi murmura labris,
Et ſomno laudes regique hominumque, deûmque,
Molliat vt validi, cecini, ſera membra draconis.
Protinus audito venit Cyteida cantu
In patriam, ſopitque hominum mortalia corda,
Ventorum et ſtrepitus vaſtos, fluctusque marinos,
Vndantes fluuios, curſumque e fonte perenni.
Cumque feris volucres, quod viuit, repit, et omne
Collocat in lecto, et pennis praeteruolat aureis.
Hic igitur Colchos, florentiaque arua popoſcit
Somnus, et horrentis inuaſit lumina monſtri.
Haud morti abſimilis, preſſum caput applicat armis,
Subducens folles ingentia colla, ſtupetque
Medea infelix, tum protinus Aeſone natum
Incendens propere ex alto iubet aurea ramo
Vellera detrahere. accelerat non ſegnis Iaſon,
Exceptaeque humeris fert pondera pellis ad Argo.
Exultant Minyae heroes, alteque leuarunt
Ad coelum ſuperosque manus et ſydera iunctas.
Vellera ſic illi circunſtant. protinus ergo
Medeam e ſeruis Aeetes audit abiſſe.
Hinc vocat Abſyrtum, populumque et ad arma vocare,
Germanamque vna dat quaerere iuſſa ſororem.
Phaſidos is rapido greſſu properabat ad vndas,
Heroasque petit, audax vbi virgo reperta.
Et iam nox medias curſu transegerat vmbras,
Cum Medea dolis inſtructa, et amoribus ardens
Exitium fratri Abſyrto meditatur iniquum,

Et caesum vasti iaciunt in fluminis vndas.
Gurgite quem mersum, rapiunt Nereides alto.
Illum autem saeuis e fluctibus insula tandem
Allisum excepit, quam nunc Absyrtida dicunt.
Sed neque fas, neque cuncta deum latuere videntem.
Tunc propere insiliunt puppim, ferroque rudentes
Vtrinque abscindunt trepidi, sed deuius errat,

* * **)

A ponto auertit, nec fluminis ora deorsum
Poscimus, ac scelere obducti contraria duro
Remigio sulcant Colcho tellure relicta
Lymphati Minyae, caecosque profunda premit nox,
Et medios fluxus stulti ignarique locorum
Currimus. at loca plena colunt ea maxima circum
Gymni, Buonomaeque, et agrestes Arcyes vna,
Cerceticique, ferox ea gens, Sintique superbi,
Sparsa Charandaeas per valles tecta frequentant
Caucaseas iuxta rupes, artamque Erythiam.
Sed cum mane rubens orbis proferret eous
Insula poeanthe fessos excepit, at illam
Aduersos remis circundant flumine cursu
Ingenti Phasis, tranquilloque amne Saranges
Quem stagnante palus Maeotis gurgite latum
Sparsa per irriguos transmittit in aequora campos.
Tunc ergo obnixi remis noctesque diesque
Currimus hinc fauces cogentem Bosphoron arctas,
Transilimus tauro Titan vbi fortiter vsus
Traiecit fluuium facientia stagna palustrem.
Hinc iam remigio longos faciente labores

*) Vnius versus vacuum spatium.

Maeotas tunicis primo contingimus altis,
Finibus et vaſtis immenſo crine Gelonos,
Sauromatasque, Getasque, Gymnaeos, Cecry-
phasque,
Arſopasque feram gentem, ſaeuosque Arimaſthas,
Qui poſitas habitant circum Maeotida terras.
Aſt vbi inexhauſto contriſtauere labore
Nos ſuperi, et vaſtae vada ſunt transmiſſa palu-
dis, *)
Vix tandem exitio eripimur, pulſantibus Argo
Demiſſis tabulis et iam ſtridente carina.
Inde ſub Arctois anguſto rapta meatu
Finibus oceanum verſus prolabitur Argo,
Defeſſi noctesque nouem, totidem quoque ſoles
Linquimus hinc atque hinc ignotas nomine
gentes,
Pacton, Arctuonque genus, Leliosque feroces,
Belligerosque Scythas, deuotaque pectora Marti,
Funeſtos tauros crudelia ſacra ferentes
Diuae Hecatae, humano complent cratera cruore,
Quin et Hyperboreos Nomadas, et Caſpia clauſtra.
Atque vbi diua diem iam clarum aurora reuexit,
Rhiphaeas valles attingimus, inde repente
Proſilit anguſti puppis per littora ponti,
Oceanumque intrat, Saturnius ipſe vocatur
Pontus Hyperboreis a gentibus, et mare mor-
tuum,
Vnde etiam lethum fugiendi nulla fuit ſpes,
Ni puppim validis Ancaeus viribus actam,
Innixus pulchra temonibus arte dolatis
Dextra coegiſſet curſum per littora ferre.
Proſilit hinc geminis ſudanti remige palmis
Sed domitos longo remorum denique pulſu **)
Linquebat iam feſſa manus, iam triſtia corda,

*) Nullum lacunae indicium. **) Nullum lacunae indicium.

Brachiaque innexum durata fronte plicamus.
Torquet dura fames, et ſudor multus anhelos.
Tum ſaltu rapitur de puppe Ancaeus, et omnes
Mollibus hortatur heroas ſidere verbis.
Qui poſtquam cum puppe locum tenuere paluſtrem,
In mare de ſumma ſaliunt per littora naui,
Funibus ac ſubito longis a puppe reductis
Extremo annexam deducunt molliter Argo
Argus et Ancaeus, Minyis dant deinde rudentes
Tendendos reliquis. rapiunt per littora curſu
Veloces, ſequiturque illos non tarda carina,
Stagnantesque vndas lapidoſo in littore ſulcat.
Nanque illud nulli feriunt ſpirantibus auris
Indomiti pelagus venti. perſtat mare ſurdum,
Dictaque pars Helices, et Tethyos vltima regni.
Aſt vbi ſexta dies roſeo cum lumine venit,
Venimus ad dites, omnique ex parte beatos
Macrobios, facilem, qui vitam in longa trahentes
Secula, millenos implent feliciter annos,
Immunes vitiique omnis, ſortisque malignae.
Verum vbi fatales aequarunt tempore parcas,
Tum ſomno capiunt, et dulci morte quietem,
Non illis hominum ſunt vlla negocia curae,
Sed capiunt dulcesque cibos terreſtribus herbis,
Ambroſiumque bibunt ſuccum de rore perenni.
Pars illos decorat aetatem ſplendor in omnem,
Arridentque illis facies, oculique ſereni
Patribus ac pueris, tum vero menti animoque
Iuſtitiae cultus, et ineſt prudentia verbis.
Hos igitur denſos percurrimus, ipſa pedeſtri
Littora transigimus greſſu. tum Cimmeriorum
Velocem ad littus nauem propellimus, hi ſunt
Phoebaeae totos expertes lampadis annos.
Nam mons Rhiphaeus, et vertex Calpius illinc

Naſcentem auertunt ſolem, denſiſſima phlegro
A medio vaſtas conſurgens porrigit vmbras
Vsque die, radiosque omnis regionibus illis
Continua immerſis adimunt caligine ſolis.
Digreſſi hinc igitur, pedibusque ea littora menſi,
Venimus ad ſcopulum fortem, littusque ſerenum,
Vorticibus fluuius decurrens inde profundis
Aureus e gelidis Acheron perlabitur oris.
Hunc primum vitreis currentem interſecat vndis
Nigra palus, raucoque ſonant hinc murmure ripae.
Denſa per has viridi ſunt fronde arbuſta, feruntque
Aſſiduos fluctus noctesque diesque per omnes,
Statque humilis circum veſci vtilis Hermionia.
Ornat et hic muris vicos appenſa, viasque.
His quoque gens oris hominum iuſtiſſima viuit
Ipſa quibus ſatis eſt nauis morientibus vna.
Nanque animae tenui vectae per flumina cymba
Traiiciunt ripas, viſuntur protinus vrbes,
Infernique fores validae, ſomnusque profundus.
Aſt vbi iamque hominum mores, et nouimus vrbem
Magno infelices ea menſi littore damna,
Tum propere Ancaeus nauem petit ocyus omnes
Defeſſos, quamuis conſcendere iuſſit amicos,
Ad quos eſt verbis blandis quoque pauca locutus.
Nunc etiam durate viri, labor vltimus hic eſt,
Quo nec iam grauior ſuccedet. iamque ego claros
Aſpicio Zephyri flatus, ſtridentque per vndas
Oceani mihi non ignotae fortius aurae.
Sed propere malum media firmate carina,
Soluite vela ſuis de funibus, arma parantes
Ordine dextra, latus prudens exornet vtrunque.
Sic illi peragunt certatim cuncta, ſed imo
E fundo reſonans dat vocem concita fagus,

Argolica Pallas ſecuit quam diua bipenni,
Atque ait. aſt circum ſtupor inde inuaſerat omnes.
Heu me, nanque vtinam colliſa et perdita dudum
Cyaneis petris Euxini in fluctibus eſſem,
Quam nunc ſtultitia regum haec opprobria nunquam
Credita perferrem. nam me fera ſemper Erinnys
Abſyrti effuſo cognati ſaeua cruore
A tergo inſequitur, damnis quoque damna gravantur.
Has igitur caeſi poenas, ſcelerisque nefandi
Perfero fatales nunc huc impulſa per vndas.
Quin vos me ſcopulis ſacris immittite terrae,
Inque ſinus noſtros pelagi deducite noſtri,
Oceanumque extra, atque Atlantica monſtra feratis.
Sic effata premit vocem. tum funditus omnis
Vis animi Minyis obtorpuit, horrida fata
Aeſonidae nimios paſſuri propter amores,
Multaque per ſenſus voluunt in pectore amaros,
An ſaeuam ferro perimant, et piſcibus eſcam
Medeam iaciant, retro et vertatur Erinnys,
Ni cito ſenſiſſet ſuper inclytus Aeſone natus,
Flexiſſetque iram, atque animos cuiusque precando.
Poſtquam Argus vocem vera audiuere loquentis,
Conſedere citi in tranſtris, remosque tulere.
At multa Ancaeus temonem dirigit arte,
Inſulaque ante omnes offertur Iernis, et Argo
Inſequitur metuens atram non ſtulta procellam,
Velaque franguntur. currit tamen illa per aequor
Anxia, nulla iterum fugiendi denique lethi
Spes erat, et duodena dies iam fluxerat, ex quo
Ignari vehimur quibus erraremus in oris.
Sed tamen Oceani extremo nos margine ferri

Cognorat Lynceus, conſpecta quoque eminus illi
Inſula Peuceeſſa, Cereris regalia ſunt hic
Ampla deae, et nubes haec circunfuſa coronat,
Quorum quaecunque eſt ex me tibi fabula conſtet.
Perſephonen ſolıti vt teneram dum ſedula flores
Colligit in magno germani fallere luco
Nauigio vectus, ſed equis vbi frena iuboſis
Imponens, vidit parcarum foedere Pluto
Vi flentem rapuit, traxitque Atlantis in aequor.
Nunc deſperatum eſt nos poſſe optata tenere
Littora, ſiue vllos contingi hic denique fines,
Ad quae non vllae vertunt ſua lintea puppes.
Nam neque clauſa palus pontum venientibus offert,
Sed ſcopuli circum, porrectaque ſaxa feruntur
In pelagus, generat fluctus pulcherrima dona.
At non Ancaeum rectorem puppis aduncae
Spes ſua *) deſtituit circum, ſed obambulat errans
Nunc latus in leuum flexo temone, nec illic
Viſo aditu in dextram direxit lintea partem.
Tertia lux tandem perduxit in atria Circes
Lintea, tumque loci petere interiora iubemus.
Nos quoque nos laeto iam littora poſcimus auſu.
Et denſis funes ſaxis conuoluimus, illinc
Emiſit ſocios, et quaerere iuſſit Iaſon
An colat ignotas, ſemotaque littora terras
Gens vlla, et mores hominum cognoſcere et vrbem.
Verum illis propere venientibus obuia ſolis
Filia, quam dicunt proprio de nomine Circen,
Affuit, Aeetae iuſto ſociata iugali,
Quam tulit Aſterope ſplendenti Hyperione mater.
Haec igitur curſu ad puppim peruenit. at omnes
Inſpecta ſtupuere, pares de vertice ſummo,

*) Editum *tua.*

Et radiis ſimiles ſpargebat nanque capillos,
Emittens gratas ſplendenti corpore flammas.
Verum vbi Medeam tenui velamine tectam
Inſpexit, nanque illa genas perfuſa rubore
Velabat, viridisque dolor tunc corda premebat.
Sic fatur, gemitus natae miſerata latentes,
O miſera, in quantos iecit te Cypria luctus,
Iam facinus veſtrum non vlla aboleuerit aetas,
Quod ſenis huc profugos fruſtra genitoris ab ore
Nunc agit ob caeſi fratris crudeliter vmbram. *)
Nam neque vos patriis fas eſt ſuccedere tectis
Pollutos tetra peccati labe recentis,
Ni prius inuiſum Maleae in littore iuſta
Purgetis per ſacra nefas, libamen et Orphei.
Atque ideo noſtras nunquam vos viſere terras
Credite turbatos tam tetro crimine ſordis,
Hoſpita dona tamen vobis ſtudioſa parabo,
Et panem, et multas carnes, et dulcia vina.
Sic ait. et retro conuerſa eſt. vaſa ſed ipſam
In mediam puppim potusque cibique feruntur.
Et tulit hinc ventus properos a puppe ſecundus.
Soluimus hoc igitur tenſos de littore funes,
Sulcantes fluctus Terneſia littora iuxta.
Mox et ad Herculeas peruenimus inde columnas.
At circum ſcopulos atque alta cacumina Baccho
Sacratos tenuere diu ieiunia triſtes.
Tunc quoque ſol nitidum cum ſe proferret eous
Directo pelagus ſulcamus remige glaucum.
Sardiniam hinc petimus tandemque ſinusque Latinos,
Et quos Auſonium, tyrrhenumque alluit aequor.
At freta Trinacriae tua iam Lilybee tenentes
Aequora ſentimus, flammamque per alta videmus
Aetnaei Enceladi nobis infeſta minantem.

*) Nullum lacunae indicium.

Tum propere ſuper inſultans exaeſtuat vnda,
Ebullens, altoque fremit torrente Charybdis.
Tunc etiam antennas inuaſit gurgite vaſto,
Sed puppim aduerſus rapit hinc ſimul, et neque curſum
Pone ſequi, nec retro datur ſubducere nauim,
Gurgiteque obducti iam circumuoluimur illo.
Tunc etiam praeceps ſummergi coeperat Argo,
Ni *) veneranda virum ſenis inclyta nata marini
Viuentem optaſſet contingere Pelea magnum,
Blandaque de thalamis veniſſet ad alta paternis,
Argoam et puppem coeno eduxiſſet ab imo.
Haud procul hinc vecti ſcopulo ſuccedimus altum
In mare porrecto, geminis hinc inde recurrens
Vnda, repercuſſo reſonat per littora ſaxo,
Fluctibus et gratae veniunt a cautibus aurae. **)
Illic melliſluam reſidentes ore puellae
Dant vocem, redituque carent per carmina nautae.
Et iam tum Minyas inuaſit gratia cantus
Sirenum, validisque ſonos transcurrere remis
Lethales mens nulla fuit, manibusque remittunt.
Quin etiam Ancaeus temonem ad littora vertit,
Ipſe ego ni citharae verſis in carmina cordis,
Quos mater docuit, miſiſſem pectore cantus,
Pangebamque modis ſuauem reſonantibus hymnum
Vt quondam aëripedum cauſa certarit equorum
Iupiter aſtrorum deus, et Neptunus aquarum,
Vtque Lycaoniam terram deus aequoris aureo
Iratus fratri percuſſerit inde tridente,
Impulſuque illo ſeſe oſtendere per alta
Aequora diuerſae ***), quaeque inſula nomine terrae

*) Vitioſe editum *Hi*. **) Nullum lacunae indicium. ***) Male editum *diuerſa*.

Sardinia, Euboea, et Salamis, ventoſaque Cyprus.
Obſtupuere nouo cantu de colle niuoſo
Sirenes, victaeque tacent, et carmine noſtro
Et chelyn, et citharam, ſuſpiria pectore ab imo
Ducentes, iecere manu, ſupremaque lethi
Tempora fatalis veniunt, et ab obice ſaxi
Praecipites ſeſe in pelagus miſere profundum.
Sed formam in petras, generoſaque corpora mutant.
Ergo vbi et haec etiam curſu iam praeterit Argo
Naufragium, latosque ſinus petit aequoris alti.
Iamque per optatos producit carbaſa ventos
Cercyreos petimus portus, ea tecta colebant
Artifices operum pelagi, puppisque regendae
Phaeaces, virtute animi quibus inclytus heros
Imperat Alcinous regum iuſtiſſimus vnus.
Subductis illinc de littore ſacra ferebant
Funibus, aetherioque Ioui, et tibi Delphice Phoebe,
Cum ſubito in portum delati claſſe vehuntur
Remigio Aeetae regis manus alta virorum
Colchorum Errayonque, Charandaeon, Solymonque,
Et Minyas quaerunt, reddant ſibi deinde ferendam
Medeam patris ante oculos, in Phaſide caeſi,
Perferat vt meritas fratris pro ſanguine poenas.
Cum iam igitur portus intraſſent ſtagna profundi,
Alcinoi poſcunt praecones atria regis,
Medeae genua aegra labant, pallorque timorque
Occupat, inuitam retrahant ne vincula Colchon,
Phaeacum et faciat non ante audita tyrannus.
Sed non cuncta mouens fore iuſſerat ordine tali
Parca prius Peliae quam funeſtaſſet et aulam.

Regnantique ipſi caedis foret autor Iaſon, *)
Arete Alcinoi clemens, formoſaque coniunx.
Ipſe autem Alcinous duci de puppe puellam,
Quam peterent Colchi tanto pro crimine ſontem, **)
Reſtituique ſuo dicit debere parenti.
Sed mouit pietas reginae viſcera mitis,
Admonuitque virum, blandis ſermonibus vſa.
Scilicet o coniunx ſocii data foedera lecti,
Haud dulce, et thalami iunctas diuellere flammas.
Et quoties quiuis haec audeat, Alma Dione
Irruit, inque viros vltrix, irataque matres,
Quod ſi virgineum ſeruat non tacta pudorem,
Nauiget ad patrem, et patrios Medea penates.
At ſi concubitu foedauit clauſtra iugali
Abdita, iure ſuo ducat quocunque maritus.
Sic ait, ac regis verba haec praecordia tangunt,
Atque ita cuncta ſuis ſtatuit decernere dictis.
At Minyas non haec latuit ſententia, Iuno
Nam ſubito ſeruo aſſimilis deuecta per auras,
Nunciat arcanum reges quodcunque locuti.
Tum ſubito thalamos Medea, thorosque parare
Excelſa in puppi, circumque aulaea coruſcant,
Velleraque affixis dependent aurea ſetis.
Poſtquam igitur fulcris nituere cubilia lautis,
Coniugiique pares flammae ſubiere ***) latentes,
Tunc iam virginei florem Medea decoris
Triſtibus infelix hymenaeis nupta reliquit.
Hinc vbi magnanimi regis ſubiere tribunal
Colchique et Minyae, quicquid voluere locuti,
Traditur Alcinoi decreto iam ſua coniunx
Aeſonidae, ſoluunt Minyae de littore puppem,
Ocyus et remis ſtridens propellitur Argo,

*) Poſt hunc abeſt verſus. **) Nullum lacunae indicium. ***) Editum *ſubire*.

Ambraciique ſinus celeri ſecat aequora curſu.
Hic tibi quid Muſaee canam memorande labores,
Quos dederint iunctae cum Syrtibus vsque procellae,
Et Minyae incolumes quantis erroribus acti,
Quin etiam quantos incuſſit Creta dolores,
Aereus vt Trigigas acceſſu horrendus in ipſo
In portum vetuit Minyas ſubducere puppem,
Vt tandem aequoreis vexati tempore longo
Fluctibus, ac ſubito triſti male nube grauati
Credidimus nauem quoties allidere ſaxis?
At Paean lucem per nubila ſaeua coruſcam
Montibus e ſummis ſuperintulit, inde repente
Ex multis quae nos claudebant, inſula viſa eſt,
Quam Cranaen dicunt, loca qui vicina frequentant.
At non Aeſonidae quamuis contingere terram
Parte licet, redimendus enim defertur, at illum
Mors auerſa fugit, vis tanta Hyperionis irae.
Aſt vbi transuecti Maleotidos alta tenemus
Admonitu Circes purgent vbi ſacra, rogatus
Infauſtum Aeetes, quicquidue ingeſſit Erinnys.
Tunc ego ſacrorum Minyis libamina pulchra
Struxi, et Neptunnum ſuprema voce rogaui
Det reditum feſſis, dulcesque videre parentes.
Illi igitur ventis acti referuntur Iolcon
In patriam. ſed fronde virens me Taenarus alta
Excipit, vt referam magnis ſacra regibus Orci,
Vaſta quibus parent immenſi clauſtra barathri.
Inde celer petii Thracen per ſumma niuoſam
Libethras gaudens terram tetigiſſe paternam.
Hic antrum ſubii peramabile, protulit hic me
Magnanimi in lectis Oeagri ſplendida mater.

I. IOS. SCALIGERI

VERSIO HYMNORVM.

VTERE AMICE

QVOD FELIX FAVSTVMQVE SIT.

Praei verba ſacris operae pretium patrandis
Quae Muſaee procul dubio numero omnibus praeſtant,
Maie Iouis, Tellus, lumen genitabile Solis,
Lunai iubar almum, atque omnia ſydera mundi,
Et tu Neptune Ambarualis (4) caerulicrinis
Libera, Luſtralis Empandaque (5) Frugiferens Ops,
Deiana arcitenens, et Februe (7) Dis (6) iaculator,
Qui Delporum habitas pomeria: tu quoque honores
Immanes indepte a Diis, Saliſubſule Liber
Mauors Nerienes, (8) Volcani purima virtus.
Et Dea Spumigena rerum inſinita poteſtas.
Et tu etiam omnipotens, Rex maxime Summanorum.
Diua Iuuenta parunda, (9) Neronis numina Sangi,
Iuſtitiam auguſtam, atque auguſtam Pietatem,
Obteſtor, puſasque viras (10) et numina Fauni,
Iunonemque ſacram Iouis omnipotenti maritam,
Mammuriamque (11) almam oro, Nouenſilesque (13) Camoenas
Temperiasque Venuſtatesque, Annique labores,

Latonam Cincinnatam oro, et Murtiam amoenam,
Armigeros Salios, Lucumones Grunduliosque (16)
Atque potes Diuos, Iouis immortale propagmen.
Idaique Camillos, et ſirempſe Deorum
Mercurium accenſum, et Iuritis cortumionem, (7)
Et noctem Maiam obteſtor, Lucemque diei.
Tum Fidiam, tum Fas et Faſtam (19) iura datantem.
Saturnumque et Opem, pallaque Veniliam (19) amictam.
Oceanumque voco magnum, Oceanique puellas
Et vires Telamonis, et Aeui ſecula feſſa.
Tempusque aeternum, atque paludis lagmina Auernae.
Mulciberosque (20) Deos, lumenque illuſtre Monetae. (21)
Et Manum (22) Genium, atque Inuum (22) mortalium homonum
Coeleſtesque Ioues atque Aërios, et Aquantes
Terreſtres etiam, et Summanos Igniuiosque
Et Semelam, et Brumi (23) fauantes rite cohortes
Matutam Albumeam, Portumnumque omnipotentem,
Et Graecam Nemeſim (24) et numen victoriae Aiae,
Nec non patrinum coeleſtem Aeſclapium amicum
Et perterricrepae arma Mineruae, et flamina bruta
Fulminaque atque arguta quadri modulamina Mundi
Maeſium, (25) Caſnarem, Diuum Latiamque parentem,
Coeleſtemque Lubentiam, et indigetem Deum Adonem
Principium et finem, namque ille eſt omnibus totum,

Hos mitis precor aduentaſſere numine laeto.
Ad mea Februa, et Inferii Libamina ſacri
Obteſtor Triuiam Deianam Coeligenamque
Terrigenam, ſiremps'e voco, aequoreamque Paludam [26]
Et vitulantem inter nigros Lemures Libitinam,
Quae loca vaſta colit, ceruorum ſanguen adulans,
Omnipotens regina, Canaria, Noctua virgo,
Carnea, perpetui mundi Bupetia ſancta
Dux, vira, Rumia, Diua vagans per ſcrupea ſaxa,
Mitis vti noſtris interſit candida votis,
Numine praeſenti gratans bona fauſta bubulco.

ORPHEI
INDIGITAMENTA DEORVM.

1. *Carneae Limentinae Forculae.*

Adſis o Veneranda Deum Maieſta Camilla
Foetarum tutilina, et Lucina dolentum,
Soſpita foeminei ſexi, ſtudioſa propagis
Nummeria, atque nouis nuptis Dea Forcula praeſes
Carnea, perfacilis, Picumna, eadem omnibus mitis,
Quae cunctorum habitas aedes epulasque frequentas
Cinxia et inuiſa, aſt eadem omnibus parens
Partum aegrum miſerans, numero parientibus gaudens
Dia parunda, luens vterorum aegerrima clauſtra,
Te foetae vocitant, ſolamen dulce laborum,

Nam tu foetiparentum vterorum clauſtra reſignas.
O Partuna Diana Palatua Limentina
Suffice prolem almam, titula adſtans parturientum
Et ſerua, omnium vti cluis ſemper ſoſpita Iuno.

2. Noctis ſuffimen, Torres.

Te te Diua voco omniparens Diuumque hominumque.
Principium eſt nox omnium et eſt nox Murtia nobis,
Audi Diua parens caligans ſyderiduca,
Quae loca pigra colis ſomnoque habitanda ſilenta,
Iucunda et pernox epulonaque ſomnia gignens,
Curifuga atque optanda quies placidiſſima rerum
Somnidua omnium amica, et equiria Nocti crepuſca
Imperfecta eadem terreſtris coelica rurſus
Vortens omnimodis Dea Moſtellaria ludens,
Quae lucem legas ſub Tartara, rurſus ad Orcum
Manas: nam cogunt rerum inuictiſſima iura.
Adſis o veneranda, optabilis, omnibus grata,
Mitis ſuppliciorum illabere vocibus ſanctis,
Adſis diua fugans Inui ſimulacra crepuſci.

3. Coeli ſuffimen, Tus.

Coele Pater rerum Mundi pars irrequiete
Caſce parens, omnium qui principium, exitium omnium es.
Munde pater voluens am terram anfractibus magnis
Coeligenum domus praecipitans vortiginis orbe
Coelice terreſtris, cuſtos cortinaque rerum
Amplectens naturai pollentia iura,
Caerulee indomité et Volturne parens, Vortumne

Omnituens, Saturni ſatorque ſuperrime Die
Huc ades, atque nouo vitam moderere Camillo.

4. Ignis ſuffimen, Crocum.

Qui Iouis in tectis dominaris peruigil ignis
Stellarum, Solis, Lunaïque omnipotens pars,
Omnidomans, ſpirans, animantum viuidus ardor;
Caerula celſa regens elementum nobile mundi,
Flos ignite iubar genitabile ſiderilune
Cum precibus calo te innocuumque et temperium eſſe.

5. Primigenii ſuffimen, Murra.

Primigenam obteſtor geminum magnum aërimolgum
Indugenam pinnis aureis illuſtribus aptam;
Taurigenium, Diuum atque hominum genitabile ſemen
Antidea in terra celebre et memorabile numen
Inductum, Latium, torrentem nobile germen,
Qui creperam exterſti coecis caliginem ocellis
Peruulgans mundi nutantibus moenia pennis
Lumina praepandens, huic Lunus diceris eſſe
Mutumusque deus, et Noctilucus crepuſcus.
Sed Voltorne pater, Semo laetiſſimus adſis
Flaminibus ſanctis ad feſtum pandiculare.

6. Siderum ſuffimen, Aroma.

Mundi ſignitenentis ouantia lumina flammis
Caſta voce calo, Geniosque volubilis coeli,
Sidera mundi clara minuti Nocti Quirites,
Circitibus magnis coeli caua conlicientes,
Fulgentes igniti omnium genitalis origo,
Fatiferi, Mortae ſignantes iura ſeuera
Aptantes diuinum itiner mortalibus primis

Septenumque tribuni caſtrorum aëriuolgi.
Coelica terreſtris gens flammiuaga irrequieta,
Nocturni creperi obſeruantes pallia furua,
Flammas ſcintillantes, laeti peruigilesque,
Elició vos ad feſti ſacra conſcia cultus
Fauſtum allucentes facem ad omnia adorea facta.

7. *Solis ſuffimen, Libanomanna.*

Princeps qui aeternis oculis opera omnia luſtras
Titane illuſtris, praeſtans Coui omnipotens lux
Indugena irrequies, ſpeculumque animantium amicum
Dextume Matutae pater alme, ſiniſtume noctis
Temperias moderans, perſultans quadrupedantes.
Gradiue et torrens, ignite, venuſte, curulis
Conſiciens itiner, rapida vortigine curſus
Atque piis hominum dux fauſte, nefantibus hoſtis,
Et fidicen numerum pinſans modulaminis celſi
Dux fauſtorum operum genitor bône Temperiarum
Mundiperans, oſcen flammans, circaneus ales,
Lucifer, indagator, alebrius, frugifer, alme
Igneus, pure, pater tempeſtatum, omnipotens Dis
Sude, micans, agilis, mundi ſtillantis ocelle
Occidue, et rediuiue iterum immortalibus flammis.
Quaeſtor Iuſtitiaï, aquiluſtrius, atque here mundi,
Sange, Iouis fidius, ſupreme atque omnibus praeſens,
Iuris Cortumio, vitae lux, Troſſule equiri
Quadriiuga arguto inſtigans ſoraca flagello
Ted oramus Camillis vitam alluxe beatam.

8. *Lunae ſuffimen, Aromata.*

O Regina potens Lucina ſuperrima virgo,
Luna patalis Venus, Noctuuigila, aëriuolga.

Pernox taedigerens, ſtellis comitia Luna,
Iana nouella, ſeneſcens ſemina, maſculus idem.
Luna autumna micans, ſaeclorum mater equeſtris
Succina Vaeiouis, illuſtris, dilucula pernox
Omnituens, leuiſomna cluens ſtipantibus ſignis
Laetitiae locupletis amans, paciſque Vacunae
Percoquifrux, Triuia, Lutetia, Noctis ocelle
Aſtrica, praetextata, obſtita, Minerua virago,
Huc ades o ſtellata lubenter ſplendida, fulgens
Luce tua et tu ſupplicibus, ſtudioſa, faueto.

9. *Naturae ſuffimen, Aromata.*

Natura omniparens doctiſſima daedala mater,
Caeligena et Maieſta, faber, Regina venuſta,
O victrix, inuicta, magiſtra, eadem omnibus lucens
Induperans, et honora et praeſtantiſſima rerum.
Primigena, aeterna, incanaque caſca virago,
Noctua ſignitenens, Lucinaque et omnipotens vis,
Mollia ſuspenſis pedibus veſtigia librans,
Ornatrix auguſta Deum, infinitaque finis
Nulli communis, communiter officioſa,
Indugena, ſine patre cluens virtutibus magnis
Flora, Venus, Pomona, Volupia, plurima ſaga,
Dux et ſanga potis, Vitunaque Rumia mater
Iuritis, ſatiasque venuſtatumque Suada
Coelica terricola, dans iura potentibus vndis,
Semper amara malis, et ſemper amica piorum,
Saga, cata omnidua, eductrix, regina poteſtas
Aprilis adoleſcentum, indidem adulta reſoluens.
Omnium tu pater et mater, nutrix quoque et altrix,
Nummeria atque beata, Ceres, vis Temperiarum,
Omniparens, figula, et multarum perfica rerum
Aeterna et motans, ſapientipotensque Minerua,
Pilentum rapidum aeterna vortigine torquens

Iuno Fluonia, Circinaque et Vortumnifigura
Et maieſta curulis, honoraque iuraque dictans
Semper ouans ſupra regum caput, induperatrix
Intrepida, omnidomans, parca, flammata Tenira
Flos vitae aeternae, immortalis, Mammuriae vis.
Omnia tu ſola es, namque omnia tu paris ipſa,
Quare ted oro cum ditibus Temperiabus
Pacemque atque ſalutem age, et omnifera augumina rerum.

10. *Fauni ſuffimen, omnigena odoramenta.*

Faune ades Vpilio, mundi ſubſtantia totus,
Caelum, ſalſa maris, terrai daedala ſedes,
Spiritus flammaï, namque haec membra omnia Fauni,
Peruage Faune, Sali, collegaque Temperiarum,
Capripes, et fanatice, ouator, ſideriuolge.
Vocibus flexanimis mundi concenta figurans.
Laruarum Titule. Humanum remeligo tremorum
Propter aquas gaudens paſtoribus atque bubulcis,
Collimans velox Aiae ignis ſodalis Virarum.
Omnigena, omnigenens, rerum celebrata poteſtas,
Mundiperans, Lucine, Iuturne, Autumne nutritor,
Antricola, irritabilis iure Iouis capricornus.
In te nam omnipare terraï ſtant ſola fixa.
Aeterni et cedunt laetantia marmora Ponti
Et terram Oceanus luſtrans anfractibus ſalſis
Portioque aëria, ignipotens alimonia rerum
Et caput ad ſummum pernicia lumina flammae,
Nam concreta tuo imperio haec aeterna feruntur.
Naturamque tuis mutas pollentibus iuſſis
Multorum, auctans in terra mortalia ſaecla.
Ergo pater fanatice, ouator, ad haec tua Liba
Viſe et vitaï bene dones exita iuſta
Externans Inuos terrores finibus terrae.

11. *Herculis Sangi Fidii ſuffimen, Tus.*

Sange pater Titane, Nero, Nerien, viriate
Vaſtimanusque inuicte aptus palmaria opima
Volturne auctor temperis, ſempiterne benigne
Indicte agreſtis, bene votite, induperator,
Magnanimum cor habens, fera membra, ſalutiſer augur.
Omniuore, omniparens praeſtane, pater Tutane.
Qui Titulus cluis, debellans incicora monſtra,
Semper ouans pacis ſtudiis nutricis honorae,
Nate tuo ingenio, Terraï inuicta propages,
Ignibus primigenis florens o die cluenti,
Matutam capiti geſtans, noctemque crepuſcam
Sex bis ad occaſum abſoluens certamina ab ortu,
Diis experte et inexperte inconcuſſe lacertos
Adſis morborum auerrunca piamina portans,
Et portenta moue, quatiens ſacra februa dextra.
Et mala praepetibus protela obſcoena ſagittis.

12. *Saturni ſuffimen, Sturacem.*

Coeligenum Diuorum hominumque illuſtris origo
Multiuore et Luſtralis, Nero (8), Nerien, Titane
Qui cuncta abſumis, quique omnia perficis idem,
Vinclis indupedite per orbis vaſta ſilenta,
Saturne aeui progenitor, Saturne doloſe
Terraï proles, et coeli ſignitenentis
Stirps, genus, obſtetrix, Titane endoſtrue, Opis vir,
Qui genitalis obis per mundi ſingula membra
Caluitor, verſute: fauens orantibus votis
Aequanimum vitae finem mortalibus adfer.

13. *Latiae Opis ſuffimen, Aromata.*

Ops veneranda, genus Vortumni Primigenaï,
Quaeque agitas etiam voluentia plauſtra Trionum

Tumpaniuerbera, cerita, atque aericrepa virgo,
Mater magna Iouis Latia Ops coeleſtis, paludi
Polcra, et honorata, et Saturni auguſta marita.
Montibus quae gaudes, hominumque vlulatibus ſacris,
Ops Maieſta, parens, bellicrepa, Nerio Dia
Soſpitaque et mendax Picumnaque Libera mater,
Mater coeligenum, mater mortalium homonum.
Ex te etenim Tellus, ſedesque ſuperrima Coelus,
Et mare ſalſum, auraeque erroues, aëriformis:
Quare dia adſis huc ſoſpes numine claro
Pacem producens cum rerum copia opima,
Eminus protelans peſtesque piaculaque atra.

14. *Iouis ſuffimen, Sturaca.*

O venerande Iouis, Iouis ſempiterne, tibi iſta
Auerrunca damus nos, adteſtataque vota,
O Iouis iſthaec cuncta tuo ſunt numine creta,
Terra tua eſt, Terraeque immania culmina montes,
Et mare, quaeque fretu aërio cortina recepta
Induperans, Saturnius, Iuppiter, Elicius, Trux,
Omnigenens, atque omnium principium, exitium omnium
Fulgetrum, tonitru, fulgur, Iouis progenerator,
Audi me Volturne et da vſurpare ſalutem
Et pacem diam, et bona adorea diuitiarum.

15. *Iunonis ſuffimen, Aromata.*

Coeruleis innixa ſedilibus aëriformis,
O Iuno regina Iouis ditiſſima coniux,
Quae mortalia corda veges animalibus auris,
Nimborum mater, ventorumque omnigenitrix,
Nam ſine te non eſt vitae ſpirabilis ardor,
Omnibus participas immiſſa potentibus auris

Omnia ſola tenes, atque omnibus incluta regnas.
Aëris praecipitans ſtridore fluonia Iuno.
Sed te Diua parens obteſtor, adorea, Maia
Huc ſodes venias volti ridente lepore.

16. *Neptuni ſuffimen, Murra.*

Audi Neptune, Ambarualis (4), Salſicapille,
Troſſule, fulcinam habens manibus Neptune tridentem
Coerula concelebrans vaſti fundamina Ponti,
Ponti praetor, aquigrume, crepe, Terricreme acer,
Vndifluens, et raua tuens, agitansque quadrigas,
Expergeſaciens vegeto vada ſalſa tremore,
Tertia quoi ſorti ceſſit tutela marina,
Scamigerum pecu amans, et aquas ſalis Caerule Die
Siſte ſtatum terrae, aſpirans bona nauibus flabra
Pacemque atque ſalutem addens, et opum aurea dona.

17. *In Vaciouem, Carmen.*

Magnanime induferum peruolgans fulua ſilenta
Tartarea atque crepuſca, oblitera prata tenebris,
Tellumo Vaeiouis arferio te hoc munere macte
Dis qui cardineus Terrae cluis omniparentis,
Saecla nimis ditans mortalia frugibus hornis,
Tertia quoi ſorti tutela obuenit Auerni
Coelituum ſolium, firmum ſtabilimen homonum,
Qui ſolum habes ad caſtra obnubila ſenta tenebris
Longinqui, aeterni et inexorabilis Orci
Atque Acherunta atrum terraï immane ſtatumen,
Iura tenens hominum Mortai munere ſancte
Conſe, Deae Cereris pueram qui victus amore
Gramineo raptam prato per caerula ponti
Quadriiugo auexiſti equitatu ad Atthidis antrum,

Gentis Eleuſinae: vbi ſunt ſpiracula Auerni
Vnice nota Deus cenſens ignotaque rerum,
Cerite induperans ſanctiſſime compos honorum
Vatibus praeſtitibus gaudens, et cultibus ſanctis
Mitis ades, rogo te, laetus venerantibus turbis.

18. *Tonantis Iouis ſuffimen, Sturacem.*

Iuppiter altiſoni torquens loca flammea mundi,
Fulgetrarum animas criſpans petulantibus flammis,
Coelituum ſedes conquaſſans, fulmine ſacro
Flammigeris ſtringens ſtreperos torrentibus ignes
Tormina, qui nimbos, rubra tela, tonitrua bruta
Vibras, inuoluens animata rubentibus telis,
Flammiuoma et perterricrepa, irritata ruinis,
Praepes, ouans telum, cordigrumum horricapillum
Inſperatum ardens, victricis miſſile dextrae
Omniuorum inſano plangens horrore tumultum,
Indomitum, horriferum, candenti flamine praeceps.
Coeliuagum telum, velox Iouis Elicii arma,
Quem tremit omniparens Tellus, quem marmora ſalſa,
Viuaque ſaecla, ſonor tergens cum perſonat aures,
Luminibus fulget ſpecies, rubra fulgura ſplendent
Aëris in caulis, et tenuia tegmina ſcindens,
Obnupti Coeli candentia fulmina torques.
Aſt o Die effunde iras apud aequora ſalſa,
Et montana iuga: haud tua robora magne latent nos,
Sed faueas ſacris et mentibus grata repende
Vitaï bona cara, vigentia regna ſalutis,
Et pacem Diuum, nutricem ſemper honoram,
Et victum aequanimis ſemper rationibus aptum.

19. *Iouis Fulgetrii suffimen, Libanomanna.*

Obtestor magnum, perterricrepum, manifestum
Aërium, flammantem, ignicreperum, aërilunum,
Nubium, instigantem aestus singultibus brutis,
Horrendum, insanum, indomitum, lustrabile numen
Fulgetrumque Iouem induperatorem, omnigenentem,
Tradere inoffensae vitaï terminum amoenum.

20. *Nebularum suffimen, Murra.*

Aëriae nebulae, aëriuolgae, frugiparentes,
Imbriparae, per mundum agitatae ingentibus auris,
Fulmineae, ignitae, streperae, atque humecta vagantes
Aëris in gremio hortantes inamabile murmur,
Flaminibus pulsae stridentis impete magno.
Nunc vos roscidulae obtestor spirantibus auris,
Praecipitare imbres in terram frugiferentes.

21. *Diuae Veniliae Salaciae suffimen, Libanomanna.*

Oceani inducalo te glauca Venilia (°) proles,
Coerulipalla, vagans loca per lactantia Ponti,
Am terrae finis exercita suauibus auris
Murmura puluinis ripae alludentia frangens
Atque exercitiis sudis pellacibus ludens,
Naues exsultans, pecorosa loca humida lustrans.
O Mater Veneris, nebularum mater ouantum
Et fontium omnigenum, liquentum suauibus vndis,
Huc adsis nobis et blanda illabere votis,
Nauibus immittens animarum flamina fida.

22. *Terenti Conſi ſuffimen, Murra.*

O qui ſalſa tenes liquidi penetralia mundi,
Quinquaginta vna puſis per coerula gaudens
Coetibus virgineis, genius maris alme Terente,
Fundamen mari, margo terrae principium omnium
Qui moliris ſtatum terrae, cum ſcilicet arces
In caueis olim indignantes murmure Cauros.
Sed motus terrae auerrunca et mitte miniſtris
Flaminibus, pacemque et opes, ditemque ſalutem.

23. *Salaciarum Nerienum ſuffimen, Aromata.*

Pullae coeruleae liquidi gens blanda Terenti
Latiae aedilesque penates, ludicraeque fluitantes,
Quinquaginta vago fatuantes marmore puſae
Tritonum currus ſectantes pone, inhiantes
Semiferis Geniis, quos vitreus educat humor,
Atque aliis quicunque colunt liquentia caſtra,
Vndicolae Salii luſtrantes agmina aquarum.
Vndiuagi, liquidi Delphini glauca tuentes,
Vos oro magnam copem rem cette Camillis,
Nam vos feſta coegiſtis Comitia primae
Liberi auguſti et Liberae auguſtaï,
Lucinia cum matre, et Apollinere induperante.

24. *Iani Maii* ([25]) *ſuffimen, ſturacem.*

Te calo naturae ſalſae Maium aedituentem,
Primigenam qui naturam egit in ordia prima
Omnimodis mutans ſacra foedera materiaï,
Famiger et Conſentis, callens omnia quae ſunt,
Antideaque fuere, et mox ventura trahentur.
Nam natura prior Maio omnia commendauit,
Quare o nobis auguriis veracibus adſis,
Dans placidam vitae finem felicis habere.

25. Telluris ſuffimen, omne ſemen, praeter fabas et aromata.

Tellus, Ops mater Diuorum et mater homonum
Altrix, percoquifrux, intercidonea, larga
Conſlua atque adoleſcens, polcris frugibus augens,
Aeterni mundi fundamen daedala virgo,
Quae varias edis fruges maturrima partu.
Anna, peranna, auguſta, empanda, opulenta, beata,
Suauifero exſultans gemmanti gramine Dia
Imbriprocax circa quam ſignitenentia caſtra,
Et coelum aeternis vicibus torrentibus fertur,
Diua parens auge terrae viridantia foeta,
Clara fauente animo, cum Temperiabus opimis.

26. Matris Deûm ſuffimen, varia.

Mater cunctorum auguſtiſſima Coeligenarum,
Huc ſis Maria Dea confer ted ad tua ſacra,
Tauriuomos iungens citimos ad carra Leones.
Aeterni regina coui, celeberrima, honora
Quae media mundi ſtas fornice, quod bona terram
Ipſa tenes, homines lactans Dea cicure paſtu,
Ex te coeligenarum, ex te mortalium origo eſt,
Et liquens natura tibi fluit, et maris humor,
Veſtam te vocitant, atque Aſſidua indigitaris,
Quod duis humanis polcralia adorea multa
Vide tuos caſtus, o Candida tumpanicultrix,
Victrix ſoſpes Brugum Saturni maxima coniux,
Moeſia, Coeligena, nutrix, fanatica Dea,
Laeta adſis gratans feſtis rata cultibus ſigna.

27. Mercurii ſuffimen, Tus.

Maiai ſtirps alma Iouisque accenſe Viator
Magnanimum cor habens, quinquertio, cenſor homonum,

Vinule, Multiuole, internuntius, Argilete,
Alipes et mortalium amor ſermonis miniſter,
Quem fraus, quem certamina adulant, anguifer omnium.
Interpres variae linguaï, Nundine liber,
Sanguineum geſtans caduceum pacis amice
Frugi Coruciota, Locuteie, Aie, beate,
Atque operum Titule, et Titane neceſſibus rebus
Et mortalibus praeſidium venerabile linguae,
Adſis oranti vitae addens exitum amicum,
Cultu operum, memori menti, ſermonibus lectis.

28. *Carmen Liberae Proſerpinae.*

Libera magnanimi Iouis adſis incluta proles
Vnigena princeps, eſto hoc libamine macta
Coniux Ditis honora, boni largiſſima victi,
Quae ſub viſceribus terrae dominaris Auerno,
Parica et cincinna Iouisque inſigne propagmen
Manarum genitrix Iouis infernatis tribuna,
Quam puſam arcano Iouis ſemine progenerauit
Mater multicrepi Volturni maxima Conſi,
Lucina ſpecioſa, et percoqua Temperierum,
Seria, regnatrix Larunda, frugibus gliſcens,
Corniger, illuſtris, mortalibus grata virago,
Flora gramineae quam oblectat ſpiritus aurae
Corpus tuum obteſtans Terrae viridantibus foetis
Nummeria et foeta, Autumni ſub tempore nubens,
Vita itidem mors ſola eadem mortalibus aegris
Fordicida, etenim fers omnia, et omnia caedis.
Huc hera ſis, fruges e terra funditus educ
Blanda pace vigens, illibataque ſalute,
Et vita fauſta mitem legante ſalutem,
Ad tua templa Dea, et potis induſera atria Ditis.

29. *Liberi patris, ſturacem.*

Liberum ego veneror, crepericreperum fatuantem
Primigenam, geminum, Brumalem, terque renatum,
Cornigerum, agreſtem, obſcurum, arcanum duiformem.
Cinctum ederis, taurifrontem, Mamertium amoenum
Baiule, trime pater, veſtifrondem auigerentem
Conſentis, Conſul Iouis, et Proſerpinae opacae
Editus arcano nixu puriſſime Die,
Annue ſuppliciis, et blando numine ſponde,
Mitem animum ſpirans, cinctutis proximus aſſis.

30. *Carmen Saliorum.*

Amburuatores veſtigia alıena prementes
Collini Salii, Saliſubſuli et ſatuantes,
Pulſiſides, et talipedi, leue perſultantes,
Armigeri, vigilesque, magiſtrique ominifauſti,
Matris Lugantinae latrones atque Camilli
Auguſti ad ſermonis adeſte fauentiam amicam,
Et ſemper placata occurrite mente bubulco.

31. *Carmen Mineruae captae.*

Magnanimi Iouis vnigena ſtirps Dia Minerua
Dia beata, ferox, bellicrepa, Neriene,
Dicta indicta, itidem celeberrima, et antricolona:
Concelebrans ruptas ſcrupoſa palatia cautes,
Deliciasque tuas viridaria montium opaca,
Armipotens furiis figens mortalia corda
Toruo animorum exercitio Bellona virago
Artiparens, tedarum expers Gorgonitrucida,
Tu Furia infandum, ſapientia ſola bonorum,
Mas et foemina Belliparens, indoſtrua toto,
Vortumna atque excetra ferox fanatica, honeſta,

Vltrix Titani Pelegrenſis equiria, volgi
Capta, malae noxae Auerrunca Feretria virgo.
Iam lucu, noctu ſupremo in tempore quoque
Annue adoranti, et pacem largire beatam,
Temporibus fauſtis, ſatiatemque atque ſalutem
Caeſia et artiparens multum votita Camilla.

32. *Diuae Victoriae ſuffimen, Manna.*

Obſecro te Victoria pos gratiſſima rerum,
Endo procinctu cernentia quae agmina ferro
Et rixam luis alterutris ex partibus pugnae
In bello cernens, vt quis palmarium adeptus
Quis tu cumque fauens praeſtas dulciſſima vota,
Omnia nam moderare, et grandis adorea belli
Tota ex te pendet, laetis vitulantibus augens.
Quare huc ſis venias cupienti, Dia Dearum,
Semper praeclaro iungens operi agmina laudum.

33. *Apollini ſuffimen, Manna.*

Februe te Iuturne precor Tituicida Luperce
O memnita verende, ſalutifer, altor honorum,
O ſidicen, Conſiue parens, Titane Segeſte,
Soriculate pater, Vaticane excetricida,
Lucifer, agreſtis, rex muſtule, nobilis, pubes,
Praeſul, Caſmoenisque ſagittifer, arcitenensque,
Brume pater, collimatorque, obſtite, gemelle
Delie rex, qui illuſtrem aciem huc partiris et illuc,
Auricome integra praecepta atque oracula fatans,
Pro populo orantem me coelitus viſe parumper:
Nam ſurſum aſpicis immoderata haec aequora coeli,
Et ſupera terras et noctem ſubter opacam
Nocte ſilente ſub vmbrae ſignitenentibus flammis,
Radices ſtatuiſti infra tibique extima mundi
Et tibi principium, tibi ſoluitur exitus omnis,

Omniuirens, fidibus tu coelica templa canoris
Permoderaris ad imae nunc confinia fedis,
Nunc ad primam iterum, nunc ad modulamina Dorii
Coelum omnem varians varias animantia faecla
Temperias hominum moderans, aequalia fata
Tantundem miſcens, hiemisque atque aeſtuis iisdem,
Diſcernens primis hiemem, inferioribus aeſtus.
At veris grati ſpeciem modulamine Dorii,
Vnde homines ted indigitant cognomine vero
Faunum cornigerum, ventorum ſibila hiantem,
Quod magni omnis habes ſignacula daedala mundi,
Huc adeas here flaminibus pro ſupplice voto.

34. *Latonae ſuffimen, Murra.*

O Latona gemellipara, trabeata, verenda
Nerio Caeantis, multum votita modisque
Morigeris, Iouio partu diteſcere dulci
Promerita es, Februum Ianamque ſagittipotentem
Progenerans, hunc in Delo, eam in Ortygia alta.
Ergo huc adeuntes praeſenti numine Diae
Huc ades, et ſacro ſis felix pandiculari.

35. *Deianae* (6) *ſuffimen, Manna.*

Huc, huc o regina, Iouis celeberrima virgo
Libera, famigera Titana ſagittipotensque
Venatrix, Lucina parens, manifeſta Parunda (9)
Partubus adiutrix maturis partubus expers,
Cinxia curiſugax, ceritaque vertagiduca
Noctuuolga Dea, arcitenens, venatica pernix,
Verrunca, et Beneuenta, Calendaque maſculiformis
Porrima, Nummeria (9) atque hominum ſanctiſſima nutrix,

Summana, agreſtis, fericida, beata, locuples,
Quae lucos habitas, caſtiſſima, ceruitrucida,
Regina auguſta, et viri ſpectabilis aeuo
Cadonis, Vortumna, Canaria, ſagutalis,
Huc venias huc Diua tuis et ſoſpita et alma
Praeſtitibus ducens terraï pignora adulta.
Donaque pacis amoenae polcricomamque ſalutem,
Inque altos montes protela funera, morbos.

36. *Titanorum ſuffimen, Tus.*

Titani terrae et coeli illuſtriſſima ſtirpes,
Noſtrorum proaui patrum, intra Tartara regna
Aedibus horrificis terrae inteſtina colentes,
Principium et ſemen cunctis animantibus aegris,
Aëris et maris et terraï frugiferaï,
Ex vobis ſiquidem generatim eſt omnis propago,
Vos veneror iras auerruncaſſere iniquas
Si quis ab induſero noſtra incubat aede Senatu.

37. *Saliorum ſuffimen, Tus.*

Aericrepi Salii ancilia Martis habentes,
Aëris et terrae et maris indigetes opulenti
Terrarum tituli, genitalia ſemina mundi,
Quique Samothracen habitacula ſacra colentes,
Caſibus eximitis per coerula velificantes,
Vos primi ſacrum mortalibus inſtituiſtis
Aeterni Salii ancilia Martis habentes,
Oceanum quatitis, quatitis mare roboraque alta
Terrae inſultantes pedibus ſtrepitis rutilantes
Geſtibus arma tremunt animantia ſecla ferarum
Et fragor et fremitus peruolgat coerula coeli,
Et glomerante pedum ſonitu ſtant puluere nubes,
Et florum ſpecies viridantum verna pateſcit,
Aeterni genii atque Ioues et Vaeioue' quando
Torua inimiciter occurrunt mortalibus ira

Vaſtantes victumque et opes ipſosque nocentes,
Inde loci magno crebreſcunt murmura ponto
Stirpitus et quercus procumbunt aequore campi,
Parmarum flictu coeleſtis reſultat imago.
O Salii atque potes Saliſubſuli induperantes
Indigetes, Samothracii, et incluta Diiouis proles
Aeterni flatus, animales, aëriformes,
Quique etiam gemini per coeli templa cluetis
Spirantes, ſudi, miteſque ſalutiferique
Temperii, Autumni, Diui, medioxumi, anheli.

38. *Diui Inui* (22) *Lucumonis* (15) *ſuffimen.* *Tus.*

Induperatorem magnum telluris adoro
Inuiſumque Inuum, felicemque atque Quirinum
Nocturnum Lucumonem, obicem laruatilis vmbrae,
Terriculi auxilium: deſertaque concelebrantem.
Incubum, item geminum Volturnum multiuolumque
Sanguineum, atque vtriusque cruentum vulnere fratris,
Numine qui Cereris mutaſti corpus amoenum,
Terrificae excetrae inſinuans ſerpentia membra,
Vota lubens audi creperosque auerte timores,
Siſtens obſcoenas ſpecies crucias animorum.

39. *Cereris matris Eleuſinienſis ſuffimen.* *Sturaca.*

Alma Ceres mater Diuum, celeberrima Dia
Rumia ſancta Pales, copis largiſſima victi
Omnia dans fruges, et opes, Pomona, Segeſta
Tantum concelebrans pacem, agricolasque Labores
Semona accumula, tritutrix: frugiparensque

Quae anguſtiae ſacraria Eleuſinis dominaris.
O iucunda, benigna, hominum placidiſſima nutrix
Quae prior agricolas iuncti ſub plauſtra triones
Illecebris mitem edulcans mortalibus victum.
Aeui adoleſcens Brumorumque ſodalis, honora
Lucia taedigerens, meſſorum falcibus gaudens,
Tellumo tu, tuque illuſtris, tuque omnibus ridens,
Proletaria, amans natae, Dea Rumia nutrix
Quae biiuges auriga iugans ad frena colubras
Amfractu circaneo ouas tua an ſola ſancta
Vnigena, et forda, atque hominum auguſtiſſima cura,
Quqi ſunt omnigena et quoi frugiparentia volta,
Ergo huc ſpicigerente graueſcens munere adesdum,
Adducens pacem et legum concordia iura,
Fertileque vber opum, et pollentia dona ſalutis.

40. *Empandae* ([5]) *matris ſuffimen, Aromata.*

Omnipotens Empanda parens, celeberrima Dia
Mater Coeligenumque Deum, et mortalium homonum,
Quae olim errans deſiderio perſixa nitenti
Solata es in Eleuſinis ieiunia valle
Furua obiens Proſerpinae omnipotentis Auerna,
Ipſa ducem offendens purum non pura puellum,
Narrantem inferni connubia Diiouis ſancti,
Quae Conſum paris icta humani vulnere amoris
Te multum votita precor ſanctiſſima mater.
Hice tuo aduentare fauentem dia Camillo.

41. *Ambiguae bigeneris ſuffimen, Sturaca.*

Accinctum ferula te legifer incalo Brume
Aeternum magni numen memorabile Conſi,
Bura ſacer, bigener, Regina indicta, virago,

Mas eadem, mulierque bimembris, libera, bruma,
Siue in Eleuſinis templo laetaris odoro,
Siue etiam in Frugia cum matre arcana agis ſacra,
Siue etiam in Cupro degis cum Murtia amoena,
Vel ſi frugiferis perſultas pabula campis,
Cornigera cum matre tua Deus Iſide ſancta,
Cumque aſſis famulabus ad alma fluenta Melonis
Adſis diua fauens ob rerum praemia ſancta.

42. *Temperiarum ſuffimen, Aromata.*

Temperiae Iouis et Iuritis ſancta propages,
Aurea lex et fas et pax ditiſſima rerum,
Vernae gramineae, puraeque et multiuirentes,
Omnicolores ſuauehalantes ſpiritu amoeno,
Temperiae virides vortentes et ſpecioſae
Pallas indutae ſertis pubentibus aptas,
Congerrae Proſerpinae vbi eam ſolemnibus Parcae
Staticulis luci reuocant et Gratiae ouantes
Diiouis imperiis, et Matris opiconſiuae,
Huc mites ad ſacra pia inſtaurata venite,
Ducentes foecunda propagmina tempeſtatum.

43. *Semelae ſuffimen, Sturacen.*

Elicio puſam prognatam principe Cadmo
Formoſam Semelam, cincinnam veſtifluamque
Et matrem Brumi laetabilis, et ferulati.
Fulmine quae ſacro foetum exterraneum abegit
Aeternis Iouis conſultis enixa puella,
Quam dignata graui eſt florens Proſerpina honore
Inter mortales trima ad comitia feſti
Quando tui Brumi referunt genitabile germen
Anclabram ſacram, et rerum haud arcana profunda.

Te Dea patritia obteſtor ſata principe Cadmo
Flaminibus leni, et praeſenti numine adeſſe.

44. *Carmen Baſſarii patris Brumi* [22] *triennalis.*

Liber ted oro ſate fulmine, corniger adſis
Baſſare, Brume pater, celeber Deus induperator,
Quem oblectant enſes, pilenta, ſacraeque miniſtrae,
In coelo vitulans, inſane crepicrepe Brume,
Inſtinctor furioſe, ſupremis numen honorum,
Terraïque ſacrae mortalibus inducolonis
Adſis gaudia laeta ferens, ſaliſubſule Die.

45. *Velabri patris ſuffimen, Manna.*

Velabrum veneror votorum hoc munere patrem,
Muſtidum et inueſtem, florenti pectore Brumum
Crinitae Veneris, numenque illuſtre virarum
Qui numero lucos virides pede perſultanti,
Peruolgas cum veſanis veſanus virabus
Quin et conſilio Iouis ad Proſerpinam alumnus
Actus creuiſti, tremor immortalibus Diuis,
Sis felix, et macte tuas hoc munere ſacro.

46. *Columellae ſeu Telamonis* [3] *patris ſuffimen, Aromata.*

Elicio Brumum Columellam vitiſatorem,
Aedibus Cadmaeis qui circum perque vagatus
Subiit onus conſtanter, terrae incendia placans,
Cum vaga inundarent flammarum flumina terram,
Turbinibus calidis hic cuncta ruentia fulſit.
Huc adſis mentis ridenti Brume lepore.

47. *Sabi patris ſuffimen, Aromata.*

Die Sabe omnipotens, audi Saturnia proles,
Qui Brumum ſtreperum inſubulum inſeruiſti

In femore, vt qui poſtidea maturus adiret
In Tmolum ſanctum vbi habebat equiria polcra.
Quare ô Rex Frugias procerum coeli induperator,
Mitis ades, antiſtibus ſolatia praeſtans.

48. *Diuae Equiriae ſuffimen, Sturacem.*

Te Brumi aſſa obteſtor Equiria, Dia Camilla
Quae Sangi celebras elementa arcana Sabini, et
Flammicrepos coetus et ſacra trinoctia Brumi,
Obteſtor ted alma parens Summana virago,
Concelebras ſeu ludorum iuga ſancta Timoli,
Acceſſis, ad ſacra benigno lumine volti.

49. *Liberi Praeliganei carmen.*

Huc Iouis ô proles praeclarie Brume bimater,
Sanguen honoratum celebris ſanctiſſime Liber,
Arcanum germen Diuorum, iubile Brume
Augens frugiferentia, adultaque pignora terrae,
Torcule magnanime atque aſper Vortumne, Liburne
Muſtula mortalis ſecli, medicina ſacer flos
Cura hominum iucunda, Tages, cincinnicapille,
Liber cerite, omnium amicule, Iubile, Brume,
Quis tu cunque faues hominum apparesue Deorum,
Nobis frugiferum et iucundum te volo adeſſe.

50. *Diuarum Virarum* (¹⁰) *ſuffimen, Aromata.*

Numina clara Virae, Oceani praeſtantis propago,
Quae liquidas colitis ſub terrae anfractibus aedes,
Aſſae, furtiuagae, Brumi, laetaeque penates,
Conſiuae, florae, errantes obſtita viarum
Antricolae, ſpecuum ciues, atque aëriuolgae,
Fontanae, errones, rorantes, alipedesque,

Viſae atque inuiſae, ſertis Valloniae amictae,
Montibus cum Fauno in ſummis Saliae fatuantes
Petreiae, ſcatebrae, Syluanae flexanimaeque
Pupulae, odorae, albatae, halantes ſuauibus auris
Oipiliae, Caprotinaeque volupque ferarum,
Succineae, tenerae, nutrices, augmina rerum
Puſae querquetulae, ludicrae, caeruliuolgae,
Nyſeiae, fatuae, Meditrinae, Veris amicae,
Cum Cerere et Brumo mortalibus optimae adeſte,
Hucce dicis cauſa aduenientes numine amico
Mitibus temperiis futantes ſana fluenta.

51. *Triennalis patris ſuffimen, Aromata.*

Huc adſis Liber Lucumo celeberrime Die,
Torcule, Taurifrons, ſate fulmine, Nyſie, Faune,
Matris alumne, ſacrum pater, igniuome et Velabre,
Conſentis, nocturne, geriſernle, et tutulate
Arcane atque indicte Iouis ſtirps Virtrius idem
Primigena atque Deum pater et ſtirps **
Baiule ſceptrigerens Saliorumque hiſtrio praeſul
Foemineo ſtimulans diuina triennia coetu,
Terricrepe atque Tages, Lucetius, pulle bimater,
Solemnis, cornute lugantine hinuliueſtis,
Inſinue, Iuturne, racemifer, atque Quiriti,
Virgini ſtudioſe ederarum Vinule Liber,
Flaminibus faueas, gratiſſime floribus augens.

52. *Anniuerſarii ſuffimen, omnia praeter tus.*

Elicio prece te ſolemnis Tellumo (3) Liber
Cum teneris blande ſimul expergite virabus,
Qui numero ſopitus ad atria Liberae Auernae
Puri conſopis auguſta triennia ſacri
Atque idem ſimilacis feſta triennia rurſus
Dulce cies cum cinctutis nutricibus carmen,

Vagitu vegetans coetus vortentibus annis
Ergo hoc frugiuirens, here, corniger, optime frugi,
Pandiculare ſacrum viſas, ſed lumine laeto
Percoquibus ſacris, aeternis frugibus mactus.

53. *Syluani, Incubi, Brumarum ſuffimen, Manna.*

Audi me Brumi bone nutricator et altor,
Inque ſtatis ſacris non vltima cura Deorum,
Magnaque cura hominum celeberrime Syluanorum,
Hircipile et ſacrae pompaï praeſul honeſte
Peruigil atque tuis iuueneſcens, iubile, Faunis
Brumarum cinctarum ederis, praetorque virarum,
Semiferis ſociis ſimul ad pandicularia ſacra
Huc ades, expergefaciens vitulamina alumni
Cum brumabus tuis comitans bene rite patrata,
Haec nocturna ſacra, allucens comitia ſancta
Iubile thyrſigerens coetu florente ſereſcens.

54. *Diuae Veneris Volupiae carmen.*

Coeligena, illuſtris, ridens, arguta Venuſtas,
Spumigena o genitrix pernoctatrix veneranda,
Coniugula et nocturna et vis cata mater amicae;
Omnia nam ex te, tu inuexiſti foedera mundi
Et trium iura tenes, mortarum cuncta geniſque
Immodis coeli et terraï frugiferaï
Et ſalſi mundi, praeſes ſanctiſſima Brumi,
Concelebrans epulas, o pronuba, mater amorum,
Suada et ſtratiuola arcana et ſalis conciliatrix,
Viſa, inuiſa, comas pulcerrima, patrima Dia
Sponſalis conuiua Deum, Maieſia, Luperca,
Prolifica et vituna, Viroſa, Lubentia mater.
Quaeue arctas homines compagibus illecebrarum,

Et genus omne animantum aeterno vulnere amoris.
Adſis caprigenum ſanguen, ſiue atria Coeli
Dia premis, ridens regina micante labello,
Turiferae Surias ſeu luſtras templa beata,
Siue in aequoribus campi ſplendentibus bigis
Propter habens auguſta Melonis flumina opimi,
Vel ſi littoribus pullis prope marmora ponti
Coelituum gaudes Diua exſultantibus turbis,
Aut etiam tremulis puſis in gramine terrae
Littoreos ad puluinos cum praepete curru,
Siue in Cupro, matre tua, vbi rite nouellae
Te puerae innuptae et nuptae formoſa quotannis
Concelebrant regina atque indigetem Daui Adonem,
Huc adſis compos ſpectandi, Diua leporis,
Nam pura te mente colo precibusque pudicis.

55. *Adonidis ſuffimen, Aromata.*

Te vario obteſtor ſub nomine Die Camille,
Mollicomans, et vaſticola, atque leporibus augens
Conſe Deus Volturne alimentum nobile rerum,
Puſa puer, cunctis virideſcens ſemper Adonis,
Occaſe et rediuiue ſtatis vortentibus annis,
Semper adulte bicornis, amabilis, lacrumiculte,
Polcher, venatu gaudens, permiſſicapille,
Vinule, corculum, amoenae Diuae, germen amoris,
Quem bona polcricomans Proſerpina Dia pariuit,
Omnimodis qui nunc habitat per tartara furua,
Te rurſum coelo reddens, tempe..aque membra,
Huc ſis flaminibus deducens germina terrae.

56. *Mercurii Tellumonis* [3] *Summani ſuffimen, Sturacem.*

Qui colis Amſanctum et viam inexorabilem Auerni,
Pallentesque animas ſub triſtia tartara mittis,
Tellumo, laſciui patris Liberi alumna propago,
Atque Venuſtatis Diuaï, Murtiae amenae
Qui per Larundae ſacraria ſancta vagaris
Aegrorum Lemurum ſub terra accenſe viator,
Ducem cum ſtetit illa dies qua Morta profata eſt,
Sagminea rude Die ſoporifer omnia mulcens
Lumina item fallace natantia morte reſignans,
Hoc tibi nam Larunda dedit praetura in Auerna
Manibus aeternis mortalium iter comitari,
Flaminibus tandem da fauſtum in rebus laborem.

57. *Cupidinis ſuffimen, Aromata.*

Magne voco te purime, amabilis, blande Cupido
Arcitenens, ales puer igniuage, impete, velox
Ludens cum Diuis et cum mortalibus ſeclis,
Caute gemelle puer, qui cunctorum aedituus es
Coeli atque Coui, et terrae, et Maris omnigena, et qua
Nutricatur alens ſpirantia frugiparens Ops.
Quaeque et Auernus ager genit, et mare marmore flauo,
Nam cunctorum horum ſolus moderaris guberna.
Sacrificis adſis o pura mente miniſtris
Auertens illegitimae Cuppedinis aeſtus.

58. *Mortarum Carmentum,* [12] *ſeu Parcarum ſuffimen, Aromata.*

Mortae infinitae nigrantis noctis propages,
Vos precor o celebres, quae ſub coeleſte palude,
Qua canus liquor induſeri de ſonte lauacri

Labitur aeterni ſpecuis ſub pumice opaco
Ciues peruolgatis alumna animantia terrae,
Inde loci ad ventoſum hominum ſeclum leue, hians ſpes
Pergitis, carbaſeis obſtantes lumina velis
Fatali in campo, vt bigas leuis aurigatur,
Gloria iuſtitiae ad metas ſpeique et curarum
Et legem Caſci, magni, laudabilis regni,
Tantum Morta eſt vitaï prima, haud alis vllus
Diuum, qui pedibus pulſant coenacula coeli
Et Iouis Cortumio [17] eſt, etenim quae cuncta manent nos
Tantum Morta, Iouisque aeterni Daedala mens ſcit,
Nocturnae, mitiſſima pectora, numina amica,
Atropeque et Lacheſi, et Clotona o patrimae adeſſe
Aëriae inuiſae tetricae irrequietae Diuae,
Omnia item mortalibus quae datis omnia, fertis.
O mea, Mortae, audite lubenter liba precesque,
Nubila tergentes mordacibus pectora curis.

59. *Gratiarum ſeu Venuſtarum ſuffimen. Sturacem.*

Adſitis celebres illuſtres Gratiae honorae
Progenies Iouis alma, Paludaeque Egerjaï,
Maieſta et Flora, et vitula auguſtiſſima Virgo
Laetitiae matres lepidae purae vitulantes
Volturnae ſemper virideis, mortalibus gratae,
Votitae puerae, Vortumnae, Coeſiae amoenae
Aſſiduae ventate volentes fauſta Camillis.

60. *Diuae Nemeſis Graecanicae* [24] *carmen, (Latine) Vorticordia.*

Te voco, te Nemeſis Victrix Dea, magna Camilla
Omnituens, hominum ſcrutans mortalia corda.

Aeterna et veneranda, colens ſola aurea iura,
Quae varios mutas humani pectoris fluctus,
Quam agnoſcunt iuſte haerentes compagibus omnes:
Nam noſti interiora animorum, haud te lateat mens
Detrectans rationis iugum cuppedine iniqua.
Cuncta tueris, cuncta audis, cuncta admoderaris,
In te ſtant mortalia iura, potiſſima Dia
Adſis praeſtitibus puri ſacri auxiliatrix,
Da placidas rationis opes, cohibens inimica,
Conſilia inſidiantia, iniqua, ſuperba, nefaſta.

61. *Diuae Iuſtitiae ſuffimen, Tus.*

Iuſtitiae obteſtor pulcrae omnituentis ocellum,
Ad Ioui' Dictatori' ſedet quae illuſtre tribunal,
Coelitus endotuens mores mortalium homonum,
Atque vltrix plectens humana nefantia facta,
Ex aequo veri coniungens disparile omne.
Nam quaecunque viris ſententia peſſima ſuaſit,
Conſiliis diris infanda volentibus quaeque
Sola iugum imponens iniuſtis iura miniſtris,
Iniuſtorum hoſtis, Sanatum mitis amica,
Verum adſis ſemper fauſto Dea numine iuſta,
Vitaï vt veniat finis, quam Morta profata eſt.

62. *Diuae Aequitatis ſuffimen, Tus.*

O bona cura hominum locuples iuſtiſſima virgo,
Semper amans homines aequalia iura colentes,
O Veneranda, beata Dia, o Iuritis (18) honora
Puris iudiciis diſpenſans optima iura,
Nec mentem labefacta, etenim cunctos labefactas
Qui tua non ſubiere boni iuga, ſed magis ipſa
Indomiti horrifico declinant vbere flagri,
Concors omnibus aequa, venuſta, dicacula, amica,

Munia pacis amans, certae cupidiſſima vitae
Nam plus deteriusque odiſti, et diligis aequum,
In te habet virtus, in te ſapientia finem,
Adſis Dia hominum frangens audacia facta,
Vt ſemper iuſtam aequa ferant veſtigia vitam
Omnium, qui terrae veſcuntur munere opimo,
Atque animantum alium quaeque educat omniparenti
Alma ſinu tellus, et quae maris aequoreus Dis.

63. *Legis carmen.*

Coeligenum atque hominum genium te Diua voco Lex
Coeleſtem aſtrificem, rerum commune ſigillum,
Terrai aequorei ſalis, naturaeque ſtatumen.
Concors et conſtans ſeruans bene legibus aptum,
Quis tu is componens coeli immortalia iura
Et quatis ſubleſtam inuidiam vortiginis ritu,
Qui bona das vitae mortalibus munia obire.
Sola etenim moderare animantum cuncta guberna,
Conſiliis cernens obſeruantiſſima rectis
Caſca experta comes, iuſtis innoxia ſemper
Iniuſtosque labefaciens ingentibus noxis.
Sed veneranda opulentifer omnium amoena voluptas,
Fac tu nos memores aſpirans nomen amicum.

64. *Mauortis ſuffimen, Tus.*

Magnanime, impauide, inuicte atque aſperrime Mauors,
Indomite, armipotens, parricida, impetimure,
Marſpiter, o crepericrepe, tabo et ſanguine ſtillans,
Sanguinis humani ſitiens bellicrepe, torue

Enſibus atque inamoena colens certamina runis,
Siſte duellum, et cordolios requieſce tumultus,
Inque Venuſtatis diuae, et Brumi otia dia,
Et munus Cereale duelli confer amorem,
Semper pacem optans, victum et recope vigentem.

65. *Volcani ſuffimen, Libanomanna.*

Volcane omnipotens, fortiſſime, flammaque perpes
Ignitis florens auris, Lucetius dius,
Lucerius, Viriate, Nero, aeterne artipotensque
Ferrifaber, purumque elementum, portio mundi,
Omniuore, omnidomans, ſuperans omnia, omnia luſtrans,
Sol et Luna couum, ſtellae fons purimus ignis,
Membra haec Volcani mortalibus ignea lucent
Omnis inducolis gentesque vrbesque domosque,
Artubus inſinuans mortalibus, alme, beate,
Sis felix atque haec noſtra ad libamina cede,
Vt placidus venias operum bonus auxiliator
Atque implacatae extinxis incendia flammae,
Fomitis in nobis ſeruans genitabile lumen.

66. *Aeſculapii ſuffimen, Manna.*

Cunctorum Aeſclapi Iuturne ſalutifer, alme
Morborum omnigenum mulcens contagia iniqua,
Mulciber excellens, ades huc comitatus ſalute
Mortiferae cohibens incendia peſtilitatis,
Veſticipes, Verrunce, rei largitor opimae
Februi(7) Apollineris viridans et honora propago,
Morbi perduellis coniuxque ſalutis amoenae,
Huc o ſoſpes ades aeui dans proſpera fata.

67. *Diuae Saluti Meditrinae suffimen, Manna.*

O foecunda salus et amabilis omnibus regnans,
Huc adsis Meditrina opulentifer, omniparensque.
Pestilitas ex te omnis abit mortalibus aegris,
Cuncta lepore tuo viridant vitulantia tecta
Daedalaque ars; te Mundus cupit perculsus tua vi,
Tantum odit te dis vitaï pessima finis
O cupiunda, veges solamen amabile rerum,
Te sine nulla seni vsurpanda in fine senectae
Gratia; sola omnes captas, sola omnibus regnas,
Sed tu blanda tuis praesto adsis diua Camillis
Auertens pestes morborumque agmina amara.

68. *Manarum* [22] *Dirarum suffimen, Aromata.*

Vos calo vociferae Diuae, horrendae fatuantes
Alectona et Tisiphona et veneranda Megaera,
Noctiuagae, induferae, summana silenta colentes,
Ad vada sanguinei Amsancti atque obnubila templa
Vndique ventantes humana piacula propter,
Vesanae atque petulcae, flagrorum agmine ouantes
Angitiae, vltrices, rigidaeque, atque hispidiuestes,
Terribiles, Orci gnatae, Vortumnifigurae;
Aëriae inuisae, leuiores praepete mente,
Nam neque vel citimi Solis Lunaeque labores,
Nec virtus sapientipotens, nec amoena venustas
Artificum, aetatis nitidae nec adulta iuuentas,
Inuitis vobis agitarint gaudia laeta.
Semper at in terris hominum mortalia secla
Iustitia regitis reddentes aurea iura,
Sed Diuae Mortae serpenticomae Volturnae,
Vos placatum animum meliori reddite menti.

69. *Manarum* [22] *Tenirarum* [2] *ſuffimen, Aromata.*

Conſentes Manae celebrabile numen habentes,
Huc caſtae induſero prognatae Diioue puſae,
Puſae Tartareae Iunonis alumna propages,
Humanae quae cenſet iniqua piacula gentis,
Vltrices ſcelerum, excubiis vigiles inhiantes,
Atricutes, ſcintillantes graue fulgur ocellis
Sacros carnificisque micantes luminis ignes,
Reginae aeternae, poſtuertae, terriculaeque,
Tortores ſtimulo fatorum iura tenentes,
Nocturnae puſae, voltuoſae, crinicolubres,
Vos veneror, vos mente pia aduentaſſere amicas.

70. *Diuae Larundae Moſtellariae ſuffimen, Aromata.*

Te veneror ſummana Lumuria virgo paluda,
Quam prope Auernales fluxus veneranda pariuit
Arcano commiſta Ioui Proſerpina amore,
Et qui concubuit Dis fraude, cupidinis aeſtu
Caluitus traxitque bimembrem matris colorem.
Quae genus humanum furiat larualibus vmbris
Omnifera ſpecie commutans horrida volta,
Nunc clara apparens, nunc fuſcans nocte figuram
Occurſu horrifero peruolgans noctis opaca,
Sed ſub te placo, Regina nigrantis Auerni,
Montiuagos ſtimulos protela ad extima terrae,
Flaminibus facii oſtentans placabile numen.

71. *Fortis Fortunae ſuffimen, Tus.*

Huc ſis Fors Fortuna ſacris regina voco te
Manſuetam, Triuiam, rei praediuitis ergo,
Et Deianam antiſtitam opaci ſanguine Conſi,
Progenitam, aeternumque inuicta laude cluentem,
Atque Libentinam, perbitentem omnibus cautam,

Daedala namque in te opulentia conſtat homonum,
Namque aliis copum das rerum pleraque abunde
Paupertatem aliis, irarum percita faſtu,
Verum o Diua domi te obſecro Fauoniam adeſſe
Gliſcentem re cope, rei praediuitis ergo.

72. *Genii ſuffimen, Tus.*

Magnanimum Genium calo praetorem venerandum
Manſuetumque Iouem, auctorem genitabilis aurae,
Diiouem vbique vagantem, et Vaeiouem imperitantem,
Qui largiris opes vt iniſti tecta cachinnans,
Et contra humanae exſtinguis qui commoda vitae,
Laetitiae, moeroris Patulcius, Cluſius idem es.
Quare Sange pater curarum ſemina pellens
Inſidiantia vitae in terra frugiferenti
Da precor aequanimo vitam concludere fine.

73. *Diuae Albuneae ſuffimen, Aromata.*

Albuneam elicio prognatam principe Cadmo
Magnam, quae Brumum ([23]) eſt obſtetricata nefrendem
Huc ades o quae ſalſa tenes et coerula templa
Fluctibus exſultans, nautarum ſoſpita Iuno,
Nam te reſpiciunt puppis per coeca pericla,
Vna laborantes ſolaris in aequore volgum,
Quis tu ſubueniens ades in diſcrimine ſoſpes.
Ergo ſalutaris praeſens vrgentibus adſis
Rebus, veliuolas obſeruans candida puppes,
Atque tuis largire Fauonia flabra miniſtris.

74. *Portumni ſuffimen, Manna.*

Qui ſuxiſti vna cum Brumo (23) lacte nouellum
Quique colis liquidos et ouantes turbine campos,
O Portumne, lubenter ad haec te liba vocamus
Fronte renidentem et ridenti lumine volti
Seruantemque tuos, terraque marique miniſtros.
Namque vagis ratibus ſub tempeſtate ſonora
Soſpes ades, et te cupidis mortalibus offers
Auertens ſaeuas iras per coerula ponti.

75. *Diuarum Camoenarum ſuffimen, Tus.*

Mammuriae (11) atque Iouis ſtreperi prognata propages,
Illuſtres celebresque Nouenſilesque (13) Camoenae,
Et quoiuis quemcunque fouetis amabile volgus
Artitas omnes virtutes progenerantes
Nutrices animi, directae mentis amuſſis,
Atque magiſtrae animi moderantes recta guberna,
Quaeque ſacris homines imbutos inſtituiſtis
Flora, Cluacina, et Vitula, et Caſmena virago,
Coeliaque, et Tripuda, et Carmenta (12) et diua Venuſtas,
Oſcina flexanima et mater maieſtaque princeps.
Ergo Deae huc age praeſtitibus ventate fauentes
Vobiscum decus omnipotens et adoream agentes.

76. *Diuae Mammuriae (11) ſuffimen, Tus.*

Mammuriam elicio Iouis omnipotentis maritam
Quaeque pias eſt dulciloquasque enixa Camoenas,
Peſtifera verſata caducae obliuia mentis
Continuans mentes animarum foedere ſacro
Reginae omniparae rationis amica, fouens vim
Peruigil, irrequies, memoranter cuncta miniſtrans,

Quorum quisque ſimul in pectore ruminat artem,
Nec quid praeteriens inſtigans lumina mentis,
Praeſtitibus memores mentes dat dia Moneta
Sacrati caſtus pellens obliuia ab illis.

77. *Diuae Matutae ſuffimen, Manna.*

Cede Dea aurigans candens mortalibus lumen,
Clara pudoricolor, mundo Matuta reſulgens,
Aurea magnanimi Titani nuntia Solis,
Horriferae quae itiner anfractaque noctis opaca
Diua tuo reuocas initu ſub viſcera terrae,
Dux operum vitae, mortalibus Dia miniſtra
Quaque hominum gaudent aegerrima ſecla, nec vllus
Quem fugiſſe tuos fas ſit polcerrima voltus.
Quando genis exterres otium amabile ſomni,
Tunc gaudete homines, ſerpentes cetera ſecla
Quadrupedum et volucrum et ſtabulantum in fluctibus ſalſis,
Namque omnem excultum donas mortalibus victum.
Sed tu dia antiſtibus ſacrum iubar auge.

78. *Diuae Iuritis ſuffimen, Tus.*

Coeligena huc Iuritis ([18]) ades patrima virago,
Muſtea ([14]) progenies telluris, Caeſia dia,
Vaticinas quae prima aperis mortalibus ſortes
Delporum Diis pro cortina oracula fatans
Puticulis vbi Puteolis regina cluebas,
Et Februo ([7]) fandi donaſti pectus habere
Auguſta ſpecioſa verendaque noctuuolga.
Prima etenim ritus hominum genus edocuiſti
Nocturnis ſacris Brumum fanatica ouando
Ex te enim caſtusque Deum cultusque verendi.

Huc adſis, huc Diua fauenti numine blanda
Ad diuina tui veneranda ſilentia ſacri.

79. *Aquilonis ſuffimen, Tus.*

Horriferis flabris contorquens aequora coeli
Huc Aquilo glacialis, relinquens ninguida Thracae,
Solue Coui ſubices nigrantes nubibus totis
Flamine diſcutiens praegnantes imbribus nubes,
Omnia ſuda ferens, tergens freta vitrea Coeli.

80. *Fauonii ſuffimen, Tus.*

Coeliuaga vndigena flabella, Fauoniae aurae,
O leuiſomne animae ſolamen mite laborum,
Vernae gramineae portuum cupidiſſima cura
Nauibus ſternentes itiner molle aëra blandum,
Obſecro vos placido ſpirantes flamine adeſte
Aëriae inuiſae, leuipennes, aëriformes.

81. *Auſtri ſuffimen, Tus.*

Praecipites aurae tranantes aëris caulas
Vndique pennipedes, vortigine praepete ouantes,
Cedite nimborum matres cum ingentibus nimbis.
Nam Iouis has vobis ſiniuit in aëre partes
Coelitus imbriparas nubes permittere ad ima.
Vos precor inferio hoc mactans libamine Diuae,
Terrae matri frugiparentes elicere imbres.

82. *Oceani ſuffimen, Aromata.*

Te veneror pater Oceane immortalis origo
Naturaeque Deum aeterne, et mortalium homonum,
Qui circunfluis anfracta ambarualia terrae,
Vnde genus fluuiorum, vnde et ſale marmore halio
Atque alid in terra ſcatebrarum ignobile volgus.
Te Februum luſtrale vocamus Coeligenarum,

Finis telluris, margo amplae fornicis mundi,
Huc placidus venias ſacrae gratiſſime turbae,

83. *Veſtae ſuffimen, Aromata.*

Incluta Veſta ſenis Saturni caſta propago
Quae nimis irrequietis habes meditullia flammae,
Hoſce tibi puros praeſtes ad ſacra miniſtros,
Florentes, dites, caſtosque et pectore puro.
Huc ades o Diuum conſtans fulmenta hominumque
Multipotens aeterna et amabilis, atque opiformis,
Ridens atque beata faue placidiſſima ſacris
Fauſta bona inſpirans et amoenae dona ſalutis.

84. *Somni ſuffimen, cum papauere.*

Somne pater diuum omnigenum vnicus atque hominum rex
Et quaecunque fouet tellus animantia ſaecla,
Omnibus vnus enim regnas atque omnibus adſtas,
Corporaque inſidiator inermi compede vincis,
Curarum domitor, requies praeblanda laborum,
Moerores omnes aegro de pectore tergens
Qui mortis curas abigis animasque reſeruas.
Nam vere mortis germanus es atque veterni.
Sed ſub te placo miti aduentare fauore
Seruantem placidi nos ſacrum ritum obeuntes.

85. *Somnii ſuffimen, Aromata.*

Obſecro te princeps celerem pernicibus alis
Nuncius incerti, verax Carmentus homonum,
Nam repens tacitus per amica ſilentia ſomni,
Inſinuansque animis hominum cis intima mentis,
Et ſcita ad ſomnos legas decreta deorum
Significans tacitis animabus futura,
Cum quis rite colens diuos in pectore puro,
Semper vt anticipans ſpem blandam mente ſagaci

Vitam hominum illecebris prolectes gaudia hiantum,
Vtque homines animum requiescant tristibus curis
Suppliciisque deos et sacro munere placent.
Namque piis semper stat dulcior excita finis
Tantum celauit venientia fata nefastos
Somnigena species, certissima nuntia damni,
Ne qua foret noxae venientis cognita finis.
Clinia sed te sancte precor promonstra Deorum,
Notificos semperque offendens pectora pura
Nunquam prodigiis acclarans omina iniqua.

86. *Mortis suffimen, Manna.*

Huc adsis quae hominum moliris cuncta guberna,
Tantum producens aeui, quantum eminus distas.
Namque tuo exstinguis corpus animamque sopore,
Quando perrumpis naturae viuida claustra,
Coeca hominum signans aeterno lumina somno,
Omnibus communis, aliis iniuria partim
Florentes stinguens aetates funere acerbo,
Omnia nam concreta in te sola absoluuntur,
Nam neque suppliciis, neque votis pectora frangis.
Quare o sancta veni longo post tempore vitae,
Quod te suppliciis et votis obtestamur
Vt felicem habeant homines claramque senectam.

IOS. IVSTI SCALIGERI
ANNOTATIONES
IN
INITIA ORPHEI,

QVARVM NVMERI SVNT VERSIBVS IPSIVS LATINIS INTERPOSITI.

Hic liber non proprie sunt ὕμνοι, sed τελεταί, nam in Hymnis natalia, gesta et eiusmodi narrantur: hic vero tantum inuocationes Deorum, quibus vtebantur in mysteriis, qui sacris cuiuspiam Dei initiarentur; sunt etiam ad depellenda adiecti. Quae omnia tamen fiunt cognominibus mysticis. Sed Graeci in hoc prorsus sunt. Latine quidem *Initia* inscribi potest, vt respondeat Graeco verbo τελεταί; sed quia totum cognominibus Deorum constat, melius inscribitur *Indigitamenta.* Veteres, enim Latini, quos Graeci vocant ὕμνους, ipsi nominant *Assamenta,* quae scilicet separatim in aliquem Deum canuntur, in quibus gesta et virtutes eius Dei celebrarunt, vt alibi fusius diximus. At *indigitamenta* vocarunt, in quibus Deorum cognomina varia essent. Eorum Graeci duo genera fecerunt: nam κλητοὺς ὕμνους vocarunt auxiliarium et fauentium Deorum, ἀποτροπαίους autem nocentium, quae vocat Virgilius *laeua numina,* quorum primum ex vetere lingua Latina *Calatorium carmen;* alterum *auerruncale* vocare possumus. Quare, vt dixi, quia omnia Latine reddere volumus, tametsi titulus Graecae inscriptioni ὕμνοι non respondet, tamen *indigitamenta* inscripsimus; dictum autem *indigitare* pro indicitare, hoc est, vocare. Nam *citatam plebem* dicebant, quae illicitum vocata esset. Sic apud Varronem de lingua Latina, *quod incitatum antiquum oppidum exigebant.* legendum potius, *inducita-*

tum: quod eſt non Varronis, ſed cuiusdam veteris poetae ἀκροτίλτοτον. Et *citare* notum quid ſit in forenſibus et iudicialibus cauſſis, et *citatum inſtrumentum* nuncupatum. Ergo *indicitare*, quod erat *incitare*, et *indigitare* idem, vt *ſubicitare et ſubagitare* in Caſina Plauti: vt *inicere* in Varrone pro inigere. Tanta eſt cognatio inter C et G. ſic *ingens* ex *incens*, quod ſcilicet conſeri non poteſt nec aeſtimari. Sic apud Varronem citante Nonio, *quia ad amuſſim diu gens non erat.* Lege *Duigens.* quod eſt *Duicenſus* apud Feſtum, vt vetus Gloſſarium Sancti Germani.

(2) *Tenirae* ſunt Deae, quas Feſtus ait a *Tenuira* ita vocatas. Ita Furias nominauimus. Sed veteres puto dixiſſe *Teſniras* vt *Ceſnas*, et *Peſnas* et pleraque eiusmodi. Itaque *Teſnirae* erunt τεφάνειραι, quae homines puniunt.

(3) *Telamo* ſeu *Tellumo* idem eſt. Quos Graeci ἄτλαντας παρὰ τὸ τλῆναι vocarunt, eos Latini *Telamones*. Sed vt τελαμὼν Graecum eſt idem ipſum παρὰ τὸ τλᾷν: et *Tellamo* apud Varronem citante Auguſtino, quamuis ex Tellure deductum quaſi χθόνιος θεός, tamen et ipſe eandem originem habet: Nam et *Tellus* ipſa ſiue *Tellumo* παρὰ τὸ τλᾷν, vel vt vetuſtiſſimi Graeci τελάω, vnde *tello* Latinorum, quod poſteris dictum *tollo* E in O. vt *Elera, olera: hemonem, homonem*, etc. et geminata conſonante nam veteres non geminabant conſonantes; quin et ipſum Graecorum antiquum τελάω peregrinum eſt; eſt enim vt infinita alia ex Syriaca Lingua: nam in ea *Tal* eſt τλᾷν; pro ἔρα Syriaco *era*, Arabes et Hebraei *Erd*, quo nomine omnes pene ita vocant.

(4) *Ambarualis Neptunus* quod ambiat arua.

(5) *Empanda* pro Cerere Varro apud Auguſtinum et Feſtus.

(6) *Dis* ex Graeco δεὺς pro ζεύς. vnde patrius caſus διός. Vnde *Diionis* apud Varron. poſtea D periit, vt *Dianus, Ianus*, vnde Diana manſit παρὰ τὸ δῖον. Nos in *Ioue* vt etiam in multis aliis communem opinionem ſecuti ſumus a *Iuuando*.

(7) *Februus* eſt a Graeco φοιβάζειν, φοίβερος. Ita igitur Phoebum vertimus.

(8) *Nerienes*, Mauortis cognomen, Sabinum vocabulum παρὰ τὸ νεῦρα, aliquando videtur ſignificare Deam comitem Martis. Itaque putamus nihil eſſe, quam νηρεΐδα vel νερείνη Nerieno Galathea.

(9) *Parunda*. Varro apud Auguſtinum, Graeci εἰλήθυίαν vocant παρὰ τὴν ἔλευσιν, quod facile accedat iuuantibus puerpe-

ris, vel quod facile viam det partui, hoc ad verbum esset Latine *Venilia*, quae est a veniendo, vt ait Varro. sed alia est Dea: nos non respicimus potestates eorum numinum, sed nomina tantum. Inuocabant et *Nummeriam Deam*, vt ait Varro de liberis educandis, quod *numere* pro *ταχέως*, itaque *τὴν ὠκύτοκον* *Nummeriam* vertimus.

(10) *Virae* sunt nymphae vt alibi ex Festo diximus, quasi *χλωρίδες*. Querquetulae *δρυάδες*.

(11) *Mammuria* est *μνημοσύνη*. Mammurius Veturius, seu Mammuria Veturia vide Varronem.

(12) *Carmentus* est vetus Menuria, vt vult Varro.

(13) *Nouensiles Camoenae*. Dii Nouensiles, vel, Nouensides, sunt nouem dii vna sedentes: a quo nomen habent apud Sabinos. Quinam sint illi, vide diuersas opiniones, quas ex veteribus scriptoribus adducit eruditissimus auctor Arnobius. Novensiles Camoenae nihil aliud sunt quam *ἐννέα μοῦσαι*.

(14) *Mustea Venus*. Vide Varronem.

(15) *Lucumones* apud Festum videntur esse Genii infestantes loca, ad quae veniunt, quod proprium est Larium. Sed alibi diximus Lucumones nihil aliud esse quam *τυχάνας*.

(16) *Grundulii* et *Grundules* Larium cognomentum omnibus impositum: vide Cassii Hemionis locum apud Diomedem.

(17) *Cortumio* est visus intimus. Cortumio Iuris dicimus *ὀφθαλμός*.

(18) Iuritis ἡ θέμις. Gellius, quamquam apud Gellium legi poterat *Quiritis*; id est, λογχᾶτις θεά. Lycophroni.

(19) *Fasta Dea*. Θέμις, Fas θέμις. Nam Fasti duae quibus θέμις fieri.

(20) *Mulciberi*. Ita *μειλιχίως θεὸς* vertimus. Nam mulciber a mulcendo, sed id cognomen praecipue Vulcano attributum, quia igni..... sic quod igni domitum est Homerus vocat *μειλισσόμενον*; et alibi dicit *πυρὶ μαλασσέμεν*.

(21) *Moneta* est *πρόνοια* a monendo dicta.

(22) *Manii* Genii *ἀγαθοὶ δαίμονες*, *Inui* *κακοί*, nam Inuus ὁ ἐφιάλτης Seruio.

(23) *Brumus* est βρόμιος, et Brumalia eius festa, et bruma αἱ χειμεριναὶ τροπαὶ, quia circiter id temporis incidebant Bacchanalia.

(24) *Graeca Nemesis.* Graecam vocamus, quia non habet nomen Latinum, vt ait Plinius, tamen nihil aliud est Nemesis quam Vorticordia. Sed et Venus Vorticordia celebratur Romanis.

(25) *Moesius* et Maius idem, id est, ὁ μείζων ὁ παλαιός. Vide coniectanea nostra in Varronem.

(26) *Paluda* est ἑλκεσίπεπλος.

Corpore Tartarino prognata Paluda virago:

Sed in Probo legitur *palude:* vt intelligatur et Mineruà nata ex Palude.

IO. MATTHI. GESNERVS
DE
PHOENICVM NAVIGATIONIBVS
EXTRA
COLVMNAS HERCVLIS.

Digitized by Google

IO. MATTH. GESNERI
DE
PHOENICVM EXTRA COLVMNAS HERCVLIS NAVIGATIONIBVS.

PRAELECTIO I

HABITA V. DEC. CIƆIƆCCLV.*

Cum de electro apud vos commentarer, Sodales, meministis, in illam me disputationem incidere, qui factum sit, vt res notae Homero Herodotoque, electrum et κασσίτερον, s. stannum, earumque patriae, posteriori se aetate velut subducerent, et in obliuionem venirent? eiusque rei caussam coniectam esse in calamitatem Phoenicum, nominatim Sidoniorum, qui soli extra Herculis columnas dextro flexu nauigare ausi, non tantum ad Cassiteridas insulas Britannorum, sed ad Aesthiorum quoque Glessariam s. Electrida peruenerint: atque vt soli illud vectigal, reditum illum, haberent, diligenter, etiam monstrosis forte mendaciis, itineris rationem texerint. Quare non mirum fuisse, quod cum interitu illius reipublicae, etiam nauigationis istius memoria interciderit, ignota manserit mercium patria; donec nouum suum velut saeculum, nouam sortem s. μοῖραν vtraque res nacta, ex suo ἅδῃ denuo emersit. Ab illo inde tempore AA.

*) Vid. Comment. Soc. Scientt. Getting. To. III p. 67 sqq.

ſaepius quam alias et ſtudioſius tum de ſide Herodoti, quando illa ab iunioribus deſtituitur, tum praeſertim de nauigationibus Phoenicum, Argonautarumque extra columnas Herculis et cogitaui et quaeſiui: praeter cetera illud, *An ſimpliciter fabuloſum ſit, e Ponto Euxino vel Maeotide palude adeo perueniſſe Argonautas in Oceanum Germanicum? circumnauigatam a Phoenicibus Africam?* Quid maxime mihi probabile videatur, ſine ambage vlteriori declarabo. Neque vereor, vt apud vos AA. aut ſi alii iſta cognoſcent viri eruditi, fraudi mihi ſit haec diſputatio, obiiciaturque illud, quod in euagantem nimis libere commentationem dicitur (Ariſtid. Aegypt. T. 2 p. 354 pr.) Ἔξω ϛηλῶν καὶ Γαδείρων ὁ νᾶς. Hic neque vobis iniucundum, ſpero, fuerit, extra columnas dextrorſum pariter et ſiniſtrorſum mecum euagari.

§. 1.

Antiquiſſimi ſcriptores ambiri terram omnem Oceano tradidere.

Iam primum illud ſatis conſtat inter eos, qui antiquos ſcriptores paullo norunt familiarius, eſſe illam communem his, qui rerum originibus fuere propiores, ſententiam, vt dicant, terras omnes ambiri Oceano. Tractauit hunc locum Bochartus (Canaan 1, 36 p. 707) quo minus opus eſt, nos ei hic immorari. Vnum modo alterumque ab illo praetermiſſum iuuat adiicere, vt illud, quod Strabo, demonſtraturus in ipſo operis ingreſſu ἀρχηγέτην εἶναι τῆς γεωγραφικῆς ἐμπειρίας, ducem et auctorem primum eſſe Geographicae peritiae, Homerum, pluribus poetae locis conficit, dictam ipſi fuiſſe tellurem, vti reuera ſit, Oceano circumfluam (ὠκεανῷ περίκλυϛον, ὥϛπερ ἐϛίν). In Orphicis Hymnis, quorum certe materia priſcam illam et primam, de qua nobis conſtet, aetatem refert, (10, 15) vocatur Ὠκεανός τε πέριξ ἐν ὕδασι γαῖαν ἑλίσσων, quod pulcre Scaliger fecit *Et terram Ocea-*

nus luſtrans anfractibu' ſalſis. Porro Oceanus (82, 3) celebratur, Ὃς περικυμαίνει γαίης περιτέρμονα κύκλον, qui fluctibus circum circa agitat orbem ſuum terrae finitorem. Sic enim paullo diſertius explices hunc verſum, quam factum eſt Scaligeri carmine, *Qui circumfluis anfracta ambarualia terrae.* Iſtam poetarum doctrinam fictam ſimpliciter eſſe, nec fundamentum habere et quaſi ſolum in ipſa rerum naturae, qua tum nota erat, hiſtoria, vix poteſt in mentem venire, niſi ei, qui parum illos primos Graecorum doctores, parum hiſtoriam antiquiſſimam nouerit. Et Pomponius Mela non ſine cauſa (3, 5 ſin.) Phyſicos et Homerum iungit, *qui vniuerſum orbem mari circumfuſum eſſe* dixerint. Quid apertius loco Ariſtotelis, vel quisquis auctor eſt libri de mundo (c. 3), vbi dicit, vulgus diſtribuiſſe orbem noſtrum in continentes et inſulas, cum ignoret totam habitabilem vnam eſſe inſulam, ὅτι καὶ ἡ σύμπασα μία νῆσός ἐςι, ὥςτε τῆς Ἀτλαντικῆς καλεμένης θαλάσσης περιῤῥεομένη. Cum de Africae extremis praeſertim quaeratur, ponamus hic ſtatim Herodoti locum, quo deinde etiam vtemur (4, 42) Λιβύη μὲν, inquit, δηλοῖ ἑωϋτὴν ἐῦσα περίῤῥυτος, πλὴν ὅσον αὐτῆς πρὸς τὴν Ἀσίαν οὐρίζει, indicat Africa et manifeſto de ſe declarat, ſe eſſe circumfluam, praeterquam qua parte Aſiae contermina eſt. Loquitur vt de re, quae ſenſu ipſo et experientia adeo cognita ſit, cognoſci ab vnoquoque poſſit. Quantum ſit huic dicto patris hiſtoriarum tribuendum, vt pateat, videamus, AA. quomodo de ſimili re, ſed de qua minus ipſi conſtabat, paullo poſt loquatur (c. 45). Ἡ δὲ Εὐρώπη πρὸς ἐδαμῶν φανερή ἐςὶ γινωσκομένη, ὄτε τὰ πρὸς ἥλιον ἀνατέλλοντα, ὄτε τὰ πρὸς βορέην, εἰ περίῤῥυτός ἐςι. Negat a quoquam manifeſto exploratum eſſe, vtrum Europa vel ad orientem vel ad ſeptentriones circumflua ſit. Quanta ſit Herodoti modeſtia, quam circumſpecta fides, apparebit, ſi quis animaduertat, quam contra aſſeuerate poſteri de re non magis comperta, ſed ſibi forte minus quam pri-

ſcis illis cognita, pronunciauerint. Ariſtides, vt eum adpellemus, qui poſt peragratum victoriis Graecis et Romanis orbem terrarum, Antoninorum aeuo ſcripſit, dum quatuor illos ſinus commemorat, quibus Oceanus in medias terras irrumpere tum adhuc putabatur, de Caſpio ſ. Hyrcano mari non aliter, quam de mediterraneo mari, Arabicoque et Perſico ſinibus loquitur (Aegypt. T. 2 p. 354 Iebb.) Nempe Strabonis fiducia, qui non minus aſſeuerate ea de re narrat (l. 2 p. 83, 25). Redimus ad Herodotum. Simili ille modeſtia de eadem re, de extremis Europae ad ſeptentriones et ad orientem ſolem, vnde tamen ſtannum et electrum venire nouerat, loquitur (3, 115) Οὔτε δὲ ἐδενὸς αὐτόπτεω γενομένε ἐ δύναμαι ἀκῦσαι, τῦτο μελετῶν, ὅκως θάλασσά ἐςι τὰ ἐπέκεινα Εὐρώπης. ἐξ ἐσχάτης δ' ὦν ὁ κασσίτερος ἡμῖν φοιτᾷ, καὶ τὸ ἤλεκτρον. Negat ex oculato teſte ſe, licet hoc agentem, audire poſſe, quomodo mare ſit vltra Europam, ex qua vltima et ſtannum nobis veniat et electrum. Haec, niſi egregie fallor, indicant, quae aſſeuerate adeo de Africa extrema dicit, ea certa fide illum habuiſſe cognita, non tantum ex illa generali poetarum opinione collecta. Ipſe Strabo, cuius tempore, vt videbimus, pene interciderat circumnauigatae Africae memoria, tamen (lib. 2 p. 89, 22) Indiae terminos aſſignat τήν τε ἑῴαν θάλατταν, τήν τε νοτίαν, τῆς Ἀτλαντικῆς, mare eoum ſ. orientale, et auſtrale, partem maris Atlantici. Nempe ellipticam puto dictionem Strabonis, ita ſupplendam, τήν τε νοτίαν (θάλατταν, μέρος ἔσαν) τῆς Ἀτλαντικῆς. Ne miremur, Atlantici maris partem vocari illud mare, quod Indiam terminat, cogitemus contra, Pindarum (Pyth. 4, 447) Argonautas etiam in Rubro mari fuiſſe dicere. Nempe aeque late patebant haec nomina: vtroque interdum ſignabant totum Oceanum a meridie et ab occidente complexum terras. Itaque ſynonyma, vt ſolet, iungit Pindarus, ἔν τ' ὠκεανῦ πελάγεσσι, πόντῳ δ' ἐρυθρῷ. Si Atlantici maris pars eſt illud, quod meridionalia

Indiae litora alluit, peninſulam eſſe Africam oportet. De continentia enim altera ad orientem ſola hic ſermonem eſſe ne putemus, illud τήν τε geminatum prohibet. Hoc ergo primum eſto, notum fuit antiquiſſimis, ambiri totum illud, quod terrarum orbem vocamus, Oceano. Sapienter Strabo (lib. 1 p. 4, 11) contra fictos et mendaces quorundam Periplos diſputans, negat eos, qui a tentata illa Africae circumnavigatione re infecta redierint, a continente quodam ſibi obiecto repulſos; ſed ob deſerti litoris inopiam curſum, transmittente licet illos mari, relegiſſe. Οὔτε γὰρ περιπλεῖν ἐπιχειρήσαντες, εἶτα ἀναςρέψαντες, ἐχ ὑπὸ ἠπείρε τινὸς ἀντιπιπτέσης; τὸν ἐπέκεινα πλῦν, ἀνακρεσθῆναι Φασὶν, ἀλλὰ ὑπὸ ἀπορίας καὶ ἐρημίας ἐδὲν ἧττον τῆς θαλάττης ἐχέσης τὸν πόρον. Diſertiora etiam deinde dabimus.

§. 2.

Primi, de quibus conſtat, inter primos quidem navigarunt Phoenices: ſoli forte, quamdiu floruerunt, extra columnas Herculis, idque primo dextrorſum, vt dextra haberent litora Hiſpaniae.

De Phoenicibus ita Herodotus, Diodorus Siculus, ceteri, narrant, vt illos metallorum, mercaturae, nauium, coloniarum in inſulas et remota litora deductarum, tum literarum ac rationum auctores monſtratoresque faciant [1]). Hoc cum dubitet, quod ſciam, nemo hodie, poſt Bocharti vaſtae eruditionis copias huic rei impenſas, teſtimoniis probari, nihil attinet: cum ille enumeratione coloniarum inſtituta rem in clara luce collocauerit. Quod autem diſputat vir ſum-

1) Non aduerſatur his locus Strabonis (l. 1 p. 33, 12) vbi Bacchum, Herculem, Theſea, Perithoum, Dioſcuros, magnis terra marique ſuſceptis expeditionibus locum fabulis feciſſe ait, Minoisque θαλαττοκρατίαν eodem refert: cum Cadmus Bacchi auus e Phoenice venerit in Graeciam etc.

mus contra Herodoteam in ipſo operis principio narrationem, quam ille Perſarum ſide proponit, Phoenicum maiores a mari inde Rubro veniſſe ad mediterraneum mare, vt quae narrationi Moſaicae repugnet, quae αὐτόχθονας Palaeſtinae faciat: illa forte pugna componi poteſt. Vere dixit Moſes, quae de Canaane et poſteris illius commemorauit. Forte ab his etiam Iſraeliticae migrationis tempore coloni ad meridionalia Aſiae litora venerint. Sed haec nihil impediunt, quo minus nauigationis illi auctores Phoenices, illi Sidonis conditores, a Rubro mari venerint. Plane vt Moſi credimus, primos colonos ex Aſia accepiſſe Graeciam; neque tamen fidem negamus Graecis ſcriptoribus, qui propriae Graeciae h. e. Europaeae colonos eſſe Graecos in Aſia, vno ore teſtantur. Quid ſi non nugacem auctorem ſecutus Stephanus Byzantinus, de Azoto ſcripſit, ταύτην ἔκτισεν εἷς τῶν ἐπανελθόντων ἀπ' ἐρυθρᾶς θαλάσσης Φυγάδων; Ἐπανελθεῖν quidem proprie dicuntur, qui redeunt in locum, vnde venerant. Orientalem fuiſſe hominem, illa etymologia indicat, qua nomen vrbis ab Ἄζα deducit, ἄζαν autem עז, capram interpretatur. Schol. min. ad Οδ. Δ, 81 Sidonios, quos poeta medio loco inter Aethiopas et Erambos memorat, interpretantur, τοὺς παρὰ τῇ ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ, ὅθεν μετῴκισαν οἱ Φοίνικες. Haec forte ex eodem fonte ſunt, vnde apud Heſychium eſt Σιδόνιοι Φοίνικες καὶ οἱ τὴν ἐρυθρὰν οἰκοῦντες θάλασσαν. Sequitur in laudatis ſcholiis, Ἐρεμβοὺς, τοὺς τρωγλοδύτας — οἱ δὲ τοὺς Ἰνδοὺς κ. τ. λ. De Sidoniis ad mare rubrum h. e. Indicum vid. Reland. Diſſ. de mari Rubro p. 100. Phoenices nomine ſuo ſe fatentur eſſe πυῤῥοὺς, ruſos, ruſſeos: rubri maris accolas, ab Eſauo, Edomo, Rufo illo dictos, licet Bocharto diſpliceat, probabile eſt, nec poenitet hoc fateri, cum videam ſic arbitrari etiam Fourmontium (Reflexions critiques 2, 5 p. 139) non poenitendum remotiſſimae antiquitatis arbitrum, et Newtonum Chronol. ad A. 1048 p. 12 coll. A. 1045 p. 13. Quid ſi ipſum Sidonis vel Sindo-

nis nomen patriam illorum notat *Sind*, quod nomen esse, quo fluuium suum, Indum, hodie vocant Indi, credendum est Relando p. 78. *Σίνδοι* Hesychio *ἔθνος Ἰνδικόν*. Quod litera *n* excidit, non mirantur, qui *Sindonem* Graecorum et Latinorum, cum סדין conuenire, et ad *Indos* forte et ipsam referendam esse, cogitant. Cum Iacobus testamentum illud suum Propheticum faceret, iam nobilem nauigationibus fuisse Europaeam Sidonem, constat ex Gen. 49, 13. Nec impedit, aut conuellit illam coniecturam diuersitas primae literae. Norunt, qui ista tractant, quam facilis sit sibilantium permutatio, et orientis non aliam literam Graecos quam Σ frequentius permutare. Caeterum Tyriorum et Sidoniorum originem a Phoenicibus longe a mediterraneo mari remotis arcessit etiam Iustinus ex Trogo (18, 3) *Tyriorum gens condita a Phoenicibus fuit, qui terrae motu vexati relicto patriae solo Assyrium stagnum primo* (lacum Tiberiadis?) *mox mari proximum litus incoluerunt, condita ibi vrbe, quam a piscium vbertate Sidona appellarunt. Post multos deinde annos — Tyron — condiderunt.* Fidem itaque habeo non Herodoto modo, (in ipso exordio historiarum) sed et doctis Persarum viris, qui Herodoto percunctanti dixerunt, Phoenices a Rubro inde mari ad hoc Graecorum et mediterraneum mare delatos, regionem, quam prodente Herodoto tenebant, habitationibus occupasse, statimque longis nauigationibus dare coepisse operam, cum Assyriorum Aegyptiorumque merces ad alias regiones transferrent. Fidei causa ponamus Graeca, *Περσέων οἱ λόγιοι Φοίνικάς φασι — ἀπὸ τῆς Ἐρυθρῆς καλεομένης θαλάσσης ἀπικομένους ἐπὶ τήνδε τὴν θάλασσαν, καὶ οἰκήσαντας τοῦτον τὸν χῶρον, τὸν καὶ νῦν οἰκέουσιν, αὐτίκα ναυτιλίῃσι μακρῇσιν ἐπιθέσθαι, ἀπαγινέοντας δὲ φορτία Αἰγύπτιά τε καὶ Ἀσσύρια, τῇ ἄλλῃ χώρᾳ ἐσαπικνέεσθαι.* Antiquos quidem Phoenicas mari rubro nauigasse, adiunctis etiam Salomonis ciuibus, tanto facilius libris

noſtris credere par eſt: et illud ſimul cogitare, quod, cum nec ante ignotum eſſet, plane peculiari diſſertatione (inter Miſcellaneas ſecunda) probatum dedit Hadr. Relandus, Rubri ſ. Erythraei maris appellationem non eſſe ad Sinus Arabici anguſtias adſtringendam; ſed adeo illam late patere, vt vniuerſum Meridionalem oceanum (quin Atlanticum adeo) complectatur. Tanta profecto vis eſt coloniarum Phoenicia-rum, vt eas omnes ex illa Palaeſtinae lacinia, quae peculiariter Phoenice vocatur, egreſſas, certe colonos omnes ibi natos alitosque eſſe pene vltra fidem ſit. Nec ſcio, an ſoli circa Tyrum et Sidonem Phoenices intelligendi ſint, cum Perſarum regis copias nauales Phoenicibus vel conſtitiſſe ſolis, vel certe eos maximum in his momentum habuiſſe, narret Herodotus (3, 19). His enim bellum gerere contra ſuos colonos Carthaginienſes recuſantibus, οἱ λοιποὶ οὐκ ἀξιόμαχοι ἐγίνοντο, reliqui Cambyſis ſocii nauales non digni erant, quibus bellum tale committeretur. Addit cauſam, Καὶ πᾶς ἐκ Φοινίκων ἤρτητο ςρατός. Hoc non ſignificat, quod eſt in Gronouiana interpretatione, *ex illis nauticus omnis conſtabat exercitus*, verum, *ex illis pendebat omnis exercitus.* Adiuncta demum Phoenicia claſſe, ſatis firmus cenſeri poterat exercitus Cambyſae, quem huius claſſis opera traiecturus erat ſcilicet. Cum ergo ſumma naualis rei penes illos eſſet, auſi ſunt egredi maris interni ad Occidentem terminos, et vltra columnas illas Herculis enauigare, et vrbes condere, quod Strabo (l. 1 p. 33 med.) paullo poſt Troicas res factum memorat. Ponamus et hic verba, Θρύλληται, (ſ. τεθρύλληται) ἡ Φοινίκων ναυτιλία, οἳ καὶ τὰ ἔξω τῶν Ἡρακλείων ςηλῶν ἐπῆλθον, καὶ πόλεις ἔκτισαν κἀκεῖ, καὶ περὶ τὰ μέσα τῆς Λιβύης παραλίας, μικρὸν τῶν Τρωϊκῶν ὕςερον. Illam porro extra columnas nauigationem licet in duas partes diſtinguere, eam, quae anfractu dextro in Septentrionem tendens, et alteram, quae ſiniſtrorſum Africae oras perſequebatur. Ac de hac quidem deinde. Phoenicum

expeditiones et collocatas in litore Hiſpaniae colonias alſeuerate memorat Strabo (3 p. 103 ſeq.) et perſecutus eſt, ne alios commemoremus, poſt Bernardum Aldretum (in opere eruditiſſimo *Varias Antiguedades de Eſpanna, Africa y otras provincias* Antu. 1614. 4) ſummus Bochartus, qui alteram Geographiae S. partem, Canaanis nomine appellatam impendit Phoenicibus; priorem autem illius librum illorum coloniis, et nuper Floreſius in Hiſpania ſacra *(Eſpanna ſagrada)* quo minus nos hic in ea re immorari opus eſt. Sed vltra progreſſos ad extrema Hiſpaniae, flexoque ad orientem curſu ſtannum petiiſſe ex Britannorum inſulis, electrum autem ſ. ſuccinum a Boruſſiae hodiernae litoribus, in noſtra de electro veterum commentatione (§. 8) ſatis, puto, probabili ratione (inuictas enim demonſtrationes nemo, puto, in tali re quaerit) oſtenſum eſt.

§. 3.

Argonautarum reditus in Orphico carmine hinc explicatur.

Iam iuuat eandem rem ex reditu Argonautarum, vt ille in Orphico carmine deſcriptus eſt, confirmare, eademque illius carminis auctorem, quisquis eſt, in iſto reditu non ſimpliciter ac monſtroſe mendacem fuiſſe; ſed quae fieri per rerum, qua tum cognitae erant, naturam potuerint, ſiue ex traditione antiqua facta ſint, venuſto carmine et multum probabilitatis habente, admixtis tamen fabulis ſ. mythis, expoſuiſſe. Statim in rem praeſentem veniamus, h. e. ipſum carmen conſideremus, quatenus reditum Argonautarum ex Ponto poſt Maeotidem quoque paludem luſtratam deſcribit. Primum vero hoc obſeruemus, Phoenicum etiam partes in hac fabula eſſe. Vidit hoc olim Bochartus (Chan. 2, 11 p. 820) et cum veſtigia linguae perſecutus eſt, tum illud non neglexit monere, quod maxime ad rem noſtram pertinet, Ancaeum illum, qui

poſt Tiphyn Argo nauim gubernauit, Phoenicis, quem Agenoris filium faciunt, nepotem memorari. (Vid. Catalogus Argonautarum Burmannianus.) Nempe credibilior ſit nauigatio, ſi gubernatorem habeat ex ea gente, penes quam fere ſolam, certe praeter ceteras omnes, erat illius artis gloria. Et tamen ne hunc quidem facit tam portentoſi conatus auctorem: ſed ira Deorum et nemeſi ob interfectum Medeae ſcelere Abſyrtum, iactari fingit illos (v. 1033 ſeq.) per litora Ponti Euxini et paludis Maeotidos. Tot autem populos nominat, ſuisque epithetis diſtinguit, vt appareat, quod etiam Herodotum legentes obſeruant, longe plura antiquiſſimis Graecorum innotuiſſe de populis ad occidentem et ſeptentrionem Ponti et Maeoticae paludis, qui tum fere Scytharum nomine comprehendebantur, quantumuis genere et moribus diverſi, nunc vero Ruſſorum imperii pars ſunt, eosque populos tum cultiores habitos longe quam poſtea, ſive quod re ipſa ita eſſet, ſiue quod alii populi cum his comparati non meliores aut quibusdam rebus etiam magis feri viderentur. Vt quod Maeotas ἁβροχίτωνας appellat (v. 1038) molliter et delicate tunicatos. Perſequi vero Argonautarum omnem velle illum errorem, aut populis, qui memorantur, ſedes aſſignare ſuas, plane fuerit hominis intemperanter abutentis ingenio, literis, otio [2]), in tanta rerum obſcuritate et interrupta per migrationes populorum, linguarumque mutationes tam longo temporis interuallo, mutationibusque vel hominum manu vel per eluuiones et terrae motus illatis hiſtoria, in linguarum, quibus forte illi populi vſi ſunt, ignorantia, in defectu monimentorum aliorum, in corruptione denique carminis ipſius Orphici, quod locis quibusdam aperte vitiatum eſt atque inſanabiliter. Ipſe, niſi fallor ego, poeta [3])

2. Transferas huc merito illud lepidum Eratoſthenis apud Strabonem 1 p. 16, 40 Τότ' ἂν εὑρεῖν τινα, πῆ Ὀδυσσεὺς πεπλάνηται, ὅτ' ἂν εὕροι τὸν σκυτέα τὸν συῤῥάψαντα τὸν τῶν ἀνέμων ἀσκόν.

3) Si enim Onomacrito et Piſiſtrati temporibus etiam attribu-

non habuit notitiam locorum eam, qua nixus poſſet probabile ab omni parte iter Argonautis aſſignare: ſed cum rem teneret, nempe quosdam ex Ponto vel palude adeo Maeotide verſus aeſtiuum occidentem progreſſos, tandem in Oceanum delatos, atque inde per Herculis columnas atque internum mare rediſſe in Graeciam, vnde fuerant profecti, hunc deinde velut fundum narrationis exornauit intextis nominibus hiſtoriisque, ſeu fabulis malis, gentium et locorum, de quibus vndecunque aliquid acceperat: adſcito Deorum miniſterio et miraculo nauis, cuius carina loquax et fatidica illos moneret, quae interdum animalis inſtar motus ederet *αὐτομάτως*, vel quibus opus eſſet, vel quibus ad perdendos vectores ſuos videretur ruere, (vt v. 1077. 1164) ab his omni opera impediendos [4]). Ceterum in his tenebris et turbis hoc tamen mihi diligenter attendenti liquido apparebat, et ſpero ſic viſum iri etiam caeteris, reditus Argonautarum rationem ab auctore Orphici carminis hanc deſcribi. Cum a Phaſidos oſtiis proxima in Graeciam via per litora Colchidos, Ponti, Paphlagoniae, Bithyniae ad Propontida duceret, illi quacunque de cauſa [5]) dextro flexu ſeptentrionem [6]) verſus nauigarunt ad oras, quas

mus hoc carmen, tamen interceſſerint ſexcenti minimum anni oportet inter Argonautarum expeditionem et hoc poema.

4) De praecipuo conſilio carminis, Orphicam totam ſcenam, *τελετὰς*, myſteria, commendandi, alias agimus.

5) Valde probabilem memorat Diodorus Siculus 4, 56, ſenſiſſe illos, occupata eſſe nauibus Colchicis Ponti oſtia.

6) V. 1036. *Οὔτι κατευθὺ Πόντον ἐπ' ἰχθυόεντα, διὰ ϛόμα Φάσιδος εὐρὺ Ἱέμεθ', ἀμπλακίῃ δ' ἐφορεύμεθα πολλὸν ὀπίσσω Αἶεν ἀναπλείοντες.* Illud *ὀπίσσω* et *ἀναπλείοντες* ſignificat, non verſus Propontidem et meridiem, ſed verſus Septentriones et Maeotin Argonautas partim in litore, partim in fluminibus in Pontum ſe exonerantibus nauigaſſe. Hoc de fluminibus indicat illud v. 1042 *Μεσσάτιοι πεδίοιο*. An ipſo quoque Phaſide aduerſo? Sic quidem videtur. Non enim continentem plane Maeotidi facit ſeptentrionalem Oceanum, quae poſtea perſuaſio obtinuit non minus quam de mari Caſpio. Vid. Plin. 2, 67 et 6, 13. Sed iungit potius

habitant Cercetae (v. 1044) et populi Caucaſo [7]) vicini, ſicque venerunt (v. 1057) ad Maeotas, Gelonos, Sauromatas, Arimaſpos: et per infandos errores, in quibus etiam Boſporum [8]) Cimmerium videre et Scy-

Phaſidi Sarangen, partem forte et ipſum Araxis illius, quem Wolgae hodierno reſpondere, pulchre oſtendit amicus, dum viueret, meus The. Sigefr. Bayerus Comment. Acad. Petrop. Tom. 1 p. 394. Niſi tamen Tanais eſt potius, cuius mentio hic omitti non debuit. Scilicet continentes faciebant magnos in ea regione fluvios antiqui, quod laudatus modo Bayerus oſtendit. Non habebat ille ad manum, cum iſta ſcriberet, haec Argonautica Orphica: alioquin quod volebat, facile conſecturus erat verbis illis v. 747.

Ἐνθάδ' Ἀράξε ῥεῦμα μεγαβρεμέτε ποταμοῖο,
Ἐξ ἐ Θερμώδων, Φᾶσις, Τάναΐς τε ῥέεσιν.

Apparet, illum Thermodonta, Phaſin et Tanain facere brachia ſ. oſtia vnius Araxis. Phaſidis fluenta a ſeptentrionibus deducit etiam Vitruuius 8, 2 p. 155.

7) V. 1046. Καυκάσιον παρὰ πρῶνα. πρηὼν ſ. πρὼν non ſimpliciter verticem montis notat; ſed extremum, quod procurrit et quaſi promuntorium. Sic etiam Heſiod. Scut. Herculis v. 437 poſitum eſſe hoc nomen, attendenti apparebit.

8) De hoc ponemus quaedam verba carminis a v. inde 1054 aliquanto emendatius et explicatius, quam factum in Eſchenbachianis exemplaribus: Δισσαῖς δ' ἐν τριμόροισι βοὸς πόρον ἐξικόμεσθα, Λίμνης ὄντα (ſic leg. pro ὄν τε) μεσηγὺ, βοοκλόπος ἐ (ſic leg. pro ὃ) ποτε Τιτὰν Ταύρῳ ἐφεζόμενος βριαρῷ πόρον ἔσχισε λίμνης. Primo fateor, illud mo τριμόροισι, quid ſibi velit, non intelligere, niſi quod aut temporis nomen in eo latere ſuſpicor, aut manus ſynonymum, vt ſit ſimilis ῥῆσις illi, quae habetur v. 1085 Ἡ δ' ἔθορεν δισσαῖσι βιησαμένη παλάμῃσι. Proſiliit nauis vtrisque manibus noſtris ac remigio vi viam ſibi faciens. Itaque ſic locum interpretari licet: Vtriusque vero manus remigio ad bovis traiectum (Boſporum) peruenimus, qui eſt inter Paludem (Maeotin et Pontum) boum abactor vbi olim Titan, tauro inſidens robuſto, traiectum ſidit Paludis. Apparet, rationem reddi nominis Boſporus. Titan ſidit, ſ. ſiſſo iſthmo interiecto aperuit tranſitum Paludi, vt defluere in Pontum poſſet. Sed quis eſt hic Titan, βοοκλόπος. Poſſit aliquis cogitare Herculem, qui Titan vocatur a ſcriptore Orphico, Hymno in ipſum p. 110, 1, qui idem fretum Gaditanum aperuiſſe praedicatur, qui Geryoni boues abduxit ex Erythia. Quid ſi *Erythia* et illa et haec quae hic memoratur, v. 1046, colonia Phoenicia eſt, idque etiam nomine ſuo (vid. ante §. 2. dicta) indicat? Hoc forte non male: ſed Herculem intelligere Τιτᾶνα βεκλόπον vix

thas ſagittiferos, et Tauros homicidas, (v. 1075) qui triſtia ſacra h. e. humanas victimas offerunt Munychiae ſ. Dianae, et Nomadas, Caſpiosque et Macrobiorum (v. 1105) gentem beatam ac portentoſe longaeuam, aliasque gentes, quas ordínare hodie non licet, perueniunt tandem (v. 1079) ad Oceanum, quem Cronion Pontum vocant, Hyperboreum item et mortuum mare, homines. In hac via et errore interdum exeunt naui (v. 1093) et funibus deligatam a prora ipſi currentes in litore trahunt. Ponamus ipſos verſus:

Πρύμνης ἐξ ὑπάτης δολιχὴν μήρινθα βαλόντας,
Ἄργος τ' Ἀγκαῖός τε, καὶ ἀρχὰς δῶκαν ἑλέσθαι
Ἡρώων (vid. leg. *Ἥρωσιν*) *τοὶ δ' αἶψα δι' αἰγιαλοῖο θέοντες*
Σῦρον ἐπειγόμενοι, σὺν δ' ἕσπετο ποντοπόρος νηῦς.

Add. v. 117. 126. De portata humeris Argonautarum naui mox (§. 4) aliquid dicetur. Ceterum non licet, vt faſſus modo ſum, ordinare viam, nomina reddere gentibus, fluuiis, lacubus, quae nec peruenerunt forte vera ad poetam, et ſi etiam vera aliquando fuerunt, ſitum forte et continentiam olim aetas aboleuit. Expertus hoc eſt in Scythicis laudatus ante Bayerus, et tentare poteſt, cui volupe eſt, in omni fere parte Geographiae. Fabulas ſe texere, ſatis indicat poeta, cum praeter Macrobios illos, monſtroſe felices, in via iſta memorat etiam (v. 1140) *Ἀῤῥήκτας αἴδαο πύ-*

licet, cum ipſe inter Argonautas hos fuerit (vid. v. 116). Itaque probabilius eſt, Titana hic memoratum eſſe Apollinem. Hunc Titana indigitat Hymnus Orphicus p. 130, 3. Hic, id eſt, ſol ſiue Mithras *βουκλόπος* dictus in ſacris Mithriacis apud Porphyr. de antro nymphar. p. 119 Barneſ. et abactor *boum* a Firmico de err. proſa. relig. p. 413 Gron. ad quem defendeudum contra Barthii accuſationem ad Stat. Theb. 1 extr. prolaturus adhibere poterat hunc Orphici ſcriptoris locum Phil. a Turre Monum. vlt. Antii p. 165. Eſt enim hic manifeſte *Τιτὰν βουκλόπος* in ſcripto multum antiquiore. Mercurium *βουκλόπον* excellentia quadam eſſe conſtat, et Titanem a materno genere licet facere: ſed Apollini tamen Titani nomen magis proprium.

λας καὶ δῆμον ὀνείρων, *Conuelli nescias inferorum portas et populum somniorum.* Ex fabulosis illis versus septentrionem regionibus (in quibus Scandinauia [9]) debet fuisse, si ita nauigatum est) paludibusque tandem vtcunque emersi, praeteruehuntur Hiberniam (v. 1179: Πὰρ δ' ἄρα νῆσον ἄμειβεν ἱερνίδα [10]). Hinc a procella correpti iactantur, neque quisquam illorum per XII dies vbi essent intelligit, donec Lynceus e longinquo Cereris insulam conspicit, vnde rapta est olim a Plutone flores legens Proserpina. (v. 1190) Haec extra columnas Herculis est, (longe diuersa a Sicilia, cuius deinde fit mentio) Atlanticae forte Platonis pars, quae certe hic ab illo collocata est, Ptolemaei ἀπρόσιτος inter Fortunatas prima, nubibus inuoluta, inaccessa, importuosa, quo nulla nauis appellere humana potest. Itaque hinc auertit nauem Ancaeus, (v. 1205) ad Circes domum et Lycaeam terram, insulam, (v. 1226) ibi exscendunt, nec inhumaniter tractantur a Circe; sed mox discedere iubentur, et a vento atque fluctu ad ostium Ternesi (v. 1240) veniunt, appelluntque ad columnas Herculis, ἀνὰ στόμα Τερνησοῖο ἱκόμεθα, στήλαισι δ' ἐκέλσαμεν Ἡρακλῆος.

Ternesus ille, siue *Tartessus* [11]) forte fuit in antiquis libris, si non tota illa ora priscam faciem peni-

9) Sed nauigatio illa multo potuit esse facilior, quam nunc est, si fidem habeamus, h. e. si argumentis moueamur, quae afferunt viri docti, nominatim Cl. Dalinus Histor. Suec. c. 1 praesertim §. 5 pro decrementis marium illius regionis: vnde efficitur, Argonautarum tempore non fuisse tot ibi scopulos, freta, lacunas; sed perpetuum maris et continentem Oceanum, et portuosa forte litora. Cf. Andr. Celsii *Anmerk. von Verminderung des Wassers in der Ostsee im 5 Th. der Abhandlungen der Schw. Acad. der W. n. 5.* Hic inter alia §. 30 p. 36. ante bis mille annos, cum Pytheas Massiliensis haec loca inuiseret, aquam XLV vlnis altiorem in Suecia fuisse.

10) Hanc esse Hiberniam et soni affinitas suadet, et situs atque fabulosae licet nauigationis ratio. Hanc Aristid. Aegyptia. T. 2 p. 355 post med. τὴν μεγάλην νῆσον τὴν ἀντιπέραν Ἰβήρων vocat: in eamque sua aetate nauigatum quotidie a Gadibus, narrat.

11) Quam fluctuent nomina

tus perdidit, Baetis debet eſſe, a cuius deinde oſtio facilis ad Herculis columnas appulſus eſt. Pernoctant ad Bacchi promuntorium [12]), Ἄκραις ἀμφ' ἱεραῖσι Διωνύσοιο ἄνακτος: veniunt deinde in Sardoum mare, ad ſinus Latinorum, inſulasque Auſonias, Tyrrhenaque litora, Trinacriam, Aetnam, Charybdin, Sirenum Inſulam, Corcyram, ſinum Ambracium, Cretam, Maleam etc. vt appareat, auctorem carminis in his, quae vulgo nota tum erant, ordinem ſeruaſſe, vnde colligas, in aliis etiam eandem legem ſecutum, vt, quae tum exſtarent notitiae, earum rationem haberet. Summa haec eſt: Argonautae, a Phoenicibus edocti, vel ducibus illis vſi, ex Ponto, qua Boſporum contingit et paludem Maeotida, fluminibus primo aduerſis, deinde ſecundis (vt ſi aduerſo Boryſthene tractam nauim transferrent in Viſtulam) perueniunt ad ſeptentrionale mare: hinc poſt longos variosque labores et difficultates lectis Hiberniae litoribus, ad Hiſpaniae oram occidentalem et columnas Herculis. Nec ſolum perſonatum Orphea fuiſſe huius nauigationis auctorem, docet illuſtris locus Diodori Siculi, quem adſcribere totum non poenitet de libro 4, 56 p. 300 pr. Τὰ καταλειπόμενα τῆς περὶ τῶν Ἀργοναυτῶν ἱστορίας προσθήσομεν. Οὐκ ὀλίγοι γὰρ τῶν τε ἀρχαίων συγγραφέων, καὶ τῶν μεταγενεστέρων (ὧν ἐστι καὶ Τίμαιος) φασὶ, τοὺς Ἀργοναύτας, μετὰ τὴν τοῦ δέρατος ἁρπαγὴν, πυθομένους, ὑπ' Αἰήτου προκατειλῆφθαι ναυσὶ τὸ στόμα τοῦ πόντου, πρᾶξιν ἐπιτελέσασθαι παράδοξον καὶ μνήμης ἀξίαν. ἀναπλεύσαντας γὰρ αὐτοὺς διὰ τοῦ Ταναΐδος ποταμοῦ ἐπὶ τὰς πηγὰς, καὶ κατὰ τόπον τινὰ τὴν ναῦν διελκύσαντας, καθ' ἑτέρου πάλιν ποταμοῦ, τὴν ῥύσιν ἔχοντος εἰς τὸν ὠκεανὸν, καταπλεῦσαι πρὸς τὴν θάλασσαν· ἀπὸ δὲ τῶν ἄρκτων ἐπὶ τὴν δύσιν κο-

Geographica huius etiam terrarum anguli antiqua, notum eſt. Vid. Cellar. p. 124.

12) Vtrum hoc ſit promuntorium, quod *ſacrum* ſimpliciter vocatur, non dixerim: ſed illud apparet, qui nunc legunt litora Hiſpaniae, eos prius ad illud, quam ad Baetis oſtia venire.

μισθῆναι, τὴν γῆν ἔχοντας ἐξ εὐωνύμων, καὶ πλησίον γενομένας Γαδείρων, εἰς τὴν καθ' ἡμᾶς θάλασσαν εἰσπλεῦσαι. Addit deinde *ἀποδείξεις*, demonſtrationes, quas ferant, harum rerum plures, a nominum quorundam ſimilitudine et traditionibus antiquis. Haec refert et in medio relinquit: certe nullo verbo refellit. Scymnum antiquum hiſtoricum eadem tradidiſſe, mox videbimus. Illud quidem videre mihi videor, antiquiorem eſſe ſententiam illam, quae per Herculis columnas reducit Argonautas, ideo, quia verior, et eo tempore tradita, cum Phoenicum nauigationes et fabulae eſſent recentiores.

§. 4.

Apollonius breuiore via domum reducit Argonautas.

At Apollonius moderatior videri vult, et cum magis magisque obſoleuiſſet illa memoria, elegit viam ille quidem mirificam et ipſe, ſed multo tamen breviorem, et vti tum res erat probabiliorèm. Ponamus etiam hanc, non quod valde ad rem noſtram pertineat, ſed vt hoc intelligatur certe, ex antiquiſſima traditione Argonautas non qua via venerant in Colchida, ſed per ignoratas ante eum diem vias atque ambages in Ionium mare rediiſſe. Ergo fugam ex Colchide reditumque in patriam parantibus Argonautis recordantibusque praedictum ſibi a Phineo (2, 423) diuerſa via reditúm, Argus, Tiphys ſucceſſor (4, 259) aliam dicit eſſe nauigationem, quam Aegyptii ſacerdotes oſtenderint: illos enim dicere (272) aliquem regum ſuorum obiiſſe armis omnem Aſiam et Europam, et ſupereſſe monimenta (280 *γραπτὰς κύρβιας* ſcriptas vel pictas columellas) in quibus omnes vel viae vel termini notati ſint maris et continentis, — eſſe porro fluuium, ſupremum cornu Oceani, nauigabilem, Iſtrum nomine — qui (288) Thracum et Scytharum ingreſſus fines bifariam ſcindatur, et alias aquas huc

(in Ponto Euxino res agitur) versus mare Ionium (h. e. Graecum, Hellespontum, deinde Aegeum) mittat; alias autem per profundum sinum Siculo mari imminentem (mare Adriaticum) qui Graecorum terrae adiaceat, vbi Achelous exit. Hunc ergo Istrum petunt Apolloniani Argonautae: hac via perueniunt in sinum Adriaticum, qui Κρονίη ἅλς *Saturnium mare* hic (v. 327) vocatur, quod alluat Italiam, regna Saturno quondam regnata, quod pulchre etiam in veteribus scholiis [13]) adnotatum est. Praeueniunt illos eodem, per aliud in Ponto ostium Istri ingressi persequentes Medeam Colchi. Ibi in Adria demum interficitur dolo Absyrtus. Sed reliqua ad nostram disputationem non pertinent, neque tota adeo Apollonii narratio, nisi ad hoc, vt intelligamus, partem hanc fuisse narrationis de Argonautis, vt ita dicamus, essentialem, quae ad ipsum velut corpus illius pertineret, illos non per Hellespontum et Aegeum mare, sed per admirabiles ambages in Thessaliam suam rediisse. Placet ad hoc ostendendum adscribere, licet paullo longior sit, locum antiqui interpretis Apollonii ad 4, 283 Οὐδεὶς δὲ ἱστορεῖ διὰ τούτου (de Istro sermo est) τοὺς Ἀργοναύτας εἰσπεπλευκέναι εἰς τὴν ἡμετέραν θάλασσαν, ἔξω Τιμαγήτου, ᾧ ἠκολούθησεν Ἀπολλώνιος· ὁ μὲν γὰρ Σκύμνος αὐτοὺς διὰ Ταναΐδος πεπλευκέναι εἰς τὴν μεγάλην θάλασσαν, ἐκεῖθεν δὲ εἰς τὴν ἡμετέραν ἐληλυθέναι· καὶ παρεκβολεύεται, ὡς ἄρα ἐλθόντες ἐπὶ τὴν ἤπειρον οἱ Ἀργοναῦται ἐπὶ σαυρωτήρων ἐκόμισαν τὴν Ἀργὼ, μέχρι οὗ ἐπὶ θάλασσαν παρεγένοντο. Ἡσίοδος δέ φησι διὰ Φάσιδος αὐτοὺς πεπλευκέναι. Ἑκαταῖος δὲ ἐλέγχων αὐτὸν ἱστορεῖ, μὴ ἐκδιδόναι εἰς τὴν θάλασσαν τὸν Φᾶσιν, οὐδ' ὡς διὰ Ταναΐδος ἔπλευσαν, ἀλλὰ κατὰ τὸν αὐτὸν πλοῦν, καθ' ὃν καὶ πρότερον· ὡς Σοφοκλῆς ἐν Σκύθαις ἱστορεῖ, καὶ Καλλίμαχος, ὅθεν καὶ τῶν Σκυθῶν τοὺς μὲν εἰς τὸν Ἀδρίαν πεπλευκότας

13) Κρονίαν ἅλα τὸν Ἀδρίαν φησὶ, ἐνταῦθα γὰρ τὸν Κρόνον κατῳκηκέναι. Longe diuersus est Κρόνιος ille oceanus, qui item Hyperboreus et mortuus, de quo paullo ante vidimus ex Orph. 1079.

μὴ εὑρεῖν τὰς Ἀργοναύτας κ. τ. λ. Secundum haec igitur in via Argonautis, quam descripsimus, assignanda Timageten secutus est Apollonius. Scymnus per Tanain in Oceanum illos deduxit, et hinc in mediterraneum, (quae Orphica etiam longior fuerit nauigatio) et illud per excursum memorauit, ipsos in continentem delatos hastis s. vectibus impositam nauem portasse, donec ad aquam peruenissent: Hesiodus per Phasin nauigasse illos ait: Hecataeus illum refellens negauit in mare (septentrionale) exonerari Phasin, ac de Tanai quoque negauit, sed rediisse, qua via venerant, idemque Sophocles et Callimachus dixere [14]), inde esse, quod illi Scytharum, qui in Adriam nauigarint, Argonautas non inuenerint. Itaque secundum hos tamen Scythae (quo nomine hic Colchos etiam venire apparet) per Istrum venere in Adriam. Nauigationem porro illam Argonautarum ex Ponto per Istrum in Adriam non simpliciter damnare audet ipse Strabo (1 p. 31 extr.) τὰ δὲ ὀκ ἀπιθάνως ὀδ' ἀπίστως λέγοντες. Quamquam deinde (p. 39, 30) communem antiquorum errorem vocat, qui putarint esse cognominem Istro fluuium, et ab illo velut scissum, qui in Adriam influat, a quo Istrorum gens (hod. Histria) nomen acceperit, per quem Iason e Colchis redierit. Diodorus Siculus, qui illum Orphicum reditum, vt modo vidimus, non refellit, bene rationem, de qua nunc agimus, ὀκ ἀνεξέλεγκτον (sine refutatione) praetermittendam sibi ait, et ostendit, Istri illius Adriatici fontes non vltra XL stadia a mari abesse. Ceterum nauis Argonautarum humeris portatae mentio etiam apud Pindarum Pyth. 4, 44 ex persona Medeae Δώδεκα δὲ πρότερον ἀμέρας ἐξ ὠκεανῷ (de mediterraneo mari) φέρομεν νώτων ὕπερ γαίας ἐρήμων εἰνάλιον δόρυ.

14) Eandem fuisse Homeri sententiam caue colligas ex Od. M, 70, vbi in reditu ab Aeete petras periculi plenas transisse dicitur Argo: nam illae Homeri πλαγκταὶ non sunt Ponticae Symplegades, verum inter Italiam Siciliamque.

Quod ita explicat ſcholion vetus ad v. 15 Εἰς τὴν Σύρτιν ἐμπεσόντες οἱ Ἀργοναῦται ἔφερον διὰ Λιβύης ἐπ' ὤμων τὴν Ἀργὼ, εἶτα καθῆκαν εἰς τὴν θάλασσαν. Sed late enarrat et exornat Apollo. 4, 1375 ſeq. Hic non minus, quam Orphicorum auctor v. 1344 Syrticas illas difficultates refert ad reditum, cum procella reiicerentur e ſinu Ambracio. Sed Herodotus 4, 179 illud contigiſſe ait, antequam ſoluerent verſus Colchida, cum Iaſon oraculi Delphici conſulendi cauſa circa Maleam veheretur. Illud vndique apparet, de fabulis Argonautarum forte ipſis non ſatis inter ſe conſentientibus, vno fortius mentiente aliis, diuerſa arripuiſſe ſcriptores diuerſos, manente tantum illa velvt ſubſtantia, vel eſſentia, in qua conſentiunt vniuerſi. Sic diuerſa eſt fabula Piſandri apud Zoſimum 5, 29, vbi aduerſo Iſtri oſtio euectam quousque potuit, ac deinde machinis impoſitam Argo dicuntur via quadringentorum ſtadiorum ex Iſtro in mare ad Theſſalorum litora traduxiſſe. Illud quidem videtur ipſum quoque in fundo illo fabulae Argonauticae fuiſſe, portatam interdum humeris, machinisue promotam nauim. Ac ſane antiquos mores reputanti non plane abſurdum debet videri, promotam machinis, vel quod ex Scymno repetentem Apollonii ſcholiaſtem modo vidimus, portatam ἐπὶ σαυρωτήρων [15]) Argo nauim. Quantum ad alia exempla antiquorum Graecorum, Thucydide non vtor ſciens. Quas enim ille memorat (3, 15. 3, 81 et 4, 8) translatas per Iſthmum naves, in iis ὁλκοί, machinae forte operoſae, et aliae praeter vectores manus adhibitae: quamquam quis coëgerit poetam illas memorare, ſi forte etiam Argonautae ſint vſi? Sed potius tamen, et ad rem noſtram accommodatius eſt, vt Strabonem audiamus (2 p. 341 extr. ſeq.) Memorat ille in vicinia Maeotidos pa-

15) Hoc nomen Homericum Ιλ. Κ, 153 varie interpretantur. Conf. viri docti ad Thucyd. 2, 4, p. 100, 76 Duk. de στυρακίῳ. Hic eſſe haſtilia, perticas, vectes, quarum ope portari onus poſſit, apparet.

ludis ac Bofpori Achaeos et Heniochos: hos pro Argonautarum pofteris haberi narrat: tum naues illis effe refert leues, viginti ad triginta hominum capaces, quas καμάρας vocent. Harum nunc claffes faciunt, vt pergit, quibus vel naues aliorum vel litora infeftent, nunc ἀναθέμενοι τοῖς ὤμοις τὰς καμάρας ἀναφέρουσιν ἐπὶ τοὺς δρυμοὺς — καταφέρουσι δὲ πάλιν, ὅταν ᾖ καιρὸς τοῦ πλεῖν. τὸ δὲ αὐτὸ ποιοῦσι καὶ ἐν τῇ ἀλλοτρίᾳ κ. τ. λ. Habemus pofteros Argonautarum, qui, prout opus eft, fuam nauim humeris portant et deducunt. Si dicas: At hae funt nauiculae (non diffimiles forte eorum lintrium, quibus vtuntur tali ratione Americani hodie) viginti, fummum triginta hominum capaces; Argonautae plures. At ego non magis numerum [16]) Argonautarum, aut vnam modo nauim [17]) defendo, quam loquacem carinam, et portenta caetera. Illud modo quaeritur, Sitne plane abfurdum, homines aliquot Graecos, a Phoenicibus inftructos, per varias aerumnas ex palude Maeotide, aduerfo Borythene translata humeris an plauftris, cylindris, rotis, naui vna, aut pluribus perueniffe tandem ad flumen, cuius fecundo agmine in Oceanum, quem hodie Orientalem vocamus, in litora Germaniae feptentrionalia delati fint. Nam hiftoricum quiddam, et veluti corpus fubeffe Argonauticis non minus quam Troianis fabulis, fapientiffimi homines fenferunt, qua de re deinde aliquid dicetur.

§. 5.

Siniftra circa Africam nauigatio, vel illi contraria ab Erythraeo mari ad columnas nec ipfa improbabilis eft.

Ifta quidem fatis expedita forte videbuntur. Sed non maioris operae eft, alteram circa extremum au-

16) Hic diuerfus memoratur. Diodorus Sic. 4, 41 quinquaginta fuiffe refert, quem numerum habet etiam Val. Flaccus: in Orphicis funt LII, apud Apollonium LIV.

17) Euftath. Parecb. ad Dionyf.

ſtrale promuntorium nauigationem, et ſidem ea de re Herodoti, defendere. Otium hic nobis praeſtiturus erat Pe. Daniel Huetius, ſi in publicam lucem prolatum eſſet opus, quod a ſe ſcriptum ait in Commentario de rebus ſuis (p. 143) de nauigationibus Salomonis: inceptum modo fatetur alio loco (Hiſt. du Commerce et de la Nauigation pr.) ſed extra dubitationem ibi a ſe conſtitutum ait, Caput Bonae Spei Salomonis aetate cognitum eſſe, ſaepeque frequentatum et ſuperatum ab eo inde tempore et aliquamdiu poſt a Phoenicibus. Suſpicari aliquis poſſet, *νεανικὸν* fuiſſe promiſſum, quod forte Bocharti praeceptoris et amici area et pluteis confiſus dederit: ſed ſenex, non tentatum a ſe tale opus, ſed perfectum, ſcripſit. Porro non auſus eſt ipſe Bochartus, circumnauigatam eſſe Africam, defendere: nihil, quod mihi conſtet, de hoc argumento ſcriptum reliquit Huetius. Nos quosdam per gradus incedamus, et quantum eius fieri poterit caute, ne vel temere fingamus, credamusue, quod nusquam eſt, vel ſidem bonis viris, optimo certe viro Herodoto, ſine cauſa idonea negemus. Ac primo illud eſt ab laudato nobis aliquoties, qui nunquam ſatis laudari poteſt, Bocharto productis idoneis ex antiquitate teſtibus extra dubitationem poſitum, latus et litus occidentale Africae a freto inde, bonam partem, coloniis Phoenicum fuiſſe occupatum, quas hic recenſere nihil attinet. Satis poteſt eſſe hic laudaſſe Strabonem (l. 1 p. 33, 23 it. l. 3 p. 103 ſeq.) Deinde hic meminerimus eorum, quae in ipſo ingreſſu huius diſputationis dicta ſunt de toto orbe terrarum ex antiquiſſimorum ſententia circumfluo. Addamus hic de Africa ipſa primo Homeri, Geographorum etiam principis, ſententiam. Hic (Od. A, 23) Aethiopas (homines ad auſtrum remotos a Graecis eosdemque Atlantici maris accolas) ita deſcribit ex-

687 *ἱστορεῖ Χάραξ τοὺς Ἀργοναύτας οὐ μιᾷ νηΐ, ἀλλὰ πολλοῖς πλοίοις εἰσπλεῦσαι τὸν Εὔξεινον κ. τ. λ.*

tremos hominum, qui bifariam diuisi sunt, alii versus occidentem solem habitantes, alii versus orientem: *Οἳ διχθὰ δεδαίαται, ἔσχατοι ἀνδρῶν, Οἱ μὲν δυσσομένου ὑπερίονος, οἱ δ' ἀνιόντος.* Grammaticorum de hoc loco disputationes, a Strabone (lib. 1 p. 21) memoratae nihil habent melius, quam notum fuisse Homero latus vtrumque Africae, etiam qua valde in meridiem vergit. Addit Strabo (p. 22, 33) quod vehementer ad totam disputationem nostram pertinet, *Πάντες οἱ παραπλεύσαντες τῷ ὠκεανῷ τὴν Λιβύην, οἵτε ἀπὸ τῆς ἐρυθρᾶς καὶ οἱ ἀπὸ τῶν στηλῶν, μέχρι ποσοῦ προελθόντες, εἶτα ἀνέστρεψαν, ὑπὸ πολλῶν ἀπορίων κωλυόμενοι· ὥστε καὶ πίστιν κατέλιπον τοῖς πολλοῖς, ὡς τὸ μεταξὺ διείργοιτο ἰσθμῷ. Καὶ μὴν σύρρους ἡ πᾶσα Ἀτλαντικὴ θάλασσα, καὶ μάλιστα ἡ κατὰ μεσημβρίαν. ἅπαντες δὲ οὗτοι τὰ τελευταῖα χωρία, ἐφ' ἃ πλέοντες ἦλθον, Αἰθιοπικὰ προσηγόρευσαν κ. τ. λ.* Qui litora Africae in Oceano legerunt tum a rubro mari, tum a columnis inde profecti, ii aliquousque prouecti cum essent, incommodis pluribus impediti cursum relegerunt: itaque fidem fecerunt vulgo, isthmum inter vtrumque litus intercedere (qui impediat, quo minus circumnauigari Africa, et ab orientali eius litore transiri ad occidentale possit, vel contra). Atqui confluit et continuum est mare omne Atlanticum, et maxime quod est ad meridiem. Ceterum hi omnes, qui vtramque ad oram nauigarunt, extremas regiones, ad quas peruenere, Aethiopias dixerunt: ea nempe ratione, qua Celtas et Scythas et Indos vocabant, qui ad occidentem et septentrionem et orientem, incogniti sibi populi, habitarent. Recte igitur secundum haec Aethiopas bifariam habitare dixerit Homerus ad orientem et ad occidentem. Haec Strabo. Est et alius locus Homeri (Οδ. Δ, 81) de Menelai erroribus, ad quem explicandum adhibent Grammatici apud eundem Strabonem (l. 1 p. 16 pr.) *τὸν περίπλουν τὸν διὰ Γαδείρων μέχρι τῆς Ἰνδικῆς*, nauigationem ex Nilo per mediterraneum et Gades sinistrorsum vsque ad Indiam, cui octo annos

aſſignet Poeta: et negat Strabo illum περίπλουν eſſe ἀδύνατον, quamquam nec opus illo putat ad defendendum poetam. Antiquos auctores ſecutus, credo, Ariſtides (in Aegyptia. To. 2 p. 354 poſt med.) Ἡ ἐρυθρὰ θάλασσα, inquit, Λιβύην καὶ Αἴγυπτον χεῤῥόνησον ποιεῖ. Ad ipſas hiſtorias, et quae facta eſſe ab hiſtoricis dicuntur, veniendum eſt. Hic antiquitatis et ſidei cauſa, humanae etiam. qua hiſtoriarum continetur veritas, primae debentur libris Hebraeorum ſacris. Potuerunt certe Salomonis et Tyriorum naues (de quibus 1 Reg. 10 v. 22 et 2 Par. 9, 21) intra tres annos commode vel ſoluere e Rubri maris portu, et ſuperata Africa Tyrum adire, vel curſum retro legentes e Tyro nauigare in portum Idumeae. Repetiit non pari ſucceſſu nauigationem Ioſaphatus, de quo ipſa verba ponemus (2 Par. 20, 36.) Societatem iniit cum Achazia Ioſaphatus לעשות אניות ללכת תרשיש ויעשו אניות בעציון גבר. Si תרשיש eſt Tarteſſus, de quo non valde dubitant poſt Bochartum homines eruditi, et tu ſecuros nos facis, Michaelis, Vir Clariſſime; ſi Etziongeber eſt in intimo ſinu Arabico: quid planius eſt ſententia huius loci, paratam a duobus regibus claſſem, quae Tarteſſum iret: naues eas porro aedificatas in portu Etziongeber? Ex quo illud conſequens eſt, vt ea claſſis vel per Neronis foſſam intrare Nilum, et per hunc mare internum debuerit (qua de re magna dubitandi vel negandi potius cauſa eſt Herod. 2, 158) vel circumnauigare Africam. Supereſt, vt aliquis tui ſimilis, ſed vbi eſt tui ſimilis? relinquitur ergo, vt tu, qui nuper ſuis ex latibulis produxiſti Troglodytas, et Ophiram vindicaſti felici Arabiae, Idumeae ſuae Phoenices, ſcrupulum remoueas, e loco 1 Reg. 22, 49 exorientem, qui parallelus illi, in quo verſamur, videtur, vbi paraſſe dicitur Ioſaphatus אניות תרשיש ללכת אופירה, naues Tharſis ituras Ophiram. An dicemus, illas obiter in itu, vel in reditu, dum litora legunt Arabiae, Ophiram adiſſe?

Haec tu, Vir Cl., si videtur, constitues. Proxime memorandi erant Hannonis illius antiqui et Scylacis commentarii, si, qui hodie extant sub his nominibus libelli, illorum hominum essent, quorum mentionem faciunt antiqui; certe eam nauigationem describerent, de qua nobis sermo est [18]). Verum cum alia omnia Dodwellianae disputationes, quin perfunctoria quoque ipsorum opusculorum inspectio doceat: videndum est, ecquid fidei hic mereatur Herodotus, et quos ille auctores habuit [19]).

§. 6.

Herodoti narratio proponitur et examinatur.

Ante vero quam ipsius narrationem audiamus, illud cogitandum est, qui aequi iudices volunt esse, quod vulgo fabularum non minus quam historiae pater audit, hoc non esse a vanitate quadam ipsius viri, sed potius ab exacta historicae rationis, quam ille veram putabat, quamque nemo iure reprehendat, obseruatione. Propositum viro fuit, non modo, quae gentes tum orbem terrarum habebant, inspicere co-

18) De Hannone breuiter Plin. 2, 67 *Hanno, Carthaginis potentia florente, circumuectus a Gadibus ad finem Arabiae, nauigationem eam prodidit scripto.* Derisus passim Hannonis periplus propter τερατολογίας, vid. Dodwelli Diss. §. 10. Sed nescio, an hoc ipsum, circumnauigatam Africam, quisquam riferit. Qui hodie exstat Periplus, quemque verum et antiquiorem ipso Homero iudicat Is. Vossius ad Melam 3, 9 p. 594 in illum conuenit, quod Mela dicit, *Hanno Carthaginiensis exploratum missus a suis, cum per Oceani ostium exisset, magnam partem eius circumuectus, non se mare, sed commeatum defecisse memoratu retulerat.* Meminerimus etiam hic, si qua etiam detecta sint hac nauigatione, interesse sua putasse Poenos, ne in vulgus ea exirent.

19) Nondum videre mihi contigit librum, *Antiguedad maritima de la Republica de Cartago con el Periplo de su General Hannon, traducido del Griego e illustrado por Pedro Rodriguez Campomanes* etc. Madrid 1756, 8. pag. 500, de quo refertur *Mem. de Trev.* Aout 1757 p. 403 seq.

ram, et quid cognouiſſet in notitiam ſuorum ciuium et poſterorum perferre, ſed praeterea cum fide memorare, quid vnaquaeque gens, hoc eſt, quid viri ſapientes, ſacerdotes praeſertim vniuscuiusque gentis, ſuis de originibus et rebus ſibi retuliſſent: qua in re diligenter ſibi cauere ſolet, ne pro compertis tradere videatur, quae aliena fide refert, ne ipſe credere, quae ſint incredibilia. Qua quidem cautione illud perfecit, vti, ſi quid cum aſſeueratione dicat, fides ei tanto minus negari debeat temere. Sed paſſim defenditur et merito ſuo Herodotus hodie. Narrationem ipſam videamus, et vtrum aliquid indignum fide habeat? In breui totius terrarum orbis deſcriptione, et comparatione magnarum trium illius partium, Africae, Aſiae, Europae (4, 42) ponit illud, quod ſupra iam citauimus (§. 1.) et quam vim habeat, declaravimus, *Λιβύη δηλοῖ ἑωϋτὴν ἐῦσα περίῤῥυτος.* Addit, hanc illius conditionem primum, quos ipſe norit, demonſtraſſe Neconem Aegypti regem. Diſerte, aſſeuerate ait, *Νεκῶ τῦ Αἰγύπτυ βασιλέως πρώτυ τῶν ἡμεῖς ἴδμεν, καταδέξαντος.* Subiiciamus etiam quae ſequuntur, cum valde ad rem noſtram pertineant, *ὃς ἐπεί τε τὴν διώρυχα ἐπαύσατο ὀρύσσων, τὴν ἐκ τῦ Νείλυ ἔχεσαν ἐς τὸν Ἀράβιον κόλπον, ἀπέπεμψε Φοίνικας ἄνδρας πλοίοισι, ἐντειλάμενος εἰς τὸ ὀπίσω δι' Ἡρακλείων ςηλέων ἐκπλέειν* [20] *ἕως ἐς τὴν βορηΐην θάλασσαν καὶ ὕτω ἐς Αἴγυπτον ἀπικνέεσθαι.* Relicta foſſa, (conf. Herod. 2, 158) quam a Nilo ad Arabicum ſinum ducere coeperat, miſit homines (piſcium inſtar, quos magna in veneratione habent, mari adſuetos, nautas velut a natura, verbo) Phoenices nauibus, (emenſuros ſcilicet ſinum Arabicum, quantus eſt, dextrum litus legentes Africae) iubens, retro (non qua venerant, per ſinum Arabi-

20) Diſplicebat aliquando hoc verbum, quod habent libri omnes, cum *ἐσπλέειν* requirere ſententia videretur. Sed forte Herodotus illam a columnis nauigationem vt nouae expeditionis initium cogitavit, quod illo verbo commode exprimitur.

cum, ſed circumnauigata ſcilicet tota Africa) per columnas Herculeas enauigare ad mare vsque boreale (h. e. mediterraneum, qua a ſeptentrione Aegyptum alluit et ſic in Aegyptum reuerti. Quid igitur Phoenices? Faciunt ſcilicet, quod rex iubet, cuius tum in ditione erant: ſoluentes e rubro mari proprie dicto, nauigant oceanum meridionalem. Cum auctumnus incideret, appulſis nauibus ſementem faciunt iis locis Libyae, vbi cum maxime verſarentur, et ibi exſpectant meſſem, qua facta, cum frumentis nauigarunt. Transactis ita duobus annis, tertio anno flexu circa Herculeas columnas facto in Aegyptum redeunt. Hoc enim volunt Graeca: Ὁρμηθέντες ὦν οἱ Φοίνικες ἐκ τῆς ἐρυθρῆς θαλάσσης, ἔπλεον τὴν νοτίην θάλασσαν. ὅκως δὲ γένοιτο φθινόπωρον, προσχόντες ἂν σπείρεσκον τὴν γῆν, ἵνα ἑκάστοτε τῆς Λιβύης πλέοντες γινοίατο, καὶ μένεσκον τὸν ἀμητόν. θερίσαντες δ᾽ ἂν τὸν σῖτον ἔπλεον· ὥστε δύο ἐτέων διεξελθόντων, τρίτῳ ἔτεϊ κάμψαντες Ἡρακληΐας στήλας ἀπίκοντο ἐς Αἴγυπτον. Sequitur nunc apud Herodotum illud, quod eo magis ad fidem illi conciliandam facit, quo minus ipſi ſphaericae doctrinae, quam vocamus, rationes fuiſſe cognitas, apparet, quibus illud, quod referebant Phoenices, plane congruit. Sic nempe pergit Pater hiſtoriae Graecae, Καὶ ἔλεγον ἐμοὶ μὲν οὐ πιστὰ, ἄλλῳ δὲ δή τεῳ, ὡς περιπλώοντες τὴν Λιβύην, τὸν ἥλιον ἔσχον ἐς τὰ δεξιά. Dixerunt, inquit, illi nautae, quae mihi credibilia non videntur, ſed forte alii cuiquam videantur, ſe in ipſo anfractu Libyae ſolem habuiſſe dextrum. Si imbutus fuiſſet elementis Sphaericae Herodotus, hoc ipſum habiturus erat argumentum verae narrationis, cum in zona temperata auſtrali occidentem reſpicientibus ſol neceſſario dexter eſſe debeat, vt nobis neceſſario ſiniſter eſt. Haec ſingi profecto tum non poterant. Facilius erat terrae motum diurnum pariter atque annuum circa ſolem coniectura adſequi, quam diuinare, imum Africae promuntorium eſſe vltra zonam torridam. Quae de Periſciis, Heteroſciis, Amphiſciis, Aſciis de-

nique disputarunt Geographi, nec Herodoto cognita erant, nedum his, a quibus de illa Phoenicum nauigatione cognouerat. Poterat ille in Elephantine vrbe, quo se progressum memorat (2, 29) ipso solstitii die solem dextrum h. e. vmbram versus meridiem proiectam aliquantum videre. Sed vitandi forte aestus causa brumae tempus ad eam excursionem delegerat. Nec de illo Syenae miraculo, vmbra carentis et habentis puteum vndique illustratum, solstitii confecti die, (de quo Strabo l. 17 p. 562, 20 et Plin. 2, 73) obseruatum erat prodente Herodoto, quod ille memorare nunquam erat intermissurus, qui nempe nec Thaletis, viri genere [21]) Phoenicis inuentorum quidquam inaudisset, praeter illam praedictam ab ipso eclipsin [22]). Sic est, AA. olim fuit coelum, et tota rerum natura: sed certis modo temporibus atque locis exsistunt curiosi obseruatores et ratiocinatores boni causarum atque effectuum. Maneat hoc, quod fidem Phoenicum suspectam facit Herodoto, illud ipsum nobis eam confirmat. Neque illa vel dubitatio vel suspicio mouit Herodotum, vt totam rem in dubium vocaret. Sic enim asseuerate claudit illam narrationem, *Οὕτω μὲν αὕτη (Λιβύη) ἐγνώσθη πρῶτον.*

Plane confirmat haec altera narratio, quam a Carthaginiensibus acceptam repetit (1, 43) quamque

21) Sic Herod. 1, 170 *τὸ ἀνέκαθεν γένος ἐόντος Φοίνικος.* in quo frustra illum malignitatis postulat malignus ipse in Herodotum Plutarchus.

22) Plura forte sciremus hodie de hoc genere obseruationum, si ad nos peruenisset liber Polybii *περὶ τῆς περὶ τὸν ἰσημερινὸν οἰκήσεως*, de quo Fabr. B. G. 3, 30, 8 p. 763. In hoc libro illud fuisse videtur, quod reprehendit Posidonius apud Strabon. l. 2 p. 67, 10 *τὴν ὑπὸ τῷ ἰσημερινῷ οἴκησιν ὑψηλοτάτην.* Quid si ille iam obseruauit, quod ratione collegit de figura telluris Newtonus, confirmarunt terrarum coelique mensores nuperi. Fidem in talibus Polybii augent, quae de suis ipse peregrinationibus refert l. 3 p. 251. D vbi memorat suam *πλάνην τὴν κατὰ Λιβύην καὶ κατ' Ἰβηρίαν, ἔτι δὲ Γαλατίαν καὶ τὴν ἔξωθεν ταύταις ταῖς χώραις συγκύρουσαν θάλατταν.*

in pauciora verba contractam hic referemus: Setaſpes de Achaemenidarum gente poenae cauſa iuſſus fuerat a Xerxe contraria illi, quam modo vidimus, nauigatione, ex Aegyptio portu maris mediterranei circumvectus omnem Africam, in Arabicum ſinum redire. Ille euectus vltra columnas et Syloëntis promuntorium, difficultatibus deinde deterritus retroëgit curſum, redit ad Xerxem, mentitur nauim non vltra progredi potuiſſe, τὸ πλοῖον τὸ πρόσω ὐ δυνατὸν ἔτι εἶναι προβαίνειν. Xerxes, qui intelligeret, illum non dicere vera, in crucem agit hominem, veteremque ab illo poenam exigit. Sic interpretor verba, ὔ οἱ συγγινώσκων λέγειν ἀληθέα, obſcuriuſcula ob negantis particulae transpoſitionem, quae ita cohaerent, συγγινώσκων οἱ, ὐ λέγειν ἀληθέα. Mitis alioquin ingenii rex non videtur ſaeuiturus fuiſſe in amitae ſuae filium, cui illius rogatu ſub magni et memorabilis facinoris conditione, poenam ſtupratae per vim virginis nobiliſſimae, remiſerat. Sed nempe cognouerat Xerxes de illo Phoenicum ſub Necone Periplo; ignauum hominem, qui plus auderet in libidine, quam in facinore honeſto et memorabili, poenae iuſtae reddendum decreuit. Sapientiae antiquae pars, magna potentium hominum peccata expiare difficilibus auſis, ſed vtilibus et honeſtis. Nos iam hoc agamus. Sciebat Xerxes, circumnauigari poſſe Africam anfractu e columnis Herculis ſiniſtro, quia circumnauigata erat flexu dextro e rubro mari, atque ideo ſibi imponi a Setaſpe non patitur.

§. 7.

Refelluntur obiectiones.

Sed imponit nobis Herodotus: parum aberat, quin ita putarem; deceptum quidem certe virum credebam, qui viderem, tam conſtanter a Strabone praeſertim magna parte libri ſecundi refelli Eudoxi Cyziceni et Ephori, et Pytheae adeo atque Euemeri Ber-

gaei Periplos, et de rebus illis narrationes: idemque fieri passim ab aliis: atque cum explicari nihil viderem a Geographis vltra Atlantem, summum vltra illud Hesperion ceras, quod cum capite h. e. promuntorio viridi comparant: Igitur nec mouebant valde, quae Plinius tradit (2, 67) praeter illud, quod de Hannone paullo ante retulimus, *In Arabico sinu res gerente C. Caesare Augusti filio, signa nauium ex Hispaniensibus naufragiis feruntur agnita — Praeterea Nepos Cornelius auctor est, Eudoxum quendam sua aetate, cum Lathurum regem fugeret, Arabico sinu egressum Gades vsque peruectum: multoque ante eum Caelius Antipater, vidisse se qui nauigasset ex Hispania in Aethiopiam* commercii gratia. Illud de Eudoxo copiose narrat Strabo l. 2 p. 67 ex Posidonio. Eadem aut similia Mela habet (3, 9) in quem dum obseruationes scribit Vossius, simpliciter fabulis adnumerat, quidquid de circumnavigato Capite Bonae Spei apud antiquos legitur. Et meministi, Hollmanne, Vir Clarissime, cum vno aut altero abhinc anno in hoc ipso loco in illam quaestionem incideremus, te adferre Herodotum, me Strabone et omni Geographorum choro laudato, in dubium vocare fidem non Herodoti quidem, sed quos ille auctores habuisset. Verum enim vero, cum, quod in ingressu huius commentarii dicebam, illa de Electro disputatio hoc me docuisset aperte, nauigationes Phoenicum in septentrionem Homericis temporibus frequentes, postea vero intermissas fuisse: ea ipsa re admonitus cogitare coepi, hoc forte totum de nauigationibus veterum patere latius, et posse tum Argonautarum fabulam, hoc est, illius quasi fundum, tum Herodoteas de circumnauigata Africa narrationes, aliquid et lucis et firmamenti ex eadem obseruatione accipere. Quo igitur argumento constat, falsam esse Herodoteam narrationem? Tria fere esse video, quae obiiciantur: certe, quae ego non diu est, cum illi solebam opponere, posteriorum historicorum et fide

dignorum de ea re ſilentium, rei ipſius difficultatem, vanitatem et mentiendi libidinem Phoenicibus praeter ceteros obiectam. Primo igitur non eſt, aiunt, vero ſimile, intermiſſam eſſe nauigationem, ſi coepta eſſet; periiſſe notitiam rei, non adhibitam eſſe a Geographis, ne rationem quidem eius in tabulis habitam. Legit Herodotum Strabo non minus quam nos hodie: ſesqui mille annis Herodoto et rebus ab eo narratis fuit quam nos, propior. Ergo et de ſcriptore, et de rebus melius iudicare, quam nos hodie, potuit. Sed quid iudicauit? nihil, quod meminerim, contra fidem Herodoti. Verum, cum ſuo tempore et diu ante, nemo illas Africae partes fide dignus homo inſpexiſſet, deſcripſiſſet; non putauit hanc eſſe operis ſui materiam: tacuit, ignota eſſe, ſilentio indicauit: probaturus et defenſurus fidem Herodoti haud cunctanter, ſi experimenta poſt facta illi innotuiſſent, nedum, ſi nunc videret reduces quotidie ab illo Periplo gentium plurium nautas. Si iam idonea poſſit ratio reddi intermiſſae nauigationis, abolitaeque pene illius memoriae, quid eſt, cur fidem negemus viro alias veraci, cui debemus, quae ſcimus de antiquis factis, pene omnia? cuius haec ipſa narratio cum rerum natura, et his quae manibus hodie tenentur, plane conuenit. Eam vero rationem iam tertio abhinc anno (1753. 3 Febr. Comm. To. 3 p. 89) cum de electro apud vos AA. diſputarem, reddidiſſe mihi videor. Iidem, breuiter repetam, Phoenices, de quibus hic nobis ſermo eſt, a ſeptentrionibus attulere κασσίτερον ſ. ſtannum et electrum, res qua aetate ipſi florebant, notas, poſt, cum nauigare illi deſiſſent, paullatim ex vſu et memoria adeo hominum abolitas, donec Romanorum expeditionibus paullatim reuocarentur. Nauigatio illa, de qua nunc agimus, Neconis iuſſu ſuscepta eſt ſub ipſum finem florentis Phoenicum conditionis, nec frequentata forte, quod non reſponderet lucrum impenſae temporis atque laborum: poſt interitum deinde potentiae illius, et regna exorta

mercatoriae reipublicae inimica, omnino atque penitus intermiſſa eſt: vt magis mirandum ſit, ſeruatam illam veterem et vnicam forte ab Herodoto rei memoriam, quam aliam illius mentionem omnem intercidiſſe. Quod eſt de difficultate talis nauigationis, non ego illam negauerim. Agnouit Xerxes, eſſe illam tantam, vt non iniuſte ea extremum ſupplicium, crux, redimatur: Setaſpes tantam putauit, vt redire cum periculo capitis ſui domum mallet, quam illam conari abſoluere. Fecit, vt modo dicebam, ipſa difficultas, vt experimentum ſub Necone factum non vellent lucri ſui cauſa Phoenices repetere: homines, qui per maria omnia, periculaque quaerere diuitias non dubitabant. Sed quidquam eam nauigationem habere, quod rerum naturae repugnet, atque ideo credi non poſſit, nemo, qui penſi quid dicat, habeat, affirmaverit. Illi inter litus legendum quotidiani appulſus et exſcenſiones, illa tempora itineri impenſa, illa durities hominum, illa in victu ſimplicitas, illi labores remigandi, quos nemo neque dux neque ſocius recuſaret. illa nugarum h. e. otioſorum corporum abſentia, et quidquid in tali re conſiderandum eſt; in eo conveniunt omnia, vt abſurdum aut repugnans quidquam non facilius hic, quam in ſcirpo nodum inuenias. Itaque Strabonem audiuimus nihil hic ἀδύνατον, nihil quod fieri non poſſit, inuenientem. Obiectam Phoenicibus mentiendi libidinem, non eſt, quod negemus: Φοινικικὸν ψεῦσμα in prouerbio fuiſſe, Ariſtidae (Aegyptia. To. 2 p. 356 pr.) facile credimus. Inuitantur peregrinatores ad ſtrenue mentiendum a ſtudio vulgi paradoxa audire cupientis. Ariſtoteles (apud Athenaeum 1, 6) memorat, qui δημηγοροῦντες ἐν τοῖς ὄχλοις κατατρίβουσιν ὅλην τὴν ἡμέραν ἐν τοῖς θαύμασι, καὶ πρὸς τοὺς ἐκ τοῦ Φάσιδος ἢ Βορυσθένους καταπλέοντας, qui fabularum audiendarum ſtudio totos dies in populo verſentur, audiendorum portentorum cauſa ab his, qui a Phaſide vel Boryſthene redeunt. Habuiſſe Phoenices cauſas mentiendi eaque ipſa ratione arcendi ſuis

a praeſepibus aemulos, vltro agnoſcimus. Itaque facile credimus Straboni 3, p. 117 vulgatam ſtudio a Phoenicibus famam de columnis Herculis ſui ſ. Tyrii et fine terrarum, vltra quem nihil ſit, διαβοηθῆναι παρεσκευάσαν, ὡς τοῦτ' εἶναι καὶ γῆς καὶ θαλάττης τὸ πέρας. Nec valde mihi dubium eſt, illam de Atlantica Platonis (in Timaeo p. 525, c. it. Critia p. 559, d) fabulam a Phoenicibus primum excogitatam, qui ita vellent a nauigationibus extra columnas absterrere alios. Submerſae ſunt, aiebant, felices, de quibus audiſtis, terrae, lutum madidum et palus immeabilis eſt extra columnas etc. Νῦν ἄπορον, καὶ ἀδιερεύνητον γέγονε τὀκεῖ πέλαγος, πηλοῦ καταβραχέος (malim καταβρεχέος) ἐμποδὼν ὄντος. Non dubitat Appianus Ibericor. ſ. rerum Hiſpanicarum principio, frequentes fuiſſe Phoenicum in occidentalia ac borealia Iberiae litora nauigationes, colonias in iis conſtitutas plures; cum idem neget Romanos aut parentes Romanis populos illum oceanum nauigaſſe aut nauigare, niſi quod aeſtu maris adiuuante in Britanniam (e Gallia) traiiciant. Redimus ad nautarum, qui iidem mercatores, mendacia. Quis hodie μυστηριοκρυψίας mercatorum non valde antiquas de rebus, quae inter nos iam vulgares ſunt, de ſpermate ceti, de coccinella, de ſago, de Thea ipſa ne dicam, ignorat? Mentiantur igitur Phoenices: an ideo nihil plane veri ab vllo Phoenice potuit exſpectari? An Aegyptii etiam et Perſae, a quibus res Phoenicum accepit Herodotus, nihil veri potuere dicere? An ideo, quod in Mandeuillii et aliis id genus itinerariis monſtroſa quaedam narrantur, quod antiqui Graeculi, quorum commenta refert Plinius, multa de portentoſis populorum quorundam formis mentiti ſunt, fidem omnem iis abnegamus eorum etiam, quae fieri poſſe, quae ita ſe habere, hodie plena fide nouimus? Quod de diſſenſionibus hiſtoricorum ſapienter monet Strabo, quo libenter in hac diſputatione vtimur, illud vel maxime ad fabulas hiſtoriis admixtas transferendum eſt (lib. 1 p. 13 ex-

tr.) Οὔτ' εἰ μὴ συμφωνοῦσιν οἱ τὴν ἱστορίαν τῶν τόπων διαδιδόντες, εὐθὺς ἐκβάλλειν δεῖ τὴν σύμπασαν ἱστορίαν, ἀλλ᾽ ἔσθ' ὅτε καὶ πιστοῦσθαι τὸ καθόλου μᾶλλόν ἐστιν κ. τ. λ. Non, ſi parum conſentiunt, ſi falſa quaedam admiſcent, qui notitiam locorum tradidere, ſtatim eiicere omnem hiſtoriam oportet: ſed eſt, vbi tanto magis firmare fidem vniuerſae rei licet. Quantae ſunt diſſenſiones in relationibus de mari Caſpio, et illius delineationibus? quantae de continentia vel Oceani vel terrarum circa axem borealem? An ideo omnis fabuloſa peregrinatorum ac nautarum hiſtoria?

§. 8.

Fabula de Argonautis fundum tamen habet hiſtoricum.

Quin licet hoc ipſum per veſtram AA. ſapientiam atque animi aequitatem ad fabulas quoque poetarum applicare, ad res Troicas, et quod proxime ad hanc ipſam diſputationem pertinet, ad Argonautas. Niſi fundum habuiſſet hiſtoricum Ilias, nunquam gentes non nimis ab aetate Homeri remotae illum arbitrum ſuarum de finibus controuerſiarum, teſtem ſui generis, cognitorem iuris ſui adſciuiſſent. Argonautarum expeditionem non totam eſſe confictam, vel veſtigia hiſtorica apud Strabonem (lib. 1 p. 31) ne de Apollonio Rhodio dicam, qui venari hoc genus obſeruationes hiſtoricas videtur, ſatis declarant. Et quam ipſa Argonautici carminis, quod Orphei nomen habet, et librorum Apollonii diſſenſio comparationem ad hiſtoriam et Geographiam habeat; paullo ante indicatum eſt. Neque vero illud in iudicio antiquiſſimae hiſtoriae et geographiae mythicae non diligenter tenendum eſt, quod ipſum quoque praeclare animaduerſum ab eodem Strabone (l. 1, p. 41, 21) melius nonnunquam eſſe cauſam coniicere in mutationes locorum, quam in ignorantiam ſcriptorum vel mendacia, βέλτιον αἰτιᾶσθαι μεταβολὴν, ἢ ἄγνοιαν ἢ κατάψευσιν τῶν τό-

των κατὰ τὸ μυθῶδες. Cui praecepto fidem faciunt tot mutationes insignes orbis habitabilis, quae ibi commemorantur, et quarum plures ab eo inde tempore similes accidisse partim nouimus, partim rebus necessariis colligimus, partim signis quibusdam suspicamur merito. Verissimum historia teste, quod pulchre obseruat Aristot. Meteorol. 1, 14, 1 Οὐκ ἀεὶ οἱ αὐτοὶ τόποι τῆς γῆς οὔτ' ἔνυγροί εἰσιν, οὔτε ξηροί, ἀλλὰ μεταβάλλουσι κατὰ τὰς τῶν ποταμῶν γενέσεις, καὶ τὰς ἀπολείψεις, διὸ καὶ τὰ περὶ τὴν ἤπειρον μεταβάλλει καὶ τὴν θάλατταν. καὶ οὐκ ἀεὶ τὰ μὲν γῆ, τὰ δὲ θάλαττα διατελεῖ πάντα τὸν χρόνον· ἀλλὰ γίνεται θάλαττα μὲν ὑπὸ χέρσος, ἔνθα δὲ νῦν θάλαττα, πάλιν ἐνταῦθα γῆ κ. τ. λ. Cui non vestrum AA. hic in mentem veniunt illa, quae hodie a Cl. Dalino disputantur de sua Suecia, cuius bonam partem multo, quam alii ciues sui, recentiorem facit, aquisque paulatim decrescentibus emersam, vt non diu ante Christi nati aetatem habitari coepisse videatur. Illud quidem videtur confectum, ancoras et nauium fragmenta quam longissime a mari inuenta indicare, quondam ibi nauigatum esse. Videtis AA. quam late hic locus pateat: et illa altera admonitio quanti momenti sit, quam Polybii verbis afferemus, non quo magis vera sit sententia, quam ille comes atque amicus Scipionis Africani dixit, sed vt obiter sapientiam viri videamus, et quantum ita circumspecto historico tribuendum sit? Dicit autem (3, 58 p. m. 210 extr.) difficilem esse locorum et regionum externarum notitiam διὰ τὸ τοὺς μὲν ἐκβαρβαρῶσθαι, τοὺς δὲ ἐρήμους εἶναι τόπους. Ergo Polybio prodente regiones erant cultae olim humanitate et literis, tum prolapsae vel relapsae in barbariem, erant regiones copiosae olim, nunc suis ab incolis desertae. Hoc quale sit, facile intelligit, si quis nunc veterem Graeciam, vel Africam et Aegyptum, vel Palaestinam adeo, comparet cum his, quae in libris de antiqua illarum conditione habemus. Sed quid, si etiam locorum hominumque, quos Phoenices adiere vel Argonautae, diuersa longe fuit conditio ab ea, quae fuit

florente literis Graecia? Quis hodiernam Alexandream agnoſcit in illis Strabonis (l. 2 p. 81, 7) Τῶν ἐξ Ἀλεξανδρείας ἐμπόρων ϛόλος ἤδη πλεόντων διὰ τȢ Νείλȣ καὶ τȢ Ἀραβίȣ κόλπȣ, μέχρι τῆς Ἰνδικῆς. Claſſem dicit nauium mercatoriarum ex Alexandrea per Nilum et ſinum Arabicum commeare in Indiam: tum addit, ſe comperiſſe praeſentem cum Aelio Gallo Aegypti Praeſide, centum et viginti naues e Myos hormo ſ. portu Muris in ſinu Arabico, ſoluere in Indiam, cum prius Ptolemaeorum aetate nauigare et merce Indica implere naues pauci auderent. Sic Plinius 2, 67, *A Gadibus*, inquit, *columnisque Herculis, Hiſpaniae et Galliarum circuitu totus hodie nauigatur occidens.* At Appianus, qui vix ſaeculo ſerius ſcripſit, idem, vt paullo ante iam indicauimus, negat in principio Ibericor. (p. 423 To. 2) τὸν ἑσπέριον καὶ τὸν βόρειον ὠκεανὸν ȣ περῶσιν. Et mox ȣ̈τε Ῥωμαῖοι ȣ̈τε τὰ ἔθνη τὰ ὑπὸ Ῥωμαίοις περῶνται τȣ́τȣ τȢ ὠκεανȢ. Iſta forte Traiano imperante ſcripta. Antonini Philoſophi tempore Ariſtides (Aegypt. T. 2 p. 355) quotidie nauigari ait extra columnas: nominatim mentionem facit τῶν εἰς τὴν μεγάλην νῆσον περαιȣμένων τὴν ἀντιπέρας Ἰβήρων, quam Hiberniam eſſe apparet, additque ϛρατεύματά τε εἰς αὐτὴν ἑκάϛοτε παντοῖα διαβαίνει καὶ ἀναχωρεῖ τοῖς καθήκȣσι χρόνοις, καὶ ἄρχοντες καὶ ἰδιῶται μύριοι διαβαίνȣσιν ἑκάϛοτε. Exercitus hominum, ait, in illam variorum transire et redire ſtatis temporibus, magiſtratus et priuatos innumerabiles (ſic μύριοι hic videntur intelligi) ſemper traiicere. De temporibus quisque ſuis vera loqui potuerunt Plinius, Appianus, Ariſtides. Summa eſto et finis, ſuſcipi peragique potuerunt a Phoenicibus, ab Argonautis, quae ſaeculis interiectis, mutatis locis atque hominibus fieri potuiſſe difficile creditu eſt.

DE
VETERVM NAVIGATIONIBVS
EXTRA
COLVMNAS HERCVLIS

PRAELECTIO II

HABITA VII. MAI. CIƆIƆCCLVII.

Videmur AA. ſatis apud aequos quidem et intelligentes iudices, quales nobis in hoc coetu contigiſſe gaudemus, quod nobis propoſitum erat, confeciſſe, nauigata eſſe olim oceani litora, a rubro inde mari ad Germaniam extremam naues ambulaſſe. Hoc vero dum agebamus, ſubinde incidimus in quaedam argumenta ita coniuncta huic noſtro, vt ad illud vel confirmandum vel illuſtrandum certe vim habere nonnullam viderentur. Atque alia quidem ſuperiori praelectioni intexuimus. Alia corollaria quaedam diſputationis noſtrae placuit nunc proponere, cum praeſertim per ſe ipſa aliquid non iniucundae conſiderationis habeant, quae detinere vti me, ſic forte alios etiam cum aliqua voluptate poſſit. Non ſunt noua, quae adferam, ex libris deſumta illis, qui omnibus patent; ſed hoc neſcio, an ſit animaduerſum, quam ea vim ad noſtram diſputationem habeant. Tria autem velut corollaria dabimus, quibus firmari videtur poſſe fides illarum nauigationum, de quibus diximus: primo in veteri *de beatorum inſulis* fabula eſſe aliquid, quod ad illas nauigationes referatur, oſtende-

mus, deinde adhibebimus eodem consilio *Hyperboreos.* Volebam etiam peculiare caput constituere de fide Pytheae Massiliensis praesertim, tum aliorum, qui in hoc argumento vel laudantur testes, vel refelluntur a posterioribus. Sed video id longius esse, si velim progredi qua licet, quam vt pars huius fieri disputationis possit. Et de Pythea prouocare forte licebit simpliciter ad eruditam Bougainvillei *) dissertationem, qui fidem illius, credo, expediuit; credo, inquam; diligentius enim ponderare omnia nondum licuit. Hoc ergo argumento vel omisso vel dilato, in praesens ab *historia praedonum Francorum*, aliquid praesidii his quae nuper disputata sunt, arcessemus.

*) V. Memoires de literat. de l'Acad. des Inscriptt. To. 19 p. 143. Hic modo breuiter rationem reddam, cur nondum audeam simpliciter, et velut compromisso ad V. C. prouocare. Argumentum, quo is vtitur p. 148 ad constituendam Pytheae aetatem, eiusmodi est. Pytheas primus obseruauit, habitari adhuc terram circa gradum latitudinis LXVII. Iam vero Aristoteles (Meteorol. 2, 5) ait esse gentes, quibus nunquam occidat corona Ariadnes: at hi debent esse constituti in hoc gradu. Ergo prodidit ante Aristotelem Pytheas. Nihil dicam aliud, (neque enim hic longe digrediendi locus est) nisi hoc vnum: Non dicit Aristoteles, quod dicere illum vult vir doctus. Loquitur de terminis zonae temperatae, his ipsis verbis, quae sola coronae mentionem habent: Φέρεται δὲ καὶ ὁ στέφανος κατὰ τοῦτον τὸν τόπον. Φαίνεται γὰρ ὑπὲρ κεφαλῆς γινόμενος ἡμῖν, ὅταν ᾖ κατὰ τὸν μεσημβρινόν. Citra tropicum cancri, intra zonam temperatam esse coronae borealis sidus, constat: iam vero hoc sidus vertici nostro cum in meridiano est, imminere, constat ipsum quoque: ergo quibus hoc euenit, illi sunt adhuc in zona temperata. Conferant haec, vel potius totum locum Aristotelis, quibus videtur, cum oratione viri docti. Equidem argumenta, quibus fides Pytheae defenditur, clariora esse opto ac certiora. Agamus ergo, quod proposuimus.

I. *De Inſulis beatorum.* [1])

De perenni animorum humanorum natura, producta certe vltra haec viuendi ſpatia duratione, et diuerſa bonorum malorumque ſorte, tantus eſt populorum omnium conſenſus, vt illam opinionem vel inter eas, quas *κοινὰς ἐννοίας* vocare ſolemus, referendam, vel ab antiquiſſima traditione generis noſtri auctoribus impertita, deriuandam facile credas [2]).

§. 1.

Sed cum in hac velut ſumma conueniant, Superſunt corpori animae, et eo quidem loco et conditione, vt bonis bene ſit, male malis: de cetero ſunt tot fere ſententiarum diuortia, quot enarrare non minimi laboris fuerit. De Aegyptiorum antiquiſſima doctrina, reſpicientibusque ad illam ritibus et loquendi formulis, cum trans flumina et maria transuehi mortuos, quos id meruiſſe iudicatum ſit, ad feliciorem vitam docerent, egit vir magnus, quem ego ſaeculo noſtro vniuerſim, peculiariter vero mihi Collegam in Profeſſorio munere, et in Societate Regia ſodalem gratulari vehementer ſoleo, Io. Dauid. Michaelis in Epimetro ad praeclarum Lowthi opus De poeſi ſacra Hebraeorum (P. I p. 194 ſqq.) ita vt originem totius de Inſulis Beatorum fabulae ex illis velut incunabulis eruat. Quod ſi non potuit plane ad liquidum perducere, (quid enim in talibus plane liquidum eſt?) hoc tamen perfecit, quod maius eſt, vt aliquot poëtarum

1) De hoc pariter capite et quae de Hyperboreis deinde diſputabuntur, illud in vniuerſum ſemper cogitare aequos lectores optamus, quod eſt apud Diod. Siculum (4, 44 extr.) Καθόλȣ τȣ̀ς παλαιȣ̀ς μύθȣς ȣ̓χ ἁπλῆν ὅτε συμπεφωνημένην ἱστορίαν ἔχειν συμβέβηκεν. Voluerunt primi illi, ſub involucris quibusdam latere vt philoſophiam, ſic hiſtoriam: quam recte voluerint, ad noſtram rem iam nihil attinet: voluerunt certe, eaque in re ingenio quisque ſuo indulſerunt.

2) Sententiam ea de re dixi in Memoria Axelii Wilh. Comitis Wachtmeiſter A. S. LV hic mortui.

ſacrorum locis lucem ex iſto Aegyptiorum more et perſuaſione inſignem intulerit. In Orphicis carminibus neque Elyſii, neque Inſularum Beatorum nomen inueniri puto. Sed Μακρόβιοι (Argon. 1106 ſqq.) ita deſcribuntur, vt facile credam, illam imaginem ad conditionem beatorum manium pertinere. Popularis Romanorum ſententia, ab antiquiſſimis, vt videtur, longa traditione accepta, beatas animas in coelo collocat, et nominatim in lacteo illo circulo ſ. galaxia, vbi Africanum ſuo cum patre et auo loquentem ponit Cicero. Hauſta videtur a Pythagoricis antiquis magnae Graeciae colonis. Ipſe Pythagoras (ap. Porphyr. de antro Nymph. p. 121 Barneſ.) συνάγεσθαι, inquit, τὰς ψυχὰς εἰς τὸν γαλαξίαν κ. τ. λ. Plutarchi Syllas a Saturni ſacerdotibus edoctus, (in libello de facie in orbe Lunae ad finem) vtrorumque et bonorum et malorum animis locum in Luna aſſignat: Homerus et Virgilius inferos quosdam ſub terra comminiſcuntur, diſcretas bonorum malorumque ſedes. Ceterum ita inter ſe diſſerunt et diſſentiunt, qui ſupra terram vel eminentem e mari regionem certam aſſignant beatis, vt appareat, voluiſſe quosdam certe illorum γεωγραφεῖν, et felicem aliquam telluris partem, remotam alias a cognitione hominum, ita deſcribere. Vid. Tzetz. ad Lycophr. 1204, et Euſtath. ad Odyſſ. Δ, 563. Non eſt huius loci, totum hoc perſequi, et oſtendere, qui in Aegypto (praeter ea, quae iam dicta ſunt, Dio. Chryſ. Troic. p. 188, C.) qui vltra Aegyptum ad Oaſin (Herodot. 3, 26) qui Thebis Boeoticis (Lycophr. 1204 add. Tzetz. ad 1194) qui in Meſſenia (vide Lakemach. Obſ. P. II, 3) poſuerint ſedes illas et inſulas beatorum, qui Cretam (vid. Meurſ. Creta 1, 5) hoc nomine laudarint, quique locauerint ad Indos (Dio Chryſoſt. Or. 35 p. 434 ſeq.) Fabulas ſimiles, de inſula quadam beata dabit Diod. Sic. 2, 55 ſq. alias idem 3, 127. Talis eſt Meropis Aeliani V. H. 3, 18, vbi vid. Perizo. no. 7. Cur illa

ante Boryſthenem Achillea, ſ. Leuce dicta, ſit etiam Macaron inſula, vid. Plin. 4, 13 ſ. 27 conf. Euſtath. ad Dionyſ. 545. Nos in praeſens de his modo videamus, qui iis poſuere locis, de quibus cogitare non poterant, niſi notitia, fama certe, earum nauigationum, de quibus hic agimus, ad eos perueniſſet.

§. 2.

Hic egreſſis cogitatione Herculis columnas ſtatim quidem occurrit Atlantica illa Platonis, de qua ante dicebamus (Prael. I §. 7) ſed quam ille beatorum ſedem non facit. Verum reliquiae illius videri poſſunt illae Fortunatae Inſulae, quas τῶν μακάρων νήσȣς appellat Strabo (1 p. 2, 20) quasque ab Homero ait reſpici Odyſſ. Δ, 563. Repetit et diſertius explicat alias (l. 3 p. 104 pr.) vbi memorat poetas μακάρων τινὰς νήσȣς κατονομάζοντας, ἃς καὶ νῦν δεικνυμένας ἴσμεν, ȣ̓ πολὺ ἄποθεν τῶν ἄκρων τῆς Μαυρȣσίας, τῶν ἀντικειμένων τοῖς Γαδείροις. Τȣ̀ς δὲ Φοίνικας λέγω μηνυτάς. καὶ τῆς Ἰβηρίας καὶ τῆς Λιβύης τὴν ἀρίςην ȣ̓̂τοι κατέσχον πρὸ τῆς ἡλικίας τῆς Ὁμήρȣ κ. τ. λ. Non multum remotas ait ab extremis Mauritaniae partibus, quae Gadibus ex aduerſo iacent: earumque Homero Phoenicas fuiſſe indices, qui Hiſpaniae pariter atque Africae optimam partem ante Homeri aetatem obtinuerint. Reliqua harum inſularum vel μυθολογȣ́μενα vel γεωγραφȣ́μενα nihil ad hanc diſputationem. Videant, quorum intereſt, Voſſium ad Melam (3, 10, 12). Illud apparet, ante Homerum et Graecos nauigatum eſſe mare Atlanticum.

Eiusdem generis eſt, et eandem vim habet illa Diodori Siculi inſula, nauigatione aliquot dierum verſus occidentem a Libya remota, fertiliſſima, pulcherrima, a Phoenicibus tempeſtate eo delatis detecta, quam ſibi Carthaginienſes ſeruauerint perfugium rebus ſuis forte perditis, ideoque excluſerint colonos alios. Cum illius narratione (L. 5, 19 et 20) confert meri-

to Cl. Wesselingius similem fabulam ex mirabilibus auditionibus, quae Aristoteli tribuuntur. (p. m. 1157, B.)

Atlanticas insulas duas decies mille stadiis ab Africa distantes describit Plutarchus Sertorio (p. m. 571 sq.) in quas rebus afflictis conferre se voluerit Sertorius, quae ob felicitatem soli et coeli Beatorum appellarentur, addit ὥςτε μέχρι τῶν βαρβάρων διῖχθαι πίστιν ἰσχυρὰν, αὐτόθι τὸ Ἠλύσιον εἶναι πεδίον, καὶ τὴν τῶν εὐδαιμόνων οἴκησιν, ἣν Ὅμηρος ὕμνησεν, ad barbaros vsque penetrasse firmam fidem, esse ibi Elysium campum, cantatamque Homero beatorum habitationem. Ac ne putemus, Graeculam recentiorum fabulam esse, refert ex Sallustio eadem Acro ad Horat. Epod. 16, 41, qui mirum est, nisi ad hoc ipsum Sertorii consilium ibi respexit. Philostratus de vita Apollo. 5, 3, cum ait, Φασὶ δὲ καὶ τὰς τῶν μακάρων νήσους ὁρίζεσθαι τῷ Λιβυκῷ τέρματι, indicat, sibi nihil certi constare, qui tamen Oceanum Gallicum a se visum, paulo ante (c. 2) affirmet.

§. 3.

Quae protulimus adhuc, ea ad egressum e columnis Herculis cum aliquo ad sinistram flexu pertinent. Sed dextrum etiam anfractum ad occidentale litus Hispaniae non ignotum fuisse priscis illis, simili ratione intelligitur. Promittit Proteus Homericus (Οδ. Δ, 563) Menelao:

Ἀλλά σ' ἐς Ἠλύσιον πεδίον καὶ πείρατα γαίης
Ἀθάνατοι πέμψουσιν —
Τῇ μὲν ῥηΐστη βιοτὴ πέλει ἀνθρώποισιν,
Οὐ νιφετὸς, οὔτ' ἄρ' χειμὼν πολὺς, οὔτε ποτ' ὄμβρος,
Ἀλλ' αἰεὶ Ζεφύροιο λιγυπνείοντος ἀήτας
Ὠκεανὸς ἀνίησιν, ἀναψύχειν ἀνθρώπους.

Elysium campum, quo mittent Menelaum propter Helenam vxorem DI, ponit ad *extremos fines terrae:* hic facillimus victus hominibus est: hic rarae ni-

ves, nunquam multa hiems, aut imber; ſed *ſemper* emittit *Oceanus* argutos *Zephyri* flatus recreandis hominibus. De hoc loco ita Strabo 3 p. 103, 44 Ὁ ποιητὴς τὰς τοσαύτας ϛρατιὰς (de Phoenicum in Hiſpaniae litora occidentalia expeditionibus dixerat) ἐπὶ τὰ ἔσχατα τῆς Ἰβηρίας ἱϛορηκὼς, πυνθανόμενός τε καὶ πλῦτον καὶ τὰς ἄλλας ἀρετὰς, (οἱ γὰρ Φοίνικες ἐδήλυν τῦτο) ἐνταῦθα τὸν τῶν εὐσεβῶν ἔπλατε χῶρον, καὶ τὸ Ἠλύσιον πεδίον. Didiciſſe ait Homerum illas Phoenicum expeditiones, audiſſe diuitias et virtutes regionis ipſis narrantibus, et hinc fingendi occaſionem ſumſiſſe. Perſequitur iſta ſcriptor, ſi quis alius diligens et curioſus, et addit inter alia (p. 1104, 14) ſuſpicari fas eſſe, longaeuitatem illis hominibus, regibus certe, et in his Arganthonio Tarteſſi tributam eſſe ob felicitatem: ὑπολάβοι τις ἂν, ἐκ τῆς πολλῆς εὐδαιμονίας καὶ μακραίωνας ὀνομασθῆναι τὺς ἐνθάδε ἀνθρώπυς. Inueniemus, niſi egregie fallor, in his locis deinde etiam Hyperboreos. Iam lubet Elyſios campos, ac beatorum inſulas vltra perſequi, non quo valde ad rem noſtram pertineant, quae ſuperſunt; ſed ne quid curioſitati veſtrae AA. aut lectorum inuidiſſe videamur. Nempe Iſaacus Tzetzes (ad Lycophr. 1204) et Ioannes Tzetzes ad Heſiodum (ἔργων 171) quo vtroque loco beatorum inſulae ſimpliciter memorantur, hunc ipſum Homeri locum, de quo Strabonis ſententiam poſuimus, ad Britanniam pertinere volunt, et firmandae huius ſententiae cauſa miram referunt aliunde hiſtoriam [3]) de piſcatoribus quibusdam, in litore Oceani Britanniae oppoſito habitantibus, qui tributi loco mu-

3) Placet hic ſequi Ioannis Tzetzae narrationem ſumtam, vt videtur, e Procopii Gothic. 4, 20. altera Iſaaci nomen praeferens hic obſcura certe, ſi non corrupta eſt, quod hic quaerere non lubet: vt nec illud, quod Ioannes ad v. 173 dicit, auctore, quem vage modo per τις deſignat, Caeſarem, cum vna triremi Euro ſlante eo traieciſſet, delectatum pulchritudine regionis, ἀρεσθέντα τῷ λίαν περικαλλεϛάτῳ τῆς χώρας, ibi voluiſſe ſedem ponere, κατοικῆσαι: inuitum vero expulſum eſſe ab incolis.

nus habeant traiiciendi animas defunctorum in Britanniam. Vtitur hac narratione, et aliis argumentis ad vindicandam Britanniae ſuae gloriam Ioſ. Barneſius (ad Euripidis Helenam v. 1692) eadem nempe ratione, vt (ad Odyſſ. Ω, 11) Homeri λευκάδα πέτραν, et ἠελίοιο πύλας, et δῆμον ὀνείρων in patria ſua inuenit. Illud, credo, veri ex diſſidentibus inter ſe narrationibus relinquitur, diu ante Homerum nauigatum eſſe Oceanum, cum fabulae id genus fundum certe aliquem, quo nitantur, hiſtoricum ſoleant habere. Similem eſſe fabulae de Hyperboreis rationem, iam demonſtrabimus.

II. *De Hyperboreis.*

Volebam initio paucis defungi, ac de Hyperboreis, Pindari praecipue, illa modo huc adferre, quae ſi fidem non faciant, ſuſpicionem certe moueant non leuem, quaedam illorum non ſimpliciter conficta, ſed e nautarum, qui Oceani litora, Hiſpaniae oram occidentalem praecingentia, nauigarant, ſermonibus primum accepta. Sed cum quaerendi ſubiret voluntas, ſi plura forte deprehenderem, quam quae ſe vltro obtulerant, eius rei veſtigia: factum eſt, vt qui vrceus inſtitui coepiſſet, exiret amphora, vt omnia pene, quae de Hyperboreis relata ſunt, dum conſiderarem, luberet eadem ita diſponere, vt iuſtae de nomine et populo tam peruagato diſputationis locum tueri poſſet, quae vel plura haberet, vel ordinatiora, vel certiora, h. e. magis idoneis auctoribus probata, illis, quae adhuc a ſummo Viro Ez. Spanhemio, ad Callim. H. in Del. 281 p. 489 ſq. tum a Gedoino in Commentt. Acad. Inſcriptt. To. X. p. 176 ſqq. et Banerio ibid. p. 198 ſqq. more cuiusque ſuo collecta et prolata ſunt.

§. 1.

Nominis consideratio.

Iam vt inde incipiamus, nomen ipsum considerarione dignum est. Quid sibi vult illa Hyperboreorum appellatio, quae iam Herodoto admirabilis, h. e. absurda, nisi fallor, visa est. Is enim (4, 32) prooemium suae de Hyperboreis, primitias nescio quas in Delon mittentibus, narrationi hoc facit, *Ὑπερβορέων δὲ πέρι ἀνθρώπων ὔτέ τι Σκύθαι λέγουσι, ὔτέ τινες ἄλλοι τῶν ταύτῃ οἰκημένων, εἰ μὴ ἄρα Ἰσσηδόνες. ὡς δ' ἐγὼ δοκέω, ὐδ' ὖτοι λέγουσι ὐδέν.* Hoc, puto, dicit de hominibus Hyperboreis (qui tamen secundum Deliam illam fabulam Scytharum vicini, per hos versus Graeciam legatos illos sacros Delon mittunt) neque Scythae quidquam dicunt, neque alii hic habitantium praeter Issedonas: verum, vt ego puto, ne hi quidem *quidquam* (intellige, vt solet, *probabile* aut fide dignum quidquam) dicunt: deinde longiusculam de illa legatione vel *θεωρίᾳ* relationem claudit, vt neget se quidquam, de Abaride Hyperboreo, cum sagitta sua terrarum orbem obeunte, velle dicere, et, *εἰ δέ εἰσί τινες Ὑπερβόρεοι ἄνθρωποι, εἰσὶ καὶ ὑπερνότιοι ἄλλοι.* Illudit, credo, toti commento: negat magis probabile esse, habitare quosdam vltra boream, arcton, cardinem septentrionalem, quam vltra alterum mundi cardinem notum. In quo illud non indignum obseruatu est, fuisse, si non prius, certe septingentis amplius annis post, qui *ὑπερνοτίυ* appellatione, quam ridet Herodotus, serio vteretur. Dionysius quidem Periegetes (v. 151) duo promuntoria Ponti Euxini inter se opposita describens, *ὑπερνοτίην* Carambin facit, *βορειότερον* Criumetopon. Scilicet putauit Dionysius, illud *ὑπὲρ* non esse vrgendum hoc modo, vt aliquid esset ipso borea magis septentrionale, magis adeo frigidum, aut magis noto meridionale, calidiusque: sed simpliciter notare relationem illam ad plagam. Ac sane septentrionem illis frequenter assignari, mox vide-

bimus: et quam vim τῇ ὑπὲρ tribuerit nominatim Pindarus, deinde declarabimus (§. 8). Diodorus Siculus (2, 47) nomen deriuat ἀπὸ τῶ πορρωτέρω κεῖσθαι τῆς βορέου πνοῆς. Pausaniae (Eliac. 1 f. 5, 7) dicuntur οἱ ὑπὲρ τὸν ἄνεμον οἰκῶσι τὸν βορέαν.

§. 2.

Non fuit certae et definitae gentis vnum et constans nomen.

Nunc illud monemus, quod considerandis conferendisque inter se locis omnibus, quae adhuc nobis oblata sunt, videmur plane intelligere: non fuisse gentem aliquam certam atque vnam, quae hoc nomine suo, vt Getae, vt Colchi, vt Thraces, ab aliis distinguerentur. Fatetur Herodotus, cuius modo locum protulimus, sibi ignotam esse, diligenter requirenti, eam gentem: historia de huius gentis rebus gestis nusquam vlla memoratur. Strabo (7 p. 204, 16) Διὰ τὴν ἄγνοιαν, inquit, τῶν τόπων τέτων (de Getis agit) οἱ τὰ Ῥιπαῖα ὄρη καὶ τὲς Ὑπερβορέες μυθοποιῶντες, λόγε ἠξίωνται. Propter ignorantiam locorum homines, ait, dignatos esse fabulas de Ripaeis montibus et Hyperboreis, quarum rationem haberent. Non habet hoc nomen pater geographiae et historiae, Homerus. Nam quod ex Hymno in Bacchum mox laudabimus, argumentum potius praebet, non esse illum Hymnum Homeri. Herodoti locum ponemus totum, (4, 32) Ἡσιόδῳ μέν ἐςι περὶ Ὑπερβορέων εἰρημένα. De his nihil hodie superest: ἔςι δὲ καὶ Ὁμήρῳ ἐν Ἐπιγόνοισι, εἰ δὴ τῷ ὄντι γε Ὅμηρος ταῦτα τὰ ἔπεα ἐποίησε. Dubium ergo, an Homero aliquid de Hyperboreis innotuerit: siquidem in his, quae haud dubie illius sunt, nullum eorum vestigium est, vbi autem id nomen habetur, ea dubia fide patri poeseos assignantur. Quid fuerit ab Hesiodo proditum, nescimus. Fabula ipsa, quatenus per ceteros poetas, historicos, geographos sparsa superest, tam multa habet vel cohaerentia male, vel

plane pugnantia, vt nihil in ea vel locis, vel temporibus, vel alio charactere ita conſtans ac definitum ſit, vt illam tanquam ſubſtantiam aliquam et fundum quaſi reliquorum attributorum aſſumere poſſis, cui reliqua adſtructa vel adficta videantur. Quod enim de Hecataeo memorat Schol. Apollon. 2, 677 Ἑκαταῖος *μέχρι τȣ αὐτȣ χρόνȣ εἶναι φησὶ τὸ τῶν ὑπερβορείων ἔθνος, ἔςι δὲ βιβλία αὐτῷ ἐπιγραφόμενα περὶ τῶν ὑπερβορέων*, hoc parum valet ad fidem hiſtoriae in tanta magnis nominibus vel libros, vel librorum titulos, vel locos ſubiiciendi licentia. Erit vero deinde §. 5 de Hecataei Hyperboreis videndi opportunitas. Aliam igitur viam huius diſputationis placuit ingredi, et enarrare ordine quodam, quibus aliis narrationibus velut adhaereſcant et admiſceantur Hyperborei, dum eo perveniamus, vt illud ipſum explicetur, quod in ea videatur eſſe maxime hiſtoricum.

§. 3.

Hyperborei cum Argonautis exſtitiſſe videntur.

Antiquiſſimum Graecorum facinus, in quo celebrando elaborarunt poſteri, Argonautarum illa expeditio, aut peperiſſe videtur Hyperboreos, aut certe vulgaſſe. Apud Diodorum Siculum (4, 51 p. 294, 16 it. 46) Medea diſſimulata forma ſua, Peliam deceptura, fingit ſe adeſſe *ἐξ ὑπερβορέων*. Hyperboreos in ſua expeditione adierunt Argonautae; ſed eos iam duplici in genere: alios verſus extremum ſeptentrionem, et vltra origines [4]) velut boreae venti, habitantes vel

4) Imaginabantur quidam ſpecum, polo vicinam, e qua erumperet aquilo. Sic certe Plin. 7, 2 ſ. 2. *Iuxta eos, qui ſunt ad ſeptentrionem verſi, haud procul ab ipſo aquilonis exortu, ſpecuque eius dicto, quem locum Geselithron* (γῆς κλεῖθρον, terrae clauſtrum) *appellant, produntur Arimaſpi*, quos Hyperboreorum ſodales mox videbimus. Idem Plin. 4, 12 ſ. 26 *Gelida aquilonis conceptacula* cum Ripaeis montibus coniunxerat, et *pone eos montes vltraque Aquilonem* locauerat gentem felicem Hyperboreos.

vagantes. Hos memorant Orphica illa Argonautica v. 1075 et 1080. Nempe in illo carmine ex vetuſtiore traditione (vid. Diſſ. 1) veniunt Argonautae per extremum, qui notus erat, ſeptentrionem in Germanicum Oceanum. Sed Apollonius breuiori via (Diſſ. I §. 4) illos Iſtro aduerſo ad ſinum Adriaticum et Eridani oſtia deducit. Itaque conſequens erat, vt in hac via poneret Hyperboreos, quos abeſſe ſua a fabula nollet. Manifeſto autem illos ad Eridani ripas collocat, et de electro, poſt narratam Heliadum Phaëthonta fratrem lugentium fabulam, addit, aliam quoque eſſe narrationem accolarum, quos Celtas appellat. 4, 611

— Κελτοὶ δ' ἐπὶ βάξιν ἔθεντο,
Ὡς ἄρ' Ἀπόλλωνος τάδε δάκρυα Λητοΐδαο
Ἐμφέρεται δίναις, ἅτε μύρια χεῦε πάροιθεν
Ἦμος Ὑπερβορέων ἱερὸν γένος εἰσαφίκανεν,
Οὐρανὸν αἰγλήεντα λιπὼν κ. τ. λ.

Apollinem, cum coelo relicto ad ſacram Hyperboreorum gentem veniſſet, hic multa millia lacrimarum (Aeſculapii a Ioue fulminati cauſa) fudiſſe. Nec illud alias inauditum. Memorat Scholiaſtes Apollonii (ad 2, 677) Poſidonio auctore, Hyperboreos *οἰκεῖν περὶ τὰς Ἄλπεις τῆς Ἰταλίας*, habitare ad Italiae Alpes. Quin illos Romae victores Gallos Heraclides Ponticus non multum ab illis temporibus remotus, ſi Plutarcho fides (in Camillo p. 140 A) Hyperboreos dixit. Non mirum eſt, incertas eſſe Hyperboreorum ſedes, cum nec certas ipſe Boreas habeat. Thrax eſt ille raptor Orithyiae Boreas, e Thrace ſpirat Aegei maris et Graeciae tyrannus. Hymnus Orphicus (79) in Boream, *Κρυμοπαγὴς βορέα χιονώδεος ἔλθ' ἀπὸ Θρᾴκης*, *Huc Aquilo glaciali' relinquens ninguida Thrace*, vt conuertit Scaliger. Hic rapta Athenis Orithyia (apud Ouid. Met. 6, 709)

Non prius aërii curſus ſuppreſſit habenas,
Quam Ciconum tenuit populos, ſua moenia, raptor.

Cicones Thraciae populum, vrbem illorum Ismarum, docent Geographi. Si ergo Boreae domus est in Thracia, Hyperborei qui esse possint Eridani Italici accolae, apparet. Sed nec dissimulandum est, non deesse, qui Orithyiam multo abreptam longius diceret. Sophocles (apud Strabo. 7 p. 204, 13) latam esse canit

Ὑπέρ τε πόντον πάντ' ἐπ' ἔσχατα χθονός,
Νυκτός τε πηγὰς, ὀρανᾶ τ' ἀναπτυχὰς,
Φοίβε τε παλαιὸν κῆπον.

Super mare vniuersum, ad vltima terrae, ad fontes noctis, ad coeli aperturas, et *veterem Phoebi hortum*, cum allusione quadam, credo, ad illam Phoebi cum Hyperboreis societatem, de qua deinde dicemus (§. 7). Hic illud adiiciemus, ne Thraciae quidem nomen non fluctuare. Sic Strabo (L. 7 p. 204, 30) Getas pro Thracibus a Graecis habitos, memorat.

§. 4.

Quam vagum esset Hyperboreorum nomen.

Quo minus mirandum, tam licenter vagatum Hyperboreorum nomen esse. Quo potius teste vtamur quam eodem Strabone? Hic igitur (L. 11 p. 349, 50) post mentionem veterum Graecorum (οἱ παλαιοὶ, dixerat, τῶν Ἑλλήνων) οἱ δὲ ἔτι παλαιότεροι, inquit, τὰς ὑπὲρ τᾶ Εὐξείνα καὶ Ἴςρα καὶ Ἀδρία κατοικᾶντας Ὑπερβορέας ἔλεγον, καὶ Σαυρομάτας, καὶ Ἀριμασπές. Promiscue vsos vult Hyperboreorum et Sauromatarum et Arimasporum nominibus in his, qui supra Euxinum, Istrumque et Adriam habitarent. Auctor Hymni in Bacchum (inter Homericos 6, 29) Tyrrhenum praedonem Baccho minantem ita introducit:

Ἢ Αἴγυπτον ἀφίξεται, ἢ ὅγε Κύπρον,
Ἢ ἐς Ὑπερβορέας, ἢ ἑκαςέρω —

Aegyptum et Cyprum ad Austrum terminos suae navigationis indicat, ad septentrionem vero vel Hyper-

boreos, vel vltra hos. Eſt ergo aliquid in rerum natura etiam vltra Hyperboreos. Eadem ratione Pindarus (Iſthm. 6, 34) dum ait, *Καὶ πέραν Νείλοιο παγᾶν*, vltra Nili fontes, *Καὶ δι' Ὑπερβορέας*, lineam ab intimo meridie ad ipſum extremum ſeptentrionem duxiſſe videtur. Sic quatuor plagas ſignat Callimachus (in Delum 280): Choros enim ducunt Apollini vrbes,

> *Αἵτε πρὸς ἠοίην, αἱ δ' ἕσπερον, αἵτ' ἀνὰ μέσσην*
> *Κλήρους ἐστήσαντο, καὶ οἳ καθύπερθε βορείης*
> *Οἰκία θινὸς ἔχουσι —*

Vltimos nominat, qui ſuper boreum litus, ad Hyperboreum ergo mare, domus habent, de quorum in Delum legationibus deinde pergit canere. Eadem ratione Hyperboreum Oceanum Geographus Marcianus appellat (p. 56 pr. et 57 fin. Hudſon.). Sic Hyperboreos et Indos ſibi opponit tanquam extremos Lucianus (Hermot. c. 27 To. 1 p. 767, 48). Haec res forte mouit Theophilum Sigefridum Bayerum, vt (in Comm. Acad. Petrop. T. 3 p. 345 it. T. 1 p. 401) Hyperboreos coniiceret eſſe colonias Graecorum in ora Ponti ſeptentrionali, et hoc praeſertim referret ad eos, quorum in Delon legationes commemorantur, aſſentiente Cl. Weſſelingio (ad Diod. Sic. 2, 47. n. 14): quae vt ingenioſa eſt ſententia, et aliquid forte veri habet, ita illam cum reliquis, quae in hac ipſa diſputatione vera puto, conciliare nondum poſſum. Viderit lector.

§. 5.

Hyperborei tamen populus ob clima ſuum beatus.

Geographi Latini, vno pene ore hoc nomen ipſi velut cardini ſeptentrionum adſcribunt, (vt Mela, 3, 5 pr. vt Plin. 4, 12 ſ. 26, et 6, 13 ſ. 14, vt Soli. 16) iidem tamen felicitatis etiam alicuius, et felicitatis ab eo climate non exſpectandae, ac pendentis inde lon-

gaeuitatis portentofae, velut charactera adiiciunt. Res eft nota: ne hic plane abfit, ponamus modo verba antiquioris, Melae, *Hyperborei fuper aquilonem Rhipaeosque montes fub ipfo fiderum cardine iacent: vbi fol non quotidie, vt nobis, fed primum verno aequinoctio exortus, auctumnali demum occidit, et ideo fex menfibus dies, et totidem aliis nox vsque continua eft. Terra augufta, aprica, per fe fertilis. Cultores iuftiffimi, et diutius quam vlli mortalium et beatius viuunt. Quippe fefto femper otio laeti, non bella mouere, non iurgia: facris operati maxime Apollinis*, de quibus deinde videbimus. *Habitant lucos filuasque, et vbi eos viuendi fatietas magis quam taedium cepit, hilares, redimiti fertis fe ipfi in pelagus ex certa rupe praecipites dant. Id eis funus eximium eft.* Sunt in hac defcriptione, a qua non multum aliae Plinii et Solini abhorrent, γεωγραφέμενα quaedam f. γεωμετρέμενα ex hypothefi illa, habitare homines fub polo: aliá, vt videtur, a mercatoribus et nautis conficta, qui mercium fuarum commendandarum caufa talia mentirentur. Ceterum ad illam longaeuae felicitatis fabulam pertinet, quod apud Strabonem (p. 15, 489 poft med.) Onesicritus ait, effe fuos etiam Indis Hyperboreos, Περὶ τῶν χιλιετῶν Ὑπερβορέων τὰ αὐτὰ λέγειν Σιμωνίδῃ καὶ Πινδάρῳ καὶ ἄλλοις μυθολόγοις. Quin fimpliciter felicitatis nomen effe videtur Aefchylo (Choëphor. 371) Κρείσσονα χρυσȣ̃ Μεγάλης τε τύχης καὶ ὑπερβορέȣ Μείζονα. Ad feptentrionales illos pertinet, quod eft apud Alexandrinum Clementem (Strom. 1 p. 359, 28 Pott.) Τȣ̀ς Ὑπερβορέȣς Ἑλλάνικος ὑπὲρ τὰ Ῥιπαῖα ὄρη οἰκεῖν ἱϛορεῖ. διδάσκεσθαι δὲ αὐτȣ̀ς δικαιοσύνην, μὴ κρεωφαγεῖν, ἀλλ' ἀκροδρύοις χρωμένȣς. Τȣ̀ς ἑξηκονταετεῖς ἔξω πυλῶν ἄγοντες ἀφανίζȣσιν. Obferuemus tamen iungi ea, quae ad barbarum, qua vulgo notus erat, feptentrionem vix pertinent, *abftinere carnibus*, folis *arborum fructibus* vefci: quod autem fexagenarios educere extra portas dicuntur et interficere,

an alias de Hyperboreis illis iuſtis et felicibus memoretur, non memini. Differt quibusdam partibus a reliquis Diodori Siculi (2, 47) narratio, quam ille ſe ab Hecataeo dicit ſumſiſſe, ſed in hoc tamen conuenit, quod *τὰ περὶ τῶν Ὑπερβορέων μυθολογέμενα* vocat, et Hecataeum ſuum in numero *τῶν τὰς ἀρχαίας μυθολογίας ἀναγεγραφότων* ponit. Inſulam porro illis habitandam aſſignarat Sicilia non minorem Hecataeus, *ἐν τοῖς ἀντιπέραν τῆς Κελτικῆς τόποις κατὰ τὸν ὠκεανόν*: Britanniam ſignari putes: ſed non reſpondent cetera. Eſſe illam ait *εὔγειον καὶ πάμφορον, ἔτι δὲ εὐκρασίᾳ διαφέρεσαν*, duplices in anno ferentem fructus: quod cum illa certe facie Britanniae, quae fuit, cum Graecis Romanisque innotuiſſe eam conſtat, et cum climatis portione non conuenit. Sed quatenus Celtas etiam Hiſpaniae tribuunt veteres, illa Mauritaniae extrema, vbi Heſperidum horti ſunt et Atlas, illa appellatione poſſunt ſignari: aut, ſi vrgeas inſulae appellationem, vna alteraue earum, quae peculiariter Fortunatae vocantur. Haec de ſede Hyperboreorum vaga illa quidem, et valde incerta. Iam de illorum cum Apolline neceſſitudine dicamus.

§. 6.

Hyperborei Apollinis peculium.

Quae paſſim de Apolline ab Hyperboreis culto ſunt apud Poetas, iam ſtatim ordinanda, eorum vel primam originem, vel phyſiologiam adeo quandam, vberiorem certe, quam alias inuenias, declarationem habet ex Hecataeo et aliis Diodorus Siculus (2, 47): *Μυθολογῦσιν*, inquit, *ἐν αὐτῇ* (in deſcripta modo inſula) *τὴν Λητὼ γεγονέναι· διὸ καὶ τὸν Ἀπόλλω μάλιστα τῶν ἄλλων θεῶν παρ' αὐτοῖς τιμᾶσθαι.* Eſſe illos quosdam velut ſacerdotes Apollinis, eo quod hunc Deum quotidie perpetuo cantu celebrent. Eſſe in inſula ſacrum Apollinis *τέμενος μεγαλοπρεπὲς*, et aedem, *ναὸν ἀξιόλογον*, donariis multis ornatam, forma rotunda, *σφαι-*

ροειδῆ τῷ σχήματι. Vrbem eſſe ſacram huius Dei, eiusque incolarum pleroſque cithariſtas, perpetuo pſallere, hymnoſque cantare Deo, quibus actiones illius ornent. Habere ſuam ſibi propriam quandam dialectum Hyperboreos: Graecis in primis antiqua neceſſitudine quadam coniunctos eſſe, *πρὸς τὰς Ἕλληνας οἰκειότατα διακεῖσθαι,* maxime autem Athenienſibus atque Deliis. Fabulantur Graecorum quosdam ad Hyperboreos perueniſſe, donariaque reliquiſſe magni pretii, Graecis inſcripta literis. Deinde de Abaride. Aiunt porro (vt intelligamus *μῦθον* narrari), Lunam ex hac inſula conſpici omnino parum a tellure diſtantem, et in qua terreni quidam colles manifeſte appareant. Dicitur vero etiam, ſic pergit Diodorus, Deum interiectis vndeuicenis annis venire in inſulam, *δι' ἐτῶν ἐννεακαίδεκα καταντᾷν εἰς τὴν νῆσον.* Cui hic non ſtatim illa Graecorum a Metone et Phaino Enneadecaëteris in mentem veniat? non poteſt fieri profecto, vt non, qui primus huius partis fabulae auctor eſt, eam in mente habuerit. Res dubio omni carebit, ſi pergamus ad reliqua. De his enim nouendecim annis addit, *ἐν οἷς καὶ αἱ τῶν ἄστρων ἀποκαταστάσεις ἐπὶ τέλος ἄγονται· καὶ διὰ τοῦτο τὸν ἐννεακαιδεκαετῆ χρόνον ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων μέγαν ἐνιαυτὸν ὀνομάζεσθαι.* Iam, ſi ipſum Diodorum (12, 36) ſequamur, ille nouendecim annorum cyclus, Enneadecaëteris illa a Metone producta eſt Apſeude Archonte, Olymp. 86, circa tempora adeo poſtrema Herodoti, de qua Diodorus, pro vulgi nempe opinione et vſu Graecorum ciuili, dicit, intra eam aſtra ad eandem comparationem redire: *ἀποκατάστασιν* etiam hic vocat, et magnum ſ. Metonis annum. Ergo haec pars fabulae aut recentior eſt Metone et Herodoto, aut, quod fere eſt vt malim, diu ante Metonem obſeruatum eſt, Lunae ſoliſque curſum intra illos XIX annos ad idem velut principium commune redire. Tanto hoc eſt probabilius, cum ille annus non ſit ita longus, vt obſeruationem fugere diu potuerit. Et animaduerſum iam a Theophraſto, (de ſignis aquarum

et ventorum principio) a Phaino accepiſſe ſuum annum Metonem. Cum igitur manifeſto hic Aſtronomi ſunt Hyperborei et ſic cognati Apollini, aſtrorum principi; quidni eodem referamus templi rotunditatem, ſphaericae figurae coeli et terrae ſymbolum, et obſeruatos Lunae montes, quam ἀντίχθονα et habitabilem eſſe, Orphicum Pythagoricumque dogma eſt. Supereſt illud apud Diodorum, quod non tantum citharis ſuorum Hyperboreorum colitur, ſed etiam, κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν ταύτην, in illo anfractu enneadecaëteridum, qua venit ad Hyperboreos, *praeſens* ipſe *Deus* ſua felicitate laetus pſallit, κιθαρίζει, et ſaltat pernox, χορεύει συνεχῶς τὰς νύκτας ἀπὸ ἰσημερίας ἐαρινῆς ἕως πλειάδος ἀνατολῆς, a verno aequinoctio ad Pleiadis ortum, quod Heſiodus (ἔργ. 383) meſſis initium facit, meſſem autem illius climatis in noſtrum Maium incidere, conſtat. Si quis cogitet caeleſtem Muſicam Pythagoreorum, et magnum illud Apollinis heptachordum [5]), ſi quis illam Pythagorae cum Abaride Hyperboreo amicitiam, facile videbit, etiam in hac parte fabulae eſſe aliquod φιλοσοφούμενον. Sed quod etiam per noctes ſaltat, illud forte eo pertinet, quod apud Hyperboreos, in quantum polo ſubiecti ſunt, ſol ab aequinoctio inde verno non occidit. Puto autem, AA. eſſe apud Diodorum hic aliquid vel ipſius feſtinatione et attentionis remiſſione peccatum, (quod fit in vocabulis contrariis etiam facilius) vel a librario, recurrentibus iisdem vocibus, omiſſum. Quisquis eſt fabulae auctor, hoc voluit, ſaltare noctibus Apollinem ab aequinoctio verno ad auctumnale, ſiue ab ortu Pleiadum vsque ad occaſum, quod παχυλῶς et poetice loquentibus idem eſſe apparet ex Virg. Ge. 4, 232. cf. Seruius hic et 4, 100, et ad vtrum-

5) Macrob. Sat. 1, 19. *Lyra Apollinis chordarum ſeptem tot caeleſtium ſphaerarum motus praeſtat intelligi, quibus ſolem moderatorem natura conſtituit.*

(Non dubito quin legendum sit ὑμνείεσι)

Τιτήνων βλαςόντας ὑπὸ δρόμον (leg. δόμον) αἰθρήεντα
Νάσσασθαι Βορέαο γέαν· (sic leg. pro γῆν) Ἀριμασπὸν ἄνακτα.

Loquitur poeta de Hyperboreis, qui extrema orbis terrarum habitant ad templum Apollinis, bellorum expertes, quos canunt ex veterum sanguine Titanum germinasse, sub serena domo Boreae terram inhabitare: Arimaspum illis fuisse regem. Primos duo versus laudat etiam Io. Tzetzes (Chili. 7, 144 v. 677) simpliciter Pherenicum appellans: ab Athenaeo (Deipnos. 3, 5 p. 78, B.) dicitur Φερένικος ὁ ἐποποιός, Ἡρακλεώτης τὸ γένος, in quo loco ipso quoque Titanum mentio est, vt forte opus suum Τιτανικὰ inscripserit. Iam vero Titanis nomine etiam Apollinem venire, superiore dissertatione ostensum §. 3 s. ad Argon. 1055, quod in hac re tanto minus dubitationis habet, cum in Titanibus etiam proprie dictis Hyperion h. e. Sol, Phoebus Apollo, fuerit. Apud Tzetzem l. c. etiam hoc video, citari ibi ex Simmiae Apolline, h. e. libro illius nominis, hos versus:

Τηλυγετῶν δ' ἀφνειὸν ὑπερβορέων ἀνὰ δῆμον,
Τοῖς δή καὶ τότ' ἄναξ ἥρως παρεδαίσατο Περσεύς·

per diuitem longinquorum Hyperboreorum populum, apud quos etiam Perseus Heros epulatus est. Ad hanc Apollinis et Hyperboreorum societatem pertinet etiam locus Cic. de N. D. (3 c. 23) vbi Apollo *tertius* memoratur *Ioue tertio natus et Latona, quem ex Hyperboreis Delphos ferunt aduenisse.* Pausanias in Phocicis (s. 10, 5) laudat Boeonem indigenam mulierem, h. e. Delphicam. Haec Βοιὼ ἐπιχωρία γυνὴ ποιήσασα ὕμνον Δελφοῖς, ἔφη, κατασκευάσασθαι τὸ μαντεῖον τῷ Θεῷ τὰς ἀφικομένας ἐξ Ὑπερβορέων τάς τε ἄλλας καὶ Ὠλῆνα. Olenem conditorem ora-

culi Delphici facit Boeo, et alios Hyperboreos, quorum etiam nomina plura fuiſſe in illo Hymno refert Pauſanias, V. G. παῖδες Ὑπερβορέων Πάγασος καὶ δῖος Ἀγυιεύς. Graeca haec ſunt nomina, alterum etiam Apollinis in vicis (ἀγυιαῖς) culti epitheton. Etiam Ilithyia ex Hyperboreis venit, ſi Pauſaniam audimus (Att. ſ. 1, 18), qui poſt mentionem templi Ilithyiae ſ. Lucinae addit: ἦν ἐλθοῦσαν ἐξ Ὑπερβορέων ἐς Δῆλον γενέσθαι βοηθὸν ταῖς Λητοῦς ὠδῖσι. Τοὺς δὲ ἄλλους παρ' αὐτῶν Φασὶ τῇ Ειλειθυίᾳ Δήλιοι, καὶ ὕμνον ᾄδουσιν Ὠλῆνος, Veniſſe ait Ilithyiam ad partum Latonae iuuandum in Delo: diuerſam ergo ponit a Diana, quae cum Apolline tum nata eſt: diuerſam etiam a Iunone, cuius tum iris vexabatur Latona, nomen Ilithyiae ab Hyperboreis allatum etc. hic enim modo Hyperboreorum cum Apolline neceſſitudinem perſequimur. Ad hanc etiam illud pertinet, quod apud Diodorum (3, 59 p. 228, 86) aiunt quidam, Τὸν Ἀπόλλωνα τῆς Κυβέλης ἐρασθέντα συμπλανηθῆναι ταύτῃ μέχρι τῶν Ὑπερβορέων, Cybelen dum amore illius captus ſequitur, cum illa ad Hyperboreos vsque oberraſſe. Addamus et hoc, ipſum carum Apollini caput dici poſſe Orphea, ſacrorum Eleuſiniorum conditorem Hyperboreum, Thracem nempe, et ita praeterea Pythagorae, Apollini inter homines ἐπιδημοῦντι, et Pythagoreis coniunctum, vt his paſſim Orphica adſcribantur. Haec forte ſunt τὰ ἐκ τῶν Ὑπερβορέων, quae ab Athenienſibus recepta memorat Chryſoſtomus (in Epiſt. ad Tit. hom. 3 Tom. XI opp. p. 744, E. Montfaucon.). Sed non lubet euagari longius. Abaridem quidem, amicum Pythagorae, hic praetermittere non licet, quem Scytham fere vocant, qui eius mentionem faciunt, ſed nempe Scythae etiam ſunt Hyperborei, quod vel ex eo patet, quod Alexandrinus Clemens (Protrept. p. 25 Pott.) ὀνοσφαγίας illas, de quibus mox dicetur, illis tribuit: Hyperboreum quidem diſerte appellat Plato in Charmide (p. 237, E),

Scythen vero ex Hyperboreis, Apollinis, qui ibi colitur (τῦ ἐκεῖ Ἀπόλλωνος) ſacerdotem Iamblichus (c. 19 ſ. 90 ſq.). Hic ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος ἀποςρέφων (nialim ἀναςρέφων) εἰς τὰ ἴδια, ἵνα τὸν ἀγερθέντα χρυσὸν τῷ θεῷ ἀποθῆται εἰς τὸ ἐν Ὑπερβορέοις ἱερὸν, rediens domum e Graecia, vt corrogatum aurum in templum Dei apud Hyperboreos reponeret, obiter in Italia cum eſſet, videretque Pythagoram, illum agnovit ſuum eſſe Apollinem. Poenitet fabuloſi huius Agyrtae Herodotum (4, 36), cuius verbis videtur vox vna temere addita, quam hic incluſi: Τὸν περὶ Ἀβάριος λόγον τῦ λεγομένυ εἶναι Ὑπερβορέω, ὐ λέγω, [λέγων] ὡς τὸν οἰςὸν περιέφερε κατὰ πᾶσαν τὴν γῆν ὐδὲν σιτεόμενος. Sed quid Apollini Delo ſua carius? vbi vero frequentius Hyperboreorum nomen eodem Herodoto teſte (qui fruſtra illos apud Scythas requiſiverat) auditum, quam apud Delios? Parcimus iſtam annuam Hyperboreorum in Delum legationem ex Herodoto (4, 33 — 35) et Callimacho praeſertim (H. in Delum 283 — 306) aliisque perſequi, de qua πάντα περὶ πάντων dedit ad Callimachum Spanhemius, et per eam occaſionem, quidquid fere vsquam eſt de Hyperboreis relatum, congeſſit. Ad conſilium noſtrum modo pertinet iter, quod huic ſacrae legationi aſſignatur, Callimacho conſentiente, ab Herodoto. Sed hinc capiemus diſputationis, propter quam omnem, nec illum perfunctorium de Hyperboreis quaerendi laborem ſuſtinuimus, exordium.

§. 8.

Hyperborei in Hiſpaniae Libyaeue litore occidentali.

Cum dixiſſet Herodotus (4, 32) nihil Scythas eorumque vicinos memorare de Hyperboreis: addit, eo plura de iis narrare Delios, dicentes: ἱερὰ (Graece

enim ponemus, quae maxime ad rem pertinent) ἐξ Ὑπερβορέων φερόμενα ἀπικνέεσθαι ἐς Σκύθας, ἀπὸ δὲ Σκυθέων ἤδη δεκομένους αἰεὶ τοὺς πλησιοχώρους ἑκάστους κομίζειν αὐτὰ τὸ πρὸς ἑσπέρης ἑκαστάτω ἐπὶ τὸν Ἀδρίην. ἐνθεῦτεν δὴ πρὸς μεσαμβρίην προπεμπόμενα πρώτους Ἑλλήνων Δωδωναίους δέκεσθαι. ἀπὸ τούτων δὲ καταβαίνειν ἐπὶ τὸν Μηλιέα κόλπον, καὶ διαπορεύεσθαι ἐς Εὔβοιαν κ. τ. λ. Dicebant igitur Herodoti aetate Delii, facra illa, quaecunque fuerint, ab Hyperboreis ad Scythas pervenire, ab his accepta vicinos quosque portare longiffime verfus occidentem ad Adriam, f. finum Adriaticum: hinc verfus meridiem deducta [6]) primos Graecorum excipere Dodonaeos, ab his ea ad Maliacum finum defcendere, traiici in Euboeam, perque vrbes illius ad extremam illarum verfus Orientem Caryftum, a Caryftiis in Tenum infulam deferri, ab his denique in Delum. Haec via, ita defignata accurate, oftendit, nifi fallor, Hyperboreos illos Delios et Apollinares, non veniffe, certe directo itinere non veniffe a feptentrionibus Graeciae, e Scythia. Vidiffe videntur hanc repugnantiam illi Prafienfes (Atticae populus eft, ne quis de Prafienfibus ad Argolicum finum cogitet) apud Paufaniam (Att. f. 1, 31), qui ea de caufa aliud iter illi pompae f. legationi affignarunt. Secundum hos enim ab Hyperboreis per Arimafpos et Iffedonas, ad Scythas peruenìebant, ab his Sinopen, et hinc per Graecos in Prafienfe templum Apollinis, vnde Athenienfes in Delum deferebant. Antiquior eft et fontibus fuis propior Herodotea Callimachoque confentiens narratio, quae in Adriam

6) *Προπεμπόμενα* fignificat comitatum aliquem et publicam deductionem, qualis in Germania fupereft, praefertim in infignibus imperii ad locum coronandi Imperatoris Francofurto et Aquisgrano deducendis, et praefidio tuto atque honorifico *conducendis*: hoc enim, puto, verbo vtuntur, cum noftrum *Geleit* vel *Gleit* exprimere volunt: ficut etiam *faluum conductum* vocant, qui forte iuftius, monente etiam Cl. Wachtero noftro, *difceffus faluus* diceretur.

ducit Hyperboreos, per quem rediſſe Argonautas canit Apollonius. Recordemur hic AA. quod modo de Abaride obſeruauimus, illum e Graecia cum rediret in patriam ſuam, obiter Italiam inuiſiſſe et Pythagoram. Cogitemus et illud, quod apud Halicarnaſſenſem Dionyſium (L. 1 p. m. 34 ſq.) narratur, Latinum ſuſcepiſſe Herculem ex Hyperborea puella, quam obſidem a patre acceptam ſecum duceret, *ἔκ τινος Ὑπερβορίδος κόρης, ἣν πατρὸς εἰς ὁμηρίαν δόντος ἐπήγετο.* Reliqua de hac puella, Palantho, qui deſideret, adire poterit Salmaſio ad Solinum (p. 10, b F) diſputata ex Scaligero ad Feſtum (V. Palatium). Nunc ſeriem modo obſeruemus fabulae apud Dionyſium. Graeciam ſuam Hercules repetiturus et Argos, cum Hyperborea ſua venit in Italiam, grauidam ex ſe facit, nuptum dat Fauno, apud quem illa conceptum ex Hercule Latinum peperit. Qui iſta vel excogitarunt vel retulerunt ſacrorum ad Delium Apollinem legatorum, Abaridis, Herculis, itinera, illi non expertes ſenſus communis nugatores fuere; ſed qui locorum certe et regionum peritiam haberent eam, vt ſcirent, qui a Ponto Euxino Delum peterent, vel e Graecia ad Scythas iter pararent, his non eſſe Italia neque Adriatico mari opus. Quid igitur? Sunt Hyperborei, niſi me fallit animus, etiam in Oceani ſ. externi maris litore Occidentali: hoc volo, adeo late patuit, adeo fluctuauit nomen Hyperboreorum, cum homines longe remotos, felices tamen eosdem et DIs caros, regionis non ſatis notae incolas ſignaret, vt etiam de illis, quos Occidentalis Oceanus alluit, vel Africanis vel Iberis adhiberetur. Hoc ita ſe habere, iam Pindari vno alteroque loco demonſtrabimus. Incipiamus a fabula antiquiore. Tractans (Pyth. I, 46 ſqq.) locum de felicitate hominum ſuis circumſcripta terminis, quos egredi ac transire nemini liceat, *Ναυσί τ' οὔτε πεζὸς ἰὼν ἂν εὕροις ἐς Ὑπερβορέων ἀγῶνα θαυμαστὰν ὁδόν.* Po-

nit Hyperboreos vltra finem orbis terrarum, qui tum cognitus esset, vltra columnas Herculis, Neque nauibus, inquit, neque pedibus incedens admirabilem illam ad Hyperboreorum illos ludos (ad perpetuam quae apud illos celebratur festiuamque hilaritatem) viam inuenias. Deinde arripit occasionem ornandi oden suam descriptione gentis et actorum Persei: Παρ' οἷς ποτε Περσεὺς ἐδαίσατο λαγέτας, δώματ' εἰσελθών, κλειτὰς ὄνων ἑκατόμβας ἐπιτόσσαις θεῷ ῥέζοντας. Apud Hyperboreos olim Perseus epulatus est, cum illos inueniret solemnes asinorum Hecatombas facientes Apollini. De his asinorum hecatombis non repetam alio tempore in hac Societate a me prolata (Comm. To. 2 p. 33 sq.). Vnum addam locum, in quem postea incidi, Antonini Liberalis, qui (c. 20) Boeo et Simmia (eodem puto, cuius paullo ante e Tzetze locum dedimus) auctoribus narrat fabulam Clinis cuiusdam Babylonii, qui cum in templo Hyperborei Apollinis vidisset ἱερεργημένας illi θυσίας τῶν ὄνων, voluit ipse in vrbe sua, Babylone, eadem ratione sacrificare Deo, statuitque asinorum hecatomben ad altare: sed cum interminatus esset illi Apollo, ne faceret, dicens, sacrificium asinorum sibi illud solum placere, quod apud Hyperboreos fieret, destitit: persistentibus autem in conatu filiis, asini ab Apolline in furorem concitati etc. longior enim est, et nihil huc pertinet, fabula reliqua. Iam illud cogitemus, magno consensu negare cum Herodoto (4, 28 et 129) Aristotelem et ceteros, (quos videre licet ap. Plin. 8, 43 s. 68) esse asinum septentrionalium regionum, Scythiae et vltra incolam, quod etiam hodie ita se habere Sueci confirmant: non solent autem ita mentiri boni poëtae, qualis Pindarus, Callimachus, et quos illi auctores habent, Delphinum vt siluis appingant, fluctibus aprum. Quam ferax vero nobilium asinorum sit extremus Africae et Hispaniae Occidens, notum est, Memorat, vt vno exem-

plo vtar, Plinius (8, 43 f. 68) *afinas in Celtiberia fingulas quadringentena millia nummûm enixas.* Columella meus, Gaditanus qui effet, vidit, quae fcribit (7, 1, 2): *Huius animalis tam exiguae tutelae plurima et neceffaria opera fupra portionem refpondent, cum et facilem terram, qualis in Baetica totaque Libye fit, leuibus aratris profcindat, et non nimio pondere vehicula trahat.* Sed non foli afini apud Hyperboreos Perfei Pindaricos funt, quos ad feptentrionem fruftra quaeras, verum dat illis poëta etiam laureas coronas (v. 61 *Δάφνᾳ χρυσέᾳ κόμας ἀναδήσαντες*) quae nusquam pulchriores quam in illis partibus: et cum hac apud beatam gentem commoratione proxime (v. 72) coniungit Gorgonum et Medufae capitis abfcifli fabulam, cuius theatrum effe ad Atlantem et Libyam et Oceanum Atlanticum, Apollodorus (Bibl. 2, 4, 2 p. 85) et alii docent: nominatim, quos laudat fcholiaftes ad hunc ipfum locum (v. 72) *ἐπὶ τῶν περάτων τῆς Λιβύης, ἅ ἐστι πρὸς δύσιν.* Nec lauros tantum habent Pindarici Hyperborei; oleas ita habent, vt ea arbor inde in Graeciam et Pifas translata fit [7]. Pindarus in Originibus Olympiorum folemnium defcribendis (Ol. Γ, 55) oleam, de qua coronabantur ea tempeftate victores, allatam dicit ab Hercule ex Hyperboreis. Sed propius confiderandus eft totus ille locus, non tantum propter hanc caufam, in qua verfamur, fed quod faepius in hoc poëta fieri obferuo, vt primum intuenti vel nihil dicere, vel alia omnia dicere, et plane nugari videatur, quam rem ftrenue adiuuant

7) Poffis ad totam hanc difputationem contra Hyperboreos foli feptentrioni affignatos accommodare illos Tzetzis verficulos (Chil. 7, 144 v. 710):

Ὑπερβορέοις τόποις δὲ καὶ τοῖς ψυχροῖς ὁ Τζέτζης
Μεγάλως ἰσχυρίζεται μὴ γίνεσθαι τοιαῦτα·
Ἐν γῇ τῇ Αἰθιόπων δὲ, Ἰνδίᾳ καὶ Αἰγύπτῳ
Καὶ γαῖς ὁμοιοθέρμοις δὲ, φύσεις φησὶ τοιαύτας.

quidam interpretes; accuratius vero consideratus vel acutos, vel veros certe sensus, et constantis hominis phantasias habeat. Age, quas hic offerat, videamus. Oleam, ait (v. 25) Ἴστρου ἀπὸ σκιερᾶν παγᾶν ἔνεικεν, ab vmbrosis Istri fontibus attulit, idque vt sibi liceret, persuasit Hyperboreorum populo, famulo cultorique Apollinis. Haec qui obiter legunt, qui cogitant exeuntia Istria in Pontum Euxinum ostia, possunt hic septentrionales cogitare Hyperboreos: oleam quidem ad totum, quam longus est, Istri decursum sua sponte non nasci, satis constat: quae res euertere videtur argumentum nostrum, quo mitiori Hispaniae Africaeque, vbi vicinae sunt, atque occidentem spectant, plagae transscribere Hyperboreos conamur. Sed illis tantum videri potest, qui non meminerunt veteris de Istro opinionis, quam satis fuerit ex Herodoto (2, 33) apponere. Diserte ille Ἴστρος τε γὰρ ποταμὸς ἀρξάμενος ἐκ Κελτῶν καὶ Πυρήνης πόλεως, ῥέει μέσην σχίζων τὴν Εὐρώπην. Οἱ δὲ Κελτοὶ εἰσὶ ἔξω τῶν ἡρακλήων στηλέων, ὁμορέουσι δὲ Κυνησίοισι, οἳ ἔσχατοι πρὸς δυσμέων οἰκέουσι τῶν ἐν τῇ Εὐρώπῃ κατοικημένων. Istri origines ponit apud Celtas (vtrum nomen propriorum Celtarum h. e. Gallorum, vt fit, extendit? an de illorum coloniis inaudiit?) et Pyrrhenae ciuitatem (Pyrenaeis hanc montibus cognatam et affinem, soni suadere similitudo videtur) porro Istrum flumine suo totam secare dicit Europam. Celtas illos ponit extra columnas Herculis, confines illis dat Cynesios, qui omnium Europae incolarum extremi ad Occidentem habitant. Constat sibi pater historiae, cum (4, 49) repetit, Ῥέει γὰρ, inquit, διὰ πάσης Εὐρώπης ὁ Ἴστρος, ἀρξάμενος ἐκ Κελτῶν, οἳ ἔσχατοι πρὸς ἡλίου δυσμέων μετὰ Κύνητας (iidem sine dubio, quod Stephano Byzantino etiam sic videtur, qui Κυνήσιοι) οἰκέουσιν ἐν τῇ Εὐρώπῃ. Meminerimus hic etiam illius opinionis, qua brachium Istri exonerari putabant veteres in Adriam, (Prael. 1, 4) et eo facilius videbimus, Pindaricos

Hyperboreos non eſſe ad frigidum ſeptentrionem quaerendos. Sed videamus cetera Poëtae. Impulit (v. 45) Herculem animus, vt in *Iſtriam terram* (quam nunc Hiſpaniam intelligimus) cum Euryſthei imperio inſignem aureis cornibus ceruam perſequeretur: in quo venatu Apollodoro teſte (Bibl. 2, 3) qui curſu ſolo vincere et viuam capere vellet, annum integrum conſumſit. Hanc igitur perſequens (v. 55) *τὰν μεθέπων, ἴδε κἀκείναν χθόνα πνοιᾶς ὄπιθεν βορέα ψυχρᾶ*, vidit illam terram poſt boream, vbi nihil amplius licet boreae: quo videtur interpretari illud *ὑπὲρ*, vt ſit regio Hyperboreorum, *ſupra* vltraque vim ventorum nocentium elata ac remota, eo ſitu, vt ad eam pertinere boreas non poſſit. *Τόθι δένδρεα θαύμαινε σταθεὶς, τῶν νιν γλυκὺς ἵμερος ἔσχεν κ. τ. λ.* Hic inquam conſiſtens admiratus eſt arbores, quas cupiit in Olympiaco ſtadio ſuo ſerere ad vmbram et honorem certantium. Per has poeticas ambages cecinit Thebanus vates, quod paucis verbis indicat Pauſanias (Eliac. 1, ſ. 5, 7 extr.) *λέγουσιν Ἠλείων οἱ τὰ ἀρχαιότατα μνημονεύοντες — κομισθῆναι ἐκ τῆς Ὑπερβορέων γῆς τὸν κότινον ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέος εἰς Ἕλληνας.* Antiquiſſima igitur apud Eleos memoria cum Herodoti narratione hactenus conſentit, apportatam ab Hercule ex Hyperboreis oleam, ex iisdem, niſi fallor, regionibus, vnde etiam Heſperides attulit ſ. citros, qua de re videre licet Salmaſium ad Solinum p. 760, b. Reuocemus, ſi videtur, huc etiam, quae ſupra (§. 5) de Hecataei regionibus Celticae oppoſitis dicta ſunt. Commeatum aliquem inter extremam Hiſpaniam et loca vltra Pontum olim crediſſe oportet, qui mentionem faciunt apud Strabonem (8 p. 42, 13) *Ἰβήρων τῶν ἑσπερίων εἰς τοὺς ὑπὲρ τὸν Πόντον καὶ τῆς Κολχίδος τόπους μετῳκισμένων.* Tractauit hunc locum Iac. Perizonius (Aegypt. Origg. c. 24 p. 470 ſqq.) et probabili admodum ratione oſtendit, traductam a Nebucadnezare coloniam Ibe-

rorum Hispanicorum ab Herculis inde columnis in Asiam. Fuit quidem posterior aliquot saeculis Nebucadnezar Herculis et Argonautarum temporibus. At ea temporis intercapedo argumentationem nostram non infirmat: nam illud certe relinquitur, quod vnum hic spectamus, non debere ἀδύνατον putari talem commeatum, ne improbabilem quidem videri, si quis diuersam adeo ab hodierna et orbis terrarum faciem, et gentium viuendi agendique rationem in consilio habeat. Ceterum in tantis Geographiae antiquissimae tenebris, quas studiose aliis obiecisse videntur, qui soli fere nauigabant mercatores Phoenicii, eo minus mirandum est, fluctuare fabulas. Illud quidem manet, extra columnas Herculis in extremo Occidente vel Libyae vel Iberiae, vel vtriusque adeo, nauigatum Oceanum [8]), allatos inde in Graeciam, ne de aliis dicamus, fructus mitiores: Hyperboreos autem dictos notione obscura et parum definita regionum remotissimarum et felicium incolas, a quorum praedicatione suas merces commendarent mercatores, religionem suis sacris quaererent sacerdotes Delii et Olympii, auctoritatem portentis suis quidam Pythagorei.

III. *De praedonibus Francis.*

Imperator Probus inter alias barbaras Germaniae nationes Francos iam ante imperium deuicerat, Fran-

8) Hunc ipsum Occidentalem Oceanum, hoc ipsum Atlanticum mare intellexisse videtur doctissimus poeta Claudianus (3 Cons. Honorii 7, 54) de Theodosio comite, Imperatoris Theodosii patre canens,

Illa leues Mauros, nec falso nomine Pictos
Edomuit, Scotumque vago mucrone secutus
Fregit Hyperboreas *remis audacibus vndas.*

Ex Mauritiana classe si petiit Britanniam, praeternauigat illos Hispaniae Hyperboreos.

cici inde cognomen meritus (Zosim. 1, 68. Vopiscus c. 11). Horum quidam sedes ab illo petierant atque impetrauerant in Thracia et locis Ponto Euxino vicinis. Reliqua iam ipsis Zosimi verbis dicemus in fine libri primi, *Καὶ Φράγκων τῶν βασιλεῖ προσελθόντων, καὶ τυχόντων οἰκήσεως, μοῖρά τις ἀποστᾶσα, πλοίων εὐπορήσασα τὴν Ἑλλάδα συνετάραξεν ἅπασαν. καὶ Σικελίᾳ προσσχοῦσα καὶ τῇ Συρακοσίων προσμίξασα πολὺν κατὰ ταύτην εἰργάσατο φόνον. ἤδη δὲ καὶ Λιβύῃ προσορμισθεῖσα, καὶ ἀποκρουσθεῖσα, δυνάμεως ἐκ Καρχηδόνος ἐπενεχθείσης, οἵα τε γέγονεν ἀπαθὴς ἐπανελθεῖν οἴκαδε.* Iam eandem historiam referat Eumenius (Paneg. Constantii f. 4, 18, 3) *Recursabat in animos illa sub Diuo Probo et paucorum ex Francis captiuorum* (h. e. in sedes alias victoris arbitrio translatorum, vt Iudaei fuisse dicuntur in captiuitate Babylonica) *incredibilis audacia, qui a Ponto vsque, correptis nauibus, Graeciam Asiamque populati, neque impune* (sine poena ac damno eorum, quos inuaderent) *ipsas postremo naualibus nobiles ceperant Syracusas, et immenso itinere peruecti Oceanum, qua terras irrupit, intrauerant.* Qui nihil vellem praetermittere, quod ad memorabilem historiam pertineret, inspexi etiam Vopisci Probum. Ille rem ipsam, sed sine nomine Francorum, breuiter indicare videtur c. 18: *Facta pace cum Persis ad Thracias rediit, et C millia Bastarnarum in solo Romano constituit, qui omnes fidem seruauerunt. Sed cum et ex aliis gentibus plerosque pariter transtulisset, id est, ex Gepidis, Gautunnis et Vandalis,* (vtrum in his Franci etiam comprehendi potuerint, quaerere modo non possum) *illi omnes fidem fregerunt, et occupato bellis tyrannicis Probo, per totum pene orbem pedibus et nauigando vagati sunt, nec parum molestiae Romanae gloriae intulerunt. Quos quidem ille diuersis vicibus variisque victoriis oppressit, paucis cum gloria domum redeuntibus, quod Probi*

euasissent manus. His inter se collatis, apparet, Francos illos de Ponto post traiectum totum quam longum est internum mare, dextro flexu, lectis Hispaniae Galliaeque, tum Belgicae litoribus, in patriam suam Germaniam maritimam *(qua Oceanus terras irrupit)* rediisse, quam illis Leibnitius inter Rhenum et Albim assignauit. Hanc vero antiquam illorum patriam intelligendam esse, vel hoc satis indicat, quod reditus in Pontum ipsos Probi potestati non exemisset, sed subiecisset. Habemus nauigationem valde similem Argonauticae illi, tumultuarie illam quidem et temerario ausu susceptam, exitu tamen pro tam longo per Oceanum cursu insperato. Neque enim praesidiorum plus habuere Franci, quam illi Minyae, quin aliquanto forte minus, intermissis diu illis mercatoriis antiquorum nauigationibus. Breuissima forte responsio quibusdam videbitur, etiam hoc de Francis confictum vel nimis auctum esse. Sed eadem omnem licebit historiam vna plaga euertere, spongia vna delere. Hoc vero tanto fuerit audacius, importuniusque, quod haec non prima fuit Germanorum maritima expeditio. Iam sub Gallieno, si Eutropio credimus (9, 6), *Germani vsque in Hispanias penetrauerunt et Tarraconem ciuitatem nobilem expugnarunt.* Orosio (7, 22) teste, *Germani vlteriores* (ab Italia remotiores quam Rhaeti et Alamanni) *abrasa potiuntur Hispania.* Eodem respiciens (7, 41) *Irruptae sunt Hispaniae — sustinuere a barbaris — quod etiam sub Gallieno Imperatore per annos prope duodecim Germanis euertentibus excepere.* Ne dubitemus Francos fuisse hos Germanos, facit Nazarius (Paneg. 9, 17). *Franci ipsi*, inquit, *praeter ceteros truces, quorum vis cum ad bella efferuesceret, vltra ipsum Oceanum* (suum in mare internum per columnas Herculis) *aestu furoris euecta, Hispaniarum etiam oras armis infestas habebat.* Nempe a suis inde Ger-

manici maris litoribus totam Belgicam Gallicamque oram, totam deinde Hiſpaniam a tribus oris circumvecti Tarraconem venere. Quo minus muto, quod modo dicebam, Francos praedones in antiquam patriam ſuam, quae tum erat maritima Germaniae inferioris, rediſſe, poſtquam vidi Io. Riuium in hiſtoria nauali media (lib. 2 p. 94) illum locum aliter accepiſſe: *Columnis egreſſi*, inquit, *omnia in auerſo Africae et Hiſpaniae litore foedum in modum depraedabantur, ſpoliisque onuſti nemine interpellante in Pontum ad ſuos redierunt.* Eſtne vero probabile, eos vel tuto relegere curſum priorem per totum internum mare potuiſſe, vel praeteruectos poſt Hiſpaniam Galliamque oſtia Rheni et Albis, interiectamque inter ea patriam ſuam, per antiquas Argonautarum ambages in regionem, cui poenae cauſa, aut certe, vt obſeruari cuſtodirique poſſent, aſſignati fuerant, rediſſe? Vt ſit, primus hic error peperit longe maiorem. Poſt verba, quae modo dedimus, addit ſtatim Riuius: *Cum his Carauſius tot coeli regionibus disiunctis ſocietatem et foedus iniit. Itaque Franci (horum enim iam, non Getarum aut Scytharum nomen in ore hominum eſſe coeperat) ne foederato ſuo deeſſent, cum pari qua prius claſſe egreſſi* (ex Ponto ſcilicet, ſuperatoque quam longum eſt interno mari) *ad fretum Gaditanum veniunt, id vnum agentes, vt Carauſio iungerentur.* Mirificam deinde hiſtoriam narrat, et Conſtantium cum Francis, quibus in Oceano *extra fretum Gaditanum occurrit, claſſe facit congredi*, *eosque interneccino praelio ſic deleri, nunquam vt deinceps Francorum nomen in regione Pontica, vnde tum veniebant, auditum fuerit.* Bene eſt, quod mox interfecit illos Ponticos Francos orbi terrarum graues bonus Riuius, ſed poterat illos non reducere in Pontum, quod breuius erat, et fidei eorum, qui

proximi his temporibus fuere, Eumenii, Aur. Victoris, Eutropii et aliorum conuenientius. Non inauditum nec insolitum adeo fuisse saeculo quarto exeunte, e Germaniae fluuiis Rheno praesertim soluentes praeter Belgicam, Galliam, Hispaniam, superatis columnis Herculis legere hinc Hispaniae litora, hinc Africae, apparet etiam ex loco Claudiani B. Gildon. 372: *Germania cuncta feratur Nauibus, et socia comitentur classe Sicambri: Pallida translatum iam sentiat Africa Rhenum.*

DE AETATE
SCRIPTORIS ARGONAVTICORVM
DISSERTATIO

DE AETATE
SCRIPTORIS ARGONAVTICORVM.

His temporibus, quibus nos viuimus, tanti quum in omni litterarum genere, tum etiam in antiquitatis perueſtigatione facti ſunt progreſſus, vt, ſemel mota aliqua quaeſtione, non temere deſit certioris viae copia. Sed indicare viam plerumque facile eſt: perſequi, id vero et ei ſaepe, qui ducem ſe praebet, nec raro etiam comiti moleſtum eſt, praeſertim ſi in re ſterili atque exili verſatur disputatio. Quod equidem vti ipſe non ſine taedio expertus ſum in hac quaeſtione, quae eſt de antiquitate Argonauticorum Orphei, ita ne legentibus, quae de hac re ſcripſi, idem accidat, magnopere vereor. Sed eſt tamen his quoque rebus aliquod pretium, quas qui non contemnunt, (contemnunt autem tantummodo imperiti) hi, vt ſpero, non dedignabuntur mecum haec auia Pieridum peragrare loca, nullius ante trita ſolo. Quae etſi minime amoena ſunt, tamen, vt idem poeta ait,

iuuat integros accedere ſontes,
atque haurire.

Praeuideo enim fore, vt haec, quae nunc a me dicentur, alio traducta maiorem ſint atque ampliorem habitura fructum.

Igitur neminem hac aetate tam in antiquis litteris rudem inueniri arbitror, qui cum Gesnero haec scripta, quae Orphei nomen prae se ferunt, vel vnius omnia scriptoris esse, vel dictionem habere Homericam sibi persuadeat. Hymni quidem, de quibus docte disputauit Tiedemannus in primis Graeciae philosophis, quin et Argonauticis et Lithicis antiquiores sint, dubitari non potest: quamquam etiam in hymnis sunt, qui recentioris aetatis non dubia contineant indicia. De Lithicis Tyrwhitti sententiam merito improbat Ruhnkenius in Bibl. crit. P. VIII. p. 87. qui dubitans, an Valentiniani et Valentis aetas carmen tam sani coloris proferre non potuerit, referendum putat hunc libellum ad tempus Domitiani, qui, teste Dione Cassio LXVII. p. 1111. philosophos partim vrbe et Italia eiecerit, partim poena capitis affecerit. Quam sententiam, qui hoc carmen diligenter legerit, iis, quae infra de epicorum versibus dicentur, egregie confirmari sentiet. Maior est de Argonauticis disceptatio. Nam quum Schneiderus in Analectis criticis, quorum tantummodo primus fasciculus prodiit Traiecti ad Viadrum CIↃIↃCCLXXVII. non solum Onomacrito et Cleoni, cui Toupius Em. in Suid. T. II. p. 98. hoc carmen tribuendum putabat, Argonautica, et iure quidem, eripuisset, sed etiam poetae et recentissimi, et semibarbari opus esse contendisset: grauis huic sententiae aduersarius exstitit Ruhnkenius, qui in Ep. crit. II. p. 228. vetustissimum esse Argonauticorum scriptorem ostendere conatus est. Ab Ruhnkenii sententia non plane alienus fuisse videtur Wolfius in prolegomenis ad Homerum p. 247. Schneiderus se ipse defendit in praefatione ad Argonautica. Ab vtraque parte, vt equidem existimo, cupidius, quam par erat, pugnatum est. Sed cognoscamus caussam, et perpendamus, quae pro vtraque opinione allata sunt argumenta. Quibus si componi lis potest, bene est; sin minus, aliam tentemus viam. Ac primo ipsa ponam Ruhnkenii verba. Hic igitur,

cuius ſint carmina, inquit, *quae Orphei nomine circumferuntur, veterum diſſenſus incertum facit. Is, qui Argonautica et Hymnos Orpheo ſubiecit, ſiue Onomacritus fuerit, vt plures tradunt, ſiue alius, ſcriptor certe meo iudicio vetuſtiſſimus eſt; in quo, quamuis animum diligenter attenderim, ne leuiſſimum quidem recentioris aetatis veſtigium reperi, contra proba omnia, et antiquitatem redolentia. Orationis forma Homericam refert, ſic tamen, vt pauca ſingularia in ea notentur. Tale eſt* ἐπεὶ *pro* ἔπειτα *Argon.* 182. *et* 675. *vbi vide H. Stephanum. Abreſchius quidem Dilucid. Thucyd. p.* 446. *id aliis etiam ſcriptoribus vſitatum dicit. Sed exempla magis certa et perſpicua requiro. Tale quoque eſt* οἱ *pro particula expletiua, quod pluribus locis occurrit, nec ſemel ex Codice noſtro reſtituetur. Quamquam illud* οἱ *non prorſus diſſimilem vſum habet aliquot Homeri locis, quae Geſnerus laudauit Indice h. v. quibus adde Il. E.* 24. Ὡς δή οἱ μὴ πάγχυ γέρων ἀκαχημένος εἴη. *Erunt fortaſſe, qui inter ſingularia quoque referant formam Alexandrinam* εἶδα *vſ.* 116. *et* ἔπεσα *vſ.* 519. *Quibus locis vſus Valckenarius meus ad Herodot. VIII,* 68. *hoc iudicium addit:* Hic ſorex ſuis ſe ſaepe prodit indiciis. *At ſint eae formae indicio, ſcriptorem Argonauticorum Alexandrinum fuiſſe; nihil impedio: modo ne ad carminis vetuſtatem eleuandam trahantur. Nam alii quoque poetae, quorum antiquitatem nemo in dubium vocauerit, Alexandrinis formis vſi reperiuntur, tanquam Lycophron vſ.* 21. ἐσχάζοσαν, *quo reſpicit Grammaticus MS. in Bibl. Sangermanenſi:* Ἐλέγοσαν, ἐγράφοσαν, καὶ τὰ ὅμοια Ἀλεξανδρεῖς λέγουσι. Λυκόφρων Ἀλεξάνδρᾳ· Ναῦται λίαζον, κἀπὸ γῆς ἐσχάζοσαν. *Idem vſ.* 252. πέφρικαν. *vbi vide Tzetzen. Poſidippus Anthol. VII. p.* 614. τὴν δὲ, θαλάσσης Ψαύουσαν, πρηεῖς εἴχοσαν αἰγιαλοί. *Verum, quem poetam nos ab*

antiquitate et elegantia commendamus, cum, ecce, in Germania exortus Orpheomastix recentiorem Graeculum, barbarum ac semilatinum versificatorem appellat, qui quod pingui ingenio concepisset, vix potuerit idoneis verbis efferre. In qua accusationis atrocitate, nescio, quid magis mirer, inscitiamne, an confidentiam. Fatendum quidem est, Argonautica rarius a veteribus, ne a Graecis quidem Apollonii interpretibus, laudari. Quamquam hi, si bene coniecit vir eximius, Io. Toupius Emend. in Suid. T. III. p. 75. quod vix putem, Argonautica sub Cleonis Curiensis nomine laudarunt. Sed ex hoc silentio, frustra sit, qui argumentum ducat ad vetustatis, quam habent, opinionem conuellendam. Etenim diserte laudantur ab antiquis et claris Grammaticis, Oro et Dracone Stratonicensi. Orus quidem apud Etymol. M. p. 787. l. 29. haec ex iis attulit: Τὸν δὴ καλέουσι Φάνητα, ὅτι πρῶτος ἐν αἰθέρι φαντὸς ἐγένετο. *Quae cum Sylburgius vnde sumta essent, ignoraret, sic corrigere instituebat:* τὸν δὴ καλέουσι Φάνητα, Τοὔνεκα πάντων πρῶτος ἐν αἰθέρι φαντὸς ἔγεντο. *Sed Orus de memoria, vt saepe solent Grammatici, laudauit Argonaut. 15.*

ὅν ῥα Φάνητα
ὁπλότεροι καλέουσι βροτοί· πρῶτος γὰρ ἐφάνθη.

Draconis locus est in libro inedito περὶ μέτρων ποιητικῶν, *quem in Bibliotheca Regia euoluimus:* οἱ ποιηταὶ δὲ ἢ προστιθέντες διὰ τὸ μέτρον, συστέλλουσι τὸ ῑ, ποταμηΐδος, Παγασηΐδος λέγοντες. ὅθεν καὶ Ὀρφεὺς ἐν Ἀργοναυτικοῖς· *(vs. 110.)*

Λαιψηροῖσι πόδεσσιν, ὑπὲρ Παγασηΐδας ἀκτάς. ἀντὶ τοῦ Παγασίδας. *Idem:* Φόρκυνος τὸ κυ ἐκτείνει· αἱ γὰρ γενικαὶ αἱ διὰ τοῦ νος ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ὑπάρχουσαι, εἰ παραλήγοιντο τῷ ῡ, ἐκτεταμένῳ

παραλήγονται, οἷον Φόρκυνος, πόλτυνος, τὴν δὲ ὀνομαστικὴν συστέλλεσθαι βούλεται Ἡρωδιανός. καὶ οὕτως εὑρήσεις παρὰ ποιηταῖς. Ὀρφεύς· (*Argon. vſ.* 337.)

Πρωτέα, καὶ Φόρκυνα, καὶ εὐρυβίην Τρίτωνα.

Suidas, vtriusque Grammatici ſcripta recenſens, nihil de aetate, qua vixerint, addit. Antiquos tamen eſſe, ſatis aliunde conſtat. Iam qui vel leuiter Grammaticos attigerit, ignorare non poteſt, recentiores quidem, velut Thomam Magiſtrum et Moſchopulum, nullo discrimine veteres, nouitios ſcriptores laudare: at antiquos, quales Orus et Draco ſunt, praecepta ſua non niſi veterrimorum et claſſicorum ſcriptorum, de quibus in Hiſtor. Crit. Orat. Gr. p. 95. disputauimus, auctoritate confirmare. Et hanc antiquitatem omnes ita ſequuntur, vt Euphorion et Parthenius poetarum recentiſſimi ſint, quorum teſtimoniis vtantur. Ex his cogitur, nunquam Grammaticos, quos diximus, Orphei Argonautica laudaturos fuiſſe, niſi carminis vetuſtatem cognitam perſpectamque habuiſſent. Huc accedit, quod Nonnus, ſeculi quinti poeta, nec niſi veteres imitari ſolitus, Argonautica manifeſta imitatione expreſſit, vt ad vſ. 226. demonſtrabimus, non tantum auctoritatis huic carmini tributurus, niſi antiquitatis fides inter omnes conſtitiſſet.

Haec Ruhnkenius. Schneiderus, qui ad haec reſpondit in praefatione ad Argonautica, praeterquam quod Thunmanni ſententiam, quam infra commemorabimus, pro ſe affert, magis ambiguitatem, quae eſt in Ruhnkenii disputatione, carpit, quam argumenta ipſa labefactat. Non reputaſſe Ruhnkenium, quantum temporis ſpatium inter Onomacritum et Alexandrinos interceſſiſſet; quod tantum eſſe, vt vix commode vtrique vetuſtiſſimorum appellatione comprehendi poſſint. Incertum eſſe, qua aetate Orus et Draco vixerint; Orum ne reſpexiſſe quidem videri Argonautica eo in loco, quem excitauerit Ruhnke-

nius. Nonni denique imitationem non magis certam eſſe. Itaque ipſe Heynio accedit, cui ſcriptorem Argonauticorum Alexandrinae aetatis poetam videri ait. Quod ego in Heynio, qui pugnantes ſententias conciliare volebat, non miror: tanto magis miror in Schneidero, qui Ruhnkenium refellere ſtudebat. Nam qui Alexandrinae aetatis poetam fuiſſe Orpheum putat, is, niſi accuratius definiat, quo ille tempore vixerit, non video, qua ratione Ruhnkenio, non repugnanti, quo minus Alexandrinus fuerit Orpheus, contradicere queat.

Auctoritas Ruhnkenii metuo ne plus, quam pondus argumentorum, quibus eſt vſus, ad plurimorum aſſenſionem valeat. Quamquam quum omnino nullius hominis apud eos, qui liberali ſunt indole praediti, tanta debet eſſe veneratio, vt eius in verba iurare, quam ipſi rem cognoſcere malint, tum in Ruhnkenio, quamuis egregiae ſagacitatis critico, duo alia, eaque valde illuſtria exſtant exempla, quae, ne quis temere iudicium eius in tali re ſequatur, admoneant. Vnum, quod communi de Homero opinioni, quam a puero imbibiſſet, ita adhaerebat, vt, Wyttenbachio teſte in vita eius p. 214. Wolfii diſputationem de integritate Homericorum carminum probare non auderet. Qua quidem, vt accepimus, etiam perterreri ſe dicebat. Atqui exhorreſcere talia, id eſt eius, qui a diu probatis opinionibus ne vult quidem abſtrahi. Alterum exemplum, idque magis etiam memorabile, praebuit iudicio de carmine Maximi περὶ καταρχῶν· quod ille, vt refert Heynius in prima editione Virgilii vol. II. p. 236. a poeta Alexandrino, Callimachi et Apollonii Rhodii aequali ſcriptum cenſebat. Hoc quidem iudicium tanto magis equidem miror, quod ipſa ſermonis ratio, in quo genere peritiſſimus iudex erat Ruhnkenius, aliquot ſaeculis poſt ſcriptum eſſe iſtud carmen euincit. Similiter idem errauit ad Lith. 267. carmen de lapidibus orationis cultu elegantiaque reliquis Orphicis cedere exiſtimans. Sed nolo eleuanda

auctoritate Ruhnkenii praesidium parare contrariae sententiae. Illorum caussa haec dixi, apud quos nimium valet clarorum virorum auctoritas. Quamquam his in Orpheo quidem etiam Valckenarii nomen obstat, quo nullum inueniri magis idoneum iudicem credo. Itaque ad ipsa nunc accedam argumenta, quibus opinionem suam confirmare conatus est Ruhnkenius. In quibus hoc non possum satis mirari, quod de Onomacrito vel cogitasse se indicauit. Hunc enim in omni antiquitate, qui Argonauticorum scriptorem perhiberet, nemo fuit. Sed, ne Onomacritus fecerit Argonautica, antiqua tamen, inquit, esse et orationis forma docet, et grammaticorum fides probat. De oratione mirum est ita sentire potuisse Ruhnkenium. De grammaticis quae dicit, partim cupidius disputavit, partim, si alia grauiora in contrariam partem argumenta accedant, non satis ab omni dubitatione tuta praestitit. Nam Ori quidem testimonium, quod Schneiderus quoque animaduertit, iniuria huc traxit, quum, quae Orus affert, non modo dissimillima sint iis, quae in Argonauticis leguntur, verum etiam in tali versentur argumento, quod non Argonauticorum sit proprium, sed ad sacra Orphica, quae aliis fuerunt in libris tractata, pertineat. Solus igitur pro antiquitate Argonauticorum testis exstat Draco Stratonicensis, cuius quidem fides vel ob id ipsum, quod solus est in tanto vniuersae antiquitatis ipsorumque Apollonii interpretum silentio, suspecta esse debet. Et praeterea in huius testimonio illud incommodum accidit, quod liber iste de metris poeticis, quippe ineditus adhuc, diligentiorem peruestigationem excludit. Quis enim ex iis, quae Valckenarius, Ruhnkenius, Brunckius ex isto libro attulerunt, definire ausit, vtrum ipsius sit Draconis iste commentarius, an epitome ab recentiore aliquo facta grammatico, et additamentis quibusdam deformata? Certe similes errores haud pauci aliis in scriptis grammaticorum inueniuntur: atque, vt aliquod certe exemplum afferam, inc-

ditum ſcholiaſten Hephaeſtionis olim ex codice Auguſtano deſcripſi, qui commentarius hunc habebat indicem: Ἡφαιςίωνος περὶ μέτρου. Quae quum ita ſint, equidem ita exiſtimo, Draconis Stratonicenſis auctoritatem, vt nunc quidem res eſt, neutram in partem aliquid probare poſſe. Quod ſi a teſtimoniis ſcriptorum nihil praeſidii eſt, omnis disputatio conſiſtere debebit in iis rebus, quibus ipſum carmen aetatem ſuam prodere videatur. Quo in genere duplicem eſſe conſtat rationem argumentorum, ex quibus coniecturam petere liceat. Etenim aut in rebus, quarum mentionem facit ſcriptor, aut in orationis forma, qua vtitur, aliquid inſit neceſſe eſt, quod aetatis, qua vixerit, indicium faciat.

Ac de illo genere, quod in rebus a ſcriptore commemoratis poſitum eſt, non poteſt non difficilis eſſe in Orphei Argonauticis quaeſtio. Nam et argumentum, in quo carmen iſtud verſatur, peruetuſtum eſt, et ſcriptor, antiquiſſimi poetae nomen mentitus, quae ab iſta aetate abhorrerent, vitare debuit. Praeterea vero, ſi aliquam hoc genus vim habet in aetate carminis inueſtiganda, ad antiquitatem ei detrahendam valebit, non etiam ad probandam. Etenim ſi nihil in rebus tractatis reperiatur, quod non a vetuſtiſſimo ſcriptore traditum videri poſſit, quis tanta erit confidentia, vt ſcriptorem non potuiſſe alios et fortaſſe antiquiſſimos auctores ſequi contendat, praeſertim in eo argumento, in quo exponendo plurimi ſua exercuerint ingenia? Facile vero intelligitur, ſi quid ſit in Argonautarum fabula, quod aetatem ſcriptoris prodere poſſit, id maxime in orbis terrarum notitia, quae a fabuloſis profecta initiis paullatim amplificari illuſtrarique coepit, debere poſitum eſſe. Nec praetermiſerunt hanc rem docti homines. Quamquam, quod ſane mireris, hoc ipſo in genere, quod longe clarius ac certius, quam aliae res, eſſe videtur, in diuerſiſſimas partes diſceſſum eſt. Nam de duobus

eruditiſſimis viris vnus, Thunmannus, ex orbis terrarum notitia, quam habuerit ille Orpheus, Ptolemaei Euergetae temporibus eum recentiorem eſſe contendit; alter, Mannertus, ex eodem argumentorum fonte eumdem poetam ante Herodotum collocare conatus eſt. Ac Mannertus in Geographia Graecorum et Romanorum T. IV. p. 25. ſeqq. hoc modo ſententiam ſuam probare ſtuduit. Herodoto quidem antiquiorem eſſe Orpheum propterea, quia minus claram Ponti Euxini notitiam habeat, nomenque Siciliae ignoret, quod non niſi paullo ante Herodotum in hominum ſermonem vſumque venerit. Eumdem vero recentiorem eſſe Homero, quia Pontum Euxinum vndique clauſum eſſe ſciat; quia multa commemoret nomina populorum circa haec loca incolentium; quia columnas Herculis, Tarteſſum, Sardiniam, littora Italiae, Siciliam, denique Aetnae montis incendia cognita habeat. Obſcuram illam Ponti Euxini notitiam deinde copioſius perſequitur. In his ea, quibus poſt Homerum vixiſſe Orpheum demonſtrat, ſi tali demonſtratione opus eſt, nemo dubitabit quin vera ſint. Multo minor, immo nulla vis illorum eſt argumentorum, quibus antiquitatem Herodoto maiorem euincere ſtuduit. Quae argumenta vt ſint vera, non poſſunt continuo ad ipſum Argonauticorum ſcriptorem trahi, ſed, niſi alia accedant, illud tantum efficiunt, vt auctores Herodoto priores ſequutus eſſe Orpheus videatur. Quid vero dicemus de eo, quod Alpium, quod Hiberniae mentionem facit hic idem Orpheus, de quibus nihil inaudiuerat Herodotus? Quod ſi haec res, vt videtur, poſtulat, vt Herodotum antiquiorem Orpheo cenſeamus, clarum eſt alios circumſpiciendos eſſe ſcriptores, quibuscum comparentur Argonautica, et eos quidem tales, qui antiquiores, non qui recentiores ſint: quia non ab illis, quae ignorare videtur Orpheus, ſed ab his, quae cognita ei ſunt, repeti rationes debent. Id autem fecit Thunmannus, ſucceſſu, vt par eſt, meliore. Is in epiſtola ad Schneide-

rum, quam hic publicauit in Noua Bibliotheca Philologica, Lipsiae 1778. vol. IV. p. 298—301. in hanc sententiam disputat. Primo post expulsos e locis circa Maeotidem paludem Scythas, quod circiter CCCLXXX annis ante natum Christum contigisse, item post Ephorum vixisse Orpheum. In his enim, v. 1064.

ἠδὲ Γελωνὸν ἔθνος, Βαθυχαίτων τ' ἄπλετα φῦλα,
Σαυρομάτας τε, Γέτας, καὶ Γυμναίους, Κεκρυφάς τε,

respexisse ea, quae ex Ephoro commemoret Scymnus Chius post Holstenii notas ad Stephanum p. 378.

εὐσημότατον εἶναι φησὶ τὸ
τῶν Σαυρομάτων τε καὶ Γελωνῶν καὶ τρίτον
τὸ τῶν Ἀγαθύρσων ἐπικαλούμενον γένος.

Herodoti enim Agathyrsos esse Dacos. Gymnaeos Orphei videri esse Ephori Limnaeos. Getarum cis Danubium habitantium ab Alexandri demum temporibus mentionem fieri. Ephoro male intellecto Agathyrsos ab recentioribus geographis, velut Ptolemaeo, in Asia collocatos esse. Deinde, post Alexandrum vixisse Orpheum, quia Pontum Euxinum et Maeotidem paludem cum septemtrionali Oceano continuari censeat. Tanain ex Araxe deriuatum (v. 753) ab Aristotele Meteor. I. accepisse videri, vbi hic dicat ex monte Parniso iam Oceanum cerni, ex eoque monte Bactrum fluere, et Choaspen, et Araxen, cuius partem esse Tanain. Eadem de Tanai esse apud Scymnum Chium p. 373. Quem fluuium Phasin poeta vocet, Hypanin esse, qui nunc vocetur Cuban, quemadmodum apud Plutarchum de fluminibus Hypanis sit Phasis: testemque affert Holstenium ad Steph. v. Φᾶσις. Porro Orpheum vixisse post Pytheam. Pytheam enim primum cognouisse Britanniam, non etiam Hiberniam, quam tamen commemoret Orpheus, iuxta ac Britanniam, quae ei prisca et indigena appellatione Λυκαία vocetur v. 1213. Pytheam ergo, qui ex

Oceano in Tanain penetraſſe ſe narrauerit, poſt Alexandrum, ſed ante Timaeum fuiſſe, qui ei Plinio teſte (H. N. XXXVII. ſ. 11, 1.) fidem habuerit. Hiberniae quidem nomen etiam in libro de mundo inveniri, ſed hunc librum non eſſe Ariſtotelis. Tum Orpheum recentiorem eſſe etiam Philemone, qui Ptolemaei Euergetae temporibus Periplum ſcripſiſſe videatur. Neque enim hunc eſſe comicum illum, quae Harduini et Schlözeri opinio fuerit, immemorum praefationis Ptolemaei. Hunc Philemonem, Celtarum fide nautarum, de Iuernia, immenſae magnitudinis inſula, ſcripſiſſe: ex eo Apollonium Κρονίην ἅλα et inſulam Ἠλεκτρίδα IV. 326. 506. Orpheum Κρόνιον Ὠκεανὸν et νεκρὴν θάλασσαν, de qua Plinius p. 467. ed. Hard. hauſiſſe. Dein, poſt Poſidonium fuiſſe Orpheum. Hunc enim primum Cimbros ac Cimmerios confudiſſe, idemque facere Orpheum, Cimmeriis ad mare mortuum collocatis; pariterque Philemonem, de quo eſt apud Plinium IV. 27. *Philemon Morimaruſam a Cimbris*, i. e. inde a Cimbris, *vocari, hoc eſt, mortuum mare, vsque ad promontorium Rubeas; vltra deinde Cronium.* Noſſe etiam Orpheum Alpes montes, quos fluuium putauerit eſſe Herodotus. Quos montes non ante Graecis innotuiſſe, quam creſcente eorum cum Romanis commercio. Denique Orpheum poſt cognitum nomen Hermioniae, quam Germaniae eſſe appellationem, fuiſſe. Caeterum, qui Hermiones memoret, primum videri eſſe Melam.

Haec quidem Thunmannus. Quae ego neque amplius perſequi, nec, ſi quid forte in dubitationem vocari poſſit, veluti Λυκαιπ Britanniae nomen, aut Alpes cum Alpi fluuio permutatae, refellere volo. Nam et tanta eſt harum rerum obſcuritas, vt, niſi diligentiſſima perſcrutatione praegreſſa, vix tuto pedem promouere liceat, neque, etiam ſi haec ad liquidum perduci queant, multum lucri video. Certe Thun-

manni disputatio, quae quidem, vt puto, ſatis euincit Orpheum Herodoto multo recentiorem eſſe, non attingit tamen, nec per naturam rei poteſt attingere illam aetatem, cui, mea quidem ſententia, aliae eaeque grauiſſimae rationes Orpheum vindicant. Eas autem rationes dico, quae ex oratione depromuntur: quibus neſcio an nihil reperiri certius poſſit. Ac fortaſſe illud ipſum, quod hic ſcriptor ſe antiquum illum Orpheum, comitem Argonautarum mentitur, facilius etiam in Onomacriti, quam in Alexandrinorum aetatem quadrat: ita vt, ſi Alexandrinis non eſt antiquior Orpheus, his etiam aliquanto recentior putari debeat. Sed mittam hoc, quod eſt in coniectura poſitum. Ad illa me conferam, quae maiorem habent euidentiam. Ac ſatis mirari non poſſum Ruhnkenium, qui ne leuiſſimum quidem recentioris aetatis veſtigium, contra proba omnia et antiquitatem redolentia in Orpheo ſe reperiſſe ſcribat. Quae ſi alius dixiſſet, cuius minor eruditio, minus ſubactum Graecorum lectione eſſet iudicium, eum profecto male verſatum in antiquis ſcriptoribus eſſe crederem. In Ruhnkenio autem, qui, ſi quis alius, iſta culpa vacuus eſt, quid aliud quam errorem agnoſcam, quum haec primum ſcriberet, cupiditatem autem et, ſi dicere fas eſt, pertinaciam, quum iteraret? Quamobrem, ne nomen viri atque auctoritas nobis officiant, copioſius eſt atque enucleatius de oratione Orphei dicendum: quo id me conſequuturum ſpero, vt erraſſe Ruhnkenium oſtendam. Continetur autem oratio, in poeta quidem, duabus maxime rebus, numeris et dictione. De dictione poſt dicetur, et breuius: quoniam enim materia infinita eſt, ſatis erit praecipua commemorare, quae qui augere volet, ſemel monitus non quaeret fruſtra. Nunc numeros videamus, de quibus exponendum eſt explicatius illorum cauſſa, qui ouum non putant ouo ſimilius eſſe, quam, ſi modo ſex pedes habeat, hexametrum hexametro. Et ſunt hi ſatis multi.

Epica Graecorum poeſis, quantum nobis quidem aeſtimare licet, originem ab Homero duxit. Huius exemplum ſequuti ſunt, qui poſtea in hoc genere elaborarunt, omnes; ſed ita, vt, quae illum auſum eſſe viderent, ſibi non omnia putarent conceſſa eſſe. Sic diſciplina quaedam exſtitit epicae poeſeos, varias illa temporum ſucceſſu experta mutationes. Ad quas qui diligenter attenderit, quasdam quaſi ſectas epicorum poetarnm deprehendet; vnde, qua quisque aetate vixerit, ſatis probabiliter poterit colligi. Sed in hac disputatione primam, eamque haud leuiſſimam difficultatem ipſa creant Homeri carmina, quae, ex quo praeſtantiſſima illa Wolfii prolegomena in lucem edita ſunt, plurimam et praebuerunt iam dubitandi materiam, et poſthac praebebunt. Scilicet praeclarum exemplum recte ſequi, id eſt eius tantum, qui ipſe in exemplis eſſe poſſit. Sed iſtas diſſenſiones qui excitauit, idem, vt ſperamus atque optamus, componet. Interim hoc iure noſtro ſumere nobis videmur, nec ſcriptoris vnius, neque aetatis eiusdem eſſe carmina iſta, e quibus conſlatae ſunt Ilias et Odyſſea. Quamquam in hac re vehementer diſſentio a Schneidero, qui ſuam ſententiam in praefatione ad Orphei Argonautica aperuit. Veluti quum decimum librum Iliadis fetum exſuccum et exſanguem ingenii languidi eſſe contendit, nihil in ſeptimo, nihil in octauo, non in ſine noni, non in obliuioſo Achille haerens. Sed mittam haec. Illud contendo, in hac quaeſtione non negligendos eſſe numeros. Vt vno, ſed eo luculento vtar exemplo, quis non mirum quantum intereſſe ſentiat inter numeros, qui ſunt in XIII. libro Iliadis, et eos, qui ſunt in XXIII? Sed haec indicaſſe ſat eſt. Progrediendum enim eſt ad ipſam epici verſus hiſtoriam.

Ac prima omnium aetas epicae poeſeos eſt, quam a principe poeta Homericam dicemus. Huius aetatis poetae primi ſermonem metro accommodarunt: ii-

demque non modo epicae dictionis conditores exſtiterunt, ſed plurimarum etiam inuentores formarum, flexionum, menſurarum, quae ab heroico verſu deinde per omnem Graecae linguae copiam dimanarunt. Illi igitur quum ſermonem nullo dum metri vinculo ligatum, nullis dum menſuris, niſi quas in communi vſu aures notarent, diſtinctum, ſed obſequioſum adhuc et varie flectenti facile cedentem fingere et numerorum neceſſitati adſtringere inſtituerent, multa, vt par eſt, conati ſunt, quae quia non ſemper, ſed rarius admitterentur, inſequuta aetate, quae leges a priori accipiebat, vt licenter facta, quum regularum inſtar eſſe non poſſent, paullatim repudiata ſunt. Huius generis quum multae ſunt productiones breuium ſyllabarum in mediis vocabulis, longarumque correptiones, quae ab accentu potiſſimum habent originem, tum in primis haec duo, productiones ſyllabarum breuium in caeſura, et hiatus. Hiatum quidem ex Homero expellere nuper voluerunt. *Tamen vsque recurrit.* Praeterea illa aetate digamma Aeolicum, ſiue alio nomine vocare malis, in vſu fuiſſe videmus: quod quidem fruſtra conati nunc ſunt in Homero reſtituere. Nam quum Homerum a grammaticis, qui nihil de iſta littera cogitarunt, perpolitum habeamus, nihil aliud niſi indicare licet, vbi fuerit in Homero aut Heſiodo digamma, vel vbi expulſum ſit. Sed ne hoc quidem antea fieri poterit, quam quum huius litterae vis et ratio, quae non vbique eadem eſt, clarius fuerit expoſita.

Sequuta eſt hanc aetatem alia, quam Homeridarum vel rhapsodorum appellabimus. Habuit haec, pariter vt prior illa, vſum litterae Aeolicae: retinuit eadem hiatus quosdam et productiones breuium ſyllabarum in caeſura, ſed hiatu multo parcius, quam Homerica aetas, vtitur, et ſic fere, vt eadem exempla habeat, quae multo vſu prior illa poetarum aetas mollierat. Ab aliis licentiis abſtinet. Huius generis

tum Iliadis et Odyſſeae quaedam partes ſunt, tum Hymni Homerici, praeter hymnum Mercurii et paucos e breuioribus: item ſcutum Herculis, Heſiodo adſcriptum. Prooemium Ἔργων Heſiodi, ne quis eo conturbari rationes noſtras putet, farrago eſt ſententiarum, e diuerſis diuerſarum aetatum ſcriptoribus concinnata.

Proxime locum tenent illi poetae, qui, quum digamma iam negligi coepiſſet, epos aggreſſi ſunt. Hi ab hiatu fere abſtinent, ſed ſic vt, quos habent hiatus, plerumque in antiquioribus non fuerint hiatus, ſed facti demum ſint, quum digamma omiſſum eſſet. Quoniam enim antiquos imitantur, multa ab his transferunt, quae quum apud illos ob digamma carerent hiatu, nunc, neglecta iſta littera, hiatum habent. Productiones breuium ſyllabarum in caeſura eodem modo, vt Homeridae, vſurpant. Huic aetati adſcripſerim Homericum hymnum Mercurii.

Hinc paullatim ad maiorem quemdam cultum et ſtabilem diſciplinam progreſſa videtur epicae poeſeos tractatio. Eam diſciplinam in omnibus epicis, qui ad noſtram aetatem peruenerunt, ab Arato vsque ad Manethonem animaduertimus. Hi quum digamma prorſus ignorent, ita Homerum atque Heſiodum ſibi ſequendos duxerunt, vt productione breuis ſyllabae in caeſura, et hiatu vix aliter vterentur, quam in phraſibus et hemiſtichiis ex Homero Heſiodoue petitis. Vna tantum in re digamma, veluti ſi adhuc in vſu eſſet, vim ſuam retinuit; idque non modo apud hos, ſed etiam apud illos, qui hanc aetatem ſequuti ſunt. Pronomina dico οἷ et ἕ. Sed haec quoque aetas temporum ſucceſſu quaedam paullatim nouauit, donec ita deflecteret a veteri elegantia, vt, niſi inſigni quadam conuerſione, epica poeſis non poſſet ab interitu ſeruari.

Quae mutatio, etſi, quo auctore et duce facta ſit, non poteſt certo definiri, non dubitem tamen

eam ab Nonno repetere. Magno enim et illuſtri carmine viam praeire debuit is, quem omnes, veluti nouum quemdam Homerum, exprimendum ſibi ducerent. Ac tam manifeſta eſt in his poetis, qui noua illa heroici verſus forma vſi ſunt, Nonni imitatio, vt hunc illis priorem fuiſſe certiſſimum videatur. Et, niſi fallor, huius Dionyſiaca breui tantam conſequuta ſunt celebritatem, vt iam aequales eius carmina ſua ad horum exemplum conformare ſtuderent. Cuius rei neſcio an documentum ſit Proclus, quem numeri, quibus eſt in hymnis vſus, attigiſſe Nonni aetatem, et legiſſe Dionyſiaca arguunt. Neque epici tantum, ſed etiam epigrammatum ſcriptores Nonni hexametrum adſciuerunt, veluti Paullus Silentiarius, Leontius, Macedonius. Huius igitur ſectae ſunt Muſaeus, Tryphiodorus, Coluthus, Chriſtodorus, Ioannes Gazaeus, ab Rutgerſio in Var. Lectt. II. 7. editus, Apollinaris. Eidem aetati quum alia quaedam, quae inter σύμμικτα ἡρωϊκὰ in Anal. Brunckii T. III. leguntur, tum fragmentum XXI. adſcribi debent. Neque enim, vt Iacobſius, Nonnum ex iſto poeta profeciſſe, ſed verſus iſtos ad Nonni exemplum factos exiſtimo. Vsque ad hanc aetatem poetae epici, maſculos Homeri numeros ſequuti, caeſuram fere vſurpaverant eam, quae eſt in prima tertii pedis ſyllaba. Sed haec caeſura, niſi aliae accedant inciſiones, quarum in Homero mira et ars et varietas eſt, dura ſit atque aſpera, praeſertim ſi pluribus in ſedibus hexametri ſimilis inciſio eſt; multoque magis corrumpitur verſus, ſi trochaica in quarto pede caeſura numeros frangit atque debilitat: quod etiam moleſtius eſt, ſi frequens alterum eſt caeſurae genus, quod eſt in prima pedum ſyllaba. Hoc igitur modo quum virtus heroici verſus paene exſtincta eſſet, ad eamque rem Attica illa correptio vocalium ante mutam cum liquida accederet, quae plane ab heroici verſus dignitate abhorret: Nonnus, ſeu quisquis alius melioris diſciplinae auctor fuit, ſpondeorum pondus cum dactylo-

rum volubilitate commutauit, caesuram introduxit trochaicam in tertio pede, trochaeum ex quarto pede expulit, Atticis correptionibus liberauit hexametrum, apostrophum, quantum potuit, remouit, hiatus non nisi in Homericis verborum formulis, atque in his quoque rarissime admisit, productiones denique brevium syllabarum in caesura plane eiecit. Ita etsi gravitatem antiquam amisit versus heroicus, numeros tamen recuperauit et rotundos et elegantes, tamque seueram accepit disciplinam, vt, nisi peritus, non posset epos moliri.

Sed quo certius de his rebus constet, diligentius dicemus de duabus postremis epicae poeseos aetatibus. Epicos autem non omnes vocamus, qui heroico versu scripserunt, sed illos tantum, qui Homerica dialecto vsi aut historias persequuti sunt, aut artes doctrinasque tradere instituerunt, qui vocantur didactici. Caeteros, vt bucolicos, et Callimachum, ab his excludimus. Nec de iis dicam, quorum nihil nisi fragmenta ad nos peruenerunt. Itaque ad hos maxime pertinebit nostra disputatio, ad Theocriti carmen XXV. Aratum, Apollonium Rhodium, Nicandrum, duo Moschi carmina, Dionysium Periegeten, Heroden Atticum, Orphei Lithica, Oppianum, Q. Smyrnaeum, Maximum, Manethonem, carmen de viribus herbarum, editum a Fabricio; tum ad Nonnum, et quos supra eiusdem sectae poetas commemorauimus. Atque Theocriti illud carmen vehementer ego miror fuisse qui ad Panyasin, vel, quod etiam incredibilius est, ad Pisandrum referrent. Quod carmen etsi Valckenario alienissimum ab Theocriti ingenio visum est, vereor tamen ne id propterea maxime sic videri possit, quod, vt idem Valckenarius pulcre intellexit, vbique manifesta est imitatio Homeri. Quare equidem quemadmodum illa dissimilitudine caeterorum Theocriti carminum, quae ne est quidem tanta, si comparentur, quae minus ab epico genere recedunt eiusdem poetae scripta, non

multum moueor, ita Wartono vt assentiar, qui dignissimum hoc carmen Theocrito esse iudicat, has maxime caussas habeo, quod non modo prosodiae ratio bucolico generi propior est, sed quaedam etiam a scriptore isto vsurpata sunt, quae, epicis ignota, solis fere concessa erant poetis bucolicis: veluti θέλεις v. 53. ὄυξ Ἑλίκηθεν v. 180. ποτὶ ταῦλιον v. 84. νωσάμενος v. 265. ὧδε *hic*, v. 11. 14. *huc*, v. 35. 54. De prosodia infra dicetur, quum ad hoc disputationis nostrae caput peruenerimus. Etenim ordinem placet hunc sequi, vt primo de caesura, deinde de productionibus in caesura, tum de hiatu, denique de Atticis correptionibus vocalium ante mutam cum liquida exponamus.

Igitur caesuram supra diximus Homero et antiquis epicis hanc maxime placuisse, quae est in prima tertii pedis syllaba:

μῆνιν ἄειδε, θεά.

Qua illi quidem ita sunt vsi, vt non modo saepe trochaeum isto in loco ponerent:

ἄνδρα μοι ἔννεπε, Μοῦσα·

sed plurimas etiam alias admitterent incisiones. Quamquam illa prior caesura, quae in prima est tertii pedis syllaba, principatum obtinuit. Illum igitur morem seruarunt poetae omnes vsque ad Nonni aetatem. Hinc certo argumento colligimus, Orpheum, qui antiquam in caesura consuetudinem retinuerit, Nonno antiquiorem esse.

Sed in magna illa caesurarum varietate, quam habet versus heroicus, vna praecipue incisio est, quae quia vim et robur numerorum debilitat, a melioribus poetis improbata est. Eam dico, quae habet trochaeum in pede quarto:

Πηλεὺς δήν μοι ἔπειτα γυναῖκα γαμέσσεται αὐτός.

Hanc igitur non nisi rarissime admiserunt. In Homero haec exempla obseruaui: Iliad. IX. 394. XI. 686.

698. XXI. 483. 575. XXIII. 587. 760. XXIV. 526. Odyſſ. V. 400. 476. VI. 294. VII. 192. VIII. 554. XII. 47. 181. XVIII. 149. 322. XXII. 501. Aliis in locis, vbi haec caeſura eſt, curarunt poetae, vt variis eam modis tolerabiliorem redderent: ac primum ita, vt certe ſtatim ſequeretur caeſura in prima ſyllaba quinti pedis: vt Iliad. VI. 2.

πολλὰ δ' ἄρ' ἔνθα καὶ ἔνθ' ἴθυσε μάχη πεδίοιο.

Sic etiam XXIV. 60. 526. Odyſſ. XV. 277. Deinde ſic, vt vocabulum, quod illam caeſuram faceret, non eſſet amphibrachus, veluti in his, Iliad. IX. 482. X. 317.

μοῦνον, τηλύγετον, πολλοῖσιν ἐπὶ κτεάτεσσιν.

αὐτὰρ ὁ μοῦνος ἔην μετὰ πέντε κασιγνήτῃσιν.

Ad quod genus pertinent etiam haec exempla, in quibus vocem, cuius menſura eſt amphibrachus, vocabulum vnius ſyllabae, quod cum illa voce proxime iungatur, praecedit, vt Odyſſ. XVIII. 139.

πατρί τ' ἐμῷ πίσυνος, καὶ ἐμοῖσι κασιγνήτοισιν.

Haec enim quis non ſentiat multo minus offenſionis habere, quam illud Iliad. XXIII. 760.

ἄγχι μάλ', ὡς ὅτε τίς τε γυναικὸς ἐϋζώνοιο.

Hae voces monoſyllabae, quae ad ſequentia trahuntur, ſi ſunt in ſecunda quarti pedis ſyllaba, hanc vim habent, vt prorſus non animaduertatur caeſura trochaica. Quamobrem haec minime rara ſunt exempla, vt,

ὣς ἔφατ'· ἔδδεισεν δ' ὁ γέρων, καὶ ἐπείθετο μύθῳ.

ποιμαίνοντ' ἐπ' ὄεσσι λαβών, καὶ ἔλυσεν ἀποίνων.

τῶν δ' ἅπαν ἐπλήσθη πεδίον, καὶ ἐλάμπετο χαλκῷ.

καὶ τρίποδ' ὠτώεντα φέρειν· ὁ δ' ἔλυεν ὑφ' ἵππους.

κήρυξ γάρ οἱ ἔειπε Μέδων, ὃς ἐπεύθετο βουλάς.

Quae leguntur Iliad. I. 33. XI. 106. XX. 156. XXIII. 513. Odyſſ. IV. 677. Alii ſunt loci, in quos vitioſa lectio hanc caeſuram intulit, vt hi:

ἐν πόλει ὑμετέρῃ· ἐπεὶ ὀυκ ἄρ᾽ ἔμελλον ἔγωγε.
ἅπασαν· αὐτάρ οἱ Προῖτος κάκ᾽ ἐμήσατο θυμῷ.
ἡνιόχοιο πόθῳ· θαλερὴ δὲ μιαίνετο χαίτη.
ἥ ῥ᾽ ὑπὸ Τυνδαρέῳ κρατερόφρον᾽ ἐγείνατο παῖδε.

Qui exſtant Iliad. V. 686. VI. 157. XVII. 439. Odyſſ. XI. 298. In his locis vix dubitari poteſt, quin poeta dederit ὀυκ ἄρα μέλλον, κακὰ μήσατο, quod etiam Ariſtarcho placuit, θαλερὴ δ᾽ ἐμιαίνετο, κρατερόφρονε γείνατο. In Heſiodo caeſurae trochaicae in quarto pede haec obſeruaui exempla: in Theogonia v. 23. 74. 319. 435. in Ἔργοις v. 518. 751. 800. In Scuto Herculis v. 222.

χάλκεον, ἐκ τελαμῶνος· ὁ δ᾽ ὥστε νόημ᾽ ἐποτᾶτο,

legendum eſt

χάλκεον, ἐκ τελαμῶνος· ὁ δ᾽ ἔπτατο, ὥστε νόημα.

Ἔπτατο cum aliis codd. habet Vitebergenſis. Nec facile erit, puto, qui ſibi perſuadeat, turpem verſum, qui ibidem eſt 373. a poeta eſſe profectum:

τῶν δ᾽ ὑπὸ σευομένων κανάχιζε πίσ᾽ εὐρεῖα χθών.

Ex Homero, ex quo deriuata eſt corruptio, etiam emendatio petenda videtur, hunc in modum:

τῶν δ᾽ ὕπο σευομένων καναχὴν ἔχεν εὐρεῖα χθών.

Vide Iliad. XVI. 105. 794.

Patet ex his, antiquos epicos ſatis raro iſtam admiſiſſe caeſuram. Poſtea, quum in artem iam et diſciplinam redacta eſſet epica poeſis, quo quis praeſtantior fuit poeta, eo diligentius ab iſta caeſura abſtinuit; quo negligentior, hoc eam vſurpauit frequentius. Quo certius de hac re conſtet, ordine enumerabimus poetas, qui ſunt aetatis Nonnum praegreſſae. Horum primus Aratus plane iſtam caeſuram declinavit. Nam in Phaenom. 634. quod legitur,

καμπαὶ δ᾽ ἂν ποταμοῖο καὶ αὐτίκ᾽ ἐπερχομένοιο
σκορπίου,

in eo exemplo ſcribendum videtur καὶ αὐτῦ ἐρχομένοιο. In Dioſemeis autem v. 291.

νύκτερον ἀείδουσα, καὶ ὀψὲ βοῶντε κολοιοί,

duplex parata eſt excuſatio, vna, quod ὀψὲ βοῶντε vnius vocabuli inſtar eſt; altera ab Homeri auctoritate Odyſſ. V. 272.

Πληϊάδας τ' ἐσορῶντι καὶ ὀψὲ δύοντα Βοώτην.

Eadem, quae Arati, etiam Apollonii Rhodii eſt, et Nicandri puritas, niſi quod apud hunc in Ther. v. 728. ita legitur,

ἐν δὲ κάρος κεφαλῇ, γένων δέ γ' ὑπέκλασε δεσμά.

Codd. δέ θ'. Sed ſcribendum γένων δέ οἱ ἔκλασε δεσμά. Similiter v. 332. ἐπιστίζουσί οἱ ἀλφοὶ reponendum pro ἐπιστίζουσι μὲν ἀλφοί; et v. 758. pro παρέστραπται δὲ καὶ ὄσσε, legendum, παρέστραπται δέ οἱ ὄσσε. In Apollonio quidem I. 542. iure mireris vulgatam lectionem κελαινὴ κήκιεν ἅλμη a Brunckio augmenti adiectione corrumpi potuiſſe. Sequitur Dionyſius Periegetes, elegantiſſimus ſcriptor, immunis ab hoc vitio. Proximae ſunt hinc Herodis et Marcelli inſcriptiones, in quarum poſteriore bis caeſura eſt trochaica in quarto pede, v. 43. 45. In ſcriptore de Lapidibus nusquam inuenitur. Oppianus, diligens ſcriptor, hanc caeſuram habet Halieut. V. 58 Is vero, qui Cynegetica conſcripſit, imperitus homo, ſaepiſſime: I. 190. 395. II. 119. 120. 182. (qui quidem locus, ſi eſſet in alio ſcriptore, verborum collocatione mutanda corrigi poſſet) 198. 265. 307. 505. 536. III. 85. 175. 237. 244. 266. 393. 495. 501. IV. 7. 28. 32. 120. 232. 234. 368. 399. 431. Diligentius ab hoc vitio ſibi cauit Q. Smyrnaeus, apud quem haec exempla inueni, I. 12. III. 67. V. 209. 272. 375. XI. 96. Alii in eodem ſcriptore bene multi ſunt loci, in quibus leui mutatione tolli caeſura iſta poteſt, vt augmenti omiſſione in his III. 28. 468. 713. IV. 46. XIII. 362. 368. 405. XIV. 609. Porro IV. 277. pro

δέ γ' ἐτέρπετο ſcribendum δέ τε τέρπετο; 426. ἐγγὺς pro ἔνεγγυς; VI. 474. δὲ κεῖνο pro δ' ἐκεῖνο; IX. 466. ἀμφί ἑ χεῖσαν pro ἀμφὶς ἔχρισαν; X. 241. οὐκ ἔτι μίμνε pro οὐκ ἔμιμνε, quod in οὐκέτ' ἔμιμνε mutabat Rhodomannus; XI. 161. δ' ἰαίνετο pro δ' ἄρ' ἰαίνετο. Apud Maximum hanc caeſuram non reperi, ſed apud Manethonem in his locis II. 173. III. 39. 42. 123. IV. 193. VI. 128. In Orphei Argonauticis inuenitur v. 184. 216. 672. 726. quibus quidem locis ad negligentiam poetae magis, quam ad aetatem indicandam vtar.

Ab Nonno inde plane alia heroici verſus forma fuit. Ac caeſura quidem, quae legitima habetur in hoc verſu, trochaica eſt in pede tertio. Eam huius aetatis poetae ita frequentarunt, vt quibusdam in locis non ab ipſis poetis, ſed ab librariis neglecta videatur, v. c. apud Tryphiodorum v. 119. 584.

χερσὶ μὲν ἀνδρομέης, αὐτὰρ βουλῇσιν Ἀθήνης.
ἀνδράσι νηχομένοις καὶ οὐ φεύγουσιν ὁμοῖοι.

Scribendum:

χερσὶ μὲν ἀνδρομέῃσιν, ἀτὰρ βουλῇσιν Ἀθήνης.
ἀνδράσιν οἰχομένοισι καὶ οὐ φεύγουσιν ὁμοῖοι.

Tanto diligentius ab trochaica caeſura in quarto pede abstinuerunt. Apud Nonnum VI. 366. p. 198, 31. δ' ἐβιήσατο pro δὲ βιήσατο, et XLVII. 110. p. 1208, 17. δ' ἐβαρύνετο pro δὲ βαρύνετο ſcribendum. Apud eundem XVIII. 64.

Ἀττικὸν ἐνθάδε κῶμον ἔγειρον· ἀεθλοφόρῳ γάρ.

Scribendum:

Ἀττικὸν ἐνθάδε κῶμον ἐγείρετον· ἀθλοφόρῳ γάρ.

XXXVII. 212.

εἶπε, καὶ οὐ παρέπεισε· πάϊς δὲ γενήτορα νύσσων.

Scribendum:

εἶπε, καὶ οὐ παρέπεισε· πάϊς γεννήτορα νύσσων.

Progredior ad alterum, quo numeros epicorum poetarum pro diuersis aetatibus differre dixi: productiones breuium syllabarum ob caesuram. His constat nihil apud Homerum atque Hesiodum esse frequentius. Sed haec ipsa nomina quum non vnam complectantur aetatem, in diuersis partibus diuersa ratio videtur obtinere, prouti quaeque pars maiorem habet licentiam. Nam quae sunt istius aetatis, quam Homeridarum appellauimus, in his iam non temere, sed sic, vt quamdam quasi disciplinae rationem animaduertamus, productiones istas videmus vsurpari. Sed haec amplius persequi non est huius loci. De illa enim aetate quaerimus, quae iam constitutam priorum exemplis atque auctoritate artem habuit. Haec igitur poetarum aetas quum longe parcius productionibus istis vteretur, his eas conditionibus admittendas putauit: si Homeri Hesiodiue aut hemistichium, aut colon, aut phrasin, in qua esset huiusmodi productio, suis carminibus intexerent; si ante idem verbum, licet alio in vocabulo, productionem haberet Homerus vel Hesiodus; si productio esset in fine coli Homerici vel Hesiodei, quamquam id colon apud hos poetas, aliis sequentibus verbis, non haberet istam productionem; si phrasin Homeri vel Hesiodi, leui mutatione facta, veluti casuum, vnde productione ob caesuram opus esset, reciperent; si similes Homeri vel Hesiodi loquutiones productionem haberent; si productio esset in vocabulo quatuor aut plurium syllabarum, in quo ipso genere antiquiores poetae viam monstrauerant; denique interdum in propriis nominibus, vel ante haec. Hoc igitur modo quum isti productionibus ob caesuram vterentur, sedulo tamen curarunt, vt vel sic, quantum fieri posset, iis abstinerent. Id quo clarius pateat, quaecumque huius generis exempla in recentioribus epicis notaui, ordine enumerabo, praesertim quum verendum sit, ne magna pars corruptorum versuum regulis istis, quas supra dixi obseruatas esse, repugnare existimetur. Illud

meminiſſe, qui haec legent, velim, me hanc rationem primis tantum lineis voluiſſe deſcribere. Erunt, quae addi; erunt fortaſſe etiam, quae corrigi poſſint. Id alii ſi fecerint, gratum mihi erit. Satis habebo, ſi via, quam indicaui, vera eſſe iudicabitur. Cuius ſi non alia, haec certe vtilitas erit, vt criticorum audaciae terminos ponat. Atque omnino haec pro additamento haberi velim ad ea, quae olim de metris ſcripſi. De quo libro quoniam diuerſiſſime viros doctos ſentire cognoui, ſemel ad haec reſpondebo, ſed ſic vt neminem domi ſuae ſecum loquentem introducam. *Domum reuertar mimus?* Igitur quum illum librum ſcriberem, fieri non potuit, quin in infinita materia, nullo duce, non idoneis praeſidiis inſtructus, timidior ob conſenſum omnium, qui plurimas licentias veteribus poetis concedebant, audacior alibi, vt in re deſperata, in plerisque verſuum generibus etiam ea ſibi indulſiſſe poetas putarem, quae eos diligenter cauiſſe poſtea intellexi. Sed quae tum poſui doctrinae metricae fundamenta, quasque his fundamentis ſuperſtruxi ſingulorum metrorum deſcriptiones, tantum abeſt, vt labefactatas a quoquam viderim, vt magis vel aliorum vel meis ipſius obſeruationibus confirmatas eſſe laeter. His ergo fretus, quae tum feci piacula, data opportunitate expiabo. Et ſi in tragicorum iambis et anapaeſtis, de quibus vnus omnium optime meritus eſt Richardus Porſonus, ſi in his igitur ſeueri et paene moroſi ſumus, cur eamdem diligentiam non transferamus etiam ad caetera antiquorum metra? cur verſus ſine offenſu toleremus, quales numquam audiuerunt Athenae, veluti,

οἰκτρότατα θοινάματα καὶ σφά-
για γενναίων τεκέων,
τᾶς δυςάνυ Κολχίδος?

cur vſitatiſſimum genus, dochmiacos, in lacera membra diſcerptum iacere patiamur? cur, ab ipſa earum appellatione, tamquam ab infelici nomine, abstinen-

tes, malimus, quum breuiter dochmiacum possimus, talem versum, qualis hic vel ille est, vocare? quasi tu dicas, Virgilium scripsisse metro tali,

versibus, quos olim Fauni vatesque canebant:

cur denique heroicum versum, nobilissimum omnium, omnique tempore celebratissimum, non eadem cura, qua alios, dignum habeamus, inprimisque perscrutemur? Hoc igitur agamus.

THEOCRITI CARMEN XXV.

In Theocriti carmine XXV. quod supra iam dixi medium quasi esse inter bucolicam et epicam dictionem, satis crebra exempla sunt productionum ob caesuram. Vs. 2.

παυσάμενος ἔργοιο.

Hoc etsi neque apud Homerum, neque apud Hesiodum legitur, tamen et in vocabulo quatuor syllabarum est productio, et verba eiusmodi, vt in iis antiquiorum carminibus, quae perierunt, facile reperiri potuerint.

vs. 69.

ἀμφότερον, ὀδμῇ τε χροός, δούπῳ τε ποδοῖιν.

Hoc quoque et quadrisyllabum vocabulum est, et simile multis antiquiorum locis, vt Iliad. III. 179. IV. 60. 145. VII. 418. XIII. 166. XVIII. 365. Od. XIV. 505. XV. 78.

vs. 73.

τοὺς μὲν ὅγε λάεσσι.

Etsi hoc apud antiquissimos non inuenitur, simile tamen est ὅγε λιγέως Odyss. XI. 390. Praeter hoc comparari possunt πεδία λωτεῦντα Iliad. XII. 283. δὲ λίθος 459.

vs. 87.

ἐκ βοτάνης ἀνιόντα μετ' αὔλιά τε σηκούς τε.

Vide infra ad Dionys. Perieg. 469.

vſ. 138. σθένεϊ ῷ. Iliad. V. 71. πόσεϊ ῳ. Tum σθένεϊ μεγάλῳ XII. 224. XIII. 192. σθένεϊ τε XV. 108. XVII. 329.

vſ. 201. ποταμὸς ὥς. Sic αἰγύπιος ὣς Iliad. XIII. 531. ἠέλιος ὣς XIV. 185. Od. XIX. 234. ἀθάνατος ὣς VI. 309. θεὸς ὣς Iliad. III. 230. XI. 58. Od. XIV. 205. κασσίτερος ὣς Heſiod. Theog. 862.

vſ. 203.

οἳ ἔθεν ἀγχίμολοι ναῖον, ἄτλητα παθόντες.

Similia ſunt Iliad. XVII. 317: ἴαχον, ἐρύσαντο δέ. Nam vtrum hic digamma fuerit, an non, nihil ad rem, quia Homeri imitatores eam litteram ignorabant. XVIII. 222. ἄϊον ὄπα. Od. VII. 341. ὄτρυνον Ὀδυσῆα. Niſi corrupta eſt Theocriti lectio.

vſ. 211. ὅθι λῖς. Apud Homerum eſt ὥςτε λῖς Iliad. XI. 239. XVII. 109. XVIII. 318. τε λῖν XI. 480.

vſ. 222. πρὶν ἰδέειν, et 258. πέσεν δ' ὅγε, πρὶν ἔμ' ἱκέσθαι, et 263. in theſi, νωσάμενος, πρὶν αὖτις. In primo horum locorum eo minus mutari quidquam debet, quod credibile eſt verba πρὶν ἰδέειν ad exemplum antiqui cuiuspiam poetae, qui digamma adhuc vſurpabat, poſita eſſe. Talia ſunt apud Homerum Iliad. XVII. 5. πρὶν εἰδυῖα. XXI. 225. πρὶν ἔλσαι. XXII. 17. πρὶν Ἴλιον. Od. XIII. 113. πρὶν εἰδότες. Sed in altero exemplo, πρὶν ἔμ' ἱκέσθαι, non eſt dubium, quin γὲ addi debeat, quod cum πρὶν ſaepiſſime iungitur. Apud Homerum πρὶν in arſi producitur his in locis: Iliad. II. 348. πρὶν Ἄργοσδ' ἰέναι. VII. 390. πρὶν ὤφελλ'. VIII. 474. πρὶν ὄρθαι. XVI. 839. πρὶν ἰέναι. XXI. 179. πρὶν Ἀχιλλεύς. 340. πρὶν ἀπόπαυε. XXIV. 245. πρὶν ἀλαπαζομένην. 764. πρὶν ὤφελλον. Odyſſ. IV. 254. πρὶν Ὀδυσῆα. XI. 631. πρὶν ἐπί. XIII. 192. πρὶν ἄλοχός. XIV. 334. et XIX. 291. πρὶν ἀπέπεμψε. XV. 210. πρὶν ἐμέ. 393. πρὶν ὥρη. XVII. 105. et XVIII. 401. πρὶν ἐλθεῖν. XIX. 475. πρὶν ἔγνων. Sed horum quoque locorum neſcio an bona pars habuerit additum γέ: certe quin habere poſſit, non eſt dubium. In tertio Theocritei

carminis loco ambiguum eſt, vtrum γὲ addiderit, an Homeri exemplo πρὶν etiam in theſi produxerit. Ita apud Homerum Iliad. VI. 81. πρὶν αὖτ'. IX. 403. XIII. 172. XXII. 156. πρὶν ἐλθεῖν. XVI. 322. πρὶν ἐπάσαι. 840. πρὶν Ἕκτορος. Odyſſ. IV. 668. πρὶν ἡμῖν.

vſ. 235. ἀπὸ νευρῆς. Iliad. XI. 476. 664. XIII. 585. XV. 313. XVI. 773. XXI. 113. Reponi hoc debet in Scuto Herc. 409. pro ἀπαὶ νευρῆς.

vſ. 257. ἐπὶ λασίοιο. Non diſſimile ἐπὶ λιθέῳ Iliad. XXIII. 202. Ac ſaepius praepoſitio ἐπὶ vltimam in caeſura producit, vt ἐπὶ μελίης Iliad. XXII. 225. ἐπὶ λιγὺς Od. III. 176. ἐπὶ κακὸν XII. 209. ἐπὶ μελίνε XVII. 339.

A R A T V S.

vſ. 577.

τὸν δὲ καὶ εἰς ὤμους κατάγει μογερὸν Ὀφιοῦχον.

Scribe μογερὸν κατάγει Ὀφιοῦχον.

vſ. 662. ὃ ῥ' ἐνὶ χειρί. Odyſſ. XXII. 327. Saepe Apollonius Rhodius, aliique. Haec, quae ante litteram ρ productionem habent, poſthac omittam. Neque enim per licentiam, ſed legitime producuntur.

vſ. 703. δυωδεκάδα μένει ἄλλην. In quo loco etſi aliam lectionem δυωδεκάδ' ἀμμένει e variis lectionibus codicum et ſchol. Vindob. eruere aliquis poſſit, retinenda tamen videtur vulgata. Nam et μ ſequitur, quae littera facile in pronunciando duplicatur, et vocabulum longius maiorem habet veniam. Exemplorum ex antiquis commemoratione ſemel defungar. Ac nunc quidem ea tantum proferam, quae in α exeunt. Iliad. I. 45. ἀμφηρεφέα τε. V. 576. Πυλαιμένεα ἑλέτην. VII. 462. et XII. 31. ἠϊόνα μεγάλην. VIII. 556. ἀριπρεπέα ὅτε. XV. 463. ἐΰστρεφέα νευρήν. XVI. 143. et XIX. 390. et XXI. 162. et XXII. 133. Πηλιάδα μελίην. XVI. 774. χερμάδια μεγάλ'. XXI. 243. εὐφυέα μεγάλην. XXII. 393. ἠράμεθα μέγα. XXIII. 240. ἀριφραδέα τε. Odyſſ. IX. 147. κυλινδόμενα ποτί. X. 42. νισσόμεθα κε-

νεάς. 353. πορφύρεα καθύπερθ'. XII. 396. ὀπταλέα τε. XIV. 343. ῥωγαλέα τά. XVIII. 76. δειδιότα σάρκας. Hymn. Apoll. 302. ζατρεφέα, μεγάλην. In Scuto Herculis quidem v. 166.

ςίγματα δ' ὡς ἐπέφαντο ἰδεῖν δεινοῖσι δράκουσιν
κυάνεα κατὰ νῶτα,

quum edd. vett. et codd. Pal. Viteberg. habeant κυάνεοι, legendum puto ςιγμαὶ κυάνεαι. Στιγμαὶ adhibuit in explicatione huius loci Io. Diaconus.

vſ. 706. Ὠκεανοῖο νέον ὁπότε προγένωνται. Apud Hipparchum νέον δ', in cod. Moſc. νέον γ' eſt. Quod etſi ferri poſſet, retinendam tamen puto vulgatam. Hom. hymn. Merc. 371.

σήμερον ἠελίοιο νέον ἐπιτελλομένοιο.

vſ. 852. περὶ νέφεα. Vide infra ad Quintum II. 222.

vſ. 940. (Dioſem. 208.)

ἢ διδύμη ἔζωσε διὰ μέγαν οὐρανὸν Ἶρις.

Ex ingenti multitudine locorum, in quibus ante μέγας, et quae inde compoſita ſunt, breuis vocalis producitur, ſatis habeo διὰ μεγάθυμον Ἀθήνην, quod proxime ad Arati verſum accedit, commemorare, Odyſſ. VIII. 520. XIII. 121.

vſ. 983. (Dioſem. 251.)

μηδὲ σύ γ' ἢ χύτρης ἠὲ τρίποδος πυριβήτεω,
σπινθῆρες ὅτ' ἔωσι περιπλέονες, λελαθέσθαι.

Etſi non diſſimilis productio in his eſt, vel etiam digamma ignorantibus eſſe viſa eſt, Iliad. XV. 351. κύνες ἐρύουσι. XVI. 569. et XVII. 254. Τρῶες ἑλικῶπας. XVI. 592. Τρῶες ὤσαντο. XVII. 730. Τρῶες εἴκς. XVIII. 288. μέροπες ἄνθρωποι. XXII. 473. εἰνατέρες ἅλις. XXIV. 604. θυγατέρες ἕξ. Od. XI. 412. σύες ὥς. Hymn. Apoll. 491. 509. ἐπικαίοντες ἐπί. Hymn. Merc. 196. κύνες ὅ τε: tamen vereor ne ſcripſerit Aratus, ἠὲ τρίποδος πυριβήτεω σπινθήρων, ὅτ' ἔωσι περιπλέονες, λελαθέσθαι. Iliad. XVII. 65. pro κύνες ἄνδρες τε legi debere κύνες τ' ἄνδρες τε,

etiam ſi non ſuaderent v. 110. 658. ipſa conſuetudo poetarum monſtraret.

vſ. 1090. (Dioſem. 358.)

ὄφρα τις εὐετύι χαίρῃ ποτιδέγμενος ἀνήρ.

Scribe εὐεσοῖ e codd.

vſ. 1100. (Dioſem. 368.) πολυγλαγέος ἐνιαυτȣ. Hoc habet excuſationem longioris vocabuli.

vſ. 1112. (Dioſem. 380.)

τὰ δὲ παντόθι ποίης
δάκνωσιν πυκινῆσι κελευόμενα λιθάκεσσιν.

Sermo eſt de gregibus ouium. Cod. Vind. κελευόμεναι. Scribe κελευόμενοι. Vitium latet in gloſſa ποίης, cuius loco nomen fuit neutrius generis, ad quod τὰ pertineret, fortaſſe φύλλα.

APOLLONIVS RHODIVS.

I. 289. πολέος ἐμέγηρε τόκοιο. Factum hoc eſt ad ſimilitudinem aliorum exemplorum producti huius genitiui. Iliad. XIV. 405. σάκεος ὃ δέ. XXI. 23. λιμένος εὐόρμȣ. XXII. 282. μένεος ἀλκῆς τε. XXIV. 544. et hymn. Apoll. 37. Μάκαρος ἕδος. Odyſſ. X. 493. et XII. 267. μάντιος ἀλαȣ̃. XI. 321. Μίνωος ὀλοόφρονος. Heſ. Ἔργ. 430. δμῶος ἐν. Theog. 625. δυςηλεγέος ἀπό. Hom. hymn. Merc. ὑψηρεφέος ἄντροιο.

I. 383. μάλα μέγα. Iliad. XV. 321. XXII. 407. 435.

I. 464. ἐνὶ μέσσοισιν, et II. 879. ἐνὶ μέσσοις. Hoc non occurrit apud Homerum et Heſiodum. Nihilominus ab aliquo antiquorum acceptum puto.

I. 563. τότε μέγαν. Etſi haec ipſa verba non inveniuntur in reliquiis antiquorum epicorum, tamen apud eosdem plurima alia ſunt ſimillima, ita vt ante μέγας et inde compoſita productiones habeantur legitimae. Quare in Scuto Herculis v. 437. damnari debet ἀπαὶ μεγάλȣ prae lectione cod. Vit. et quarumdam edd. ἀπὸ μεγάλȣ. Eodem modo in Q. Smyrn. I. 11. ὑπὸ μέγα ſcribendum pro ὑπαὶ μέγα.

I. 639. ἐπὶ δέος. Iliad. I. 515. Odyff. VIII. 563.

I. 670. πέρι δὲ μενέαιν' ἀγορεῦσαι. Iliad. XV. 104. Ζηνὶ μενεαίνομεν. XIX. 58. ἔριδι μενεήναμεν.

I. 810. et II. 1022. et III. 228. 305. 585. et IV. 1085. ἐνὶ μεγάροις. Iliad. I. 396. et faepiffime.

I. 936.

ἔστι δέ τις αἰπεῖα Προποντίδος ἔνδοθι νῆσος.

Productio excufatur eo, quod ἔστι δέ τις colon eft Homericum:

ἔστι δέ τις προπάροιθε πόλεος αἰπεῖα κολώνη.
ἔστι δέ τις Θρυόεσσα πόλις, αἰπεῖα κολώνη.
ἔστι δέ τις ποταμὸς Μινυήϊος εἰς ἅλα βάλλων.
ἔστι δέ τι σπέος εὐρὺ βαθείης βένθεσι λίμνης.

Iliad. II. 811. XI. 711. 722. XIII. 32.

I. 1036. περὶ μέγα, et II. 576. περὶ μέγας. Iliad. XXI. 10. περὶ μεγάλ'.

I. 1096. ἀλκυόνος ἁλίης, quia longius vocabulum eft.

I. 1191. ἐδὲ μέγα. Saepe, fi non hoc, at certe δὲ μέγα apud antiquos. Iliad. II. 43. IX. 537. XIII. 366. XXI. 328. 519. XXII. 163. Odyff. V. 435. IX. 44. Scut. Herc. 364. 461. Hom. hymn. Cer. 240. Δὲ μέγας Iliad. II. 196. Δὲ μέγαν III. 152. Hymn. Ven. 26. Ὦσε μέγα Iliad. XV. 381. Μηδὲ μέγα XXII. 57.

I. 1198.

ἠνερέη πίσυνος· ἐν δὲ πλατὺν ὦμον ἔρεισεν.

Non modo ἠνορέῃ πίσυνοι eft apud Hom. Iliad. VIII. 226. XI. 9. fed productio etiam in hoc vocabulo occurrit Iliad. XXIV. 295. 313. τῷ πίσυνος ἐπὶ νῆας.

I. 1297. et IV. 1145. πυρὸς ὥς. Vide fupra ad Theocriti carmen v. 201.

I. 1360.

οἱ δὲ χθονὸς εἰσανέχοντα
ἀκτὴν ἐκ κόλποιο μάλ' εὐρεῖαν ἐσιδέσθαι.

Beckius se dicit cum Brunckio γὲ post εὐρεῖαν inseruisse. At id iam in ed. Stephani exstat. Turpis versus, siue addatur γέ, siue omittatur. Apollonius scripsit λίην εὐρεῖαν ἰδέσθαι.

II. 111. κατὰ λαπάρην. Iliad. VI. 64. XIV. 447. 517.

II. 119. μάλα τεταγὼν haud dubie falsa lectio, quam Brunckius recepit. Versum corruptissimum non noui qui melius sanauerit Ruhnkenio.

II. 183.

τῷ καί οἱ γῆρας μὲν ἔπι δηναιὸν ἴαλλεν.

Δηναιὸς semel tantum apud Homerum est, ὅττι μάλ' ἐ δηναιός, Iliad. V. 407. Sed δὴν de more praecedentem vocalem longam reddit. Ita μάλα δήν, Iliad. I. 416. XIII. 573. Od. XXII. 473. ἔτι δήν, Iliad. VI. 139. XX. 426. XXIII. 690. Od. II. 36. 397. VI. 33. οὐδὲ δήν, Iliad. XVI. 736. Od. V. 127. Similiter ἐπὶ δηρὸν Iliad. IX. 415. ἔτι δηρὸν Odyss. I. 203.

II. 207. μάλα μόλις. Non inuenitur hoc in Homeri et Hesiodi, quae ad nos peruenerunt, carminibus. Sed potuit eodem iure poni, ac μάλα μέγα, praesertim quum vsitata loquutio sit.

II. 358.

Παφλαγόνων, τοῖσιν Ἐνετήϊος ἐμβασίλευεν.

Scribe: τοῖσιν θ' Ἐνετήϊος. Vulgo τοῖσίν τ'.

II. 360.

Ἔστι δέ τις ἀκρη. Vide supra ad I. 936.

II. 404.

Ἄλσος τε σκιόεν Ἄρεος.

At codd. σκιόειν, vt δακρυόειν IV. 1291. Schol. τὸ δὲ σκιόειν ἀντὶ τοῦ σκιόεν, κατὰ Ἰωνικὴν πρόσθεσιν τοῦ ι. Hanc formam si ex Homero hausit Apollonius, locus Homeri fuerit necesse est Iliad. XXIV. 269. vbi nunc est ὀμφαλόεν, εὖ οἰήκεσσιν ἀρηρός. Nonnus XXV. 438. p. 668, 6. habet ἐρόειν. Θυόειν reponendum in Antipatri Sidonii epigr. 83, 10. Aliquanto enim diligentius, quam plerique existimant, curari, ne breuis syllaba in

caesura pentametri elegiaci sit, magna locorum copia, e quibus hoc vitium expelli debet, demonstrari potest.

II. 415.

ἀσπασῶς κε παρὰ σέο καὶ τὸ δαείην.

Inusitata haec productio. Ed. Steph. habet κεν. Aut ἀσπασίως κεν πὰρ σέο, aut κε παραὶ σέο scribendum.

II. 566. νέφος ὥς. Vide supra ad carmen Theocriteum v. 201.

II. 624. κατὰντικρὺ Πελίαο. Ἀντικρὺ vltima producta saepissime apud Homerum. Id et hoc loco imitatus est Apollonius, et v. 979. IV. 127. 224. 459. 579. 1334.

II. 936.

ᾧ ἔνι κοῦρη

Λητωΐς, ἄγρηθεν ὅτ' οὐρανὸν εἰσαναβαίνει.

Excusatio productionis ab nomine proprio.

II. 966. Ἀρητιάδα Μελανίππην. Vide supra ad Aratum v. 703.

II. 1071. ἔπι δὲ λόφοι ἐσσείοντο. Iliad. XIII. 615. ὑπὸ λόφον. Od. XI. 595. ποτὶ λόφον.

III. 36. ἐπὶ μέγα. Odyss. V. 366. XIX. 58. Sic ἐπὶ μέγαν Iliad. I. 233. IX. 132. 274. Odyss. XX. 229. XXII. 2. ἐπὶ μεγάλῳ Iliad. X. 304.

III. 445. παρὰ λιπαρήν. Iliad. XXII. 406. δὲ λιπαρήν. Odyss. XV. 331. δὲ λιπαροί. XIX. 368. τὲ λιπαρόν. Tum ὑπὸ λιπαροῖσιν Iliad. II. 44. X. 22. 132. XIV. 186. Od. II. 4. IV. 309. XIII. 225. XX. 126. Ἠγάγετο λιπαρήν, Hesiod. Theog. 901.

III. 458.

αὐδή τε μῦθοί τε. Vide infra ad Dionys. Perieg. 469.

III. 534. et IV. 754. ἀπὸ μεγάροιο. Odyss. XX. 343. XXIII. 43.

III. 865.

ἔσεvε δ' αὐτὸς

Ἰαπετοῖο πάϊς, ὀδύνῃ πέρι θυμὸν ἀλύων.

Noluit dicere Ἰαπετιονίδης. Hesiodus Theog. v. 746.

τῶν πρόσθ' Ἰαπετοῖο πάϊς ἔχετ' ὐρανὸν εὐρύν.

III. 1124. θεὸν ὥς. Iliad. XXII. 434. Odyss. V. 36. VII. 71. XIX. 280. Hesiod. Theog. 91.

III. 1381.

ὗτα δὲ μίγδην
ἀμώων, πολέας μὲν ἔτ' ἐς νηδὺν λαγόνας τε
ἡμίσεας ἀνέχοντας ἐς ἠέρα, τὺς δὲ καὶ ἄχρις
ὤμων τελλομένυς, τὺς δὲ νέον ἑστηῶτας.

Priori productioni, quae longioris vocabuli veniam habet, similes sunt hae Iliad. V. 752. VIII. 396. κεντρηνεκέας ἔχον. XVIII. 589. κατηρεφέας ἰδέ. Od. II. 65. περικτίονας ἀνθρώπυς. III. 6. παμμέλανας Ἐνοσιχθονι. XI. 364. πολυσπερέας ἀνθρώπυς. Sed pro τὺς δὲ νέον scribendum videtur τὺς δ' αὖ νέον.

IV. 97.

κυριδίην σὲ δόμοισιν ἔνι θήσεσθαι ἄκοιτιν.

Ita e Piersoni emendatione edidit Brunckius, quia Graece non dicatur στήσασθαι ἄκοιτιν. Nam vulgo ἐνιστήσασθαι. Codd. omnes ἐνιστήσεσθαι. At haec vera est lectio, modo recte intelligatur. Hoc enim dicit: σέ, κυριδίην ἄκοιτιν ὖσαν, δόμοις ἐνιστήσεσθαι.

IV. 125. βέβλητο, νεφέλῃ ἐναλίγκιον. Iliad. XIV. 350. ἔπι δὲ νεφέλην ἕσσαντο.

IV. 361. κλέα τε μεγάρων. Odyss. XVI. 341. XVII. 604. λίπε δ' ἕρκεά τε, μέγαρόν τε.

IV. 486. ἠὲ μέγα. Vide supra ad I, 1191.

IV. 526. ὐδέ σφιν, ὡς καὶ πρίν. Iliad. XXIV. 464. σφὶν ὥδε.

IV. 528. et 1548. et 1589. τρίποδα μέγαν. Iliad. XVIII. 344. XXII. 443. XXIII. 40. Odyss. VIII. 434. XIII. 13.

IV. 543. Νηϊάδα Μελίτην. Vide supra II. 966. et ad Aratum v. 703.

IV. 600.

τραύματος αἰθομένοιο βαρὺν ἀνεκήκιεν ἀτμόν.

Etsi Odyss. IX. 257. est φθόγγον τε βαρύν, αὐτόν τε πέλωρον, tamen productio excusationem habet ab similitudine hemistichiorum Homeri, Iliad. VII. 262. μέλαν δ' ἀνεκήκιεν αἷμα, et XXIII. 607. πολὺς δ' ἀνεκήκιεν ἱδρώς, praesertim quum XIII. 705. similis productio sit: πολὺς ἀνακηκίει ἱδρώς.

IV. 620.

οὐδ' ἐπὶ γηθοσύνας τράπετο νόος· ἀλλ' ἄρα τοίγε.

Scribe νόος ἐτράπετ'. Iliad. XVII. 546. δὴ γὰρ νόος ἐτράπετ' αὐτῇ.

IV. 640. ἐπὶ μέγας. Vide supra ad III. 36.

IV. 829. νυκτίπολος Ἑκάτη, ob longius vocabulum et nomen proprium.

IV. 870. νύκτα διὰ μέσσην. Non est haec Homeri aut Hesiodi productio. Vide supra ad I. 464.

IV. 1171. οἷσιν ἐνὶ λεχέεσσι. Non est in antiquis. Sed ἐνὶ λέκτρῳ Od. XIX. 516. et ἀπὸ λέκτροιο XXIII. 32.

IV. 1229.

ἤδη Κρῆτιν ἔλιπον χθόνα.

Lectio ed. Flor. et cod. Guelferb. Κρήτων, quae metro medetur, non praeferenda tamen videtur alteri. Sed, nisi fallor, λεῖπον scripsit Apollonius.

IV. 1284. ξόανα ῥέῃ. Iliad. XII. 159. βέλεα ῥέον.

IV. 1398. χθόνιος ὄφις. Proprium hoc Apollonii est.

IV. 1534. νέκυν ἐλεεινὰ παθόντα. Iliad. XXIII. 110. νέκυν ἐλεεινόν.

IV. 1544.

σπινθαρύγεσσι πυρὸς ἐναλίγκια.

Non occurrit in antiquis.

IV. 1735. ὑπὸ λιβάδεσσι. Neque hoc in antiquis est.

NICANDER.

Ther. 101. νεοσφαγέος ἐλάφοιο. Sic recte cod. Aug. pro vulgato νεοσφαγέως. Vide ſupra ad Arat. 1100. ad Apollon. I. 289.

Ther. 282.

σῆμα δέ τοι δάκεος αἱμοῤῥόυ αὐτίκ' ἐνίσπω.

Affertur apud Etym. M. p. 245, 37. et in Lexico MS. Vide ſupra ad Apollon. I. 289.

Ther. 468.

ἄλγεσιν ἐμβαρύθουσα κατὰ μέσον ὀμφαλὸν ἵζει.

Cod. Riccard. qui μέσον κατὰ habet, etſi, dum vni vitio medetur, alterum infert, labefactat tamen vulgatam lectionem. Scribe: κατ' ὀμφάλιον μέσον. Ὀμφάλιον Aratus 207. et alibi.

Ther. 591. παλαισαγέος οἴνοιο. Vide ſupra ad Arat. 1100. ad Apollon. I. 289.

Ther. 943.

ἶσα δὲ δαφνης
σπερμεῖα, κύτισόν τε.

Perrara productio eſt ante litteram κ, vt Odyſſ. VI. σπεῖρα καί. X. 42. νισσόμεθα κενεάς. 143. λιμένα καί. 353. πορφυρέα καθύπερθ'. XII. 209. ἐπὶ κακόν. Scut. Herc. 398. δὲ κέγχροισι. Quare vereor ne σπερμεῖον ſcripſerit Nicander. Eutecnius: καὶ δάφνης ἔτι μὴν τὸν καρπόν, καὶ ἧς τὸ ὄνομα βετάνης κύτισος, verbum ἶσα per ἔτι μὴν interpretatus.

Alex. 397.

μηδέ σέ γ' ἐχθομένη λήθη πόσις, ὃ γὰρ ἄϊδρις,
Φαρικοῦ, ἢ γναθμοῖσιν ἐπὶ βαρὺν ὤπασε μόχθον.

Praepoſitio ἐπί, praeterquam quod metro vitium infert, non modo inutilis, ſed etiam moleſta eſt. Scribe:

Φαριακοῦ, γναθμοῖσιν ἔπει βαρὺν ὤπασε μόχθον.

Alex. 504.

τὸ δὲ λαιμὸν ἀμείψῃ
κνώδαλον ἀκροτάτοισιν ἐπιπλῶον ὑδάτεσσιν.

Productio haec, vt in verſu non niſi ex longis vocabulis compoſito, nihil offenſionis habet. Quamquam quum diligentius vitare productiones ſoleat Nicander, fortaſſe non prorſus iniuria ſuſpiceris eum ſcripſiſſe: τὸ δὲ λαιμὸν ἀμείψῃ κνώδαλον, ἀκροτάτοισιν ἐπιπλώοντ' ὑδάτεσσιν. Loquitur enim de hirudine.

MOSCHVS.

In Europa v. 34. ποτὶ δὲ λειμῶνας ἔβαινον. Non habeo exemplum ex antiquioribus.

159. πάλιν ἑτέρην. Iliad. X. 281. πάλιν ἐπὶ νῆας. Et alibi ſaepius, ſi locos commemorare vellem, in quibus digamma ſequebátur.

In Megara v. 22. ὄφις ἔτι. Heſiod. Theog. 334. ὄφιν, ὃς ἐρεμνῆς κεύθεσι γαίης.

24. μάλα λιγύ. Iliad. III. 214. μάλα λιγέως.

DIONYSIVS PERIEGETES.

V. 469. Πελωρίς τε Λιλύβη τε: 914. Ὀρθωσίδα τε Μάραθόν τε: 1019. Γηλοί τε Μάρδοι τε. Vſitatiſſima haec loquutio: quare ſaepe productionem habet. Iliad. XI. 265. 541. ἔγχεΐ τ', ἄορί τε, μεγάλοισί τε χερμαδίοισιν. XIV. 164. et Odyſſ. V. 268. ἀπήμονά τε λιαρόν τε. Iliad. XVI. 767. Φηγόν τε μελίην τε. XX. 242. ὀφέλλει τε μινύθει τε. Odyſſ. VI. 152. et XI. 336. et XVIII. 248. et XXIV. 373. et hymn. Ven. 85. εἶδός τε μέγεθός τε. Odyſſ. IX. 293. ἔγκατά τε σάρκας τε. 426. καλοί τε μεγάλοι τε. XII. 436. μακροί τε μεγάλοι τε. XIII. 289. καλῇ τε μεγάλῃ τε. XV. 417. καλή τε μεγάλη τε. XVI. 341. et XVII. 604. ἕρκεά τε μέγαρόν τε. XVIII. 67. καλούς τε μεγάλους τε. Heſiod. Theog. 218. et 905. Κλωθώ τε Λάχεσίν τε. 227. Λήθην τε Λιμόν τε. 320. δεινήν τε μεγάλην τε. Scut. Herc. 5. εἴδεΐ τε μεγέθει τε:

ne illud, μέγα τε δεινόν τε commemorem, quod apud antiquos quidem non per licentiam, ſed legitime producitur.

V. 572. κατὰ νόμον. Heſiod. Theog. 417.

V. 751.

ἐ γάρ σφι θέμις ἀνεμώλια βάλλειν.

Non eſt in antiquis.

V. 918. ἐνὶ μέσσῃσιν. Vide ſupra ad Apollon. I. 464.

V. 979. ἐπὶ Νότον. Odyſſ. XII. 427. ἦλθε δ' ἐπὶ Νότος ὦκα.

V. 998.

τοίῃ ἐπὶ κείνης ἄροσις πέλει.

Scribe τοίη τοι κείνης. Paraphraſtes: ἐπεὶ τοιαύτη ὑπάρχει τῆς γῆς ἐκείνης ἡ ἄροσις.

V. 1147.

ὀρνύμενοι προρέεσιν ἐπὶ Γαγγήτιδα χώρην.

Ob nomen proprium.

HERODES.

V. 37.

ὤναθ', ὅτε νηὸν Δημήτερος ἐξαλάπαξεν.

Similiter in Hom. hymn. Cer. 319. ἐνὶ νηῷ.

OPPIANVS.

Halieut. I. 297. et II. 24. περὶ μελέεσσι. Non occurrit in Homero et Heſiodo. Sed dictum eadem venia, qua quod ſequitur.

Halieut. I. 539. ἀπὸ μελέων. Iliad. XIII. 672. XVI. 607. Odyſſ. XV. 353.

Halieut. I. 737. ἐνὶ λαγόνεσσιν. Melior lectio ἔσω.

Halieut. II. 70. οἷα νέκυς. Praeferenda videtur lectio cod. Sylb. οἵη νέκυς.

Halieut. II. 433. ἄσιν ἁλός. Iliad. XXI. 321. τόσσην οἱ ἄσιν καθύπερθε καλύψω. Ibi alii habent ἄσην, quam lectionem ſequutus videtur Oppianus.

CYNEGETICORVM SCRIPTOR.

I. 355.

εἵματα πορφυρέα· ταὶ δὲ κλιδὸν ὄσσε βαλεῦσαι.

Odyff. X. 353. πορφυρέα καθύπερθ'.

I. 523. δαμασσάμενος ὀνύχεσσιν. Etfi ob longius vocabulum ferri poteft productio, malim tamen cum Arnaldo legere στονύχεσσιν, praefertim quum etiam III. 232. idem vocabulum occurrat.

III. 247.

Ἀτθίδα καὶ Πρόκνην, καὶ Θρηϊκίην Φιλομήλην,

Κολχίδα τε Μήδειαν, ἀρίζηλόν τε Θεμιςώ.

Scribendum Ἀτθίδα τε Πρόκνην, et Κολχίδα καὶ Μήδειαν.

III. 389.

ἔνθα συὸς γενύων πέλασαν αἴθωνες ὀδόντες.

Scribe:

ἔνθα συὸς πέλασαν γενύων αἴθωνες ὀδόντες.

Q. SMYRNAEVS.

In hoc fcriptore, quae ab L. Rhodomanno perfanata funt, praetereo.

I. 39. ὑπαὶ νεφέων. Scribendum ὑπὸ νεφέων ex Iliad. XV. 625. XVI. 275. XXIII. 874.

I. 132. 537. III. 95. V. 531. ἀνὰ μόθον. Vide ad II. 322.

I. 332. 744. ἀπὸ μελέων. Sic etiam fcribendum III. 318. pro ἀπαὶ μελέων. Vide fupra ad Oppian. Hal. I. 539.

II. 139.

Ζηνὶ μεγασθενέϊ· ὃ δ' ἄρ' ὤπασεν υἱέϊ δῶρον.

Ita Homerus Iliad. II. 116. IX. 23. ὑπερμενέϊ φίλον. Hymn. Cer. 101. γρηῒ παλαιγενέϊ ἐναλίγκιος.

II. 195.

αἶψα δ' ἄρ' ἐπλήσθη πεδίον ἅπαν· τοὶ δ' ἐκέχυντο.

Infeliciter hic Rhodomannus οἱ δέ. Scribendum πεδίον πᾶν. Iliad. XXI. 348.

ὡς ἐξηράνθη πεδίον πᾶν, κὰδ δ' ἄρα νεκρός.

II. 222. ἔπι νέφεα κτυπέωσι. Sic Iliad. V. 525. οἵτε νέφεα. XI. 305. ὁπότε νέφεα. XVII. 594. κατὰ νεφέεσσι. XXII. 309. διὰ νεφέων. XXIII. 366. ὥςτε νέφος. Odyss. V. 293 IX. 68. XII. 314. δὲ νεφέεσσι. VIII. 374. XI. 591. ποτὶ νέφεα. XX. 114. ποθὶ νέφος. Hymn. Ven. 67. μετὰ νεφέεσσι.

II. 322. 516. V. 296. VI. 418. κατὰ μόθον. Iliad. XVIII. 159. 537. XXI. 310. Scut. Herc. 158.

II. 344. ἀπὸ μεγάλων. Vide supra ad Apoll. I. 563.

II. 542. ἀντικρὺ μέλαν. Vide supra ad Apoll. II. 624.

II. 606. IV. 128. 265. V. 3. ἐνὶ μέσσοισι. Vide supra ad Apollon. I. 464.

III. 218. ἀπὸ νέκυος. Non inuenitur in iis, quae nunc reliqua sunt Homeri et Hesiodi.

III. 264. ἀμφὶ νέκυν Ἀχιλῆος. Ob nomen proprium. Caeterum νέκυν ἑτέρωσ' Iliad. IV. 492. νέκυν ἐρύοντο XVII. 277. νέκυν ὀλίγῃ 394. νέκυν ἐπὶ 692. νέκυν αἴροντες 724. νέκυν ἐλεεινὸν XXIII. 110.

III. 307. 600. 725. περὶ νέκυν. XIV. 399. περὶ νέκυας. Non est in Homero et Hesiodo.

III. 315. περὶ μελέεσσι. Vide supra ad Oppian. Halieut. I. 297.

III. 638. τε λιγέων. Iliad. XIII. 334. ὑπὸ λιγέων. XIX. 5. κλαίοντα λιγέως. 350. τανυπτέρυγι λιγυφώνῳ. Odyss. III. 176. ἐπὶ λιγύς. 289. ἐφράσατο λιγέων. X. 201. XVI. 216. hymn. Merc. 424. δὲ λιγέως. Odyss. XI. 390. ὄγε λιγέως. XXI. 56. μάλα λιγέως.

III. 733. σὺν μέλιτι λιαρῷ. Ὕδατι λιαρῷ Iliad. XI. 829. 845. XXII. 149.

IV. 182. ὑπὸ μαζοῖσιν. Od. XIX. 483. ἐπὶ μαζῷ.

IV. 386. ἀριπρεπέϊ Διονύσῳ. Vide supra ad II. 139.

V. 113. ἔσαν Ἀχιλῆϊ. Ob nomen proprium. Similia apud Homerum sunt haec: Iliad. VII. 206. ἔφαν. Αἴας. XVIII. 347. et Odyss. VIII. 436. ἔχεαν ὑπό. IX.

413. ἔφαν ἀπιόντες. X. 47. λῦσαν, ἄνεμοι. XVI. 358. ἔβαν ἐπί. XVIII. 74. ἔφαν Ἶρῳ. XXII. 181. ἔσαν ἑκάτερθε. 449. τίθεσαν εὐερκέος. XXIV. 310. ἔσαν ὄρνιθες.

V. 521.

καί μιν ἀπάντων
τεῦξεν ἄνασσαν ἔμεν, ὅσσων ἀνὰ δῶμα γυναῖκες
ἐδνωταὶ μεδέεσι.

Scribe:

καί μιν ἄνασσαν
τεῦξεν ἀπάντων ἔμμεν, ἴσαν ἀνὰ δῶμα γυναῖκες
ἐδνωταὶ μεδέεσι.

VI. 477. XIII. 385. ἐνὶ μυχάτοισιν. Non eſt in Homero atque Heſiodo.

VI. 611. κύνες ὥς. Iliad. XI. 172. βόες ὥς. Odyſſ. XI. 412. σύες ὥς.

VII. 317. ἐφεζόμενος, ὁ δ'. Ob longius vocabulum. Iliad. V. 463. εἰδόμενος Ἀκάμαντι. IX. 327. μαρνάμενος ὀάρων. XI. 547. ἐντροπαλιζόμενος ὀλίγον. XVII. 109. ἐντροπαλιζόμενος ὥστε. 582. ἱσάμενος ὤτρυνεν. XIX. 345. ὀδυρόμενος ἕταρον. XX. 404. ἑλκόμενος Ἑλικώνιον. XXI. 63. καιόμενος ἀνά. XXIII. 89. δεξάμενος ἐν. 137. ἀχνύμενος. ἕταρον. XXIV. 736. χωόμενος, ᾧ. Odyſſ. VIII. 238. XI. 102. χωόμενος ὅτι. IX. 302. ἐπιμασσόμενος· ἕτερος. 339. ὀϊσσάμενος ἤ. 429. αἰνύμενος. ὁ μέν. XII. 52. τερπόμενος ὄπ'. 336. νιψάμενος, ὅθ'. XXIV. 284. ἀμειψάμενος ἀπέπεμψε.

VII. 518. XII. 62. ἐπὶ μόθον. Vide ſupra ad I. 132.

VIII. 49. δὲ νέφος. Iliad. IV. 274.

VIII. 144. ἐσέα τε σάρκας τε. Odyſſ. IX. 293. ἔγκατά τε σάρκας τε: quem locum iam Doruillius comparauit. Vide ſupra ad Dionyſ. Perieg. 469.

IX. 184. ὑπὸ μελίῃ. Iliad. XX. 322. δὲ μελίην. XXI. 174. ἄρα μελίην. XXII. ἐπὶ μελίης.

X. 66.

τῶν δ' ὡς ἀνέμων ἰαχὴ πέλε λάβρον ἀέντων
εἴαρος ἀρχομένου, ὅτε δένδρεα μακρά, καὶ ὕλη

φύλλα φύει, ἠδ' ὡς τ' ἀνὰ ζαλέης ξυλόχοιο
πῦρ τρομέει αἰθόμενον, ἠδ' ὡς μέγα πόντος ἀπείρων
μαίνεται ἐξ ἀνέμοιο δυσηχέος.

Non hic folita felicitate vfus eft Rhodomannus. Nihili eft lectio cod. Vat. in primo verfu, τῶν δ' ὥς πκ. Scribendum:

τῶν δ' ὡς ἢ ἀνέμων ἰαχὴ πέλε λάβρον ἀέντων,
εἴαρος ἀρχομένε, ὅτε δένδρεα μακρά, καὶ ὕλη
φύλλα φύει· ἢ ὡς ὅτ' ἀν' ἀζαλέην ξύλοχον πῦρ
αἰθόμενον βρομέει· ἢ ὡς μέγα πόντος ἀπείρων
μαίνεται ἐξ ἀνέμοιο.

X. 194. μέγας ἐνὶ ἀέρι καπνός. Scribe: μέλας ἐνὶ ἠέρι καπνός.

XI. 66.

ἀλλ' ὅ σφιν ἐπὶ πῆμα θαλάσσια ἤρκεσεν ἔργα.

Scribe σφῶν.

XI. 107. ποτὶ μόρον. Non habent Homerus et Hefiodus.

XIV. 39. ἀλλ' ὅ μὲν Ἑλένην γόος ἄμφεχεν. Scribe μάν.

MAXIMVS.

V. 185. ἐνὶ λέκτροισι. Odyff. XIX. 516. ἐνὶ λέκτρῳ.

vf. 250. Τοίῃ γὰρ ἐπὶ μογερήν. Scribe, τοίῳ γὰρ ἐπὶ σμυγερὴν ἄγει ἄτην.

vf. 286.

μηδέ τε μοι χρόα φωτὸς ἐπὶ μογεροῖσιν ἰάψει.

Scribe: μηδὲ τέμοι χρόα φωτός, ἐπεὶ μογεροῖσιν ἰάψει ὦκα πόνοις.

vf. 313. ἀπὸ διχομήνε. Si ita fcripfit, fimile eft in Hom. hymn. Cer. 283. ἀπὸ δαπέδε.

vf. 496. χοροιμανέος Ἰοβάκχε. Ob longius vocabulum. Et vide fupra ad Apoll. I. 289.

MANETHO.

II. 109. ὃς μὲν γὰρ ὕψῃ. Scribe γάρ ϑ', vt alibi Manetho, v. c. III. 45. 59.

II. 272. χερσὶν ὀλέκεσιν. Iam Doruillius χείρεσσ' emendauit.

II. 501. ἐπὶ κύκλῳ. Verſus corruptus.

III. 330.

ὕβρεις τε λεχέων καὶ ἀλλοτρίων ὑμεναίων
γίγνονται.

Scribendum, ὕβρισαὶ λεχέων τε καί.

III. 390. παρὰ λεχέεσσι. Παραὶ λεχέεσσι in Homero legitur Odyſſ. I. 366. XVIII. 212. παραὶ λέχεσιν hymn. Ven. 126. quibus in locis fortaſſe παρὰ λεχέεσσι et παρὰ λέχεσιν inuenerunt poetae, qui Homerum ſectati ſunt.

III. 411. ἐπὶ μοίρῃσι: 418. περὶ μοίρῃσι. Sic legendum, miſſa Doruillii barbarie. Apud Homerum eſt κατὰ μοῖραν Iliad. XVI. 367. Odyſſ. III. 331. 457. IV. 783. VIII. 54. 496. IX. 245. 309. 342. X. 16. XII. 35. et 'Οδυσσῆϊ μοῖραν. XX. 281.

IV. 106. ἀβλαβέας οἴκων. Scribe ἀβλαβέως.

IV. 357.

πόρνας καὶ τριβάδας, ἀνδροστρόφα ἔργα τελέσας.

Hic verſus cum eo, qui praecedit, ſic ſcribendus videtur:

τηνίκα δὴ τεύχει μαχλάδας τ' ἀστεῖα φρονέσας,
πόρνας τε, τριβάδας τ'.

Verbum ἀνδροστρόφα vereor vt ſanum ſit.

IV. 374.

ἦμαρ ἐλευθέριον ἕξει ποιητὸς ὀθνείων.

Scripſit, puto,

ἦμαρ ἐλεύθερον ἕξει ἀνὴρ ποιητὸς ὀθνείων.

IV. 564.

αὐτόνομος, κακόθυμος, ἀθεσμοφάγος, ἀτράπεζος.

Hoc propter longiora vocabula ferri poteſt. Niſi vltimum vocabulum praecedenti verſui addendum, et inde δολοεργὸς hic reponendum eſt.

VI. 295.

εἰ δ' ἄρα πὼς ἄςρων κατ' ἀπείριτον οἶμον ἰόντων
ἀνδρὸς ἐνὶ γενέθλῃ, τοτ' ἀείκεα ἔργα τελῦσιν.

Scribe, ἀνδρὸς ἔοι γενέθλῃ.

VI. 646.

κλῆρον ἢ ἐκ ἤμερσαν ἢ αὐδοντες ἀπάμερσαν.

Scribendum videtur:

κλῆρον ἢ ὦκ' ἤμερσαν, ἢ αὖτις δόντες ἄμερσαν.

POETA DE VIRIBVS HERBARVM.

Carmen illud de viribus herbarum, quod Fabricius in vol. II. Bibl. Gr. p. 630. ſeqq. edidit, vt mihi quidem videtur, etiam Manethone recentius eſt. In eo, ſi ab duobus locis diſceſſeris, non aliam productionem in caeſura inuenimus, quam, quod quis miretur, in particulis ὁπόταν et ὅταν. Sed hi loci emendatione indigent.

vſ. 62.

εὖ δ' ὁπόταν ἐθέλῃς πόνον ὀφθαλμῶν ἀκέσασθαι.

Scribe:

εὖ δ' ὁπόταν πόνον ὀφθαλμῶν ἐθέλῃς ἀκέσασθαι.

vſ. 77.

δικτάμνȣ γὰρ ὅταν αὖον δέμας ἐν παλάμαισι
τρίψας ἀλφιτοειδὲς ἐνιςάξεις Διόνυσον.

Scribe:

δικτάμνοιο γὰρ αὖον ὅταν δέμας ἐν παλάμῃσιν
τρίψας ἀλφιτοειδὲς ἐνιςάξῃς Διόνυσον.

Ἐνιςάξῃς recte Aldus.

vſ. 134.

τῆς βοτάνης τὴν ῥίζαν, ὅταν ἀλγῇ τις ὀδόντα,
λαμβανέτω.

Scribe:

τῆς βοτάνης τὴν ῥίζαν, ὀδόντα τις ὁππόταν ἀλγῇ,
λαμβανέτω.

Praeter haec loci ſunt duo, quorum ſupra mentionem feci. Vnus in his v. 100.

πρός τε γυναικείους κόλπους καὶ πάντα λοχείης
μωλυθεῖσα πυρὶ σμαλερῷ ἔμμηνα καθαίρει.

Ibi Rentorſius πυρὶ μαλερῷ ſcribendum eſſe ſatis probabiliter coniiciebat. Scholiaſtes nihil amplius habet, quam hoc: καὶ πρὸς πάντα ποιεῖ λέχεια γυναικός. Praeterquam, quod πρὸς δέ, *praeterea*, ſcribendum eſt, equidem in hoc ſcriptore malim πυρὸς μαλερῷ, *calore ignis*, quo vulgata lectio ducere videtur.

Alter locus, quem rei herbariae peritis expendendum relinquo, eſt in his v. 151.

ἣν πάντες καλέουσι θεοὶ μάκαρες γλυκυσίδην,
ἀμβρόσιον βλάστημα καὶ ἡδεῖαν ἑκάτερθεν.

NONNVS.

Ad illam accedimus epicorum ſectam, in qua principatum tenet Nonnus. Haec a productione in caeſura ita abſtinendum cenſuit, vt rariſſime eam admitteret. In Nonni Dionyſiacis vix alia, quam haec, exempla inueniri poterunt.

XL. 217. p. 1028, 32.

ἠράμεθα μέγα κῦδος, ἐπέφνομεν ὄρχαμον Ἰνδῶν.

Iliad. XXII. 393.

ἠράμεθα μέγα κῦδος, ἐπέφνομεν Ἕκτορα δῖον.

XL. 543. p. 1048, 28.

τῦτο βέλος, ὅπερ ἔσχεν ὅλη φύσις.

Rhodomannus recte τόπερ.

XLIII. 422. p. 1136, 11.

νυμφοκόμε Διόνυσε, τί μέμφεαι εἰσέτι κεςῦς;

Rhodomannus emendauit νυμφοκόμυς.

XLVIII. 398. p. 1270, 27.

τίς πάλιν Ὠρίων σε βιάζεται; εἰσέτι κεῖται
κεῖνος, ὃς ὑμετέροιο πάλιν ἔψαυσε χιτῶνος.

Πάλαι ſcribendum eſſe iam vidit vir doctus apud Villoiſon. in Epiſt. Vinar. p. 23. Et hoc etiam expreſſit interpres Gallicus.

TRYPHIODORVS.

V. 298.

εἷλκον ἐπὶ πεδίοιο θοῶν ἐπιβήτορα κύκλων
ἵππον.

Scribe ὑπὲκ πεδίοιο.

CHRISTODORVS.

V. 307.

Ἄρτεμις, ἀλλ' ὐ τόξον ἑκηβόλον ὐδὲ φαρέτρην
ἰοδόκον ἀνέχυσα κατωμαδόν.

Reponendum e cod. Vat. ἰοδόκην.

Redeo ad Orpheum. De quo quod ſupra diximus, eum eſſe Nonno antiquiorem, id confirmatur eo, quod more aetatis Nonnum praegreſſae productionibus quibusdam vtitur.

Vſ. 98. παραιφάμενος ἐρεείνεις. Hoc et longioris vocabuli veniam habet, et fortaſſe ex aliquo antiquo carmine ductum eſt, vt quod mox v. 767. memorabitur.

505. Αἰνῆος υἱός. Ob nomen proprium.

508. εἰλίποδας ἕλικας βῦς, ex Homero.

767. 774. 1098. παραιφάμενος ἐπέεσσιν, ex Hom. hymn. Cer. 336.

732. ἐνὶ μεγάροισιν: vide ſupra ad Apollon. I. 810.

811. κάλλος τε μέγεθός τε. Vide ſupra ad Dionyſ. Perieg. 469.

1195. μέγα νέφος. Vide ſupra ad Quintum I. 39. II. 222.

1264. κοίλῳ ἐπὶ λυγρῷ. Vide notas.

1340. ὁμοῖ δέμας εἰκυῖα. Odyſſ. VIII. 194. XIII. 222. ἀνδρὶ δέμας εἰκυῖα.

1367. περικτίονες ἄνθρωποι: vide notas.

1384. ἐνὶ λέκτροις: vide notas.

Videamus nunc hiatum. Vocamus autem hiatum non eodem modo in epicis, vt vulgo in Atticis poetis ſolent. Apud Atticos enim poetas hiatum dicunt, quotiescumque vocabulum in vocalem deſinens ante vocabulum a vocali incipiens collocatur. In epicis, pariterque in elegorum ſcriptoribus et lyricis, is tantum cenſetur hiatus, ſi vocabuli in vocalem exeuntis vltima ſyllaba ante vocalem, quo ſequens verbum incipit, non eſt in arſi, neque, ſi longa eſt, corripitur. Non ergo hi ſunt hiatus:

μῆνιν ἄειδε θεὰ Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος.
φαίνετ᾽ ἀριπρεπέα, ὅτε τ᾽ ἔπλετο νήνεμος αἰθήρ.
τὸν δ᾽ οὔτ᾽ ἄρ τε γέφυραι ἐεργμέναι ἰσχανέασιν.

Hoc quidem genus, in quo longa ſyllaba corripitur, etiam Attici poetae aliquoties in anapaeſtis et melicis verſibus admiſerunt; in iambis et trochaeis neutrum. Omnino enim bene tenendum eſt, magnam in hac re diuerſitatem eſſe numerorum trochaicorum et dactylicorum. Vtrosque numeros latiore ſignificatu dico, quam rationem in libro de metris II. ſatis firmaſſe mihi videor, ita vt trochaici iambos, Creticos, Baccheos, antiſpaſtos; dactylici anapaeſtos, choriambos, Ionicos comprehendant. In trochaicis igitur numeris neque Attici, neque alii vlli poetae, illud genus hiatuum,

quod longae ſyllabae correptionem habet, ſerendum exiſtimarunt. Verſus Archilochi in Brunckii Analectis T. I. p. 44. fr. 19.

ζωοὶ ἀνθρώπων. κάκιςα δὲ τῷ θανόντι γίνεται.

ita a Grotio, quum emendare eum vellet, vna cum Steſichori fragmento, quod apud Stobaeum ſequitur, corruptus eſt. In Phalaeci verſu in Brunckii Anal. T. I. p. 421.

ἔμπη δὲ νίκης; Ἰσμοῖ. ἦ τὺ δ' ἔμπη;

codex Vat. praebet Ἰσθμόν. Diuerſa ratio eſt trium Pindari locorum Nem. VI. 25. Iſthm. I. 21. II. 64.

νῦν πέφανται ἐκ ἄμοιρος.
ἢ Καςορείῳ ἢ Ἰολά-
ϐ.
θνατῶν φρένας ἀμφικρέμανται ἐλπίδες.

De his non accurate disputaui in comment. de metris Pindari p. 203. Excuſatur hiatus eo, quod in his omnibus exemplis in fine ordinis eſt; nam ſequens ordo numerorum quaſi noui verſus inſtar habetur. In mediis ordinibus non ſibi indulſiſſet hoc Pindarus, veluti ſic,

νῦν μὲν ἐν πέ|φανται ἐκ ἄ|μοιρος.

Contra, quum ſyllaba longa in arſi producitur, eum hiatum lyrici ne in trochaicis quidem numeris deuitarunt, vt Pindarus Olymp. XIII. 164.

Ζεῦ, τέλει, αἰδῶ δίδϐς.

Et alibi. Archilochus:

ὡς Διωνύσϐ ἄνακτος καλὸν ἐξάρξαι μέλος.

Quo facilius, puto, tragicis concedi haec licentia poterit in numeris dactylicis et paeonicis, praeſertim quum in iisdem numeris diphthongum ante vocalem corripiant, quod tamen in trochaicis ne lyrici quidem faciunt. Quare non videtur mihi librorum lectio ſollicitanda eſſe in Euripidis Hecuba 471.

τᾶς καλλιδίφρε Ἀθα-
ναίας.

Porſonus in ſecunda editione, vt hiatum vitaret, edidit,

τᾶς καλλιδίφροι' Ἀθα-
ναίας.

Hunc Ionicum genitiuum eliſa vltima equidem nusquam inueni, niſi vbi aut librariis, qui ſaepe epicas formas alienis locis ſcribere conſueuerunt, aut criticis deberetur. In Pindari Pyth. I. 74. recte Heynius e codd. edidit,

Λύκιε καὶ Δάλε ἀνάσσων,

quum antea pro vulgata lectione Δάλοιο ἀνάσσων critici dediſſent Δάλοι' ἀνάσσων. Originem vitioſae lectionis Δάλοιο monſtrat codex, quem contuli, in quo eſt Δάλι'. In Pyth. XII. 23. legitur:

ἦτοι τό τε θεσπέσιον Φόρκοι' ἀμαύρωσεν γένος.

Vnde quid aliud quam colligamus Pindarum ſcripſiſſe Φόρκοιο μαύρωσεν? Verſum Archilochi, quem ſupra commemoraui, Porſonus ex emendatione Bentleii in diſſ. de Phalar. p. 165. ita ſcriptum affert ad Oreſten v. 5.

ὡς Διωνύσοι' ἄνακτος καλὸν ἐξάρξαι μέλος.

Hic quoque, quod apud Athenaeum legitur, Διωνύσοιο ἄνακτος, librariis debetur, qui haec verba ſaepius hoc modo ſcripta apud epicos inueniſſent. Quare ego in libro de metris p. 118. Διωνύσε ſcripſi. Ac tantum abeſt vt vltimam ſyllabam iſtius genitiui eliſam eſſe vmquam putem, vt eam ne potuiſſe quidem elidi credam. Vehementer enim ſecum ipſi pugnaſſent Graeci poetae, ſi formas vocabulorum ob id ipſum inuentas, vt locum deficientis in verſu ſyllabae explerent, rurſus decurtare, quam communibus formis vti maluiſſent. Non dixit Homerus,

μῆνιν ἄειδε θεὰ Πηληϊάδα' Ἀχιλῆος,

non,

ὅς σε' ἄνευθεν ἐὼν μέγα κήδεται ἠδ' ἐλεαίρει,

non,

τῶν δ' ἄλλων ὅτις ε' ἀκήδεσεν,

non,

νοστήσας, Ἰθάκηνδε κιών, Ὀδυσῆ' ἐνὶ οἴκῳ
εἴποιμ'.

non,

ἔρχε', ἐγὼ δὲ Πάριν μετελεύσομαι,

non,

εἰπέμεν Ἀτρείδησ', Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάῳ,

vt quidam olim legebant; non,

πῶς δὴ ἔγωγ', ἢ φημι θεάων ἔμμεν' ἀρίστη,

quod nunc quoque in nuperrima, eaque omnium absolutiſſima editione relictum video, non dixerim conſultone an, quod mihi in eodem vocabulo apud Orpheum accidit, oculis ad alia intentis. Mihi quidem non eſt credibile vltimam ſyllabam huius infinitiui eliſam eſſe, quum ſine eliſione dicere poſſet poeta εἶναι, niſi, vt in fine verſus, quam leniſſimos numeros praetuliſſet. Ac propria eſt formae ἔμμεν ſedes quinta hexametri apud Homerum, qui eam formam nullo alio in loco poſuit. Non magis adducor, vt σεῖ' Iliad. VI. 454. et ἐμεῖ' XXIII. 789. atque Odyſſ. VIII. 462. pro σεῦ, vt Clarkius edidit, et ἐμεῦ veras lectiones eſſe credam. Ex hoc genere ſunt etiam illa, quod σφὶν ante vocalem dicitur, non σφίσ', vt recte monuit Erfurdtius ad Sophocl. Electr. 1066. (1070 ed. Brunck.) quod ἀπαί, ὑπαί, et ſimilia numquam ante vocalem ponuntur, vltima correpta; quod αἰεὶ vltima producta, non αἰὲν dicitur, vnde corrigi debent Leon. Tar. 16. epigr. incert. 743. Eurip. Phoen. 346. ed. Porſ. Nec diſſimile eſt, quod in verbis ἦλθεν et ἤλυθ' obſeruaſſe mihi videor. Ἤλυθ' ἀκωκή et alia huiusmodi apud Homerum ſatis frequenter occurrunt; ſaepius tamen

ἦλθεν, vt ἦλθεν Ὄνειρος. Quid ergo? an exiſtimemus eum etiam ἦλθεν ἀκωκή, et ſic caetera dixiſſe? Non puto. Antiquior enim forma eſt ἤλυθε, pro qua paullatim ἦλθε dici coepit, idque illo ipſo tempore, vt videtur, quo facta ſunt iſta carmina. Sed poſtea, quum ἦλθε iam peruulgatum eſſet, rarius, niſi fallor, et fere tantum in Homericis hemiſtichiis ἤλυθ' adhibitum eſt a poetis: vt corrigendus videatur Apollonius Rhodius II. 491. In Simonidis certe epigr. 106. (112. Brunck.) ἦλθεν hoc magis legi debebit, quod ita habet Suidas. Illud vero Sophoclis in Oed. Col. 182. ἕπεο μάν, ἕπε' ὧδ', qua ratione ſeſe tueatur, in promptu eſt. Sed redeo ad Ionicum illum genitiuum οιο. In hoc quidem tanto minus videtur vltima ſyllaba elidi potuiſſe, quod non modo antiqui, ſed etiam recentiores epici tam crebro in hac genitiui forma hiatum habent, ea vt magis faciendo hiatui, quam vitando inſeruiiſſe videatur. At quid epici ad Euripidem? Hoc, puto, quod tragici hunc genitiuum, quem ab epicis accepiſſent, non vſurpabant niſi ad horum exemplum, id eſt ad explendum verſum. Sic alia quaedam ab epicis transtulerunt tragici, quae vix quisquam mutare auſit, vt hosce hiatus:

ἀλλ' ἄνα ἐξ ἑδράνων.
ἁ δέ οἱ φίλα δάμαρ.

Accedit, quod omnino rariſſime iſta genitiui forma vtebantur, vt Aeſchylus in Perſis 106. Euripides in Oreſte 822. in Phoeniſſis 849. in Troadibus 844. in Hercule furente 121. in Electra 468. is, qui Rheſum ſcripſit, v. 912. Aliis enim in locis magnae dubitationi obnoxia eſt haec forma. In Aeſchyli Prometheo v. 531. veteres edd. cum optimis quibusdam codd. Ὠκεανοῦ habent, quam vnice veram eſſe lectionem metrum docet. Verſus in Alceſtide Euripidis 465.

καὶ Κωκυτοῖο ῥεέθρων,

vt in Aldina et aliis edd. legitur, non modo frigidiſſimus eſt iſto in loco, ſed ne habet quidem in anti-

ſtropha, quod ei reſpondeat: quare eum aliunde illatum puto. Nec vitio caret in Iphigenia Aul. v. 1075. in quo, vt nunc quidem ſtrophica leguntur, Πριάμοιο vltimam ante κλεινὰν productam habet, quod fieri non poteſt. Denique in Iphigenia in Taur. v. 1155. in quo ſolo loco hunc genitiuum ante vocalem inueni, non minor eſt metrorum perturbatio. Vterque locus talis eſt, vt a codicibus ſalutem exſpectare videatur. Vti hunc genitiuum raro, ita formam ſimilem, αο, nusquam admiſerunt tragici. Male in Eurip. Alceſt. 470. quaedam edd. Ἀίδαο habent.

Sed longius, quam volebam, a propoſito digreſſus ſum. Igitur poſtquam, qui iure hiatus dici poſſint, oſtendi, ad epicos reuertar. Horum antiquiores hiatum, quem ab Homero acceperant, ita retinuerunt, vt eum et parcius, nec niſi in Homericis formulis admitterent. Atque in hoc genere illa quidem exempla, vbi ante ἔργα, ἕκαστος, εἴκελος, ἐοικώς, ἄναξ, et alia quaedam, quae apud Homerum, qui digamma vſurpabat, vbique occurrunt, omittenda duxi. Haec enim etiam recentiores multum frequentarunt, digamma quidem ignorantes. Sed qui praeterea in his poetis hiatus ſunt, diligenter notaui, vt pateret, quo quis recentior eſt, eo magis eum ab hiatu abstinuiſſe. Praecipue vero hiatus apud hos eſt in pronomine ὅ, pro οὗτος; in genitiuis in οιο exeuntibus; in tertia ſyllaba breui quarti pedis. Hic enim pes maiorem habet veniam, quia trochaicam caeſuram, quantum poterat, declinabant epici.

HOMERICVS HYMNVS IN MERCVRIVM.

V. 446.

τίς τέχνη, τίς μοῦσα ἀμηχανέων μελεδώνων.

Magnopere vereor ne ſcripſerit:

τίς δὴ μοῦσ' ἥδ' ἐστὶν ἀμηχανέων μελεδώνων.

Heſychius μοῦσα, τέχνη.

THEOCRITI CARMEN XXV.

In Theocriti carmine non sunt, nisi tales hiatus, qui apud Homerum ob digamma nulli erant. V. 40. μέγα εἶδος. 45. παρὰ οἶσι πολίταις. 115. οὐδὲ ἐώλπει. 150. τε ἄναξ.

ARATVS.

Vſ. 223. αὐτὰρ ὃ ἵππος. Iliad. I. 333. VIII. 446. αὐτὰρ ὃ ἔγνω. II. 105. 107. αὐτὰρ ὃ αὖτε. V. 142. αὐτὰρ ὃ ἐμμεμαώς. XVIII. 421. αὐτὰρ ὃ ἔῤῥων. XXI. 33. αὐτὰρ ὃ ἄψ. Od. VII. 224. XIV. 1. αὐτὰρ ὃ ἐκ. XIX. 1. XX. 1. αὐτὰρ ὃ ἐν.

vſ. 377. ἐπὶ ἶσα. Iliad. XII. 436.

vſ. 379. γε ἑείσατο corruptum eſt ex οἱ ἑείσατο, vt eſt apud Hipparchum.

vſ. 951. (Dioſem. 219.) ποταμοῖο ἐβάψατο. Iliad. II. 625. Δουλιχίοιο Ἐχινάων. VII. 63. Ζεφύροιο ἐχεύατο. VIII. 479. πόντοιο, ἵν'. XI. 732. ποταμοῖο, ἀτάρ. XIV. 122. βιότοιο, ἅλις. 154. Οὐλύμποιο ἀπό. XVI. 127. δηΐοιο ἰωήν. 512. ὑψηλοῖο ἄρην. XVII. 667. Φόβοιο ἕλωρ. XIX. 73. πολέμοιο ὑπ'. XXIII. 73. ποταμοῖο ἐῶσιν. 224. ἑτάροιο ὀδύρετο. 252. ἑτάροιο ἐνηέος. XXIV. 318. ἀφνειοῖο, ἐϋκλῄς. 349. Ἴλοιο ἔλασσαν. 717. κλαυθμοῖο, ἐπήν. Odyſſ. I. 135. 405. ἀποιχομένοιο ἔροιτο. VIII. 251. οἷο, ἵν'. XVII. 73. ξείνοιο ἑκάς. XIX. 19. ἀποιχομένοιο. ἐγώ. XX. 21. ἄντροιο οἰόμενον. XXI. 229. μεγάροιο, ἀτάρ. Heſiod. Theog. 605. γηροκόμοιο, ὃ δ'. 835. Οὐλύμποιο ἐπάλμενος. Hom. hym. Apoll. 459. πόντοιο ἐπὶ: haec vera lectio eſt. Hymn. Cer. 105. Κελεοῖο Ἐλευσινίδαο. Eadem in aliis ſimilibus genitiuis licentia. Iliad. XVII. 610. Μηριόναο ἐπάονα. XXII. 235. σεῖο ἕλοιμι.

vſ. 962. (Dioſem. 230.) ἐπὶ ὕδατι ὕδωρ. Prior hiatus excuſationem habet a quarto pede, alter ab datiuo tertiae declinationis. Vtramque rem, vt ſemel hoc negotio defungar, idonea locorum copia firmabo.

Atque in fine quarti pedis hiatus ſunt in Homero Iliad. I. 38. τε ἶφι. II. 3. φρένα ὡς. V. 538. δὲ

εἴσατο. 542. τε Ὀρσίλοχον. 568. ἔγχεα ὀξυόεντα. VIII. 66. XI. 84. Od. IX. 56. ἀέξετο ἱερόν. Iliad. VIII. 105. ἐπιβήσεο, ὄφρα. IX. 690. κατελέξατο· ὥς. X. 70. πονεώμεθα· ὧδε. 93. περιδείδια, οὐδέ. 472. κέκλιτο εὖ. XI. 76. καθείατο, ἧχι. XII. 330. μέγα ἔθνος. XVII. 368. ἔπι, ὅσσοι. 680. κατὰ ἔθνος. XX. 113. ἀνὰ ὅμιλον. 379. ἐδύσατο ὅμιλον. 492. φλόγα εἰλυφάζει. XXI. 234. ἐπέσσυτο οἴδματι. XXIII. 195. ὑπέσχετο ἱερά. 224. ὀδύρετο ὀστέα. 465. ἡνία, οὐδέ. XXIV. 100. καθέζετο, εἶξε. 207. ὅδε, οὔ σ'. 504. ἀπώσατο ἦκα. Odyss. I. 60. Ὀλύμπιε, οὐ. 263. νεμεσίζετο αἰέν. II. 57. XV. 499. τε αἴθοπα. 417. ἕζετο. ἄγχι. III. 8. ἑκαστόθι ἐννέα. 435. εἰργάζετο· ἦλθε. IV. 141. ἐοικότα ὧδε. 831. τε ἔκλυες. V. 153. οὐκέτι ἥνδανε. 255. ποιήσατο, ὄφρ'. 391. XII. 168. ἐπαύσατο, ἠδέ. VII. 6. τε ἔσφερον. IX. 159. δυώδεκα, ἐς. 215. εἰδότα οὔτε. 438. ἐξέσσυτο ἄρσενα. X. 403. ἐρύσσατε ἤπειρόνδε. 404. πελάσσατε, ὅπλα. 458. ἄλγεα ἰχθυόεντι. XI. 34. τε ἔθνεα. XII. 329. ἐξέφθιτο ἤϊα. XIII. 114. ἐπὶ ἥμισυ. XIV. 351. διήρεσα ἀμφοτέρῃσιν. 352. ἔκ ἀμφίς. 432. ἀολλέα· ἂν δέ. XVII. 22. ὅδε, ὅν. 254. αὐτόθι ἦκα. XVIII. 393. εἵλετο· αὐτάρ. XIX. 233. κάτα ἰσχαλέοιο. XX. 161. ξύλα· αἱ δέ. XXII. 249. κενὰ εὔγματα: nisi hic κενὲ' εὔγματα fuit: non enim κενὸς habet Homerus. 426. ἀέξετο, οὐδέ. XXIV. 214. ἱερεύσατε, ὅστις. 272. ξεινήϊα, οἷα. 400. σὲ ἤγαγον. 465. τεύχεα ἑσσεύοντο. Hesiod. Ἔργ. 338. τε ἱλάσκεσθαι. 550. ἀπὸ αἰεναόντων. Theog. 182. ἐτώσια ἔκφυγε. 593. σύμφορα, ἀλλά. 706. ἅμα ἐσφαράγιζον. Scut. Herc. 108. ἀρήϊα, ὄφρα. Hom. hymn. Apoll. 190. ἄμβροτα, ἠδ'. Hymn. Cer. 54. ὡρηφόρε, ἀγλαόκαρπε. 241. δὲ ἄντα. Quaedam in his exemplis, in quibus digamma hiatum tollebat, sciens posui, quia certe illis, qui Homerum imitabantur, hiatum videbantur habere. Alia ex hoc genere plurima omisi: item ea, in quibus datiuus tertiae declinationis in quarta sede hiatum facit, quoniam de his mox dicetur.

Caeterum, quae sit quarti pedis vis in eo, vt remoueatur caesura trochaica, ex eo potest intelligi, quod illo in

loco καὶ aliaque in diphthongum vel longam vocalem exeuntia ante vocalem producuntur. Vt Iliad. III. 392. καὶ ἥμασι. XXIV. 718. καὶ εἶξαν. Od. I. 230. καὶ ἤπιος. 232. καὶ αἴσιμα. V. 484. Ἀχαιοί, ἤ κεν. X. 337. σοι ἤπιον. XX. 166. Ἀχαιοὶ εἰςορόωσιν. Ita etiam recentiores, vt Apollonius II. 762. καὶ ὄνομ', quod eſt etiam in Q. Smyrnaeo VII. 233. Idem Apollonius III. 329. καὶ εἵματ'. IV. 213. καὶ ἔργ'. Sic nomen Πολυπαίδη quartum pedem ante vocalem finit apud Theognidem v. 25. 57. 79. 129. (131) 143. (145) 1197. (1149). In aliis ſedibus ſi καὶ ita in theſi ante vocalem producitur, vix abeſt ſuſpicio vitii. Sic in Heſiodi Theogonia v. 250.

Δωρίς, καὶ Πανόπη, καὶ εὐειδὴς Γαλάτεια.

Non ita Iliad. XVIII. 45. ſed ſine metri vitio,

Δωρίς, καὶ Πανόπη, καὶ ἀγακλειτὴ Γαλάτεια.

At reſtituendum Πανόπεια, quae forma alibi occurrit, vt apud Nonnum XLIII. 264. In fragmentis Heſiodi negligentiſſima editio Lipſ. v. 83. exhibet:

Πυθὼ ἐς ἠγαθέην, καὶ ἔφρασεν ἔργ' ἀΐδηλα.

Schol. Pind. Pyth. III. 48. habet καί ῥ' ἔφρασεν. Non minus corruptus eſt alius in eadem Loeſneri ed. ex Melampodia verſus, 169.

ὤφειλες δοῦναι, καὶ αἴσια μήδεα ἴδμεν.

Schol. Lycophr. ad v. 682. vnde hic locus ſumptus eſt, καὶ ἴσα, bene, quod ad καί, male quod ad quartum pedem, habet.

De Callimachi hymn. Apoll. v. 67. diſputauit R. Bentleius. Apud Ioannem Gazaeum 64. τὰ καὶ ſcribendum.

Antipater Sidonius epigr. 33.

ἡ λίθος ὡς Παφίη θωρήξατο, ἢ τάχα μᾶλλον
εἶδε λίθον Παφίη, καὶ ὤμοσεν· ἤθελον εἶναι.

Scribe καὶ ἐπώμοσεν. Stratonis 32, 1. ex cod. Vat. corrigere iam iuſſit Iacobſius. In problem. arithmet. ep. 17, 15.

διοσῶν ἔς τε πυρὴν καὶ ἄλφιτα καὶ τελαμῶνας,

adde ἐς. In epigrammate 77. apud Hufchkium p. 307.

Παλλὰς καὶ Βρόμιος καὶ ὁ κλυτὸς Ἀμφιγυήεις

fcribe,

Παλλάς τε Βρόμιός τε καὶ ὁ κλυτὸς Ἀμφιγυήεις.

Contra idoneam excufationem ab nomine proprio vel verbis, quorum par ratio eft, habent haec: Hom. hymn. Cer. 424.

Παλλάς τ' ἐγρεμάχη, καὶ Ἄρτεμις ἰοχέαιρα.

Leonidae Alexandrini in ep. 23.

μῆνιν ἄειδε θεὰ καὶ ἄνδρα μοι ἔννεπε Μοῦσα.

Negligentiae denique tribuenda haec in epigr. incert. 590. 593.

καὶ Πέρσας ὀλέσεις καὶ αἰνομόρους Σαρακηνούς.
σῶμ' Ἀσκληπιάδου καὶ υἱέος ἐνθάδε Βήρου.

Neutri excufationi locum effe puto in his Theognidis verfibus 61. 191. (193)

μηδένα τῶνδε φίλον ποιεῦ Πολυπαίδη ἀστῶν.
οὕτω μὴ θαύμαζε γένος Πολυπαίδη ἀστῶν.

Priorem ex his verfibus aliter fcriptum exhibuit Brunckius. Alterum intactum praetermifit pariter atque alium turpiorem etiam, 627. (637) et rurfus alium in Mofchi Europa 97. aliumque in Theodorid. ep. 10.

Sed quoniam femel de venia, quam quartus pes habet, dicimus, non praetereunda videtur alia obfervatio. Quum caefura eft in fine huius pedis, dactylum fpondeo praeferunt poetae. Hinc aliquot locis facienda emendatio eft. Sic in Theognide v. 367. (359) quum olim legeretur,

οὐ δύναμαι γνῶναι νόον ἀστῶν, ὄντιν' ἔχουσιν,

recte Brunckius meliorem lectionem recepit,

ἀστῶν δ' οὐ δύναμαι γνῶναι νόον.

In Ptolemaei regis epigr. 2. in Brunckii Anal. T. II. p. 66. recipienda melior lectio,

ὃκ ἔτ' ἐπιψαύω γαίης ποσίν,

pro edito ποσὶ γαίης. Sic etiam in Neſtoris ep. 3. T. II. p. 344. vt bene monuit Iacobſius,

πᾶς δ' ἄρα Κηφισσὸς εἴσω ῥέεν,

pro ῥέεν εἴσω. In Paulli Silentiarii ep. 61. quod legitur,

πόντος ὑποκλύζει χθονὸς ἕδραν· πλωτὰ δὲ χέρσῳ,

quum olim ita correxiſſem,

πόντος ὑποκλύζει χθονὸς ἕδρανα,

eam emendationem egregie confirmatam poſtea vidi lectione cod. Vat. ἄπλωτα. Non dubito fore, vt ex huiusmodi obſeruationibus, quae per ſe leues et parvi momenti ſunt, aliquando maior quidam fructus, praecipue in Homero, percipiatur. Veluti ſi in loco ob grauem cauſſam ſuſpecto non modo talia occurrant, vt,

ὁ δ' ἀγήνωρ ἐστὶ καὶ ἄλλως·
νῦν αὖ μιν πολὺ μᾶλλον ἀγηνορίῃσιν ἐνῆκας·
αὐτὰρ ἐπεί κε φάνῃ καλὴ ῥοδοδάκτυλος ἠώς:

ſed etiam numerus accedat, qualis hic eſt,

θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἀνώγῃ, καὶ θεὸς ὄρσῃ,

quis non huic quoque argumento, cum aliis quidem coniuncto, aliquid tribuendum eſſe fateatur?

Sed exempla nunc afferam hiatum facientis datiui tertiae declinationis. Iliad. I. 24. Ἀγαμέμνονι ἥνδανε. 578. Διῒ ὄφρα. IV. 134. ζωστῆρι ἀρηρότι. VI. 422. ἤματι Ἄϊδος. VII. 292. ἀσπίδι ἐγχριμφθείς. VIII. 283. Τελαμῶνι, ὅ. IX. 238. Διΐ, οὐδέ. X. 285. πατρὶ ἅμ'. XI. 256. Κόωνι ἔχων. XII. 117. ἔγχεϊ Ἰδομενῆος. V. 50. XIII. 584. XV. 536. 742. ἔγχεϊ ὀξυόεντι. XIII. 821. Od. XV. 160. 524. εἰπόντι ἐπέπτατο. Iliad. XIV. 130. ἕλκεϊ ἕλκος. XV. 674. μεγαλήτορι ἥνδανε. XVI. 522. παιδὶ ἀμύνει. 583. ὠκεῖ, ὅστ'. XVII. 196. παιδὶ ὄπασσε. 583.

Φαίνοπι Ἀσιάδῃ. XIX. 179. δαιτὶ ἐνί. XX. 22. πτυχὶ Οὐλύμποιο. 322. Ἀχιλῆϊ. ὁ. 385. νιφόεντι Ὕδης. XXII. 459. Od. XI. 514. κέδνὶ εἴκων. Iliad. XXIII. 278. πατρὶ ἐμῷ Πηλῆϊ. ὃ δ'. 747. ἥρωϊ Ἰησονίδης. 751. λεισθῆϊ ἔθηκε. XXIV. 61. Πηλέϊ, ὅς. Male fcribitur Πηλεῖ. 335. ἀνδρὶ ἑταιρίσσαι. Odyff. V. 125. Ἰασίωνι εὐπλόκαμος. 287. Ὀδυσῆϊ ἐμεῖο. VIII. 547. ἀνέρι, ὅςτ'. XII. 372. νηλέϊ ὕπνῳ. XIII. 143. XVIII. 138. κάρτεϊ εἴκων. 305. ἰόντι ἐμῷ. XIV. 336. βασιλῆϊ Ἀκάςῳ. XVII. 443. Δμήτορι Ἰασίδῃ. XXI. 195. Ὀδυσῆϊ ἀμυνέμεν. XXIV. 86. ἀγῶνι ἀριςήεσσιν. Hefiod. Ἔργ. 74. χροῒ ἀμφί. Theog. 435. ἀγῶνι ἀεθλεύωσιν. Scut. Herc. 345. πυρὶ ἠέ.

vf. 1027. (Diofem. 295.) ἐπὶ ὄψιον αὖλιν. Excufatio a quarto pede.

APOLLONIVS.

I. 322. ὅσσα τε νηῒ ἐφοπλίσσασθαι ἔοικεν. Ob datiuum. Nifi νηυσὶν fcripfit. Certe fupra v. 235. ὅσσα περ ἐντύνονται ἐπάρτεες ἔνδοθι νῆες.

I. 543.

δεινὸν μορμύρουσα ἐρισθενέων μένει ἀνδρῶν.

Scribe περισθενέαν.

I. 774.

βῆ δ' ἴμεναι προτὶ ἄςυ, φαεινῷ ἀςέρι ἶσος,
ὅν ῥά τε νηγατέῃσιν ἐεργόμεναι καλύβῃσιν
νύμφαι θηήσαντο δόμων ὑπεραντέλλοντα·
καί σφίσι κυανέοιο δι' ἠέρος ὄμματα θέλγει
καλὸν ἐρευθόμενος, γάνυται δέ τε ἠϊθέοιο
παρθένος ἱμείρουσα.

Qui in primo verfu funt hiatus, non attinet exemplis firmare, quum digamma habuerit apud Homerum et ἄςυ et ἶσος. Sed qui eft in his verbis, δέ τε ἠϊθέοιο, etfi ob quartum pedem ferri poffe videtur, dubitari tamen poteft an Apollonius aut γάνυται δὲ τῷ fcripferit ex Iliad. XX. 405. γάνυται δέ τε τοῖς Ἐνοσίχθων, aut γάνυται δ' ἄρα τ' ἠϊθέοιο ex Iliad. XIII. 493. γάνυται δ'

ἄρα τε φρένα παμήν. Certe in hoc ipſo Homeri loco γάνυται δέ τε φρένα habet Suidas in ἐγανώθην, et γάνυται δὲ φρένα ſchol. Ariſtoph. Acharn. 7.

I. 881. de apibus:

ταὶ δὲ γλυκὺν ἄλλοτε ἄλλον
καρπὸν ἀμέργουσιν πεποτημέναι.

Ita Brunckius e ſex codd. pro vulgato ἄλλοτέ τ' ἄλλον edidit, damnata Rutgerſii correctione ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλον. At vt hiatus ferri poſſit, quem in iisdem vocabulis habet Heſiodus Ἔργ. 713. et inde Theognis 157. (159) Solon fr. 13. quod in Theognide vulgo legitur v. 318. valde tamen otioſum et languidum videtur eſſe participium πεποτημέναι. Non ita Homerus in illo, αἱ μέν τ' ἔνθα ἅλις πεποτήαται, αἱ δέ τε ἔνθα. Quare nonnihil dubito, an Apollonius ſcripſerit:

ταὶ δὲ γλυκὺν ἄλλοθεν ἄλλη
καρπὸν ἀμέργουσιν πεποτημέναι.

Caeterum hiatus minime ſuauis in formula ἄλλοτε ἄλλος etiam aliis in locis non videtur omni dubitatione vacuus eſſe. Sic in Solonis eleg. V. 76. qui verſus vulgo in Theognideis 232. eſt, Brunckius corrigit ἄλλοτ' ἂν ἄλλος ἔχει. In fragm. Phocyl. 6. in Analectis Brunckii T. I. p. 78.

ἀλλ' ἄρα δαίμονές εἰσιν ἐπ' ἀνδράσιν ἄλλοτε ἄλλοι

vide an ſcribendum ſit,

ἀλλ' ἄρα δαίμονες ἄλλοτ' ἐπ' ἀνδράσιν ἄλλοι ἔασιν.

Vide infra ad Oppiani Halieutica.

II. 660. ὁμῶς δ' ἐπὶ ἤματι νύκτα. Etſi hoc eſt in quarta ſede, tamen de lectione dubito, quia Homerus ſemper ἐπ' ἤματι dicit: Iliad. X. 48. XIII. 234. XIX. 110. 229. Od. II. 284. XII. 105. XIV. 105. Quare ſcribendum arbitror, ὁμῶς δέ τ' ἐπ' ἤματι νύκτα,

quod praecedenti μέν τε respondet. Similis locus mox memorabitur II. 945.

II. 779. ἐμὲ δ' εὗρε νέον χνοάοντα ἰέλυς. Ed. Flor. et quorumdam codd. lectio χνοάοντας ἰέλυς, nata ex v. 43. monstrare poterat veram lectionem: χνοάοντος ἰέλυ.

II. 945. πρόπαν ἦμαρ, ὅμως τ' ἐπὶ ἤματι νύκτα. Sic Brunckius edidit, quum duo codd. ὁμῶς ἐπ' ἤματι, quinque ὁμῶς ἐπὶ ἤματι haberent. Vulgo ὁμῶς καὶ ἐπ' ἤματι, quod genuinum est, modo distinguatur, πρόπαν ἦμαρ ὁμῶς, καὶ ἐπ' ἤματι νύκτα. Vide supra ad II. 660.

II. 955. Τρικκαίοιο ἀγαυῦ. Vide supra ad Arat. 951.

II. 1270. III. 409. 495. 1270. πεδίον τὸ Ἀρήϊον. Iliad. VI. 201. πεδίον τὸ Ἀλήϊον.

III. 248.

ἄμφω, Χαλκιόπη Μήδειά τε. ἣ μὲν ἄρ' ᾔει
ἐκ θαλάμε θαλαμόνδε κασιγνήτην μετιῦσα.

Lectionem aliorum librorum, τὴν μὲν ἄρ' οἵγε — μετιῦσαν Brunckius e priore editione mansisse putat, ita vt dein versus exciderit, in quo ἴδον, ἐνόησαν vel simile verbum fuerit. Equidem vereor ne Brunckiana lectio librariis debeatur, qui mutilam orationem, postquam aliquid exciderat, aliquo certe modo resarcire studuerint. Apertum enim est, nexum esse nullum inter haec verba, quae posui, et ea, quae sequuntur: Ἥρη γάρ μιν ἔρυκε δόμῳ. Quae si quis diligentius considerabit, intelliget, puto, haec ipsa verba, Ἥρη γάρ μιν ἔρυκε δόμῳ, ne cum sequentibus quidem, πρὶν δ' ἔτι θάμιζεν ἐν μεγάροις, Ἑκάτης δὲ πανήμερος ἀμφεπονεῖτο νηόν, apte satis cohaerere, quia non praecedere illa de Iunone, sed sequi debebant. Quare ipsa haec verba, Ἥρη γάρ μιν ἔρυκε δόμῳ, e priori editione seruata, caussam fuisse existimo, qua verba interciderent, quae in secunda editione horum loco posita erant. Similiter alibi peccatum esse in Apollonio ostendit Ruhnkenius Ep. crit. p. 190. 191.

III. 263. *Φρίξοιο ἐφημοσύνῃσιν.* Vide ſupra ad Aratum v. 951.

III. 327. *προτέρῳ ἐνὶ ἤματι* in tertia ſede, et in quarta *αὐτῷ ἐνὶ ἤματι* IV. 236. 1502. Non habeo in hanc rem exemplum ex antiquioribus, quamquam non ſine illorum exemplo hunc hiatum ab Apollonio admiſſum exiſtimo. Quod ſi quis fortaſſe in tribus hisce locis *ἐν* ſcribendum putet, debebit is exempla huius formae in theſi poſitae proferre, quae quidem vix repertum iri puto.

III. 375.

αὐτίχ' ὁμαρτήσαντε ἐφ' Ἑλλάδα· οὐκ ἐπὶ κῶας.

Gloriatur de hac lectione Brunckius. At praeſtat cum Hemſterhuſio et Ruhnkenio p. 191. vulgatam, *ὁμαρτήσαντες ἐφ' Ἑλλάδος,* tenere, ſiue praecedentem verſum, vt e priori editione ſuperſtitem, delere, ſiue, vt in parentheſi dictum, ſeruare malis.

III. 421. *ἀνέρι εἶξαι.* Praeterquam quod hiatus eſt in datiuo, de quo ſupra dictum ad Arat. v. 962. etiam *εἴκειν* apud Homerum nonnumquam hiatum facit, vt Iliad. XXII. 459. Od. XI. 514. *οὐδενὶ εἴκων.* Od. XIII. 143. XVIII. 138. *κάρτεϊ εἴκων.* Iliad. XXIV. 100. *καθέζετο, εἶξε.*

III. 492. *Αἰήταο ἀπηνέος.* Vide ſupra ad Arat. v. 951.

III. 561. *ἐρητύεσθε ἀέθλων.* Aut totam phraſin ex quopiam antiquo hauſit, aut hiatum certe ex ſimilibus Homericis, vt Iliad. XVIII. 287. *κεκέρησθε ἐελμένοι.* Odyſſ. VII. 222. *ὀτρύνεσθε ἅμ'.* X. 425. *ὀτρύνεσθε ἐμοί.*

III. 736.

ἀλλ' ἴθι, κεῦθε δ' ἐμὴν σιγῇ χάριν, ὄφρα τεκῆας
λήσομαι ἐντύνουσα ὑπόσχεσιν.

Scribe *λήσομεν ἐντύνουσαι.*

III. 807.

φάρμακα λέξασθαι θυμοφθόρα, ὄφρα πάσχοιτο.

Sic Brunckius edidit e quibusdam libris, ipſe ad IV. 1487. vulgatam τόφρα retineri potuiſſe ratus. Quod ibi dicit, ὄφρα et τόφρα promiſcue a poetis vſurpari, de recentioribus verum eſt, non de antiquis, Homero, Heſiodo, et qui praeter hos in hunc cenſum veniunt.

III. 849. πυρὶ εἰκάθοι. Ob datiuum, de quo ſupra ad Arat. v. 962. Vide etiam ad Apoll. III. 421.

III. 1112. ὅτ' ἐκλελάθοιο ἐμεῖο. Hunc hiatum duae tuentur cauſſae, vna, quod haec terminatio verbi in iis eſt, e quibus vltimam vocalem aegre elidunt epici, quemadmodum in datiuo tertiae declinationis; altera, quod ante caſus obliquos pronominis primae perſonae, item ante adiectiuum ἐμός, non raro hiatus apud Homerum occurrit. Sic Iliad. I. 562. κάθησο ἐμῷ. IV. 412. ἧσο ἐμῷ. V. 896. ἐσσὶ ἐμοί. IX. 57. ἐσσί, ἐμός. 426. ἐφράσσαντο ἐμεῦ. XIX. 194. δῶρα ἐμῆς. XX. 20. Ἐννοσίγαιε, ἐμήν. 205. σὺ ἐμὸς. XXIII. 278. πατρὶ ἐμῷ. 583. τὸ ἐμόν. Odyſſ. V. 287. Ὀδυσῆϊ ἐμεῖο. IX. 459. δὲ ἐμόν. X. 178. ὦκα ἐμοῖς. 425. ὀτρύνεσθε ἐμοί. XII. 199. ἕλοντο ἐμοί. 258. κεῖνο ἐμοῖς. 397. XIV. 249. ἔπειτα ἐμοί. XIII. 305. ἰόντι ἐμῇ. XX. 364. ἄνωγα ἐμοί. Hymn. Apoll. 537. ὅσσα ἐμοί.

III. 1126. κασίγνητοί τε ἔται τε. Iliad. XVI. 456. 674. Odyſſ. XV. 273.

III. 1134. μήδετο Ἥρη. Ob nomen proprium. Homeri πότνια Ἥρη non debebat quemquam mouere, vt digamma fuiſſe in hoc nomine putaret.

III. 1283. χρυσάορι Ἀπόλλωνι. Etſi hic hiatus et in datiuo tertiae declinationis, et in quarta ſede eſt, tamen, quia praeter neceſſitatem admiſſus eſt, non dubitari debet quin praeferenda ſit altera lectio χρυσαόρῳ.

III. 1333. κατὰ ὦλκας. Iliad. XIII. 707. κατὰ ὦλκα. Habuit enim haec vox digamma apud antiquos, vt patet ex Heſiodo Ἔργ. 443.

IV. 376. σχέτλιε, εἴ κεν. Senſus ſcribi poſtulat σχετλίῃ.

IV. 419. Brunckius τόδε γ' ἔργον edidit, quum codd. quidam τόδε τ' ἔργον haberent. Vulgatum τόδε ἔργον non puto damnandum esse, quia hunc quidem hiatum ex Homero receperunt recentiores. Sic IV. 794. τάδε ἔργα.

IV. 546. αὐτῇ ἐνὶ ἔλδετο νήσῳ. Sic recte Brunckius pro vulgato ἐνεέλδετο. Excusatio a quarta sede.

IV. 796.

ἀλλ' ἐμὲ αἰδομένη καὶ ἐνὶ φρεσὶ δειμαίνουσα.

Sic Brunckius dedit e quatuor codd. pro vulgato ἐμέ τ' αἰδομένη, quod seruari debebat.

IV. 908.

ὄφρ' ἄμυδις κλονέοντος ἐπιβρομέοιντο ἀκουαί.

Sic Brunckius ex ingenio, quia verbum praeteriti temporis praecedit. Libri ἐπιβρομέωνται. Si voluisset Apollonius vsitatam syntaxin obseruare, poterat ἐπιβρομέοιεν scribere. Equidem vereor ne vera sit vulgata lectio. Nam Apollonius iam videtur, licet parcius, ab illa syntaxeos norma recessisse, quam Q. Smyrnaeus et qui huius aequales sunt, susque deque habuerunt. Clarum in hanc rem argumentum promi potest ex Apollonii I. 853. de quo loco fallitur Brunckius ad I. 17. vbi pariter atque in appendice ad I. 1005. falsa et repugnantia de particulis ὄφρα κε prodit. Si haec vera dixi, dubitari poterit de Brunckii emendationibus I. 17. quae aperte falsa est; 660. II. 1096. III. 1135. IV. 243.

IV. 1283.

ἄσπετον, ὅστε βοῶν κάτα μυρία ἔκλυσεν ἔργα.

Ob quartum pedem, nisi aliquid vitii in lectione est.

NICANDER.

Ther. 280. περὶ ἄψεα. Ob quartam sedem. Affert h. v. Etym. M. p. 183, 17.

Ther. 536.

πολλάκι δ' αὖ καὶ σπέρμα, ὅτε λοβὸς ἀμφὶς ἀέξει.

Codd. τό τε. Scripſiſſe videtur τό οἱ.

Ther. 854. πρὸ ἄλλης. Praepoſitio πρὸ veniam habet etiam maiorem, quam datiuus tertiae declinationis, et ſecunda perſona optatiui, quae in εio terminatur, quia o ex πρὸ elidi nullo modo poteſt. Et habuit Nicander, quae reſpiceret, Homerica πρὸ ἄστεος, πρὸ Ἀχαιῶν.

Alex. 7. ἐνάσσαο, ἧχί τε. Ob quartam ſedem. In eadem Homerus Iliad. XI. 76. καθείατο, ἧχι.

Alex. 79. ἀμφὶ δὲ ὁλκός. Scribendum ex MSS. ἀμφὶ καὶ ὁλκός, quae familiaris loquutio eſt Nicandro.

Alex. 358.

οἵη τ' ἐξ ὑμένων νεαλὴς ὑπὸ ὕδατι μόσχος
βράττει ἀνακρέουσα χύσιν μενοεικέα θηλῆς.

Scribendum puto, νεαλὴς ὕπο ὕδατα μόσχος βράσσει. Hiatus in quarta ſede eo facilius toleratur, quod ὕπο aduerbium eſt.

Alex. 564. ἐν δὲ ἐπαρκές. Scribe ἐν καὶ ἐπαρκὲς o codd. Vide ſupra ad v. 79.

MOSCHI MEGARA.

V. 4. ὅτι ἄλγεα, propter particulam ipſam.

85. ὑπὸ ἧπατ' ἔχουσα, ob quartum pedem. In eodem carmine Homerica ſunt haec, v. 16. κατὰ οἶκον, et v. 102. εἵματα ἕσο.

DIONYSIVS PERIEGETES.

VI. 234. ἐπειρήσαντο ἀρότρου. Codd. recte ἐπειρήθησαν.

vſ. 917. Ἀντιόχοιο ἐπώνυμος. Vide ſupra ad Arat. v. 951.

HERODES.

V. 30.

καὶ γὰρ Ἀθηναίη τε Ἐριχθόνιον βασιλῆα
νηῷ ἐγκατέθηκε.

Pro τὲ ſcribendum videtur οἷ, quod cum νηῷ coniungi debet.

In MARCELLI dedicatione v. 2. θυοσκόα ἱρά. Vera videtur emendatio Iacobſii θυοσκόοι. Ibidem v. 23. αὐτὰρ ὁ ἀστερόεντα. Vide ſupra ad Arat. 223.

OPPIANVS.

Nitidiſſimus ſcriptor Halieuticorum diligentiſſime vitauit hiatum, quem ſi quo in loco habet, non niſi talem admiſit, in quo et Homerus et caeteri omnes poetae praeiuiſſent: vt I. 414. δὲ ἔκασα. III. 291. ζώοντι ἐοικώς. IV. 194. περιτρομέοντι ἐοικώς. Nam IV. 186.

πᾶν δ' ἦμαρ ἑλίσσεται, ἄλλοτε ἄλλους
παπταίνων θαλάμους,

quod Schneiderus e quibusdam libris edidit, vereor ne cedere debeat vulgatae lectioni, ἄλλοτε δ' ἄλλους παπταίνει θαλάμους, modo ſic corrigatur:

πᾶν δ' ἦμαρ ἑλίσσεται, ἄλλοτέ τ' ἄλλους
παπταίνει θαλάμους.

Τὲ quum excidiſſet, παπταίνει in παπταίνων mutatum fuit. Nimis enim aſperum eſt, quod ſupra iam ad Apollonium I. 881. commemorauimus, ἄλλοτε ἄλλος, quam vt id placuiſſe Oppiano probabile ſit. Quare etiam quae mox ſequuntur v. 191. emendationis indigere puto:

ἀλλ' ὅτε κίχλαι
ὃν τόκον ὠδίνωσιν, ὃ δ' ἄσχετα τῆμος ἀίσσει
ἀμφιπεριτρομέων, ἔπι δ' ἔρχεται ἄλλοτε ἄλλην
εἰς ἄλοχον, μέγα δή τι περιτρομέοντι ἐοικὼς
ὠδίνων.

Displicet Schneidero vltimus verſus ob tautologiam. Hanc quidem ita tollere licet, vt ſimul ad hiatum expellendum aliquid momenti accedat, ſi ſcribatur:

ὅδ' ἄσχετα τῆμος αἴσσει
ἀμφιπεριδρομέων, ἔπι δ' ἔρχεται ἄλλυδις ἄλλην
εἰς ἄλοχον.

CYNEGETICORVM SCRIPTOR.

I. 252.

πᾶν δέμας εὐώδει, κηώδεϊ· ἔλπετο γὰρ δή.

Hic quidem hiatus quamquam et ob datiuum tertiae declinationis et ob quartam ſedem vitari poteſt, tamen in hoc quidem ſcriptore malim κηώδεΐ τ' ſcribi. Saepe hic duo epitheta per copulam coniungit, quod non fecerunt meliores poetae. Vide ad Orph. Lith. 81.

I. 407.

τὼ πρόσθεν δὲ τ' ὀλιζοτέρω πόδε ἔςων.

Praeſtare videtur lectio cod. Ven. πόδες.

II. 400.

καὶ πόθον ὃ νεέοντα ἐν ἀλλήλοισι κεράσσαι.

Scribe σὺν ἀλλήλοισι.

II. 403.

ἀλλὰ καὶ ὀθνείοις ἐπεμήνατο ὑψόθι φίλτροις.

Pro inepto ὑψόθι Brunckius coniiciebat πολλάκι, quod ad ſenſum quidem accommodatiſſimum eſſet, ſi modo, qua ratione corrumpi potuiſſet, appareret. Leniori mutatione ſcriberetur νειόθι. Simile illud, νειόθεν ἐκ κραδίης.

III. 204.

ἄρσενα δ' εἴ μιν ἴδοι, τότε δή, τότε θυμὸν ὀρίνει
λευγαλέῳ ζήλῳ περὶ μητέρι ἀργαλέος θήρ.

Cod. Reg. πολεμήτορι. Etſi hiatus, vt in quarta ſede et datiuo tertiae declinationis, ferri poteſt, plus tamen

poetae eum vitantis consuetudini tribuendum puto. Omnino locus ita videtur refingendus esse:

τότε δή, τότε θυμὸν ὀρίνθη
λευγαλέῳ ζήλῳ πολεμήτωρ ἀργαλέος θήρ.

Sermo est de onagro.

IV. 353.

ὡς κεῖναι μάλα θῆρες ἐπ' ἀλλήλῃσι χυθεῖσαι
νόσφι πόνου κρατεροῖο ὑπ' ἀγρευτῆρσι γένοντο.

Scribe:

νόσφι πόνου κρατεροῖσιν ὑπ' ἀγρευτῆρσι γένοντο.

Q. SMYRNAEVS.

I. 20. μέγα αἰδομένη. Scribe μεγάλ'.

I. 31.

κεῖναι γὰρ ἀεὶ περὶ ποσσὶν ἀλιτρῶν
στρωφῶντ', οὐδέ νυ ἔστι θεὰς ἀλιτρόν θ' ὑπαλύξαι.

Nisi forte οἱ pro νύ Quintus scripsit, reponendum est:

οὐδέ τιν' ἔστι θεὰς ἀλιτόνθ' ὑπαλύξαι.

Participium iam Rhodomannus reposuit.

I. 41. ἔνθ' ἄρα ἦν. Scribe, ἔνθ' ἄρ' ἔην.

I. 98. μάλα τοῖα ἑῷ προσελέξατο θυμῷ. Etsi in Homero talia vbique occurrunt, alia tamen est recentiorum consuetudo. Quare τοῖον malim.

I. 165.

ἡ δ' ἄρα κυδιάασκεν ἀάσχετα· ἕζετο δ' ἵππῳ.

Scribe ἀάσχετον.

I. 257. VI. 553. ἔγχεϊ ὀκρυόεντι. Simile est ἔγχεϊ ὀξυόεντι, quae Homerica loquutio est Iliad. V. 50. XIII. 584. XV. 536. 742. fortasse etiam in Quinto reponenda.

I. 302. Σιπύλοιο ἀπορρώξ. Rhodomanni correctionem τοῦ addentis firmarunt plurimi codd.

I. 460.

τῷ οἱ θηλυτέρῃν τίν' ἐριζέμεν οὔτι ἔοικεν.

Saepe apud Homerum οὐδὲ ἔοικεν. Οὔτι ἔοικεν non memini: quamquam hoc quoque facile ab antiquis accipere potuit Quintus, nisi forte hic maluit scribere οὐκ ἐπέοικεν.

I. 466.

ἶσον ἐπεντύνεσθε ἑῶν ἔντοσθι μελάθρων.

Scribe:

ἶσον ἐπεντύνεσθαι ἑῶν ἔντοσθε μελάθρων.

I. 527.

ἔνθ' Αἴας ἕλε Δηΐοχον ἠδὲ Ἀρήϊον Ὕλλον.

Rhodomannus: Δηΐοχον ἰδ'. Addere etiam τ' debebat.

I. 556.

ἀλλά μοι ἆσσον ἵκεσθ' ἀνὰ κλόνον.

Rhodomannus ἵκεσθε ἀνὰ vel κατά. Scribendum ἵκεσθον. Duos alloquitur Penthesilea.

I. 617. περικαλλέϊ ἵππῳ. XII. 415. περιμήκεϊ ἵππῳ. Ob datiuum.

I. 622. ἐπικέκλιτο ἵππῳ. Aliquid quinta sedes momenti habet. Tum tertia persona verbi passiui saepe apud Homerum hiatum facit. Iliad. VIII. 66. XI. 84. Od. I. 56. ἀέξετο ἱερόν. Iliad. IX. 690. κατελέξατο, ὡς. 470. κέκλιτο εὖ. XIII. 300. ἕσπετο, ὅς. XIV. 285. σείετο ὕλη. XX. 379. ἐδύσατο ὑλαμόν. XXI. 234. ἐπέσσυτο οἴδματι. XXIII. 195. ὑπέσχετο ἱερά. 224. ὀδύρετο ὀστέα. XXIV. 94. ἔπλετο ἔσθος. 100. καθέζετο, εἶξε. 504. ἀπώσατο ἦκα. Odyss. I. 6. ἐῤῥύσατο ἱέμενος. 265. νεμεσίζετο αἰέν. II. 417. ἕζετο ἄγχι. III. 435. εἰργάζετο· ἦλθε. V. 255. ποιήσατο ὄφρ'. 257. ἐπεχεύατο ὕλην. 391. XII. 168. ἐπαύσατο ἠδέ. VII. 217. ἔπλετο, ἦτ'. IX. 438. ἐξέσσυτο ἄρσενα. 553. ἐμπάζετο ἱρῶν. XII. 329. ἐξέφθιτο ἤϊα. XIV. 450. κτήσατο οἶος. XV. 326. ἔπλετο; ἦ. XVIII. 393. εἵλετο. αὐτάρ. XXII. 426. ἀέξετο οὐδέ.

I. 697. κυλινδομένοιο, ὃ δ'. Vide supra ad Arat. v. 951.

I. 725.

μέμβλετο, ὡς ἀλόχοιο πολύφρονος, ἥν τ' ἐπὶ ἔδνοις.

Scribendum μέμβλεται. Alter hiatus ex Homero eſt, niſi Quintus ſcripſit ἐφ' ἐέδνοις.

I. 732. οὐδέ τι οἶσθα. Hoc quoque, certe οὐδέ τι οἶδα, vel οἶδε, ex Homero notum.

I. 790.

καὶ τὴν μὲν κατέδαψε μένος μέγα Ἡφαίστοιο.

Scripſit, μέγα σθένος, vt alibi loquitur.

I. 792. εὐώδεϊ οἴνῳ. Ne hoc quidem exemplis firmare opus eſt.

II. 59. πείθεσθε ἐνὶ φρεσί. Scribe μετά.

II. 141. αὐτὰρ ὁ Ἰλῷ. Vide ſupra ad Arat. v. 223.

II. 148. ἀλλὰ ἔκηλον. Hom. h. Cer. 451. et ἀλλὰ ἕκηλος Iliad. XV. 194.

II. 174.

μηδὲν ἐλισσόμενος περὶ υἱέος ἠδὲ φίλοιο.

Scribendum:

μηδὲ ἑ λισσόμενος περὶ υἱέος ἠὲ φίλοιο.

Hiatus excuſatur praepoſitione, cuius vltima elidi non poteſt. Et habuit, quae ſimilia viderentur, Homeri exempla Quintus, quamquam in his omnibus digamma erat, πέρι οἶδε, περὶ ἴσης, περὶ ἄστυ, περὶ οἷσι.

II. 299. ἔτι πρόσω μεμαῶτ' ἔτι ἐλθέμεν. Scribe: ἔτ' ἐπελθέμεν.

II. 384. ἢ βόες, ἠέ τι ἄλλο. Τὶ eamdem veniam habet, vt περί.

II. 389.

ὦ Ἀχιλεῦ, μέγα ἕρκος ἐϋσθενέων Ἀργείων.

Μέγα ἕρκος non eſt in Homero, nec tamen quidquam mutandum, tum propter illud, ὅτ' ἄρα ἕρκεα ἴσχει. et ſimilia (nam digamma fuit in hac voce) tum inprimis, quia hoc Homeri ſpectauit Quintus: ὃς μέγα πᾶσιν ἕρκος Ἀχαιοῖσιν πέλεται πολέμοιο κακοῖο.

II. 486.

ςείνετο δὲ κταμένων πεδίον μέγα ἱππόβατόν τε.

Videtur fcripfiffe μέγα θ' ἱππόβατόν τε.

II. 649. Μέμνονι ἦρα Φέροντες. Et III. 7. Νέςορι ἦρα Φέροντας. Et V. 163. ὅτινι ἦρα Φέροντες. Odyff. III. 164. Ἀγαμέμνονι ἦρα Φέροντες.

III. 109. τεῆς δ' ἐπελήσαο ἀρῆς. Quae ad I, 622. de tertia perfona diximus, multo magis in fecundam expetunt. Iliad. VIII. 105. ἐπιβήσεο ὄφρα.

III. 114. σχέτλιε, ὅ νύ τοι οἶδας. VI. 388. σχέτλιε, οὐδ' ἐνόησας. Vtroque in loco fcribendum videtur σχέτλιος. Dubitari tamen poteft, an poeta fcripferit ὦ σχέτλι', qua formula tragici vtuntur. Σχετλίη certe prima correpta auctoritatem Homeri habet Iliad. III. 414.

III. 167.

ἔγχος ἐμὸν Φεύξεσθε ἀμείλιχον, ἀλλ' ἅμα πάντες
τίσετε αἰνὸν ὄλεθρον Ἐριννύσιν ἡμετέρῃσιν.

Nifi in priore verfu vfus eft duali, quia ad Troianos et Dardanos eft oratio, excufatio erit ab fimilibus quibusdam Homeri locis, vt fupra in Apollonio III. 561. In altero verfu fcribendum τίσαιτ', etfi Homerus interdum in imperatiuo actiui verbi hiatum habet: vt Odyff. VIII. 251. παίσατε ὡς. X. 403. ἐρύσσατε ἤπειρόνδε. 404. πελάσσατε ὅπλα. XXIV. 214. ἱερεύσατε, ὅςις.

III. 183.

ἀλλά ἑ, ὡς ζώοντα, νέκυν περιπεΦρίκασιν.

Scribe ἀλλά οἱ.

III. 189.

ὦ Φίλοι, εἰ ἐτεόν μοι ἀρήγετε εὐμενέοντες.

Scribe ἀρήγοιτ'.

III. 197. Ἕκτορι, εἴγε. Ob datiuum.

III. 221. αἶθ' ἑὸν περὶ σίμβλον. Non αἶτε ἑόν, fed αἶ ῥά θ' ἑὸν fcribendum.

III. 325. ἄλσεα ὑλήεντα ob quartam fedem, nifi etiam ob imitationem veteris cuiuspiam poetae, excu-

ſari poteſt. Quamquam ſuſpicari licet, Quintum Homeri exemplo ἄλσεα δενδρήεντα ſcripſiſſe.

III. 385. ἀμφὶ νέκυν πονέοντο ἀπείριτον. Similia ſunt Homeri Iliad. I. 211. ἕζοντο, ἐρήτυθεν. V. 637. ἐξεγένοντο ἐπί. VI. 501. ἔφαντο ὑπότροπον. IX. 127. ἠνείκαντο ἀέθλια. 426. ἐφράσσαντο ἐμεῦ. XXI. 426. κεῖντο ἐπί. XXIII. 138. ἵκοντο ὅθι. Odyſſ. III. 388. ἵκοντο ἀγακλυτά. XII. 199. ἕλοντο ἐμοί. XVI. 176. ἐγένοντο ἐθειράδες. XIX. 542. ἠγερέθοντο ἐϋπλοκαμῖδες. XXII. 186. ἐλέλυντο ἱμάντων. Hymn. Ven. 228. κατέχυντο ἔθειραι. In Quinto tamen dubito an ſcribendum ſit πονέοντ' ἀπερείσιον.

III. 475. στήθεα ἠδὲ χιτῶνας. Scribe ςήθεά τ'.

III. 480.

ἐπεί νύ με θυμὸς ἰάπτει
λευγαλέον· τό με εἴθε καταφθίσειε γοῶντα.

Rhodomannus πένθος pro θυμὸς ponendum cenſet. Equidem ita ſcripſiſſe Quintum puto:

ἐπεί νύ με θυμὸν ἰάπτει
πένθος λευγαλέον· τὸ καταφθίσειε γοῶντα.

III. 612. ἀνέρι, ὅν. Potuit ſic ob datiuum: ſed mirum ni praetulit τόν.

IV. 103. ὦ φίλε, εἰ. Scribe ὦ φίλος.

IV. 175. κακῷ περὶ ἔλκεϊ. Vide ad II. 174.

IV. 185. τῶν πέρι οἵδε ἀνέσαν. Scribe τοίδε γ'.

IV. 245.

πουλὺς δ' ἐκ ςομάτων χαμάδις κατεχεύατο ἀφρός.

Quamquam hoc excuſari poteſt, vt ſupra I. 622. neſcio tamen an ſcripſerit κατεχεύατ' ἀφλοισμός. Vide ad Lith. Orph. 475.

IV. 297.

ἀλλ' ἄλλοι νέοι ἄνδρες ἐπεντύνεσθε ἄεθλον.

Scribe:

ἀλλ' ἄλλον νέοι ἄνδρες ἐπεντύνεσθον ἄεθλον.

V. 152.

ἀλλ' ἄγ' ἐμοὶ πείθεσθε, ἐπεὶ ῥα γεραίτερος εἰμί.

Potuit fcribere ἐπειή ῥα, potuit etiam, quod paene malim, πείθεσθον. Duos enim alloquitur Neftor: v. verf. 139.

V. 168.

ὃς φῇς Ἀργείοισιν ἀνηλεγέως χαλεπῆναι
ἀνέρα, ὅντινα τῶνδε θεοὶ μετόπισθε βάλωνται.

Si quis ἀνδρῶν fcribendum putet, facilis haec quidem correctio erit. Sed, nifi fallor, ita dedit Quintus:

ὃς φῇς Ἀργείοισιν ἀπηλεγέως χαλεπῆναι,
ὅντινά κεν τῶνδ' ἄνδρα θεοὶ μετόπισθε βάλωνται.

V. 280.

ἐς Τρώων πτολίεθρον ἐσήλυθον, ὄφρα πύθωμαι,
ὁππόσα μητιόωντο ὑπὲρ πολέμου ἀλεγεινοῦ.

Scribe μητιόωνται.

VI. 56. ἕζετο, ἧχι. Vide ad Nicandr. Alex. 7. et ad Quint. I. 622.

VI. 137. ἀταρβέϊ Ἡρακλῆϊ, et 371. ἐρικυδέϊ Ἡρακλῆϊ. Ob datiuum et nomen proprium.

VI. 194.

λαοὶ δ' αὐτίκα ἴσαν ἐν ἔντεσι μαιμώοντες.

Scribe αὐτίκ' ἔδυσαν.

VI. 296. τεύχεα ἠδὲ καὶ ἄνδρα. Adde τ'.

VI. 384.

τῷ δ' ἔπι Εὐρύπυλος μεγάλ' εὔχετο δῃωθέντι.

Scribe τῷ δ' ἄρ' ἔπ'.

VI. 418. ἢ ἔτι ἔλπῃ. Scribe ἢ ἔτ' ἐέλπῃ.

VI. 500. δὴ τότε Ἀργείων πολέες φύγον. Scribe δή ῥα τότ'.

VI. 629. ἀντικρὺ ἱεμένη. Quia vltima in ἀντικρὺ elidi non poteft. Rhodomannus tamen ἄντικρυς: quod ex folo, vt puto, Suida firmari poterit: quamquam hic quoque praefert illorum fententiam, qui discrimen ftatuunt. Sic Etymologus, quo vfus eft Brun-

ckius ad Apoll. Rhod. III. 493. Schol. Hom. ad Iliad. III. 359. vbi vide Heynium; Hefychius, Phrynichus p. 194. Ammonius p. 17. Eranius Philo p. 161. Thomas M. p. 83. Bona eft Euftathii obferuatio p. 685, 30. 1915, 26. ἄντικρυς recentiorum effe, non Homeri.

VII. 263.

ἦχι πόλεις ὀλέκοντο ὑπ' ἀργαλέης ὑσμίνης.

Scribe κατ' ἀργαλέας ὑσμίνας. Ita κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας Iliad. II. 345. V. 200. 530. XII. 347. 360. XV. 562.

VII. 599.

πολλὰ κελεύων
ἐς μόθον Ἀργείοισιν ἀταρβέα θύνα, ἕνεκα πάντων.

Θύνα deleuit Rhodomannus cum optimis codd. Hiatus quarta fede excufatur.

VIII. 225. μεγάλοιο, ὃ δ'. X. 211. ἀπεσσυμένοιο· ὃ δ'. Vide ad Arat. 951.

IX. 122. μηδενὶ εἴκειν. XIV. 188. μηδενὶ εἴκων. Vide ad Apollon. III. 421.

IX. 483. φάνεν δέ ἑ, οἷος ἔην περ. Infuauis hiatus, etfi in quarto pede et pronomine ἕ, quod elidi non poteft. Quare Quintum τοῖος fcripfiffe puto, vti τοῖα pro οἷα dixit Nicander Ther. 762.

X. 171. κελάδοντι, ὅς. 204. Ἡρακλῆϊ· ὁ δ'. Ob datiuum.

XI. 24.

ὁππόθ' ἑοῖο
δάμναθ' ὑπ' ὠδίνεσσι πολυτλήτῃσιν ἀνίῃ
θεσπεσίῃ τοκετοῖο, ὅσην ὠδῖνες ἔγειρον.

Scribe:

ὁππόθ' ἑοῖο
δάμναθ' ὑπ' ὠδίνεσσι πολυτλήτῃσιν ἀνίης
θεσπεσίῃ τοκετοῖο, ὅσην ὠδῖνες ἔγειρον.

Hiatus, vt fupra VIII. 225. Ἑοῖο quidem defendi poteft fimili loco XIV. 12. νηΐδας οἷο γάμοιο. Quamquam elegantius fcripfiffet, ὁππότε γυῖα δάμναθ'.

XI. 62.

ἄμφω ἐπιςάμενοι δόλον ἰχθύσι μητίασθαι
αἰνὸν ὑπ' ἀγκίςροιο, βαλεῖν δέ τε εἰς ἅλα δῖαν
δίκτυα, καὶ —

Etsi in quarta sede hiatus est, tamen, quia non satis aptae videntur particulae δέ τε, scribendum puto βαλεῖν τ' εἴσω ἅλα δῖαν, nisi hic οἷ oblitteratum est, de quo infra dicetur. Iliad. XXI. 125. εἴσω ἁλὸς εὐρέα κόλπον.

XII. 52. ἀλλὰ πίθεσθε εὐπτολέμῳ Ὀδυσῆϊ. Si imperatiuo vti vellet, scribere poterat μενεπτολέμῳ. Quare infinitiuum praetulerim.

XII. 183. de rupibus, quas dii pugnantes vibrabant,

αἳ δὲ ψαμάθοισιν ὁμοῖαι
ῥεῖα διεσκίδναντο· θεῶν περὶ δ' ἄσχετα γυῖα
ῥηγνύμενα διὰ τυτθά.

Ῥηγνύμεναι Rhodomannus. Δὲ delet Pauwius. Placere talis versus non potest. Quintum scripsisse puto:

ῥεῖα διεσκίδναντο, θεῶν ἀμφ' ἄσχετα γυῖα
ῥηγνύμεναι.

XII. 232. μίμνετε εἰςόκεν. Scribe μίμνειν vel μίμνετον.

XII. 297.

βουλοίμην δ' ὑπ' Ἄρηϊ ἐϋκλειῶς ἀπολέσθαι.

Scribe:

βουλοίμην κεν ὑπ' Ἄρει ἐϋκλειῶς ἀπολέσθαι.

XII. 308.

Ἀρτέμιδος περὶ νηὸν ἐλευθερίῳ ἐνὶ κήπῳ,
οὔρεϊ ὅτε λίην χθαμαλῷ, ὅθ' ὑψόθι πολλῷ.

Scribe οὔρεϊ τ'.

XII. 406. λευκαὶ δὲ ὑπὸ βλέφαρ' ἦσαν ὀπωπαί. Scribe γλαυκαὶ δ' ἄρ' ὑπό.

XII. 536. χαίρετε ἀφραδέοντες. Quum alibi dualem pro plurali ponat Quintus, vt IX. 491. (vide et-

iam Rhodom. ad XI. 321.) ſcripſiſſe eum puto χαίρετον. Fortaſſe etiam alibi, vbi infinitiuum pro imperatiuo reponendum dixi, dualem poſuit.

XII. 562. λυγρῷ δ' ἐπεμαίνετο ἵππῳ. Vide ad I. 622.

XII. 575. ἀπέσσυτο ἀχνυμένη κῆρ. In quarta ſede: et vide ad I. 622.

XIII. 89. αἵματι· οἳ δ' ἐφύπερθε πίπτον. Scribe τοὶ δ'.

XIII. 395. ὄρεϊ ὑλήεντι. Ob datiuum et quartam ſedem.

XIII. 555. de Pleiadibus:

ἀλλ' αἳ μὲν μογεροῖσιν ἐπ' ὄψει ἀνθρώποισιν
ἰλαδὸν ἀντέλλουσιν ἐς οὐρανόν.

Scribe ἐπόψιαι.

XIV. 104. ἐπεὶ μέγα ἤνυσαν ἔργον. Etſi hoc, vt in quarto pede, ferri poteſt, crediderim tamen Quintum ſcripſiſſe, ἐπεὶ μέγα ἔργον ἄνυσσαν, quia hic quidem hiatus frequens eſt.

XIV. 114. ὁππόσα ἔστι καὶ ἔσσεται. Scribe ὁππόσα τ'.

XIV. 170.

καί μιν ἀπ' ἄμφω
δάκρυ κατὰ βλεφάρων ἠλείβετο, ἡδὺ γοώντων.

Scribe καί σφιν ἄμ' ἀμφοῖν. Hiatus ab Homero ob digamma excuſationem habet; tum etiam ob quartam ſedem, et tertiam perſonam verbi, de qua ſupra ad I. 622.

XIV. 437. οὐδὲ ἔδεισεν. Ex iis, quae tentauit Rhodomannus, ſolum οὐδ' ἔδδεισεν verum eſt.

XIV. 494. βίῃ δέ τι ἄσχετος αἰὲν ψάμμον ἀναβλύεσκε. Scribe βίῃ δέ οἱ. *Vis eius;* vndam dicit.

XIV. 553. εὖτ' ἐπὶ ἄκρην. Scribe ἦϋτ' ἐπ' ἄκρην.

XIV. 637. ἐρικυδέϊ Ἐννοσιγαίῳ. Ob datiuum et quartam ſedem.

XIV. 653. κατ' ἔκτοθι. ἀλλά. Tychſenius κατεκτάθη correxit.

MAXIMVS.

Vſ. 150. εἰ δέ τε οἷς κεν. Ἐν δέ τε Doruillius. Scribe: ἐν δέ θ' ὅσοις κεν.

vſ. 237. μὴ μὲν ἔοι τημόσδε ἐπὶ πλευρῇσι μογῆσαι. Scribe περὶ πλευρῇσι.

vſ. 277. τομεὺς ἐπὶ ἄνδρα σίδηρος. Scribe ἐπὶ φωτί, vt v. 299.

vſ. 321. οἵτε ἑὸς λείποντες. Scribe οἵ ῥά θ' ἑός.

vſ. 346.

ἣν δὲ Νεμειήταο πέλῃ κατὰ ἄστρα λέοντος.

Hunc verſum acceſſione interpretationis corruptum puto, poetam autem κατὰ δῶμα, vel οἴκοισι, vel aliud ſimile nomen poſuiſſe.

vſ. 471. πονέοιο ἕκαστα. Ante ἕκαστος inde ab Homero non rarus eſt hiatus. Quamquam hic requiritur πονέοιό χ' ἕκαστα.

vſ. 491. περὶ ἄλλα. Scribe περίαλλα.

MANETHO.

II. 67.

οἵ τένοι ἀκροτάτοισι φαείνονται περὶ ποσσίν.

Doruillius οἵ τέ νυ. Scribe οἵ τέ οἱ.

II. 161. ἀμφὶ ἔθεν. Scribe ἀμφί θ' ἔθεν.

II. 163. ὅσσα τε ἐκτελέουσιν. Scribe ὁππόσα τ'.

II. 172. πρὸς δ' ἔτι ἀργαλέους καὶ εὐτόλμους. Scribe πρὸς δὲ καὶ ἀργαλέους τε καὶ εὐτόλμους.

II. 256.

ἢ δίφρῳ ἑζομένους, ὅτι ἀργυρέου ἐστὶν ἀμοιβή.

Scribe ὅθι τ'.

II. 309. δίδουσι, ἅ. Scribe δίδουσι, τά. Mox v. 333. iam emendauit Doruillius.

II. 379. ἐνὶ οἴκῳ. Homericum eſt.

II. 393. βασιλῆα ἔθηκεν. Scribe βασιλῆας.

II. 461. ἢ καὶ ἀφ' Ἑρμείαο ἀπορρέῃ. Etſi hoc defendi poteſt iis, quae ſupra ad Arat. v. 951. de geni-

tiuo dicta ſunt, tamen, niſi vitium eſt in verbo, Ἑρμάωνες praetulerim, ſaepius vſurpatam Manethoni formam. Mox v. 473. iam emendauit Doruillius.

III. 231. τὰ γὰρ ἄσπετ' ἄπειρά τε ἐςί. Scribe ἀπείριτά τ'.

III. 314. ἐπιμαρτυρίαις τάδε ἔρδει. Scribe ἐπιμαρτυρίῃσι τάδ'.

III. 386. ὁππότε ἂν. Scribe ὁππόταν ἂν et mox ὁρῶνται pro ὁρᾶντο.

IV. 230.

Ἄρης δ' Ἑρμείαν διαλαμπάδα ἀκτῖνι βάλλων.

Hiatum non tollunt Doruillii coniecturae. Verſus interpretatione corruptus ſic fortaſſe reſtituendus:

Ἄρης δ' Ἑρμείαν ἀκτίνων λαμπάδι βάλλων.

VI. 57. ἦν δὲ ὅλως. Lege ἦν δ' ἄρ' ὅλως.

VI. 122.

ἦν δὲ πέλῃ Φαέθοντι ἀριγνώτῳ ἰσόμοιρος.

Satis excuſationis ab datiuo. Sed tamen ſcripſiſſe poetam puto:

ἦν δὲ πέλῃ ἰσόμοιρος ἀριγνώτῳ Φαέθοντι.

VI. 208.

ἐν συνοχῇσι γένοντο, ἰδ' αὖ καὶ δεσμὸν ἔτλησαν.

Scribe γένονθ', οἱ δ' αὖ.

VI. 439. σὺν δὲ Ἄρηϊ Κύπρις. Scribe σὺν δ' Ἄρει.

VI. 495. δείκηλον κατὰ ταὐτὸ ἢ ἀντιπέρην. Videtur ſcribendum καὶ ἀντιπέρην.

VI. 685. θέςφατα εἰδώς. Hoc firmare exemplis non opus.

POETA DE VIRIBVS HERBARVM.

Vſ. 7.

Ῥάμνον ἔχει πανάκεια ἐν οἴκοισιν παναρίςην.

Scripſit ἔχειν πανάκειαν.

vſ. 33. αἷμα ἐπισκιῤῥωθέν. Adde δ' e ſcholiis.

vſ. 35. σύγχριε τὸν κάμνοντα ὅλου μέλλοντα ὑπνώττειν. Scribe:

σύγχριε τὰς κάμνοντας ὅλες μέλλοντας ὑ-
πνώσσειν.

vſ. 57. ἄλλοι δ' ἄῤῥενα, οἱ δέ. Scribe ἄρσενα, τοὶ δέ.

vſ. 74.

Δίκταμνον βοτάνην αἴρειν ἐπιβάλλεο, κᾶρε,
Φροντίδι ἀθανάτῃ ἣν αὐτοὶ θέσπισαν ἡμῖν.

Scribe Φροντίσιν, ἀθάνατοι.

vſ. 98.

πινόμενον μετὰ οἴνε λευκᾶ ἰσοῤῥεπὲς ἄχθος.

Scribe:

πινόμενον, λευκᾶ τ' οἴνε ἰσοῤῥεπὲς ἄχθος.

vſ. 104.

καρπὸν καλλιγένεθλον ὑπ' ἔμβρυα ἐκβάλλεσιν.

Legendum ὑπέμβρυον. Locis ad Heſychium citatis adde Lexicon MS. in quo: ὑπέμβρυον, τὸ ἐπὶ τῇ θηλαζέσῃ νεογνόν. ἢ παρὰ τὸ ἔσω εἶναι βροτόν.

vſ. 149. Κρηταιεῖς δέ τε ὑςάτιοι — Scribe δ' αὖθ'.

vſ. 159. προλιπόντα σε, ἥν. Scribe τήν.

NONNVS.

IV. 108. p. 118, 3. ἀντὶ δὲ ἕδνων. Scribe δ' ἐέδνων.

XII. 389. p. 349, 9.

χειρὶ ὀπισθοδότῳ ῥοδέων ἐπαφήσατο μηρῶν.

Scribe χερσὶν ὀπισθοτόνοις. Vide XV. 147. p. 420, 25. XXIX. 72. p. 744, 16.

XVII. 290. p. 480, 10. καί ἑ ἔτι πνείοντα. Vide ſupra ad Quint. IX. 483. In Nonno quidem non ferendus hiatus. Scribe:

καί οἱ, ἔτι πνείοντα καὶ ἀσπαίροντα δοκεύων,
Βάκχος ἄναξ ἀγόρευε.

XVII. 375. p. 484, 29.

μαρναμένων δὲ
ἤδη βαρβαρόφωνος ἐπαύσατο Ἰνδὶς Ἐνυώ.

L. Rhodomannus poſt ἐπαύσατο adſcripſit λείπει τί, ſequentem autem verſum transpoſitum putat. Hunc quidem poſt v. 374. collocari debere apertum eſt. Sed reliqua non indigere videntur alio auxilio, quam vt pro Ἰνδὶς ſcribatur aliud vocabulum, v. c. Θυιάς, vt alibi loquitur Nonnus.

XIX. 127. p. 516, 24. λευκαίνετο ἀγκών. Requiritur praeſens.

XX. 49. p. 532, 31. ὅτι μὴ κάμες ἄξια Ἥρης. Scribendum videtur ἄξιον.

XXI. 180. p. 566, 8.

μητροκασιγνήτην προσπτύξατο μητέρα Ἰνώ.

Scripſiſſe Nonnum puto:

αὐτοκασιγνήτην προσπτύξατο μητέρος Ἰνώ.

XXII. 329. p. 596, 8.

ἕτερος δ' ἐπὶ νηδύϊ πίπτων
μεσσατίῃ πεφόρητο ἀρασσομένου κενεῶνος.

Recte Rhodomannus χαρασσομένου.

XXIV. 71. p. 625, 14.

στήσας ἀμφὶ ῥέεθρα ἑὰς στίχας.

Idem ῥέεθρον correxit.

XXVIII. 312. p. 738, 22. Κορυβαντίδα, ἧς. Rhodomannus τῆς. Ibidem quod ſtatim ſequitur v. 314. ἔνθα ἐκείνη idem recte mutauit in ἔνθα ἑ κείνη.

XXX. 227. p. 776, 27. περιμηκέα, ὃς δέ. Idem Rhodomannus recte περιμήκετον.

XXXII. 293. p. 818, 14. ἀλλὰ Ἀμαδρυάδες. Idem recte ἄλλαι.

XXXIII. 354. p. 840, 14. εἰμὶ δὲ αὐτή. Rhodomannus recte εἰμὶ καὶ αὐτή.

XXXIX. 84. p. 996, 17. περὶ στόμα εἱμένα. Rhodomannus recte στόμαθ'.

XL. 309. p. 1034, 25. πυρὶ, τῷ pro eo, quod in prima ed. erat, πυρὶ ᾧ, receptum iam ex Ang. Politiani Misc. Syll. I. c. 12.

XLIV. 211. p. 1150, 21.

ὀψίγονον Τιτῆνα ἐμοὶ θώρηξε Λυαίῳ.

Rhodomannus Τιτῆνα νέῳ.

XLIV. 313. p. 1156, 24.

υἱέα κυφίζουσα ἑὰς φρένας ἰοχεαίρη.

Ita in secunda editione editum ex infelici emendatione Falckenburgii. Prima habet ἰοχεαίρης. Rhodomannus pro ἑὰς verissime τεῆς. Locus ita scribendus atque interpungendus:

ἀλλὰ θεὰ φυγόδεμνος ἐπὴν ποτε παῖδα λοχεύσῃ,
υἱέα, κυφίζουσα τεῆς φρένας ἰοχεαίρης,
πήχεϊ παιδοκόμῳ ζηλήμονι δεῖξον Ἀγαύῃ.

XLIV. 315. p. 1156, 26. κυνοσσόε, εἰ. Recte Rhodomannus scribit atque interpungit: τίς νέμεσίς ποτε τοῦτο, κυνοσσόος εἰ.

XLVI. 38. p. 1182, 2. πείθομαι ὡς ἓν ἔπεισα, ἑκών. Rhodomannus: πείθομαι, ὡς ἐνέπουσιν· ἑκών.

TRYPHIODORVS.

V. 113.

πρῶτα μὲν ἑστήκει κενεόφρονι ἀνδρὶ ἐοικώς.

Ante ἐοικὼς vsitatus est hiatus. Sed pro ἀνδρὶ scribendum φωτί ex Iliad. III. 219. quem locum manifesto imitatus est Tryphiodorus.

vs. 323.

κυδιόων ὑπέροπλα· βίῃ δ' ἐπέρεισεν Ἀθήνη,
χεῖρας ἐπιβρίσασα ἐϋγλυφέων ἐπὶ μηρῶν.

Quidquid tandem scripserit Tryphiodorus, hoc scribere non potuit. Fortasse:

χεῖρας ἐϋγλυφέεσσιν ἐπιβρίσασ' ἐπὶ μηροῖς.

Nisi duobus hemistichiis permutatis legendum:

κυδιόων ὑπέροπλον· εὐγλυφέων δ' ἐπὶ μηρῶν
χεῖρας ἐπιβρίσασα βίῃ ἐπέρεισεν Ἀθήνη.

vs. 399.

ποῖα δέ μοι δέσποινα καὶ αὐτῷ δῶρα ἄνακτι
ἀντὶ τόσων καμάτων Ἀγαμέμνονι δῶρον ὑφαίνει;

Loquitur Cassandra de Clytaemnestra. Δῶρα ex interpretatione natum, qua id nomen ad ποῖα intelligendum esse indicabatur. Tryphiodorus scripsit:

ποῖα δ' ἐμοὶ δέσποινα, καὶ αὐτῷ πεῖον ἄνακτι
ἀντὶ τόσων καμάτων Ἀγαμέμνονι δῶρον ὑφαίνει.

IOANNES GAZAEVS.

Vs. 55.

ἀντολίη γὰρ
πρωΐα ὠδίνουσα πυριτρεφέων ἀπὸ κόλπων
ξανθοφαὲς μαίωσε φάος νέον.

Scribe πρωΐη. Praeterea, si quis in hoc scriptore fuit elegantiae sensus, inuerso verborum ordine dixit νέον φάος. Idem v. 347.

καὶ πτερὰ κοῦφα τιταῖνον ἀειρομένων ὑπὲρ ὤμων
Ἠῷον περὶ νῶτον ὀπίσσερα. ἑβδομάτη δέ.

Sermo est de horis: quare ὀπίσσεραι scribendum.

Reuertor nunc ad Orpheum, quem hiatus, quos habet, antiquiorem Nonno, ratio autem, qua iis vtitur, aetatis esse vsque ad Nonnum pertinentis monstrant. Atque Homerici hiatus in eo sunt hi: v. 100. ἐπὶ οἴνοπα πόντον. 119. δὲ εἶδα. 163. ἀγλαὰ ἔργ'. 233. ἐκέκλετο ἠδ' ἀγόρευεν in quarta sede. 392. ὄφρα ἴδωμεν. 526. ἔτι ἑκών. 549. γέρα ἠδ' ἐπιλοιβὰς in quarta sede. 607. ἀλέοιντο ἀνάσσης. 614. δωμήσατο οἶκον in quarta sede. 770. τὰ ἕκαστα. 843. ὀρίνετο ἶσος in quarta sede. 1268. λελίητο ἰδέσθαι. 1317. ἀνάπτυσά τε ἔργα in quarta sede. De alio hiatu, v. 1198. μέγα ἄλσος dictum

in notis. Alium v. 789. ἐξέσσυτο ὕπνε emendatione ſuſtuli, quae quidem non plane neceſſaria videtur. Confer quae ſupra attuli ad Quintum I. 622. IV. 245.

Quae hactenus disputata ſunt, hanc maxime vim habent, vt ante Nonnum vixiſſe Orpheum oſtendant. Nunc illa videamus, quae in illa aetate, quae praegreſſa eſt Nonnum, certiorem locum ſcriptori Argonauticorum aſſignent. Haec vero tria ſunt: correptiones vocalium ante mutam cum liquida; vſus pronominum οἷ et σφίν; denique vniuerſa orationis conformatio.

Ac primo dicatur de Atticis correptionibus vocalium ante mutam cum liquida. Veteres epici carminis ſcriptores iſtam correptionem, qua grauitas heroici verſus mirum quantum imminuitur, tantopere reformidabant, vt peccare, ſi hoc peccare eſt, in contrariam partem mallent. Productiones enim breuium ſyllabarum tam in his ſcriptoribus frequentes ſunt, quam rarae correptiones: ita vt vix vllum certius ſit recentioris aetatis indicium, quam quod e crebro harum correptionum vſu depromitur. Quamquam hic quoque aliquid valet ipſa poetae ars, quum, quo quis imperitior erat poeta, eo plus ſibi licentiae indulgeret. Sed poetarum inſcitia non habet tantam vim, vt de aetate aut nullum, aut non idoneum praebeat indicium: quia recentiores etiam modum egredi in hoc genere poterant, veteres, niſi contemni vellent, abstinere a tali negligentia debebant. Non loquor autem de illis correptionibus, quae ſunt in nominibus propriis, aut omnino in eiusmodi vocibus, quas, niſi admiſſa correptione, non fert hexameter, vt Ἀφροδίτη, προκείμενα. In his enim aperta eſt correptionis neceſſitas. Quare nullam aut offenſionem, aut inſcitiae reprehenſionem habent haec, οἳ δὲ Ζάκυνθον ἔχον, ἱερῆς εἰς ἄστυ Ζελείης, ἐς πεδίον προχέοντο Σκαμάνδριον, ἀλλὰ Σκάμανδρος, atque alia huius-

modi. At vbi poterat vitari correptio, ibi eam tanta cura veteres declinarunt, vt vix pauca ex hoc genere exempla, quae quidem certa ſint, proferri queant. In Homericis carminibus haec fere inueniuntur, ipſorumne poetarum negligentia, an criticorum mala ſedulitate, non dixerim: Iliad. III. 414. σχετλίη prima breui; XI. 69. δὲ correptum ante δράγματα; XXIII. 186. ante χρῖεν; XXIV. 324. τετράκυκλον prima breui; Odyſſ. V. 488. ἐνέκρυψε ſecunda correpta, vbi ſi ἔκρυψε legeretur, nemo praepoſitionem deſideraturus eſſet; VIII. 92. vltima in κατὰ breuis ante κρᾶτα; item XII. 99. δὲ ante κρατί; XIV. 529. ante χλαῖναν. De aliis quibusdam locis aliquanto maior dubitatio eſt. Hos ordine commemorabo. Odyſſ. XI. 582.

ἕσταότ' ἐν λίμνῃ· ἡ δὲ προσέπλαζε γενείῳ.

XII. 330.

καὶ δὴ ἄγρην ἐφέπεσκον.

XV. 443.

δεσμῷ ἐν ἀργαλέῳ, ὑμῖν δ' ἐπιφράσσετ' ὄλεθρον.

XXI. 138. 165.

αὐτοῦ δ' ὠκὺ βέλος καλῇ προσέκλινε κορώνῃ.

XXIII. 110.

σήμαθ' ἃ δὴ καὶ νῶϊ κεκρυμμένα ἴδμεν ἀπ' ἄλλων.

Quae quidem tantopere ab Homerica conſuetudine abhorrent, vt dubitari non poſſit, quin correptio criticis debeatur. Illud, quod eſt in Odyſſ. XVII. 375.

ὦ ἀρίγνωτε συβῶτα,

craſin habet. Aperte falſa lectio eſt in Odyſſ. XI. 143.

εἰπέ, ἄναξ, πῶς κέν μ' ἀναγνοίη τοῖον ἐόντα.

Quae ex codd. quibusdam et Apollonio ita emendari debet:

εἰπέ, ἄναξ, πῶς κέν με ἀναγνοίη τὸν ἐόντα.

Heſiodus in Theogonia v. 160. ſecundam in ἐπεφράσσατο, et v. 632. primam in Ὄθρυος corripuit. In Ἐρ-

γοις v. 567. habet ἀκρoκνέφαιος; 578. ἔργοιο τρίτην, nisi ibi ἔργα τριτάτην dedit; 588. αὐαλέος δέ τε χρώς, vbi τε fine detrimento deleri poteſt; 589.

εἴη πετραίη τε σκιή, καὶ βίβλινος οἶνος,

qui verſus non vnam habet difficultatem; 605. ἀπὸ χρήματ'; 655. τὰ δὲ προπεφραδμένα πολλά; vbi cod. Aug. πεφραδμένα: ſed veram lectionem ſeruauit cod. Viteberg. προπεφασμένα; 727. ἠελίοιο τετραμμένος: ſcribe ἠελίου. In Scuto Herculis ὑπὸ vltimam breuem habet ante τρυγητήρων v. 293. ſed quod ſtatim v. 294. ſequitur βότρυας non habet primam ſyllabam correptam, ſed duas poſtremas contractas. In Homeri hymno in Apollinem v. 387. ἐφράζετο prima breui eſt; ibidem v. 408. quod legitur, ὡς ἔπλεον, non primam correptam, ſed extremas contractas habet. In eodem hymno v. 439. pro ἀμάθοισιν ἐχρίμψατο legendum eſt ἀμάθοις ἐχρίμψατο. In hymno Veneris v. 179. pro οἵην δή με τὸ πρῶτον legendum videtur οἵην δή με πρῶτον. Ἀτλήτων prima breui in hymno Cereris v. 344. omnes corruptum eſſe fatentur. Equidem ſic ſcribendum puto:

ἡ δ' ἐπ' ἀλάστοις
ἔργοισιν μακάρων ὀλοὴν μητίετο βουλήν.

Heſychius: ἄλαστα. ἄτλητα. Illum nihil moror, qui haec de Cerere intelligenda eſſe negat. In hymno Mercurii non haeſerunt critici in hoc loco v. 293.

ὣς ἄρ' ἔφη, καὶ παῖδα λαβὼν φέρε Φοῖβος Ἀπόλλων.
σὺν δ' ἄρα φρασσάμενος τότε δὴ κρατὺς Ἀργειφόντης
οἰωνὸν προέηκεν.

At ipſe ſenſus talem, ſi recte iudico, mutationem exigit:

ὣς ἄῤ ἔφη, καὶ παῖδα λαβὼν φέρε Φοῖβος Ἀπόλλων,
σπάργαν' ἀφασσόμενος· τότε δὲ κρατὺς Ἀργειφόντης
οἰωνὸν προέηκεν.

Vide Apollon. Rhod. IV. 181. Praeterea in eodem hymno v. 557. μέλι vltima breui eſt ante χλωρόν.

Sed ſi ad illos ſcriptores animum aduertimus, qui recentiore vſi ſunt epicae poeſeos diſciplina, in his qui primus occurrit, THEOCRITVS, etſi is in carmine XXV. aliquot correptiones ante mutam cum liquida habet, nolim tamen hinc de aetate carminis dubitationem mouere. Nam quemadmodum alia, quae bucolicae poeſeos ſunt, ad epicum genus ab hoc ſcriptore traducta eſſe ſupra vidimus, ita eum has quoque correptiones, ex eodem fonte hauſtas, admiſiſſe crediderim. Et, quod non negligendum puto, quis auſit hoc carmen, quod non inepte bucolicum epos vocari poſſit, in iis, quae proprie dicuntur epica, numerare, praeſertim quum non ſit integrum? Vt paucis dicam, duae ſunt, ſi a didacticis diſcedas, epici carminis formae, vna grandior et ſublimior, altera tenuioris argumenti. Harum ſi quid vnam decet, non decet item alteram. Quod veteres bene intellexerunt; neque epici tantum, ſed caeteri quoque, qui hexametro verſu ſcripſerunt. Sic Callimachus in hymnis grauiorem illam ſpeciem conſectatus eſt; Theocritus in bucolicis alteram. In iſto igitur Theocriti carmine haec ſunt exempla: v. 2. πρόφρων; 47. τινὰ ante πρέσβυ; 51. ἀγρώτης, niſi ibi praeferenda eſt altera lectio ἀροτρεύς; 60. μάλα πρός; 74. δειδίσσετο τρηχύ; 144. et 176. ποτὶ et περὶ ante πλευρά; 145. ἐδράξατο; 174. τόδε τλήμεναι; 180. δέ σε φράζομαι; 183. Ἀπίδα κνώδαλον; 193. ὅττι με πρῶτον; 227. ἐκρύφθην; 232. αὐτὰρ ὁ κρᾶτα; 237. ἔθι πνεύμονος; 249. πυρὶ πρῶτον et κύκλα; 250. τανύφλοιος; 256. ἄνδιχα τρηχύν; 264. ἤλασα προφθάς.

Purus ab hac negligentia ARATVS eſt; nec minus APOLLONIVS: in quo quae in contrariam partem obſeruaui exempla, vereor ne corrupta ſint. Ac primum I. 1208.

δίζετο κρηναίης ἱερὸν ῥόον

Brunckius, quamuis e codicibus, dedit pro eo, quod vulgo ſine prosodiae dispendio legebatur,

δίζητο κρήνης ἱερὸν ῥόον.

II. 126.

μαίονται δ' ὅ τι πρῶτον ἐπαΐξαντες ἕλωσιν.

Hic quidem vti correptio non valde placet, ita multum displicent verba μαίονται δέ, ſi cum praecedentibus coniuncta conſiderantur. Paene adducor, vt cultiſſimum poetam participio vſum putem, quo repoſito nihil eſt, quod pulcerrimum locum deformet:

ὡς δ' ὅτ' ἐνὶ ςαθμοῖσιν ἀπείρονα μῆλ' ἐφόβησαν
ἤματι χειμερίῳ πολιοὶ λύκοι, ὁρμηθέντες
λάθρῃ εὐῤῥίνων τε κυνῶν, αὐτῶν τε νομήων,
μαιόμενοι τί πρῶτον ἐπαΐξαντες ἕλωσιν,
πόλλ' ἐπιπαμφαλόωντες ὁμοῦ.

In eodem poeta III. 226. θέρμετο Πληϊάδεσσιν et 357. Ἰήσονα Κρηθείδαο ab nominibus propriis excuſationem habet: quamquam in priore loco ſuauiores eſſent numeri, ſi legeretur, Πληϊάδεσσιν ἐθέρμετ'. Ibidem v. 805. pro δακρύεισι legendum δάκρυσσι. Ibidem v. 1315. quod legitur, προπεφραδμένον, in προπεφασμένον mutandum eſt ex Heſiodo, quem imitatus eſt Apollonius, Ἔργ. 655. de quo loco ſupra dictum eſt. Deinde III. 1392. ἤυτε κρηναῖαι ἀμάραι. Scribe εὖτε. Εὖτε, *veluti*, exſtat Iliad. III. 10. reponendum etiam in Theocrito XXIV. 49. Denique apud Apollonium III. 1393. Brunckius ex Abreſchii coniectura edidit:

πίπτον δ', οἱ μὲν ἐκλάξ, τετρηχότα βῶλον ὀδοῦσι
λαζόμενοι πρηνεῖς,

quum antea legeretur ὀδάξ. Ac ſane intolerabilis iſta eſt tautologia, ὀδὰξ ἐδῦσι, ſed quod hic vitium eſt, id mea quidem ſententia non eſt in ὀδάξ, verum in ὀδῦσι, quod interpretationis cauſſa adiectum vltimam verſus vocem, fortaſſe ἀρέρης, expulit.

NICANDER, didacticorum, vt Parmenidis atque Empedoclis, exempla ſequutus, aliquoties correptionem admiſit, vt haec ſunt in Alexipharmacis: v. 226. ὀχλίζεις; 505. ὀχλιζομένας; 242. ἀκροσφαλές; 364. ἐπιθρομβωθῇ, atque alia. Vltimas autem vocabulorum ſyllabas ſequente muta cum liquida ſaepiſſime corripuit, vt v. 2. ἀνεδέγμεθα βλάσας. Vide v. 17. 34. 76. 91. 137. 190. 202. 214. 237. 246. 251. 252. 273. 286. 299. Didactici enim poetae hanc veniam habent ob eam cauſſam, quod multis vti coguntur vocabulis, quae ſine correptione non apta forent hexametro. Poſtea epici, quae Atticis itemque didacticis in vſu eſſe viderent, ſibi quoque putarunt concedenda eſſe.

MOSCHVS, ſiue quisquis ſcripſit nitidiſſimum carmen de Europa, raro ſibi aliquid in hoc genere indulſit, vt v. 68. ξανθοῖο κρόκε. v. 74. ἐβέβλητο. v. 125. ἀνέμοισι πέπλος. v. 147. κατιθύνοντα πλόον. Saepius, qui Megaram fecit, aliquanto recentior poeta: vt v. 3. τὸ πρίν. 34. ὀξέα κρασσόν. 55. ἀνέρι θνητῷ. 59. δακρύοισι, niſi δάκρυσσι ſcribendum. 64. κέκλαυται. 73. λυγρῦ. 82. πυκινώτερα κλαίω. 120. μέχρι δή μοι, niſi ſcripſit μέχρις μοι.

DIONYSIVS Periegetes perpauca habet correptionum exempla: v. 52. οἶδμα προχεύων; 118. ἄχρις; 331. ἐπὶ τρισσήν; 465. ἀνδράσι Πλωταί; 1173. ἐκληρώσαντο.

In LITHICIS haec ſunt, in fine vocabulorum v. 70. 249. 252. 293. 412. 559. in mediis vocabulis 524. 545. 587. 730.

Raro etiam OPPIANVS hanc ſibi conceſſit licentiam, vt in Halieut. I. 133. αἴθοπι χροιῇ; 578. ὅπλων. Contra imperitus homo, qui CYNEGETICA ſcripſit, plurima habet exempla, quae quid com-

memorem, quum idem ante litteram ζ finales syllabas corripiat, vt I. 92. μεσσόθι ζώνης; III. 56. ἀπελύσατο ζώνην; IV. 238. υἱέϊ Ζηνός, quod nemo quisquam epicorum fecit, nisi Orpheus apud Macrob. Sat. I. 23. et is, qui libros I. et V. Apotelesmaticorum scripsit, a Manethone ille, vt bene vidit Tyrwhittus, diversissimus. Qui quum adeo rudis atque indoctus sit, vt vix in numero epicorum haberi possit, nec supra eius mentionem feci, et hic praetereundum duco.

Progredior ad QVINTVM Smyrnaeum. Hic vero iam frequentissime vocales breues ante mutam cum liquida corripuit. De plurimis exemplis quaedam saltem commemorabo. I. 122. ὕπνος: (sic etiam IX. 67.) I. 170. λυγραί. 191. τέτληκα. 197. κεκληγώς. 200. ἀθρήσειν. 785. ἀφνειῶ. 827. μέχρις. II. 231. θεμέθλων: (sic etiam III. 156.) II. 355. λύθρῳ: (sic etiam III. 316.) II. 470. 474. ὁμίχλη. III. 130. πατρός. 502. τέκμωρ. III. 537. IV. 289. Πατρόκλοιο, quod ambas priores syllabas breues habet. III. 569. ὑποτλήσου'. IV. 285. ἴδρις. V. 635. δὲ πνοιή. VI. 211. ἀφρός. 342. σταθμόν. 629. ἀντικρύ. IX. 300. ἐπέπνευσεν. 499. τετραμμέναι: sic etiam X. 488.

Similiter MAXIMVS: vt v. 32. πάτρην. 38. ἄπρηκτα. 134. διχομηνίδι πλείη. 302. ἄκμην. 326. ἐπιφράζεο. 342. ἄλσεϊ δμῶα. 400. λυγρῇ. 439. τέχνης.

Eodem modo MANETHO: ex quo vt certe aliquid afferam, (iam enim taedet) habet ille ἐθνέων II. 248. ἐςαθρήσῃ III. 285. et IV. 184.

δείκνυσιν, μαχλικῶν τε λόγων θρασυγλωσσίας ᾠδάς.

Nec minus scriptor DE VIRIBVS HERBARVM, vt v. 46. ὑπὸ γλῶσσαν. 86. κατάπλασσε. 88. καταπλάσσεται. 90. καταπλάσμασι. 110. ὕδρωπα. 134. παρυπεύκυκλος: et παραχρῆμα saepe.

Apertum est, quantopere grassata sit haec barbaries. Eam NONNVS ita expulit, vt vix aliqua apud eum inueniri possit istiusmodi correptio. Pauca, quae

quis fortasse proferat e Dionysiacis exempla, facile eripiemus. XIX. 136. p. 516. vlt.

ὅστις ἀεθλεύσειε κυκλώμενος ἴδμονι ταρσῷ,
νικήσας τροχαλοῖο ποδὸς κρίσιν, οὗτος ἑλέσθω
καὶ χρύσεον κρητῆρα, καὶ ἡδυπότου χύσιν οἴνου.

Patet scribendum esse ἀεθλεύσει. XXIX. 208. p. 752, 20.

ἀκροτάτοις ὀνύχεσσι λίθον τινὰ ξαῖνεν ἀείρας.

Praeclare L. Rhodomannus λίθον τινὰ βαιόν. XXXIV. in fine:

καὶ στίχα χιονέην ὀλέκων κυανόχροος ἀνὴρ
ἐνδόμυχον κύκλον εἶχε πολισσούχοιο κυδοιμοῦ.

Pro κύκλον, quod sensu caret, scribendum κλόνον. XLI. 97. p. 1056. vlt.

καὶ Φθαμένη Κύπρειον καὶ Ἴσθμιον ἄστυ Κορίνθου
πρώτη Κύπριν ἔδεκτο Φιλοξείνῳ πυλεῶνι.

Scribendum sine haesitatione:

καὶ Φθαμένη Κύπρον τε καὶ Ἴσθμιον ἄστυ Κορίνθου.

XLIV. 277. p. 1154, 21. ἐν σκοπέλοισι τεχνήσατο. Scribe σκοπέλοις. XLVII. 69. p. 1206, 9. vbi ex Falckenburgii et Rhodomanni correctionibus est,

κλάσσαι, βωθρῆσαί τε, βαλεῖν τ' ἐνὶ κλήματα γύροις,

etsi ἐν legi potest, nescio tamen an seruanda sit vulgata. Hoc enim genus correptionis, quod est in syllaba finali, admisisse videtur, licet aegre, haec secta. Ita apud MVSAEVM est v. 194. φάρεϊ κρύπτε: sed apud eumdem v. 105.

πολλάκις ἱμερόεσσαν ἑὴν ἀπέκρυψεν ὀπωπήν,

corrigendum puto ἔκρυψεν. Etiam TRYPHIODORVS talia quaedam habet, veluti τρίχα χρυσῷ v. 65. ἀμαρύγμασι χροιῆς v. 70. COLVTHVS v. 208. αἶψα δὲ Θρηϊκίοιο. Vnde intelligitur, meliorem viam, quam Nonnus ostenderat, a poetis hunc imitantibus eodem modo, vt ab iis, qui ante Nonnum fuerunt, Homeri

exemplum, paullatim desertam esse. Quare non mirum, si et in hoc genere, et in aliis vitiosus est Apollinaris.

Erunt fortasse, qui mirentur, quod Batrachomyomachiae nullam fecerim mentionem. Quae quum non esse recentior expeditione Xerxis existimetur, tot tamen correptionum exempla habet, vt sententiam nostram mirifice labefactare possit. At quae in hoc carmine reperiuntur correptiones, non modo excusationem habent tum ab ludicro argumento, tum a poetae inscitia, sed, quod grauius est, tantum abest vt iis, quae ante disputaui, repugnent, vt ea non mediocriter confirmare videantur. Etenim vel leuiter hoc carmen consideranti planum esse debet, tot illud tantisque interpolationibus esse corruptum, vt penitus immutatum censeri oporteat. Tanto illud studio lectitatum aliquando tractatumque est. Hanc ob caussam ab isto carmine, vt a farragine versuum diversissimis aetatibus factorum, plane abstinet nostra disputatio.

Iam vero si ad Orpheum nos conuertimus, quid aliud, quam aut magnopere ignorasse eum epicae poeseos disciplinam, aut aetate fere aequalem Quinto esse fatebimur? Ignorantiam, quemadmodum Cynegeticorum scriptori, non temere possumus ei obiicere, qui neque caesuram trochaicam in quarto pede nimis frequentauerit, neque ante litteram ζ vocalem corripuerit, nec duo epitheta ornantia per copulam coniunxerit, quod ipse tamen Quintus fecit. Quare correptiones vocalium ante mutam cum liquida non possunt aliud, nisi aetatem scriptoris haud longe a Quinti temporibus remotam arguere. Correptionum istarum exempla in fine vocabulorum exstant v. 8. 19. 26. 31. 53. 54. 69. 201. 328. 342. 400. 405. 430. 538. 557. 587. 595. 640. 643. 657. 691. 763. 886. 900. 932. 999. 1035. 1051. 1080. 1130. 1197. 1226. 1381. in mediis vocabulis v. 6. 12. 21. 24. 29. 30. 32. 68. 87. 240. 266. 298. 309. 327. 398. 425. 434. 440. 443. 462.

467. 473. 662. 669. 727. 736. 744. 755. 772. 789. 855. 900. 954. 965. 981. 984. 1003. 1064. 1066. 1097. 1115. 1132. 1151. 1155. 1174. 1196. 1209. 1236. 1241. 1290. 1294. 1298. 1333. 1369. 1380.

De epicorum poetarum numeris ſatis explicatum eſt. Sed antequam ab hac diſputatione ad aliam transgrediar, paucis oſtendam, etiam in elegiacis poetis has quaeſtiones non ſine fructu adhiberi. Nam quum poetae, qui elegiaco verſu ſcripſerunt, paene maiore, quam epici, ſeueritate vſi ſint, diligenter cauendum eſt criticis, ne multa, quae excuſari vulgo ſolent, patienter ferant, alia autem, quae excuſatione opus habeant, inferre in hos ſcriptores conentur. In quo genere quum a multis peccatum videmus doctis hominibus, tum neſcio an ab nullo ſaepius, quam a Brunckio. Sed ordine tangam, quae in hac re potiſſima ſunt. Ac correptiones quidem breuium ſyllabarum ante mutam cum liquida ab iis, qui elegiaco metro vſi ſunt, praecipue vero ab his, qui epigrammata ſcripſerunt, aliquanto magis quam ab epicis vſurpari non eſt quod miremur, quum et breuia fere ſint iſta poematia, et grauitate multum cedant carmini epico. Tanto ſtudioſius productionem breuis ſyllabae in caeſura et hiatum iſti fugiunt, quamquam hiatum quidem in quarta ſede hexametri, item in fine dactyli, qui primus eſt in vtraque parte pentametri, aliquoties admittunt, in quam rem exemplo poteſt eſſe verſus, qui eſt in epigr. incert. 565.

ἀμφί τε ἀθανάτȣς, ἀμφί τε ἡμιθέȣς.

Ad haec qui diligenter attenderit, non dubitabit, quin longe maxima pars exemplorum, in quibus aut productio iſta, aut hiatus ab his poetis admiſſus eſſe creditur, correctione indigeat. De plurimis locis paucos afferre ſatis habeo. In Theognide, in quo Brunckius v. 187. (189) 256. (250) malam productionem Stobaei auctoritate remouit, quam tamen ipſe in verſum 11. intulit, merito ob eam rem reprehen-

fus a Porfono in praefat. ad Hecub. p. 9. in hoc igitur poeta v. 329. (319) legitur:

καὶ βραδὺς εὔβελος εἷλεν ταχὺν ἄνδρα διώκων.

At fcribendum eft,

καὶ βραδύς, εὔβελος δ', εἷλεν ταχὺν ἄνδρα διώκων.

Ibidem v. 461. eft,

μή ποτ' ἐπ' ἀπρήκτοισι νόον γ' ἔχε,

quod perinde eft ac fi νόον ἔχε legeretur, quum γὲ a poeta fcribi non potuerit. Lege,

μή ποτ' ἐπ' ἀπρήκτοισι νόον σχέθε.

In Hermefianactis elegia v. 23.

'Ασκραῖον ἐσικέσθαι ἔχονθ' Ἑλικωνίδα κώμην.

Quo in loco quum acute animaduertiffe videatur Ilgenius, poetam contradicere Hefiodo, recepta eius emendatione ἑκόνθ', in quam primus Dalecampius, inde alii inciderunt, (v. Heinrichii obff. in auctt. vett. p. 31. feq.) fcribendum puto,

'Ασκραίων ἐσικέσθαι ἑκόνθ' Ἑλικωνίδα κώμην.

In Anthologia plerumque huic vitio medetur optimus codex Vaticanus, cuius lectiones pluris faciendas fuiffe exquifitis exemplis docuit Schaeferus, vir eruditiffimus, ad Longum p. 416. feq. Sic exempli cauffa in Philippi Theffalonicenfis epigr. 67. vbi legitur,

ἠιόνι τόδε σῆμα βροτοῦ παντλήμονος ἄθρει,

quod ego olim vitandae productionis cauffa ex coniectura adfcripferam, ἠόνιον, poftea codicis illius auctoritate firmatum intellexi. Sic etiam in eiusdem Philippi ep. 4, 4. in Nicarchi ep. 35, 6. in epigr. incert. 98. 387. et alibi faepius. Idem vitium alii codd. tollunt in epigr. incert. 580. et alibi. Sed mittam haec, quae ex codd. corrigi poffunt. In Eratofthenis fragm. 2, 12. quod quidem epicum eft, legitur:

καὶ γαῖαν ἄμπεσχε, περίψυχος δ' ἐτέτυκτο.

Scribendum videtur:

ὅς γαῖάν τ' ἄμπεσχε, περίψυχός τ' ἐτέτυκτο.

De prosodia nominis γαῖα dixi ad Orph. Argon. 1287. Recentissimi tantum, et in his vix alius, nisi aliquis imperitior, videntur γαίη dixisse, vt in epigr. incertorum 727. 729. b. Vitiosa haec forma tollenda est ex epigr. incerti poetae 174. vbi sic editum:

μῆτερ ἐμὴ, γαίη Φρυγίων, θρέπτειρα λεόντων,
Δίνδυμον, ὦ μύσταις οὐκ ἀπάτητον ὄρος.

Miror interpunctionem Brunckianam placere potuisse Iacobsio. Nam quid hoc est, γαίη Φρυγίων? Magis etiam miror, non animaduertisse criticos, quam inepte Phrygiam alloquatur poeta, quum Rheam debeat. Quid enim Phrygiae dedicet cymbala sua Gallus? An vero, vt cepisse videntur hunc locum, Rheam appellat terram Phrygiam? Dindymenen vocat Dindymum? Absit: immo scribendum est:

μῆτερ ἐμὴ Ῥείη, Φρυγίων θρέπτειρα λεόντων
Δίνδυμον ἂν μύσταις οὐκ ἀπάτητον ὄρος,

i. e. ἀνὰ Δίνδυμον. Codex Vat. Δινδυμόνης. In Alcaei Messenii ep. 21. ita legitur:

δίζημαι κατὰ θυμὸν ὅτου χάριν ὁ παροδίτας
δισσάκι ΦΙ μοῦνον γράμμα λέλογχε πέτρος.

Non contradicam Schaefero ad Longum p. 4?8. παροδίτης cum aliis eiusmodi nominibus proprie adiectiuum esse contendenti: sed ex Alcaei versu hoc colligi posse nego. Nam, vt productionem articuli taceam, non solum παροδίτης nusquam in Anthologia, si bene memini, adiectiuum est, sed, quibus in locis hoc nomen occurrit, hi in Alcaeo ὦ παροδῖτα scribendum esse arguunt. Inuenitur enim tantummodo in compellatione. Atque ὦ παροδῖτα est in Hippiae ep. T. II. Anal. Brunck. p. 57. in Q. Maecii ep. 10. in Lucillii 75. in epigr. incert. 706. 741. 753. Et simpliciter παροδῖτα in Carphylii ep. 2. in Agathiae 90. in epigr. incert. 714. Sic etiam ὦ παριὼν in epigr. incert. 736. In Dioscoridis ep. 7. optimam codicis lectionem cor-

rupit Brunckius, quum vitii veram ſedem non animaduertiſſet, quam tamen datiuus Ἔρωτ' vltima eliſa monſtrare poterat. Lege:

ὅρκῳ κοινὸν ἔρωτ' ἀνεθήκαμεν· ὅρκος ὁ πιστὴν
'Αρσινόης θέμενος Σωσιπάτρῳ φιλίην.

In eiusdem poetae ep. 24, 3. legitur:

τερπνότατε Μούσῃσιν 'Ανάκρεον.

Corrige,

τερπνότατ' ἐν Μούσῃσιν 'Ανάκρεον.

In Antipatri Sidon. ep. 42.

δισσοὶ δὲ δισσὰς ἔκτανον ἑβδομάδας.

Scribe καὶ δισσοὶ δισσάς. Alphei ep. 8, 2. pariter vt Lucillii 43, 3. 117, 2. addito γὲ ſanari debent. Apollonidae epigramma 31. quum aliis vitiis laborat, tum eo, quod περιστεφέα ante σηκὸν vltimam productam habet. Id epigramma, cuius quartum verſum pulcre emendauit Iacobſius, ſic ſcribendum videtur:

Μητρὶ περιστεφέας σηκοῦ, Κυθέρεια, θαλάσσῃ
κρηπῖδας βυθίας οἴδματι πηξαμένη,
χαίρει τ' ἀμφί σε πόντος ὑπὸ Ζεφύροιο πνοῇσιν,
ἀβρὸν ὑπὲρ νώτου κυανέου γελάσας,
εἵνεκά τ' εὐσεβίης, νηοῦ θ', ὃν ἐδείματο, σοῖο
Πόστουμος αὐχήσειν μείζονά φησι Πάφου.

In Dionyſii epigr. 5. male legitur,

ἀλλὰ τί πωλεῖς;
σαυτὴν, ἢ τὰ ῥόδα, ἠὲ συναμφότερα;

Scribendum,

ἢ τὰ ῥόδ', ἢ σαυτήν, ἠὲ συναμφότερα.

In Erycii ep. 3, 3. vix poterit vulgata defendi exemplo Anytae 10, 2. Immo, niſi magis reconditum quid latet, ordo verborum, quamuis etiam Suidae auctoritate firmatus, ita mutari debebit:

ὁππότε μιν κατά τε κνημὲς λασίες τε χαράδρας.

In Luciani ep. 9. Brunckius edidit:

εὖτε δ' ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἴδεν χιονώδεα βόλβαν
στριφνὴν, τὸν πινυτὸν ἤδη ἔκλεπτε νόον.
ᾔτησεν παρὰ προσδοκίαν.

Inconcinnam orationem ſimul cum metri vitio ita corrigendam puto:

εὖτε δ' ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἴδεν χιονώδεα βόλβαν,
στρυφνήν, ἣ πινυτὸν δήν οἱ ἔκλεπτε νόον,
ᾔτησεν παρὰ προσδοκίαν.

Hoc dicit: *vbi vuluam vidit, quae iam diu tenebat exſpectantem, popoſcit.* In Lucillii ep. 121. apertum eſt legi debere addita particula *δέ*,

πτωχὸς δ' ὐδὲ τὰ τέκνα φιλεῖ.

Eadem emendatione indiget Stratonis ep. 83. In Frontonis ep. 1. T. II. p. 346. legitur:

καί σε ποιήσεσιν αἱ τρίχες Ἀστυάγην.

Scribendum *καὶ δέ σε ποιήσεσ'.* Sic *καὶ δὲ* in Cerealii ep. 3. in problem. arithm. 10. In Palladae ep. 3.

ὔτε γὰρ Εὐρώπης, ὔτε Δανάης περι αλλῦς,

ſcribe *ὔτ' ἂν.* In problem. arithm. ep. 3. turpis verſus eſt:

εἰπὲ πόσον δῶκαν, ὅππως δ' ἴσα πᾶσαι ἔχεσκον.

Quem quis dubitet ita corrigere:

εἰπὲ δὲ πόσσον ἔδωκαν, ὅπως τ' ἴσα πᾶσαι ἔχεσκον.

Habent huiusmodi epigrammata aliquam veniam, quod non tam poeſeos elegantia in iis ſpectatur, quam res, memoriae cauſſa vtcumque verſibus comprehenſa. Sunt tamen in his quaedam, quae vel ſic non videantur ferenda eſſe. In epigr. incert. 289.

μὰ τὸν βυθοίναν Ἡρακλέα.

Scribe, *ὠ τόν*: et vide Schaeferum ad Longum p. 417. In epigr. incert. 465, 7. ſcribe *Ἀϊδεω.* Male correctum verſum in epigr. incert. 743. ita lege:

συμφωνεῖν ἐρατοῖς δειξαμένα μέλεσιν.

Nec ſanus eſt verſus in epigr. incert. 620.

ὃν καὶ τῇδε θανόντα τάφος ὅδε ἀμφικαλύπτει,

ſi quidem genuinus eſt. Sed eum, ſi quid video, adiecit aliquis, qui hoc aenigma ſpeciem inſcriptionis ſepulcralis habere vellet. In Archelai ep. 1. T. II. p. 58.

Λύσιππος. τίν' ὁδὶ χαλκὸς ἔχει δύναμιν;

Atticum ὁδὶ non magis ferri poteſt, quam αὐτηΐ in Pancratis ep. 3. T. I. p. 259. aut ὡδὶ in problem. arith. 17, 9. Neque vero ὁδὲ ſcribendum, ſed τίνα δή.

Singulari conſideratione indigent vocatiui nominum maſculinorum primae declinationis, vt πλάςα, τεχνῖτα, qui quum non videantur produci poſſe, ſaepe tamen apud epigrammatum ſcriptores producti inveniuntur, vt in Poſidippi ep. 14, 1. 2. in Archiae ep. 30. in Gaetulici ep. 9. in Pantalei ep. v. vlt. T. II. p. 404. Pertinet ad hanc quaeſtionem etiam Zoſimi ep. 1, 1. T. II, p. 452. vbi iſta vocatiui forma, vt natura longa, ante vocalem corripitur.

Eadem cura, qua productionem breuis ſyllabae, etiam hiatum vitare hi poetae ſolent. Ex hoc quoque genere corrupta quaedam afferre placet. Eratoſthenes ep. 3, 11.

τοῖσδε δὲ ἐν πινάκεσσι μεσόγραφα μυρία τεύχοις.

Scribe τοῖσδε σύ γ' ἐν πινάκεσσι. In Archiae ep. 17. pro ὅποτε ἀντίβιος ſcribe ὅποτ' ἐναντίβιος. In Tullii Laureae ep. 1. legitur:

εἰ δέ τι τῶν ὄντων τότε ἢ πλέον ἢ καὶ ἔλασσον
ἔλθοι ἔχων.

Ἢ ante πλέον abeſt in codice. Scribe:

εἰ δέ κε τῶν ὄντων τότε τι πλέον ἢ καὶ ἔλασσον
ἔλθῃ ἔχων.

In Philippi ep. 70. pro ἆρ' ἀπὸ Ἥρης ſcribendum videtur ἆρά γ' ἀφ' Ἥρης. In Theaeteti ep. 2. quod eſt in Crantorem philoſophum, vltimus verſus ita legitur:

ἦ ῥ' ὅγε καὶ ζώει κεῖθι ἐν εὐθυμίῃ;

Brunckii coniectura εὐτυχίῃ ſenſum nihil adiuuat, qui perineptus eſt. Apud Diogenem Laert. eſt ἦ ῥ' ὅγε. Scribe ſine interrogationis nota:

ἦ ῥ' ἔγε καὶ κεῖθι ζώει ἐν εὐρυθμίῃ.

In Satyrii Thyilli ep. 5.

σχοῖνοι μηρύεσθε, ἐφ' ὁλκάδα φορτίζεσθε
ἀγκύρας.

Lege μηρύεσθ', ἐπί θ' ὁλκάδα. In Nicarchi ep. 24. pro σὲ ἔδει ſcribendum σ' ἔδεεν: in Agathiae ep. 80. σ' ἐφάμην pro σὲ ἔφην. Poſſem alia addere: ſed abstineo. Illud adiicere, vt ſententiam meam confirmem, volo, ſcriptores epigrammatum ne illo quidem hiatu, quem ſyllaba longa in arſi facit, multum delectatos eſſe. Nam quum breuia ſint iſta carmina, curandum putarunt, vt quam nitidiſſima eſſent. Itaque ne hanc quidem negligentiam temere ferenius. Eam codices ipſi remouent e Dioscoridis ep. 21, 3. e Crinagorae ep. 26. vbi pro ἔπειτ', vt in cod. Vat. et vulgatis legitur, ἐπεί τ' ſcribendum; ex Antiphanis ep. 9, 6. e Lucillii ep. 10, 4. e Iuliani Aegyptii ep. 3, 3. vbi veram lectionem aſſequutus eſt Iacobſius; ex ep. incert. 398, 5. vbi idem timidius, quam debebat, veram lectionem probat. Huc referendum eſt etiam Addaei ep. 8. vbi de Euripide haec dicuntur, vt quidem ex Reiskii coniectura edidit Brunckius:

σὸν δ' οὐ τοῦτον ἐγὼ τίθεμαι τάφον, ἀλλὰ τὰ Βάκχου
εἵματα, καὶ σκηνὰς σῇ ἐπὶ πειθομένας.

Cod. Vat. cum vulgatis habet ἤματα καὶ σκηνὰς ἔμβαλε πειθομένας. Eleganter Iacobſius βήματα corrigit, quamquam de neceſſitate huius emendationis dubito. Caetera idem infeliciter tentauit. Scribe:

ἀλλὰ τὰ Βάκχου
ἤματα, καὶ σκηνὰς ἐμβάδι πειθομένας.

Tumulus, inquit, *tuus Dionyſia ſunt, et cothurno parentes ſcenae.* Paucos adiiciam locos, in quibus ex coniectura hiatum iſtum tollere conuenit. In Callim. ep. 31, 6. verae lectionis veſtigia apud Athenaeum extant, quibus quidem nuperrimus Athenaei editor adeo neſciit vti, vt incredibilem metri imperitiam proderet. Totum diſtichon ita ſcribendum:

εἰ δὲ Γαληναίη, λιπαρὴ θεός, οὖλος ἐρέσσων
ποσσί νιν, ὥστ' ἔργῳ τοὔνομα συμφέρεται.

Νὶν ad praegreſſum πελάγεσσι ſpectat. In Crinagorae ep. 22, 5. τριτοκεῖ mutandum videtur in nomen adiectiuum τριτόκεια, cuius vltima eliditur. In eiusdem ep. 41, 5. ſcribendum σοί γ' ὄνομ' ἔσκεν. In Lucillii ep. 26. eſt:

ποῦ μοι χορτασίη ὀστρακίνων πινάκων;

Scribe, quod etiam ad ſenſum fortius eſt:

ὀστρακίνων ποῦ μοι χορτασίη πινάκων;

In Stratonis ep. 79. lege:

ἤδη μοι πολιαὶ μὲν ἐπὶ κροτάφοισιν ἔθειραι.

Reſpondet και, vt ſaepe. In Macedonii ep. 21. legitur e peſſima correctione Ioſ. Scaligeri:

αὐτίκα δ' ἡμετέροιο πιὼν κρητῆρα Λυαίου
παισὶ Κανασραίοις μαρνάμεναι ἐθέλω.

Vat. codex: μαρναμένην ἐθέλης. Scribe μάρναμαι, ἣν ἐθέλῃς. Sed ſatis de his. Enimuero non ſum neſcius, aliquot exemplis, quae omnem emendationem excludant, hunc hiatum defendi poſſe. Verum his nihil commoueor. Videndum enim, qui ſcriptores tali hiatu vſi ſint, et vbi, et quomodo: quae nunc perſequi longum foret. Sed ſemel de hac re moniti lectores, ſi has res, leues illas quidem, ſed ad emendationem veterum poetarum neceſſarias, non contempſerint,

ſponte viam, qua incedendum ſit, inuenient. At nimirum plurimi, operae moleſtiam detrectantes, haec parui pendunt; in primis venuſtior illa philologorum ſecta. Nae illi haud reputarunt, venuſtatem in veterum ſcriptis latius patere, quam quoad obiter legendo percipi poteſt.

Redeo ad propoſitum. Ac poſteaquam de numeris expoſuimus, ſupereſt vt orationem Orphei conſideremus. Haec disputatio duas habet partes. Nam et omnis color orationis, et ſingulae verborum formulae indicium de aetate ſcriptoris facere poſſunt. Horum illud, quod priore loco poſui, paucis tantum attingam, quoniam magis ſenſu percipi, quam certa demonſtratione explicari poteſt. Atque antiquorum propria ſunt in primis haec duo, ſimplicitas orationis etiam in ſummo ornatu; grandis autem, elata, metaphoris ſplendens dictio non niſi in re actuoſa et plena commotionis animorum: qualis quidem dictio ab epici carminis natura abhorret. Contra recentem aetatem, corruptumque venuſtatis ſenſum arguit oratio moleſta, quaeſita, omnino grauior quam pro rei tractatae conditione. Multo autem recentioris, magisque corruptae aetatis indicium ea dictio eſt, in qua qui eſt ornatus, vim ſuam et virtutem nimio vſu iam amiſiſſe intelligitur. Cognoſcitur hoc ita, ſi ſcriptor, praeſertim alienus a vano ornatu, exquiſitas verborum formulas ibi adhibet, vbi non voluit ornare orationem; vbi autem grandiore dictione opus eſt, iis abstinet. Vt exemplo rem illuſtrem, moleſta dictione vſi ſunt Callimachus, Nicander, Lycophron, ſed perpetuo, vt pateat, gratiam hinc ſcriptis ſuis quaeſiviſſe. Multo poſt idem fecit Nonnus. Hic pariter atque illi habuit imitatores ſuos, qui, quae iſti multo vſu vulgaria reddiderant, pro vulgaribus adſciuerunt. Quo fieri non poteſt quin ſeriores aetate ſe eſſe prodant. Sic igitur etiam Orpheus. Hic, minime fecundo praeditus ingenio, quum breuitatem et ſimplicita-

tem magis necessitate, quam consilio consectaretur, multa tamen habet, quae quia altius assurgere videntur, ita sunt ab huius oratione aliena, vt manifestum sit, iis temporibus scripta esse, quibus iam erant vulgaria. Pauca afferam exempla: alia vbique se offerent legentibus. V. 35. ὀνειροπόλοισιν ἀταρποῖς. 127. πολυμήτιδι τέχνῃ. 216. ὅρπηκες. 219. ςάχυν, vbi vide notam. 240. πόρσυνεν ὀχλίζειν. 1330. πυρσὸν ἔρωτος. Vide etiam notam ad v. 263. Praeterea etiam in ipsa rerum tractatione quaedam apud Orpheum reperiuntur, quae longissime ab antiquorum consuetudine recedunt. Haec in notis tetigi ad v. 207. 405.

Sed haec indicasse satis habeo. Diligentius quaerendum est de singulis verborum formulis, quae aliorum poetarum vsu adhibito certius demonstrant, qua aetate vixerit Orpheus. In his formulis primarium locum obtinet pronomen οἷ, cuius quum plane singularis vsus in Orphei Argonauticis reperiatur, operae pretium est quaerere, quomodo ille, et quando potuerit oriri. Sed ante quam eo perueniemus, inchoatam a Doruillio disputationem de pronunciatione huius pronominis, in Vanno crit. p. 391. seqq. amplius persequamur, quam quaestionem quum omnino in hac materia declinare non possumus, tum ea hanc quoque praestabit vtilitatem, vt quasdam nostras in Orpheo mutationes, si quis forte exstiturus sit aduersarius, vindicet. Igitur Apollonius Dyscolus in Excerptis gramm. post Maittairii librum de dialectis p. 427. Αἰολεῖς, inquit, σὺν τῷ F. φαίνεταί Fοι κῆνος. Σαπφώ. Idem p. 425. σαφές, ὅτι καὶ τὸ Αἰολικὸν δίγαμμα ταῖς κατὰ τὸ τρίτον πρόςωπον προςενέμησαν, καθὸ καὶ αἱ ἀπὸ φωνήεντος ἀρχόμεναι δασύνονται. Ἀλκαῖος· ὥςτε θεῶν μηδὲν Ὀλυμπίων λῦσε ἄτερ γέθεν: i. e. Fέθεν. Is quidem vsus huius pronominis non Aeolensium proprius, sed communis omnium Graecorum fuit. Inde δαῖέ οἱ Iliad. V. 4. non δαῖεν; inde εἴ τίς οἱ, οἵ κέν οἱ, et alia plurima, syllabam praecedentem productam habentia.

Eadem ratio reliquorum casuum pronominis tertiae personae, apud Homerum quidem est, ἕ, ἕο, ἕθεν, vnde οὐ ἕθεν ἐστὶ χερείων. Apud recentiores tantum οὗ et οἷ semper ita vsurpantur, vt, si breuis vocalis praecedat, ea hiatum faciat, neque elidatur; sin syllaba breuis consonante terminata, ea producatur; sin vocalis longa, ea non corripiatur. Ἕο, ἕθεν apud hos iuxta atque aliae voces, in quibus non est digamma, ponuntur, vt υἱὸς ἕθεν in Theocr. carm. XXV. 160. apud Apollon. I. 1032. ἰθὺς ἑεῖο. II. 6. πειρήσασθαι ἑεῖο. III. 1065. πολλὸν ἑεῖο. 1335. τῆλε δ' ἑεῖο. IV. 782. ἆσσον ἑεῖο. Non ita οἷ et ἕ: cuius rei caussam quaerenti apertum est, scriptores, qui dicendi normam ab Homero acceperunt, in datiuo et accusatiuo, qui casus vbique occurrunt, Homericam consuetudinem sequutos esse; in caeteris casibus, quod horum rarior vsus est, neglexisse. Admonebat enim, quod vbique legebatur; latebat, quod parcius.

Sed hoc ipsum quum contendimus, οἷ ita semper vsurpari, ac si digamma haberet, verendum est, ne litem nobis intendere videantur bene multi quum Iliadis et Odysseae, tum aliorum quoque poetarum loci. De iis quidem scriptoribus, qui post Homericam aetatem vixerunt, habeo, quod respondeam; de Homero ipso difficilior est quaestio. Non loquor de locis huiusmodi, vt Iliad. XXIII. 540. καί νύ κέν οἱ πόρεν ἵππον, Odyss. IV. 174. καί κέν οἱ Ἄργεϊ νάσσα πόλιν, quorum similis est alius in posteriore parte Iliadis, et aliquot apud alios poetas, vt apud Callimachum h. Del. 150. fragm. 53. Nam hic quidem vnius litterae detractione communem vsum seruari patet: atque ita est Iliad. XXIII. in cod. Harl. Odyss. IV. in cod. Vespas. Sed alii sunt loci, qui non ita faciles emendaturo se praebeant. De his igitur quid censebimus? An ferendos existimabimus? Erunt fortasse, quibus hoc placeat, quum videant non paucos esse. At horum numerus si ad infinitam comparetur multitudinem illorum locorum, in quibus contraria ratio ob-

tinet, paene euanefcit. Et, quod grauius eft, hic ipfe tam frequens vfus facit, vt δ' οἷ, μέν οἱ correpta particula μέν, et fimilia, in epico, elegiaco, lyrico carmine plane infolentia Graecis auribus et inaudita fuiffe videantur. Nec noftrum quemquam fore arbitror, qui quidem dictioni poetarum Graecorum fatis affueuerit, quin ei δ' οἷ non aliter ac δ' γάρ, μέν οἱ, correpta μέν, non aliter ac fi in μὲν γὰρ corriperetur eadem particula, fonare videatur. Luculentum in hanc rem documentum habemus Laurentium Rhodomannum, qui etfi aliquando vfum poetarum neglexit, plerumque tamen in Quinto Smyrnaeo, folis auribus obfequutus, vbi iftud pronomen occurreret, eam lectionem praetulit, quae fecundum vulgarem quidem doctrinam hiatu vel trochaeo laborabat. Sed afferam locos omnes, in quibus οἷ fine fpiritu eo, qui confonantis officio fungatur, reperi. Apud Homerum quidem hi inueniuntur. Iliad. II. 665.

ἀπείλησαν γάρ οἱ ἄλλοι
υἱέες υἱωνοί τε βίης Ἡρακληείης.

V. 338.

ἀμβροσίου διὰ πέπλου, ὅν οἱ Χάριτες κάμον αὐταί.

VI. 90.

πέπλον, ὅς οἱ δοκέει χαριέστατος ἠδὲ μέγιστος.

101.

μαίνεται, οὐδέ τίς οἱ δύναται μένος ἰσοφαρίζειν.

289. Odyff. XV. 105.

ἔνθ' ἔσάν οἱ πέπλοι παμποίκιλοι.

Iliad. XI. 339.

οὐ γάρ οἱ ἵπποι
ἐγγὺς ἔσαν προφυγεῖν.

XIII. 561.

Ἀσιάδην, ὅς οἱ οὖτα μέσον σάκος ὀξέϊ χαλκῷ.

XVI. 735.

μάρμαρον, ὀκριόεντα, τόν οἱ πέρι χεὶρ ἐκάλυψεν.

XX. 282.

ἔςη, κὰδ δ' ἄχος οἱ χύτο μυρίον ὀφθαλμοῖσιν.

XXIII. 865.

ὄρνιθος μὲν ἅμαρτε· μέγηρε γάρ οἱ τότ' Ἀπόλλων.

XXIV. 53.

μή, ἀγαθῷ περ ἐόντι, νεμεσσηθῶμέν οἱ ἡμεῖς.

72.

ἦ γάρ οἱ αἰεὶ
μήτηρ παρμέμβλωκεν ὁμῶς νύκτας τε καὶ ἦμαρ.

Odyſſ. I. 300. III. 198. 308.

Αἴγισθον δολόμητιν, ὅς οἱ πατέρα κλυτὸν ἔκτα.

V. 234.

δῶκε μέν οἱ πέλεκυν μέγαν, ἄρμενον ἐν παλάμῃσιν.

VI. 280.

ἤ τίς οἱ εὐξαμένῃ πολυάρητος θεὸς ἦλθεν.

IX. 360.

ὣς ἔφατ'· αὐτάρ οἱ αὖτις ἐγὼ πόρον αἴθοπα οἶνον.

XI. 441.

μηδ' οἱ μῦθον πάντα πιφαυσκέμεν, ὅν κ' εὖ εἰδῇς.

XIII. 430.

κάρψε μέν οἱ χρόα καλὸν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσιν.

XV. 101.

ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἵκανον, ὅθ' οἱ κειμήλια κεῖτο.

XXI. 416.

εἵλετο δ' ὠκὺν ὀϊςόν, ὅς οἱ παρέκειτο τραπέζῃ.

His adde de accuſatiuo Iliad. XIV. 162.

ἐλθεῖν εἰς Ἴδην, εὖ ἐντύνασαν ἓ αὐτήν.

Odyſſ. XVIII. 109.

τοὶ δ' ἴσαν εἴσω
ἡδὺ γελώοντες, καί ἓ δεικανόωντ' ἐπέεσσιν.

Et de genitiuo Iliad. XIX. 384.

πειρήθη δ' ἕο αὐτοῦ ἐν ἔντεσι δῖος Ἀχιλλεύς.

His igitur locis quid faciemus? Heyniani quidem rhapſodi nulla in re magis, quam in hac, mirabiles ſunt, qui minus etiam, quam ipſe Homerus, talem pronominis iſtius collocationem indulgere ſibi potuerunt. Nec quidquam proficiet, ſiquis rariorem formam ἷν talibus in locis poſitam iudicabit. Nam in hac quoque forma digamma fuiſſe Heſychii γίν oſtendit. Neque vero imputari tales verſus diaſceuaſtis poſſunt, qui, vtcumque Aeolicae litterae ignari, vſum tamen epicorum omnium ſeruare debebant. Quamobrem ego quidem vnice de corruptione cogitandum exiſtimo, quamquam non ſic, vt continuo etiam emendatio conſequi poſſit. Duplex enim genus corruptionum in Homericis carminibus eſt, vnum proprium huius poetae, quod in mutationibus grammaticorum eſt poſitum, alterum commune ſcriptorum omnium, quod debetur librariis. Horum prius tollere ex Homerico textu non licet, niſi aut alia itidem antiqua lectio exſtet, aut aliis argumentis certo erui poetae verba poſſint; alterum tollere oportet. Grammaticos quidem latuit conſonantis vicem tenens ſpiritus in pronomine οἷ. Quos etſi deflectentia illa a communi aliorum vocabulorum vſu, δαῖέ οἱ, ὃ ἕθεν, ὃ ἕ, praeteriiſſe non eſt credibile, tantum tamen aberat vt de Aeolica littera in Homero cogitarent, vt ne poſſe quidem de ea cogitari cenſerent. Neque enim hoc praeteriiſſet Hephaeſtio, quum p. 8. in verſibus, quibus vna mora deſit, etiam hunc numerat:

καὶ μέν οἱ Λύκιοι τέμενος τάμον ἔξοχα πάντων.

Iliad. VI. 194. Quo facilius induci potuerunt grammatici, vt verſus quosdam ad ſuam opinionem reformarent: cuius rei exempla quaedam vide in ſcholiis Ven. ad Iliad. XIX. 384. XXIII. 387. Nam quae vbique exempla exſtant huius pronominis, verſum, niſi conſonans accedat, corrumpentis, quis ignorat, quibus grammaticorum commentis excuſari defendique poſſint? Igitur grammaticorum lectiones pro Homericis

verbis in his puto verſibus eſſe ex illo, quem ſupra poſui, locorum numero. Iliad. II. 665. vbi genuina lectio videtur fuiſſe ἀπείλησαν δέ οἱ. V. 338. πέπλȣ, ὃν οἱ. VI. 101. ȣ̓δέ τίς οἱ. VI. 289. Odyſſ. XV. 105. ἔνθ' ἔσάν οἱ. Iliad. XI. 339. ȣ̓ γάρ οἱ ἵπποι, vbi aliam meliorem lectionem commemorat ſcholiaſtes Venetus, ȣ̓δὲ γὰρ ἵπποι. XVI. 735. ὀκριόεντα, τόν οἱ: vbi Bentleius videtur antiquam lectionem inueniſſe, ὀκριόενθ', ὅν οἱ. Similis eliſio eſt in Scuto Herculis v. 255. Τάρταρον ἐς κρυόενθ': quam propterea affero, quia rara eſt. Ita enim delicati ſunt Graeci, vt multa, quae dici poſſunt, non dixerint. Quare in hoc genere quam maxime opus eſt exemplis. Iliad. XX. 282. κὰδ δ' ἄχος οἱ, quae lectio, etiam ſi a pronomine diſceſſeris, difficultatem aliquam habet. Si tamen ἄχος a poeta eſt, hunc κὰδ δ' ἄρ' ἄχος χύτο dediſſe crediderim. XXIV. 53. νεμεσσηθῶμέν οἱ. Ariſtarchi νεμεσσηθέωμεν fortaſſe antiquae lectionis νεμεσσηθείομεν ἡμεῖς indicium eſt. Odyſſ. VI. 280. ἤ τίς οἱ, vbi credibile eſt poetam ἤ νύ οἱ dediſſe. Iliad. XIV. 162. εὖ ἐντύνασαν ἓ αὐτήν, vbi dubitari poteſt, an εὖ ἐντύνασα ἓ αὐτὴν ante grammaticorum emendationem fuerit, quod cum praecedentibus, ἥδε δέ οἱ κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνετο βȣλή, recte iungitur, ſi ſenſus, qui idem eſt ac ſi dixiſſet ἐβȣλεύσατο, ſpectatur. Sic XVII. 551. ὡς ἡ πορφυρέῃ νεφέλῃ πυκάσασα ἓ αὐτήν. Caeteros locos magis paene putem ab librariis corruptos eſſe, quam a grammaticis. Quod non improbabile videbitur comparanti quum illa, quae in indice ad Orpheum v. οἷ allata ſunt, tum quae mox ex aliis ſcriptoribus proferentur. Vt ex ipſo Homero certum exemplum commemorem, Odyſſ. V. 483. vbi eſt, φύλλων γὰρ ἔην χύσις ἤλιθα πολλή, in cod. Harleiano οἱ minoribus litteris inter γὰρ et ἔην adſcriptum eſt. Sed videamus locos, qui ſupra allati ſunt. Ac primo illi, in quibus eſt ὅς οἱ, Iliad. VI. 90. XIII. 561. Odyſſ. I. 300. III. 198. 308. XXI. 416. ſic videntur corrigendi eſſe, vt reponatur ὅ οἱ. Tum Iliad. XXIII. 865. μέγη-

ρε γάρ οἱ τότ' Ἀπόλλων, quod infeliciter a Bentleio et Heynio tractatum eſt, ita ſcribendum:

ὄρνιθος μὲν ἅμαρτε· μέγηρεν γὰρ τόγ' Ἀπόλλων.

Τόγε cod. Barocc. quod etiam ſine codice reponendum erat: et repoſuit nunc Wolfius. Iliad. XXIV. 72. ἦ γάρ οἱ αἰεὶ μήτηρ παρμέμβλωκεν. Poetam dediſſe puto: ἦ τέ οἱ αἰεὶ μήτηρ παρμέμβλωκεν. Porro tres ſimillimi loci, in quibus par corruptionis origo fuit, parem ob cauſſam parique modo reſtituendi ſunt. Hos dico: Odyſſ. V. 233.

καὶ τότ' Ὀδυσσῆϊ μεγαλήτορι μήδετο πομπήν.
δῶκε μέν οἱ πέλεκυν μέγαν, ἄρμενον ἐν παλάμῃσιν.

XI. 440.

τῷ νῦν μήποτε καὶ σὺ γυναικί περ ἤπιος εἶναι·
μηδ' οἱ μῦθον ἅπαντα πιφαυσκέμεν, ὅν κ' εὖ εἰδῇς.

XIII. 429.

ὣς ἄρα μιν φαμένη ῥάβδῳ ἐπεμάσσατ' Ἀθήνη·
κάρψε μέν οἱ χρόα καλὸν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσιν.

Multis Homeri exemplis firmari poſſet omiſſio particularum μὲν et δέ, ſed recordanti illud Iliad. XVII. 50.

δούπησεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ·
αἵματί οἱ δεύοντο κόμαι, Χαρίτεσσιν ὁμοῖαι·

non dubium erit, quin ob illud ipſum οἷ omiſſa ſit particula δέ. Quare in ſuperioribus locis ſcribendum: δῶκέν οἱ πέλεκυν, μή οἱ μῦθον ἅπαντα, κάρψεν οἷ χρόα καλόν. Pergo ad Odyſſ. IX. 360.

ὣς ἔφατ'· αὐτάρ οἱ αὖτις ἐγὼ πόρον αἴθοπα οἶνον.

Imperiti eſſet, ὣς φάτ'· ἀτάρ οἱ corrigere, niſi etiam ἐγὼν αὖτις ſcriberetur: ſed delendum videtur ἐγώ. Od. XV. 101. vera lectio fuit:

ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἵκοιθ', ὅθι οἷ κειμήλια κεῖτο.

Odyſſ. XVIII. 110. ſcribendum e cod. Harleiano:

ἡδὺ γελώοντες, καὶ δεικανόωντ' ἐπέεσσιν.

Denique Iliad. XIX. 384. πειρήθη δ' ἕο αὐτȣ̃ ἐν ἔντεσι lectio eſt Ariſtarchea pro πειρήθη δέ οἱ αὐτȣ̃, quod alii grammatici tuebantur, datiuum pro genitiuo poſitum putantes. Hos refellebant Ariſtarchei eo, quod ita etiam αὐτῷ dicturus fuiſſet poeta. Veritas media inter vtrosque: conſtruenda oratio ſic: πειρήθη αὐτȣ̃ ἐν ἔντεσί οἱ.

Sed progrediamur ad alios poetas. Atque in HESIODI Ἔργοις v. 526. vbi legitur,

ȣ̓ γάρ οἱ ἠέλιος δείκνυ νομὸν ὁρμηθῆναι,

ſcribendum eſt ȣ̓δέ οἱ, oratione cum praecedentibus continuata. In Theogonia 892.

τὼς γάρ οἱ ἐφρασάτην.

Recte quaedam vett. edd. φρασάτην. In Scuto Herculis v. 15.

ȣ̓ γάρ οἱ ἦεν.
πρὶν λεχέων ἐπιβῆναι ἐϋσφύρȣ Ἠλεκτρυώνης.

Scribe ȣ̓δέ οἱ ἦεν. V. 125. ὅν ῥ' οἱ ἔδωκε. Recte cod. Viteb. et ed. Trincau. ῥ' omittunt.

Ex HYMNIS HOMERIDARVM hymnus in Venerem habet hoc exemplum v. 9.

ȣ̓ γάρ οἱ εὔαδεν ἔργα πολυχρύσȣ Ἀφροδίτης.

Scribe ȣ̓ γάρ οἱ ἅδεν. In hymno Cereris v. 207.

ȣ̓ γὰρ θεμιτόν γ' οἱ ἔφασκε,

mala eſt Ruhnkenii correctio. Quod codex habet, θεμιτόν τοι mutandum erat in θεμιτόν οἱ. Eodem modo alii critici ſaepius errarunt, vt Salmaſius in epigr. Phaniae 4. T. II. Anal. Brunck. p. 53. Pierſonus in Veriſ. p. 232. Ilgenius ad Hom. h. l. Apoll. v. 46. In hymno Mercurii v. 142.

Κυλλήνης δ' αἶψ' αὖτις ἀφίκετο δῖα κάρηνα
ὄρθριος, ȣ̓δέ τίς οἱ δολιχῆς ὁδȣ̃ ἀντεβόλησεν
ȣ̓́τε θεῶν μακάρων, ȣ̓́τε θνητῶν ἀνθρώπων.

Hic quoque ſcribendum videtur ȣ̓́τις οἱ. Omiſit poeta δὲ ob ipſum pronomen, vt paullo ante ab Homero

factum oſtendi, et infra Pindarum feciſſe demonſtrabo. In eodem hymno v. 400.

ἦχ' ὃ δὴ τὰ χρήματ' ἀτάλλετο νυκτὸς ἐν ὥρῃ.

Barneſius coniecit ἦχ' οἱ δή, quod non defuit qui elegans appellaret. Scribendum puto, ἦχί ῥά οἱ τὰ χρήματ'.

THEOCRITVS XI. 15.

ἔχθιστον ἔχων ὑποκάρδιον ἕλκος
Κύπριος ἐκ μεγάλας, ἅ οἱ ἥπατι πᾶξε βέλεμνον.

Non debebat ſummis viris probari haec lectio quorumdam librorum pro vulgata τό οἱ. Vrſinus in Virgilio cum Graecis ſcriptoribus collato p. 321. haec ſic ſcripta affert, τότε δ' ἥπατι πᾶξε βέλεμνον. Hinc leni transpoſitione litterarum corrigendum videtur: τὸ δέ θ' ἥπατι πᾶξε βέλεμνον. *Vulnere*, inquit, *a Venere accepto laborabat: et ipſum illa hepar ferierat.* Niſi poeta ſcripſit, ὅ οἱ, *quoniam.* — XV. 112.

πὰρ μέν οἱ ὥρια κεῖται, ὅσα δρυὸς ἄκρα φέροντι.

Scribe πὰρ μέν οἱ κεῖθ' ὥρι', ὅσα. Sic μὲν ante οἷ productum XVII. 82. Porro XXIV. 42.

δαιδαλέον δ' ὥρμησε μέτα ξίφος, ὅ ῥ' οἱ ὕπερθεν
κλιντῆρος κεδρίνῳ περὶ πασσάλῳ αἰὲν ἄωρτο.

Scribendum ὅ οἱ: ſic τό οἱ Homerus Iliad. XXII. 307. producto τό. XXV. 270.

μέχρις οἱ ἐξετάνυσσα βραχίονας.

Scribe μέχρι οἷ e codd.

In BIONIS carm. II. 7.

χὡ παῖς ἀσχάλλων, ἕνεχ' οἱ τέλος οὐδὲν ἀπάντη.

Brunckius recte edidit ὅτι οἱ, vt eſt VIII. 6.

In MOSCHI carm. I. 19.

τυτθὸν ἐοῖ τὸ βέλεμνον.

Scribe τυτθόν οἱ. IV. 25.

οὐδ' ἄρ' ἔχει τέκνοισιν ἐπαρκέσαι· ἦ γὰρ οἷ αὐτῇ
ἆσσον ἴμεν μέγα τάρβος ἀμειλίκτοιο πελώρου.

Quod ſimplicitate commendabile eſſet, ὅττι οἱ αὐτῇ, longius tamen a vulgata recedit, neque apparet, cur mutatum fuerit. Quare poetam ſcripſiſſe puto, ἦ μάλα γάρ οἱ ἄστυ ἴμεν μέγα τόρβος. Similiter in Arriano οἱ αὐτῷ pro οἱ legi obſeruauit Koenius ad Greg. Cor. p. 34. Οἱ et αὐτῷ permutata etiam apud Herodotum VII. 8, 2. apud Pindarum Ol. XIII. 130. In Moſchi carm. IV. 42.

πολέων γάρ οἱ ἔργον ἑτοῖμον
μόχθων.

Corrige πολέων δέ οἱ.

In ARATI Phaen. 50.

ἄλλην δὲ σπείρῃ περιτέμνεται· ἡ μέν οἱ ἄκρη
οὐρῇ πὰρ κεφαλὴν Ἑλίκης ἀναπαύεται Ἄρκτου.

Scribe ἡ δέ οἱ: ſic etiam v. 485. vbi legitur:

τὸ μέν οἱ θέναρ ὑψόθι κεῖται.

Ibidem de ortu Andromedae v. 706.

ὠκεανοῖο νέον ὁπότε προγένωνται
ἰχθύες ἀμφότεροι· τὰ μέν οἱ κατὰ δεξιὰ χειρὸς
αὐτοὶ ἐφέλκονται, τὰ δ' ἀριστερὰ νειόθεν ἕλκει
κριὸς ἀνερχόμενος.

Hic ſi genuina eſt vulgata, mutato accentu τὰ μὲν οἵ ſignificabit *hi*. Sed e cod. Vind. in quo τοὺς μὲν pro τὰ μὲν eſt, coniicias fuiſſe olim, τοὶ μέν οἱ δεξιὰ χειρός.

In APOLLONIO III. 1204.

ἀμφὶ δὲ φᾶρος
ἕσσατο κυάνεον, τό μέν οἱ πάρος ἐγγυάλιξεν
Λημνιὰς Ὑψιπύλη.

Scribe τό ῥά οἱ.

In HERODIS inſcriptione v. 15. dubitari non poteſt, quin vera ſit lapidis ſcriptura ἐπὶ οἷ, pro ἐπεὶ οἷ. In MARCELLI titulo v. 46.

σῆμα μέν οἱ νηῷ ἴκελον δήμῳ ἐν Ἀθήνης.

Scribe σῆμα δέ οἱ. Vitiofam fcripturam μέν, etiam fi in lapide eft, non credam a poeta profectam effe. Originem debet illud μὲν fequenti δέ. Sed verfus hic, quem pofui, ad praecedentia tam aperte refertur, vt neceffaria in eo fit particula δέ.

In OPPIANI Halieut. II. 142.

εὐρύτατος πάντεσσι μετ' ἰχθύσιν· ἦ γάρ οἱ εὖρος
πολλάκις ἑνδεκάπηχυ δυωδεκάπηχύ τ' ἐτύχθη.

Non melior alia lectio eft ἐν γάρ οἱ. Scribe ἦ τέ οἱ.

Aliquoties hoc in genere corruptus eft Q. SMYRNAEVS.

I. 142.

κνημῖδας χρυσείας, αἵ οἱ ἔσαν εὖ ἀραρυῖαι.

Χρυσέας legendum vidit Rhodomannus, qui non debebat malle χρυσείας κνημῖδας.

I. 158.

ἀμφίτυπον βουπλῆγα, τόν οἱ Ἔρις ὤπασε δεινή.

Scribe βουπλῆγ', ὅν οἱ.

I. 166.

καλῷ τ' ὠκυτάτῳ τε, τόν οἱ ἄλοχος Βορέαο
ὤπασεν Ὠρείθυια.

Scribe ὠκυτάτῳ θ', ὅν οἱ.

II. 288.

ἀπέπλαγχθεν γάρ οἱ αἰχμαὶ
τῆλε χροός.

Scribe δέ οἱ.

V. 399.

ἡ δέ ἑ κύσσεν ἑλοῦσ', ἐπεί οἱ πέλε γαμβρὸς ἀμύμων.

Et fimiliter XII. 428.

οὐδ' ὅγε λυγρῆς
λῆγεν ἀτασθαλίης, ἐπεί οἱ φρένας ἄασε Κύπρις.

Vtroque in loco explicatio genuinam lectionem ὅτι οἷ vel ὅ ῥά οἱ expulit.

VI. 213. de hydra:

καρήατα δ᾽ ἀλγινόεντα
ἄλλα μέν οἱ δέδμητο κατὰ χθονός, ἄλλα δ᾽ ἄεξεν
ἐξ ὀλίγων μάλα πολλά.

Corrupta lectio ab librariis, qui μὲν appoſuerunt. Scribe ἄλλα ῥά οἱ δέδμητο. Simillimus error eſt in lib. XI. v. 80.

ἄμφω Κητείους· τὸν μὲν δούρατι, τὸν δ᾽ ἀλεγεινῷ
ἄορι δηώσας.

Vbi optimi codd. prius μὲν omittunt.

VI. 392.

χωόμενος Νηρῆος, ὅς οἱ σχεδὸν αἶσαν ἀνέτλη.

Scripſit ὅ οἱ.

IX. 382.

ὣς τοῦ ὑπίχνιον ἕλκος ἀέξετο πυθομένοιο
ἰοῦ ἀπὸ στυφελοῖο, τόν οἱ ἀπομόρξατ᾽ ὀδοῦσιν
λυγρὸς ὕδρος.

Scribe στυγεροῦ, τόν οἱ ἐνομόρξατ᾽. Poſtremum verbum ita in optimis codd. ſcriptum.

XII. 53.

οὐ γάρ οἱ ἔσσετ᾽ ἄπρηκτον ἐϋφρονέοντι νόημα.

Aut οὐχί οἱ ἔσσετ᾽, aut οὐ γάρ οἱ ἄπρηκτον ſcripſit.

His denique addendi ſex loci in Orphei Argonauticis: de quibus vide notam ad v. 505.

Haec quidem exempla inueni in iis poetis, qui hexametro verſu ſcripſerunt. Nunc progrediar ad elegiacos et lyricos. Fateor, in his nullum me locum reperiſſe, in quo, niſi ex emendatione, οἷ praecedentem ſyllabam produceret, praeter vnum, qui eſt apud Pindarum, ſed ne hunc quidem omni dubitatione vacuum. De eo loco infra dicam. Nunc ſummam omnino nullum inueniri. An vero hinc concludamus, corripuiſſe hos poetas ſyllabam conſonante terminatam, ſi ſequeretur οἷ? Non puto. Facilius credam lyricos quidem talem poſituram verborum

vitasse: elegiacos ne hoc quidem fecisse probabile est. Quid enim? quum hiatum ante οἷ, si hic est hiatus, constanter seruauerint, adeone eos negligentes fuisse, vt productionem, quae cum hiatu isto coniunctissima est, contemnere, et hexametros facere, quos in epico carmine claudicare faterentur, non dubitauerint? Profecto hoc audere non poterant, nisi ab vniuersa Graecia rideri vellent. Initium faciam a Phanoclis elegia, quam cum epistolis criticis edidit Ruhnkenius. In eius elegiae v. 4.

οὐδ' ἦν οἷ θυμὸς ἐν ἡσυχίῃ,

restituendus hiatus οὐδέ οἱ ἦν. Bacchylides epigr. 20.

εὐξαμένῳ γάρ οἱ ἦλθε βοαθόος.

Videtur scripsisse εὐξαμένῳ ὅ οἱ ἦλθε βοηθόος. Hegesippus ep. 2. in Analectis Brunckii T. I. p. 254.

ἐφάνη γάρ οἱ αὐτά.

Scribendum puto ἐφάνη δέ οἱ αὐτά. Sermo est de Diana, cui Hegelochea, quod sibi apparuisset, statuam dicauerat. Nam εἴσατο in isto epigrammate pro ἕσσατο legi debere apertum est. In Phalaeci epigr. 6. T. I. p. 422.

οὔτις οἱ ἀνθρώπων ἤρισεν οὐδαμά πω.

Scribe οὔτίς οἱ θνητῶν. In Tullii Gemini epigr. 1. T. II. p. 279.

δεῖσε γάρ οἱ φρήν.

Scribe δεῖσε δέ οἱ φρήν. In Agathiae ep. 41. T. III. p. 48.

τήκεταί οἱ κραδίη.

Scribe τήκετο. Porro epigramma adesp. 188. hoc est:

Κλασθείσας πάτρας σεισμῷ ποτὲ Κάνταβριν ἐς γᾶν
Χαιρήμων ἔπτα, πατρίδα ῥυσόμενος,
Καίσαρι δ' εἰλιχθεὶς περὶ γούνασι, τὰν μεγάλαυχον

ὤρθωσεν Τράλλιν τὰν τότε κεκλιμέναν.
ἀνθ' ὧν συγγενὲς οἱ τοῦτο βρέτας, ὄφρ' ἐπὶ βωμῷ,
οἷά γε δὴ κτίστας, τάνδε φέροιτο χάριν.

Non commemorauit Iacobſius Vulcanii coniecturam, ἀνθ' ὧν συγγενέες τοῦθ' οἱ βρέτας, quae ne vſui repugnaret, certe ſcribendum erat τόδε οἱ. Sed non potuit omnino ita ſcribere poeta, quum Chaeremon, homo, vt Agathias teſtatur, humili loco natus, non videatur a cognatis ſuis impetraſſe ſtatuam. Et, quod grauius eſt, ciuitas ei, non priuati hunc honorem decernere debebant. Quare ſublato vitio, quod e ſimilitudine litterarum ω et ες, vt in codicibus ſcribi ſolent, ortum erat, reponendum puto:

ἀνθ' ὧν σύγγνω οἱ τοῦτο βρέτας.

Ciuitas ei decreuit hanc ſtatuam. In epigr. incert. 211.

κρατὸς ἐπὶ σφετέροιο, καί οἱ κλέος οὐρανόμηκες.

Σφετέρου, vt ante correxeram, nunc in Athenaeo ex antiquiſſimo codice edidit Schweighaeuſerus. Quidam loci inueniuntur, vbi οἱ vel ſyllabam praecedentem producens, vel hiatum faciens omiſſum ab librariis eſt. In epigr. incert. 146. Brunckius edidit:

Ἀμφιτρύων ὅτ' ἔμελλ' ἀγαγέσθαι δεῦρο γυναῖκα
Ἀλκμήνην, θάλαμόν γ' ἐκλέξατο τοῦτον ἑαυτῷ.
Ἀγχάσιος δ' ἐποίησε Τροφώνιος ἠδ' Ἀγαμήδης.

Suſpecta fuit antiquitas huius carminis Wolfio vel ob ſolum ἑαυτῷ in prolegomenis ad Homerum p. 56. Firma manebit Wolfii ſententia, etiam ſi illud argumentum, cuius mentionem feci, ei eripiatur. Certe qui ad ineptam particulam γέ, ad lectionem, quae apud Pauſaniam eſt, θάλαμόν γ' ἐλλέξατο, ad illud, quod γὲ et οἱ ſaepiſſime permutantur, cuius rei exempla dedi in indice ad Orpheum, attenderit, eius aſſenſionem facile me impetraturum ſpero, ſi hunc verſum ſic olim ſcriptum fuiſſe contendero:

Ἀλκμήνην, θάλαμόν οἱ ἐλέξατο τοῦτον.

Quod in fine verfus legitur, ἑαυτῷ, aut, vt fupra quibusdam exemplis ostendimus, explicatio eſt pronominis οἷ, quae vocabulum, quod vltimum in verſu erat, expulit, aut corruptum eſt ex verbis ὃν αὐτῷ, vt oratio hoc modo continuata fuerit:

θάλαμόν οἱ ἐλέξατο τοῦτον, ὃν αὐτῷ
Ἀγχάσιός τ' ἐποίησε Τροφώνιος ἠδ' Ἀγαμήδης.

Illud ἑαυτῷ etiam ex Theognidis v. 891. (875) expellendum eſt:

γνώμης δ' οὐδὲν ἄμεινον ἀνὴρ ἔχει ἐν γε ἑαυτῷ.

fcribe ἔν γε οἷ αὐτῷ.

Nunc dicam de lyricis, e quibus vnus, fed inſtar omnium idoneus teſtis fit Pindarus. In hoc enim propemodum folo de metris conſtat. Aeolici autem, vt Sappho, vel propterea praetereundi funt, quod hos digamma in iſto pronomine vfurpaſſe quum per fe patet, tum Apollonii Dyscoli teſtimonio compertum habemus. Igitur Pindarus, apud quem faepiſſime pronomen οἷ occurrit, hiatum conſtanter feruavit: quod vt vno faltem loco confirmem, ὃ οἱ dixit Pyth. II. 153. Pauci tamen, fed corrupti loci, in contrariam partem afferri poterunt. De his ergo videamus. Olymp. II. 74.

πέφυκεν ἑοῖ σὺν ἀλλαλοφονίᾳ γένος ἀρήϊον.

Scribe ἔπεφνέ οἱ. Vtrumque vocabulum ita in codd. legitur. Pyth. II. 78.

ἄνευ δ' οἱ χαρίτων τέκεν γόνον ὑπερφίαλον.

Codex Auguſtanus, quem contuli, certe rectius fcribit δέ οἱ, quamquam repugnante metro. Quod fupra in Homero notauimus, eum particulam δὲ omittere, ne pronomini vis inferatur, id etiam in Pindaro obferuare licet, in quo ἄνευ οἷ fcribendum eſſe fimilis locus docet, Pyth. IX. 148.

τέκε οἷ καὶ Ζηνὶ μιγεῖσα δαΐφρων

et quae ſequuntur. Male ibi Mingarellius ſcribi volebat τέκε δ' οἱ. Nem. IV. 96.

φύτευέν οἱ θάνατον.

Recte cod. Aug. φύτευέ οἱ. Nem. VII. 32.

ἐπεὶ ψευδέεσσίν οἱ ποτανᾷ μαχανᾷ.

Codex Aug. ψεύδεσσί οἱ. Scribe

ἐπεὶ ψεύδεσί οἱ ποτανᾷ τε μαχανᾷ
σεμνὸν ἔπεστί τι.

Nem. X. 149.

Ζεὺς δ' ἀντίος ἤλυθέν οἱ.

Facile hic quoque deleri littera poſſet, quae metro repugnat, niſi cod. Aug. haberet ἄντια, vnde fortaſſe non male coniici poterit, Pindarum ſcripſiſſe, Ζεὺς δ' ἤλυθεν ἀντία οἱ. Iſthm. IV. 109.

τοὺς Μεγάρα τέκεν οἱ Κρεοντὶς υἱούς.

Scribe τέκε. Eadem ratio eſt illorum locorum, in quibus ἵν pro οἷ dixit Pindarus: Olymp. VI. 106. (vide ad Orph. Arg. 781) μεταλλάσαντί ἱν. Pyth. IV. 63. ἀπίθησέν ἱν. Nem. I. 99. φᾶσέν ἱν: vbi hoc probabilius eſt ν ἐφελκυστικὸν omittendum eſſe, quod vulgo ἀπίθησέ νιν, φᾶσέ νιν legitur. In Callimachi fragmento 146. quod Hephaeſtio p. 28. ſeruauit,

φιλωτέρα ἄρτι γάρ οἱ Σικελὰ μὲν Ἔννα.

ſcribi debet ἁ Σικελὰ μὲν Ἔννα. Οἱ enim ex ἡ natum eſt, quod ſcholiaſtes Hephaeſtionis in hoc verſu habet p. 92. Reliquum eſt vt de loco Pindari dicam, cuius ſupra obiter facta eſt mentio. In quo loco ſi vera eſt vulgata lectio, exemplum habebimus ſyllabae breuis ante οἷ etiam in lyrico carmine productae. Verba Pindari ſunt in Nem. X. 23. de Ioue:

θρέψε δ' αἰχμὰν Ἀμφιτρύωνος. ὁ δ' ὄλβῳ φέρτατος
ἵκετ' ἐς κείνου γενέαν. ἐπεὶ ἐν χαλκέοις ὅπλοις

Τηλεβόας ἔναρεν, οἷ
ὄψιν ἐειδόμενος
ἀθανάτων βασιλεὺς αὐλὰν ἐσῆλθεν
σπέρμ' ἀδείμαντον φέρων Ἡ-
ρακλέος.

In hoc loco si illa, ὃ δ' ὄλβῳ φέρτατος ἵκετ' ἐς κείνη γενέαν, cum maiore parte interpretum de Ioue, qui se Amphitruonis genti immiscuerit, intelligimus, triplex in orationis conformatione vitium videtur esse. Nam et ὃ δὲ incommode ad Iouem refertur, quod vix aliter quam de Amphitruone dici potuit; et ὄλβῳ φέρτατος, quod de Amphitruone Iouis affinitatem nacto aptissimum est, inepte de Ioue praedicatur; et, quod statim sequitur, αὐλὰν ἐσῆλθεν, quum idem sit atque ἵκετ' ἐς γενέαν, mirum in modum friget. Quod si verba ista non de Ioue, sed de Amphitruone intelligimus, his quidem incommodis omnibus liberatur locus, sed relinquitur haec dubitatio, vtrum sana sit vulgata lectio, an vel τῷ pro οἷ scribi debeat, vt Mingarellius volebat, vel, vt ego olim conieci, ὃ δ' ὄλβῳ φέρτατος ἵκετ' ἐς κείνη γενέαν, ἐπεὶ ἐν χαλκέοις ὅπλοις Τηλεβόας ἔναρεν. τῷ δ' ὄψιν ἐειδόμενος ἀθανάτων βασιλεὺς αὐλὰν ἐσῆλθεν. In quam emendationem incideram eo, quod edd. Ald. et Rom. habent ἔναρεν. τί οἱ. Et postea eamdem lectionem in cod. Aug. reperi, nisi quod in eo ἔναιρε scriptum est. Τί Ceporinum deleuisse tradit Heynius. Nihil pro certo affirmauerim: sed quamquam facillima mutatio est litterarum τίοί in τῷ, illud tamen ad defendendam vulgatam lectionem aliquantum momenti habet, quod οἷ perraro scripserunt librarii pro alia voce, id quod, vt alia grauiora taceam, coniecturae obstat, quam de Olymp. I. 91. nuper proposuit Eichstaedtius in nouo specim. quaestt. philolog. p. 25. quum contra pro οἷ saepissime nunc pronomen aliud, nunc particulam ponant. Τί autem dubitari potest an originem debeat copulae καί. Nam quum hic locus copula destitutus sit, alii post

γενεὰν plene interpunxisse videntur, vnde vulgata lectio ἐπεὶ καὶ ἐν χαλκέοις ὅπλοις est; alii post ἔναρεν, vnde τί οἱ, ortum ex καί οἱ. Certe codex Aug. qui τί οἱ habet, καὶ post ἐπεὶ omittit.

Deuenimus denique ad Atticos poetas. Hi, vt par est, quum Attica lingua vtuntur, hiatum in hoc pronomine iuxta ac productionem praecedentis syllabae ignorant. Euripides in Electra v. 928.

εἰ δοκεῖ τὸ σωφρονεῖν
ἐκεῖ μὲν αὐτὴν οὐκ ἔχειν, παρ' οἷ δ' ἔχειν.

Aristoph. Nub. 1313. ed. Brunck.

εἶναι τὸν υἱὸν δεινόν οἱ
γνώμας ἐναντίας λέγειν.

Contra in melicis carminibus, vbi quum dictionem ad lyricorum exemplum conformare soleant, non dubitarunt, quod in Attico scriptore notabile est, hiatum admittere. Sophocles in Trachiniis v. 650.

ἁ δέ οἱ φίλα δάμαρ τάλαινα.

Apud Aeschylum in Agamemnone v. 1156. haec leguntur:

ἰὼ ἰὼ
λιγείας ἀηδόνος μόρον·
περιβάλοντο γάρ οἱ πτεροφόρον δέμας
θεοί, γλυκύν τ' αἰῶνα κλαυμάτων ἄτερ.

Sic[1] edd. Turn. Vict. Cant. Stanl. De caeteris περεβάλλοντο cod. Guelf. vnde Aldina περιβάλλοντο. Rob. παρεβάλοντο. Schützius in nuperrima ed. dedit περέβαλον γάρ οἱ, quod impugnare, quum defendi nequeat, nihil attinet. Duo priores versus dochmiaci sunt. Ex quo, etiam si non admoneret stropha, in secundo versu syllabam abundare intelligitur. Quid ergo? Num περίβαλον γάρ οἱ scribendum? At mirum profecto esset, si librarii mediam formam, quae longe hic quidem exquisitior est, pro actiua scripsissent. Accedit, quod, si περίβαλον γάρ οἱ scribitur, aliquot

loci e melicis tragicorum carminibus afferendi erunt, qui correptionem particulae γὰρ tueantur. Cuiusmodi locos qui quaerat, vereor ne frustra sit quaesiturus, praesertim si tales afferre velit, qui exceptione vacui sint. Neque vero quemquam fore puto, qui οἷ delere velit, quod tum ob eam caussam, quam paullo ante tetigimus, tum multo magis propterea fieri nequit, quod sine isto pronomine media forma περιβάλοντο ferri non posset. Haec si vere disputata sunt, quid aliud quam ita scripsisse Aeschylum existimabimus:

> ἰὼ λιγείας μόρον ἀηδόνος·
> περιβάλοντό οἱ πτεροφόρον δέμας
> θεοί, γλυκύν τ' αἰῶνα κλαυμάτων ἄτερ.

Ita ergo quum tragici scribere non dubitauerint, quid est, quod de epicis et lyricis ambigamus, quibus tanto magis haec concedenda est venia, si tamen veniam quam necessitatem dicere malumus, quanto illi minus ab hiatu, quem tragici summopere reformidant, abstinendum duxerunt? At nimirum erunt fortasse, qui tantam locorum multitudinem vitiosam esse aegre sibi persuadeant. Hi vero reputent velim in plerisque illorum locorum, quos supra dixi emendandos esse, mutationem esse factam leuissimam, aliquoties etiam ne mutationem quidem omnino, quum melior lectio in antiquis esset codicibus; deinde illud cogitent, si qui loci paullo difficilius corriguntur, horum ad eos, in quibus hiatus vel productio optimo iure se tuetur, eamdem esse comparationem, ac duorum vel trium ad quingentos, vt minimum dicam. Quam comparationem si quis instituere volet, is eos conferat scriptores, qui omnium frequentissime isto pronomine vsi sunt, Homerum dico, Aratum, Q. Smyrnaeum, eum denique, qui Orphica Argonautica scripsit. Sed satis de prosodia pronominis οἷ.

Iam vero vsum videamus et huius pronominis, et pluralis σφίν. Apud Homerum quidem οἷ semper sin-

gularis, σφὶν ſemper pluralis numeri eſt. Idemque pronomen quum datiui ſit caſus, inſeruit tamen indicando genitiuo: τά οἱ ποτὲ πατρὶ Φίλα Φρονέων πόρε Χείρων, τὸν δέ σφιν ἄνακτα. Nec tamen propterea οἷ aut σφὶν per ſe genitiuum denotant, ſed pariter ac μοὶ atque alia datiui ſunt, quos commodi appellant. Illud obſeruandum, in hac genitiui ſignificatione in plurali σφίν, non σφίσι, dici. Hunc vſum horum pronominum apud omnes inuenimus omnium temporum poetas, niſi quod σφὶν pro οἷ apud Sophoclem eſt in Oed. Col. 1490. Longe diuerſa ratio in Orphei Argonauticis obtinet, tum communi vſu latius extenſo, tum nouo addito. Exempla diligenter enumeraui in indice. Nunc quaedam tantummodo promam, vt res clare perſpici queat. Ac redit Orphicus vſus pronominum οἷ et σφὶν ad haec fere genera.

I. Primo vtrumque pronomen abundat additum nominibus, et quidem non modo ante nomina, quae ratio proxime accedit ad Homericum pronominis demonſtratiui vſum, ſed etiam poſt nomina, quamquam poſitura verborum fere alia, quam qua vti ſolet Herodotus, cuius quaedam exempla vide apud Gronouium p. 69. a. b. ed. Weſſel. Afferam quosdam locos. V. 269.

ἥν οἱ ὑποτροπίην Ἄργος θέτο νηΐ μελαίνῃ.

Si modo οἷ hic non eſt cum verbo iungendum. Quanta enim huius pronominis ambiguitas multis in Orphei locis ſit, infra patebit. Praeiuit Homerus, ſed raro, ita vt hoc quoque ad inueſtigandam ſingularum rhapſodiarum antiquitatem aliquid momenti habere videatur. Iliad. XIII. 600.

σφενδόνῃ, ἥν ἄρα οἱ θεράπων ἔχε ποιμένι λαῶν.

XIV. 423.

ἀλλ' ὅτις ἐ δυνήσατο ποιμένα λαῶν
οὐτάσαι.

Ita dixit, non ἐδυνήσατο. Redeo ad Orpheum. V. 170.

καί σφιν ἐν ἠνορέῃσι μετέπρεπεν ἡρώεσσιν.

Vſ. 582.

Πηλῆϊ δ' ἔδωκεν
θάσσονί οἱ ςαδίοισι, ποδωκείης ἕνεκα σφῆς,
χλαῖναν πορφυρέην.

Et v. 678.

Φινεῖ δὲ οἱ ὤπασαν ἄτην.

Idem etiam aliorum pronominum vſus eſt. Ac fortaſſe ſeruare debebam μὶν his in locis: v. 734.

ὃν δὴ Καλλίχορόν μιν ἐπωνυμίην καλέουσιν.

vſ. 941.

ὥς κέ μιν Ἀγροτέρην μειλιξάμενοι πεπίθοιμεν.

vſ. 1179.

ἢ μιν ἀποφθίσωσι καὶ ἰχθύσι κύρμα βάλωσιν
αἰνολεχῆ Μήδειαν.

vſ. 1199.

αὐτὰρ ἔπειθ' ὥς μιν Πλουτεὺς κυανότριχας ἵππους
ζευξάμενος κούρην ἐβιήσατο.

Ac σφὶν fortaſſe in μὶν mutari poterat v. 1258.

Αἰτναίη τὸν φλόξ μιν ἐρητύει μεμαῶτα.

Quamquam non minora ſunt in his locis pro altera lectione argumenta. Similis vſus in poſſeſſiuo σφὸς eſt v. 868.

σφῇσιν ἀτασθαλίῃσι πολυφθόρου Αἰήταο.

II. Deinde pronomen οἷ etiam pro plurali tertiae perſonae ponitur, vt v. 687. de Cyaneis rupibus:

οὐ γάρ οἱ ὑπάλυξις ὀϊζυροῖο πόνοιο.

Et ſequente nomine, vt v. 776.

ἀλλ' οὔ οἱ Μινύῃσιν ἐφήνδανε πᾶσι νέεσθαι,

vel participio, vt v. 497.

οὕνεκά οἱ πλώουσιν ἀνὰ πλατὺν Ἑλλήσποντον
εὔδιος ἀντεβόλησε μυχοῦ ἔντοσθε γαλήνη.

III. Neque solum tertiae, sed etiam primae personae est, vt v. 892.

δή τότε οἷ κατὰ θυμὸν ἐμηδόμεθ'.

Et secundae pluralis, vt v. 1242.

ἀλλά οἱ αὐτικ' ἐγὼ πρόφρων ξεινήϊα πέμψω.

Quae quidem personarum permutatio vt in hoc pronomine non sit vsurpata ab aliis scriptoribus, non abhorret tamen a Graeci sermonis natura, quandoquidem etiam μετὰ σφίσιν, *inter vos*, apud Homerum est. Nihilo minus ista personarum permutatio in indiciis est aetatis recentioris. Nam, vt fieri solet, quae rara apud antiquos sunt, quo facilius oculos mentemque in se conuertunt, eo magis placent recentioribus, ab iisque frequentantur, nunc tamquam lumina quaedam orationis, nunc etiam ob commoditatem. De pronominibus quidem potiora tetigit Wolfius in prolegomenis ad Homerum p. 247. seq.

IV. Porro quibusdam in locis, de quibus propter ambiguitatem non licet satis certam ferre sententiam, dubitari potest, an οἷ pro genitiuo habendum sit, et quidem alia ratione, atque apud antiquos. Et primum quidem nomine simpliciter addito, sed eo aut tali, cui antiquiores vix adiecturi fuissent pronomen, aut longius remoto: v. c. v. 68.

ἥ οἱ ὑπ' εἰλατίνοις ἐρετμοῖς ἁλιμυρέα βένθη
πρώτη ὑπεξεπέρησε.

vs. 178.

οὕνεκά οἱ Κύκλωπας ἀμαιμακέτοισιν ὀϊστοῖς
ἐν Φθιμένοισιν ἔταξ'.

I. e. οἷ ἐρετμοῖς, οἷ ὀϊστοῖς. Ita intelligi possunt v. 305. 396. 411. 528. 532. 535. 591. 771. 791. 821. 1017. 1031. 1228. Et significatione pluralis, v. 1279. χειρῶν δέ οἱ ἧκαν ἐρετμά. Aliis in locis sequitur genitiuus nominis, ita vt praecedens οἷ eo genitiuo explicari, ipsumque genitiuo casu dici videatur. Vt v. 224.

αὐτάρ οἱ Πελίαο Φεραιόθεν ἤλυθ' ἄνακτες.

vſ. 228.

σὺν δέ οἱ ἦλθεν ἔτης Ἡρακλῆος θείοιο.

vſ. 293.

ἀλλ' ὅ οἱ κάρτιςον ἀρειότερόν τε γενέσθαι
Ἡρακλῆος ἄνακτος ὀίομαι.

Sic etiam v. 652. 683. 764. 773. 1167. 1182. 1314. 1319. Et pro plurali *αὐτῶν* v. 1166.

ἤ οἱ νῦν ἀνάπυςον ἀίδρείην βασιλήων
νώνυμνος φορέεσκον.

Quamquam, vt verum fatear, vix in vllo horum locorum *οἷ* genitiuum eſſe puto. Ita de his quoque ſentio v. 1217.

εἴ τίς σφι βροτῶν ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν
ναιετάει.

V. Sunt etiam loci, in quibus *οἷ* videri poſſit accuſatiuus eſſe, vt v. 659.

μολεῖν δέ οἱ ἔτι πέπρωτο
Φᾶσιν καλλίροον μένος ὄβριμον Ἡρακλῆος.

vſ. 680.

αὐτάρ οἱ ζαμενὴς Βορέης ςροφάδεσσιν ἀέλλαις
ἁρπάξας ἐκύλινδε διὰ δρυμὰ πυκνὰ καὶ ὕλας
Βιςονίης.

vſ. 1316.

μή οἱ ἑλὼν ἀέκουσαν ἑὸν πέμψειε δομόνδε
Φαιήκων βασιλεύς.

Et pro plurali *nos* vel *eos*, v. 1360.

ὅς ῥά οἱ οὐκ εἴα λιμένων ἔντοσθεν ἱκέσθαι.

Scio miram quibusdam viſum iri accuſatiui ſignificationem. Sed quare eam praeterire non debuerim, infra apparebit. In Orpheo tamen neſcio an hos locos, quos attuli, aliter interpretari oporteat.

VI. Etenim alius in Orpheo obtinet, isque certiſſimus vſus pronominis *οἷ*, qui quum creberrimus ſit,

merito videtur his quoque locis adhibendus esse. Coniungit enim Orpheus pronomen istud, et quidem fere cuiusuis personae et numeri significatione ita cum verbis, vt plane abundet. Vt v. 298.

ὅς ῥά οἱ ἤδη.

vs. 737.

τήν οἱ παράμειψε θέουσα
Ἀργὼ ὑπὲρ μέγα λαῖτμα.

Et pro prima persona v. 255.

καί οἱ ἀπὸ στηθέων ὄπα λείριον ἐξελόχευσα.

1166.

ἤ οἱ νῦν ἀπάπυστον ἀίδρείην βασιλήων
νώνυμνος φορέεσκον.

Deinde pro tertia pluralis v. 528.

αἶψα δέ οἱ Μινύαι κοίλης ἔντοσθεν ἔβησαν
νηὸς τευχήρεις.

839. 841.

οὐδέ τί οἱ νώνυμνοι ἐμοὶ ἐρίηρες ἑταῖροι.
οὐδέ τί οἱ πολέμων ἀδαήμονες οὔτε μόθοιο.

1038.

ἀλλά οἱ ἔτι λάθον Δί ἐπόψιον.

Vide v. 1179. 1279. 1284. 1341. 1380. Tum pro prima persona pluralis v. 892.

δὴ τότε οἱ κατὰ θυμὸν ἐμηδόμεθ'.

941.

ὥς κέ οἱ Ἀγροτέρην μειλιξάμενοι πεπίθοιμεν.

1214.

καί ῥά οἱ αἰγιαλοῖσιν ἐκέλσαμεν.

1270.

δὴ τότε οἱ πλώοντες ἐπέσχομεν οὐ μάλα τηλοῦ
προβλῆτα σκόπελον.

Vide v. 764. 832. 939. Eodem modo σφίν, vt tertia persona pluralis, abundat v. 649.

αἱ δέ σφιν ἐςαθρήσασαι ἰόντα
κοῦρον ἔτ' ἠΐθεον κατερύκακον.

1278.

οὐδέ σφι παραπλώσεσθαι ἔμελλον
φθογγὴν οὐλομένην.

Niſi hic σφὶ φθογγήν, *vocem Sirenum*, iungenda ſunt. V. 1301. τήν σφὶν ἔναιον Φαίηκες. Et vt ſecunda pluralis v. 1241.

τοίῳ σφι λύθρῳ πεπαλαγμένοι ἐςέ.

Quin etiam σφὶν pro ſingulari οἷ poſitum abundare videtur v. 114. et v. 1217.

Tam varius et multiplex vſus pronominis οἷ facit, vt multis in locis non vno modo accipi poſſit. Quod etſi iam ſatis colligi potuit ex his exemplis, quae ſupra poſui, iuuabit tamen rem vno alteroue exemplo clarius illuſtrare. V. c. v. 725.

ἔνθα καὶ αἶσά οἱ ἔσχε καταφθίσθαι δύο φῶτας.

Hic οἷ aut *iis*, i. e. Argonautis, ſignificare, aut cum ἔσχε coniungi, aut cum καταφθίσθαι conſtrui poteſt. Vel v. 791.

δμωσὶν δέ οἱ ὦκ' ἐπέτελλεν
ἵππους ἐντύνειν.

Vbi vel *ſuis miniſtris*, vel *ſuos equos* ſignificare, vel cum ἐπέτελλεν vt abundans, vel eodem modo cum ἐντύνειν pro plurali coniungi poteſt.

Sed progrediamur iam eo, quo tendit noſtra disputatio. Ac neminem fore arbitror, qui ſibi perſuadeat, nullo auctore, nullis aliorum exemplis tam ſingularem pronominis iſtius vſum ab Orpheo, quisquis ille fuerit, aut introduci, aut tantopere frequentari potuiſſe. Talia non niſi paullatim in ſermonem inferuntur, et quosdam quaſi gradus habent, quibus a priori conſuetudine vſus deflectit. Quare ſi nullus exſtaret ſcriptor, praeter Orpheum, in quo illius loquendi rationis veſtigia reperirentur, potius interiiſſe

illi, quos hic auctores habuit, exiſtimandi eſſent, quam ipſe princeps, qui hoc innouaret, exſtitiſſe. Sed, niſi magnopere fallor, bono animo eſſe licet, quando, quos duces ſequutus ſit Orpheus, non temere indicat Q. Smyrnaeus, non ille quidem prorſus eadem, ſed ſimili tamen ratione vſus. Etenim ſi nihil in Orpheo eſt, quod a Quinti aetate abhorreat; ſi plurima in eo reperiuntur, quae, vt infra oſtendam, huius tantum aetatis propria ſunt; ſi hic ipſe pronominum vſus, quo nullum inueniri certius in tali cauſſa indicium poteſt, illa ratione, quae apud Quintum eſt, tamquam fundamento nititur: quid aliud quam Orpheum, quem demonſtrauimus antiquiorem Nonno eſſe, medium aetate inter hunc et Quintum fuiſſe cenſebimus? Quintum certe qui nimis prope admouerunt Nonno, orationis neſcio qua moti ſimilitudine, non attendiſſe ad diſſimilitudinem, quae inter vtrumque poetam eſt, videntur.

Sed iam de vſu pronominum οἷ et σφὶν apud Quintum dicamus. In qua diſputatione ordinem ſequemur eum, quem ſupra in Orphico pronomine inſtituimus, ita quidem, vt, ſi qua apud antiquiores ſimilia exempla occurrunt, ea non praetereamus.

I. Ac primo quidem eodem modo, vt Orpheus, Quintus pronomen σφίσιν ante nomen poſuit. VII. 474.

τῇ γὰρ σφίσιν ἔπλετο τεῖχος Ἀχαιῶν
ῥηΐτερον δηΐοισι μετὰ κλόνον ἐσσυμένοισιν.

Ita ſcribendum. Et poſt aliud pronomen II. 261.

τοῖς δέ σφιν ἐπήλυθε νήδυμος ὕπνος.

Similiter IV. 445.

τόν ῥά μιν Ἀγκαίοιο βίη ῥίπτασκε πάροιθεν.

Prior hoc fecit Theognis v. 803. (783)

τόρνου καὶ σάθμης καὶ γνώμονος ἄνδρα θεωρὸν
εὐθύτερον χρή μιν, Κύρνε, φυλασσέμεναι.

Sic enim rectius legitur vulgo, quam χρὴ μὲν, vt ex codd. et Ald. edidit Brunckius. Apollonius Rhodius I. 361.

εἴ κε θυηλαῖς
ἧ ἔθεν ἐξάρχωμαι ἀεθλεύων βασιλῆϊ.

IV. 1470.

μέμβλετο γάρ οἱ
ἧ ἔθεν ἀμφ᾽ ἑτάροιο μεταλλῆσαι τὰ ἕκαστα.

III. 741.

τὴν δέ μιν αὖτις
αἰδώς τε στυγερόν τε δέος λάβε μουνωθεῖσαν.

Quem locum male distinxit Brunckius in appendice.

III. 1304.

τὸν δ᾽ ἀμφὶ ἓ δήϊον αἶθος
βάλλεν ἅτε στεροπή.

De quo loco vide not. ad Orph. Lith. 172. Ἕ μιν coniuncta commemorat Apollonius Dyscolus de syntaxi p. 185, 18. Et ita videtur vexatum illud οἷ αὐτῷ in Pind. Olymp. I. 91. intelligendum esse. Alia non dissimilia vide in Heinrichii obss. in auctt. vett. p. 6. 7. qui Callimacheum ὧν ὁ μὲν αὐτῶν non rara Nonni imitatione augere potuisset.

II. Pro plurali positum a Quinto esse οἷ non pro certo affirmauerim. Sunt tamen loci, qui huic suspicioni fauere videantur. Vt III. 730.

καὶ τὰ μὲν ἀμβροσίῃ καὶ ἀλείφατι πάγχυ δίηναν
κοῦραι Νηρῆος, μέγ᾽ Ἀχιλλέα κυδαίνουσαι·
ἐς δὲ βοῶν δημὸν θέσαν, ἀθρόα ταρχύσασαι
σὺν μέλιτι λιαρῷ· μήτηρ δέ οἱ ἀμφιφορῆα
ὤπασε, τόν ῥα πάροιθε Διώνυσος πόρε δῶρον,
Ἡφαίστου κλυτὸν ἔργον ἐΰφρονος· ᾧ ἔνι θῆκαν
ὀστέ᾽ Ἀχιλλῆος μεγαλήτορος.

Interpretes in hoc loco errant. Aut μήτηρ οἷ iungenda, *mater eius*, aut οἷ de Nereidibus intelligendum,

quae quidem interpretatio ad ſimplicitatem ſermonis atque elegantiam optima foret. VIII. 342.

εἰ μὴ Ἀθήνη
ἔκποθεν Οὐλύμποιο θόρεν ποτὶ δάσκιον Ἴδην·
ἔτρεμε δὲ χθὼν δῖα· καὶ ἠχήεντα ῥέεθρα
Ξάνθε, τόσσον ἔδεισε· δέος δ' ἀμφέκλασε θυμὸν
Νυμφάων· φοβέοντο δ' ὑπὲρ Πριάμοιο πόληος·
δὴ γάρ οἱ μεγάλοιο Διὸς διεφαίνετο θυμός.

Niſi hic οἷ ad Mineruam ſpectat, quod quidem neſcio an ex iis, quae ſequuntur, refutari poſſit. In eodem loco, etſi repetitiones eiusdem rei amat Quintus, pro ἔδεισε coniicias ἄυσε ſcribendum eſſe. Praeter hos alii loci, in quibus οἷ pluralem notare videatur, ſunt III. 672. VII. 363. de quibus infra dicetur.

III. Οἷ primam vel ſecundam perſonam indicans non inuenitur in Quinto.

IV. Pro genitiuo autem, quam rationem neſcio an vitauerit Orpheus, ſaepe οἷ eſt apud Quintum. Et primo quidem cum ſubſtantiuo remotiore V. 620.

ἠδέ οἱ ὠκυτάτοισιν ἀγαλλομένες ποσὶν ἵππες.

Deinde adiuncto genitiuo participii, quod prior fecerat Oppianus Hal. II. 66.

ἀλλά οἱ ἀλκὴ
ἦκα μαραινομένοιο παρίεται ἄφρονι νάρκῃ.

Et in ſecunda perſona Lithicorum ſcriptor v. 169.

ὄφρα τοι εὐχομένοιο κλύοι θεός.

Si quidem in ſcriptore, qui alias non vtitur hac formula, lectio ſana eſt. Quintus autem fecit ſaepiſſime, vt II. 244.

καί οἱ ἅμαρτε
τυτθὸν ἀλευαμένοιο.

III. 84.

ἐκ δέ οἱ αἷμα
ἔσσυτο τειρομένε.

139.

ἔτι γάρ οἱ ἀμαιμακέτοις ἐνὶ γυίοις
ἔζεεν αἷμα κελαινὸν ἐελδομένοιο μάχεσθαι.

Sic etiam 141. 152. 314. VI. 564. VII. 50. 208. 318. 584. VIII. 298. 316. XIII. 404. XIV. 575. 577. Idque imitatus est Nonnus I. 74. p. 12, 17.

καί οἱ ἀειρομένης ἐλελίζετο μυδαλέη χείρ.

XI. 375. p. 316, 32.

ἀπὸ βλεφάρων δέ οἱ αἰεὶ
κάλλος εἰσεύοντος ἐκηβόλος ἔρρεεν αἴγλη.

XXIX. 377. p. 762, 24.

καὶ ἐδείδιε, μή οἱ ὀπωπὴν
κάλλος ἀμαλδύνειε μελαινομένης Ἀφροδίτης.

Sed V. 156. p. 148, 22. in his:

καί οἱ ἑλισσομένης κεφαλῆς πολυδινεῖ παλμῷ
ψευδαλέον σύριγμα διήρυγεν ἀνθερεῶνος,

Rhodomannus corrigebat ἑλισσομένῃ, quo non opus puto, si οἷ κεφαλῆς, *suo capite*, coniungantur. Quintus eodem modo etiam σφίν, σφίσι, νῶϊν construit. V. 492.

καί σφιν ὀδυρομένων γόος αἰθέρα δῖον ἵκανεν.

Scribe αἰθέρα δῖαν. XIV. 170.

καί σφιν ἄμ' ἀμφοῖν
δάκρυ κατὰ βλεφάρων ἠλείβετο ἡδὺ γοώντων.

333.

γήθεε δέ σφιν
θυμὸς ἐελδομένων σφετέρην ἐπὶ γαῖαν ἱκέσθαι.

XII. 158.

δίχα δὲ σφίσι θυμὸς
ἔπλετ' ὀρινομένων.

X. 31.

νῶϊν δ' ἔσσεται ἄλγος ἀποφθιμένων ἐνὶ πάτρῃ.

Porro plane pro genitiuo, ne participio quidem aut nomine addito, Quintus vſurpauit οἷ. III. 216.

ἀλλά οἱ ὀκ ἀμέλησε θεοῖς ἐναλίγκιος Αἴας.

VII. 12.

Δαναοὶ δέ οἱ ὀκ ἀμέλησαν.

IX. 154.

ἀλλά οἱ ὀκ ἀμέλησε Μελάνθιος.

XII. 118.

οἱ δέ οἱ εἰσαΐοντες ἀπειρέσιον κεχάροντο.

XIII. 34.

οἵ ῥά οἱ ἔνδον ἐόντες ἐπέκλυον.

XIX. 242.

εἰ δέ οἱ ὀκ ἀλέγοντες ἐπιπλώοιτε θάλασσαν.

Sic etiam ſcriptor de viribus herbarum v. 126.

ὅτε οἷ πληρῦται ἅπαντα.

V. Interdum etiam οἷ apud Quintum accuſatiuus eſt, quod ſane vix eſſet credibile, niſi origo huius ſignificationis indicari poſſet. Atque haec pariter vt genitiui ſignificatio ab Homeri interpretibus repetenda eſt. Schol. Ven. ad Iliad. XIX. 384. τὴν οἷ ἀντωνυμίαν περισπᾷ ὁ Ἀσκαλωνίτης, καὶ φησὶ κεῖσθαι δοτικὴν ἀντὶ γενικῆς. οἱ δὲ βαρυτονῦσιν. ἔστι μὲν ὂν καὶ ἐγκλιτικὴν εὑρέσθαι τὴν οἷ ἀντὶ γενικῆς κειμένην, ὥσπερ ἐπὶ τῦ, (Iliad. XXIII. 387.) οἱ δέ οἱ ἐβλάφθησαν. ἔστι δὲ καὶ ὀρθοτονυμένην ἀντὶ αἰτιατικῆς, ὥσπερ ἐπὶ τῦ, (Odyſſ. XVII. 330.) νεῦσ' ἐπὶ οἷ καλέσας, καί, (Iliad. XX. 418.) προτὶ οἷ δὲ λάβ' ἔντερα. Idem ad XX. 418. περισπαστέον τὴν οἷ· ἔστι γὰρ πρὸς ἑαυτόν. Sic igitur Quintus III. 57.

ἀλλά οἱ ὅτι
ὅτ' αὐτὸς Κρονίδης ἔτ' ἀνέξεται, ὅτε τις ἄλλος
ὅτω μαργαίνοντα καὶ ἀντιόωντα θεοῖσιν.

131.

ὀδέ οἱ ὀφθαλμοῖσι καταντίον εἰσοράασθαι
ἔσθενεν.

Nisi hic datiuus est, vt in hoc, ἐςέδρακον ἀλλήλοισιν IV. 300. Accusatiuus fortasse etiam intelligendus est in VII. 363.

τρομέουσι δέ οἱ θεοὶ αὐτοί.

VI. Denique apud Orpheum vidimus οἷ et σφὶν verbis coniuncta abundare. Cuius loquutionis antiquissimum exemplum fortasse proferat aliquis ex versibus Empedoclis, quos seruauit Simplicius lib. I. in Aristot. Phys. p. 34. a. extr.

ἄρτια μὲν γὰρ αὐτὰ ἑαυτῶν πάντα μέρεσσιν,
ἠλέκτωρ τε, χθών τε, καὶ οὐρανός, ἠδὲ θάλασσα,
ὅσσα φιν ἐν θνητοῖσιν ἀποπλαγχθέντα πέφυκεν.

Sed hic locus non immunis a vitio est. Nam quum sensus esse debeat, paria esse, quae ab elementis orta sint mortalia, apertum est, aut copulam deesse, aut, quod probabilius videtur, aliam obtinere corruptelam. Tolleret has difficultates, qui scriberet, τῶν θ' ὅσ' ἐνὶ θνητοῖσιν ἀποπλαγχθέντα πέφυκεν. Sed leniori mutatione videtur locus sanari posse:

ἄρτια μὲν γάρ τ' αὐτὰ ἑαυτῶν πάντα μέρεσσιν,
ἠλέκτωρ τε, χθών τε, καὶ οὐρανός, ἠδὲ θάλασσα,
ὁσσάκις ἐν θνητοῖσιν ἀποπλαγχθέντα πέφυκεν.

Paria, inquit, elementa sunt, quoties dispersa in rebus mortalibus inueniuntur. Herodoti locum, I. 196. in quo οἷ abundabat, praeclare sanauit Wyttenbachius in Ecl. hist. p. 354. Eodem iure etiam Nicandro eripietur abundans φίν. Hic in Alex. v. 124. ita scribit:

αὐτοὶ δ' ἀσχαλόωσιν, ἄλῃ δέ φιν ἤθεα φωτὸς
ἄψυχος πεδάει· ὁ δ' ἀελπέα δάμναται ἄταις.

Scholiastes: τὸ σφὶ παρέλκει. περιφραστικῶς δὲ ἤθεα φωτός, ἀντὶ τοῦ τὸν φῶτα, ὅ ἐστι τὸν ἄνδρα. Immo ἤθεα φωτὸς simpliciter significat ἤθεα, qualia vir habere solet, i. e. sanam mentem; quae loquutio deriuata videtur ex illo Homeri, quamquam dissimillimo, μήδεα

φωτός, vnde Nicander alibi μέζεα φωτός; φὶν autem pertinet ad eosdem, quos antea ἀσχιλᾷν dixerat. Neque obſtat pronomen ὅ, quod fraudem fecit ſcholiaſtae. Nihil enim vſitatius apud Nicandrum, quam haec ſingularis numeri et pluralis confuſio. Non maior videtur auctoritas eſſe alius loci, qui eſt in Ther. 725.

ἀστέριον δέ φιν ἄλλο πιφαύσκεο.

Vbi φίν, ſi lectio ſana eſt, non modo ſingularem numerum, ſed ſecundam quoque perſonam indicat. Quod equidem quum vix ferendum putem, vitium eſſe in hoc loco ſuſpicor. Ac niſi forte in his ipſis vocabulis δέ φιν aliquid turbatum eſt, quorum loco apte diceretur δέ τοι, vel γὲ μέν, quibus ſaepe vtitur Nicander: πιφαύσκεο, vt aliorum locorum, veluti v. 637. recordatione natum, in πιφαύσκω mutandum duxerim. Ita φίν, negligentia quadam dictum, intelligetur de iis, qui phalangiorum morſu laeſi fuerint. De his enim modo dixerat. Similiter loquitur v. 837.

οἶσιν ἐγὼ τὰ ἕκαστα διείσομαι ἄρκια νούσων.

Quod male interpretatum eſſe ſcholiaſten ἐφ' οἷς, et res ipſa docet, et ex his v. 493. patet:

τῶν μὲν ἐγὼ θρόνα πάντα καὶ ἀλθηστήρια νούσων
φύλλα τε, ῥιζοτομόν τε διείσομαι ἀνδράσιν ὥρην.

Illud φίν, vt hoc obiter addam, vereor ne v. 789. reddendum ſit Nicandro, vbi nunc corrupto metro eſt, βορεαὶ δ' ἐσκλήκασι χηλαί, correpta tertia perfecti, quod quibusdam grammaticis placuit: v. canon. proſod. poſt librum noſtrum de em. rat. Gr. gram. p. 444. Ibi igitur videtur Nicander ſcripſiſſe, βορεαὶ δέ φιν ἐσκλήκασιν. Nam χηλαὶ ſpeciem habet interpretationis. Eodem vitio liberandum Rufini epigr. 20.

ἀλλὰ τὸ σῶμα
κέκραγεν, ὡς βελέων δεξάμενον φαρέτρην.

Ibi eſt quod impediat, ne quis κέκραγ' emendare velit. Sed delendum ὡς. Participium pro infinitiuo poſitum.

Progredior ad Quintum, quando in aliis ſcriptoribus fruſtra eſt abundans οἷ vel σφὶν quaerentis opera. Ac ne de Quinto quidem quidquam affirmauerim, apud quem σφὶν nusquam abundat, οἷ autem etiam alias explicationes admittere videtur. Sic IX. 149.

ἔνθ' ἄρα Δηΐφοβος κρατερὸν κτάνεν ἡνιοχῆα
* * Ἱππασίδην· ὁ δ' ἀφ' ἅρματος αἰψηροῖο
ἤριπεν ἀμφὶ νέκυσσιν· ἄχος δέ οἱ ἔσχεν ἄνακτα.

Homerus ἄνακτά οἱ de rectore equi diceret; Quintus ſocium intelligit illius, qui occiſus eſt, vt ex his patet XI. 447.

καὶ τότε οἷ θεράπων πολὺ φέρτατος ἐν δαΐ Λοκρῶν,
Ἀλκιμέδων ἐρίθυμος, ἑῷ πίσυνος βασιλῆϊ.

Alio in loco, quem ſupra iam attuli, VII. 363.

τρομέουσι δέ οἱ θεοὶ αὐτοί,

οἷ poteſt accuſatiuus eſſe. Non multo magis fauere videntur alii loci. III. 670.

καὶ τότε δὴ μεγάλοιο νέκυν Πηληϊάδαο
Ἀργεῖοι πυρὶ δῶκαν, ἀάσπετα νηήσαντες
δοῦρα, τά οἱ φορέοντες ἀπ' οὔρεος Ἰδαίοιο
πάντες ὁμῶς ἐμόγησαν.

Hic certe non minus οἷ ad Achillem, quam ad eos, qui ligna congerebant, referri poteſt. VI. 143.

τοῦ δ' ἄρα κύδιμον υἷα Πάρις μάλα πρόφρονι θυμῷ
ἦγεν ἑὸν ποτὶ δῶμα δι' εὐρυχόροιο πόληος,
σῆμα παρ' Ἀσσαρακοῖο καὶ Ἕκτορος αἰπὰ μέλαθρα,
νηόν τε ζάθεον Τριτωνίδος, ἔνθα οἷ ἄγχι
δώματ' ἔσαν καὶ βωμὸς ἀκήρατος Ἑρκείοιο.

Vt haec nunc leguntur, Iouis Hercei aedes et ara intelligi debent, ita vt οἷ abundet. Sed probabilius eſt,

domum Paridis intelligi, et de Paride dici οἷ: quare ſcribendum videtur βωμὸν ἀκήρατον, ad quae verba repetendum ſit παρά. Comparari poteſt XIII. 435. ſeqq. Porro VII. 544.

ὡς δ' ὅτε παιπαλόεσσαν ὁδὸν κάτα ποσσὶν ἰόντες
ἀνέρες ἀθρήσωσιν ἀπ' οὔρεος ἀΐσσοντα
χείμαῤῥον, καναχῇ δὲ περιβρομέει πέρι πέτρῃ,
οὐδέ τί οἱ μεμάασιν ἀνὰ ῥόον ἠχήεντα
δύμεναι ἐγκονέοντες.

Ita ſcribendus hic locus. Sed οἷ pertinet ad ῥόον, et ſpectat ad χείμαῤῥον. X. 42.

εἰ δέ οἱ ἄρ κἀκείνῳ ἀπεχθόμενοι θανέωμεν.

Niſi ſcripſit, εἰ δέ κεν ἄρ κἀκείνῳ, certe οἷ ad Iouem referri videtur, addito alio pronomine, κἀκείνῳ. Similem locum addam Tryphiodori v. 198.

αὐτὸς δ' ἐν κεφαλῇ σκοπὸς ἕζετο· τὼ δέ οἱ ἄμφω
Ἀτρεΐδαι ἐκέλευσαν ὑποδρηστῆρας Ἀχαιοὺς
χῦσαι λάϊνον ἕρκος εὐγνάμπτοισι μακέλλαις.

Hic οἷ, niſi abundat, cum ἕρκος coniungendum et ad equum Troianum referendum eſt.

Ipſe mihi, ne non ſat firmis praeſidiis muniri videatur mea diſputatio, hos locos eripui. Sed non eſt tamen diſſimulandum, accidere Quinto potuiſſe, quod in Orpheo factum videmus, vt οἷ, vbi ſuperfluum eſſet, correctorum ſedulitate expelleretur. Ea ſuſpicio duplici nititur fundamento. Primum enim aliquot in locis, vbi communis ſignificatio obtinet, permutatum inuenitur cum aliis, et quidem iisdem vocibus, quae in Orpheo eius locum occuparunt, vt cum γέ, V. 585. cum ἕ, III. 183. cum τί, XIV. 494. cum μίν, I. 339. VI. 250. 411. X. 102. vbi ſemel introducto μὶν etiam in ſequente verſu pro datiuis ſcripti ſunt accuſatiui. Similiter III. 350. vbi vulgo,

οἳ δέ οἱ ὡς ἄθρησαν ὑπὸ σθεναρῆσι χέρεσσιν
πολλοὺς ἐκπνείοντας,

cod. Caes. A. habet οἳ δ' ὡς εἰσάθρησαν. VII. 246. vbi vulgo,

τῷ δ' Ἀτρέπος ἤντετο Μοῖρα,
ἣ ὑπέκλασε νόστον,

ἥ οἱ ὑπέκλασε est in codd. Ven. Neap. Vatt. A. B. Γ. ed. Ald. VII. 358.

οἷος Ἄρης ὅτε μῶλον ἐπέρχεται αἱματόεντα
χωόμενος δηΐοισι μέμηνε μέγα θυμός.

Hic cod. Matr. A. habet μέμηνε λίαν. Vat. Γ. recte μέμηνε δέ οἱ μέγα θυμός. Alibi prorsus abest οἷ, vt V. 551.

ἐπεὶ πατρὸς οὐκ ἔτ' ἐόντος
νηπίαχοι κομέονται ὑπ' ἀνδράσι μάλα πολλὸν
χειροτέροις.

Scribendum οἷ μάλα πολλὸν χειροτέροις. Quo magis dubitari potest, an non sit delendum cum codd. Caes. A. Vatt. A. B. in his IX. 464.

οὔνομα πατρὸς ἑοῖο. θοῶς δέ οἱ ἰάχησαν Ἀχαιοὶ
πάντες κυδαίνοντες ὁμῶς Ἀσκληπιοῦ υἷα.

Certe Quintus θοῶς δέ οἱ ἴαχε λαός, vel θοῶς δ' ἐπὶ οἷ ἰάχησαν, omisso nomine proprio, vel alia etiam ratione scribere potuit. Nec IV. 25.

αἰεὶ δέ οἱ φρεσὶν ᾗσιν ἐμαίνετο λοίγιον ἔγχος,

οἷ, sed δέ, vt recte vidit Rhodomannus, expungi debet.

Deinde vero quibusdam in locis aut lacuna, aut particula non satis apta facit, vt οἷ abundans expulsum esse suspicari liceat. Sic I. 32.

οὐδέ NY ἔστι θεὰς ἀλιτόνθ' ὑπαλύξαι.

In quo loco supra dixi τιν' emendandum videri, donec de οἷ certius constet. VI. 644.

καί νύ κεν * τότε Τρῶες ἐνέπρησαν πυρὶ νῆας.

VII. 393.

νῆυς δ' ἔθεεν κατὰ πόντον, ἐπισπομένȣ ἀνέμοιο,
τυτθὸν ἐπιψαύȣσα πολυῤῥοίοιο θαλάσσης·
πορφύρεον δ' ἑκάτερθε περὶ τρόπιν ἔβραχε κῦμα·
αἶψα δὲ * μέγα κῦμα διήνυσε ποντοπορȣ̃σα.

VIII. 258.

ȣ̓δέ οἱ ἶσον Ἄρηϊ πέλει σθένος, ὅς ΜΙΝ ἀρήγει
ἡμῖν ἐλδομένοισι.

IX. 205.

ȣ̓δὲ μὲν ἐσθλοῖς
Τρώων ἡγεμόνεσσι δέος πέλεν, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ
ἐκ θυμοῖο μάχοντο, καὶ ἀνέρας αἰὲν ἔρυκον
χαζομένȣς· πολέες δὲ ΓΕ ȣ̓κ ἀλέγοντες ἀνάκτων
ἐκ πολέμοιο φέβοντο, μένος τρομέοντες Ἀχαιῶν.

443.

οἱ δ' ΑΡ' ΕΣ Ἑλλήσποντον ἐπ' ἰχθυόεντ' ἀφίκοντο.

516.

ὦ φίλος, ȣ̃ τοι ἐγὼν ἔτι χώομαι, ȣ̓δὲ μὲν ἄλλῳ
Ἀργείων, εἴ τις * ἔτ' ἤλιτεν εἵνεκ' ἐμεῖο.

Quamquam hic non contemnendam lectionem praebent codd. Ven. Neap. Caeſ. A. Vatt. A. B. Γ. τῶν εἴ τις. X. 224.

δὴ τότε ΔΗ Ποίαντος ἀμύμονος ὄμβριμος υἱὸς
ἐμμεμαώς, θοὰ τόξα τιταίνων οἷ μέγ' ἀΰτει.

XI. 62.

ἄμφω ἐπιςάμενοι δόλον ἰχθύσι μητίσασθαι
αἰνὸν ὑπ' ἀγκίςροιο, βαλεῖν ΔΕ ΤΕ εἰς ἅλα δῖαν
δίκτυα.

Quem locum ſupra tractaui ſic, vt οἷ euitarem. XII. 353.

ἢ νῶϊν· νῦν γὰρ * οἴομαι ἐσσυμένως περ
ἀργαλέȣ πολέμοιο τέκμωρ εὔδηλον ἔσεσθαι.

Male hic legitur πολέμȣ. XII. 565.

ἀκηδέες ἐντύνοντο

δαῖτα λυγρήν. μάλα γάρ ΡΑ ἐπήϊεν ὑςατίη νύξ.

Hic σφὶν reponit Rhodomannus. XII. 576.

μάλα γὰρ * δέχνυτο πῆμα.

Cod. Caeſ. A. σφίσι addit. XIII. 233.

ὁππότ' ἄποινα περὶ κταμένοιο φέρεσκον

Ἕκτορος, ὃν * ἔπεφνε πατὴρ τεός.

Cod. Caeſ. A. addit ῥά, quod parum prodeſt. XIII. 248.

ὃ γὰρ δὴν ἐπὶ κῦδος ἀέξεται ἀνθρώποισιν

ἀλλ' ἄρα * καὶ ὄνειδος ἐπέσσυται ἀπροτίοπτον.

Tres veterrimi codd. ἀλλ' ἄρα πȣ καί. Dausqueius καί οἱ. XIII. 251.

οἳ δ' ΕΠΙ Ἀςυάνακτα βάλον Δαναοὶ ταχύπωλοι

πύργȣ ἀφ' ὑψηλοῖο.

Nolo, vt in re incerta, plures locos congerere. Illud ſpero apertum eſſe, ſi hi loci, quos attuli, cum tot Orphicis, in quibus οἷ oblitteratum fuit, comparentur, non leuem eſſe ſimilis corruptelae in Quinto ſuſpicionem, praeſertim quum etiam pronomen poſſeſſiuum abundet in his XIV. 12.

τὰς μὲν ἔτ' ἀδμῆτας καὶ νήϊδας οἷο γάμοιο.

et XI. 24.

ὁππόθ' ἑοῖο

δάμναθ' ὑπ' ὠδίνεσσι πολυτλήτῃσιν ἀνίης

θεσπεσίȣ τοκετοῖο.

De quo loco ſupra dictum. Laetabor, ſi ſuſpicionem meam confirmatam videro Tychſenii opera, quem in eo nunc eſſe accepimus, vt promiſſam olim Quinti editionem in publicum emittat. Quod ille gratiſſimum faciet doctis hominibus. Mittam igitur haec, quae nunc quidem non niſi coniectura nituntur: illa, quae certa ſunt, vrgebo. Haec quo redeant, non eſt obſcurum. Etenim Orpheus prono-

men iſtud maxime verbis, ita vt abundet, ſolet adiungere: Quintus pro genitiuo et accuſatiuo ponit. Vtriusque commune eſt hoc, quod iſtud pronomen ſuo quisque modo tantopere frequentant, vt paene fulciendis verſibus inſeruire videatur. Quod ſi quaerimus, vter hac ratione prior vſus ſit, Quintum dicamus neceſſe eſt. Hic enim declinauit tantummodo ab antiquiorum conſuetudine, non nouum vſum introduxit. Et declinauit quidem paullatim et gradibus quibusdam. Nam quum apud antiquos οἷ ſaepe ita collocaretur, vt, quamquam datiuus eſſet, genitiui loco poni videretur, primo genitiuum participii ei adiunxit; deinde etiam ſine eiusmodi genitiuo ita vſurpauit, vt prorſus inſtar genitiui eſſet; denique, quum ſemel exuta datiui natura pro alio caſu poneretur, eo progreſſus eſt, vt etiam accuſatiui locum tenere poſſe crederet. Non ita, qui vſus apud Orpheum eſt, ab antiquis poteſt deduci. Atqui ſi hic aetate poſterior fuit Quinto, origo Orphici vſus, quae aliter prorſus obſcura eſſet, plana eſt atque aperta. Etenim ſi ſemel inſtar fulcri verſuum frequentabatur οἷ; ſi ſaepe ambiguum erat, vtrum ſingularis an pluralis eſſet; ſi plurimis in locis dignoſci vix poterat, vtrum pro genitiuo vel accuſatiuo poneretur, an cum verbo coniunctum abundaret: quid mirum, ſi Orpheus lectores ſuos, iam ſatis ſimili licentiae adſuetos, non offenſum iri abundante iſto pronomine cenſuit? Ac profecto, qui locos vtriusque ſcriptoris, quos ſupra protulimus, comparare volet, non poterit non fateri, multos eorum tam inter ſe ſimiles eſſe, vt nihil plane intereſſe videatur, vtrum aliquis οἷ Quinti more, an Orphei intelligat. Exempli cauſſa in hoc:

οὐδέ τί οἱ μεμάασιν ἀνὰ ῥόον ἠχήεντα
βήμεναι, ἐγκονέοντες.

Vel in illo:

οἳ δέ οἱ εἰσαΐοντες ἀπειρέσιον κεχάροντο.

Cui quid poteſt eſſe ſimilius, quam Orphicum illud; v. 695.

τᾶ δέ οἱ εἰσαΐοντος ἐπαχνώθη φίλον ἦτορ.

Caeterum illud non eſt praetereundum, quemadmodum οἱ apud Orpheum abundat, ita in orientalium populorum linguis pronomen ſuffixum abundare: vt Geneſ. II. 19. Exod. XVIII. 27. Deut. XXIII. 3. Jud. VII. 8. Iob. XII. 11. Prou. XIII. 13. Ieſ. XXXI. 8. Dan. XI. 8. Hoſ. VIII. 9. Et apud interpretem Syrum Marc. I. 14. Luc. II. 29. II. Cor. V. 10. Horum locorum omnium indicium debeo Io. Aug. Henr. Tittmanno. Viderint ergo, qui orientalium linguarum cognitionem cum Graecis litteris coniungunt, an peregrinam originem habeat abundans illud οἱ. Vtcumque res eſt, nihil, vt ſpero, detrahetur iis, quae ſupra disputata ſunt. Quum enim, quantum equidem exiſtimare poſſum, nihil in Orphei Argonauticis reperiatur, quod aut ingenium, quale eſſe hominum ſub oriente ſolet, aut dictionem ſimilem illorum ſermoni prodat, manebit illud, quod ſupra efficere operam dedi, vt niſi origo, certe vſus iſtius loquendi rationis e Graecis ſcriptoribus confirmari debeat.

Hactenus de his pronominibus. Nunc omnino orationem Orphei conſiderabimus. Quae, ſiue temporum modorumque conſequutio, ſiue formulae quaedam, ſiue flexiones nonnullae, ſiue denique ſingulorum vſus vocabulorum ſpectetur, egregie noſtram de Orphei aetate ſententiam confirmat. Haec igitur ſic perſequar, vt, quae potiſſima ſunt, ſecundum verſuum ordinem tangam, ſimulque locos quosdam non recte conſtitutos retractem.

V. 6. Πηκτὶς frequentatum Nonno vocabulum, vt I. 389. 431. 434. 444. II. 19.

13. Λοχεύειν vſitatum recentioribus verbum, vt Manethoni IV. 154. vbi λοχευομένοισι βροτοῖσι ſcribendum, et 417. Vſurpant et de muliere, vt iam ſcri-

ptor hymni Hom. in Merc. 230. Orpheus v. 130. Nonnus XXX. 270. XLI. 168. 412. XLIV. 171. 312. 316. XLVI. 319. XLVIII. 834. 844. 846. 897. et de viro, vt Orpheus v. 13. 137. 160. Nonnus VII. 79. XXIII. 317. XXVII. 289. XXXI. 85. XLVIII. 227. et metaphorice, vt Orpheus v. 255. Nonnus VII. 84. XXVI. 274. XXVII. 50. XXXI. 22. 23. XXXVIII. 246. 280. XLVII. 86. Coluthus 176.

57. Coniunctiuus post praeterita frequenter occurrit apud huius aetatis poetas. Lithicorum scriptor v. 3. 645. 646. Quintus II. 172. seqq. III. 306. IV. 208. 375. 484. V. 254. 273—277. 280. VI. 33—35. 320. VII. 153—155. 234. 236. 244. seq. 249—251. 404. 494. seq. 539. IX. 25. X. 99. seq. XI. 186. seq. 321. 335. seq. XII. 370—373. 417. seq. 518. seq. 562. seq. XIII. 24. seq. 30. seq. XIII. 545. XIV. 151. seq. 484—486. Nonnus XVI. 376. Ioannes Gazaeus 495. Orpheus v. 6. 57. 73. 74. 106. 252. 292. 410. 893. 946. 1179. 1180. 1379. Contra optatiuum post praesens Lithicorum scriptor posuit v. 169. 175. 371. et Quintus II. 314. XI. 494. Nonnus I. 383. et alibi saepissime. Ioannes Gazaeus 9. Itaque non debebat in Procli hymno Musarum v. 24. γνοίην in γνώω mutari.

58. Fortasse ἠπερόπευεν mutandum est in ἡγεμόνευεν. Τρίβον δόλε dixit viam dolosam. Ac τρίβος quoque, quo vocabulo mox etiam v. 69. vtitur, non est antiquorum epicorum. Habent Hom. hymn. Merc. 447. Theocr. XXV. 156. Maximus 603.

74. Ἰδὲ multum ab recentioribus vsurpatum. Quintus I. 107. 375. II. 342. 498. III. 608. IV. 154. 502. IX. 31. XIV. 289. 527. Manetho II. 31. 33. 123. 151. 178. 231. 316. III. 73. 151. 179. 210. IV. 82. 96. 119. 127. 174. 211. 229. 232. 323. 439. VI. 14. 278. 361. 461. 695. Orphei locos index indicabit. Apud Homerum et reliquos antiquos plerumque hiatum facit, ita vt non dubitandum videatur, quin digamma in hac vo-

ce fuerit. In contrariam enim partem quae notaui, non videntur ſincera eſſe. Iliad. VI. 4.

μεσσηγὺς Σιμόεντος ἰδὲ Ξάνθοιο ῥοάων.

Ibi aliae olim erant lectiones, μεσσηγὺς ποταμοῖο Σκαμάνδρου καὶ στόμα λίμνης vel καὶ Σιμόεντος. Odyſſ. XXII. 341.

μεσσηγὺς κρητῆρος ἰδὲ θρόνου ἀργυροήλου.

Heſiod. Theog. 887.

πλεῖστα θεῶν εἰδυῖαν ἰδὲ θνητῶν ἀνθρώπων,

vbi fortaſſe καὶ, quod in antiquis libris eſt, e veteri quadam lectione manſit. Aliis in locis antiqua lectio vnius litterae detractione reduci poterit, vt Iliad. XXIV. 166.

θυγατέρες δ' ἀνὰ δώματ' ἰδὲ νυοὶ ὠδύροντο.

et, vbi ν ἐφελκυστικὸν praecedit, Iliad. XIII. 432. XIV. 165. XXIV. 643. Odyſſ. IX. 186. XI. 430. 625. In Scuto Herculis caeſura carens verſus 199. ita corrigi debet:

ἔγχος ἔχουσ' ἐν χερσὶ ἰδὲ χρυσέην τρυφάλειαν.

84. Non eſt antiqua forma ἀκοή.

96. Ἐπεσσομένοισι defendi poſſet ex Nonno XLI. 179. vbi eſt αἰὼν μάντις ἐπεσσομένων, ſi ſana eſt lectio. Sed praeſtat ἐπ' ἐσσομένοισι et hic et infra v. 300. 630.

121. Σείριος ſol. Nicand. Ther. 779. et, ſi bene memini, etiam alio loco. Alios attulerunt interpretes ad Heſychium.

154. Ἐν δὲ ſaepiſſime Orpheus. Vide indicem. Quintus XII. 194. In eodem reponendum hoc VIII. 99.

179. Nihil proficeret, qui ad vulgatam tuendam afferret non prorſus diſſimilem locum Quinti VII. 674.

οὕνεκ' ἄρ' αὐτοὺς
θαρσαλέους κατέτευξεν ἰὼν ἐπὶ δῆριν ἑτοίμως.

Equidem ſi aliquem habeo in hoc genere ſenſum, nihil dubito hunc verſum ſuppoſitum pronunciare. Alia

interpolationum in Quinto exempla codices a Schowio collati praebent.

216. 219. Nonnus ϛάχυν Ἰνδῶν dicit XVIII. 267. XXV. 71. 348. ἀνδρῶν XLI. 66. Ἑλλάδος is, cuius ſunt verſus in Anal. Brunck. T. III. p. 147. XXI. 25.

222. Ταρσὸς frequens apud recentiores vocabulum. De alis noſter etiam v. 441. Vide ad Heſych. ταρσίοις. In Moſchi Europa II. 58. ſcribendum puto:

τοῖο δὲ Φοινήεντος ἀφ' αἵματος ἐξανέτελλεν
ὄρνις ἀγαλλόμενος πτερύγων πολυανθέϊ χροιῇ,
ταρσὸν ἀναπλώσας, ὡσεί τε τις ὠκύαλος νηῦς·
ὣς χρυσέου ταλάροιο περίσκεπε χείλεα ταρσοῖς.

250. Παχνώθη, acceptum ab Heſiodo Ἔργ. 360. τό τ' ἐπάχνωσεν φίλον ἦτορ, frequentarunt recentiores: Quintus V. 322. VII. 721. et noſter aliquoties.

251. Νεῦσεν ἵνα. Similiter ὄφρα poſt verba iubendi, vt ſupra v. 99. infra v. 409. 946. Quintus XIV. 238. Nonnus XXXIII. 57. XXXVII. 753. p. 962, 29. Fortaſſe etiam XXXV. 150. p. 872, 33. dedit:

οὐκέτι Βασσαρίδεσσι κορύσσομαι· εἴ με κελεύεις,
ὄφρα φίλοις νάετῆρσι μαχέσσομαι, Ἰνδὸν ὀλέσσω.

Similis loquutio eſt XXXIV. 84. ἤθελεν ὄφρα λάμψειε, cuius fundus eſt in Homerico, ἦ ἐθέλεις ὄφρ' αὐτὸς ἔχῃς γέρας.

261. Ἰκρία γομφώσαντες Nonnus XL. 447.

280. Ἡπλώσαντο. Hoc quoque verbum illi aetati in deliciis fuit. Noſter v. 362. 627. 928. Nonnus XXIV. 336. XLVIII. 260. 345. Ioannes Gazaeus 63.

327. Στέφανος περίκυκλος Ἀριάδνης non modo in XLVIII. Nonni v. 971. p. 1306, 6. ſed etiam XXV. 145. p. 650, 10. legitur.

337. Τηθὺς pro mari apud Quintum II. 116. V. 14. 398. XI. 418.

343. Seruandum erat ἀχλύα, quae forma ſaepius occurrit apud Quintum: ὀϊζύα II. 87. νηδύα IV. 259. XII. 136. XIII. 138. ὀφρύα IV. 361. ἰξύα XI. 201.

345. Τὲ post secundum vel tertium vocabulum non est antiqui vsus. In Hesiodi Theog. 682. pro ποδῶν αἰπειά τ' ἰωὴ legendum ποδῶν τ' αἰπεῖα ἰωή. Ibidem 692. in his ἱερὴν φλόγα θ' εἰλυφόωντες prorsus omittenda copula. Apud Theocritum IV. 54.

ναὶ ναί, τοῖς ὀνύχεσσιν ἔχω τέ νιν· ἅδε καὶ αὐτά.

E cod. Med. notatum τε νιν, ἴδε. Scribendum videtur:

ναὶ ναί, τοῖς ὀνύχεσσιν ἔχω νιν, ἴδ'· ἅδε καὶ αὐτά.

Quintus quoque vitare hanc posituram solet, in quo XI. 432. vbi legitur,

μάρνασθ' ἀμφὶ πόληος, ἑῶν τεκέων τε, καὶ αὐτῶν,

scribendum est πόληος ἑῆς, τεκέων τε. Collocant τε post secundum verbum Cynegeticorum scriptor I. 141. 204. II. 416. III. 97. 163. 214. 267. 370. 411. IV. 411. Lithicorum scriptor v. 663. Manetho II. 99. 259. 274. scriptor de viribus herbarum 24. Orpheus v. 518. 716. 774.

358. Non debebam mutare ἑῆς. Eodem modo Quintus, οἷ ἄνακτι, ἑῷ βασιλῆϊ, οἷο γάμοιο, quorum supra mentio facta est.

360. Nonnus Dionys. IX. 170. XXXIV. 246. XXXIX. 366. XLI. 112. et in paraphr. Ioann. c. XXI. 7. χεῖρας ἐρετμῶσαι, et Dion. XLI. 114. στέρνον ἐρετμῶσαι habet; γαλήνην Ioannes Gazaeus 427.

374. Nonnus III. 46. ὕδωρ ἐχάρασσον ἐρετμοῖς. XXVI. 180. XLIII. 200. θαλάσσια νῶτα χαράσσων. XL. 466. χαρόξατε νῶτα θαλάσσης. XLI. 114. χαρασσομένην ἅλα ταρσῷ. Orpheus 706.

383. Loquutionis Orphei aetate vsitatissimae, δικασπολίῃ μέλεται, exempla vide in notis ad h. v.

384. Λύρην ἀράσσεις Christodorus 46. ἑπτατόνου κιθάρης ἐπινίκιον ὕμνον ἀράσσων Nonnus I. 488. ἑπτατόνῳ κιθάρῃ φιλοτήσιον ὕμνον ἀράσσων idem V. 102. πηκτίδι νυμφοκόμῳ θαλαμηπόλον ὕμνον ἀράσσων idem XXVI. 206. Orpheus v. 400.

385. Formam Ἑρμάων primus habet Hesiodus apud Strabonem I. p. 72. Inde frequentarunt recentiores: Bio III. 8. inscriptio Marcelli 24. Maximus 263. 425. 541. 610. Manetho II. 291. III. 316. IV. 181. 206. 327. 359. IV. 425. V. 159. Nonnus V. 74. VIII. vlt. X. 302. XIII. 53. XVIII. 316. XXV. 56. XLVIII. 410. Coluthus 68. 76. 113. 120. Ioannes Gazaeus 197.

393. Vocabulum ἕξις apud nullum epicum puto occurrere. Ἦθος de indole dixit singulari numero Hesiodus Ἔργ. 67. 78. Manetho IV. 536. Nonnus XLII. 150. XLV. 317. XLVIII. 230. 918. Plurali vsi sunt Maximus 94. 140. Nonnus XX. 150. XXVI. 67. XLII. 275. Coluthus 268.

439. Ὑποκλάζειν occurrit etiam apud Nonnum XLIII. 47. XLVII. 627. apud Longum p. 82, 20. ed. Schaefer. Quare dubitari potest, an veram lectionem in Orpheo assequutus sit Ruhnkenius.

440. Κυκλῶσθαι a Callimacho h. Del. 250. acceptum frequentarunt noster; vide v. 749. 900. et Nonnus XIII. 138. XIV. 388. XVII. 330. XVIII. 118. XXII. 162. 180. 254. 358. XXVIII. 153. 172. 328. XXXIII. 63. XXXIV. 10. XXXVIII. 150. XLVI. 180. XLVII. 459. XLVIII. 914. 959. Et passiue XXII. 263. XXXVIII. 312. Ioannes Gazaeus 269.

459. Χεῖρας ἐφαπλῶσαι Nonnus dixit XII. 276. XL. 321. XLVIII. 170. Ioannes Gazaeus 46. Eodem verbo noster vtitur infra v. 1344. Nonnus II. 239. III. 400. XV. 9. XXI. 385. XL. 527. Ioannes Gazaeus 256. 433. 596. 608 Longi Pastor. p. 18. ed. Schaef. vbi Schaeferus verbum ἐφαπλοῦν e Polluce attulit T. I. p. 569.

467. Κάμπτετο δ' ἄκρη Quintus XIV. 413.

471. Ὀφέλσιμος, quod ipsum est recentiorum temporum, ex Oppiano (Halieut. III. 429.) affert Eustathius ad Odyss. p. 1472, 33. memorans simul aliam formam ὀφέλλιμος, quae nunc quidem legitur apud Maximum v. 135.

483. Θελξίφρων de vino Nonnus XIII. 270. et, quod ad nostri locum apte comparari potest, παρηγο-

ῥέουσα θελξίφρονι μύθῳ XIX. 87. Ὕμνος quoque generatim pro carmine non eſt antiquorum. Non obſtant Heſiodi verſus Ἔργ. 657. 662. qui locus vt interpolationis ſuſpicione liberetur, certe in priore verſu vocabulum hoc proprie intelligi poteſt, in altero videndum eſt; ne legi debeat οἶμον.

496. Καλὸς prima breui erunt fortaſſe, qui ſi non antiquis, certe recentioribus epicis concedendum putent. At neutri ſic vſurparunt; certe ante Nonnum. Quae in contrariam partem afferri poſſunt, et pauca ſunt, neque vitio carentia. In Heſiodi Theog. 585.

αὐτὰρ ἐπειδὴ τεῦξε καλὸν κακὸν ἀντ' ἀγαθοῖο.

Scribe, αὐτὰρ ἐπεὶ τεῦξεν. In Ἔργοις v. 63.

παρθενικῆς καλὸν εἶδος ἐπήρατον.

Sic quidem etiam cod. Viteberg. cum gloſſa παρθένου. Sed non modo primae ſyllabae in καλόν, verum etiam vltimae correptio ante εἶδος verſum interpolatione vitiatum eſſe arguit. Scriptor de viribus herbarum v. 21.

θρέμματα γοῦν νῆάς τε καλὸν φυτὸν ἐστι φορῆσαι,

quae etiam diſplicitura eſſent ſine correptione huius nominis, quae fortaſſe, vt in didactico poeta, eoque recentiore, ferri poteſt, quamquam producta ſyllaba eſt v. 43. Scribendum puto:

θρέμματα γοῦν νῆάς τε φυτὸν τόδε καλὰ φορῆσαι.

In illo quidem ſcriptore, qui libros I. et V. Apotelesmaticorum ſcripſit, καλὸς prima correpta V. 46. 105. et καλόεργος I. 156. 354. non aegrius feremus, quam apud Gregorium Nazianzenum. Sed de Nonno nonnihil dubito. In Dionyſiacis quidem non memini καλὸς prima breui legiſſe niſi in hoc verſu,

βϐτης καλὸς ὄλωλε, καλὴ δέ μιν ἔκτανε κϐρη,

qui quater legitur in XV. 398. 402. 408. 413. Quo in loco quamquam *κακὴ* ſcribi poſſet, neſcio tamen an Nonnus in illa operis ſui parte, quae plane bucolica eſt, bucolicos poetas imitari voluerit. In paraphraſi Ioannis idem ſcriptor, vt Paull. Sil. Ἐκφρ. II. 50. 240. primam in *καλὸς* corripuit cap. I. 47. X. 11. 32. Sed hoc carmen, quod vereor vt omni ex parte ad exemplum epicorum carminum exigi debeat, non adhibuerim ad Dionyſiaca. Eamdem ob cauſſam ſupra, quum de epicorum verſibus dicerem, nullam eius mentionem feci: quae quum ſponte ſe nunc obtulerit, ne quis forte vitioſos verſus in Dionyſiacis auctoritate iſtius paraphraſeos tueri velit, quosdam librariorum errores indicabo, omiſſis quidem, vt par eſt, illis verſibus, quorum magnus numerus ab interpolatore additus eſt. Igitur caeſura trochaica, quae eſt cap. IV. 53.

εὐσεβίης ἐς ὁδϐς ὅλον οἶκον ἀμεμφέος ἕλκων,

ſic videtur corrigenda eſſe:

εὐσεβίης ὅλον οἶκον ὁδϐς ἐς ἀμεμφέας ἕλκων.

Productionem breuis ſyllabae XV. 12.

ἀπλανέος σοφὸς ϐτος ἐμὸς ὅρος ἐςὶν ἐφετμῆς,

nemo non videt tollendam eſſe ſcribendo *ἐμῆς*. VI. 69.

ὅττι θεϐ σὺ μόνος ἅγιος πέλες.

Scribe *μόνος πέλες ἔκγονος*. Ioannes: *ὅτι σὺ εἶ ὁ Χριςὸς ὁ υἱὸς τϐ θεϐ τϐ ζῶντος.* Hiatus *ἀμφὶ ἔθεν* IX. 21. non ſollicitandus. Sed I. 33. haec leguntur:

εἰς ὃν ἂν ἀθρήσειας ὑπηνέμιον καταβαῖνον
πνεῦμα θεϐ νεφέλοιο, καὶ αὐτόθι ἔμπεδα μιμνει,
ϐτος ἀφωτίζοισι φάος μερόπεσσιν ὀπάσσει.

Sylburgius *μίμνον* conjicit. Scribendum videtur, *καὶ ἔμπεδον αὐτόθι μίμνον*. II. 9.

ὃ μὲν ἀνὴρ πόθεν ἦεν ἐπίϛατο· ὑδροφόρος δέ.

Ἐπίϛατο vereor ne interpretis ſit, Nonnus autem ἐπε-φράσατ' ſcripſerit. V. 25.

πάντες ἀλεξιμόροιο ἐμῆς ἀΐοντες ἰωῆς
παιδὸς τηλυγέτοιο Φερεζώοιο τοκῆος.

Scribe νέης. XIX. 3.

κοίρανον ἠσπάζοντο ἐνὶ ψευδήμονι κλήσει,
ἱκεσίης κήρυκι· καὶ ἤιεν ἄλλος ἐπ' ἄλλῳ.

Verba ἐνὶ (Ald. ἐν) ψευδήμονι κλήσει ἱκεσίης κήρυκι ab interpolatore addita ſunt. XIX. 14.

ἕκτη δ', ἣν ἐνέπεσι, προσάββατος ἔπλετο ἠώς.

Scribendum videtur ἔτρεχεν ἠώς, vt v. 42.

γείτονα νύκτα φέρεσα προσάββατος ἔτρεχεν ἠώς.

XXI. 14.

τᾶτο πάλιν τρίτον ἄλλο ἐφαίνετο πᾶσι μαθηταῖς Ἰησᾶς.

Ald. φαίνετο. Scribe φαείνετο.

515. Ἀϛροχίτων nomen Herculis eſt apud Nonnum XL. 369. 408. 413. 422. 423. 579. Πόλον ἀϛροχίτωνα dixit Ioannes Gazaeus 192. χορείην Paull. Sil. Ἐκφρ. S. Soph. I. 155.

537. Δεδεπέτος etiam infra 1168. Vide Indicem. Ex Iliad. XXIII. 679. accepit hoc Apollonius I. 1304. IV. 557. Inde frequentarunt recentiores: Dioscorides epigr. 13. Quintus III. 192. et ſaepe alibi, Nonnus XI. 236. 327. XII. 118. XIV. 279. XV. 386. XVI. 300. XXV. 467. XXVII. 79. XXXIV. 332. XXXV. 371. XXXVI. 279. XXXVIII. 432. XXXIX. 4. XLVII. 185. Tryphiodorus 390. Et δέπησεν, *mortuus eſt*, Nonnus XXXII. 185.

543. Nonnus XIV. 96.

μαντιπόλον σπέρμηνε θεηγόρȣ ἔμπλεον ὀμφῆς.

Ita malo, quam, ſeruato vulgato θεηγόρον, cum Rhodomanno μαντιπόλȣ.

558. Ἶσον οἴςῳ. Oppian. Hal. I. 565. θᾶσσον οἴςȣ.

562. Δὲ antiqui poſt primum vocabulum ponunt, niſi vbi praepoſitio cum nomine praecedit, vt προτὶ οἶ δ' ἔλαβ' ἡνία. Itaque in Heſiodi Theog. 733. τεῖχος περικεῖται δ' ἀμφοτέρωθεν vel hanc ob cauſſam vitioſum eſt. In antiqua lectione τεῖχος δὲ περοίκεται vel τεῖχος δέ περ οἴκεται latere videtur τεῖχος δὲ περοίχεται. Scholiaſtes per περιτρέχει explicat. Atque Heſiodus vltimam litteram in περὶ Aeolenſium more eliſit etiam in compoſito πέρίαχε Theog. 678. quod hinc duxit Quintus II. 604. III. 599. XI. 382. XIV. 415. 482. 533. In Ἔργοις 112. pro vulgata ὥς τε θεοὶ δ' ἔζωον recte Brunckius ὡς δὲ θεοὶ ζώεσκον edidit. Quo facilius dubitari poteſt, an etiam v. 46.

ἔργα βοῶν δ' ἀπόλοιτο καὶ ἡμιόνων ταλαεργῶν

emendatione indigeat. Neque in Theogonia v. 65. mutanda vett. edd. interpunctio, quantumuis incommoda; neque in Scuto Herculis v. 205. Eſt illa collocatio particulae δὲ et recentiorum et fere peiorum poetarum. Poſt ſecundum vocabulum poſuere ſcriptor Cynegeticorum I. 229. 276. 299. 392. II. 166. 253. 294. 317. 619. III. 51. 221. 353. 499. IV. 43. 54. 76. 103. 198. 199. 229. 275. Maximus 480. 484. 488. Manetho II. 425. III. 224. 409. IV. 77. Orpheus v. 984. 1036. 1328. Poſt tertium vocabulum Cynegeticorum ſcriptor I. 382. II. 83. III. 305. Maximus 27. 173. 245. 386. 608. Orpheus v. 460. 820. 894. 1129. 1264. Poſt quartum ſcriptor Cynegeticorum III. 82.

564. Contracte ἠόνας dixit Quintus II. 352. XII. 127. 274. XIII. 64. et ἠόσιν III. 4. 390. IV. 81. IX. 172. 433. XII. 348.

572. Ἐλωφήσαντο. Apollon. II. 531. Nonnus XIII. 365. XL. 534. Coluth. 280. 300. Paull. Sil. Ἐκφρ. I. 145. II. 139.

582. Πολυχανδές. Theocritus XIII. 46. Saepius hoc vocabulo vtitur Quintus, vt I. 525. IV. 475. Nec minus Nonnus, vt XI. 162. XV. 19. XVI. 257. XVIII. 294. XXVI. 305. XXXIV. 252. et alibi.

589. Νῆκος non eſt antiqui vſus. Nunc quidem non ſuccurrit ſtatim exemplum, niſi in Apoteleſmat. I. 358. et in epigr. 18. in columnas Athletarum Conſtantinop. in Brunck. Anal. T. III. p. 21. Par ratio eſt nominis λόχος v. 592.

614. Quae ad hunc verſum in notis dixi, ad antiquos pertinent. Itaque λάεσι ſeruandum videtur. Sic in epigr. incert. 370. 697. et in epigr. Agathiae 63. Neque in Orpheo v. 1122. παίδεσιν eſt corrigendum. In Homero, praeter Odyſſ. XV. vlt. perpauci ſunt loci, qui ſententiae meae repugnare videantur: vt Odyſſ. X. 268. XXI. 93. In vtroque τοίσδεσι eſt: quod vereor ne grammaticis debeatur. Certe in poſteriore loco cod. Vind. CXXIII. habet τοῖσι δέ. In quibusdam nominibus tamen vſitata haec forma eſt, vt in χείλεσι. Sed χείρεσι ſemel exſtat in Homero Iliad. XX. 468. non negligendum criticis. Recentiores in hoc genere non ita ſolliciti fuerunt. Θήρεσιν ſcriptor Cynegeticorum habet I. 430. 447. III. 111. IV. 65. ῥίνεσιν idem I. 476. χείρεσι Lithicorum ſcriptor 372. Quintus III. 400. IV. 255. XII. 419. XIII. 184. 303. 533. Sed V. 469. pro χείρεσ' ἐμαῖς ſcribendum χερσὶν ἐμαῖς. Paull. Sil. Ἐκφρ. I. 210. II. 348. Νήεσιν Quintus III. 741. VIII. 362. IX. 412. XII. 166. XIII. 66. Ἀτὰρ μέγα Τρώεσι πῆμα XII. 49. niſi ſcribendum ἀτὰρ Τρωσὶν μέγα πῆμα. παίδεσιν XIII. 306. 514. Φώρεσι Maximus 435. ῥίπεσιν Nonnus XL. 461. Sed in Bacchylidis fragm. 6. in Anal. Brunck. ſcribendum πάντεσσι.

694. Πεφυλαγμένος. Maximus 5. 43.

722. Φερώνυμος recentiores dixerunt. Veteres, et in his Dionyſius Periegetes, etiam cum hiatu praetulerunt ἐπώνυμος. Primus, quem ſciam, Φερώνυμος habet Nicander Ther. 666. Inde ſcriptor de viribus herbarum v. 115. 150. Nonnus III. 276. V. 71. VIII. 75. X. 77. XIII. 69. 78. 436. XIV. 278. XVIII. 75. XX. 137. XXI. 88. XXIV. 45. XXXV. 143. XLI. 270. 342. 365. XLVIII. 581. Coluthus 242. Chriſtodorus 33. Epigr. 42. in Huſchkii Analect. crit. p. 276. Φερωνυμίην habent Oppian. Hal. I. 243. Nonnus XLI. 267.

744. Τιβάρηνά τ' ἔθνη, et infra Ἀριμασπά τ' ἔθνη, atque alia huiusmodi exempla pluralis per η formata, noſter cum recentioribus contra antiquorum conſuetudinem vſurpauit. Neque diuiſim haec in recentioribus ſcribi poſſunt, vt in Heſiodeo νείκεα καὶ δῆριν ὀφέλλοις, quo quidem in loco vereor ne legi debeat δῆριν καὶ νείκε' ὀφέλλοις. Sic apud Orpheum γένη v. 1143. Φάρη v. 968. Ad idem genus pertinent talia quoque, vt ὀξεῖ v. 611. Φινεῖ 678. χάεος 12. κέρδεος 835. ῥεῖθρον 464. 804. ἰσμαράγευ 438. et alia.

757. Similiter Atticum νεὼν habet inſcriptio Marcelli v. 44.

772. Ἀνενείκατο φωνήν. Fundus huius loquutionis eſt in Iliad. XIX. 314

μνησάμενος δ' ἀδινῶς ἀνενείκατο, φώνησέν τε.

Inde ἀνενείκατο φωνὴν vſurpare coeperunt recentiores: Theocritus XXIII. 18. Moſchus II. 20. 130. Nonnus IV. 76. VI. 345. XI. 253. XVI. 146. XXI. 10. XXIV. 146. XXXVII. 403. vbi vulgatum ἐνενείκατο emendauit Schraderus ad Muſaeum p. 41. Muſaeus v. 121. 172. Coluthus ex Nonno (VI. 345) τόσην ἀνενείκατο φωνὴν v. 167. 259. 298. 322. Noſtri loca v. in indice.

794. Ἐνδαπίαις. Nonnus XXIII. 131. Nicaenetus epigr. 3. Memorant Heſychius et Pollux III. 51.

796. Pro ἔκληζε antiquus ſcriptor dixiſſet ἐκάλεσσε.

821. Βριαρὴν ἀνενείκατο φωνήν. Nonnus XVI. 146. idem hemiſtichium habet.

824. Ἔκποθεν ἄτης Apollonius III. 262. Ἔκποθεν ἀπροφάτοιο Quintus III. 436. XII. 500. Ἔκποθεν Οὐλύμποιο idem IX. 257. Ἔκποθεν Ἰδαίων ὀρέων XI. 267. Ἔκποθεν Ἡφαίστοιο XIII. 446. Nudo ἔκποθεν idem vſus eſt VII. 306. VIII. 61. 253. 343. IX. 242. 419. XI. 230. XIII. 538. XIV. 74. et Chriſtodorus 129.

869. Φίλτρα, amor. Hoc quoque ab antiquorum ſermone abhorret. Ita ſcriptor Cynegeticorum II. 399. Nonnus XV. 399. XXX. 147. 153. Ioannes Gazaeus 697.

881. Neque ἔρωτες plurali numero antiquum eſt, nec μορφαί. De hoc quidem dixi in lib. de em. rat. Gr. gramm. p. 39.

894. Δοκεύειν, quod pro *obſeruare, videre* Nonnus fere ſingulis paginis vſurpat, tum etiam Manetho VI. 137. et Chriſtodorus 287. Iulianus Aegyptius ep. 38. in Brunckii Analect. T. II. p. 502. Irenaeus ep. 2. ibid. T. III. p. 10. Cometas 2. p. 15. Agathias 69, 9. p. 58. *putare* ſignificat apud recentiſſimos ſcriptores, vt apud Coluthum 258. apud Chriſtodorum 157. 161. 180. 336. 395. Et ita noſter hic et infra.

898. Περιμήκετος ex Iliad. XIV. 287. et Odyſſ. VI. 103. ductum valde in vſu fuit apud recentiores. Ita Quintus I. 545. VI. 519. VIII. 217. Nonnus XIV. 38. XXI. 211. XXIV. 69. XXVIII. 240. XXX. 227. ex emendatione Rhodomanni. XXXVI. 25. 309. XXXVII. 708. Ioannes Gazaeus 28. Πολυμήκετος exſtat apud Quintum II. 451.

900. Ἑπτὰ πέρι στεφάνοισι κυκλέμενον. Nonnus XXXVIII. 312. ἑπτὰ πέρι ζώναις κυκλέμενον.

913. Veriſſime Tyrwhittus in indice ad Lithica v. *περίγληνοι*, obſeruat recentioribus frequentatum eſſe vocabulum *πυρίγληνος*. Locis ab eo allatis adde Nonnum XXV. 566. XL. 413. Primus fortaſſe eo vſus Aratus Phaen. 476. vbi pariter, vt in Orphei Argonauticis et Lithicis v. 651. librariorum errore haec vox obſcurata eſt.

928. De nomine *κλαδεῶσι* dictum in notis. Neſcio an hoc quoque ad aetatem Orphei ſpectet. Suſpicari liceret, fuiſſe hoc vocabulum in Leonidae Tar. epigr. 44. vbi nunc legitur,

ἱππίσα γὰρ κλάδοισι πεπαίνομεν, ἄλλος ἐφέλκει,

niſi hic etiam *κλαδόνεσσι* ſcribere potuiſſet.

930. *Ἀμφιδοκεύειν* dixit Bio II. 6.

934. Quodammodo comparari poteſt *χαμαίζηλος τράπεζα* apud Nonnum V. 27.

970. *Κενεὼν* vocabulum Nonno vbiuis vſitatum.

1018. Ad Heynii coniecturam adhiberi potuit Nonnus XXV. 518. *ἀμφὶ δὲ γαίῃ κεῖτο δράκων ἀτίνακτος ἕλιξ νέκυς.*

1028. Nonnus XLVI. 249. *μαστεύεις σέο παῖδα.*

1047. Crediderim hic quoque poetam ſcripſiſſe, *βροτοὶ δέ οἱ ἀμφινέμονται.*

1051. Nonnus XXV. 371. *Καυκασίων δ' ἤλαυνε παρὰ πρηῶνας ἐναύλων.*

1060. *Ὄντα*, quod in hoc verſu eſt, antiquiſſimam auctoritatem habet in Odyſſ. VII. 94. qui quidem verſus ob id ipſum dubito an non ſit antiquus. Odyſſ. XIX. 230. *ὡς οἱ χρύσεοι ἐόντες* ſcribendum. In hymno Hom. Apoll. 330. ſcribe *τηλόθ' ἐοῦσα* pro *τηλόθεν οὖσα*. In hymno Mercurii v. 106. pro verbis *ἀθρό-*

ας ἔσας reponendum esse ὑψιμέλαθρον, quia αὔλιον semper in hoc hymno istud epitheton adiunctum habeat, alibi dixi. Ὧν in hymno in Panem v. 32. et in Vestam atque Mercurium v. 10. est, quos multo recentiores esse apertum est.

1078. Ἄρεως vltimis contractis, quod Ἄρεος scribendum, est etiam in Scuto Herculis 450. et saepe apud Manethonem, vt II. 210. 304. IV. 366. VI. 163.

1086. Homerum atque Hesiodum non dixisse μέροπες substantiue obseruauit Ruhnkenius Ep. crit. I. p. 85. Noster, vt hic, ita etiam v. 1132.

1122. Παίδεσιν. Vide supra ad v. 614.

1164. Ὄφελόν με ὀλέσθαι. De hac minime antiqua loquutione ad hunc locum disseruit Schneiderus. A quo qui laudatur, Heynius ad Hom. vol. IV. p. 679. cum eo non dixerim Callimacheum vsum a Quinto frequentatum esse. Quintus enim ὡς ὄφελον ad instar particulae cum praeterito indicatiuo coniungit, I. 727. III. 570. IV. 30. V. 206. 419. 535. 575. VI. 14. VII. 655. X. 395. 405. 428. XII. 262. XIII. 231. XIV. 299. et αἴθ' ὄφελον V. 263. Quibus locis adducor, vt ad eorum similitudinem etiam, quod II. 61. legitur αἴθ' ὄφελεν, et III. 643. ὡς ὄφελεν, corrigendum censeam.

1172. Fortasse seruari debebat εἰ μὴ γάρ. Sic Nonnus XLIV. 75. Paullus Sil. prooem. Ἐκφρ. S. Soph. 116.

1188. Nonnus IV. 228. non de vento, sed de Cadmo, εἰαρινῷ κόλπωσεν ἀχείμονι λαῖφος ἀήτῃ.

1193. Ὄπωπε imperfecti significatione etiam Nonnus dixit XVIII. 176. 182. XX. 402. XXXIII. 61. et in paraphr. Ioann. cap. II. 14.

1234. Veteres epici κασίγνητοι dixere. Κάσις, a tragicis ductum vocabulum, Nicander habet Ther. 345.

1294. In hymno LVII. 7. ὁπόταν μοίρης χρόνος εἰςαφίκηται. Nonnus XLIV. 55. ἐπεὶ λίνον ἤλυθε Μοίρης.

1331. Γὰρ poſt ſecundum vocabulum recentioris aetatis eſt. Cynegeticorum ſcriptor III. 199. Maximus 121. Manetho II. 454. III. 317. ſcriptor de viribus herbarum 109. 163. Poſt tertium vocabulum poſuere Maximus 216. Manetho IV. 541.

1368. Ἔξαλος quoque in recentioribus vocabulis eſſe videtur. Vide Interpp. Heſychii ad ἐξ ἁλός.

INDICES

INDEX I

VERBORVM.

Numeri nudi Argonautica indicant ſecundum veterem editionem, cuius numeri in ſumma quaque pagina adſcripti ſunt. Vncis incluſi ſunt nouae editionis numeri, qui adſcripti ſunt in margine ad ipſos verſus. Etiam hymnorum numeri ad veterem editionem ſpectant, qui ſunt in cuiusque hymni initio vncis incluſi. Numerus Romanus I. hymnum, qui primus eſt in hac editione, indicat.

A.

Ἀάσχετον L. 540
Ἀβαντιάδαι 147
Ἀβαντιάδης 139. 721
Ἄβαντος 185
Ἀβαρβαρέης L. 455
Ἀβαρνιάδας 485. Vid. Steph. Byzant. et ad eum Hollſtenius. GESN.
Ἀβάσγων 749
ἀβλάπτως H. 63, 10
ἀβολεῖν 468
ἁβροκόμη H. 55, 2
ἁβρὸς 226
ἁβροχίτωνας 1058
Ἀβύδῳ 483
ἀγάθ' H. 41, 11
ἀγαθὴ κραδίη L. 5
ἀγαθῶν L. 19
ἀγακλειτὴ 1316.
ἀγακλειτοῖς 1368
ἀγακλειτὸς 69. 397
ἀγαλλόμεναι H. 23, 4
ἀγαλλομένην H. I. 4. 48, 2
ἀγαλλόμενον H. 5, 2
ἀγαλλόμενος L. 7
ἄγαλμα νυκτὸς H. 8, 9
ἀγανὰ L. 198
ἀγάννιφον L. 9
ἀγανόφρον H. 1, 5
ἀγανόφρονα L. 304
ἀγαπαζέμεν 386 Homeric. GESN.
ἀγάῤῥοος 45
ἀγαυαῖς 475
ἀγαυὴν H. 45, 5
ἀγαυῆς H. 43, 6
ἀγαυὸν L. 299
ἀγαυοῦ H. 77, 3
ἄγγελε H. 27, 1. 85, 2
ἀγγελίεια H. 77, 5
ἄγγελοι πολύμοχθοι F. 5, 10
ἄγγελον οὐρανιώνων, Mercurium E. 22

ἄγγελος πάντων Ἑρμῆς F. 28, 1
ἀγὲ H. 88, 5
ἀγεῖραι 1022
ἀγέλας μυῶν L. 597
Ἀγελείη L. 572
ἀγέληθεν L. 153
(ἐκ δ') ἄγεν 1078 V. N.
ἀγέρωχοι H. 68, 6. L. 280
ἀγερώχων 1044
ἄγεσκεν L. 151
ἀγέτα κώμων H. 51, 7
Ἀγηνορίδαο 678
ἀγήραον L. 406
ἀγήραος 646
ἀγητὰς ἀκτῖνας F. 8, 20
ἁγίας H. 51, 8. 78, 8
ἁγίοισι H. 54, 28
Ἀγκαῖον 196
Ἀγκαῖος 205. 1084. 1090. 1143. 1178. 1271
Ἀγκαίῳ 577. 725
ἀγκαλίδεσσι 384. 443
ἀγκὰς L. 369
ἄγκεα 431
ἄγκη 79
ἀγκυλομῆτα H. 12, 9
ἀγκύρας 495
ἀγκῶνα 752. 1127. v. Apoll. 2, 369. Ἀγκῶνα et κνήμην puto ad flexum aliquem montium valliumque referri, qui cum genu vel cubito conferri possit. GESN.
ἀγλαὰ 160. ἀγλαὲ Ζεῦ F, 7, 27
ἀγλαΐη H. 59, 3
ἀγλαόκαρποι H. 50, 11. F. 18, 7
ἀγλαόμορφε H. 13, 4. 28, 9. 55, 7. 78, 7.
ἀγλαομόρφου H. 61, 1
ἀγλαὸν 128. 202. H. 4, 5
ἀγλαότιμε H. 17, 17. 31, 11. 33, 2
ἀγλαότιμοι H. 59, 1
ἀγλαότιμον H. 11, 8. 66, 6
ἀγλαότιμος H. 59, 10
ἀγλαόφημοι H. 30, 4. 75, 2
ἁγναὶ H. 75, 10. 82, 5
ἁγναῖς μαινάσι H. 44, 3. Nempe ἀγνὸς vel ἁγνὸς ad ipsam naturae diuinae puritatem et simplicitatem refertur, vnde omnium, dearum tamen in primis, apud Orphea epitheton est. GESN.
ἀγνάμπτοισιν L. 583
ἄγναμπτον σθένος ἀνὴρ L. 27
ἁγνὴ H. 9, 8
Ἀγνιάδη 540
Ἀγνιάδην 120
ἁγνίζειν L. 211
ἅγνισμα H. 82, 6
ἁγνὸν μένος Ἡφαίστου E. 10. Igni purgantur omnia. GESN.
ἁγνοπόλον 38
ἁγνοπόλε H. 17, 12
ἁγνοτελῆ θέμιν 547
ἁγνοτελὴς H. 53, 4
ἁγνὰς H. 6, 2
ἄγοι ἐκ κακότητος L. 165
ἀγόρευσα 330. L. 329
ἀγορὴν L. 321
ἄγεις δαίμονας caelum circumagentes stellas H. 6, 2. GESN.
ἄγουσα H. 73, 10. 77, 1
ἄγουσαι H. 75, 12
ἀγραύλων L. 257
ἄγριε H. 33, 5
ἀγριόθυμε H. 11, 4
ἀγριόμορφος 977. Commune nomen ad genus princeps videtur referri, Leonem. Porphyr. de abstin. l. 3 p. 287 med. Ἡ Ἑκάτη Ταῦρος, κύων, λέαινα ἀκούουσα μᾶλλον ὑπακούει. GESN.
ἄγριον H. 29, 3
ἀγρόθεν L. 94
ἀγροιῶται 1043

ἀγροιώτῃ L. 239
ἀγροτέρη H. 35, 9
ἀγροτέρην 936. Dianae epitheton apud Aristophanem aliquoties. V. Schol. ad Equit. 657. GESN.
ἀγροτέρους σύας 505
ἀγρῷ L. 592
ἀγρῶν L. 68. 104
ἀγυιαῖς 1135
ἀγχήρεα 1070
ἀγχίαλος 460
ἀγχιστεὺς 222
ἀγχόθεν 1353
ἀγχόθι 154
ἄγχος αἰόλον F. 16, 5
ἄγχουρος 122. Vicinum potest significare. Sed vid. Not. GESN.
Ἀγχοῦσαν 960
ἄγων L. 93
ἀγῶνι L. 25
ἀγῶνος 575
ἀδαήμονος 836. F. 32, 11
ἀδαιδάλτοις 401
ἀδακρύτοιο L. 165
ἀδάμαντα L. 192
ἀδάματε H. 3, 7. 9, 3. 11, 2. 64, 2
ἀδείμαντος L. 543
ἀδελφειοῖο L. 353
ἀδελφειοῦ 1302. L. 570
ἀδελφειῷ L. 320
ἀδευκέα 710. Od. Δ. 489. ὤλετ' ὀλέθρῳ ἀδευκέϊ. GESN.
ἄδην 767. diserte, vt nihil desit ad intelligentiam F. 8, 17. GESN.
ἄδην H. 17, 9. L. 628
ἀδήριτον 844
ἀδηφάγον L. 131
ἀδιακρίτῳ H. 60, 7
ἀδίαντον L. 362
ἀδίαντος 913
ἀδιάστροφος H. 63, 9
ἀδίδακτοι L. 75
ἀδίκοις H. 61, 4
ἄδικος H. 86, 6
ἀδίκων H. 61, 9
ἀδμῆτα H. 54, 25
ἀδμήτοις 930
Ἄδμητος 173
ᾄδοντ' 410
Ἀδράστεια custos vniuersi F. 27. locus class. GESN.
Ἀδρηστείαν E. 56
ἀδύτοιο 954
Ἀδωναίην 30
Ἄδωνι H. 55, 4
Ἀδώνιδος H. 55
Ἄδωνιν H. 54, 26
Ἄδωνιν ἁγνὸν E. 41
ἄεθλα 575
ἀέθλοις H. 41, 11
ἀειγενήτης 15. quae semper fuit, aeternae. Formatum nomen vt κασίγνητος. GESN.
ἀείδησιν L. 721
ἀειθαλίας H. 83, 4
ἀειθαλέες H. 42, 5. 59, 5
ἀεικέα L. 503
ἀείραντες 491
ἀείρας L. 368
ἀείρατο 411
ἀειρομένους 845
ἀέκουσαν 1306
ἀέλλαις 123. 496
ἀέλλῃ 838
ἀελλοπόδεσσιν L. 122
ἀελλοπόδων 1275
ἄελπτον 890. 935
ἀέναοι H. 37, 22
ἀενάοιο H. 83, 2
ἀενάοις H. 56, 11
ἀέναον L. 160
ἀενάῳ H. 25, 9
ἀεξιτρόφοισι H. 50, 17
ἀέριοι H. 58, 15
ἀεροειδεῖς H. 37, 22
ἀερόμορφε H. 13, 10. 15, 1

ἀερόμορφοι H. 80, 6
ἀερὸς H. 20, 4
ἀεροφεγγῆ H. 19, 2
ἀερόφοιτος 47
ἀερτάζειν L. 617
ἀερτάζουσα L. 222
ἀζαλέαις 967
ἀζαλέης 328. 959
ἄζεο L. 677
ἀζόμενοι L. 194
ἀζομένοιο L. 599
ἀηδὲς 959
ἀῆναι 1258
ἀήταις 496. 1345
ἀήτης 627
ἀήττητος F. 3, 16
ἀθανάτοιο L. 638
ἀθανάτοισι L. 67
ἀθανάτοισιν 220
ἀθάνατον ῥητὸν μόνον ἀθανάτοισιν F. 3, 14
ἀθανάτου κόσμου H. 25, 4
ἀθανάτων γεννήτορας 5, 5
ἀθέριξεν L. 675
Ἀθηναίη L. 10. 673
Ἀθηνᾶς H. 31
Ἀθήνη 537
Ἀθήνης 31
ἆθλα H. 11, 12
ἀθλητῆρι L. 25
ἄθλοισι H. 11, 2
ἆθλον 831
ἀθλοφόρῳ 585
ἄθλων 346
ἄθραυστος H. 62, 5
ἀθρεῖτε 375
ἀθρῆσαι 976
ἀθρήσαντες L. 540
ἀθρήσας 1016
ἄθρησεν 397
ἀθρόος L. 481
Ἄθω 463
Αἰαῖον 1206
Αἰακίδην 128
Αἰακῷ 183
αἶαν 485
Αἴαντι L. 669
αἶγα 640
αἰγανέης L. 114
αἴγδην 1278. V. N.
αἰγείρων 951
αἰγηκὲς F. 27, 1 leg. αἰγείηκες vel αἰγειηχές. OBSN.
αἰγιαλοῖς H. 54, 23
αἰγιαλοῖσι H. 21, 4
αἰγιαλὸν L. 552
αἰγιαλόνδε L. 517
Αἴγιν' 184
Αἰγίνης 128
αἰγιόχοιο L. 257
αἴγλη φωσφόρος 1244
αἰγλῆεν L. 639
αἰγλήεντα 1196
αἰγλήεντα σμάραγδον L. 608
αἴγλην 118. H. 18, 2. 69, 7
αἴγλης 1120. L. 171
αἰγομελὲς H. 10, 5
αἰγονόμοις H. 10, 8
Αἰγυπτίων 32, 43
Αἰγύπτου H. 41, 10. 54, 19
Αἰγύπτῳ 43. 100
αἰγῶν L. 213
ἀΐδαο πύλαι H. 17, 15
ἀΐδαο πύλας H. 28, 4
αἰδέσσονται L. 224
ἀΐδεω H. 68, 8
ἀΐδηλα 17. 427. ἀφανιστικὰ, vt Ἰλ. Β, 455. it. Ὀδ. Χ, 165. Sed L. 643. credo ἀφανῆ, ἄδηλα, vt apud Hesych. OBSN.
ἀΐδην H. 2, 11. 40, 5
ἀΐδης H. 67, 6
αἰδήσιμον 1335
ἀϊδία H. 9, 21. 60, 3
ἀΐδιε H. 11, 3. 83, 6
ἀΐδιοι H. 69, 8
ἀϊδναὶ κῆρες 1027. Hesych. Ἀϊδνὸν, μέλαν καὶ ἀφανιστικόν. Vide quae ibi VV. DD. OBSN.
αἰδοίων L. 658

αἰδομένη 1222
ἄιδος 41. L. 53
ἀϊδρείῃ 1159
ἀΐδριες L. 75
αἰειθαλέας H. 83, 4
αἰετὸν L. 124. 147
αἰζηὸς L. 253
αἰζηῷ L. 433
αἴης πάτερ F. 7, 27
Αἰήταο 768. 775. 858. 1213. 1298. 1301. L. 309. De genere illius V. N. ad 870
Αἰήτεω 987. 1362
Αἰήτης 54. 809
αἰθαλὴς H. 7, 13. 12, 1. 67, 7
Αἰθαλίδην 131
αἰθαλὶς H. 7, 13
αἰθαλόεις L. 470
αἰθαλόεντος H. 18, 12
αἰθαλόεσσα 969
αἴθει L. 172
αἰθέρα H. 33, 11. 79, 5. L. 10. 89
αἰθέρα δῖαν 312
αἰθέρι L. 172
αἰθερόπλαγκτον H. 5, 1
Αἰθέρος H. 4
αἰθέρος H. 57, 5. 88, 7. L. 642
αἰθέρος ἐν γυάλοισι H. 18, 16
Αἰθὴρ H. 4, 4. 65, 6. ὃν εἴφει αἰθὴρ F. 3, 16
αἴθρην L. 518
αἴθρια H. 79, 5
αἰθύσσα 899. Cognatum verbo αἰθύσσω. GESN.
αἰθύσσουσα 899
αἰθύσσεται 967
αἴθωνος L. 697
αἶκε L. 186
αἰκὴν H. 64, 8. impetum, insultum. GESN.
αἷμα 80. 252. L. 650. 655
αἵμασι H. 44, 3
αἵματι H. 44. 3. 64, 4
αἱματόεις L. 656
αἱματόεντα L. 608
αἱματόεντα λίθον L. 678
αἱματοέσσας L. 710
αἵματος H. 71, 4. L. 559. 566.
αἵματος ἀμβροσίοιο L. 647
αἱμαχθέντα H. 38, 6
Αἱμονίης 78
αἰνὰ πονεῦντες L. 89. Simili plane phrasi vtitur Manetho, αἰνὰ μογεῦντες. L. IV. 271—7. et Maximus π. καταρχ. v. 248. αἰνὰ παθόντα. TYR.
Αἰνειάδης 138
αἰνέμεν L. 375. V. not.
Αἰνέος 521
αἰνῇ 593
Αἰνήτη V. Αἰνίπτη.
Αἰνῆος 501
Αἰνίπτη 502. Leg. Αἰνήτη. GESN.
αἰνόγαμος 669. 1337
αἰνόγαμος Μήδεια 865
αἰνοδότειρα 350. αἰνολέτ. coni. Ruhnk.
αἰνολέτην 424
αἰνολεχῆ 1173
αἰνολεχὴς 876. Medeae epitheton, infausti lecti, h. e. coniugii. GESN.
αἰνομόροις H. 56, 6
αἰνὸν L. 23. 116
αἰνόποτμος 1014
αἰνότερον F. 18, 2
ἀΐξαντα L. 117. 420
αἰόλε F. VIII. 28
αἰολίδεικτε (f. δε GESN.) H. 7, 12
αἰολόδεικτα H. 7, 12
αἰολόμορφε H. 3, 7. 11, 3. 14, 10. 31, 11. 35, 12. 49, 5
αἰολόμορφοι H. 59, 5. 68, 8
αἰολόμορφον H. 38, 5
αἰολόμορφος 973
αἰόλον L. 332. 704
αἰόλος ἄγχος F. 16, 5
ἀΐοντες 434. L. 227
ἀΐουσιν L. 744

αἰπεινὰ 79. 378. F. 6, 37
αἰπεινὴν 30
αἰπολικαὶ H. 50, 11
αἰπολίοισιν L. 142
αἰπὺ 746
αἰπὺν ὄλεθρον 1065. 1081
αἱρεῖ L. 306
αἶσα πεπρωμένη H. 9, 26
αἶσαν L. 676
αἴσῃ 828. δαίμονος αἴσῃ V. N. 1193. L. 541
Αἰσήποιο 142. 193
Αἴσηπος 486
αἴσιμα 1116. H. 18, 20
αἴσιμον L. 551
Αἰσονίδα 56
Αἰσονίδῃ 95
Αἰσονίδῃ 825
Αἰσονίδην 944. 1358
Αἰσονίδης 81. 278. 611
Αἴσονος 64. 1014
Αἴσονος υἱὸς 1174
ἀΐσσοντα L. 480
ἀΐσσοιτο 515
ἀΐξουσαι 967
ἀϊστώσαντο 471. cf. ἠΐστωσε.
αἰτήσειας L. 621
αἴτιος L. 186
Αἰτναίῃ 1250
αἰτῦμαι H. 86, 11
αἰφνίδιον H. 18, 9
αἰχμητῇ L. 331
αἰώρηται F. 25, 1
αἶψα 569. 797. 925. L. 20. 62. L. 510
αἰῶνι H. 65, 3
αἰώνιον ὕπνον H. 86, 5
αἰῶνος E. 28. φίλης F. 1, 4
ἀκάκητα L. 150
ἀκαλαρρείτης 1050
ἀκαλαρρόου 1185
ἀκάμα H. 7, 3
ἀκάμαντα H. 17, 9
ἀκάμας H. 11, 9
ἀκαμάτοιο H. 65, 12
ἀκάματον H. 65, 1
ἀκαμάτῳ H. 10, 14
ἀκαμπία 171. 997
ἀκάνθῃ L. 746.
ἄκατος quidam legunt 221
ἀκάτοιο 489 de Argo nau.
ἄκατον 1261
ἀκάτῳ 627
ἀκάχητο 1222
ἀκειρεκόμης L. 508
ἀκέοιτο L. 347
ἀκέοντες 1229
ἀκερσεκόμης L. 394
ἀκέσασθαι L. 456
ἀκεσίμβροτον L. 8
ἀκέσμασι vid. ἀκεύμ.
ἀκεσσάμενος L. 465
ἀκεύμασι 379. f. ἀκέσμασι. GESN.
ἀκῇ 11
ἀκὴν 824. plane Homeric. GESN.
ἀκήρατα L. 657. Homericum, integra, in quae fato nihil licet, certe nihil dum licuit. GESN.
ἀκήρατον L. 6
ἀκηχεμένας L. 208
ἀκηχέμενοι 1087
ἄκικυν L. 140
ἄκικυς L. 22
ἀκλινῆ H. 63, 4
ἀκμὰς H. 86, 7
ἄκμητοι 362
ἀκμήτοις 930
ἀκοίμητον L. 386
ἀκοινώνητε H. 9, 9
ἄκοιτις 360
ἀκόνιτον 920
ἄκος H. 49, 6. L. 452. 668
ἀκουὰς 1267
ἀκουόντεσσιν L. 759
ἀκούσας 1016
ἀκούων L. 107
ἀκορίτου L. 731
ἀκραῆ 1148. venti surgentis, secundi epitheton Homericum,

vt Οδ. B, 421 et Apollo. 1, 605. OESN.
ἀκραὴς 483
ἄκραις δ' ἀμφὶ Διωνύσοιο 1242
ἄκρησι 1265
ἀκρήτοιο L. 602
ἄκρητον L. 340
ἀκρήτῳ βρομίοιο L. 604
ἀκρίδος L. 597
ἄκριτον H. 17, 9
ἀκρόδρυα L. 524. 730
ἀκροκόμοισι F. 40
ἀκρώρειαν 600. L. 94. 155. 767
ἀκρωρείας H. 31, 4
ἀκταινέμεν L. 375
ἀκταίους 342
ἀκτὰς 110. 332
ἀκτὴ 458
ἀκτῇ 666. ἀκτὴν 711
ἀκτῇσιν 371. Sed ἀκτὴ Δήμητρος ἀλφίτου 321. donum Cereris, mola falsa, plane Homericum, v. g. Οδ. Ξ, 429. OESN.
ἀκτῖνα L. 179
ἀκτῖνες L. 290
ἀκτίνεσσιν 1218. F. 7, 12
ἀκτῖσι H. 7, 15. 79, 6
ἀκτῖσιν 812
Ἀκτορίδης 136
Ἀκτορίων, Ἀκτορίωνος 177
ἀκυμάντοισι L. 39
ἀκωκαῖς L. 126
ἀκωκὴν σκορπίην L. 616
ἄλ' L. 39
ἅλα L. 575
ἀλάλητο L. 118
ἀλάλητο 1256
ἀλαπάζει L. 593
ἅλας L. 713
ἀλάστορα H. 72, 3
ἀλγεινῇ 1163
ἄλγεος H. 85, 15. L. 400
ἀλγεσίθυμον H. 64, 6
ἄλγη H. 35, 16
ἀλγινόεσσαν H. 32, 3
ἀλδήσασκε L. 364
ἀλέαιντο 602
ἀλεγεινὰ L. 287
ἀλεγεινῆς L. 164
ἀλεγίζειν L. 61
ἀλεγίζων 348. L. 38. 415
Ἀλεκτορίδης 136
Ἀλεκτὼ 966
ἀλεξικάκοιο L. 1. 346
ἀλέοιντο 602
Ἀλέῳ 148
ἀληθείας H. 61, 5
Ἀλεξάνδροιο L. 348
ἀλητείης 101
Ἀλθαίη 157. 159
ἀλιανθία 584
ἀλίγκιοι 1218
ἁλίδουπε H. 16, 4
ἁλίδουπος H. 57, 7
ἁλίη 234
ἀλικλύστοιο 331
ἀλικλύστους 204
ἀλικροκάλους 333
ἁλιμυρέα 67. 342. epithetom aquarum in mare, vel in mari fluentium. OESN.
ἁλιμυρέας 735
ἁλιμυρεῖ 460
ἁλίοιο 1258
ἀλιπλάγκτοιο 1292. 1346
ἀλιρρόθιοι H. 23, 8
ἀλιρροθίοιο 1286
ἅλις ἔπλετο θυμὸς ποτῷ 232. 404. quasi esset nomen adiectiuum, satur. OESN.
ἁλιστεφέας 1206
ἁλιστεφὲς 143
ἁλιστεφέος 184. ἁλιστρεφέος est sphalma Esch. V. Pierf. Verif. p. 109. OESN.
ἀλιτημοσυνάων 1315. conf. ἠλιτόποινον.
ἀλίτησεν 642. aberrauit. OESN.
ἀλιτροσύναις 1229

ἀλιτροτάτας H. 60, 12
ἄλκαρ L. 3. 400. 500
ἀλκείη 920
ἀλκὴν H. 64, 8
Ἀλκείδην 293
ἄλκιμε H. 12, 2. 64, 1
Ἀλκινόοιο 1364
Ἀλκίνοος 1294. 1313
Ἀλκινόου 1341
Ἀλκμήνη 117
ἄλκυα 920
Ἄλκωνος 142
ἀλλάσσεσθαι L. 571
ἀλλάσσουσα H. 60, 4
ἄλληκτον L. 36
Ἀλληκτὼ H. 68, 2
ἀλλοδαποῖσι L. 32
ἀλλοδαπὸς 285
ἀλλοκότοις H. 70, 7
ἀλλοκότοισι H. 85, 18
ἀλλοπροσάλλας H. 60, 12
ἀλλοπρόσαλλοι H. 62, 6
ἀλλοτριομορφοδίαιτε H. 9, 23
ἄλματι H. 54, 23
ἄλμη 562. 1066
ἄλμην 724. L. 212
ἄλμης L. 515
ἀλμυρὸν H. 16, 6
Ἀλόπη 132
ἄλυς f. ἄλυος 734
ἀλόχοιο 42
ἀλόχου L. 311
ἀλόχῳ L. 748
Ἄλπεις 1124
ἄλσει 922
ἄλσος 1191
ἄλτο 272. 786. L. 11
ἀλυσκάζοντες 435
ἀλυσκάζων L. 109
Ἀλφειοῖο 211
ἄλφιτα L. 212
ἀλφίτου 321
ἀλωαία H. 39, 5
ἀλῳὰς L. 262
ἀλώμενος L. 434
ἀλωμένου L. 434
ἀλώσιμον L. 382
ἅμα ἠῷος φέρει ὄρος 482 i. ἅμα ἠοῖ. OBSN.
Ἀμαδρυάδες H. 50, 13
Ἀμαζονίδων 738
ἀμαιμακέτοιο L. 612
ἀμαιμακέτοισιν 175
ἀμαιμάκετον 855. E. 48. H. 18, 11
ἀμαιμακέτου 23
ἀμαλδύνειν L. 504
ἀμβλύζων 1128
ἀμβολίην 773
Ἀμβρακίου 1343
ἀμβροσίοιο αἵματος L. 646
ἀμβρόσιον 187
ἄμβροτα L. 12
ἄμβροτε H. 29, 7. νὺξ F. 10, 1
ἀμβροτέρα H. 35, 9
ἄμβροτοι L. 56
ἄμβροτον H. 54, 26
ἀμβρότου L. 171
ἀμέγαρτον 12. 1063
ἀμείβει 909. succedit, mutat faciem regionis. OBSN.
ἀμείβειν 262. transire. V. ἀμεῖψαι. OBSN.
ἄμειβεν 122. mutabat. OBSN.
ἀμειβόμενοι 853. iter relegentes. OBSN.
ἀμειβόμενος 94
ἄμειβον 1179
ἀμειδέα 1073
ἀμειδήτοιο 965
ἀμείλικτοι μοῖραι F. 3, 4
ἀμείλιχον F. 8, 28
ἀμεῖψαι 819. transire. OBSN.
ἀμείψας 906. transgressus. OBSN.
ἀμεμφεῖς H. 80, 5
ἀμεμφῆ H. 14, 10. 16, 10
ἀμεμφῶς H. 42, 11
ἀμενηνὰ 914
ἀμενηνὸν L. 342. 464
ἀμερθεὶς L. 75

ἀμέρσῃ αἰῶνος F. 1, 4
ἀμέρσω ἀμοιβῆς L. 167
ἀμετάτροποι H. 58, 17
ἀμετρήτων F. 7, 23
ἀμήχανα L. 757
ἀμήχανον L. 592
ἀμίαντε H. 7, 13. 12, 2
ἀμίαντον L. 362. φῶς H. 65. 6
ἄμμιγ' 1144. it. 565. in Var. Lect.
ἄμμιγα 335. L. 496
ἄμμιν 1325. pro ἀπ' μιν et hoc pro ἀπό μιν ἀγέσθω. GESN.
ἄμμοροι 1120
ἄμμορος 930
ἄμνης 315
ἀμόγητε H. 88. 3
ἀμοιβαδὸν L. 685
ἀμοιβὰς 1301
ἀμοιβήδην L. 685
ἀμοιβῆς ἀμέρσω L. 167
ἀμολγῷ H. 33, 12. Homericum τὸ νυκτὸς ἀμολγὸν, v. g. Ιλ. Λ, 173. GESN.
ἀμὸν 102
ἄμοτον 468. Confideratis, quae de hac voce habent Grammatici, in primis vero inductione Homerica, mihi liquet verum esse, quod ait Phauorinus, Ἀποτελευτᾷ δὲ ὁ νοῦς τῆς λέξεως εἰς τὸ λίαν. It. ἄμοτον, τὸ ἐντελὲς καὶ πληρέστατον. Homerus fere summam contentionem conantium vel irascentium eo nomine aduerbialiter posito exprimit. Vid. Not. GESN.
ἄμυσον δῆριν H. 64, 5
ἄμπαυσαν 1282
ἀμπαύσαις 369
ἀμπέλαγος 685. 1167
ἀμπέλῳ 606
ἀμπίσχετο 199
ἄμπεχεν 1040
ἀμπλακίῃ 1038
ἀμπλέξαντες 1088
ἀμπλήσας 325
Ἀμπρακίῃ 1343
Ἄμπυκι 126
Ἀμπυκίδην 721. 946
ἀμυδρῷ πυρὸς F. 8, 18
ἀμύντε ὠδίνων H. 35, 4
Ἄμυκος 657
ἀμύμονες L. 224
ἀμύμονος 1338. L. 631. 668
Ἀμυμώνης 200
ἀμύνει L. 287
ἀμύντορα L. 151
ἄμυξιν 24
ἀμφαδὸν 474
ἀμφασίῃ L. 567
ἀμφαφάασθαι L. 187
ἀμφαφάεις L. 522
ἀμφαφόων L. 248
ἀμφ'-έδησαν 633
ἀμφέκλυσθεν 271
ἀμφίσχε 1221
ἀμφέχανεν L. 127
ἄμφεχεν 1040
ἀμφήκες L. 703
ἀμφήριστον 1314
ἀμφ' ἱμᾶσιν ἔδησαν 633
ἀμφιάχων 817
ἀμφιβαλέσθαι F. 7, 13
ἀμφιβαλὼν L. 548
ἀμφιβεβῶσα L. 479
ἀμφιγύην, Vulcanum F. 23, 3
ἀμφιδοκεύει 925
ἀμφιελίξας F. 44
ἀμφιελισσῶν 1198
ἀμφιέσας L. 263
ἀμφιέσῃ L. 273. (ἀμφιέσῃσι)
ἀμφιετῆ H. 52, 1
ἀμφιέτηρε H. 51, 10
ἀμφιθαλῆ H. 45, 2
ἀμφικύπελλον 577
ἀμφιμιγεῖσα 7, 21
ἀμφινέμονται 1042
ἀμφιπεριπλασθεῖσα L. 80

ἀμφιπετάσσας L. 643
ἀμφιπλακεῖσα 879
ἀμφιπλεκὲς 605
ἀμφιπολεύει 928
ἀμφιπολεύεις H. 54, 17. 56, 5
ἀμφιπόλοισι H. 41, 10
ἀμφίπολον L. 308. 497
ἀμφιπύλων 1021
Ἀμφιτρίτην 336
ἀμφιφορεῦσι 399
ἀμφιχυθέντες 566
ἀμφιχυθέντας 316
Ἀμφίων 214
ἀμφοτέρῃσιν L. 20
Ἀμφρύσυ 187
ἀμώμητοι L. 13. domus vndique perfectae epith. OESN.
ἀμώμητος L. 432. ad pulchritudinem refertur, vt [OESN.]
ἄμωμον δέμας 194
ἀν-έβαινεν 652
ἀν-έπτατο 984
ὦ ἄνα F. 32, 1
ἀνὰ δ' ἔπτατο 984
ἀνὰ πρῶνα ἔβαινον 652
ἀναβλύζων L. 161
ἀνάγκαι L. 96
ἀνάγκαις H. 1, 9. 27, 9. 54, 13. 68, 6
ἀνάγκη 140. 877. H. 58, 18
ἀνάγκῃ H. 69, 5. κρατερῇ F. 3, 15
ἀνάγκην H. 3, 6. 85, 13
ἀνάγκης H. 38, 10. 56, 1
ἀνάγκης ἀπὸ θνητῆς H. 40, 8
ἀνάγκης μῆτερ H. 54, 3
ἀναγνίζοισιν 1229
ἀνάγωσι H. 42, 8
ἀνάγωσιν L. 102
ἀναδείξαις H. 83, 3
ἀναδύσεσθαι 1255
ἀναιδέα 931
ἀναίθων H. 18, 4
ἀναιμάκτων L. 693
ἀναΐξας L. 111
ἀναΐσσοντα L. 480
ἀνακλίναντες 760
ἀνακλίνας 312
ἀνακτίτιν L. 192
ἀνάκτορες H. 37, 20
ἀνάκτων H. 85, 11
ἀναλλάκτοισιν F. 3, 8
ἀναμνήσοντ' L. 219
ἀνάπαυλαν H. 85, 10
ἀνάπαυμα H. 1, 10. 67, 7
ἀναπλεύσασαν L. 518
ἀναπλήσαντες 1142
ἀναπλώσαντες 1142
ἀνάπαυσιν H. 80, 2. 84, 5
ἀναπλεύσεσθαι ὀλέθρυ 1182
ἀνάπεμπ' H. 28, 17
ἀναπνεῦσαι κακότητος F. 45
ἀναπνεύσασαν L. 518
ἀνάπτων L. 367
ἀνάπυστα 1307
ἀνάπυστον 1159
ἀναρπάζειν L. 704
ἀναρπάξαντα 782
ἀναῤῥώσασθαι 1255
ἀναῤῥώων 1202
ἀνάρσιοι L. 40
ἄνασσαι H. 69, 6. 75, 6
ἄνασσαν E. 36. H. 18, 21. 21, 2. 39, 20. 41, 3
ἀνάσσειν 280
ἀνάσσεις H. 17, 7. 67, 11
ἄνασσεν 129
ἀνάσσων 77
ἀναστήσαντος L. 119
ἀναστήσεσθαι 1147
ἀνάσχετον L. 540
ἀνασχίζουσιν L. 257
ἀνατλῆναι 171
Ἀναύρυ 460. — 112. Nomen proprium fluuii docet Holst. ad Apollo. Hoelz. p. 363, 1. GESN.
ἀναφαίνει 382
ἀναφαίνῃ H. 74, 7
ἀνα-φαίνων 100

ἀναφαίνων H. 33, 9. 53. 10
ἀναχωρήσει L. 24
ἀναψύχεις L. 754
ἀναψύχεσκε L. 556
ἀναψύχοντε 1089
ἀν δ' ἄρα τύμβον ἔχευαν 568
ἀνδάνει 280
ἀνδέχεται 1131
ἀνδρὸς L. 312
ἀνδροφόνῳ H. 64, 4
ἀνδροφόνω L. 539
ἀνεδείξατε H. 75, 7
ἀνέδραμε H. 46, 5
ἀνεῖσα H. 39, 9
ἀνεῖται τῇ Ἄτῃ ἡμέρα F. 41 ad fi.
ἀνέμῳ L. 125
ἀνέμους 338. E. 58
ἀνεμώλιον L. 506
ἀνέμων H. 15, 4. 33, 25. F. VI. 13
ἀνεμώνη 914
ἀνενείκατο 75. 767. 816. 841
ἀν-επέβαλλον 956
ἀνεῤῥόχθησε 704. resonuit, de tumultu aquarum. Simplex ῥόχθει est de eadem re Od. E, 402. et Od. M, 60. Factum ex ipso sono, vt ῥόγχος. GESN.
ἀνερχομένην L. 699
ἀνερχομένοις L. 600
ἄνεσις 1137
ἀνεσονάχησαν 1284
ἀνεσύρατο F. 16, 1
ἀνέτρεχε 1202
ἀνέτρεψε 1202
ἀνευρὼν L. 689
ἀνεφαίνετο 891
ἀνεφάνθη F. 28, 16
ἀνέφηνας H. 78, 8
ἀνεχάσσατο 270
ἀνεψιὸς L. 431
ἀνεψύχεσκε L. 556
ἀνήερθη 266
ἀνήμερα H. 11, 7
ἀνῆπτον 240
ἀνηρείψασθε 288. rapuistis, rapere instituistis. Verbum Homericum illustratum ab Alberto ad Hesych. V. ἀνερείψαντο et ἀνηρείψαντο ex Iλ. υ, 234. et Od. α, 241. itemque Hesiodo et Apollonio. GESN.
ἄνθεα H. 37, 13
ἀνθεμοειδέσι H. 42, 4
ἀνθεμόεντα L. 80
ἀνθεμόεντι L. 233
ἀνθέων H. 42, 6
ἀνθήσουσι L. 252
ἄνθιμον L. 729
ἄνθος H. 33, 23. 49, 6. κύριμον F. 8, 16. χαλκήϊον F. 29, 3. splendor aeris politi. Sic ἄνθος μανίας Soph. Trach. 1017. GESN.
ἀνθῶν H. 42, 6
ἀνθρώποισι [96]
ἀνίαι H. 1, 11. L. 618
ἀνίαις H. 1, 4
ἀνίῃ H. 40, 5
ἀνίην H. 67, 13
ἀνιήσας L. 645
ἀνίκητον H. 18, 9. 19, 4
ἀνκαλέω H. 17, 19
ἀνομοῖα H. 61, 5
ἀνόμοις H. 63, 11
ἀνόμοροι 857
ἀνόρουσε 398
ἀνορούσων F. 7, 19
ἀντάντες 233
ἀντήσεσθαι 1147
Ἀνταία H. 40, 1
ἀντιλαις H. 70, 9
ἀνταυγεῖς H. 6, 5
ἀνταυγῆ H. 5, 9. 69, 7
ἀνταύγην i. φάνητα H. 5, 9. F. 7, 4
ἀντεβόληκα L. 95

ἀντεβόλησε 137. 494
ἀντέλλοντος L. 210
ἀντεπόρησε 137. occurrit, vltro venit. V. N. GESN.
ἄντην 893. L. 293
Ἀντιάνειρα 187
ἀντιάχων 817 et 826. Priori certe loco praepoſitio non vices ſignificat, ſed directionem, vt ἀντιβλέπειν etc. GESN.
ἀντιβίην L. 26
ἀντιβίοισι H. 88, 5
ἀντιθέοιο L. 436
ἄντικρυς L. 28
ἀντίλυτρον L. 587
Ἀντιοφήμου 306
ἀντιόωεν L. 414
ἀντιόωσα σελήνη F. 6, 26
ἀντιόωσιν L. 414
ἀντιπάλοισι H. 32, 3
ἀντίπαλον L. 272
ἀντίσπαστοι H. 20, 5
ἀντολίαις H. 77, 5
ἀντολίαισιν 1244
ἀντολίας 365. 562. 1122
ἀντολίην 562
ἀντολίης 1047
ἀντολιῶν H. 11, 12
ἀντομένοις 615
ἀντομένῳ L. 438
ἀντροδίαιτε H. 10, 5. 31, 3
ἄντρον 74. 108. 1372
ἄντρον Ἑρμείαο L. 18
ἀντροχαρεῖς H. 50, 5
ἀντροχαρὲς H. 10, 12
ἄντρῳ H. 58, 4. 68, 4
ἄντυγος H. 88, 8
ἀνυπότροφον H. 56, 1
ἄνωγα L. 695
ἀνώγει L. 17
ἄνωθεν F. 2, 23
ἀνωφελῆ H. 67, 8
Ἀξείνοιο 197. 714. 783. Sic et Apollo. 2, 550. GESN.
Ἄξεινον Φᾶσιν 223
Ἀξείνου 84
ἀξείνου 757
ἄξενα 52
ἀξένοις 1099
ἄξων μέσος ἠελίου F. 19, 10
ἄξων ἱερήϊον L. 168
ἀοιδαῖς L. 366
ἀοιδὴν L. 46
ἀοιδῆς L. 60. 462
ἀοίδιμον H. 71, 5
ἀοιδοὶ L. 658
ἀοιδοῦ L. 60
ἀολλέες L. 700
ἄορ L. 676. 704
ἄορα 317. 978
ἄορι L. 73
ἀοσσητῆρα L. 64. 65. 281
ἀπαλαὶ H. 50, 12
ἀπαλεξίκακ' H. 66, 5
ἀπαλὴν 793
ἀπάνευθεν L. 589. V. N. TYR.
ἀπαστράπτουσαι H. 69, 6
ἀπάταις H. 27, 6
ἀπάταισι H. 70, 4
ἀπάτερθε L. 63
ἀπατηλὸν H. 88, 13
ἀπάτωρ H. 9, 10
ἀπειθὴς 245
ἀπείρατον F. 9, 1
ἀπειρεσίαις 1298
ἀπειρεσίην L. 485
ἀπειρεσίης L. 320
ἀπειρέσιοι H. 58, 1. L. 54
ἀπειρέσιον H. 10, 13. L. 403
ἀπειρήτοις κακότητος L. 16
ἀπείριτον 20. 99. 336. H. 53, 11. F. 6, 32. F. 19, 1
ἀπείριτος H. 11, 13
ἀπείρονα 1210. H. 58, 5. 68, 14
ἀπείρονος H. 58, 10
ἀπέκερσε 606
ἀπέκρυφθεν 458
ἀπενθὴς L. 73. V. Not. TYR.
ἀπενόσφισαν 674
ἀπέπτατο 47. 587. 1236

ἀπερύκει L. 196. 661
ἀπερύκετε H. 37. 5
ἀπ-ερύξαι L. 473
ἀπεχθία 963
ἀπεχθὴς L. 71
ἀπημαύρωσας H. 5, 6
ἀπήμοσι H. 88, 16
ἀπηνίες 971
ἀπηνίος 1311
ἀπήνην ὑποζεύξασθαι 787
ἀπηρήρειτο 393
Ἀπιδάνοιο 162
Ἄπιδος 45
ἄπιστα L. 759
ἀπίστει L. 350
ἄπιστον L. 532
ἀπλάτοις 928. Add. 991 no. GESN.
ἄπλετα L. 225
ἄπλετον 25. 1017. L. 597
ἄπλετος φύσις F. 25, 1
ἀπλήστως H. 62, 7
ἄπλητον H. 3, 6
ἀπλήτοις 928
ἀπλήτοισιν 991. 1049
ἁπλῶσαι ἱστία 358. pandere.
ἀπλώτοισι 1049
ἄπο, fine 572. GESN.
ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσε 595
ἀπὸ νῦσον ἐρύξαι L. 473
ἀποβλύει 1065
ἀποδοχμήσας F. 18, 4
ἀποθρίσματα 998
ἀποιχομένην 1021
ἀποκλείοις H. 22, 6
Ἀπόλλων L. 354. ἥλιος F. 28, 10
Ἀπόλλωνι 186. 1296. H. 23, 12
Ἀπόλλωνος H. 33. 66, 6
ἀπομινύθουσιν L. 618
ἀπονοστήσωμεν 938
ἀποπαύστορα H. 38, 3
ἀπόπεμπε H. 11, 16. 57, 10. 76, 11
ἀποπέμπεο H. 38, 9
ἀποπέμψας H. 46, 3
ἀποπλύνεις L. 553
ἀποπλώουσι 506
ἀποπνεύσῃ L. 409
ἀποπροίηκε 1209
ἀπόπροθεν F. 41, 4
ἀπόπροθι L. 142. 732
ἀποπρολιποῦσα 261
ἀποπτύσαι L. 517
ἀπόρουσαν 703
ἀποῤῥίψεσθαι 1361
ἀπόῤῥοιαν L. 171. 658
ἀποῤῥύψεσθαι 1361
ἀπόῤῥωξ F. 2, 23
ἀποῤῥώσασθαι 1318
ἀποσείσῃς H. 77, 9
ἀποσπαδάην H. 17, 13. Malim ἀποσπαδίην detractam. GESN.
ἀποστείχοι L. 21
ἀποστίλβοντα L. 284
ἀπόστροφοι H. 69, 8
ἀποτροπίοις 479
ἀπο-φεύγειν L. 577
ἀποφθιμένοισι 1137
ἀποφθιμένου 792
ἀποφθινύθουσι H. 67, 3
ἀποφθίσειν 843
ἀποφθίσωσι 1172
ἀποψύχοντα L. 381. ἀποψύχοντε 1089
ἀπρονόητοι F. 32, 11
ἀπρόσμαχον H. 71, 4
ἀπροσόρατοι 971. de Pandora et Hecate. GESN.
ἀπροσόρατον H. 38, 2. Corybantis epith. GESN.
ἀπροφανὲς 785
ἀπροφάτως 621. 663. celeriter, q. d. non praedicto, vt alter cauere non possit. Sic Apollo. II. 268 sq. GESN.
ἀπώμοσα L. 761
ἀραὶ L. 583
Ἀράξη 747. Erras f. Aras Persice fluuium notat — hinc

tot Araxae, ex Relandi diss. de Paradiso c. 17, Wess. ad Diod. Sic. 14, 29 no. 93. GESN.
Ἀραξῶν 749. Accolae Araxis nescio an memorati alias. GESN.
ἀρᾶσθαι L. 229. 722
ἀράσσων de lyra 380. Add. 596. GESN.
ἀράων L. 227. 744
ἀργαλέην L. 538
ἀργαλέος L. 71
ἀργαλέων 984
Ἀργάνθε 636
Ἀργειφόντα H. 27. 3
Ἀργειφόντης 135. L. 58. 601
ἀργενὴς fuit 226 pro ἀργεννῆς.
ἀργενναῖς 649
ἀργεννῆς 226. 1163
ἀργεννοῖο L. 175
ἀργεννὸς ἅλας L. 713
ἀργήεσσιν 123. Epitheton κεραυνῷ poeticum ap. Lucia. Timo. pr. GESN.
ἀργῆσιν ἀέλλαις 683. Spumosas h. e. spumam efficientes intelligo. GESN.
ἀργῆτα H. 18. 17
Ἀργοναῦται Orphici recensentur ab 116—227. quibus accedunt Iason ipse et Orpheus, vt fiant quinquaginta memorati v. 298. Horum hic damus Catalogum, in quo singulis nominibus adscripsimus versus nostri poetae numerum. Cui, quae ibi habentur, non sufficiunt, ille πάντα περὶ πάντων inueniet in Catalogo Burmanniano praefationi in Valerium Flaccum intexto.
Acastus 221 (Anchisteus)
Actorion 177
Admetus 173
Aethalides 131
(Alaus) Talaus 146
Amphion 214
Ancaeus I, 196. Ancaeus II, 205
(Anchisteus) Acastus 221
Areius 146
Asterion 161
Asterius 214
Augeas 212
Butes 12. 138
Calais 220
Canthus 139
Castor et Pollux 125
Cepheus 195
Coronus 136
Echion 133
Eneus 168. omissus Burm.
Erginus 150
Erythus 133
Euphemus 203
Eurydamas 164
Hercules 116
Hylas 225
Idas 178
Idmon 185
Iphiclus I, 137
Iphiclus II, 158
Iphidamas 148
Iphitus 144
Laodocus 146
Lynceus 179
Meleager 156
Menoetius 190
Mopsus 126
Nauplius 200
Oileus 191
Palaemonius 208
Peleus 128
Periclymenus 21
Phalerus 142
Pollux 125
Polyphemus 166
Talaus 146 (Alaus)

Telamon 182
Tiphys 120
Zetes 220
Graeca nomina ſuis locis in Indicem relata cum ſint, hic denuo ponere nihil neceſſe fuit. ΟΕΣΝ.
Ἄργος 236. 465. 272. 604
Ἄργος εὔμμελίης 859
ἀργυροειδὲς 597. 1130
ἀργυρόπεζα 383
Ἀργυρότοξος L. 758
ἀργυφέαις F. 7, 12
ἀργυφέοιν L. 284
ἀργὼ εὔλαλος 242. (vt λάλος τρόπις 707. Cf. 264. 487. 707. 1154) 257 γομφωθεῖσαν. 360 ἐπείγετο ἐς πλόον. 1289 παράμειψε πότμον.
ἀργώαισι 1155
ἀργώαν 1261
Ἀργώας 222
Ἀργώῃ 85
Ἀργώης 532
ἀρείης 31
ἄρειον L. 432
ἀρειοτέροισιν 280. ἀρειότερον 289
Ἄρες H. 64, 3. 88, 1
ἀρέσασθε 552
ἀρέσθαι 93. 451
ἀρεσσάμενος L. 365
ἀρέσσασθαι L. 685
ἀρετὴ H. 9, 10
ἀρετὴν H. 75, 4. L. 63
ἀρετῆς H. 59, 7. 62, 11. L. 81
ἀρηγόνα L. 189. 451
Ἀρηγονὶς 127
Ἀρήϊα 517. H. 37, 1
Ἀρήϊον H. 29, 4. 38, 2. 88, 11
Ἀρήϊος 146. Laodoci ac Talai frater.
ἀρηΐφατοι 512
ἀρηϊφάτοισιν 842
Ἄρην F. 41, 2
Ἄρηος 1072
ἀρηρότα 189. 273
ἀρηρότες 529
ἀρηρὼς 209
Ἄρης L. 301. πόλεμος F. 28, 4
ἄρησθε 288
ἀρῆσειν L. 365
ἀρήτειρα 903
Ἀρήτη 1312. 1316
ἀριδείκετε F. 10, 3
ἀρίδηλε H. 55, 5
Ἀριμασπὰ 1061
ἀριπρεπὲς 793. F. 8, 24
ἀριστερέων 914
ἀριστῆες 563
ἀριστήων 111
ἀριφραδέως 934
Ἀρκαδίηθε 195
Ἀρκαδίης 196
ἀρκεύθοιο 950
ἄρκτου 199
ἀρκτῴοις 513. 1067
ἄρκυες 1043. populus ad Phaſin.
ἅρμα H. 7, 19. 13, 2. 16, 5. 26, 3. 39, 14
ἅρμα πάγγεον H. 58, 8
ἅρμασι H. 54, 18
ἅρματι H. 54, 23. L. 90
ἁρμόζεις H. 33, 17
ἁρμονίαν H. 10, 6
ἁρμονίῃ H. 33, 20
ἀρνήσασθαι L. 162
ἀρνήσεται L. 174
ἀρνήσοιτο L. 625
ἀροτῆρα H. 39, 8
ἀροτρεύοντος L. 239
ἀρότρεις H. 33, 3
ἀρούραις L. 267
ἄρουραν 150. L. 150. 237
ἀρούρας L. 266
ἀρούρης H. 62, 14. L. 589
ἁρπαγιμαῖα H. 28, 14
ἁρπάζουσα L. 305
ἁρπάξαις L. 187
ἁρπάξαις L. 132

ἁρπαχθεῖσα 1068
ἅρπην L. 548
ἄῤῥενα καὶ θῆλυν H. 41, 4
ἄῤῥηκτ' H. 64, 1
ἄῤῥηκτα 465
ἄῤῥηκτοι 1140
ἀῤῥήκτοισιν ὁμοφροσύνῃσιν L. 255
ἄῤῥηκτον H. 18, 11. L. 139
ἀῤῥήκτως H. 12, 4
ἄῤῥητα 465
ἄῤῥητ' H. 11, 4. 31, 3
ἀῤῥήτοις λέκτροισι H. 29, 7
ἀῤῥήτοισι H. 28, 7
ἄῤῥητον H. 5, 5. 29, 3. 41, 3. 51, 5. L. 729
ἀῤῥήτως 28
ἀῤῥήτως f. κτως H. 12, 4
ἄρσενα H. 41, 4
ἀρσενόμορφε H. 35, 7
ἄρσην H. 9, 10
ἄρσην καὶ θῆλυς H. 8, 4. 31, 10. Cf. F. 6, 11
Ἀρσωπας 1061. ignorabile mihi vel populi nomen, vel Arimasporum Arimasthorumue epitheton. GESN.
Ἀρτακίῃ 492
ἀρτεμέεσσιν L. 349
Ἀρτέμιδος 981. H. 35
Ἄρτεμιν 900. 942. H. 34, 4
Ἄρτεμιν ἡγεμόνην (τύχην) H. 71, 3. F. 34
Ἄρτεμις H. 1, 12
ἀρτήσαντα F. 10, 10
ἀρτήσαντες 275
ἀρτήσαντο 1094
ἀρτήσας 238
ἀρτιγένεθλον 384
ἀρχαὶ H. 36, 4
ἀρχαίῳ 419
ἀρχὰς H. 24, 2
ἀρχὴ H. 14, 7. 22, 4. 33, 15
ἀρχὴ πόλῳ H. 82, 7
ἀρχὴν E. 42
ἀρχῆς H. 58, 10
ἀρχιγένεθλε H. 13, 7. F. 6, 15
ἀρχικέραυνος Ζεὺς F. 6, 9
ἀρχὸς ἁπάντων F. 6, 16
ἀρχῷ 1176
ἀρωγὲ H. 11, 6
ἀρωγῇ L. 427
ἀρωγὴν L. 76. 346. 401
ἀρωγὸς F. 20
ἀρώματα L. 738
ἀσβέντων H. 69, 4
ἀσθμαίνοντες L. 89
ἀσκηθεῖς 672. Vox Homerica, ἀβλαβὴς, ὑγιής. ἀσκηθέα νόστον dixit Apoll. 2, 692. GESN.
Ἀσκληπιὲ H. 66, 1
Ἀσκληπιοῖο 176
Ἀσκληπιὸν βασιλῆα μέγαν E. 37. F. 28, 12
ἄσμενοι 466
ἀσπασίως 114
ἄσπετος 362. 993. F. 7, 21
ἀσπίδα L. 506
ἀσπίδος L. 497. 603. 749
ἄσσ' ἐθέλησθα L. 286
ἄσσα L. 621
Ἀσσυρίηθεν L. 689
Ἀσσυρίων 752
ἀστασίαςε H. 62, 8
ἀστασίαστον H. 63, 4
ἄστατον H. 60, 4
ἄστατος H. 73, 5
ἄστεα πυκνὰ 753
ἀστεμφῆ 660. Domus epitheton, quatenus opponitur σταθμοῖς. GESN.
Ἀστέριος 214
Ἀστερίων 161
ἀστεροόμματον H. 33, 13
ἀστεροπαῖς 813
Ἀστερόπη 1215
ἀστεροφεγγὲς H. 4, 5
ἀστεροφεγγὴς H. 2, 5
ἄστρα 339
ἀστραγάλοισι H. 9, 7.
ἀστραπαῖς H. 14, 9. (ἀστράπαις)

ἀτραπίως H. 19
ἀτραπἰτα H. 19, 5
ἀτράποντα H. 19, 3. F. 23, 4
ἀτράρχη H. 8, 10
ἀτροδίαιτε H. 10, 5
ἀτροθέτην H. 63, 2
ἀτροχίτων 511. 1026
ἄτρων H. 6, 1. 25, 8. L. 491
ἄτυ 143. 155
ἄτυδ' L. 94
ἀτυφίλικτον F. 6, 32
ἀτυφίλικτος H. 11, 13
ἀσφόδελος 912.
ἀσχαλάα L. 654
ἀσχαλόων 694. L. 440
'Ασώποιο 183. 193
ἀταρβέα L. 580
ἀταρπιτὸν 113. L. 103. 574. 734. 768
ἀταρποῖς 35
ἀταρπὸν H. 6, 7
ἀταρπὸς 534
ἀταρτηρὴν L. 51. 345
ἄτας H. 11, 15
ἀτάσθαλα φάρμακα, noxia [GESN.] 582. Sic F. 8, 33
ἀτασθαλίης 414
ἀτασθαλίῃσι 863
ἀτάσθαλον 53. Horum locorum inductio docet, noxae et nocendi notionem, quam etymon suadet, esse principalem. GESN.
ἀτειρεῖς 822. H. 6, 9. 58, 17
ἀτειρέος L. 239
ἀτειρὲς H. 3, 1
ἀτέκμαρτον 1148
ἀτελῆς H. 9, 8
ἄτην L. 411. τῇ Ἄτῃ ἀνεῖται ἡμέρα F. 41 ad fi.
Ἄτην ἅπασαν 673
ἀτηρὴν L. 501. 591
ἄτιμοι 105
ἀτίουσιν L. 62
ἀτιτάλλειν 386
ἀτίταλλεν 777. L. 368
Ἀτλαντικὸν 1167
Ἄτλαντος E. 28. L. 537. vid. F. 35. GESN.
ἄτλητον H. 3, 6
'Ατρακηΐδα λίμνην 158
ἀτραπιτοῖο L. 332
ἀτραπιτοῦ F. 1, 7
ἀτραπὸν L. 734
ἀτραπὸς 86. 262
'Ατρείδῃσιν L. 382
ἀτρεκέες L. 56
ἀτρεκὲς L. 3. 337. 655
ἀτρεκέως 46. L. 397. 763
ἀτρέμας L. 314
ἀτρεμέεσσιν L. 349
ἀτρέστω L. 766
ἄτρομε H. 9, 26
ἄτρομον F. 6, 33
Ἄτροπε H. 58, 16
ἀτρυγέτοιο 1031. et ἀτρυγέτῳ L. 513. maris epitheton, de cuius significatione fluctuant Grammatici, v. g. Eustath. ad Ιλ. α, 316. Auctorem carminis de Lapidibus accepisse pro sterili, vnde vindemia fieri non potest, ex ipsa oppositione apparet. GESN.
ἀτρύτῳ 183
'Ατρυτώνη L. 540
'Ατρυτώνης L. 711
ἀτρύτως F. 33
'Αττίδος H. 17, 14
Ἄττιν E. 40
αὐαλέης 606
αὐαλέοις 244
αὐαλέων L. 177
αὐγάζοντες H. 6, 10. L. 178
αὐγαῖς H. 65, 2
Αὐγείας 212
αὐγὴ H. 46, 4. F. 7, 21
αὐγῇ H. 43, 4
αὐγὴν 340
αὐγήτειρα H. 8, 5
αὐδάχθης H. 26, 9

αὐδῇ H. 19, 3
αὐθέντα L. 354
αὐδὴν πατρὸς F. 5, 2
αὔλακα L. 241
αὔλακι 869
αὐλὴν 391
αὖλιν 679. habitaculum, castra Ἰλ. I, 232. GESN.
αὔλιον 433
αὐλισθέντες 668. castra nocturna metati, pernoctaturi. GESN.
αὐλῶν E. 39
Αὐλῶνας 204
αὐλῶνας 1077
αὐλῶνες 745
αὐλωνιάδες H. 50, 7
αὐλώνων 1045
αὔξεις H. 12, 3
αὔξησιν H. 9, 30
αὐξητὰ H. 10, 11. 14, 8
αὐξιθαλὴς H. 25, 3. 39, 10. 55, 6. 66, 5
αὐξιτρόφοι H. 50, 12
αὐξίτροφος H. 9, 17
αὐξιτρόφων H. 9, 17
αὔξοις H, 77, 13
αὐξομένη H. 8, 4
αὔξουσα H. 76, 5
αὖον L. 130. 651
αὖραι H. 80, 1. L. 561
αὔραις 338. H. 65, 2
αὔραισι H. 79, 1
Αὐσονίας 1247
αὐτάρκεια H. 9, 13
αὐταυγεῖς vid. leg. H. 6, 5. GESN.
αὐτὴν L. 373
αὐτῆς L. 138
αὐτίκα 950. 968
αὖτις 351
ἀϋτμὴ φλογὸς 1219
ἀϋτμῇ L. 469
ἀϋτμὴν L. 701
αὐτογένεθλος F. 38, 1
αὐτογενὴς F. 1, 8
αὐτόθι 1254
αὐτοκασιγνήτην L. 341. 758
αὐτοκασίγνητος H. 84, 8
αὐτοκασιγνήτῳ L. 681
αὐτοκράτειραι H. 69, 8
αὐτολετῆρες H. 57, 14. Sed leg. αὐτ' ὀλετῆρες. GESN.
αὐτομάτῳ L. 157
αὐτοπάτωρ H. 9, 10
αὐτοτελῆ 422
αὐτοτελὴς F. 2, 10.
αὐτοῦ 1305
αὐτοφόνῳ 873
αὐτοφυὴς H. 7, 3. 11, 9
αὔτως H. 37, 8
αὐχένα L. 119. 546
αὐχένας L. 137
αὐχένι H. 60, 5. L. 222
αὐχμὸν H. 59, 8
αὐχμηρῆσιν L. 267
αὐχμῆς L. 268
αὐχμὸς L. 590
ἀφαιρέτιδες H. 58, 18
ἀφαμαρτήσαντος 641
ἀφανεῖς H. 50, 7. 58, 17. 68, 9. 80, 6
ἀφανὴς H. 1, 7. 54, 10
ἄφαρ 981. 1011. 1363
ἀφάρπασεν L. 546
ἀφάτῳ αἰθέρι F. 10, 3
ἀφελόντας L. 731
ἄφθεγκτον 1001. indisertum, obscurum, murmur magicum. GESN.
ἄφθιτα E. 21
ἄφθιτε H. 9, 5. 14, 1. F. 3, 5
ἄφθιτον H. 82, 1. L. 172. F. 3, 14. 16
ἄφθογγος 531
ἄφθονον 506
ἀφίκανε 173. ἀφικάνομεν 1058
ἀφικάνει H. 37, 12
ἀφίκανον 109
ἀφικέσθαι 833. L. 659
ἀφίκηται L. 57
ἀφίξεαι L. 621

ἀφίξεται L. 37
ἀφιξομένοις 284
ἀφλοισμοῖο L. 475
ἀφνειοῖο L. 687
ἀφνειὸν 53. adiect.' 155. proprium vrbis Phrygiae. V. Steph. Byz. GESN.
ἀφνειοῦ L. 83
ἀφορμηθέντες 665. 1126
ἀφραδίαι 1040
ἀφραδίῃσι 522
ἄφραστον L. 46
ἀφρισμοῖο L. 475
ἀφρογενὴς E. 11
Ἀφροδίτη 1320. H. 54, 1. L. 317. εἰρήνη F. 28, 4
Ἀφροδίτην 30
Ἀφροδίτης H. 45, 3. 56, 4. L. 463
ἀφρὸς 457
ἀφροῦ 363
ἀφύκτοις 528
ἀφύσσασθαι L. 263
ἀχαλινώτοισιν H. 54, 13
ἀχαλκεύτοισι H. 84, 4
ἀχάτῃ L. 234
ἀχάτην L. 605
ἀχάτου L. 235. 631
ἀχείματα 11
ἀχέοντας 1229
Ἀχέρονθ' H. 17, 10
Ἀχέρων 1129. V. Apoll. 2, 354 sq. it. 730. 740. it. 903. GESN.
ἄχθεα γῆς F. 32, 7
ἀχθεὶς H. 45, 7
Ἀχιλῆος L. 670
Ἀχιλλεὺς 412. 445
ἀχλύα 339
ἀχλὺς 1125
ἄχνην L. 449
ἄχος 853
ἄχραντος 1322
ἄψ L. 24
ἀψάμενοι 1295
ἀψαύστοιο L. 709
ἄψεα 737
ἀψεύστοιο L. 709
ἄψοῤῥος 858. 1236
ἄψοφον H. 9, 7
Ἀψυρτίδας 1032
Ἀψύρτοιο 1161. 1028
Ἄψυρτος 795
Ἀψύρτῳ 1022
ἄψυχον L. 556
ἄωτον 133. Vnice huc faciunt verba Eustathii ad Od. A. 444. vbi οἰὸς ἄωτον explicat τὸ ἐξ ἐρίων ὕφασμα, οὐ τὸ ἁπλῶς, ἀλλὰ τὸ ἀνθηρόν — οἷον τὸ ἀπὸ λίνου κάλλιστον ἔργον λίνοιο λεπτὸν ἄωτον λέγεται. Hoc igitur in loco tapetem ex auro textili, regii luxus supellectilem, accipio. GESN.

B.

Βαδιζέμεν L. 80
βάζουσ' L. 519
βαθείῃ 666
βάθρον H. 22, 5
βαθυδίνης H. 37, 17
βαθύκολπον H. 43, 2
βαθυκόλπου H. 59, 3
βαθυκύμονας H. 74, 2
βαθυπλόκαμον F. 8, 23
βαθύῤῥοον H. 10, 14
βαθύσκιον H. 17, 2
βαθυσκόπελοι 636
βαθυσκοπέλου 462
βαθύσπορον H. 10, 14
βαθύστερν' H. 25, 6
βαθυστέρνοιο H. 16, 3
βαθυστέρνου H. 73, 3
βαθυχαῖτα H. 55, 7
βαθυχαίτων 1059
βαιὰ 741
Βάκχαις H. 53, 6. 9
Βάκχε H. 44, 4. 49, 1. 3. 52, 8. 56, 3. 74, 1

Βακχεῖον H. 29, 2. 53, 8
Βακχεῦ H. 44, 2. 51, 1
βακχεύουσαι H. 23, 3
βακχεύουσαν E. 47
βακχευτὰ H. 10, 5. 21. 46, 6
βακχευτὴς βρόμιος F. 3, 13
βακχείων H. 51, 8
βακχεχόροιο H 56, 3 et 74, 1
Βακχῆϊον H. 52, 4
Βακχιακὰς H. 78, 9
Βάκχιε H. 33, 7
Βακχικὰ L. 742
Βάκχοιο 427. H. 23, 11. 50, 3. 53, 8. 54, 7
Βάκχοις H. 53, 6
Βάκχον H. 45, 2. 46, 1. 47, 2. 52, 1
Βάκχου 28. E. 34. H. 43, 8. 48, 1
Βάκχῳ 192. H. 50, 15. L. 496
βάλεν L. 539
βάλλεο L. 638
βαλόμην L. 753
βαπτίζετο 510
βάρβαρα 89
βάρβαρον L. 259
βαρυαλγεῖς H. 68, 7
βαρυβρεμέτειρα H. 9, 25
βαρυηχέϊ 1350
βαρυηχέος F. 6, 38
βαρύθυμε H. 8, 6
βαρύθυμον H. 18, 11
βαρύκτυπε H. 16, 4
βαρύμηνι H. 44, 5
βαρύμηνιν H. 19, 4
βαρύμηνις H. 10, 12
βαρὺν H. 18, 18
βασίλεια H. 8, 1. 31, 14. 54, 16. 70, 10
βασίλειαν E. 48
βασιλεύς, κοίρανος, τύραννος differre, F. 36, 2 et 3
βασιλεῦσι L. 31
βασιλεύτατε H. 47, 5
βασιλεύτερος 849
ΒΑΣΙΛΕΩΣ Κρόνου καὶ βασιλίσσης Ῥέας Inscr. F. 5
βασιλῆα H. 19, 5. 38, 1
βασιλῆα μέγαν Ἀσκληπιὸν E. 37
βασιλῆες L. 224
βάσις F 6, 39
Βάσσαρε H. 44, 2. 51, 12
Βαυβοῦς F. 16, 3
βάψας L. 499
βέβαιον βίον H. 62, 9
βεβάρητο 243
βεβήλοις F. 1, 1
βεβολημέναι 36
βεβολημένος 540
βεβολημένῳ L. 755
βέβριθε 1133
Βεβρύκεσσιν 657
Βεβρύκων 664
βέδυ, ὕδωρ F. 19, 9
βελέεσσι H. 18, 6
βελέμνοις L. 591
βελέμνου L. 114
βελέμνων L. 494
βέλος H. 18, 9. 12
Βένδις ad H. 8, 8
βένθεα 180
βένθεσσιν L. 516
βένθη 67
βέρεθρα 180
βερέθρου 965
βερέθρων 1369
Βέχειρες 739
βήματα H. 30, 1. 45, 4
βῆσεν L. 39
βήτην L. 156
βιαζομένη 1085
βιαίας H. 88, 17
βιᾶται 1264
Βιθυνῶν 666
βίη L. 579
βίην 116. 662. L. 572. 633
βίην Ἑλένοιο L. 360
βιησαμένη 1085. Passiue etiam alias poni hac forma, obseruatum in Lexicis. V. N. GESN.

βιοδῶτι H. 28, 3. 54, 12
βιοδώτορα H. 72, 2
βιοθρέμμονα H. 33, 19
βιοθρέπτειρα H. 26, 13
βίον H. 18, 22. 37, 16. 39, 9. 69, 4
βίον βέβαιον H. 62, 9
βίον ἡδὺν πρόφαινε H. 7, 20
βιοτῆς H. 61, 11. 63, 7. 72, 9
βιότητα H. 88, 10
βιότοιο H. 19, 6
βίοτον H. 37, 16
βίοτον ἐργάσιμον H. 77, 12
βίοτος H. 71, 6
βιότου H. 12, 10. 24, 8
βίου L. 65. H. 59, 8
βιοφθορίην H. 72, 8
Βιτονίη 77
Βιτονίης 677
βίῳ H. 28, 19. 71, 9
βιωσέμεν L. 624
βλάστημα H. 4, 5. 11, 9. 12, 6. 78, 2
βλαστοῖς H. 28, 13
βλαψίφρονος H. 76, 3
βλεφάρων H. 77, 9. L. 664
βλοσυροὶ H. 69, 9
βλοσυρονύχιαι H. 69, 9
βλύζουσ' 597
βοαύλια 436
βόεσσιν L. 237
βοὴ H. 37, 11
βόθροις 570 βόθροιο 952
βόθρον 949. 962. βόθρος 968
Βοιαντίδος 737. Leg. Δοιάν.
Βοίβηΐδα 164. Vid. Burm. ad Val. Fl. 1, 449. GESN.
βοοκλόπος 1055
βοὸς πόρον 1054
βοόωντος L. 138
Βορέα H. 79, 2
Βορέη 216
βόσκει H. 23, 5. 57, 6
βοσκομένοισι L. 142
βοτάνων H. 10, 20
βοτάναισι L. 554
βοτάνας L. 410
βοτάνη L. 511
βοτάνης L. 523. 564. 565
βοτρυόκοσμε H. 51, 11
βοτρυοτρόφον H. 29, 5
βοτρυφόρον H. 29, 5
βουβώνεσσι L. 503
Βουκολίδης Εὔφορβος L. 457
βουκόλῳ E. 52. H. 30, 7
βουλαῖς H. 43, 5. 61, 7
βουλαῖσι H. 45, 6. 68, 5
βουλεύεσθαι L. 198
βουλῇ H. 58, 20. 69, 1. 73, 9. 78, 11
βουλομένοις τὸ πλέον H. 61, 7
Βουνόμαι 1043. Populus ad Phasin.
βοῦς, ὁ μὴν F. 36 post 4
βούταις H. 10, 8
Βούτης 138
βουφάγος 136. πολυφάγος Hesych. GESN.
βοῶν H. 39, 8
βραβεύεις H. 60, 8. 62, 4
βραβευτὴς H. 17, 16
Βράγχιε H. 33, 7
Βράγχου 150
βρασμὸς H. 46, 5
βρέγμα L. 252
βρέτας 607
βρέφος L. 364
βριαραῖσι H. 62, 7
βριαρὸν δόμον οὐλύμποιο F. 3, 2
βριαρὸς 1298
βριαρῷ 1056
βρίθουσα H. 39, 18
βρίθουσι H. 57, 5
Βριμοῦς 17. 427
βρίσασθ' 254 Vrgete funes, nitimini. Grauem se studet reddere, qui nititur. GESN.
βρισάρματε H. 88, 1
βρομέουσα 1180
βρόμι' H. 49, 8

βρομία H. 35, 2
Βρομίοιο L. 712
βρομίοιο ἀκρήτε L. 604
βρομίοιο H. 39, 10
βρόμιος F. 8, 1
Βρομίῳ L. 743
βρονταῖαι H. 20, 5
βρονταῖς H. 14, 9
βρονταῖσι H. 18, 3
βροντὰς E. 39
βροτείῃ L. 495
βροτίον H. 58, 6
βροτίῳ 1074
βροτοῖς 100. βροτῶν 1210. H. 88, 9
βροτοῖσιν H. 44, 6
βροτοκτόνε H. 64, 2
βροτοσσόος L. 750
βρόχῳ 595
βρύα L. 515
βρυάζων H. 52, 10. 72, 4
βρυάζων θαλίαισι H. 32, 7
βρύεσα H. 25, 3
βρύεσα ἄγροισι H. 8, 7
βρύεσα καρποῖσι H. 28, 10
βρυέσης H. 21, 8
βρύων H. 51, 13. 55, 2
βρύων ἄθλοισι H. 11, 2
βρωτήρων L. 593
Βύζηρας 754. Apoll. 2, 398
βύθιαι H. 23, 2
βυθὸν H. 23, 6
βυθὸν σαρδῶον 1246
βυθὸς 704
βυθῷ 1064. 1252
βυθὸς H. 74, 2
βυθῷ H. 54, 7
βύκταισι 123. et βυκτάων 1101. Ventorum epitheton Homericum Οδ. κ. 20. Videtur ὀνοματοποιηθὲν, q. d. *mugientes*. OBSN.
βύρσῃ 318
βυσσόθεν 708
βυσσὸν 1286
βώμιος 990
βώμων L. 693

Γ.

Γαγάτην L. 468. 486
γαῖα H. 13, 9. 14, 4. 18, 13. 25, 1. 62, 16. L. 399. 401
γαῖαν H. 20, 7. 57, 9. 81, 7. L. 145. 641
γαίηθεν L. 111
γαιήοχε H. 16, 1
γαιήοχον 1364
γαίῃ 1277. H. 17, 4. L. 708
γάλα L. 728
γαλαθηνοὶ L. 217
γάλακτι L. 374
γαλακτίδα L. 199
γάλακτος L. 190. 200
γαληνὰς H. 51, 8
γαληνιόων H. 53, 11
γαληνιόωσα H. 21, 5
γαλινοῖς 908
γάμος quid Theologis F. 56 post 3
γαμοστόλε H. 54, 8
γαμψώνυχα L. 146
γαμψώνυχον L. 547
γάμων L. 464
γάννυται L. 484
γανόωντι H. 52, 9
γάνυται L. 101. 484
γὰρ videtur παρέλκειν 528 OBSN.
γαστέρι L. 718
γαστέρος L. 500
γάστρης L. 718
γαστρὶ L. 482
γεγαῶτα 408. L. 638. F. 6, 7
γεγείνητο 222
γέγηθας H. 1, 6
γεγηθότες 256
γεγηθυίαις H. 46, 6
γειναμένη H. 34, 4
γεινομένῳ L. 406
γελόων δακρυόεν 445
Γελωνὸν 1059

γενάρχα H. 12, 8. 81, 3
γενεὰ H. 56, 6
γενεὴ 1062
γενεὴν L. 293
γενέθλην L. 677
γενέθλης 252
γένεθλον H. 56, 3
γενειάδας 881
γενέσεις καιρῶν H. 42, 11
γένεσιν H. 5, 3. 82, 2
γενέτειρα H. 54, 2
γενέτειραι H. 59, 4
γενέτειραν H. 2, 1
γενετῆρες H. 6, 5
γενέτης 149
γενέτωρ H. 7, 4. 10, 10. πρῶτος Μῆτις F. 6, 19
γέννα H. 12, 7
γένναν 130
γεννᾶς H. 54, 5
γεννήτορας ἀθανάτων F. 5, 5
γεννοδότειρα H. 54, 12
γένοιτο 1307
γένος 137. H. 54, 15
γένυν L. 116
γέρα 545
γερανὸς, al. γεραρὸς H. 53, 4
γέρας H. 81, 4. 86, 12
γεράσμια 624
γεῖραι 614
γέρων H. 67, 10
γέτας 1060
γεύειν 326
γηγενέων 18
γήθει H. 77, 10
γήθοντι H. 15, 10
γῆθος H. 44, 7
γηθόσυνοι L. 4
γηθόσυνος H. 26, 14
γηθεῦσα H. 48, 7. 54, 16
γήραϊ 103
γηραιὸς 197
γηραιῷ 1227
γῆρας H. 28, 19. 86, 12. L. 256. 514
γηρυούσης 430
γηρύουσι 1266
γηρύσασθαι L. 60
γίγαντας F. 50
γιγάντων 18. 427
γιγάντων ἱππελάτειρα H. 31, 12
γίγασιν 514
γινέμεναι L. 18, 44
γλάγεος L. 662
γλάγος 315. L. 599
γλαγόφρονι L. 303. V. N. TYR.
γλαυκὴν 336. Amphitritae epith. GESN.
γλαυκώπιδα H. 21, 1
γλαυκώπιδι 490
γλαυκῶπις 692
γλαυκῶφ' H. 31, 14
γλήναισι L. 667
γλυκεῖα H. 9, 15
γλυκερώτατον H. 32, 5
γλυκερώτερον H. 85, 12
γλώσσης ὅπλον H. 27, 10
γλώσσῃσιν L. 434
γνάμπτει L. 193
γνάμπτων L. 135
γνάμψει L. 474
γνόντες L. 144
γνῶεν 1311
γνώμαις H. 57, 9. 61, 6. 10. 62, 4. 63, 9. 85, 17
γνώμαισιν H. 38, 7
γνώμας H. 60, 12. 85, 5
γνώμη H. 60, 6
γνώμην H. 76, 7
γνώμῃσι H. 85, 8
γνῶναι 1211
γνώσῃ βίης F. 8, 33. i. καταγνώσῃ. GESN.
γοερὸν L. 207
γομφωθεῖσα 257. clauis confixa et compacta. GESN.
γοναῖς H. 28, 7
γονίμην H. 34, 3
γονίμην ὠδῖνα H. 43, 8
γονιμώδεα H. 54, 19

γόνον 210
γόνυς 670
Γοργείην L. 533. 555
Γοργόνα L. 536
γοργοφόνε H. 31, 8
γυνασάμεσθα 616
γυνάσωνται 941
γύνατ' L. 447
γυνόμενος L. 389
Γρύνειε H. 33, 4
γυάλοισιν Homerica vox, concaua. H. 39, 6, 40, 4 GESN.
γυάλοισι αἰθέρος H. 18, 16
γυῖα L. 27. F. 2, 38. γυίοις L. 628
γυμνάζουσα H. 51, 7
γυμναίους 1060
γυμνάσιν H. 27, 5
Γυμνοὶ 1043. nomen populi ad Phasin. Forte horum posteri habuere vrbem, quae Gymnias est Xenoph. Αναβ. p. 838, E, aut Gymnasia Diod. Sic. 14, 12. GESN.
γυμνώσῃ F. VIII. 33
γυναικὸς οὐ κύντερον ἄλλο F. 18, 1
γύναιξι L. 453. 619
γυρὸν L. 357
Γύρτωνος 143

Δ.

Δαδοῦχε H. 8, 3. 35, 3
δαείης L. 371
δαεὶς L. 678
δαημέναι L. 511
δαῆμον H. 9, 11
δαημοσύνην L. 62
δαημοσύνῃσι 726
δαήσεται L. 43
ὅτι δαητὸν 974. quod nec cognoscere velis, infandum. GE.
δαιδαλέων ἄστρων F. 7, 16
δαΐδων L. 177. 179
δάϊζε F. 12, 2
δαΐζειν L. 706
δαϊκτὸν 974
δαῖμον H. 1, 1. 9, 4. 11, 10. 16, 8. 22, 3. 33, 5. 55, 1
δαίμονα H. 72, 1. a quo εὐδαίμονες et κακοδαίμονες. GE.
δαίμονα ἠγάθεον E. 31
δαίμονα πήμονα θνητῶν E. 31
δαίμονας 341
δαίμονας οὐρανίους, ἠερίους, ἐνύδρους, χθονίους, ὑποχθονίους, πυριφοίτους E. 32. f.
δαίμονες H. 37, 14. F. 3, 3
δαίμονι L. 50
δαιμονίοιο L. 76. δαιμόνιος L. 163
δαίνυσθαι L. 727
δαῖτα L. 162
δαΐφρονι L. 669
δάκρυα quid Theologis F. 36 ad 4. GESN.
δακρυόεν 445
δακρυόεν γελόων 445
δακρυόεντα ἄλγεα F. 1, 12
δακρυότιμε H. 55, 6
δάκρυσι L. 282
δάμαρ H. 28, 3
δαμασθεὶς L. 655
δαμάσσατο 868
δαμάσσει L. 22
δαμῆναι 523. L. 141. 537
δάμνατ' L. 728. δάμναται L. 718
δαμνίππων 738
Δαναοῖς L. 552
δαπανᾶς H. 12, 3
δαπέδῳ H. 78, 5
Δαρδανίην 484
δασπλῆτις 867. Est et Οδ. Ο, 234. vbi Schol. δυσπροσπέλαστος. GESN.
δάφναι 911
δαφοινὸν L. 612
δαφοινῷ L. 141
δαφοινῶν L. 425
δεδάασι H. 60, 5

δέδαεν 124 (δεδάει)
δεδάηκας 46
δεδίασι H. 60, 5
δέδοικεν F. 3, 3
δεδυπότος 533. 1161. Est Homericum. Iλ. Ψ. 679. Apollo. 1, 1304. Hesych. interpretatur τεθνηκότος, πεπτωκότος. Qui cadunt, solent sonum dare cadendo etc. GESN.
δεθεὶς L. 188
δειδέμεν L. 335
δειδίσσετο 55
δείελον 1124
δειέμεν L. 335. V. N. TYR.
δεῖκτα H. 7, 16
δειλοὶ, πάνδειλοι F. 30, 4
δεῖμα 772. 775. 785. L. 124. 387. 540
δειμαίνοντες 352
δείματος L. 376
δεινόβιον 64
δεινοκάθεκτε H. 9, 6
δεινολεχὴς 904
δεῖξαι 85
δειρὴν L. 423
δειρῆς 594
Δελφικὲ H. 33, 4
Δελφικῷ H. 78, 4
δελφῖνες H. 23, 8
δέμας 48. H. 28, 13. 38, 7. 55, 11. L. 120. 236. 293. 305. 522. 564. 639
δέμνια L. 253. 313
δένδρεα H. 37, 8. L. 232
δένδρη H. 37, 18
δενδρήεντα 431
δενδρήεντι L. 234
δενδροφύτοιο L. 230
δεξαμένη γενετὴν F. 34, 4
δεξί' 484
δεξιὲ H. 7, 4
δέξο H. 17, 3. 83, 7
δέρας 888. 925
δέργμα L. 333. forte a δέρκω. spectaculum quod visum feriit. V. N. GESN.
δέρκεο L. 381
δέρκομαι F. 2, 18
δερκόμενοι L. 484
δέρμ' 938
δέρμα 199
δεσμὰ κεκρατημένα H. 86, 4
δεσμεύων H. 84, 4
δεσμοῖσι 528
δεσμὸς H. 46, 6
δεσμοὺς H. 12, 4
δέσποινα H. 34, 6. 73, 8
δέσποτα H. 66, 1
δέσποτα κόσμου H. 7, 16
δευομένη L. 503
δεῦρο H. 71, 1. L. 690
δέχηται L. 480
δέχνυσθε L. 4
δέχνυσο L. 692
Δὴ τότε δὴ 1268. Forte etiam 1262. GESN.
δήεις L. 411. 587. 607. 610
δηθύνοντα ὕασι L. 461
δηθύνοντι F. 26, 4
δήϊοι 565
δήϊος 47
δηλήεντα 921
δηλήσεται 348
Δῆλι' H. 33, 8
Δήλῳ H. 34, 5
Δήμητερ H. 39, 2
Δημήτερι ξανθῇ L. 588
Δημήτερος H. 17, 12. ἀγλαοκάρπου F. 18, 7
Δημήτηρ L. 240. σῖτος F. 28, 2 et 'Ρέα quid differant F. 34. GESN.
Δήμητρος 26. 321. 1188
Δημιουργὸς Ζεὺς F. 6 ad 1. F. 27
δῆμος ciuis 121
δῆμος ὀνείρων 1140
δήμου H. 17, 15
Δηοῖ H. 50, 15

Δηῦς H. 22, 5. 28, 5. 38, 7
Δηῦς ἔργα H. 64, 8
δῆριν ἄμυσον H. 64, 5
δηριυθῆναι L. 670
δήρισαν 416
δήρισσαν 1275
δηρίσω 406
δηρὸν L. 520
δῆσαι 357
Δηῶ H. 39, 1
δηωθεὶς L. 641
δηώσοι L. 747
Δι' 1033
δι' ἐκ μεγάρων ἦλθε 874
δῖα H. 8, 1. 31, 2
δίᾳ H. 54, 22
Δία μειλίχιον H. 72, 2
Δία, ὅτι διὰ τοῦτον F. 39, 3
διάγεις H. 31, 4
διαινόμενοι L. 558
διαινόμενον L. 260
διαΐσσεις H. 31, 4
δια-κλάζων 1274
διάκοσμε H. 51, 12
διάκοσμον H. 33, 18
διακρίνας H. 33, 22
διάκτορε H. 27, 3
δια-λελαθοῦσα 874
διαμείψαμεν 1064
διαμελεϊστὶ L. 706
διαμπερὲς 1357
διάνας L. 663
διανθέα τάπητα 584. floridum interpretor, non valde folicitus, quo fenfu Nicander Ther. 533. ἀσφοδέλοιο διανθέος mentionem fecerit: hoc tamen video, quos nobis Afphodelos depinxere Dodonaeus et Bodaeus a Stapel, eos caulem habere totum floribus obfitum et fic διανθέα, vt hic tapes. OESN.
διάνοιαν H. 60, 11
διανοίας H. 75, 5
διανοίας πατρικὰς F. 27, 3
διαπρήσσοντες 1240
διαπρήσσουσ' 628
διαπρήσσουσα 1343
διαρραισθεῖσαν 1157
διαρρήξας H. 18, 16
διασώζων H. 84, 7
διατρίψαντα L. 448
διαυγέα L. 170
διδάσκηται L. 86
διδυματόκε H. 34, 1
Διδυμεῦ H. 33, 7
δίδυμοι H. 37, 23
διίνειμεν F. 3, 13
διίκοντες H. 6, 7
διίπτατο 592
διέρπων H. 11, 12
διερῶν H. 15, 4
διεσκέδασεν 1278
δίζεσθ' L. 624
δίζετο 207
δίζηται. Verbum et forma Homerica, *quaerit, requirit.* L. 84. OESN. (δίζημαι)
διζόμεθ' 935
διζόμενος 1210
δι-ῆλθε 874
δίης L. 642
διιπετὲς L. 724
δίκαι H. 60, 9
δικαίοις H. 60, 3. 61, 9. 62, 2
Δικαιοσύνη H. 62, 5
Δικαιοσύνης E. 14
Δικαιοσύνης ὄμμα H. 7, 18
δικαιότατος 377. 1294
δικαιοτάτων H. 88, 5
δικαίων pen. corr. F. 2, 2
δικασπολίας 382
δικασπολίη 379
δικασπόλοι H. 68, 15
δίκερως H. 55, 6
δικέρωτ' H. 33, 25
δικέρωτα H. 29, 3
Δίκη 350. H. 9, 13. 42, 2. F. 20

Δίκην E. 25. H. 61, 8
Δίκης H. 58, 9. 68, 15
Δίκης ὄμμα H. 61, 1. 68, 15
δίκτα H. 7, 16
δίκταμνον 917
Δίκτυννα H. 35, 3
διμάτωρ H. 49, 1. 51, 9
δίμορφον H. 29, 3
δίναις 1031. H. 39, 15
δίναισι H. 6, 4
δίναισιν H. 3, 4
δίνας 735
Δίνδυμον 551. 600. Δινδύμω 622
δινείται F. 7, 7
δίνεον 979
δινεύεσκε L. 705
δινεύμασι H. 18, 10
δινεύμασιν H. 7, 7
δινεῦντο 979
δινεῦσα H. 9, 22
δινεύων 992
δινήεις H. 5, 7
δινήεντα 789
δινηθεὶς H. 5, 7
δινήθη 696
δίνης L. 642
δίνῃσι L. 209
δίνῃσιν L. 556. F. 7, 22
διογενὴς L. 569
Διόνυσε E. 9. H. 44, 1
Διόνυσον H. 29, 1. 45, 1. 47. 52, 1
Διόνυσον i. Φάνητα F. 7, 3
Διόνυσον, f. σε H. 41, 1
διόνυσος οἶνος F. 28, 7
Διονύσου H. 73, 2. Cf. Διωνύσ.
Διὸς H. 19. 40, 7. 58, 14. 81, 4. L. 1. 13. 47. 146. 257
Διὸς χθονίοιο H. 69, 2
Διὸς ὄμμα H. 58, 13
διοτρεφέεσσιν L. 31
διοτρεφέος L. 765
δίπλακα θεσμὸν F. 2, 37
δισσὰ 1048. δισσαῖς 1054. δισσῆς 369. δισσοῖς 1264
δισσοὶ ῥέεθρα 1048
δισσῶν H. 38, 6
δισώματον H. 70, 5
διφρευτὰ H. 7, 6
διφυῆ 14. H. 5, 1. 29, 2. 38, 5. 41, 4. 57, 4
δίχα Fr. 4, 3
διώγμασιν H. 2, 9
διώκει H. 58, 8
διώκων H. 16, 5
διώκων μάστιγι ἅρμα H. 7, 19
διωλύγιον 406. Hefych. διωλ. ἠχῶν ἐπὶ πολὺ, καὶ σφοδρὸν, διατεταμένον. GESN.
Διωναίη 1320
Διώνην E. 19. F. 8, 24
Διωνύσοιο 1242. H. 56, 3
Διωνύσου H. 43, 3. 74, 1
Διώνυσος Fr. 4. F. 7, 6
δμῶες L. 41
δμωὶ 1329
δνοφερὴ 1040. 1180
δνοφεροῖο H. 38, 8
Δοιαντίδος 737 pro βοιαν. V. N. GESN.
δοιὼ 813. L. 238. 320
δόκεν 581 pro ἔδωκεν. V. N. GESN.
δοκεύει 925 obferuat. GESN.
δοκεύμενοι 1348
δοκεύομεν 889. intelligimus. GESN.
δοκεύσας L. 108
δοκεῦσθαι L. 108
δόκιμον H. 58, 6
Δολιέων 500
δολιχὴ 119. δολιχῆς 120. 369
δολιχὴν 712
δολιχὴν μήρινθα 1095
δολιχῶν L. 334
δολόδουε H. 64, 3
δόλον L. 484. Sed leg. θόλον. GESN.
Δολόπεσσιν 129
δολοπλόκε H. 54, 3
Δόλοπος 459

ἐαροτρεφέος L. 611
ἐαρόχροον L. 264
ἔασι 20
ἐβιήσατο 1193
ἐβλάστησε L. 525
ἔβραχεν 993
ἐγγίνετο F. 6, 8
ἔγγονε H. 31, 1. F. 1, 2
ἐγγυάλιξεν L. 406. 673
ἐγγυαλίξω L. 169
ἐγεγώνει 649. 817. 826
ἐγείρει H. 63, 7
ἐγείρεις H. 56, 9. 85, 4
ἔγειρεν 416
ἐγείροις H. 52, 5
ἐγέρησεν 503. 718
ἐγήθει 114
ἐγήθει 271
ἐγήθεον 1018
ἐγκατέθηκεν H. 24, 6. F. 24, 5
ἐγκατέραψας H. 47, 3
Ἐγκελάδοιο 1249
ἐγκυκλία H. 2, 9
ἐγκύκλιαι 979
ἐγκυκλίοις H. 6, 4. 39, 15
ἐγρανία H. 9, 2
ἐγρεκύδοιμον L. 580
ἐγρεμάχην E. 38
ἔγρεο 541
ἐγρόμενον H. 52, 2
ἔγχεσι H. 64, 5
ἐγχριμφθεὶς L. 117
ἐγχριφθεῖσα 243
ἐδάη 206
ἐδάην erat 33. L. 692. 742
ἐδάης 33. F. 37, 1
ἐδαμάσθη 864
ἐδάμασσεν 140. 477
ἐδαμνάμεθ' 1086
ἐδεύετο 1243
ἐδείκνυτο 562
ἔδησαν 274. 633
ἐδητύος L. 717
ἐδίδαξε H. 78, 6
ἐδίδασκεν 160
ἐδίωκον L. 111
ἔδνον 871
ἐδοκεύομεν 1081
ἕδος 551. H. 54, 17
ἕδραν H. 17, 7
ἕδρανα H. 16, 9
ἕδρανον H. 17, 7. 18, 3. 25, 4
ἕδρην H. 22, 1
ἐδριόωντας 802
ἔδυνον 517
ἐδωδῆς L. 713
ἐδωδῆς ἐμψύχοιο L. 362
ἐδωμήσαντο 568
ἐέλδωρ L. 327
ἐέλπετο 532
ἐεργομένης 626
ἑῇ 446
ἑὴν 938. 1282
ἑὴν 938 pro ἡμετέραν· in patriam quisque suam. GESN.
ἑῆς 354. 437
ἐήσθην 813
ἔησον 815 pro ἦσθον, quod an alias etiam inueniatur, nescio. GESN.
ἐθάμβεε 438
ἔθειραι 1217. L. 291. F. 6, 22
ἐθείρας L. 294
ἐθείρεται 927 ornatur.
ἔθελγον 259
ἐθέλεσκε L. 491
ἐθέλησθα L. 202. 286
ἐθέλησι L. 43
ἔθεσθε H. 37, 6
ἔθηκαν 300
ἔθνεα H. 65, 8
ἐθρώσκοντο 433
εἰαριναὶ H. 42, 3. 80, 3
εἰαρινὴ H. 28, 12
εἰαρινὸν L. 154
εἰαροτερπεῖς H. 50, 14
εἶδ' ἄγε 253. Homericum est V. N. GESN.
εἶδα 116. vbi Homerus εἶδον, ἴδον, εἴσιδον. Illud εἶδα simi-

le τῷ εἶπα pro εἶπον. Forma nescio an alias obseruata, praeterquam apud τὺς ὁ. GESN.
εἶδαρ L. 729
εἴδει L. 432
εἴδησε vidit F. 16, 4
εἰδόμεναι 683
εἶδος H. 54, 27. L. 292. 299. 432. 509. 565. 612
εἰδότας L. 86
εἴδωλα τετυγμένα F. 32, 7
εἴκελα 513
εἴκελοι 220. L. 359
εἴκελον L. 161. F. 7, 13
εἴκελος L. 294
εἰκυῖα 1329
εἰλαπίναισιν 509
εἰλαπίνην L. 98
Εἰλατίδης 652
εἰλατίνοις 67
Εἰλείθυια E. 13. H. 1, 9. 12
εἰλεῖται H. 25, 9
εἰλιγμοῖς H. 37, 12
εἵλιξεν L. 641
εἰλίποδας 504
εἰλίσσουσα H. 9, 7
εἵλκετο δεῖμα 785
εἰλυμμένε leg. εἰλημένε F. 30,7
εἴλυσσεν L. 641
εἴλυτο L. 134
εἵματος L. 126
εἰναετῆ L. 342
εἰνάλιος Ζεὺς H. 62, 16
εἰναλία H. 9, 14
εἰναλίαν E. 46
εἰναλίας 1279
εἰνάλιοι H. 37, 2
εἰναλίοις H. 16, 6
εἰνάλιον 29
εἰναλίες 341. E. 32
εἰναλίων H. 36, 5. 77, 11
εἰνοδίαν E. 45. F. 34, 1
εἰνοσίγαιον 1364
εἰνοσίφυλλον 385
εἶντο 369
εἰραφιώτην H. 47, 2
εἶργε 1204
εἴργεσθαι L. 665
εἰρεσίην 361
εἰρεσίης 1035
εἰρεσίῃσιν 370
Εἰρήνη H. 42, 2
εἰρήνη H. 28, 18. 39, 4. 62, 9
εἰρήνην H. 13, 12. 14, 11. 22, 7. 64, 9
εἰρήνης H. 88, 16. ὅπλον H. 27, 1
εἰρύσιμον 915
Εἷς Ζεὺς, εἷς ἀΐδης κ. τ. λ. F. 4
εἰσαΐοντος 690
εἰσαναβαίνεις L. 168
εἰσαναβάντες 551
εἰσαφίκανεν 153
εἰσαφίκηται H. 56, 7
εἴσεαι L. 266
εἰσέδραμον erat 463. Sed leg. εἰσέδρακον. GESN.
εἰσέδρακα 130
εἰσέδρακεν, pro εἰσέδραμεν 801. vid. legendum. GESN.
εἰσέδρακον restitutum 463
εἰσενόησα 125. 216
εἰσενόησεν 1186. L. 121
εἰσεπέρησα 1372
εἰσεπέρησαν 354. 466
εἰσεπέρησε 74. 905
εἰσιδέειν L. 294
εἰσιδών 40
εἰσόκε L. 553
εἰσορᾷ F. 1, 10
εἰσορόας L. 103
εἰσοράασθαι L. 236
εἰσοράαται F. 2, 12
εἰσορόωντες 235
εἶχε 1221
εἴως L. 107
ἐκ δ' ἄγεσθαι 1340
ἐκ δ' ανέφηνε 1354

ἐκ δ' ἔκοψαν 1034
ἐκ δ' ἐτελεῖτο 1027
ἐκ νοῦσον ἀλεείνει L. 485
ἐκ δ' ὅπλα χέοντες 1151
ἐκ θεόθεν F. 2, 37
ἐκ πτολίων ἤλασαν L. 68
ἐκ φλόγα πέμπεις L. 271
ἑκάεργε H. 33, 7. F. 28, 11
ἕκαστα 1153. 1339
ἕκαστον 326. ἑκάστην L. 53
ἑκάστου 1175
ἑκάστων L. 719
ἑκάτερθεν 276. 1034
Ἑκάτη 975
Ἑκατηβόλε 1. L. 764
Ἑκατηβόλε ἥρως L. 398
Ἑκάτην E. 45. F. 34, 1
ἑκατόμβης L. 229
ἑκατονταετήρων 1106
ἐκβλύζοντα L. 484
ἐκγεγαῶσαν H. 71, 4
ἔκγονα F. 1, 8
ἐκδύνοντο 240
ἔκδυ 1260
ἐκδῦτο 1260
ἐκεβελέτην Φοῖβον F. 28, 11
ἐκεδάσθη 555
ἐκέδασσε 268
ἐκέκλετο 229. 356. 852
ἐκέλσαμεν 469
ἐκέλσαμεν αἰγιαλοῖσιν 1207
ἐκέρασσ' 250. 1273
ἔκερσαν 697
ἔκευθε 903
ἔκευθεν 49
ἑκηβόλε H. 33, 6
ἑκηβόλος 1353
ἕκηλος F. 8, 35
ἕκητι L. 685
ἐκ-θάμβεον 1216
ἐκ-θέσθαι 368
ἐκίνησεν H. 46, 4
ἐκίχανε 71
ἔκιχεν 71. 1025
ἔκλαγε 1154
ἐκλελάθοντο 478
ἐκ-λιπὼν 156
ἔκλυε 264. L. 489
ἔκλυζε 791
ἐκλύῃς H. 86, 4
ἔκλυον 1311
ἐκ-λύοντ' 1341
ἐκ-λῦσαι πυρσὸν ἔρωτος 1319
ἐκμάξαντο 18
ἐκνεύσαντες 456
ἐκνίψησθε μύσος 1230
ἐκνομίην φύσιν F. 8, 29
ἔκνομον 59
ἐκόμιζον 799
ἐκόμισσε 869.
ἔκοψαν 1035
ἔκπαγλε H. 10, 7
ἐκπάγλως 1227
ἐκπέμπειν H. 70, 11
ἐκπέμπων H. 10, 23
ἐκπίνοντας L. 590
ἐκπλήκτου H. 38, 10
ἐκπροθορόντα 344
ἐκπροκαλῦμαι H. 6, 1
ἐκπρολιπόντος ὄλεθρον 699
ἐκπρολιπὼν 48. 151
ἐκπρομολόντες L. 700
ἐκπροπεσοῦσα L. 318
ἐκπροφέει L. 201
ἐκπροφαίνουσα H. 70, 7
ἐκπροφύγῃσι L. 391
ἐκπροχέων 573
ἐκραίνει L. 597
ἔκριθεν 473
ἐκρύφθην L. 149
ἐκταδίοις 357
ἐκτελέσσ' H. 41, 11
ἐκτελέσας L. 739
ἐκτέτακεν F. 1, 20
ἐκτετάνυσται L. 74
ἔκτισεν 143
ἐκτοπίως H. 57, 10
ἐκτὸς H. 76, 3
Ἕκτορι L. 681. 684
ἐκυκλοῦντο 436

ἐκύλινδεν 676
ἐκφαίνει F. 2, 28
ἐκφαίνουσα H. 28, 13
ἐκ-χέοντες 1151
ἐκώκυεν 594
ἐλαίης 323. L. 731
ἐλαϊνέης L. 130
ἐλαΐνον L. 711
ἐλαίῳ L. 250. 498
ἐλάσαι L. 52
ἐλάσιππε H. 2, 7. 7, 18
ἐλάσσαι 223. de nauigatione V. N. GESN.
ἐλάσσας H. 72, 7. L. 153. 444
ἐλάσσατο H. 43, 4
ἐλάτης 605
ἐλάτῃσι 170
Ἐλάτοιο 166
ἐλαύνει H. 63, 6. L. 317
ἐλαυνομένοισι L. 419
ἐλαυνόμενος 10
ἐλαύνων L. 487
ἐλαφηβόλε H. 35, 10
ἐλάφοιο L. 242. 245
ἐλάφοισιν H. I. 4
ἐλαφρὰ L. 513
ἐλαφρίζουσα 267
ἐλαφροτάτῳ H. 10, 17
ἔλαχ' 1340
ἐλδομέναις 473. ἐλδόμενοι 88
ἐλδομένοισι 819
ἐλεαίρειν L. 194
ἐλέγξαι L. 473
ἐλέειν L. 732
ἐλειονόμῳ 1052
ἐλειονόμους 155
ἐλείπετο 118
ἐλέλειπτο L. 130
Ἐλένοιο βίην L. 360
Ἐλένῳ L. 352
Ἐλευσινίας H. 39
Ἐλευσῖνος H. 17, 15. 39, 6. 40, 4. 41, 5
ἐλέφαντος L. 51
ἐλθεῖν ἐπὶ μύσῃ H. 40, 10
ἔλθοιτ' H. 80, 5
ἕλικας 504
ἑλικαυγία F. 7, 25
ἕλικης 743. 1102
ἑλικοβλεφάρῳ H. 56, 4
ἑλικοδρόμε H. 8, 10
ἑλικώπιδας F. 8, 14
ἑλίκωπον H. 5, 9
ἐλιλαίετο 409
ἑλισσόμενοι H. 23, 7. F. 7, 22
ἑλισσόμενος H. 46, 2
ἑλισσομένῳ L. 136
ἑλίσσων H. 10, 15. 88, 6
ἑλιχθεὶς 991
ἑλιχθὲν πῦρ F. 23, 3
ἕλκει L. 439. 617
ἕλκει L. 337
ἕλκειν L. 359
Ἑλλήσποντον 482. 493
ἐλλισάμην 964. 1364
ἕλξατε 256
ἐλοχεύθη H. 26, 7
ἐλοχεύσατο H. 70, 2
ἐλόχευσε vir, 134. 157
ἐλόχευσεν vir 13. femina 182
ἔλπεσθ' 844
ἔλπετ' f. ἦπλ. GESN. L. 470
ἔλπετο 232. 404. L. 344
ἐλπίδι H. 58, 6
ἔλπομ' L. 183
ἐλπόμενοι 88
ἐλπωρὴ L. 409
ἑλὼν L. 95
ἕλωρ 671
ἐμβάδα 591. cothurni genus, sed humile, docet esse Pollux 7, 85 et vocat θρᾴκιον εὕρημα, quod pulchre ad h. l. conuenit. GESN.
ἐμβασίλευεν H. 78, 5
ἐμβύθιοι 332. ἐμβύθιαι H. 23, 2
ἐμίθεν L. 82
ἐμέμικτο 320
ἐμηδόμεθ' 887
ἐμήτιεν 303

ἐμίγη H. 70, 4
ἔμικτο 478
ἔμιμνεν 234
ἔμιμνον 854
ἐμμεμαὼς L. 85
ἔμολε 205
ἔμπαλι H. 72, 5
ἔμπαλιν H. 12, 3
ἔμπεδα 305
ἔμπεδον 345. 608. 708
ἐμπελάσας F. 26, 3
ἔμπεσε 1079
ἐμπεφύασιν L. 290
ἔμπης L. 246
ἔμπνοον L. 266
ἔμπνοος L. 408
ἐμπυλίην 900
ἔμπυρον F. 23, 6
ἐμυθεόμην 115
ἐμυθήσαντο 1339
ἐμφερέες L. 359
ἐμφύλοιο 1161
ἐμψύχοιο L. 362. 694
ἔμψυχον L. 356
ἐν pro σὺν 153. 208
ἐν δὲ 153. (f. 158) 291. 309. 454. 617. 909. 927. 981. 1203
ἐν μὲν 1121
ἐναγώνιε H. 27, 2
Ἐναγώνιον H. 32, 2
ἔναιεν 162
ἐναιρομένης L. 229. 551
ἐναλίγκιοι 514. F. 7, 12
ἐναντίον L. 542
ἐναργὴς H. 74, 6
ἐνάριθμος 107
ἐναρμόνιον H. 7, 9
ἐναύλω 460. V. N. Homericum nomen, quod torrentom, ſ. aquarum per anguſtum alveum decurſum notat. Proprie quidem ipſum alueum et quaſi canalem ſignificare videtur. Sic ἐναύλους ὑλήεντας 637. Cum eodem epitheto ponitur Hymno Homer. in Bacch. ſ. 25, 8 et receſſum anguſtum notat: σκιόεντας habemus Hy. Hom. in Ven. ſ. 4, 74 et 124. GESN.
ἔναυσμα H. 4, 3: 10, 16
ἐναυχενίαις L. 499
ἐνδαπίης 789
ἐνδάπιος 906
ἔνδοξον H. 72, 9
ἐν-εδήσαμεν 1208
ἔνεικα 308
ἐνεῖκαι 58
ἐν-είργουσι 1121
ἐνέκειτο F. 16, 5
ἐνέκλετο 229. Sed leg. ἐκέκλ.
ἐνέσπειρεν F. 38, 2
ἐν δ' ἔπεσ' 649
ἐνζεύξασα H. 54, 13
ἐνηέι L. 301
ἐνηὴς H. 29, 8
ἐνῆκα 308
ἐνήλλαξας H. 38, 7
ἐνημένη H. 15, 1
ἐνηρείσαντο 1088
ἔνθεε H. 17, 17
ἔνθεο F. 2, 41
ἔνθρουε H. 9, 24
ἐνθρώσκων F. 8, 19
ἐνιαυτὸν E. 18. Deum i. Solem. H. 54, 25
ἐνιαυτῶν H. 17, 5
ἐνίκησε H. 46, 4
ἐνίοισιν H. 86, 6
ἐνιπῇ 860
ἐνιπλαγχθεὶς 645
ἐνιπλείοιο L. 273
ἐνίπλεον L. 190
ἐνιπτύξας L. 149. V. N. TYR.
ἐνισπεῖν L. 396. 762
ἔνισπεν 297. 559
ἐνίσπῃ H. 85, 10
ἐνίσπω 850
ἐνισσόμεθ' 715
ἐνιστήσασθε 1150

ἐνίσχανεν 443
ἐνιχριμπτοιντο L. 417
ἐνιχριμφθέντα L. 521. V. N. TYR.
ἐν-κόλπωσε 1181
ἔννεπε 539
ἐννεσίγαιν 105. 266. 693. 1361
ἐνναίοντες H. 36, 3
ἐννοσίγαιε H. 16, 4
ἐννοσίγαιον 1364
ἐννοσιγαίῳ 201
ἐνοσίχθων F. 28, 3
ἐννύμεναι H. 42, 6
ἐννυχία H. 8, 3. 9, 6
ἐννύχιοι H. 6, 11
ἐνοδῖτιν H. 71, 2
ἐνόησα 40
ἐνοπὴ F. 6, 29
ἐνοπῆς 258
ἐνόπλια H. 30, 1
ἐνόπλους E. 20
ἔντεα νηὸς 442
ἔντεσι L. 670
ἔντομα 569. 956. 1368. Vbique de inferiis et facris mortuorum caufa factis. Obfecutus Orpheus nofter antiquis, a quibus Euft. ad Οδ. Λ, 23 p. 416, 49 reprehenfum ait poetam, quod ἱερήϊα dixiffet τὰ ἐν ᾅδου σφάγια ἐπὶ χοῇ νεκρῶν. Φασὶν οἱ παλαιοὶ οὐκ ὀρθῶς εἰρῆσθαι τοῦτο, ἐπὶ γὰρ νεκρῶν τόμια φασὶ καὶ ἔντομα. Quod medio loco epithetωs dicit ἔντομα θύματα, intelligimus, fua natura adiectiuum effe, et vbi folum ponitur, θύματα fubaudiri. GESN.
ἐντὸς 1332. L. 718
ἐντρίψαντας L. 339
ἔντυνε 302. 442
ἐντύνειν ἵππους 787
ἐντύνοντα 71
Ἐνυαλίοιο L. 576
ἐνυάλιον 871
ἐνύδρους δαίμονας E. 32
ἐνώμα 812. 997
ἐξ ἁλὸς ἔρξαι 1357
ἐξάγγελος H. 85, 14
ἐξ-άγεσθαι 1340
ἐξ-ἄγοι L. 165
ἐξαγορεύειν 1116
ἐξαγορεύσω 1344
ἐξάδα F. 36
ἐξακέσασθαι L. 592
ἐξαλάωσε 670
ἔξαλον 1357
ἐξᾶλτο 1090
ἐξ-ανέφυνε 1354. F. 7, 2
ἐξανίοντα 113
ἐξάπαφοι 1191
ἐξαπίνης L. 113. 216. 518. 568. 683
ἐξαρύοντες 1112
ἐξὰς, ὁλομίλεια F. 36 poft 4
ἐξαῦτις L. 738
ἐξεγίνοντο 19
ἐξείης 232
ἐξ-έκοψαν 1034
ἐξελάσει L. 590
ἐξέλασον H. 11, 15
ἐξελόχευσα genui, metaphor. 43. ὄπα ἀπὸ στηθέων 251. GESN.
ἐξελόχευσε 127 peperit. Cf. ἐλόχευσε.
ἐξενάριξεν 872
ἐξεπέρησε [51]
ἐξερεείνοι L. 86
ἐξερέῃ L. 379
ἐξερέω F. 1, 3
ἐξ-έρξαι 1357
ἐξεσάωθεν 1346
ἔξεσθ' 1167
ἐξέσσυτο ὕπνου 784
ἐξ-ετελεῖτο 1027
ἐξετράφης H. 45, 7
ἐξεφύοντο F. 6, 55
ἐξήκετο 641
ἐξ-ήλασαν L. 68

ἐξίκανε 192
ἐξῖκεν 390
ἐξίκετο 641. 1291
ἐξικόμεσθα 1054. 1104
ἔξιν 389
ἕξομαι 1164
ἐξονόμηναν 1279
ἐξόπιθεν L. 547
ἔξοχ' L. 301
ἔξοχα 63. 159
ἔξοχον 252
ἔξοχος πᾶσι 293
ἐξυπαλύξαι L. 578
ἐξυπάλυξις 682
ἐξώκειλαν 634
ἔοικας L. 385
ἔοικεν L. 657
ἑοῖσιν 1115
ἔολπα L. 532
ἐὸν 1306
ἐόντα H. 24, 4
ἑὸς 1325
ἐπ' αἰθλοις τελέουσα H. 41, 11
ἐπ' εὐχαῖς κικλήσκω H. 45, 1
ἐπ' ἰκρίον χαλάσσαι 759
ἐπὶ λυγρὸν ὄλεθρον φέροι 1309
ἐπαγάλλεαι H. 41, 8
ἔπαγεν 511
ἐπάγουσα H. 32, 9
ἐπάγουσαι H. 42, 11
ἔπαθον Μινύαισιν ὁμοῦ ἀήταις 1345
ἐπακούεις H. 60, 8
ἐπακοῦσαι L. 370
ἐπακούσας L. 455
ἐπακτίῳ Ἀπόλλωνι 1296. ἐπάκτια πώεα Apoll. 2, 659 quae in litore pascuntur. Sic ἐπάκτιος βωμὸς 2, 691. GESN.
ἐπάλξεις 897
ἐπάμειψε 420
ἐπαμπήξασθαι 317
ἐπαμύντορα L. 581
ἐπαντείνας 60. 330
ἐπαοιδὰς L. 585
ἐπαράων L. 227. V. N. TYR.
ἐπαρεσσάμενος L. 365
ἐπαρήγοις H. 21, 9
ἐπαρηγόνα 88. L. 671. 757
ἐπαρηγόνες 346
ἐπαρτέες F. 31, 1
ἐπαρτήσαντο 1334
ἐπάρτια 273
ἐπαρωγὲ H. 1, 2. 4. 10, 7. 35, 4
ἐπαρωγὲ ἐργασίαις H. 27, 9
ἐπαρωγὸν H. 38, 4
ἐπαρωγὸς H. 1, 13. 47, 6. 73, 8
ἐπασσυτέροις L. 233
ἐπαυάζουσαι H. 68, 6
ἐπάφιε H. 49, 7. 51, 9
ἐπαχνώθη 690
ἐπεβήσατο 1193
ἐπέβριθεν 241
ἐπέγειρε H. 76, 9
ἐπεγείρεις H. 61, 8
ἐπεγείρουσα H. 76, 8
ἐπεδραμέτην L. 144
ἐπεζεύξαο H. 54, 4
ἐπέθηκα 961
ἐπέθηκεν 140
ἐπεὶ pro ἔπειτα 182. 322. 675. 678
ἐπείγετο 70. 360
ἐπείγομαι 105
ἐπειγομένη 268
ἐπειγομένοιο L. 274
ἐπειγομένοισι 1238
ἐπειγομένους 277
ἔπειθ' 455
ἔπειχεν 1203
ἐπεκέκλετο 60. 450
ἐπεκλώσαντο 709
ἐπέκραινε F. 26, 1
ἐπελάσθη 886. H. 36, 8
ἐπελθεῖν H. 40, 10
ἐπεμαίετο 119 inuaserat, occupauerat. Hesych. ἐφήπτατο, quod forte ad hunc ipsum locum pertinet. GESN.

ἐπεμβαίνουσα H. 61, 8
ἐπεμβάται H. 30, 3
ἐπεμνήσαντο 481
ἐπενειςάμεθ' 715. V. νέεσθαι.
ἐπένησαν 724
ἐπενισσόμεθ' 724
ἐπένοιμον 325 f. ἐπένειμα.
ἐπέοικε L. 657
ἐπεπλώομεν 750 (ἐπεπλείομεν)
ἐπέρησα 108
ἐπερήσαμεν 656
ἐπέρησεν venit 139. 158. 161
ἐπεῤῥόθεεν 292
ἐπέρχεται L. 299
ἔπεσαν 519
ἐπεσμαράγει 968
ἕπεσθαι L. 438
ἐπέσπετο 365
ἐπεσσομένοισι 625 et ἐπεσσομένοισιν 296 leg. ἐπ' ἐσσ.
ἐπέσσυθεν 975
ἐπεσσύμεναι L. 561
ἐπεσσύμενον L. 115
ἐπέσσυτο L. 145
ἐπεσφίγξαιτο 275
ἐπέσχομεν 1248 seq. 1262
ἐπετείρετο 1089
ἐπετέλλετο 65. 1022. 1313
ἐπέτελλον L. 699
ἐπευάζουσα H. 78, 9
ἔπεχον 361
ἐπήϊεν 1183
ἐπήλυδα L. 714
ἐπὴν 1108
ἐπήνδανε 771
ἐπήνεον 291
ἐπήπυεν 526
ἐπήρανον 821
ἐπήρατον H. 54, 27
ἐπιβαινέμεν H. 88, 15
ἐπί-βαλεν 198. L. 539
ἐπι-βαλόντες 632
ἐπιβρίθουσα H. 61, 4
ἐπιβρομέουσα 264. 1154
ἐπιγνάμπτει L. 326
ἐπιγνάμψαντες 1165
ἐπιγράβδην L. 359
ἐπιδίξι' 484
ἐπιδεύεται 1074 indiget, h. e. implendus est. GESN.
ἐπιδρομάδην 559. H. 20, 5
ἐπιειμένον L. 605
ἐπιζαφελῶς 1359
ἐπιζείων 457
ἐπιήρανος 96. ἐπιήρανον 821
ἐπιήρατον 86
ἐπιθαρσύνουσα 1015
ἐπι-θέσθαι 304
ἐπίθεσθε F. 1, 1
ἐπιθῆσθον 843
ἐπιθρώσκει τεῖχος 897 et ἐπιθρώσκουσα 487. 1264. Metaph. vt Ouid. Fast. 4. 419. *Terra tribus scopulis vastum procurrit in aequor.* Sed proprie 487
ἐπιθρώσκουσι 736
ἐπιϊεμένη L. 36
ἐπι-καλέω H. 71, 1
ἐπικέκλιται 1122. 1125
ἐπικέκλομαι E. 17
ἐπί-κελσε 632
ἐπι-κικλήσκω H. 45, 1
ἐπικλύζειν L. 707
ἐπίκλησιν L. 686. F. 4, 1
ἐπικοίρανον 292. Sed vid. Not.
ἐπίκουρε H. 88, 9
ἐπίκουροι 345
ἐπίκουρον 51
ἐπικρίματ' 924
ἐπικροτέοντες 405
ἐπιλήνιε H. 49, 1
ἐπιλοιβὰν 545. H. 65, 10
ἐπιμαίεται 930
ἐπιμάρτυρα L. 254. 592
ἐπιμάρτυροι 349
ἐπινήχυτα 39. 310. Hesych. νήχυτον, πολύ. GESN.
ἐπιπάσσειν L. 618
ἐπιπασσέμεν L. 450

ἐπίπεμπε H. 22, 7
ἐπιπέμποις H. 56, 12
ἐπιπλήθουσαν H. 71, 10
ἐπιπλῶοντα 1195
ἐπιπλώσαντες 741
ἐπιπλώουσιν 284
ἐπιπνείοιτε H. 37, 25
ἐπιπνείουσαι H. 80, 5. 85, 8
ἐπίπνευσον H. 29, 8
ἐπιπνοοὶ H. 37, 25
ἐπι-πόροι 639
ἐπιπροίηκε 359
ἐπιπροθέουσα 1078
ἐπισκήψαντες f. leg. 625. GESN.
ἐπισπεῖσαι L. 727
ἐπίστεο 261
ἐπισπέρχουσιν L. 96
ἐπίσπῃ 677. Homericum, vt Ιλ. B, 359. vbi Schol. καταλάβῃ. GESN.
ἐπισπόμενος 642. L. 330
ἐπισσείων 439
ἐπιστάμενος H. 24, 4
ἐπισταμένως 386. 1152. L. 300
ἐπιστείβοντες 1118 vrgentes. GESN.
ἐπιστείβωσι 941 vrgeant. GESN.
ἐπιστίψαντες 625
ἐπιστρωφῶντες 828
ἐπιτάῤῥοθον 344
ἐπιτάῤῥοθος H. 60, 10. 67, 12
ἐπιτελέουσα H. 41, 11
ἐπιτέλλει F. 2, 13
ἐπιτέλλεο L. 208
ἐπιτιταίνεις H. 13, 2
ἐπί-τυπτον 455
ἐπίφασκον 10
ἐπιφαύσκων H. 49, 9
ἐπι-φέροι 1309
ἐπιφρίσσοντα 1147
ἐπίφρονα 194. F. 7, 29
ἐπι-χαλάσσαι 759
ἐπίχειρες 739
ἐπιχθονίοις 38
ἐπιχθονίους L. 194
ἐπιψαύεσκεν L. 126
ἐπιψαύων L. 652
ἔπλεθ' L. 684
ἔπλετ' L. 235. 470. 551
ἔπλετο 98. 404
ἐποικτείρουσα 1223
ἐποίχεσθαι ἱστὸν F. 29, 2
ἐποιχόμενος L. 211
ἐπονεύμην 955
ἐποπιζέμεν L. 67
ἔπορε 188
ἐπόρευσε 164. venit: modo non legendum sit ἐπέρησε. GESN.
ἐπόρνυνται F. 31, 2
ἐπόρσυνεν 399
ἐπορσύνοντο 230
ἐποτρύνει 8
ἐποτρύνων L. 198
ἐπόψιον 1033
ἐποχόμενον F. 23, 5
ἐπρήϋναν L. 768
ἑπταπόροις H. 88, 7
ἔπτατο 431. 984
ἑπταφαεῖς H. 6, 8
ἐπωνυμίαις H. 33, 24
ἐπωνυμίας μήνης F. 37, 2
ἐπωνυμίην 729. L. 72. 235. H. 33, 24
ἐπώνυμον L. 721
ἐπ-ῶρσεν 475
ἐραννοῖς 335
ἐραννὴ 989
ἐραννὴν E. 45
ἐραννὸν 84. 788. 923. 985
ἐραννοῦ 892
ἐρασιπλοκάμου H. 55, 9
ἐράσμιαι H. 59, 4
ἐράσμιε H. 33, 5
ἐράσμιον H. 57, 1
ἐρατὸν H. 45, 3
ἐρατεινὰ L. 665
ἐρατεινὴ H. 62, 8
ἐρατεινὴν H. 39, 19
ἐρατὴν H. 35, 15
ἐρατοῖς 477
ἐρατοπλόκαμ' H. 54, 10

ἐρατοπλόκαμε H. 28, 5
ἐρατοπλόκαμον H. 43, 2
Ἐρατῶ H. 75, 9
ἔργα 470. 1110. 1307. 1321
ἔργ' ἀΐδηλα 17
ἔργα τὰ Δηῦς H. 64, 8
ἐργασίαις H. 39, 4
ἐργασίαις ἐπαρωγὲ H. 27, 9
ἐργάσιμον βίοτον H. 77, 12
ἐργασίμε H. 68, 11
ἐργαστὴρ H. 65, 4
Ἐργῖνος 150
ἔργοις H. 24, 8. 32, 9. 61, 8. 65, 11. 84, 10
ἔργον 232. 283. 890. 941. L. 71. 78. 244
ἔργων H. 17, 16. 84, 6. 85, 14
ἔρδει L. 748
ἔρδειν L. 454
ἔρδεν L. 366
ἔρδων H. 84, 6
ἐρεβεννῶν H. 21, 7
ἐρεβώπιδα L. 538
ἐρεείνειν L. 378
ἐρεείνεις 95
ἐρεείνων 115
ἔρεξον 956
ἐρέθησι H. 88, 14
ἐρειδομέναις 318
ἐρεῖσαι 171
ἐρείσας 319
ἐρείσατε 254
ἐρεμνῆς 151 sed leg. ἐρυμνῆς.
ἐρεμνῦ L. 52 αἴδος.
ἐρέταισιν 298
ἐρετμοῖς 67. it. 298. V. L.
ἐρετμὸς 276
ἐρετμώσαντες} 356
Ἐρεχθῆος 217
ἐρημοπλάναν H. 38, 4
ἐρητύει 1250
ἐρήτυεν L. 451
ἐρητύσει L. 223
ἐριαυγῦς F. 7, 11
ἐριβόμβων F. 49
ἐριβρεμέταο H. 48, 3
ἐριβρεμέτε H. 28, 8
ἐρίβρομε H. 44, 4
ἐρίβρομοι H. 20, 3. 68, 1
ἐρίβρομον H. 29, 1. 47, 2
ἐριβώλακι L. 649
ἐριβώλε L. 708
ἐριβώλῳ 129
ἐριγδέποιο H. 75, 1
ἐριγηθέα L. 24
ἐριδαινέμεν 410
ἐριδαίνοι L. 28
ἔριδος H. 32, 6. L. 320
ἐριήκοον L. 462
ἐρίηρας 1209
ἐρίηρες 834
ἐριθύμοις F. 31, 3
ἐρικλυτῦ 1028
ἐρικυδέος L. 297
ἐριλαμπέος σοφίας F. 29, 6
ἔριν λυσσῶσαν τῆσον H. 64, 6
Ἐριννύες 350. τοκήων F. 11, 5
Ἐριννὺν 1173
Ἐριννὺς 867. 1160
Ἐριννύσιν 1164. Sed vid. Not. L. 15. 80
ἐριύνιε H. 27, 8. Mercurii nomen, lucri et vtilitatis Dei. GESN.
ἐριύνιον L. 69. 197
ἐριύνιος L. 2
ἐρίσεις L. 652
ἐρισθενέες H. 68, 7
ἐρισθενέων 326
ἐρισμάραγον H. 19, 1
ἐρίτιμον L. 715
ἐρίφοισι L. 149. 204
ἔριφαν 495
ἔρκος H. 88, 3
Ἑρμάωνος 381
Ἑρμεία H. 27, 1
Ἑρμείαν E. 23
Ἑρμείαο 130. L. 54
Ἑρμείαο ἄντρον L. 18
Ἑρμῆ H. 56, 3

Ἑρμῆς ἑρμηνεὺς F. 28, 1
Ἑρμηνεῦ H. 27, 6
Ἑρμιονία 1134
Ἑρμῶ H. 27. 56
ἐρνεσίπεπλον H. 29, 5
ἔρνος 605. H. 45, 3. 51, 5. 55, 8
ἔρξαι 1357. F. 32, 10
ἔρξεις L. 204
ἐρόεντας 323. Nomen Homericis hymnis familiare. OBSN.
ἑρπετὰ L. 385. 401. 413. 466. 487. 636
ἑρπετὸν H. 77, 10
ἑρπετῶ L. 678
ἑρπυστήρων L. 49
ἕρπων L. 574
Ἐῤῥαύων 1299
ἐῤῥίζωντο 708
ἐῤῥώοντο 433
ἔρσῃ 1112
ἐρυθαινομένη H. 77, 2
Ἐρυθείας 1046
ἐρύθην fuit 226, vbi restituimus ἐρύθηνε.
ἐρυθρῇ L. 595
ἐρυθρὴν L. 566
ἐρύκειν L. 439
ἐρυκομένη 244
ἐρυμνῆς 151. 1314
ἐρυμνὸν 84. 762. 985
ἐρυμνῶ 892. V. N.
ἐρυμνὰς 462. Tutum ab situ, vel manu munitum. OBSN.
ἐρύξαι L. 473
ἐρύσαι 527
ἐρύσας 314
ἐρυσίβην L. 594
ἐρύσσει L. 35
ἐρύσσειν L. 439
Ἔρυτον 133
ἔρχεο H. 26, 11
ἔρχεσθαι L. 389
ἔρχευ L, 213
ἐρωδιὸν 693
ἔρως H. 51, 10. πολυτερπὴς F. 6, 19
ἔρωτα 422
Ἔρωτα H. 57, 1. F. 22
ἐρωτομανῶν H. 54, 14
ἔρωτος H. 55, 8
ἐρωτοτρόφη 866
ἐρωτοτρόφος 476
ἐρώτων μῆτερ H. 54, 8
ἐσαθρήσαντες 516
ἐσαθρήσας 784
ἐσαθρήσασαι 644
ἐσάντα 842
ἐσαφικάνομεν 1058
ἐσάωσε 101
ἐσέδρακεν 839. 1220
ἐσελθέμεν L. 18
ἐσημήναντο 352
ἔσθενεν L. 435
ἐσθλὸν H. 62, 11
ἐσκήψαντο L. 199
ἔσκηψεν 776
ἐσκομίσας L. 313
ἐσμαράγει 968. ἐσμαράγησε 994
ἐσμαράγευν 434
ἐσορᾷς H. 60, 8
ἐσορήσαις F. 2, 16
ἐσορῶσα H. 60, 2
ἔσπασε H. 70, 5
ἐσπέμπουσιν L. 717
ἕσπερ' 757. V. N.
Ἑσπερίδων F. 17, 2
ἑσπέριοι 1243
ἕσπεροι 668
ἕσπεσθαι L. 100
ἕσπετο L. 438
ἑσπομένω L. 143
ἐσσάμενοι L. 703
ἐσσάμενος 963
ἔσσεται H. 24, 5
ἐσσὶ H. 9. 28. 54. 16
ἐσσομένοις 608
ἐσσομένοισι [96]
ἐσσομένων L. 286
ἐσσυμένη 555

ἐσσύμενος L. 757
ἐσσυμένῳ L. 671
ἐσσυμένως 239
ἔσσυνται L. 420
ἔσσυντο L. 114
ἔσσυτ' 975
ἔσσυτο L. 145
ἐστάξαντο 18
ἔστευτο 431. Sed vid. leg. ἔσσυτο. GESN.
ἐστεφάνωται 45. 1188
ἐστεφάνωτο F. 10, 8
ἐστήρικται H. 10, 13. F. 1, 14. 17. F. 2, 29
ἐστήριξας θρόνον H. 17, 8
ἔστησε H. 46, 3
ἑστηῶτ' ἐπὶ νώτοις F. 23, 7
Ἑστία H. 83, 1
ἐστρέφθην L. 133
ἐσύθην 1370
ἐσύστερον 884
ἐσφίγγοντο 529
ἐσχατιαῖς 1185
ἔσχισε 1056
ἑταῖρος L. 684
ἔταξε 176. 831. H. 14, 5
ἕταρος 224. ἑταῖρος Herculis Hylas.
ἔτειρεν L. 446
ἐτέκνωσε F. 22
[ἐκ δ'] ἐτελεῖτο 1027
ἐτέμνετο 362
ἐτερήμερος L. 627
ἐτέρπετο 613
ἐτέτυκτο 932
ἔτευξ' 176
ἔτης 224
ἐτήτυμα L. 760
ἐτήτυμοι L. 290
ἐτήτυμον 932. L. 510
ἐτήτυμος L. 654
ἐτίετο 805
ἔτικτεν 131
ἐτίταινε 1178
ἔτλη L. 429
ἔτλην L. 105
ἐτράπετ' 554
ἐτράφη L. 525
ἐτυμηγόρον 4. 1176
ἐτώσιον 698. L. 533. 599
εὖ ἱεραῖς H. 6, 2
εὐαγνίστοις V. N. 601
εὐάδα H. 48, 1
εὐάζουσα H. 39, 15 (εὐαζόντων)
εὐάζων H. 44, 4. 52, 7. 53, 11
εὐάνθεια H. 9, 11
εὐανθῆ 589
εὐάντη H. 2, 13
εὐάντητε H. 1, 5. 35, 7
εὐάντητοι H. 30, 7
εὐάντητον H. 40, 10
εὐάντητος H. 35, 14
εὔασμα H. 53, 8
εὐάστειραι H. 50, 8. 68, 1
εὐάστερε H. 8, 3. 11
εὐαστῆρα H. 29, 1
εὐαστῆρες H. 30, 2
εὐαστής H. 53, 5
Εὔβοιαν 1280
Εὐβοίηθεν 139
εὔβοτος 1134
εὔβουλ' H. 17, 12. de Plutone 29, 6. de Libero patre, qui idem Phanes. GESN.
εὔβουλε H. 55, 3. de Adonide.
εὐβουλεῦ H. 29, 6. 55, 3. — 51, 4 de Baccho, qui poteſt etiam intelligi 40, 8. GESN.
Εὐβουλῆα F. 7, 4. Phanetem. GESN.
Εὐβουλῆος H. 28, 8. de Baccho. 41, 2 de eodem. 71, 3 de Plutone: κατ' εὐφημισμὸν Sch. Nicandri Alex. 14. Quin mortuos conſulere, euocare manes, antiquiſſima ſuperſtitio. Adiicio locum Pauſa. Att. ſ. 1, 14. p. 34 Ἔπη ᾄδεται Ὀρφέως, οὐδὲ ταῦτα Ὀρφέως, ἐμοὶ δοκεῖν, ὄντα, Εὐβουλεῖ καὶ Τριπτολέ-

μῳ Δυσαύλην πατέρα εἶναι. Hic igitur vnius de antiquissimis Eleusiniis nomen est. GESN.
Εὐβόλῳ 24
εὐγνάμπτους 495
εὐδείνοῖς H. 21, 5. Idem quod Εὐδεινὸς ab Εὐδία. Vindicat Doru. ad Charit. p. 292. GESN.
εὔδιε H. 7, 14
εὐδινοῖς H. 21, 5
εὔδιοι H. 37, 24
εὔδιον H. 4, 6
εὔδιος 494
εὐδόξοις H. 6, 13. 32, 9
εὐδόξῳ H. 32, 7
εὔδρομε H. 7, 6. 35, 6
εὔδρομον H. 16, 9. 57, 2
εὐδυνάτῃ H. 75, 10
εὐδυνάτοιο 17. H. 75, 6. 83, 1
εὐδύνατον H. 28, 20. 32, 1. 73, 2. 76, 5
Εὐδώρῳ 502. Sed vid. Εὐσώρῳ.
εὐειδεῖς an εὐωδεῖς F. 8, 21
εὐειδῆ 160. H. 43, 2. Vid. locus Eustathii ad 879 laudatus. GESN.
εὐεργία 604
εὐζώνοισι H. 29, 9. 52, 6. 53, 5
εὐηγήτορα H. 72, 1
εὐήτορα 883
εὐθαλέες 746
εὐθαλέεσσι 910
εὐθαλὴς 741. H. 67, 7
εὐθαρσέος H. 88, 9
εὔθρονε H. 9, 24
εὐθυδρόμοις H. 21, 10
εὐθύμοισιν H. 18, 22
εὔιε H. 49, 3. 8
εὐΐεροῖς H. 6, 2
εὐΐεροις H. 10, 22. 52, 10. 74, 3
εὐΐερον H. 41, 3. 43, 9. 70, 12
εὐΐερε H. 6, 12. 23, 11. 76, 10
εὐΐερους H. 65, 10. 78, 12
εὐΐερῳ H. 40, 10. 56, 8
εὔϊον H. 29, 4
εὐκαμπὲς 586
εὔκαρπε H. 49, 4
εὐκάρπους H. 42, 11
εὔκλειαν H. 75, 12
εὐκταίαις H. 59, 6
εὐκταιοτάτῃ H. 67, 7
εὐκτιμέναις 1135
εὐκτιμένην 1366
εὐκύκλως L. 135
εὐλαγέος 165
εὔλαλον 242
εὐλάς L. 594
εὐλιβάνῳ H. 54, 17
εὐλίθῳ H. 58, 4
εὐμενέας E. 43
εὐμενέοντα H. 74, 4
εὐμενέουσ' H. 41, 11
εὐμενέουσα H. 15, 10
εὐμενέουσαι H. 80, 5
εὐμενέουσαν E. 52. H. 71, 9
εὐμενὲς H. 63, 13
εὐμενέων H. 82, 8
εὐμενέως H. 84, 10
Εὐμενίδες H. 69, 1
Εὐμενίδεσσι F. 11, 4
Εὐμενίδων H. 28, 6
εὐμήκεις 911
εὐμήλῳ 24
ἐϋμμελίης 859. hasta bene vtens, Hesiodeum epitheton. GESN.
εὐνάζων 1009
εὐναίοισι L. 221
εὐνῇ 1333
εὐνηθεῖσα 201
ἐϋννήτως 507
Εὐνομίη H. 42, 2
εὐνομίην H. 39, 19
Εὐνομίης H. 59, 2
εὐνόμῳ H. 58, 10
Εὐξείνοιο 714
εὐξέστοισι 894
εὐοινίστοις 601
εὐόλβοις H. 71, 10

εὐόλβοισιν H. 9, 29
εὐόλβου H. 12, 10. 24, 8
εὐόλβῳ H. 28, 19
εὐπάλαμον H. 57, 4
εὐπατέρεια H. 54, 10
εὐπατέρειαν H. 58, 16
εὐπατέρειαν H. 78, 1
εὐπελαγέος 165
εὐπέταλον L. 228
εὐπλοκάμοιο L. 433
εὐπλοκάμοισιν H. 52, 2
εὐπλόκαμον E. 19
εὔπνοοι H. 20, 6. 37, 24. 50, 10
εὐπολίμεια 131
εὐπολέμοιο H. 88, 4
εὐπολύβουλε H. 29, 6
εὐπύργοιο 145
εὔπωλον 59
εὐράτειραν H. 68, 1
εὐρεῖα H. 84, 2
εὐρεσίτεχνε H. 31, 14
εὕρηκε H. 5, 3. Sed vid. N.
εὑρήτη H. 31, 3
εὐροθίους H. 18, 7
εὐῤῥείτου 781
εὐρὺ 1191
εὐρυβία 1259. Thetidos Epitheton, late potens. Vt εὐρυβίην Τρίτωνα 337. dixit post Hesiodum. GESN.
εὐρυβίης ἀὴρ F. 6, 35
Εὐρυδάμας 164
εὐρυμενὴς 1050
εὐρυμενοῦς 985
Εὐρυνόμης H. 59, 2
εὐρύοπα L. 88. 695
εὐρύστερνος L. 542. 639
εὐρυστέρνου 421
Εὐρυτίων 177
εὐσεβίσιν H. 85, 12
Εὐσεβίης E. 14. tanquam de Dea. GESN.
εὐσεβίησιν H. 26, 14. 85, 7
εὐσέλμοις H. 73, 9
εὐσέλμῳ 97
εὐσέμνη H. 1, 12
εὔσκοπε H. 10, 9
ἐϋσσέλμῳ L. 575
εὔσταχυν 485
ἐϋστεφάνου H. 45, 5. 73, 2
ἐϋστεφάνῳ H. 41, 7
εὐστρέπτοισι 237
Εὐσώρου leg. pro εὐδώρου 502 ex Apollo. 1, 949 et Ιλ. Z, 8. GE.
εὖτε H. 42, 7
εὔτεκνε H. 39, 13
εὔτεκνον H. 34, 5
εὐτερπία 250
Εὐτέρπη H. 75, 8
εὐτοκίῃσι H. 1, 8
εὐτραφῆ H. 49, 4
εὔτροχα H. 21, 2
εὐτύκτοις 609
εὐύδροιο 154
εὐφεγγὴς H. 28, 11
εὐφήμοις H. 50, 16
εὐφήμοισι H. 30, 6
εὔφημος 203
εὐφήμους H. 42, 10
Εὐφόρβοιο L. 435. 442
Εὔφορβος L. 427
Εὔφορβος Βουκολίδης L. 457
Εὐφόρβῳ L. 430
Εὐφρήταο L. 260
εὔφρονα H. 45, 2
εὔφρονας H. 83, 4
εὔφρονες H. 6, 11. 59, 4
εὐφρόνῃ H. 8, 8
εὔφρονι H. 73, 9. 78, 11
εὐφροσύν' H. 59, 4. 8, 8
εὐφροσύνας H. 59, 9
εὐφροσύνη Noctis nomen H. 2, 5. Lunae nomen, V. ad H. 8, 11
Εὐφροσύνη H. 59, 3
εὔφρων H. 8, 11. 27, 3. 45, 8. 61, 9
εὔφρων H. 11. 3. 49, 8
εὐχαῖς H. 86, 9
εὔχαρι H. 68, 12

εὐχετάασθε 287
εὐχῇ L. 38
εὐχὴν E. 2
εὐχόμεθ' 837
εὐχομένοιο L. 169
εὐχομένῳ L. 37
εὖχος H. 32, 5. 71, 4
εὐχωλαῖς H. 85, 11. 86, 11
εὐχωλὰς 799
εὐχωλῇσιν 62. L. 174
εὐώδεα L. 283
εὐώδεις H. 50, 10. Cf. F. 8, 21
εὐώδης 913
εὐώνυμε H. 7, 4
ἐφ' ἵμερον ὦρσεν 475
ἐφ' ὁππόσον L. 408
ἔφαινεν 538
ἐφάνθη 16
ἐφαπλώσαντες 455. 1333
ἐφάπτος H. 49, 7. 51, 9
ἐφεζόμενος 1056
ἐφείπετο F. 20
ἐφέλκεται L. 326
ἐφεξείης 325
ἐφερπύζοντες L. 701
ἐφέσπετο 62. 144. 272. 365. 369. 890
ἐφεστηκυῖα H. 69, 5.
ἐφετμαῖς 6. H. 10, 18
ἐφημερίων 36
ἐφήμερον Venenum Medeae ap. Nic. Ἀλεξ. 249. OESN.
ἐφήμισαν L. 195
ἐφημοσύναις 651
ἐφημοσύναισι 236. 1293. F. 3, 8
ἐφήνδανε 771
ἔφηνεν H. 24, 2
ἐφήρμοσα 999
ἐφίκηται L. 57
ἐφίλατο L. 302
ἐφίλησεν L. 301. v. Not. TYR.
ἐφόδοισι H. 70, 9
ἐφοπλισσάμεθα δόρπον 668
ἐφορᾷ F. XI. 1
ἐφορᾶτε H. 68, 15
ἐφορεύμεθα 1038
ἐφορμαίνουσα H. 32, 5. 73, 7
ἐφορμήσει L. 26
ἐφορμήσουσι L. 34
ἐφρασάμην L. 120
ἐφύπερθε H. 9, 25
ἔφυσεν 423
ἐφ - ὦρσεν 475
ἐχαράσσομεν 1245
ἐχεπευκέι L. 469. Homericum. OESN.
ἔχειν πέμψω 1235. Pleonasmus, si cum Latina vel nostra lingua compares. OESN.
ἔχευαν 568
ἔχεσθαι 1352
ἐχέφρονα L. 363
ἔχιδναν F. 8, 8
ἐχίδνης L. 387
ἐχίδνης πολιῆς L. 341
Ἐχίονα 133
ἐχολώσατο 549. f. ἐχολώσατε, vt Οδ. Θ, 205. OESN.
ἔχουσα H. 76, 3
ἔχουσα σὺν H. 25, 11
ἐχούσῃ L. 369
ἔχουσιν H. 88, 8
ἔχων H. 65, 13
ἐψομένοισι L. 634. 725
ἐψύχωτο F. 26, 2
ἐῷ 1315

Z.

Ζαθέην 29
ζάθεον 948
ζαμενεῖς 1006
ζαμενὴς 675. H. 7, 8
ζαφλεγέες H. 88, 8
Ζεῦ H. 7, 13. 14, 1. 17, 3. 18, 1
ζεύγλαισι 868
ζεύκτειρα H. 54, 3
ζευξάμενος 1193
ζεύξασα H. 39, 8. 54, 13

Ζεὺς L. 624
Ζεὺς ὁ κεράστης H. 10, 12
Ζεὺς πόντιος εἰνάλιος H. 62, 16
Ζεὺς πρῶτος cum longo attributorum catalogo F. 6, 9
Ζεφυρίτιδες H. 80, 1
Ζέφυρος 483
Ζεφύρῳ H. 80
ζῆλον H. 75, 12
ζηλῶσα H. 62, 9
Ζῆνα H. 72, 3. F. 39, 2
Ζηνὶ 117
Ζηνὶ πανομφαίῳ 1296
Ζηνὸς 360. H. 37, 21. 59, 2. 61, 2. 75, 1. 76, 1
Ζηνὸς Κρονίοιο H. 70, 3
Ζήτης 220
ζοφερὴν H. 77, 4
ζοφοειδέα H. 6, 10. 17, 8. 70, 9
ζοφόεντα H. 77, 4
ζόφον 90
ζυγὸν 525. H. 60, 5. 62, 6
ζωάγρια L. 152
ζώειν L. 16
ζώεσκεν L. 150
ζωὴ H. 9, 27. 28, 15
ζωὴν H. 18, 21
ζωῆς H. 15, 5. 86, 10
ζώνας H. 6, 8
ζωοὶ 347
ζωογόνοι H. 37, 8
ζώνη μέσση F. 6, 38. F. 7, 23
ζωὸν 172
ζωστάμνων 313. f. ζωσταμῶν, fed μν non neceſſario poſitionem faciunt. GESN.
ζωστῆρα F. 7, 17
ζώων H. 62, 15

H.

Hῖ 1172
ἥβη E. 13
ἥβης H. 59, 8. 88, 9
ἤγαγεν 102
ἠγάζετο 65
ἠγαθέην 44
ἠγάθεον E. 31. H. 47, 4
ἡγεμόνα 282
ἡγεμόνεια 907
ἡγεμονεύειν H. 56, 11
ἡγεμόνη H. 9, 12
ἡγεμονῆες F. 29, 6
ἡγεμόνην E. 52
ἡγεμόνην Ἄρτεμιν H. 71, 3
ἠγερέθοντο 111. 228
ἤγερθεν 114. 442. 560
ἡγέτα H. 51, 7
ἡγήτειρα H. 77, 6
ἠδ' 660. ἠδέ τε H. 9. 27. 10, 8. L. 729
ἡδεῖα L. 527
ἡδείῃ L. 698
ᾔδη 294 ſciebat, Homericum, vt ſtatim Ιλ. α, 70. GESN.
ἡδυέπειαν E. 36
ἡδύπνοοι H. 80, 2
ἡδυπνόοις H. 25, 7
ἡδυπνόοισι H. 21, 3
ἡδυπρόσωποι H. 42, 5
ἠελίοιο H. 79, 6. L. 178. 307. 707
ἠέλιον L. 90
ἠελίῳ H. 68, 10. L. 211. 288
ἠελίῳ L. 93, 152
ἦεν 293
ἠέρα H. 79, 1. 80, 4
ἠερέθονται F. 6, 23
ἠέρι H. 15, 6
ἠέριαι H. 59, 6. 80, 6
ἠέριον H. 19, 2
ἠερίοισιν H. 70, 6
ἠερίους δαίμονας E. 32
ἠεριφοίτους E. 33
ἠεροειδὲς F. 6, 1
ἠεροειδῆ 391. ἠεροειδεῖς H. 27, 22
ἠερόεντα 90. H. 55, 10
ἠερόεντι H. 68, 4
ἠερόμηκες 922
ἠερόμορφοι H. 80, 6

ἠερόπλαγκτοι H. 6, 8
ἠέρος H. 20, 4. 79, 3. 81, 1
ἠεροφεγγῆ H. 19, 2
ἠεροφοῖται H. 80, 1. L. 45
ἠεροφοῖτι H. 8, 2
ἠερόφοιτοι H. 50, 5
ἠεροφοίτοις H. 2, 9
ἠερόφοιτον H. 81, 4
ἠερόφοιτος 47
ἠέρταζεν L. 137
ἤθεα ſedes, habitationes 215. 1323. GESN.
ἤι' 1078
ἤιε vt mox ἤιον 1284. Sed E. 7 eſt epitheton Apollinis iaculatoris: niſi ob ſpiritum lenem potius ab εἶμι deriuare, et *Eanum* ſ. *Ianum* velis reddere. GESN.
ἠίθεοι L. 53
ἠίθεον 645. L. 304
ἤιον 234
ἠιόνεσσιν 308
ἠιόνος 368
ἤιωσε 662. Cf. ἀιώσαντο.
Ἦκα clam, vt non ſentiatur. Schol. ad Ἰλ. Γ, 155 ἠρέμα, ἡσύχως. L. 547. GESN.
ἦκ' 1015
ἦκε 531. 587
ἤλασαν L. 68
ἠλεκτρὶς H. 8, 6
ἠλεύατο 174
ἦλθε δι' ἐκ μεγάρων λελαθοῦσα 874. i. διῆλθε.
ἠλίβατος 1199
ἠλιβάτου 2
ἠλιβάτους 260. 703
ἥλιον L. 695
ἥλιος H. 65, 6
ἠλιτόποινον 1362
ἤλπετο 1183
ἠλπόμεθα 1352
ἤλυθεν 143. 407. 1284
ἦμαρ H. 61, 11. 77, 1. L. 626
ἤματα H. 31, 14. L. 256. 360
ἤμειψε 630. 707. 1009
ἥμενοι 232
ἡμέτερος pro ἐμὸς, vt ἐγὼ μολπῇσι παρήπαφον ἡμετέρῃσι 702
ἡμιθέοις 107
ἡμιθέοισιν L. 70. 614
ἡμίθεος L. 57
ἡμιθέων [51]
ἡμιτελὴς H. 2, 8
ἦμος 1244
ἦμος ὅτε 118
ἤνασσε 145
ἥνδανεν L. 356. 614
Ἠνειὸς 168 inter Argonautas, omiſſus aliis, nec eſt in Catalogo Bur. GESN.
ἠνεμόεσσα 367
ἡνιοχεῖ F. 2, 27
Ἡνιόχων 749
ἤνοιγεν 365
ἠνορέην 202. 806
ἠνορέης H. 88, 5
ἠνορέῃσι 167
ἦντο 1177
ἤνυσα 952
ἤνυσσε 68
ἠόνα 560
ἠοῦς 756
ἠπεδανοῖο L. 376
ἤπειγον 988
ἠπερόπευε 57
ἠπεροπῆα L. 351
ἠπιόδωρε H. 66, 5
ἠπιοδώτην E. 57
ἠπιόθυμοι H. 58, 15
ἠπιόχειρ' H. 22, 8. 28, 18. 83, 8
ἠπιόχειρον H. 83, 8
ἠπλώθη 622
ἠπλώσαντο 276 protenderunt.
ἤπλωται 923
ἠπύσω 6
Ἦρα H. 15, 2
ἦρα L. 755

ἤγαρεν 982
Ἡρακλέος 224
Ἡρακλεῆος τήλαισι 1241
Ἡρακλέης 637
Ἡρακλίος μένος ἠῢ E. 13
Ἥρακλες H. 11, 1
Ἡρακλῆα L. 10
Ἡρακλῆι 415. 581
Ἡρακλῆος 24. 116. L. 764
Ἡρακλῆος μένος 655
ἤρασσε 396. Sic ἀράσσων de lyra. GESN.
ἤρατο 873
ἠρείσατο 722
ἠρείσαντο 698
Ἥρη 360
Ἥρην 60
ἠρήρειται 1135
ἦρι L. 410
ἠριγένεια 365. 1183
Ἠρικαπαῖος F. 8, 3
ἤριξε παιὲ H. 51, 6. Sed V. N. ad H. 5, 4
ἡρμόσσατο 1155
ἠρύκακεν L. 443
ἤρωα 64. L. 567
ἡρώεσσιν 86. L. 452
ἤρως L. 412. 488. 552. 756
ἤρως Ἑκατηβόλε L. 398. 764
ἥρωσιν 1097
ἡρώων L. 63. 299
ἦσι 889
ἡσυχίῃ H. 85, 3
ἡσυχίαισιν H. 33, 13
ἤσχυνεν 1325
ἦτορ 36. 114. H. 25, 11. 27, 2. 29, 9. 63, 13. L. 17. 172. 265
ἠῢ E. 13
ἠΰπωλον 70
ἠΰτε L. 190
Ἥφαιστ' H. 65, 1
Ἡφαίστοιο H. 65, 7. L. 697. γόνον 210
ἥφαιστος πῦρ F. 28, 2
Ἡφαίστου μένος E. 10
ἠχέτα 1248
ἠχοῦς H. 10, 9
ἠχῷ H. 37, 19
ἠοῦ μεσάτην 647. H. 11, 11
ἠῶοι 656
ἠώρηντο 1218
ἠώρητο 764
Ἠὼς H. 77, 2

Θ.

Θάλασσα H. 26, 8. 82, 4
θαλάσσης H. 16, 7. L. 516. 555
θαλέθοντα L. 154
θαλέθουσα L. 407
Θάλεια H. 59, 3. 75, 8
θαλερὴν E. 16
θαλερόμματον H. 79, 5
θαλίαισι H. 32, 7. 54, 8
Θαλίη H. 59, 3
θαλίῃσιν H. 67, 9
θάλλει H. 67, 4
θαλλὴν 724
θάλλοντα H. 18, 22
θάλλουσα H. 28, 18
θαλλῷ L. 215
θαλλῶν F. 19, 5. ramorum ſymbolicorum. GESN.
θάλος H. 28, 5. 35, 11. 49, 3. 55, 4. 8. 66, 6
θαλπωρὴν L. 390
θάμβεον 1217
θάμβησαν 1282
θαμβήτειραι 971
θάμβος L. 289. 419. 530
θαμίζων L. 627
θαμινὰς 268
θάμνοι L. 559
θάμνοις L. 561
θάμνοισι L. 147
θανάτοιο H. 66, 4. L. 116
θανάτου H. 17, 11. 84, 7. 8
θανάτῳ L. 74
θαρσαλέως L. 414
θάρσος H. 88, 15

θάσσονι 579
θάσσοντι 579. Sed V. N.
θαῦμα L. 185. 371. 668
θαυμάζοιντο L. 78
θεὰ H. 39, 1. θεαὶ H. 75, 10
θεὰ βόσκει H. 57, 6
θεηγενὴς 1344
θεηγενέων L. 14
θεηγόρον 539
θείαν F. 8, 23
θείει 1129. currit.
θεῖναι L. 628
θεῖνε 628
θεῖναι L. 506. 619. 681
θεινόμενοι 496. 1350
θεινόμενον 170
θεινόμενος 1031
Θειοδάμαντι L. 94
θείοιο 116
θέλγει L. 198
θέλγητρα L. 309
θέλγητρον L. 528
θέλγοντα L. 698
θέλγων H. 66, 2
θελεσκέμεν L. 491
θέλησθα L. 202
θελκτήρια H. 11, 14
θέλξαι 942
θέλξεις L. 322. 620
θελξίμβροτον L. 315
θελξίφρονι 479
θελχθέντες 480
θέμεθλα H. 16, 3
θέμενος 869
Θέμιδος H. 42, 1
θέμιν 658. F. 8, 22
Θέμιν E. 23. H. 78, 1
θέμις L. 416. 622. F. 28, 9
Θεμισκύρης 737. V. Apoll. 2, 371. GESN.
θέμιστας 1033
Θέμιστος H. 88, 4
θεμιστεύει F. 28, 9
θεμιστεύουσα H. 78, 4
θεμιστοσύνας H. 78, 6
θεοῖς L. 67
θεοπροπίας L. 285
θεοπροπίην L. 378
θεοπροπίης L. 709
θεότιμε H. 26, 1
θευδία L. 368
θευδὴς 915
θεοφραδὴς F. 37, 1
θεὸς μειλίχιος E. 30
Θεράπνας 2041 Locus Laconiae. Sed 1206. et θεράπνην 948, locum facrum. V. Efchenb. GESN. Vide Steph. Byz. qui per οἰκίαι explicat. Nicand. Ther. 486
θεράποντα L. 680
θεράποντας L. 713
θεράποντι L. 766
θερείοις H. 39, 11. 18
θέρεος H. 33, 21
θέρμης H. 58, 3. θέρμη F. XXIV. 3
Θερμώδων 734. 748. Apoll. 2, 370
θέσις 34
θέσκελα L. 324. 486. 750. F. 6, 42
θέσκελε L. 750
θέσκελον 87. L. 78
θεσκέλῳ 263
θεσμοδότειραν E. 25
θεσμοῖς 550
θεσμὸν 883. δίπλακα F. 2, 37
θεσμοφόρον f. - ρυ H. 41, 1
Θεσμοφόρος 27
θεσπεσιέων 121
θεσπεσίην L. 77
θεσπεσίοιο L. 190. 675
θεσπεσίῳ L. 289
θεσπίζειν L. 760
θεσπίζουσιν 35
Θεσσαλίην 59
Θεσσαλὸς 81
θέσφατα 55. 100
θέσφατον 188

Θέτιδος 395
Θέτις 383
θεωμένῳ L. 527
θηγητὴρ H. 19, 9
θηευμένῳ L. 530
θηητὸν L. 242
Θηθὺν E. 26. H. 21, 1
θῆκαν 273. 300 constituerunt.
θῆκε L. 568
θῆλυν καὶ ἄῤῥενα H. 41, 4
θῆλυς καὶ ἄρσην H. 31, 10
θῆλύς τε καὶ ἄρσην H. 8, 4
θηλυτέραις 471
θηλυτέρῃ L. 479
θηλυτέρης L. 361
θὴν L. 644
θὴρ L. 127
θῆρα 937. L. 205
θῆρας L. 434
θήρειον L. 546
θῆρες H. 18, 14. 37, 10. L. 740
θήρεσσιν L. 29. 75. 440
θηρήσαιτο 639
θηρητὴρ L. 427
θηρὶ L. 141
θηροκτόνε H. 35, 9
θηρόπεπλοι H. 68, 7
θηροτρόφε H. 21, 6
θηροτύποις H. 23, 5. 53, 8
θηροτύπῳ H. 38, 8
θηρσὶν H. 16, 8. 50, 11
θηρῶν H. 54, 14. L. 590
θητείαν 21
θητεύων 174
θιάσῳ H. 53, 4
θίγῃ L. 180
θῖνα 453
θῖνας H. 54, 23
θῖνες 271
θινὸς 650
θλίψας L. 746
θνητῆς ὑπ' ἀνάγκης H. 40, 8
θνητῶν E. 31
θόασμα H. 48, 6
θοὴ 267
θολὸν leg. pro δόλον L. 484. V. N. ΟΕΣΝ.
θοὸν 242
θοὸς 156
θόρυβος H. 37, 11
θύριον 855
θύριος L. 301
θοῶν 340
θοῶς 307. 371
θοώτερον L. 114
Θρῄκης H. 79, 2
θρασύτητος H. 59, 7
θραύει H. 86, 3. θραύειν 689
θραύεις H. 62, 5
θραύεσκον L. 140
θραύεσ' H. 21, 4
θραύουσα H. 62, 12
θραύσας 314
θρέπτειρα H. 59, 7
θρέπτειραι H. 75, 5
θρέπτειραν H. 73, 2
Θρῄκην 1370. Θρῄκης H. 79, 2
θρήνους 52
θρόνον H. 26, 5. 59, 15. 61, 2
θρόνον ἐστήριξας H. 17, 8
θρύον 914
θρώσκει F. 8, 18
θυγατέρες H. 69, 2
θύγατρες L. 560
θυέεσσι 616. L. 565. Ad suffimenta maxime pertinet. ΟΕ.
θύελλα 1180
θυέων L. 744
θυηλὰς L. 193. 261. 737
θυηλὴν L. 694
θυηπολίην E. 1. 44
θυηπολίης 468
θυηπολίῃσι L. 278
θυιὰς H. 54, 23
θυμαίνει 1320
θύματ' 956
θυμὸν H. 18, 18. L. 320. 645
θυμὸς 8. 246. θυμῷ H. 88, 14
θυμῷ 479. H. 70, 5

Θυννῖδα 712. Sic Apollo. 2, 350 et 550. GESN.
θῦνε 628
θῦνον 1367
θυόεντι H. 41, 5
θυρσαχθὴς H. 44, 5
θυρσεγχὴς H. 44, 5. 51, 11
θυρσομανῆ H. 49, 8
θυρσοτινάκτα H. 51, 4
θυρσοφόροιο H. 43, 3
θύσθλα 902. 1073
θυσίαι L. 100
θυσίαις H. 85, 11. 86, 11
θυσσανόεσσαν 811
θυώδεος 954
θώκοισι 454. 619

I.

Ια 1137
ἰαίνεται L. 265
ἰαινόμεναι L. 215
ἰακχάζοντες L. 46
Ἴακχον H. 41, 4
Ἴακχος F. 16, 2. Ἰάκχε H. 48, 3
Ἰαπετὸν F. 8, 27
Ἰάσονος 246. 1170
ἴασπιν L. 264
ἴασπιν ὑάλωπιν L. 607
ἰαύων H. 52, 3
ἰαχὴν L. 113
ἰάχησε 995
ἰάχοισι H. 48, 3
ἴδ' restit. 73 ex 160. 214. F. 2, 15
Ἰδαῖος θεὸς E. 22
Ἰδαίων 25. V. N.
Ἴδας 178
ἰδὲ 74. 163. 217. 321. 455. 468. 573. 643. 759. 916. 961. 963. 965. 1194. 1322
ἰδέαις H. 24, 3. 70, 7
ἰδεῖν 974
ἰδέσθαι L. 470
ἴδηαι L. 203
Ἴδην 484
Ἴδης H. 48, 5. L. 426
ἴδησι L. 477
ἴδμεναι L. 43
ἰδμοσύνῃσι 607. 1231. 1295
Ἴδμων 185
Ἴδμωνα 721
ἴδριες 1292. F. 32, 11
ἴδριν 725
ἱδρύσαντο L. 129
ἱδρῷ 1089
ἰεῖ 461
ἵμεθ' 1038
ἱέμενοι 701
ἱεμένοις 823
ἱέμενος L. 686
ἵεντα H. 33, 25
ἱερὰ H. 17, 3. 28, 2. 83, 7. L. 265
ἱερεύσας 957
ἱερὴ νηδὺς Iouis F. 6, 36
ἱερῆα 307
ἱερήϊον L. 93. 168
ἱερνίδα 1179
ἱερνίσιν restituendum 1164
ἱεροθαλλεῖς H. 39, 17
ἱεροῖς H. 81, 6
ἱερὸν H. 68, 4. L. 428
ἱεροπρεπέες L. 100
ἱερὸς ὄρθρος 364
ἱεροσκόπον E. 25
ἱερότροχον H. 13, 2
ἱεροῦ πόλοιο F. 7, 16. Solet in Orphicis ἱερὸν dici, quidquid naturae pars est. GESN.
ἱερώτατε H. 17, 17
ἵετο 1243
ἵζει H. 61, 2
ἰήϊε H. 33, 2
ἰήσασθαι L. 631
Ἰήσων 70. 271. 1208. 1310
ἰητῆρα L. 637. F. 28, 12
ἰθὺ 1204
ἴθυν' 1083
ἴθυνεν 1271

ἰθύντειρα 350
ἰθυντῆρος 536
ἰθύντορα 120
ἰθύντωρ 489. 1202
ἰθύνων F. 1, 6
ἰκάνειν H. 84, 9
ἰκάνω 78
ἴκελοι L. 75
ἴκελον 813. L. 471
ἴκελος 138. L. 148
ἰκέλως 803
ἰκέσθαι L. 97
Ἰκεσίῳ 106. *Supplicium* forte Iouem, vt *Hospitalem*, dixeris. GESN.
Ἰκετάονος L. 435
ἰκέτας H. 8, 12
ἰκέτευες L. 205
ἱκετηρίδα H. 2, 13. 12, 9
ἱκετηρίδι H. 33, 27
ἵκετο 785
ἵκηαι L. 173
ἵκησθε L. 736
ἰκμάδες H. 82, 5
ἰκμάσι H. 79, 4
ἵκμενον 623
ἱκόμην 99
ἴκρίον 759
ἶκτ' 1004. 1017
ἶκτο 1180
ἱλάσθαι 942
ἱλάσκονται 900
ἱλασμοῖς 552
ἱλασμὸς 39
ἱλεῖσθαι 942
Ἰλιόθεν L. 688
Ἴλιον 484
Ἰλισσῦ 218
Ἴλῳ 177
ἰλὺν L. 501
ἰλύος 1261. Turbidum mare videtur significare, quale ibi erat. GESN.
ἱμᾶσιν 275. 633. 663
ἱμείρων L. 705
ἱμερόεντα H. 39, 9. L. 484. 748
ἱμερόεντι L. 304
ἱμερόεσσ' H. 39, 7. 67, 1
ἱμερόεσσαι H. 59, 6
ἵμερον 866. L. 717
ἱμερόνυς H. 55, 8
ἵμερος L. 62
ἱμερτῆσιν L. 33
ἱμερτοῖσι 778
ἱμερτὸν L. 619
ἱμερτῦ L. 280
ἵνα *vbi* 162
ἶνες L. 358
Ἰνὼ E. 35
ἷξε 1010. L. 9
ἵξεσθ' 1167
ἵξομαι 106. 1164
ἵξομεν 1127. Homero frequens Aor. 2. GESN.
ἰοβόλοις H. 11, 16
ἰοειδὴς 915
ἴοι L. 241
ἴομεν L. 162
ἰὸν 867. L. 49. 445. 497.
ἴυλος 226
ἴυς L. 335
ἰοχέαιρα H. 35, 6
ἰοχέαιραν H. 34, 4
Ἵππα, τῦ παντὸς ψυχὴ F. 43
Ἵππαν Bacchi nutricem H. 47, 4. 48, 1
ἱππασίης 582
ἱππελάτειρα γιγάντων H. 31, 12
ἵππιε H. 16, 2
Ἱππόδαμον 125. 945
ἵπποι L. 651
ἵπποισιν H. 17, 14
ἱππότα 374. 443
ἵππυς ἐντύνειν 787.
Ἶρῳ 177
ἴσασ' L. 79
Ἴσιδι H. 41, 9
ἴσμεν H. 18, 19. L. 512
ἴσον H. 33, 21
ἰσοπαλὲς 1012

ἰσοῤῥοπίαισιν H. 62, 13
ἰσότητι H. 62, 10
ἰσότητος H. 61, 5. 62, 2
ἰσοφαρίζειν 408
ἱστάμενος L. 108
ἵστανεν 899 (ἱστάνει)
ἵσταται L. 422
ἴστε 289
ἱστία H. 26, 9. F. ἱστία. 83, 1
ἱστὸν 274. ἐποίχεσθαι F. 29, 2
ἱστοκεραίαν 694
ἰσχὺν 25
Ἴφθιμος 149
Ἶφι μάχεσθαι 823
Ἰφιγενέτου πυρὸς F. 2, 28
Ἰφιδάμας 148
Ἴφικλος 137. 158
Ἴφιτος 144
ἰχθυόεντα 1037
ἰχθυόεσσαν 336. Amphitriten.
ἴχνεσι H. 30, 3
ἴχνεσι κοῦφαι H. 50, 6
ἴχνια 254. L. 437
ἰχὼρ L. 201. 481
ἰχῶρι L. 663
Ἰωλκὸν 833. 1366

K.

Καβείρους E. 20
Καβείρων 27
καγχαλόων L. 437
καδδέ μιν ἧρει F. 18, 4
Καδμείοισι H. 46, 2
Καδμηΐδα H. 43, 1. 73, 1
Καδμηῒς H. 43, 10
καθάρματα 903
καθαρμοῖς 1230
καθαρμὸν 38
καθαρμῶν 1363
καθάρσεις H. 14, 8
καθάψαι F. 7, 14
καθέλῃ 56
καθέξει L. 256
καθηγήτειραι H. 75, 6
καθῆρας L. 461
κάθηται L. 596
καθίζανον 454
καθοδηγὲ H. 7, 8
καθορᾷ H. 58, 11
καθορᾶτε H. 69, 4
καθορῶσα H. 61, 3
καθυπέρτερον H. 77, 8
καίειν L. 184. 738
Καινῆος 168
καιρῶν γενέσεις H. 42, 11
κάκης H. 76, 3
κακίην H. 62, 12
κακοῖς H. 85, 13
κακομήτιος L. 223
κακομῆτοι F. 8, 47
κακομήχανον L. 723
κακόποτμον H. 67, 13
κακότητα H. 63, 11. 88, 12. L. 400
κακότητι 1163
κακότητος L. 16. 77. 165. 196
κακῶν H. 85, 10
κάλ' H. 54, 27
κῶλα 309
Κάλαϊς 220
καλεσσιχόρου L. 712
καλέω σ' ἐπ' εὐχαῖς H. 71, 1
καλῆς 437
καλλιέθειρε H. 49, 7
Καλλιόπεια 681
Καλλιόπη H. 75, 10
Καλλιόπῃ H. 23, 12
Καλλιόπης 76
καλλιπάρηον H. 47, 4
καλλιπάρηος 502
κάλλιπε L. 450
καλλιπλοκάμοιο H. 69, 3
καλλιπλόκαμον H. 35, 15
καλλιῤῥόου γάμοιο F. 14, 1. ὠκεανοῖο F. 44
καλλιτέκνοισι H. 22, 3
καλλίχορον 729
καλὸν H. 55, 4. 85, 8
καλοὺς τ' ἐς λιμένας 631
Κάλπιος 1121

Καλυδῶνα 156
καλυκώπιδα H. 78, 2. de Themide. GESN.
καλυκώπιδες H. 23, 1. Nereides H. 59, 6. Charites. Florum hiantibus calycibus videtur comparare oculos. GESN.
καλυψάμεναι H. 58, 7
καλυψαμένη 875
κάλωας 253
κάλωες 621
κάλωσι 237
καμάτοιο L. 87
καμάτε H. 80, 2
καμάτων L. 581
κάμης L. 372
κάμνοντα L. 188
κάμοι L. 85
κάμπας L. 594
καμπεσίγυια παίγνια F. 17, 1
κάμψαν 463
καναχεῖ 1066 (καναχῇ)
καναχηδὸν 1052
κανθὸν 931
Κάνθος 139
κάπασον 920. quae herba esset, nec inuenio, nec diuinare possum. GESN.
καπνὸν L. 181. 480
καπνῷ 969
κάππεσον L. 110
Καραμβιακὴν 733. Apoll. 2, 361. GESN. (Καραμβίην)
κάρδαμον 918
κάρη 992. H. 31, 7. 58, 12
καρήατι L. 493
καρηβαρέων 1013
κάρηνα 50
κάρηνον L. 139
καρήνε H. 88, 12
κάρπιμε H. 7, 12. 10, 11. 52, 8
καρποῖς H. 39, 18
καρπὸν H. 49, 4. 62, 14
καρπὸς L. 408
καρποτρόφοι H. 20, 1. 50, 4
καρποτρόφε H. 81, 7
καρπὲς H. 25, 10. 28, 17. 35, 14. 55, 11
καρποφόροιο L. 730
καρποφόρον L. 214
καρπῷ 438
καρτερὸς 185
καρτερόχειρ H. 11, 2. 65, 3
κάρτιστον 289
κάρτος H. 88, 11. L. 403
καρυηχία 1000
καρφαλέας L. 266
καρφαλέῃ L. 471
καρφαλέης L. 180
κασιγνήτην 1023. F. 14, 2
κασιγνήτῳ L. 544
κασιγνήτων H. 38, 6
κάσιος 1227
Κάσπιον 1075
Κασσάνδρην L. 759
Κάστορα 125. 945
Κάστορι 583
κατάγεσα H. 39, 19
κατάγων H. 66, 3
καταδέρκομαι 1148
κατάδεσμοι L. 582
κατάθηται H. 76, 7
καταθνήσκει L. 408
καταθύμια L. 226
καταθύμιον L. 258
καταιβάτα H. 14, 6. Est Burmanni peculiaris de eo disputatio. GESN.
καταιβάτε H. 18, 12
καταΐγδην 1180. L. 502. Cf. ἀΐγδην.
κατακνώσσεσα L. 315
καταλείβεται L. 481. 529
καταλέξαι L. 323
καταντία 415
καταπαύσατε F. 13
κατάποσις τῦ φάνητος F. 6 ad 1
κατάσκιον 376. 910
κατάστικτος L. 614
κατάστιλψον H. 88, 10

κατασύρων F. 25, 3
κατάσχοι L. 623
καταυγάτειρα H. 8, 6
καταφθιμένοισι 847
καταφθίσθαι 720
καταχθονίων E. 12. H. 28, 6. 70, 10
κατέδαρθε L. 425
κατέδειξε H. 78, 3
κατειβόμεναι L. 646
κατείργοντες 530
κατειργυμέναι 683
κατειρύσαι 242
κατεκαίαθον 570
κατέκρυψε F. 28, 17
κατέλεξε 681. 934
κατέμαρψε 1011
κατεναντίον L. 210. 429
κατένευσαν 351
κατένευσε 1308. 1329
κατένηραν 664
κατένωπα L. 132. 458. 749
κατέπαυσας H. 11, 7. 40, 4
κατέπεφνον 414
κατερήτυ' 1175
κατερήτυεν 1168
κατερνὶς 916
κατερύκακον 645
κατέσχεν 1254
κατευθὺ 1036. 1204
κατέφαινε 368. 636. 763
κατεφαίνετο 989
κατεχύσῃ L. 369
κατεχρήσατο F. 28, 17
κατηρεφέες 912. V. N.
κατ' ἰθὺ 1036
κατιθύνειν 124
κατισχέμεν H. 88, 14
κατυρανόθεν L. 430
κατόψεαι L. 232
Καυκάσιον 1046
καῦσιν H. 65, 13
καχλάζοντι 1253
κεάξαι 847. Οδ. M, 388 Τῶν δ' ἐγὼ - νῆα - κεραυνῷ - κεάσαιμι. OEBN.
κεάσσω 847
κεδάσθη 555
κεδνὴ H. 28, 3
κέδρυ 950
κειμήλια L. 82
κείνην 1101
κεῖντο 269
κεῖται 104
κέκασαι 389
κέκλειται L. 483
κέκλεο L. 335. 617
κέκλετο L. 124. 544
κεκλήγασι L. 45
κεκλήγοντα L. 143
κεκληγότος L. 374
κεκλιμένοισι 499
κεκλιμένος 392
κέκλιται 1122
κέκλομαι L. 177
κεκλόμενος L. 2
κέκλυθι F. 7, 25
κεκμηκόσιν 248
κεκμηκότας 1144
κεκμηῶσιν 437
κεκραμένη H. 15, 6
κεκραμένον H. 4, 6. 48, 9
κεκρατημένα δεσμὰ H. 86, 4
Κέκρυφας 1060
κελαδεῖ H. 37, 19
κελαδεινῶ L. 259
κελαδοδρόμον 900. Dianae epitheton. OEBN.
κελαινὴ 1130
κελαινὴν 302
κελαινῆς L. 415
κελαινῆς ἀσπίδος L. 497. 749
κελαινοχρῶτα H. 77, 4
κελαρύζεται 1149. L. 161
κέλεται L. 15
κέλετο L. 545
κελεύθυ L. 557
κέλσειν 1032
κέλσε δ' ἐπ' αἰγιαλῷ 632
κενεὴν L. 293
κενεῶνας 965

Κενταύροισι 169
Κενταύρων 377. 413
κέντρα L. 504
κέντρῳ 10
κέονται L. 55
κέραα L. 238. (κέρα)
κεραὴ L. 478
κεραὴν 640
κεράμοιο L. 710
κέρας L. 247
κέρας ἐλάφοιο L. 243
κεράσας H. 33, 20
κερασθεὶς L. 500
κεράστης Ζεὺς H. 10, 12
κεραστὴς πάντων F. 28, 13
κερασφόρε H. 52, 8
κέρατα ταύρεα Iouis Oriens et Occid. F. 6, 24. GESN.
κεραύνιε H. 14, 9
κεραυνίε H. 18
κεραυνοὶ L. 598
κεραυνὸς H. 18, 5
κερδέμπορε H. 27, 6
Κερκετικὸν 1044. Populus ad Phasin: memorat etiam Dion. v. 682. GESN.
Κέρκυραν 1291
κερόεσσα H. 28, 11
κέρως H. 51, 10
κέ τις L. 720
κεύθεα 172. H. 28, 4
κεύθεσιν H. 50, 2. 68, 5
κευθμῶνα 91
κευθμῶνι H. 78, 4
κευθμῶσιν H. 22, 6
κεύθων L. 584. f. ον. GESN.
κεφαλὰς H. 35, 16
κεφαλὴν H. 14, 3. 15, 31. 51
κεφαλῆς L. 245. 460
κεχαρημένη H. 78, 11
κεχαρημένον E. 43
κεχαρημένος H. 51, 13
κεχαρηότα H. 17, 19
κεχαρηότι 780. E. 52. H. 30, 7. 50, 16
κεχαρισμένα H. 28, 2. 45, 8. L. 184. 743
κεχαρισμένη H. 26, 14
κεχαρισμένος H. 82, 8. L. 684
κεχαρμέναι H. 50, 5
κεχολωμένος L. 758
κεχορευμένα H. 45, 4
κέχυντο L. 559
κήδε' H. 72, 7
κηδομένη 62
κῆλα 10
κηλήθη 445
κηλήσω 73
κῆμος 918
κήπῳ L. 232
κῆρ L. 556
κῆρα L. 538
κῆρας H. 11, 16. 13, 13. 66, 4. 88, 17. L. 269
κῆρες 1027
κήρυκες 1304
κήρυξ L. 688
Κηφεὺς 195
κηρύσσειν L. 58
κίεν 1068
κίε νηὸς 1145
κιθάρῃ H. 33, 16
κιθάρην 71
κικλήσκειν L. 200. 719
κικλήσκουσιν L. 581
κικλήσκω H. 19, 1. 23, 9
κικλήσκω ἐπ' εὐχαῖς H. 45, 1
κικλήσκων L. 393
Κικόνεσσι 77
Κιμμερίοισι 1118
κινδύνους H. 37, 5
κίνημα F. 2, 25
κινησιφόρε H. 9, 21
κινῶν H. 52, 7
κίον L. 112
κιόντα L. 104
κιόντας L. 732
κιοῦσα L. 568
κιούσας L. 648
Κίρκην 1214

Κίρκης 1205
κίρνας H. 33, 19
κισσόβρυον H. 29, 4
κισσοχαρὴς H. 51, 12
κισσοχίτωνι L. 258
κισσοφόροισιν H. 53, 6
κίχοιμεν 1348
κίχω 103
κλάγξας 1000
κλαδεῶσιν 923
κλάδοι L. 524
κλάδοισιν L. 233
κλάδον H. 11, 15
κλάζουσιν L. 740
κλάζων διὰ ὕμνον 1274
κλειδοῦχ' H. 1, 5
κλειδοῦχον E. 49
Κλεινὴν 598 (Κλειτὴν)
κλεινοῖο 161. H. 26, 4
κλεῖον L. 193
κλείονται L. 278
κλεισία H. 35, 7
κλειτὴν 130
Κλειὼ H. 75, 8
κλέος [96] H. 32, 6, 9. L. 571. 599
κλήζειν L. 695
κλήζεσθ' H. 37, 23
κλήζουσιν 16. H. 33, 24
κλήζω πρὸς H. 65, 10
κληῖδας 1369. H. 17, 4. 24, 1. 57, 4
κληῖδες H. 72, 6. (κλῇδες)
κλήμασιν L. 262
κλῆξα 1002
κλήξω E. 45
κλῆσαι 614
κλίμακα 372. 527. 634
κλινθῆναι 401
κλονέεις H. 22, 5
κλονέοι L. 333
κλύδωνος 686
κλύειν 59. 593
κλύζουσι 152
κλῦθι H. 1, 1. 13. 88, 9
κλίμενος 913
κλύοι L. 169
κλύουσα H. 2, 13
κλυτὴ 217. 472
κλυτὸς 217. 472
κλυτόφημος 214
Κλωθὼ H. 58, 16. L. 626
κναμὸς 635. V. N. (κνημὸς)
κνῆκον 959
κνήμης L. 444
κνημὸν 600. V. κναμός.
κνίσσης L. 705
κνίσσησι L. 468. 487
κνώδακα F. 2, 26
κνώσσοντι 537
Κοιαντὶς H. 34, 2
κοίλῳ 1256
κοιλώμασι F. 8, 19
κοιμίζει H. 52, 4
κοιμίσσας 1005 (κοιμήσας)
κοινὸς H. 86, 6
κοινωνεῖς H. 15, 6
Κοῖον F. 8, 26
κοίρανε H. 27, 2
κοίρανοι Μοῦσαι F. 21
κοίρανον 297. 300. L. 92
κόκκον L. 714
κόλποις 13
κόλποισιν 778. H. 15, 1. 62, 15
κόλπον L. 241
κόλπου 745 de toto Ponto Euxino. O K S N.
κόλπους Βαυβοῦς F. 16, 3
κόλπῳ H. 20, 4. L. 374
κόλπωσε 1181
Κόλχοισιν 842
Κόλχους 96
Κόλχων 58. 1299
κολῶναι βαθυσκόπελοι 636
κολώνας 155
κολώνη 367 de Pelio monte, quem mox κολωνὸν vocat 375, proprium Apollo. 2, 652. O K S N.

κολώνη 253 f. κολωνῷ. GESN.
κολωνὸν 375. 1271. Eustath. ad Ιλ. Ν. p. 917, 20 Κολώνη καὶ κολώνεια, καὶ κολωνὸς, τὰ λήγοντα μὲν εἰς ὀξὺ, μὴ ἀκριβῶς δὲ ἀποξυμμένα. GESN.
κομήτου 161
κομίζοι L. 221
κόμιζον 549
κομίζων L. 20. 620
κομίσαντος L. 55
κομίσαις L. 28. f. vi. GESN. L. 314
κομίσσαι L. 352
κομίστρια H. 9, 16
κομόωντα L. 233
κοναβίζετε H. 37, 9
κονίαισιν L. 73
κονίη H. 37, 12
κονίῃ 564
κονίζοι L. 275
κονισσαμένῳ L. 25. Respondet verbum Hebr. התעפר. GESN.
κόπρῳ μηλείῃ, ἱππείῃ, ἡμιονείῃ F. 30, 3
κόπων H. 84, 5
κόραι H. 23, 3. 68, 8. F. 1, 15
κόραισιν H. 22, 2
κόρε H. 55, 4. 66, 5. de Aesculapio, vt κούρη de Deabus vetulis. GESN.
κορέννυσθαι L. 726
κορέσαντο L. 558
κορεσθῆναι L. 530
κορέσωσιν L. 266
κορεσσάμενοι L. 217
κορέσσκε L. 731
κόρη H. 51, 7
κόροι H. 37, 21
κόρον H. 31, 16
κόρσῃ L. 495
κορσήεντα L. 492
κόρσην L. 245
κορσιόεντα L. 492
Κορύβαντας E. 20
Κορύβαντες H. 37, 20
Κορύβαντος H. 38
Κορυβάντων 25
κορυνίτιδες H. 50, 9
κορυφῆθε L. 112
Κόρωνος 136
Κόσμε H. 3, 3
κοσμήτειρα H. 9, 8
κοσμήτορες H. 30, 4
κόσμοιο H. 12, 8. 26, 5. 65, 4
κοσμοκράτωρ H. 3, 3. 7, 11. 10, 11
κόσμον H. 10, 20. 12, 4. 18, 1. 20, 2
κόσμον ἀοιδῆς 250. 1273
κόσμος H. 67, 5
κόσμου E. 39. H. 33, 14. 26. 79, 1
κόσμου ἀθανάτου H. 25, 4
κόσμου δέσποτα H. 7, 16
κότεεν 1359
κοτέεσκε 533
κουραλίοιο L. 505. 579. 600
κουραλίου L. 571
κοῦρε 76. H. 33, 5
κούρη 217
κούρη de Deabus, credo, omnibus, nuptis etiam, vetulisque, vt de ipsa Rhea. GESN. H. 8, 12. 13, 3. 43, 10. 55, 4. 78, 12. L. 36. 310.
κούρην 22. 43, 1. 48, 1
κούρης L. 308
Κουρῆτες H. 30, 1. 37, 1. 20
Κούρητα H. 38, 3
Κουρῆτας E. 20
κούριμον ἄνθος F. 8, 16
κούριον 1356
κοῦροι L. 702
κοῦρος 228
κουροτρόφε H. 35, 8. 39, 2. 13
κουροτρόφον E. 50. H. 64, 9
κουροτρόφον ποθέων H. 11, 8
κοῦφαι ἴχνεσι H. 50, 6
κούφῃ H. 58, 6

κύφοις H. 30, 3
κῦφον H. 80, 4
κυφόπτεροι H. 80, 6
κύφῳ H. 54, 23
κράατι L. 249. 559
κραδαινόμεν' 994
κραδαινόμεναι 696
κραδίη L. 5
κραδίην 314. L. 333
κραῖνε 473. 717
κραῖνε-ἐπέκραινε F. 26, 1
κραίνει περὶ πάντα F. 2, 39
κραῖνεν 53
κραίνεσκε 473. 1294
κραίνοντα F. 2, 22
κραιπνοὶ L. 47. F. 26, 4
κραιπνὸς 648. κραιπνὸς H. 18, 6
κραιπνῷ 1030
κραναῇ H. 34, 5
κραναὴν 1355
κραναῆς 1354
κράνειαι 911
κράντειρα H. 9, 12. 26, 2. F. 29, 4 et 5
κράντειραν H. 71, 1
κραιτῆρα 311
κρᾶσιν H. 7, 5
κραταιὲ H. 65, 9. F. 32, 1
κραταιὴ νοῦσος L. 450
κραταιὸν H. 83, 5
κρατέεις H. 15, 7. 32, 6. 67, 11. 84, 3
κρατέονται H. 26, 8
κρατερῆς H. 88, 15
κρατερὸς H. 46, 3
κρατερόφρονι L. 545
κρατερόφρονα ἀρχὴν F. 10, 2
κρατὶ H. 11, 11
κρατίστη H. 9, 25
κράτος H. 18, 19
κρατὸς L. 73
κρατύνει H. 2, 11
κρατύνει οἴηκα H. 63, 8
κρατύνεις H. 57, 8. 86, 1
κρατυνομένην L. 519
κρέα L. 718
κρεάεσσι L. 634. 725
κρεάτεσσιν L. 725
κρεῖα 402
κρείων L. 66. 164
κρέκων H. 10, 6
κρημνόθεν 995. V. N.
κρημνοῖσι L. 537
κρηπῖδα 1277
κρηπὶς 990
Κρήτῃ 1347
κρητῆρα 582
κρητῆρι L. 212
κριθὲν H. 9, 24. 86, 8
κρίναντες 849
κρίνας H. 33, 19
κριῷ 861
Κροῖον F. 8, 26
κροκάλαις 497
κροκάλῃσιν 184. 1099. 1231
κροκόπεπλον E. 46. H. 70, 1
κρόκος 918
Κρόνε H. 12, 5
Κρονίδαο L. 598
Κρονίδαο συγγενῆ L. 550
Κρονίδην 343
Κρονίδης L. 11. 88
Κρόνιε H. 14, 6
Κρονίης ἁλὸς nomine Apollo. 4, 516. Hadriaticum intelligere videtur, in quod exoneratur Eridanus. GESN.
Κρονίοιο H. 43, 5
Κρονίοιο Ζηνὸς H. 70, 5
Κρόνιον πόντον 1079
Κρονίωνι 117
Κρονίωνος F. 6, 30
Κρόνοιο L. 640
Κρόνον 13. 424. E. 26. V. F. 8, 27 it. F. 42
Κρόνος L. 645. ἐτέκνωσε πνεύματα F. 22
κρονότεκνος H. 3, 8. Caeli epitheton, quia suo motu facit Χρόνον, Κρόνον. GESN.

Κρόνε H. 13, 4. 26, 12. 47, 1. 83, 1
ΚΡΟΝΟΥ *βασιλέως* Inſcriptio F. 5
κροτάζων L. 251
κρουσιλύρα H. 30, 3
κρυερὴν L. 573
κρυερὸς πυρετὸς L. 628
κρυμοπαγὴς H. 79, 2
κρυμοχαρεῖς H. 50, 12
κρυόεντα πόλεμον F. 1, 12
κρυπτάδια L. 44
κρύσταλλον L. 170. 293
κρύσταλλος L. 271
κρυφία H. 54, 9
κρύφιον H. 5, 5. 29, 3. 51, 5
κρυψίγονον H. 49, 3
κρυψίδομοι H. 50, 3
κτεάνων H. 71, 7
κτεάτεσσι H. 13, 12. 71, 2. 10
κτερέα κτερεΐξαι 544. vt Od. A. 291 parentare, iuſta facere. GESN.
κτήματα H. 37, 16
κυαναυγεῖς H. 23, 8
κυαναυγέτιν H. 2?, 1
κυαναυγέων L. 209
κυαναυγὴς H. 2, 3
κυανέαις 680. 1158
κυανέοις H. 15, 1. 54, 20
κυανόπεπλε H. 34, 1
κυανόπεπλον H. 21, 2
κυανότριχας 1192
κυανοχαῖτα 1276. E. 5. H. 16, 1
κυανοχαίτην 343
κυανοχετέων L. 209
κυανόχρως H. 3, 7
κυανόχρωτοι H. 69, 6
κυανώπισιν H. 54, 22
Κυβέλοις 22
κυβερνήτειρα H. 9, 3
κυκλίαισι H. 54, 21
κυδαίνεσκεν 61
κυδαίνων 239
κύδηνεν L. 310
κυδιάνειρα H. 9, 5
κύδιμε H. 33, 5. 47, 1
κῦδος 873. L. 673
κυδρὸν 14
Κυδωνιὰς Diana a loco cultus H. 35, 12. GESN.
Κύζικον 522. 567
Κύζικος 499
Κυζίκου 593
Κυθερείη H. 41, 7
κυκεὼν F. 16, 5
κυκεῶνος 319. 525. Potus miſti. Conf. Iλ. Λ, 630. GESN.
κυκλάδες H. 59, 6
κυκλαμὶς 915
κυκλάσιν H. 52, 7. 55, 5
κυκλεῖται F. 6, 17
κυκλίοισι H. 42, 8. κυκλίαισι H. 54, 21
κυκλοέλικτε H. 7, 11
κύκλον H. 82, 3. 88, 6. F. 7, 25. ὠκεανοῖο F. 44
κυκλοτερὴς H. 9, 23. F. 2, 26
κυκλούμενον 895
κύκλους 206. ὠκεανοῦ F. 7, 24. Sed 323. intelligo *orbes*, quales inter σκεύη τραπεζῶν τὰ πρὸς τροφῆς ὑπηρεσίαν memorat Pollux 10, 82. GESN.
κυκλοῦται 744
κύκλῳ L. 358
Κύκλωπας 175
κυκώμενον L. 578
κυκωμένου L. 38. 276
κυλινδόμενοι L. 476
Κυλλήνης 135
Κυλληνίδα L. 548
κῦμα 1265
κυμαίνουσαν H. 21, 2
κύμασι H. 16, 8. 73, 4
κύματ' L. 517
κύματα H. 21, 4. κύματι 1030
κυμοθαλὴς H. 16, 5
κυναγεσίοις H. 55, 7
κύνε L. 143. 156

κύνεσσιν L. 437
κυνηγεσίαις H. 55, 7
κυνηγεσίησι L. 426
κυνηγέτι H. 35, 5
κύντερον F. 18, 1
κύπειρον 914
Κύπριδος H. 21, 7. 55, 8. 64, 7
Κύπριν H. 2, 2
Κύπρις 476
κυπρογενὲς H. 54, 15
Κύπρον 30. 1280
Κύπρῳ H. 41, 7. 54, 24
Κύρβαντ' H. 38, 2
κύρμα 1182
κύσει 398. 880
κυτηΐσιν 904
κυτηΐδα 819. 1004. V. Apoll. 2, 401 it. 1271. GESN.
κύτος 354. κραδίης F. 1, 6
κῶας 58. 763. 832. 929. 1016
Κωκυτῷ H. 56, 1. 70, 2
κῶμα 541. κῶμ' 555. de somno naturali 1011. de medicato somno draconis. GESN.
κῶμον τριετῆ H. 52, 5
κώμους H. 64, 7
κώμων ἁγίτα H. 51, 7
κωπήεντα 317. 978
κωρυκιῶτα H. 27, 8. Mercurii epith. Corycaeus. Sed V. N. GESN.
κωφὰ 1101

Λ.

Λᾶαν L. 171. 189. 223. 225. 228. 248. 255. 347. 366. 488. 653. 682
λᾶας L. 656
λάασι 609
λάβεν L. 445
λαβὼν 541. κατὰ F. 2, 37
λαγωὸς L. 147
λᾶε L. 288
λάζεο L. 170
λάζετο 727. L. 676
λαζομένους (ποτὶ) 833
λάζοντο 1177
λάθεν L. 147
λαθέσθαι 141
λαθιπήμονες H. 1, 11. 58, 20
λάθρῃ 642
λαθριδίῃ 886
λᾶϊ L. 383. 413
λαίλαπας H. 18, 5
λαϊνέῃ L. 541
λαΐνεοι L. 541
λάϊνος L. 526
λαῖτμα 456. Homerica vox, cui respondere videtur *Aequor*. GESN.
λαίφεα 759
λαιψηροῖς 1290
λαιψηροῖσι 110
λαιψηρὸν H. 81, 1. L. 680
λαιψηροὺς 338
λαιψηρῷ L. 106
λάλα 492
λάλος τρόπις 707
λαμπάδα 327
λαμπαδόεσσ' H. 39, 11
λαμπετίῃ H. 8, 9
λαμπετόωσαι L. 291
λαμπετόωσαν L. 89
λαμπόμενε H. 65, 2
λαμπομένη H. 8, 12
λάμπουσαν H. 79, 6
λαμπροφαὴς H. 77, 2
λάμπων H. 55, 5
λαοβοτείρης L. 708
Λαοδόκος 146
Λαοθόη 134
Λαομεδοντιάδης L. 383
λαὸν 1061
λαοσσόον L. 10. Homeri scholiastae et concitatorem populorum et seruatorem interpretantur. Puto Herculem potius caelum ascendisse, quatenus seruator est. GESN.
λαοσσόος L. 58

Λαπίθαι 414
Λαπίθαις 169
λαρὸν μέθυ dulce. Homer. 1235
λασία σκιῇ L. 159
λασίαις L. 159
λασίης L. 236
λασίοισιν ὄρεσιν L. 436
λάσιον 199. L. 214
λασίων 75
Λατίνων 1246
λαφύξαι L. 120
λάχες 2
Λάχεσι H. 58, 16
λαχνήεντας F. 8, 15
λάχνην L. 249
λαῶν H. 33, 10
λέβης L. 710
λέβητα L. 275
λέβητος L. 273
λειβέμεν 546
Λειβηθριὰς vel Λειβηθρὶς F. 46
Λειβήθρων 50. 1371
λειμακίδων 644
λειμῶνα H. 17, 2. L. 81
λειμῶνες 746
λειμωνιάδες H. 42, 3. 50, 4. 80, 3
λειμωνιάσιν H. 28, 12
λειμῶνος H. 17, 13
λειπομένη H. 8, 4
λείριον 251
λείψανα L. 727
λεῖψας a λείβω 315
λέκτρα 476
λέκτροις 1373. H. 70, 3
λέκτροισι H. 29, 7. 55, 9
λεκτροχαρὴς H. 54, 9
λέκτρων 1319. H. 40, 7
λελαθῦσα 874
λελάθεσθε 1225
λέλειπται L. 332
λελείψεσθαι L. 446
λελιημένοι 635
λελίηντο L. 118
λελίητο 222. 1259. V. ἐλιλαίετο 409
Λελίων 1071
λελογχὼς 80
λέοντα L. 29
λεοντοδέρην L. 613. V. not. TYR.
λέοντος L. 612
λεόντων H. 26, 3
λεπιδωτὸν L. 284
λεπιδωτὸς L. 287
λεπταλέην L. 450
λεπταλέοι L. 207
Λέρνῃ 208
λευγαλέῳ θανάτῳ L. 74. ψύχει F. 31, 7. i. ὀλεθρίῳ, Homericum. GESN.
λευκανίησι L. 548
Λευκοθέαν H. 73, 1
Λευκοθέην E. 35
λευκὸν ὕδωρ H. 58, 3
λευκώλενος 772
λεύσσεις H. 33, 11
λεύσσοι 770
λευχείμονες H. 50, 10
λέχη H. 28, 14. λεχέεσσιν 567
λεχοῖ H. 1, 10
λέχος L. 35. 312. 361
λεχῶν H. 1, 2
λεῶν 752. 821
λεῶν F. 728
λήγειν L. 629
Λήθαιον L. 195
λήθει H. 60, 6
λήθην H. 76, 11
λήθης H. 84, 8
ληθομέριμν' H. 2, 6
λήθονται F. XXI. 1
ληϊστῆρες 827. L. 40
ληϊστήρων L. 577
Λημνιάδεσσι 475
Λήμνοιο L. 353
Λῆμνον 29
Λήμνῳ 470
ληναῖα H. 53, 9
ληναῖε H. 40, 5. 51, 2
λήσεται L. 473
Λητοΐδη L. 756

Λητοΐδην L. 392
Λητοΐδης L. 8
Λητοῦς υἱὲ F. 32, 1
Λητῷ E. 19. H. 34, 1
λιανθία 584. Sed leg. vid. διανθία. GESN.
λιβανομάνναν H. 19, 21
Λιβύῃ 100
λίγ' 594
λιγείαν 417
λιγνὺς 969. fuligo. GESN.
λιγὺν 359. 1100. ὄρον. Semper venti epitheton apud nostrum. Eustath. ad Ιλ. Ο. p. 1040. Λιγὺς ἁπλῶς ἐπὶ φωνῆς ὀξείας· ὅθεν καὶ λιγεῖς ἄνεμοι. GESN.
λιγυρὰ H. 50, 9
λιγὺς 1238
λιγύφωνον 5
λιγυφώνους H. 76, 2
λιγυφώνων ἑσπερίδων F. 17, 2
λιθάκεσσι 611. Homericum non minus quam λιθάδες. GESN.
λίθοι L. 404
λίθοιο L. 175. 212. 448. 483
λίθοις L. 411
λίθον L. 428. 598
λίθος L. 247
λίθῳ L. 282. 675
λίθων L. 332. 402
λικνῖτα H. 51, 3
λικνίτην H. 45, 1
Λιλύβαιον 1248
λιμένας 270. 631
λιμένος 270. 358
λιμένος μυχῷ 1303
λιμένων 372
λιμὴν 1198
λιμνακίδων 644
λίμνῃ 1198
λίμνην 158
λίμνης οὐρανίας H. 58, 2
λίνοιο L. 702
λίνον L. 626
λίπα L. 729
Λιπάξῳ 154
λιπαραῖον L. 686
λιπαρᾶς H. 59, 8
λιπαροῖσιν L. 365
λιπαροκρήδεμνος 623. Homeri sunt λιπαρὰ κρήδεμνα Οδ. Α, 334 de velo Penelopes. Hic turritam Rheae vel Cybeles coronam indicat. Nempe etiam Οδ. Ν, 388 sunt Τροίης λιπαρὰ κρήδεμνα. GESN.
λιπαρῷ H. 58, 4
λιπαυγῆ H. 17, 2
Λιπίξῳ 154
λιπίσθαι L. 442
λιπόπνοον H. 17, 9
λῖς H. 13, 2
λισσῆς L. 160
λισσοῖς 1264
λισσομένοις E. 51
λισσόμενος 51. 1175
λισσομένῳ 83
λίσσοντο 943
Λιταὶ 106 Preces, Deae Homericae Ιλ. I, 498 sq. GESN.
λιτοῖσι 616. H. 86, 9
λιτανεύων H. 86, 11
λιτῆς 91. γαίης, simplicis, nihil iam lapidum, metallorum etc. habentis. GESN.
λῖτι 875. 1221
λίτομαι H. 4, 6. 20, 6. 40, 9. 43, 10. 70, 10. 71, 9. 84, 9. 85, 16
λιτόμεσθα H. 81, 6
λυκοεργὲ 7
τὰ λόγια F. sub 8, 16
λογισμοῖς H. 18, 22
λογισμὸν H. 76, 5
λόγοισιν H. 54, 28
λόγον 43
λοετρὰ L. 361
λοιβαῖς 573. H. 5, 10. 21
λοιβαῖσι H. 18, 20

λοιβὰς 545. 573. 962
λοιβῆς H. 18, 20
λοιβῶν H. 58, 19
λοιγὸν L. 353. 561
λοιμὸς F. 2, 15
λοξία H. 33, 7
λουτρὰ H. 54, 19
λοχεία H. 8, 7. 35, 3
λοχευθεὶς H. 55, 9
λοχίαις ὠδῖσι H. 25, 5
λόχον 43. 228
λόχος 111. 1298
Λυαίου f. H. 64, 7
Λυγκεὺς 179 locus de illo classicus. GESN.
λυγρὸν 18
λυγρῷ 103. 1233. vbi V. N.
λυδοῖσι H. 48, 6
λῦε H. 79, 3
λύει H. 32, 2
λυθεὶς L. 11, 38
λύθεν 626
λύθρον 1358. L. 15, 50. 68
λύκαινα H. 54, 11
Λυκαῖον 1206. Nondum obseruaui, qui hic in Hispaniae ora occidentali Lycaeam terram, campum etc. poneret. GESN.
Λυκαονίην 1277
Λύκοιο 716. Apoll. 2, 726
Λύκος 717
λυκτονίην 1277
Λυκωρεῦ H. 33, 1
λύματ' L. 585
λύματα H. 13, 13. Interdum ipsa mala, quibus solui et liberari volunt homines: interdum corpora, quibus ad purgandum et expiandum vsi sunt. Vtraque remouere a se solent etc. vtraque vocantur piacula. GESN.
λύοντ' ἐκ 1341
λύουσα H. 1, 9
λύπης H. 72, 6. 84, 6
λυροεργὲ 7. V. N.
λῦσαί τ' ἐκ πυρσὸν ἔρωτος 1319
λύσατε 1151
Λύσειον H. 41, 4. V. λύσις.
λύσεις 37. interpretationes. Signa, Prodigia, sunt instar aenigmatum: haec, vt nodi, soluenda. GESN.
Λυσεῦ H. 51, 2
λύσις H. 49, 2. 8
λυσίζων' H. 1, 7
λυσίζωνε H. 35, 5
λυσιμελεῖς H. 69, 9
λυσιμέριμνε H. 26, 6. 35, 5. 84, 5
λύσιν H. 85, 15
λυσιπήμονες H. 1, 11. 58, 20
λυσίπονος H. 49, 6. var. lect.
λύσσαν 908
λυσσεῦ H. 51, 2
λυσσήρεις H. 68, 6
λυσσῶπις 977
λυσσῶσαν H. 65, 12
λυσσῶσαν ἔριν τῆσον H. 64, 6
λύσωσιν H. 85, 11
λύτειρα H. 9, 17. 31, 13
λυτηρία H. 35, 7
λυτηριὰς H. 13, 7
λυτήριον μαρτυρίαν τιθέμεσθα H. 14, 2
λῦτο 592
λύτο 1305
λύτρα καθαρμῶν 1363
λύχνι L. 268
λύχνοισιν L. 367
λώβην L. 342
λώβης L. 416
λωβήσαιτο F. 3, 33
λωτὸς 1283

M.

Μάγνησαν L. 319
Μαγνήσση L. 302
μαγνήτην L. 301

μάγοιο L. 72
μάγοισι L. 691. in Assyria. ob.
μαζοῖσι L. 217
μαζὸν L. 190
Μαῖα F. 10, 1
Μαιάδος H. 27, 1
Μαιάνδρω 152
Μαίης L. 2
μαίης L. 374
μαίμησε L. 133
μαιμώοντες 415
μαιμῶσα 880
μαινάσι θ' ἀγναῖς H. 44, 3
μαίνει θνητοὺς H. 70, 6
μαινόλα H. 44, 4. 51, 1
Μαιώτας 1058
Μαιώτιδα 1062
Μαιῶτις 1052
μάχαιρα H. 1, 13
μάκαρ H. 72, 7
μάκαρες 332
μακάρων 426. L. 666
μακροβίων 1105
Μάκρωνες 742
μάλ' H. 54, 27. 75, 10
μαλαινείοισιν 1352
μαλακὴ L. 35
μαλακόφρονα H. 68, 17
μαλακόφρονες H. 58, 15
Μαλεήτιδας 1360
Μαλεήτιδος 203
μαλείης 1231
Μαλεώτιδας 1360
μανδραγόρης 917
μάνθανε E. 1. Scal. praef.
μανίαισι H. 31, 6
μανίαν H. 65, 12
μανίησι H. 45, 5
μανικαὶ H. 50, 14
μανικὲ H. 44, 5. 51, 1
μάνναν H. 77
μαντείας 33
μαντήϊον H. 78, 3
μαντοσύνας L. 395
μαντοσύνην 188
μαντοσύνησι 940
μάντι H. 11, 5. 53, 4
μάραγδον L. 608
μαραινομένη L. 514
μαρανθὲν L. 131
Μαριανδύνοισι 742. Apoll. 2, 725
μαρμαίρει H. 18, 15
μαρμαίρῃ F. 7, 22
μαρμαίροντες H. 37, 10
μαρμαρέων ἄστρων F. 6, 23
μαρμαρυγαῖς H. 6, 11
μαρμαρυγαῖσι 810
μαρναμένοις 843
μάρνασθαι L. 134
μάρπτουσι 1109
μάρπτων L. 628
μαρτυρίαν τιθέμεσθα λυτήριον H. 14, 2
μάρψαι L. 109
ματεύειν 1023
ματεύουσα H. 40, 2
μάστιγι H. 7, 19
μαστοῖσιν μεθύοντα L. 221
μάχαισιν H. 32, 3
Μαχαονίης L. 343
μάχεσθαι L. 440
μαχλοσύνῃσιν L. 517
Μαῦροι f. Ταῦροι 742
μέγα δόρπον 668
μεγαβρεμέτου 747
μεγάθυμε H. 34, 2
Μέγαιρα 966. H. 68, 2
Μέγαιραν L. 722
μεγαίρει L. 81
Μεγαίρης L. 2, 35
μεγαίροντες L. 586
μεγαλαινηγήτορα H. 72, 1
μεγαλαυχὴς H. 62, 3
μεγαλήτορος 1373. H. 50, 1
μεγαλήφαλον 419
μεγαλόβρομον 461
μεγαλώνυμα E. 11. H. 11, 10. 22, 3. 31, 3. 35, 2
μεγαλώνυμοι H. 59, 1. 69, 1. 75, 2

μεγαλώνυμον H. 71, 3
μέγαν H. 72, 1
μεγάροισι L. 22
μέγαρον L. 735
μεγάρῳ L. 367
μεγασθενὲς H. 11, 1. 12, 2. 49. 5. 64, 1. 65, 1
μεγίστη H. 9, 10
μεδέοντα F. 1, 16
μεδέων 135
μέδονται 89
μέδουσα H. 73, 3
μεθίηκαν 1029
μεθίμεν L. 306
μεθερπύζειν L. 421
μέθυ 399. L. 263. 713. 728
μέθυ λαρὸν 1235
μεθυδώτην H. 46, 1
μεθύοντα ματοῖσιν L. 221
μειδήσ' F. 16, 4
μειδιάει L. 244
μειδιόωσα H. 83, 7
μειλίγματα 571: Placamenta, piamina, quibus DI inferi placantur. Ὀδ. Κ, 217 μειλίγματα θυμοῦ ſunt, offae canibus placandi cauſſa obiectae. Magis ad noſtrum facit Aeſchyli Eumenid. 107. χοὰς δ' ἀοίνους, νηφάλια μειλίγματα. GESN.
μειλίξαιντο 601
μειλίξαιτο 788
μειλιξάμενοι 936
μειλίσσεσθαι L. 301
μειλιχίαις 83
μειλιχίαν H. 71, 2
μειλίχιον Δία H. 72, 2
μειλίχιος θεὸς E. 30
μείλιχον 75
μείλιχος L. 144
μειῶσι H. 12, 7
μελαγχροίην L. 715
Μέλαιναν ἀκτὴν 711
μέλαιναν γενέθλην ἑρπετοῦ L. 677
μελαινομέναις L. 615
μελαναιγία, μελαναυγίτιν 511
μελανήφατον 419
μελανηφόρῳ Iſide H. 41, 9
Μελάνιππος L. 431
μελανόχροα L. 357
Μελαντίοισι 1352
μέλας ἰχὼρ L. 481
μέλας ὕδρος L. 443
Μελέαγρος 156. 160
Μελεάτιδος 203
μέλει H. 60, 6
μέλεται δικασπολίη iuſtitiae ſtudet 379. GESN.
μελέτην H. 84, 7
μέλη H. 65, 7
μελήσει 282
Μελιβοίης 165
μελιγλώσσοιο L. 59
μελίγηρυν 72
μελίγηρυν 418
μελιηδέ' 615
μελιηδέα 1111. L. 522
μελιηδέος 403
μελιχρήτοιο L. 219
μελίσσης L. 729
μελισσοῤῥύτων 572
μέλιτι L. 663
μέλιτος L. 500
μελλόντων H. 85, 2
μέλουσα H. 33, 15
Μελπομένη H. 75, 8
μεμάασι 829. L. 424
μεμαῶτα L. 120. 134
μεμάωτας 1250. L. 727
μέμνεο L. 603
μεμνήμεθα 498
μεμνημένος L. 387
μεμνῆσθαι L. 465
μεμνῆσθαι ὀδόντων L. 416. Gravida ſignificatione fere ſemper ponitur, vt etiam ipſum conatum agendi comprehendat. GESN.
Μέμνονα L. 688

Μέμφιν 44
Μεμφῖτ' H. 33, 2
μενεαίνει L. 316. 421
μενεαίνειν L. 26
μενέαινεν L. 440. 543
μενέδουπος 537. Ἀθήνη, numen Rheae tumultuosae Deae cognatum. GESN.
μενέει L. 468
μένει L. 274
μένειν H. 88, 16. L. 435
Μενετοῖο 134
μενεχάρμης 214
Μενίππη ead. forte quae Ἀβαρβαρέα L. 455. v. v. GESN.
μενοεικέα 1200
μενοινῇ 281
μενοινήσει L. 85
μενοινῶν L. 642
Μενοίτιος 190
μένος H. 86, 9. 88, 14. L. 133. 272. 282. 505. 753
μένος αἰνὸν L. 23
μένος Ἡρακλῆος 655
μένος ἠΰ Ἡρακλέος E. 13
μένος Ἡφαίστου E. 10
μένος λίθοιο L. 175
μένος ὀλοὸν L. 472
Μερετοῖο 134
μεριμνῶν H. 58, 9
μέρισμα H. 4, 2. 10, 16
μερμήριζε 766
μέρμιθα 1095
μερόπεσσι 452
μερόπων 63. H. 77, 7
μεσάταις 1111
μέσατον 534
μεσηγὺ 1045
μεσηγὺς adiect. F. 19, 12
μεσόδμης 1150
μεσόκρανον F. 36. extr.
μέσσα L. 415
μεσσάτιοι 1042
μεσσατίων 1355
μετὰ χερσὶ 249
μετάθεσθε H. 68, 17
μεταςπόμενος L. 106. 112
μεταςρωφᾶσθαι L. 733
μετεκίαθον 570. 1138
μετέπρεπεν 167. 804
μετοπωρινὰ H. 28, 14
μέτρῳ L. 498
μηδαμὰ F. 32, 7. nihili, nauci. GESN.
Μήδεια 865. 987. 1014. 1337
Μήδειαν 793. 1021. 1173. 1220
Μηδείας 778
Μηδείης 1028. 1305
μηκάδος L. 191
μήκων μέλαινα 919
μῆλα 504. χρύσεα F. 17, 2
Μηλινόην H. 70, 1
μήλοιο L. 610
μήλοισι L. 148
Μήλου 24
μήλων L. 203
Μῆνα E. 40
μήνη 511. H. 8, 2. L. 478
μήνην vocant homines, quam DI σελήνην F. 9, 1
μήνης 1107. E. 4. F. 2, 1
μῆνιν 174. H. 36, 7. 58, 9. 74, 8. μῆνιν ἄειδε F. 18, 7
μηνύματα H. 85, 16
μηνυτῆρ' H. 40, 7
μηρία L. 184
μήρινθα 595
μήρινθα δολιχὴν 1095
μήρινθον 241
μηροτρεφὴς H. 51, 3
μηρύσαντο 633
μηρῷ H. 47, 3. L. 347
μήσαντο 1045. vid. leg. νήσαντο. GESN.
μήσατο F. 9, 1
μήσεται 1321
μῆτερ H. 25, 1. 26, 1. 40, 1
μῆτερ ἀνάγκης H. 54, 3
μῆτερ ἐρώτων H. 54, 8
μῆτερ χρόνου H. 8, 4

μητέρα H. 20, 7. 81, 7. L. 390
μητέρα ἀθανάτων Ἄττιν E. 40
μητέρας L. 208
μήτηρ H. 13, 8. 15, 4. L. 406
μήτηρ χθονία H. 48, 4
μήτι H. 31, 10
μῆτιν 194
μῆτιν ὑφαίνων 840
μήτιον 1330
Μῆτις F. 6, 19 et 8, 2
μητίσατο 22
μητροπάτωρ F. 3, 5
μητρὸς θεῶν H. 26
μητροτρεφὴς f. τραφὴς H. 51, 3
μηχανόωνται L. 44
Μήχω 24 an Μήλω V. N. GESN.
μιαιφόνον L. 353
μέγα 338. 789. 904
μέγα θυγατέρεσσιν 796
μιγαζομένους 341
μίγδην 740
μιγεὶς L. 148
μιγεῖσα 117. 218
μιγέντα L. 220. 716
μιγῆναι 476
μιγνύμενος L. 672
Μιλήτοιο 151
μιλτοπάρηος L. 609
μίμημα F. 7, 16
μίμνειν 608. L. 362
μίμνεσκεν L. 108
μίμνουσι 87
Μὶν in ὑμῖν mut. 1234. μιν iungendum cum praecedente ὂν 729. Vid. νιν. GESN.
Μινύαις 96. 1040. Gentis Boeoticae vel Thessalicae nomen, vnde plerique Argonautae, qui hoc nomine apud nostrum et reliquos scriptores ob eam rationem veniunt, tanquam proprio. De origine eius V. Steph. Byz. et Hoelzl. ad Apollo. 1, 229. GESN.
Μινύαισι 80. 93. 441. 451. 767. 771. 1063. 1268. 1345. 1363
Μινύας 109
Μινύηας 277
Μινυήιον 252
μινύης λόχος 588. per appositionem dictum videtur. GESN.
μινύθοντα L. 203
μινύθουσιν L. 618
μινυνθάδιον L. 407
Μινυῶν 111
μὶξ 962. Eiusdem significationis, cuius μίγα. Ἐπιμὶξ Homericum. GESN.
μίξας 962
μίξειεν L. 498
μίξῃ L. 498
μίσγειν L. 283
μισγόμενον 169
μίσγων 163. L. 588
Μίσην H. 41, 3
Μίσης H. 41
μῖσος F. 2, 14. contr. χάρις.
μιτρηφόρε H. 51, 4
μιχθεὶς L. 14, 1
μνήμην H. 63, 13. 76, 9
Μνήμης H. 76, 3. eius elogium F. 28, 18 sq.
Μνημοσύνη F. 28, 16
Μνημοσύνην E. 17. H. 76, 1. F. 8, 23
Μνημοσύνης H. 75, 1
μνημοσύνῃσιν H. 27, 12
μνώεσθαι 553
μνώοντο 620
μόθον 517. 770. H. 88, 17
μοῖρ' 140. L. 674
μοῖραι H. 42, 7. 68, 16. L. 649
μοῖραι ἀπειρέσιοι H. 58, 1
μοῖραι τάδ' ἐπεκλώσαντο 709
μοῖραν H. 33, 20. L. 127. κατὰ μοῖραν F. 37, 2. per partes singulas. GESN.
μοίρας L. 706. 724
μοιράων H. 58, 21

μοίρης H. 16, 7. 17, 6. 56, 7
μοιρίδιοι H. 6, 6
μοιριδίῳ 1285
Μοιρῶν 105. H. 54, 5
μόλ' H. 61, 10
μόλε H. 24, 7
μολεῖν 172. 344. 654. H. 17, 19. 49, 10
μόλετ' H. 58, 16
μόλῃ 768
μόλοις H. 26, 2
μόλοιτε H. 75, 11
μολόντες 887
μολπῇ 248
μόνος H. 86, 9
μόρον H. 73, 6
μόρσιμον 523. L. 648
μόρσιμος L. 141
μορσίμῳ H. 58, 8
μορφαὶ H. 39, 17
μορφαῖς H. 23, 5
μορφὰς 879. V. N.
μορφὴν H. 38, 8
μορφῆς H. 70, 7
Μοσύνοισι 740. V. Apollo. 2, 379 it. 1019. GESN.
μόσχον L. 151. 153
μόσχος μονόκερως primus dies mensis F. 36. post 4. GESN.
μουνογένεια Proserpina Cereris H. 28, 2. F. 34 extr. GESN.
μουνογενὴς H. 31, 1. Pallas e solo Ioue nata H. 39, 16. F. 2, 23. OBSN.
Μουνυχίῃ 1074
μουνυχίης 933. V. Callim. H. in Dianam 259. et ibi Spanh. Lunae epitheton videtur, quae μόνη νύχιος est, cum plena est: vt solem a solitudine quidam dictum volunt. OBSN.
μουσαγέτα H. 33, 6
Μοῦσαι H. 75, 2
Μουσαῖε 306. E. 1. F. 1, 3
Μούσας H. 76, 2
Μούσας ἁγνὰς ἐννέα E. 17
μουσοπόλοις H. 17, 18
μουσῶν ἁρμονία F. 28, 15
μοχθίζοντες. 1069
μόχθον L. 65
μόχθων L. 64
f. μοχλίζειν 236
Μόψον 126. 948. Maiores partes Mopso videtur assignare, quam noster, Pind. Pyth. Δ, 337 sqq. OBSN.
Μόψος 940
μύδροισιν 894
μυθεῖτ' L. 509
μυθίζοιτο 189
μῦθοι L. 768
μύθοισι L. 87. 620
μῦθον L. 396. 692. 762
Μυρμιδόνος 132
Μύσια 629
μύσος 1230. L. 584
μυσταγωγία θεοπαράδοτος F. 25. pr.
μύσταις 11. H. 17, 19. 22, 7. 23, 9
μύσταισιν H. 43, 11
μύστας H. 74, 5. 83, 3. 84, 10
μύστῃ H. 40, 10
μυστήρια H. 43, 9. 78, 10
μύστῃσιν H. 35, 13
μυστικὸν L. 721
μυστιπολεύεις H. 41, 6
μυστιπολεύτους H. 75, 7
μυστιπόλοις H. 24, 7. 67, 12
μυστιπόλοισιν H. 47, 6
μυστιπόλον H. 48, 2
μυστιπόλους H. 78, 12
μυστοπόλοις H. 17, 18
μύστις 903
μυχάταισιν 695
μυχάτοις 750
μυχάτου 1252
μυχίαι H. 68, 3
μυχίοις H. 22, 6
μυχὸν 745

μυχὰς 84
μυχῷ H 36, 3. 58, 4
μυχῷ λιμένος 1303
μυῶν ἀγέλας L. 597

N.

Ναίτας 753
ναὶ 213
ναίεις H. 12, 8
ναιετάοντες H. 37, 4
ναιετάουσιν H. 36, 5. 44, 6
Ναΐσι H. 53, 6
ναίων 1353
νᾶμα H. 50, 17
νάμασι H. 18, 4
νάματα 492
νάματος F. 2, 28
νάπαισι H. 31, 5
Ναπάτας 753
ναρθηκοφόρον f. ρου. H. 41, 1
νασμοῖσι liquoribus H. 21, 8. de aqua. GESN.
νασμῶν 572. de melle. GESN.
νάσσαντο 1045
Ναυβόλυ 144
ναύλοιο 1137
Ναύπλιος 200
ναυσίδρομον H. 73, 10
ναυσὶν H. 21, 6
ναυτιλίης 726
νεάζων H. 53, 5
νεάταις H. 33, 22
νεάταισιν H. 31, 14
νεάτῃ L. 482
νεάτης H. 33, 17
νεάτοισιν L. 537
νεβρὴν 447. νεβρῆς F. 7, 17
νεβριδοπέπλε H. 51, 10
νεβρίταο L. 742
νεβρίτης L. 748
νέβροιο F. 7, 14
νέεσθαι 359. 760. 1195. de navigatione vbique, praeterquam 771. De νόςῳ f. reditu in patriam Od. Δ, 88 et 701. it. E. 19 nempe qui nauibus fit. Vidd. VV. DD. ad Hesych. ἐπινεῖσεται, ἐπελεύσεται. In orthographia syllabae primae fluctuant inter νει et νισ et νη. Vid. 724. et conf. Νόςος. GESN.
νεήνιδος L. 154
νείατα τάρταρα F. 6, 4
νείατον 91
Νεῖλος 45
νειόθεν 1252
νεκρῆς L. 409
νεκρὴν τε θάλασσαν 1080
Νέμεσι H. 60, 1
νεμεσίζεται F. 11, 4
νέμονται 1111
νεογιλῷ L. 373
νεογνὸς L. 105
νεοήλικας H. 86, 7
νεομύςυς H. 42, 10
νεόπλυτα L. 702
νέυς H. 8, 12
νεπόδων H. 54, 21
νέρθε H. 33, 14. L. 444
νέρτερα H. 2, 10. 56, 2. 77, 5. L. 502
νερτερίων 1369
νευρίταο L. 742
νευρίτης L. 748
νεύρων L. 288
νεῦσεν 247
νεῦτον H. 64, 7
νεφέεσσι H. 18, 7
νεφέλαι H. 20, 1
νεφέλαις H. 81, 3. L. 266
νεφέλας H. 81, 5
νεφέλη L. 79
νεφέλην H. 37, 12
νεφέων H. 21, 7
νεφροῖσι L. 188
νέῳ H. 74, 4
νῆ' 1143
νηδύας 961
νήδυμος 536

νηδὺν L. 273
νηδύος L. 486. 502
νηδὺς ἱερὴ Iouis F. 6, 36. F. 8, 8
νήησα 952
νηὶ L. 575
νηϊάδεσσι L. 679
Νηλήϊος 153
νηλιτόποινον 1362
νημερτέα L. 248. 355. 379
νήνεμον ἀκτὴν 542. 1127
νηὸν L. 173
νηὸς 369. 641
νηὸς κίεν 1143
νηπιάχοισιν L. 123
νήπιον L. 369
νηπιτύοισι L. 6
Νηρέα 334
Νηρέως H. 22. 23, 1
Νηρῆα L. 578
Νηρηΐδων H. 23
νήσαντο 1045. vid. leg. pro μήσαντο. OBSN.
νήσοισιν 1164
νήσω 1341
νηστείαν H. 40, 4
νηῦς 234. 1098
νηυσὶν H. 73, 9
νήχεται L. 423. 517
νηῶν H. 73, 5
νικαυγεῖς H. 2, 14
νίκη H. 32, 7
Νίκην E. 36
νίκην L. 24
νίκης H. 32
νικηφόρε H. 31, 13
νῖκος 585
νὶν ἔδοξε 776. sibi videbatur videre. OBSN.
νὶν pro αὐτὴν 936
Νίσα F. 54
νίσσεται L. 423
νιφάργεσιν 667
νιφόεντος 1281. H. 58, 12
νοερὸν F. 1, 6. νοερῶς F. 58, 4
νόημα H. 68, 9
νοήματος L. 76
νοήσεις L. 292
νόθος 185. 208
νομάδας 1075
νόμιαι H. 50, 11
νομίμοις H. 63, 11
νομίου H. 53, 4
νόμοισιν H. 63, 4
Νόμον H. 63, 2
νόον H. 76, 4. 85, 4. L. 197
νόος H. 58, 14. 85, 7. L. 128. 231. 243. 270. πατρικὸς F. 38, 1
νόου H. 75, 6. L. 226
νοστήσωμεν 347
νόστοιο 51. Νόστον et νοστεῖν proprie, nominatim apud Homerum, dici de reditu in patriam, dubitatione caret. Sed de eo quaeritur, an etiam de alia profectione, itinere, navigatione a bono auctore vſurpetur? Iam obſeruauit Phavorinus, κεῖται παρ' Ὁμήρῳ καὶ ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς ἐλθεῖν. Vſus eſt Barneſius hac obſervatione ad Od. O, 119 (117) Κεῖσέ με νοστήσαντα. Clarckius ait, hic etiam locum habere νόστον proprie dictum, qui tamen in reditu ſuo domum verſus apud Sidoniorum regem diuertiſſe potuerit. Argute iſta dicuntur; et poſſent forte etiam ad h. l. accommodari, vt Iaſon boni ominis cauſa νόστου nomen adhibeat, vbi de στόλῳ et expeditione tota ſermo erat. Verum Barneſius ex Euripide ſuo certus erat, quid νόστος et νοστεῖν ſignificet. In Rheſo 427 ex ipſius Rheſi perſona dicitur, Μέλλοντι νόστον τὸν πρὸς Ἴλιον περᾶν. Hic nulla

ratione effugies, ne νόστος sit expeditio, quam Rhesus e patria sua Threce, ad Troianos iuuandos susceperat. Et in Helena, cuius fabulae scena est in Pharo Aegyptia, v. 481 narratur de Helena, Ἡ Τυνδάρε παῖς, ἣ κατὰ Σπάρτην ποτ' ἦν — Λακεδαίμονος γῆς δεῦρο νοστήσασ' ἄπο. Haec disertius ponere non poenituit, tum ad dictionem poematis nostri tuendam: tum ne Clarckii auctoritas, quam merito suo magnam habet, fraudi esset. Addere et hoc lubet, verbum νέεσθαι, vnde νόστον deriuant Grammatici, de alio etiam quocunque itinere, nauigatione praesertim, dici: Vid. Eust. ad Ιλ. φ, 48 p. 1304, 27. et νοστεῖν latius patere, suspiceris quoque ex composito περινοστεῖν, itemque ex eo, quod frequenter adeo Homerus ad νόστον et νοστεῖν adiicere οἴκονδε, vel πατρίδα γαῖαν solet. Animaduerto, Ernestum, vt solet, ita hic etiam esse meliorum partium. GESN.

νόστον 1365
νόστον οἴκοιο 141. νόστε 481
νοσφίζετο 1336
νόσον L. 664
νόσων H. 66, 7
νοτεραῖς H. 79, 4
νοτίαις H. 81, 3
Νότε H. 81
νοῦ H. 75, 6
νῦσοι H. 67, 3
νῦσον L. 51. 345. 456. 473. 485. 754
νῦσος L. 22
νῦσος κραταιὴ L. 450
νύσῳ L. 622
νύσων H. 11, 14. 66, 2. 4. 67, 13
νόῳ L. 375
Νύκτα E. 24
νύκτα H. 11, 11. 70, 9
νύκτας 31. H. 31, 14
νυκτέρι' H. 51, 4
νυκτερία H. 54, 3
νυκτερίαι H. 68, 3. 69, 10
νυκτερίην H. I. 5
νυκτερινὸν H. 38, 3
νυκτέριοι H. 58, 17
νυκτερίοισι H. 48, 5
νύκτερον 548
νυκτερόφοιτε H. 35, 6
νυκτιδρόμε H. 8, 2
νυκτιπόλευτε H. 77, 7
νυκτιφαῆ H. 53, 10
Νυκτὸς H. 2
νυκτὸς H. 33, 13. 58, 1. 77, 4
νυκτὸς ἄγαλμα H. 8, 9
νυκτὸς πέπλον H. 6, 10
νυκτὸς φίλα τέκνα H. 6, 3
νύμφαι H. 23, 1. 50, 1. ὕδωρ F. 28, 2
νύμφαις H. 52, 2. 54, 22. L. 679
νυμφευθεῖσα 126. H. 28, 14
νυμφεύσας H. 17, 13
νύμφη Ζεὺς F. 6, 11
νύμφῃ 35
νύμφην E. 50. H. 21, 1. 70, 1. L. 220
νύμφης L. 191
νυμφιδία H. 54, 11
νυμφιδίοις 1324
νυμφῶν 643. H. 21, 8. 45, 5
Νὺξ ἄμβροτε μαῖα F. 10, 1
Νύσιαι H. 50, 14
Νύσιε H. 51, 2
Νύσιον H. 45, 2
νυχαυγὴς H. 2, 7 et 14. 70, 8
νυχία H. 8, 6. νύχιαι H. 69, 9
νωμᾶτ' H. 37, 8

νώνυμνοι 834
νώνυμνον 1160
νῶτα H. 23, 4
νῶτον L. 214. 644

Ξ.

Ξανθῇ Δημήτερι L. 588
ξεινήϊα 1234
ξενίῃ 718
ξενίοιο Διὸς 990
ξέστε 607
ξεστοῖσι 1084
ξίφεσιν H. 44, 3. 64, 5
ξύμβληται L. 736. Συμβάλλεσθαι forte conuenire, in se inuicem incidere. Sic ξύμβλητο. OESN.
ξυμβλῆτες 684
ξύμβλητο 654. vt ξύμβληται.
ξυνήϊα 1234
ξυνὴν 93. 767
ξυνὸν 88. 163
ξυνοῖς κροκάλοισιν 1099

O.

'O pro τοῦτο vel ἐκεῖνο 851
ὀαροις 1324
ὀβριμόγειον F. 6, 33
ὀβριμόθυμε E. 10. H. 11, 1. 13, 6. 14, 6. 17, 1. 31, 2. 64, 1. 65, 1
ὀβριμοθύμους H. 18, 7
ὀβριμοθύμων 413
ὄβριμον 655
ὀβριμοπάτρη L. 569
ὄγκον L. 505
ὁδεύει H. 63, 5. 85, 7
ὁδεύοι H. 62, 13
ὁδεύων H. 3, 4
ὁδηγητῆρα H. 40, 6
ὁδίτης L. 736
ὀδμῇ L. 699
ὁδοὶ θεῶν ortus et occasus F. 6, 25
ὁδὸν H. 56, 11
ὀδόντων L. 416
ὀδοῦσι L. 336
ὀδύναισι L. 499
ὀδύνην L. 459
ὀδύνῃσι L. 490
ὀδυνήφατον L. 340
ὀδυνήφατος L. 747
'Οδυσσῆος L. 18, 37
ὀδωδὴν L. 466
ὄζον L. 140
ὅθι 543
ὀθόνας 274. 627. 1151
ὀθόνῃσι H. 58, 7

οἱ particulam expletiuam esse huic scriptori, obseruat Cl. Ruhnk Epist. Crit. 2 p. 69. Studui vsum illius et vim adeo inuestigare penitius, et haec deprehendisse mihi videor.

I. οἱ cum redundantia quadam, reciproca tamen vel relatiua certe significatione, vt *hunc suo sibi gladio* etc. Sic 729. 247. οἱ Iasoni i. e. in ipsius gratiam. Sic plane 251. 664. Ιλ. Π, 531 Ὅττι οἱ ὦκ' ἤκουσε εὐξαμένοιο. illius gratia audivit, eo precante. 1254 Νῆα δ' ἄρ' αὐτόθι οἱ κατέισχεν ῥόος effugere conantem sibi, intra se seruauit. Vid. ad 531. Etiam pluraliter, pro σφι vel σφίσι. Sic refertur 682 οἱ ad πέτραις. 493 οἱ πλώουσι ipsis nauigantibus. Porro huc pertinent: 268 Καί οἱ ἐπειγομένη sibi instans, se vrgens Argo: huic plane similis 281 lectio Voss. ὅντινά οἱ κραδίη θυμός τε μενοινᾷ· cui simile illud Οδ. Β, 92 νόος δέ οἱ ἄλλα μενοινᾷ· Et 294 οἱ ᾔδη, sibi, suo commodo sciebat. 269 Αἵ οἱ ὑπὸ τρόπι κεῖντο, illi,

respectu illius: vt dexter mihi ibat.
II. pro ἑ (f. ex pronunciat. vt Boeotia) pro αὐτὴν 1306. σφᾶς, αὐτὸς (vt μιν) 1349.
III. Relatum ad fubftantiuum nomen expreffum vt Orientt. Sic 243 οἱ-ψαμάθῳ: et 265 οἱ-νηῒ. Sic Volliana lectio 673 Φινεῖ δέ οἱ.
IV. Eft articulus nom. pl. 291 οἱ δ' ἄρα πάντες. 1275 V. N. Forte etiam 1262 οἱ πλώοντες.
V. Emendandum forte quibusdam locis, vt 1328 ἀλλ' ὁ οἱ (ἡ) βυλή. Henr. Stephanus tale οἱ in προ mutandum cenfuit duobus locis v. 587 Τεινόμενος δὲ προῆκε βέλος· Et 531. v. v. ο κ s ν.
Vifum eft locos, in quibus οἷ occurrit, plenius enumerare. Monemus autem lectores, vt numeros in hoc pronomine indicari meminerint eos, qui noftrae editioni in margine adiecti funt.
Οἷ *ei, fibi:* fingularis: 56. 63. 67. 269. 273. 300. 326. 416. 505. nifi hic abundat. 548. 580. 659. 810. 816. 864. nifi hic abundat. 871. 929. 980. 1205. 1206. 1228. 1318. 1341. nifi hic pluralis abundans. 1368.
Οἷ *fuus:* 58. 791. 821. nifi in his duobus locis abundat. 1028. 1339.
Οἷ *ei, fibi:* fingularis abundans: 68. 174. 178. 185. 224. 228. 247. 272. 285. 277. 293. 298. 301. nifi pluralis. 305. 396. 411. 505. nifi *ei.* 524. nifi hic pluralis abundans. 535. 536. 583. 590. 591. 659. 678. 680. 694. 695. 696. 725. nifi pluralis abundans. 737. 764. nifi *vobis.* 771. 773. 778. 781. 787. 791. nifi *fuis.* 819. 821. nifi *fuis.* 849. 864. nifi *ei.* 869. 930. 1017. 1029. 1031. 1107. 1167. 1182. 1186. 1199. 1208. 1230. 1251. nifi *nobis.* 1258. 1262. 1265. 1288. 1299. 1303. 1316. 1319. 1360.
Οἷ *mihi* abundans: 255. 1066. 1242. nifi *vobis.*
Οἷ *iis, fibi:* pluralis: 251. 501. nifi fingularis abundans: 476. 497. 509. 606. 687. 714. 808. 946. 1129.
Οἷ *fibi:* pluralis abundans: 234. 277. 475. 520. 524. nifi hic fingularis abundans. 528. 532. 652. 688. 725. nifi fingularis abundans. 734. 776. 839. 841. 846. 1038. 1068. 1121. 1145. 1146. 1179. 1277. 1279. 1284. 1289. 1314. 1341. nifi *ei.* 1380.
Οἷ *vobis:* 1242. nifi *mihi* abundans.
Οἷ *nobis:* 784. nifi fingularis abvndans. 892. 939. 941. 1251. nifi fingularis abundans.
Οἷ *nobis:* abundans: 683. 720. 832. 1214. 1270.
Reliqua vide in indice in commentarios.
Οἰάγροιο 76. 1373
οἴακας 1178
οἶδα L. 510
οἰδαίνοντος 363
οἶδαν 1115
οἴδμα H. 23, 6. 54, 20. 74, 8. ἠέρος F. 24, 1
ὀϊζὺν L. 21. 660
ὀϊζύος L. 3
ὀϊζυρῆς L. 196
ὀϊζυροῖο 682. 935

οἰήϊα 369. 531. 727
οἰήϊον 1203
οἴηκα H. 57, 8. 86, 1
οἴηκα κρατύνει H. 63, 8
οἴηκας 274. 1178
οἰκί' H. 50, 2
οἶκοι L. 13
οἴκοις H. 36, 3. 8
οἶκον L. 42. H. 65, 8. 83, 2
οἶκονδε 141
οἰκοφθόρον L. 584
οἰκτείρων L. 447
οἰκτρὸν H. 73, 6
οἴκῳ 860
'Οϊλεὺς 191
οἶμον 935. H. 7, 7. 56, 1
Οἰνεὺς 157
οἴνοπα 97
οἶνος 416
οἴνῳ L. 602. Elogium vini F. 28, 5
οἴνῳ L. 339
ὀίομαι 289
ὀιομένου L. 531
ὀϊόμενοι L. 41
οἶος L. 611
ὀίσασθαι L. 562. 563
ὀΐσατο L. 123
ὀϊστεύων 521
ὀϊστοῖς 175
οἰστρομανεῖς H. 50, 14
οἶστρον H. 70, 11
οἶστρον Πανικὸν H. 10, 23
οἶστρος 47
οἴστρῳ 101
οἰστρῶσα H. 31, 6
ὀϊστῷ 554
οἶτον 1141. 1310
οἰχομένου 593
ὀΐω L. 489
οἰωνοὶ L. 47
ὀκριόεντα L. 521
ὀλβιοδῶτα H. 33, 2
ὀλβιοδώτην E. 35
ὀλβιοδῶτι H. 39, 2
ὀλβιοδῶτιν H. 64, 9
ὀλβιόθυμον H. 18, 21
ὀλβιόμοιρε H. 25, 6. 35, 9. 62, 3. 66, 5
ὀλβιόμοιρον H. 33, 12. 38, 2
ὀλβιομοίρῳ H. 8, 8
ὄλβιος L. 57
ὀλβιόχειρον H. 22, 8
ὀλβοδότειραι H. 59, 7
ὀλβοδότης H. 67, 9
ὀλβοδότιν H. 26, 9
ὄλβον H. 16, 10. 85, 8
ὄλβος L. 66
ὄλβῳ L. 166
ὀλέθριος L. 549
ὀλέθρου 1182
ὀλέκει L. 501
ὀλέσαντες 1227
ὀλέσθαι 1157
ὀλεσίμβροτον L. 444. V. etiam not. ad v. 77. Eodem verbo vtitur Proclus, Hym. ad Sol. v. 41. Ἀχλὺν ἀποσκεδάσας ΟΛΕΣΙΜΒΡΟΤΟΝ. κτλ.
ὄλεσσε 595
ὀλέτειρα H. 51, 12
ὀλιγοδρανέων 428. Homericum.
ὀλισθηροῖο L. 677
ὁλκοῖς 13
ὁλκοῖσι 928. 991
ὁλκὸν H. 86, 3
ἄλλον H. 62, 11
ὀλλυμένης L. 565
ὀλλύντες H. 37, 16
ὀλοίτερος L. 445
ὀλολύγμασι H. 13, 5
ὁμιλεῖα, ἑξῆς F. 36 post 4
ὀλοοῖο L. 557
ὀλοὸν μένος L. 472
ὀλοὸς L. 445
ὀλοοῦ L. 132
ὀλοφυρόμενος L. 616
'Ολύμπιον L. 682
'Ολυμπον L. 9. H. 44, 4. 55, 11

Ὀλύμπου H. 58, 12. 88. 3
ὁμάδου L. 554
ὁμάδῳ 112
ὁμαλῇ 450
ὅμαρτεν 509
ὀμβρηγενὲς H. 79. 4
ὀμβριμόθυμε H. 88, 2
ὄμβροιο H. 81, 3
ὄμβρον L. 267
ὀμβροτόκοι H. 20, 2
ὀμβροτόκους H. 81, 5
ὄμβρους H. 18, 5. 20, 7. 81, 7
ὀμβροχαρὴς H. 25, 8
ὁμεύνου 1318
ὁμηλικίην 1113
ὁμηλικίης 508
ὁμιλαδὸν 374. 802. L. 414
ὁμιλεῖ L. 66
ὁμιλήσας κυλίκεσσιν L. 667
ὅμιλον 196. 1318. L. 19. 213
ὅμιλος θεῶν F. 3, 3
ὁμίχλην 519. H. 5, 6
ὁμογνήτη 1213
ὀμόσσαι L. 395
ὄμμα H. 7, 1. 33, 8. 68, 15
ὄμμα δικαιοσύνης H. 7, 18
ὄμμα δίκης H. 61, 1. 68, 15
ὄμμα πυρὸς H. 10, 17
ὄμμα τέλειον Διὸς H. 58, 13
ὄμματι H. 32, 8
ὁμόκλεεν 939
ὁμόκλεον 405
ὁμοκλήσας 817
ὁμοκλήσασα 539
ὁμομήτορα F. 14, 2
ὁμοῤῥοθέοντες 254
ὄμοσαν 353
ὁμοφροσύνη 351
ὁμοφροσύνῃσιν ἀῤῥήκτοισιν L. 255
ὀμφῇ 265
ὀμφὴν 87. 188. 705. 999
ὀμώνυμ' L. 341
ὁμώνυμον L. 488
ὂν 1317
ὄνειαρ 38. E. 14. L. 6. 337. 675
ὀνείατα L. 20
ὄνειρε H. 85, 1
ὀνειρήεσσα H. 85, 14
ὄνειρον 774
ὀνειροπόλοισιν 35
ὀνειροπόλον 599
ὀνομῆναι L. 613
ὀνόμηναν 1279
τῶν ΟΝΤΩΝ πατρὶ Inſcr. F. 5
ὀξὺ H. 88, 14
ὄπα 251. L. 370
ὄπαζεν 296
ὀπάζοις H. 72, 9
ὀπάζων H. 27, 11. 66, 8
ὀπάλλιον L. 279
ὄπασον H. 10, 22
ὀπάσσαι L. 1. 579
ὀπάσσαις 3
ὀπάσσω L. 31. 189
ὄπατρον q. d. ὁμόπατρον 1023. Sic et Iλ. Λ, 257. et M, 371. GESN.
ὀπὶ 1274. L. 321
ὀπιζομένη 878
ὀπιπτεύων 247
ὄπισθεν 55. poſtero tempore, aliquando. Euſt. ad Iλ. α, 197 p. 61, 38. ὄπισθεν τὰ ἔσεσθαι μέλλοντα. GESN.
ὅπλα 357. 1151. de funibus, vt Od. Ξ, 346 et Φ, 390. GESN.
ὁπλόδουπε H. 64, 3
ὅπλον γλώσσης H. 27, 10
ὅπλον εἰρήνης H. 27, 7
ὅπλον πτηνὸν H. 18, 8
ὁπλότεροι 16
ὁπλοτέροις 107. 456
ὁπλοτέρων μακάρων 426
ὁπλοφόροι H. 30, 4
ὁπλοχαρὲς H. 31, 6
ὁπλοχαρὴς H. 64, 2
ὅπλων H. 64, 8
Ὀπόεντα 178
Ὀπόεντος 190
ὀπὸν L. 499

ὀπιζέμεν L. 67
ὀπποῦθ' 1184
ὀππόσον L. 408
ὅππως 1346
ὀπυίειν F. 14, 2. Honestum matrimonii verbum Od. B, 336. GESN.
ὀπώπεεν 181
ὀπώπεον 1020
ὀπωπὴ L. 549
ὀπωπότας 672
ὀπώρας F. 3, 13
ὁρᾶται F. 1, 10. videt.
ὄργανα Musica F. 28, 15
Ὄργια 11. 31
Ὄργια νυκτιφαῆ H. 53, 10
Ὄργιον H. 51, 5
ὀργιοφάνται H. 30, 5
ὀργιοφάνταις H. 5, 11
ὄρεα H. 31, 5
ὀρέγοντα L. 423. 447
ὀρειομανὲς H. 30, 5
ὀρειονόμυς 155
ὀρείτην L. 356. 451
ὀρεξάμενος L. 108
ὀρεσκῴοιο L. 139
ὀρεσκῴοισι L. 29
ὀρεσκῴυ L. 133
ὀρεσσιδρόμυ 21
ὀρέστεροι H. 30, 2
ὀρέων H. 18, 19. 35, 10. 16
ὀρέων ὄχθοι H. 14, 4
ὀρθία H. 35, 8
ὀρθοδότειραι H. 76, 5
ὀρθοέθειρον H. 18, 8
ὄρθυ F. 10, 4
ὄρθριοι 1345
ὄρθριον 756
ὄρθρος 364
ὅρια 149. fines.
ὄρινε L. 59
ὀρίνει L. 471
ὀρίνετο 838
ὀρίνῃ L. 377
ὀρινομένης 686
ὀρίνω 248
ὅρκια 11. 25. 304. 465
ὁρκίζω F. 5, 1 et 2
ὅρκον L. 395. 761
ὅρκον ὑπερβάσιον 349
ὁρμάδιον H. 29, 5
ὁρμαίνητε H. 57, 15
ὁρμαίνοντες 517
ὁρμαίνυσα H. 71, 8
ὁρμαίνυσαν 1082
ὁρμαίνωνται H. 37, 15
ὁρμὰς H. 57, 10
ὁρμάστειρα H. 31, 9
ὁρμὴ H. 9, 19. 73, 5
ὁρμῇ H. 18, 10. 57, 2. 60, 7
ὁρμηθεὶς 1370
ὁρμὴν H. 16, 9. 32, 2. 88, 13
ὁρμιὸν 915. (ὅρμινον)
ὅρμοις 750. H. 80, 3
ὅρμυς 33
ὁρμώντων H. 37, 11
ὄρνιθες L. 740
ὀρνίθων L. 118
ὄρνυε L. 220
ὀρνυμένῃσι L. 468
ὀρνυμένυ 1030
ὀρόειν 689
ὄροντες L. 113
ὄρυσ' 858
ὀρῦσαι L. 128
ὀρύσας L. 145
ὀρόω F. 2, 20
ὄρπηκες 213. surculi, de filiis. V. τάχυν. Tale Homericum ἔργος. ὄρπηκος 925. GESN.
ὄρσαι L. 176
ὄρσει L. 182
ὄρσῃ L. 373
Ὀρτυγίῃ H. 34, 5
Ὀρφεῦ 76
Ὀρφεὺς H. 58, 21
Ὀρφέως 1231
ὀρφναίοιο 561
ὄρφνη 119. 1040
ὄρφνην 511. H. 33, 13

ὄρφνινα φάρη 963. nigra palla.
ὀρῶντες f. ὀρῦντες L. 113. GESN.
ὁσίας H. 76, 2. ὁσίην 27
'Οσίριδος 32
ΟΣΙΡΙΣ Infcr. F. 5
ὄσσα vox F. 6, 29
ὄσσε 807. L. 223. 530. 539. 661. 734.
ὄσσοις 181. 536. F. 1, 15
ὄσσων H. 69, 6
ὀστράκεον 320
ὀστρίτην L. 339
ὄστρῳ H. 69, 9
ὄτις 1321. L. 186
ὀτραλέως 964
ὖας H. 18, 14
ὖασι δηθύνοντα L. 461
ὖατ' L. 37
ὐατίοις legebatur 219. Vid. ὑπωατ. GESN.
ὐδαίοιο 392
ὖδας 439. L. 377. 642
ὐδὸν 986
ὕδατα L. 203
ὕδατι L. 154
ὐδατόεσσαν L. 696
ὐδατοέσσης L. 191
ὖλα πλάσματα 955. V. N. vbi de toto nomine. GESN.
ὖλε ὄνειρε H. 85, 1
ὐλομέλειαν F. 36
ὖλον ὄνειρον 774
ὐλοὸν L. 676
ὐλοπλάσματ' 955
Οὐλύμπε 462
ὔνομ' L. 107
ὔνομα L. 720
Οὐρανὲ H. 3, 1
ὐρανία H. 2, 8. 9, 2. 54, 1
Οὐρανίαν E. 41. 46
Οὐρανίας 206
ὐρανίας λίμνης H. 58, 2
ὐρανίδαι L. 745
Οὐρανίη H. 75, 9
ὐρανίην L. 659
ὐράνιοι H. 37, 2
ὐρανίες δαίμονας E. 32
ὐρανίωνας L. 279. F. 8, 40
ὐρανιώνων E. 22. L. 324. 721
ὐρανόθεν L. 638
ὐρανὸν H. 63, 5
ὐρανόπαι H. 26, 13
οὐρανόπαιδ' H. 78, 1
ὐρανόπλαγκτοι H. 20, 1
ὐρανὸς H. 13, 9. 14, 5. 18, 5
ὐρανῦ H. 12, 6. 18, 9
ὔρεα 261. H. 50, 8
ὔρεσιν H. 13, 5
ὔρεσι λασίοισι L. 436
ὐρεσιφοῖτα H. 51, 10
ὐρεσιφοῖτιν E. 50
ὐρῆς 697
ὖρον 359. H. 21, 10. 73, 10
ὖρος 482
ὖρος λιγὺς 1100
Οὔρων 751
ὐταμένοις L. 452
ὀφείτην L. 356
ὄφελον 1157
ὀφέλσιμον 467
ὄφεων L. 49. 334. 458
ὀφθαλμοὶ L. 118
ὀφθαλμοῖσιν L. 281. 359
ὀφθαλμῶν L. 380
ὀφιήτιδα πέτρην L. 335
ὄφιν L. 116. 704
ὀφιοπλόκαμοι H. 68, 16. 69, 10
ὄφιος L. 746
ὀφιῦχε H. 27, 5
ὄφις 977
ὀφίτα L. 457. Vid. Not. ad L. 11 pr. [339.] GESN.
ὄφρα 1300. L. 193
ὀφρῦσιν 469
ὄχ' H. 53, 2. L. 14
ὀχέας 78: Recte, puto, *saltus* redduntur. Eust. ad Iλ. M, 121 p. 832, 13 ὀχεὺς ὁ μοχλός. Hesych. ὀχεῖς κλεῖθρα Κερκυραῖοι. Cum vectem f.

feram notaret, qua ianua clauditur, potuit facile transferri ad claustra, fauces, quibus transitus saltuum muniuntur. GESN.
ὀχεῖται H. 61, 6
ὀχῆες 983. V. ὀχίας.
ὄχθας 211
ὄχθῃσι 1065
ὄχθοι ὀρέων H. 14, 4
ὄχθοις H. 54, 20
ὄχθους H. 31, 4
ὀχλίζειν 236. Mouere tanquam vecti. Homericum est et Callimachi. GESN.
ὄχοισιν H. 23, 4. ὄχοις H. 54, 20
ὀχὸς 1198
ὀχοῦνται H. 72, 6
ὀψιανοῖο L. 282
ὄψιν H. 77, 8
ὄψις H. 85, 14

Π.

Παγασηΐδας 110
παγγενέτην H. 19, 5. 72, 2
παγγενέτωρ H. 3, 1. 11, 6. 12, 5. F. 7, 28
πάγγεον ἅρμα H. 58, 8
πάγης 577. leg. πάλης.
παγκόσμιον H. 33, 20
παγκρατὲς H. 11, 5. 27, 2
παγκρατίοιο 581
πάγχυ L. 61. 372. 562
πάγῳ L. 520
πάθον 1345
Παιὰν 173. 1353. H. 5, 4. 7, 12. 10, 11. 33, 1. 51, 11. 66, 1
παίγνια καμπεσίγυια F. 17, 1
παιδείης H. 75, 4
παίδεσιν 1115
παιδοφίλη H. 39, 13
παιὲ H. 51, 6. V. Ἡρκαπαῖε.
παίκτειρα H. 2, 9
παιονίη 916
παιωνίδες H. 50, 14
Πακτῶν 1071
παλαιγενέες L. 182. 192
παλαιγονίης L. 182. V. N. TYR.
Παλαῖμον H. 74, 3
Παλαίμονα E. 34
Παλαιμόνιος 208
παλαιοτέρην L. 661
παλαιότεροι L. 129
παλαίφατε H. 9, 5
Παλαμήδαο L. 383. V. N. TYR.
παλάμησι 318. L. 34. 640
παλαμναίην L. 506
πάλης 577
πάλι H. 2, 10. F. 6, 42. F. 23, 6
παλιδερκέος H. 61, 1
παλίνορσα L. 421
παλίσσυτον L. 121
Παλλάδα E. 58
Παλλάδος 266
Παλλὰς H. 31, 1. L. 10
πάλλει H. 45, 4
Παλλήνη vid. Πελλ.
πάλλων L. 372
παλύνοι L. 308
παμβασίλεια H. 9, 16. 13, 6. 15, 2. 9. 35, 11. 67, 1
παμβασίλειαν H. 43, 1
παμβασίλειαν χθόνα H. 10, 2. 17, 6
παμβασιλῆα H. 72, 3
πάμβυλος H. 24, 4. in V. L.
παμμακάρων H. 18, 3
παμμέλαν 570
παμμέλανας 957
παμμήτειρα Rhea 545. Natura H. 9, 1. Ceres 39, 1. GESN.
— γαῖα F. 6, 37
παμποίκιλος H. 71, 6
παμφάγε H. 11, 6. 65, 5
παμφάγον H. 18, 10
παμφαὲς H. 5, 5
παμφαῆ H. 7, 14

παμφανόωντα 779. F. 7, 18
παμφανόωσα H. 18, 13
παμφλέκτυς H. 18, 7
Πὰν Fr. 7, 28
Πᾶνα H. 10, 1. 33, 25
Πᾶνα μέγιστον E. 15
παναίολε H. 3, 7. F. 7, 28
παναίολον 582
παναιόλυ F. 7, 14
πάνακες 920
πανναπείρονες H. 58, 10
παναυγὴς H. 9, 3
πανδαμάτωρ H. 4, 5. 9, 3. 26. 26, 12. 65, 5. ὕπνος F. 18, 4
πανδερκέος H. 61, 1. L. 707
πανδερκὲς H. 3, 8. 7, 1. 33, 8. 60, 2. F. 32, 2
πανδότειρα Terra H. 25, 2
πανδώρην 972. idem significat, quod πανδώτειρα. Hesych. Πανδώρα ἡ γῆ, ὅτι τὰ πρὸς τὸ ζῆν πάντα δωρεῖται. GESN.
πανδώτειρα Natura H. 9, 16
πανείκελος L. 201
πανέξοχον 80
πανετήτυμα 538
πανετώσιοι 1226. πανετώσιον 1226
πανεχθεὶς H. 60, 11
πανημερίησι 1057
πανημερίοισιν 509
πανημερίων 1005
πάνθειον H. 52, 9. 53, 7
πάνθειον τελετὴν H. 34, 7
Πανὶ H. 60, 8
Πανικὸν οἶστρον H. 10, 23
παννεφέλοις H. 18, 4
παννέφελον H. 79. 3
πανομφαίῳ 658. Iouis epitheton, quatenus vbique ὀμφὰς et oracula reddit. GESN.
πανομφαίῳ 1296. Cf. Apollo. 2, 691. GESN.
πανόπτης Ζεὺς Fr. 8, 1
Πανὸς H. 10, 3
πάνρυτε H. 9, 23
πάνσοφε H. 8, 10. 9, 16
πάντα H. 54, 4
πάντιμ' H. 13, 4. 78, 7
πάντιμε H. 62, 3. 63, 12
πάντιμοι H. 68, 1
πάντιμος H. 24, 4
παντογένεθλ' H. 14, 7
παντογένεθλε H. 15, 4
παντογένεθλα H. 57, 6
παντοδίαιτε H. 65, 5
παντοδότειρα H. 39, 3
παντοδότειραι H. 58, 18
παντοδυνάστα H. 11, 4. 44, 2
παντοθαλὴς H. 33, 16
παντοίην L. 605
παντοίων H. 26, 10
παντοκράτειρα H. 9, 4. 28, 10
παντοκράτωρ H. 17, 17
παντολέτειρα H. 25, 2
παντοτεχνὲς H. 9, 20
παντοτινάκτα H. 14, 8
παντοφυὴς H. 10, 10
παντόχροοι H. 42, 4
πάντροφε H. 9, 12. 25, 2
πανυπέρτατε H. 3, 8. 7, 17. 9, 4. 11, 6. 60, 9. 65, 5
πανυπέρτατον H. 18, 2
πανυπέρφρονας H. 60, 12
παρὰ f. πάρα 1197
παραδρομάδην 856
παραί σεο F. 32, 4
παραΐσσουσι L. 598
παραίφασιν L. 91
παραιφαμένοιο L. 674
παραιφάμενος 95. 758. 769. 1091
παρακέκλιται 743
παρακλιδὸν 557
παράκοιτιν E. 16
παράμειβε 1026
παραμείβετο 629
παραμειβόμενοι 750
παράμειψε 1288
παραμύθιον H. 84, 6
παραπλώεσθαι 1269
παραπλώσαντες 731

παράρυθμοι H. 30, 3
παραταίης L. 206
παρδαλέην 447
παρεγκλίναντες H. 62, 7
πάρεδρε H. 54, 7
παρειὰς 1221
παρεκβαίνουσ' H. 76, 8
παρελέξατο 860
παρενήνοθε L. 628
παρέσσεται L. 202. 329
παρεστᾶσιν F. 3, 9
παρέσχε 720
παρευνηθεὶς 134
παρ-έφαινεν 538
παρήπαφον 702. Homericum, Iλ. Ξ, 360. V. παρφάμενος.
παρθενίην 1325. virginitatem. Sic 1336. GESN.
παρθενίης 86. 262. θαλάσσης. V. παρθενίοιο. Cognatum f. Promuntorium Parthenium in Taurica Cherfonnefo, et oppidum in eadem apud Geographos. Vid. Cell. p. 408 et 410. An nomen a Diana Taurica? GESN.
παρθενικὴ L. 303
παρθενικῆς L. 731
Παρθενίοιο 728. Simpliciter pro mari eius nominis. GESN.
παρθενίοις 864
Παρθένιος Paphlagoniae fl. Apoll. 2, 937. V. Sch. GESN.
παρθένοι H. 50, 10. 54, 25
παρθένον L. 538
Πάριν L. 351
Πάρις L. 350
παρκατέθηκα 310
Παρνασσίδα 2
παρυηΐδος 226
πάρος 258
παρφαμένη 1317
πασιφαὴς H. 7, 14. 55, 3
πάσσε L. 337
παταγεῖ 1131
παταγεῦσαι H. 20, 5
παταγοδρόμῳ H. 19, 3
πάταγον H. 20, 4
πατασσομένην H. 21, 3
πάτερ H. 88, 4
πάτρην L. 382
πάτρῃσιν 1228
ΠΑΤΡΙ τῶν ὄντων Infcr. F. 5
πατρικὸς νόος F. 38, 1
πατροκασίγνητος 832
παῦσον H. 65, 12
παυσίπονος H. 49, 6
παύων H. 86, 7
Παφίης H. 56, 4
Παφλαγόνων 732. V. Apoll. 2, 358. GESN.
παφλάζει L. 276
παφλάζοντι 687
παφλάζοντος L. 722
πάχνη F. 51, 8
παχνώθη 246. Sic Apoll. 4, 1279. vbi Schol. ἀντὶ τῦ ἐπάγη, ὁ τρόπος εἴληπται ἀπὸ τῆς πάχνης. cf. 1169. vbi editum πυκνώθη. GESN.
παχνώθησαν 808
πεδηθεὶς 522
πέδῃσι H. 84, 4
πεδίοις H. 41, 8
πεδίῳ H. 68, 8
πέδον L. 158
πείθῃ H. 86, 9
πείθεο L. 764
πείθεται L. 5
πείθετο L. 442
πειθοῖ H. 54, 9
πειθομένοισι L. 82
πεῖθον 294
πειθὼ H. 9, 13. L. 522
πεῖρα L. 2, 14
πείρατα H. 83, 14
πειρεσίην 162
πειρηθεὶς 850
πειρηθῆναι L. 328. 752
πειρῷτο L. 85

πείσματ' ἔχοψαν 1035
πείσματα 358. 527. 1208. 1239
Πεισματίην 626
πελάγει 88. πέλαγος 685
πελαγοδρόμος H. 73, 5
πέλαζε L. 242
πελάζειν H. 69, 11. 86, 10
πελάζετο F. 2, 40
πελάζῃς H. 85, 17
πελάσαι 85. 92
πελάσας 44
πελάσησι L. 630
πελασθεὶς 815
πελάσθη 195. 861. H. 36, 8
πελάσοι L. 302
πελάσσας ὀφθαλμῶν L. 380
πέλεται ἡγήσασθαι L. 535. existimandus est. V. πέλοιτο. GESN.
Πελίαο 221
Πελίας 55
Πελλήνην 215. 464
Πελλήνης 154. Apud alios fere Παλλ. Vid. No: GESN.
πέλοιτο L. 570. necessitatem et fatum significat. Cf. πέλεται. GESN.
πελώριοι 896
πελώριος L. 127
πέλωρον 775. 937. L. 205
πέμπε δ' ἐπὶ πραπίδεσσιν 4
πέμπε ἐπ' εἰρήνην H. 22, 7
πέμποις H. 12, 10
πέμποις τέλος ἐπ' ἔργοις H. 56, 12
πέμπον 1001
πενίην H. 71, 8
πεντήκοντ' 298. H. 22, 2
πεπαινομένων H. 9, 17
πεπαλαγμένοι 1233. L. 475
πεπαλαγμένον 564
πεπαλαγμένος H. 64, 3. L. 552
πεπαρμένος L. 336
πεπαρμένος ἀμφ' ὀδύνῃσι L. 490. Phrasin ἀμφ' ὀδύνῃσι docte illustrat Brunckius, Vir Cl. in nupera et emendatissima *Apollonii Rhodii* editione, ad L. II. v. 96. TYR.
πεπηγὸς L. 653
πεπίθοιντο 305
πεπίθοντο F. 8, 34. paruerant. GESN.
πέπλοις L. 732
πέπλον νυκτὸς H. 6, 10. φοινίκεον F. 7, 13
πέπλους 955. H. 42, 6
πέπλῳ 310. V. N.
πέπλων 810
πεπνυμένα 1116
πεπνυμένον 294. L. 17
πεποθημέναι H. 80, 3
πεποθημένον H. 45, 2
πεποθημένῳ H. 32, 8
πεπονημένος L. 70
πεποτημέναι H. 68, 5
πεπότηντο 219
πεπότησθε H. 58, 5
πεπότητο 694
πεπρωμένα 104
πεπρωμένη αἶσα H. 9, 26
πεπρωμένον H. 61, 11
πέπρωτο 654
πεπυκασμένον F. 23, 6
πέπυσμαι L. 360
περᾷ 1197
περάᾳ L. 575
περάαν 650
πέρας 420. E. 42. H. 7, 13. 22, 4
περάσας 44
πέρατ' 757
περάτηθεν L. 600
πέρδικε L. 106
περδίκεσσιν L. 122
περῆσε 532
περὶ-βαλὼν 541
περιβληθεὶς H. 3, 5
περιβρίμει 687
περιβριθῆ F. 38, 2

περιγίγνεται F. 1, 9
περίγληνοι L. 651. V. not. TYR. Praeter *Oppianum* illum, quisquis fuerit, *τῶν Κυνηγετικῶν* ſcriptorem, plures (ex recentioribus, opinor, poetis) epitheton *πυρίγληνος* variis rebus adiunxerunt. Sic *Manetho* III. 182. Iouem *Stellam* vocat ΠΥΡΙΓΛΗΝΟΝ *φαίθοντα*. *Ioannes Gazaeus*, Ἐκφρ. Κοσμ. Πιν. v. 81. [ap. Rutgerſ. V. L. p. 101.] *Virtutem* deſcribit *ſplendentem* ΠΥΡΙΓΛΗΝΟΙΣΙ *προσώποις*. Eadem vox, vt ſuſpicor, reſtitui debet *Pſeudo-Orpheo*, in loco conclamato, Argonaut. v. 908. *Λύσσαν ἐπιπνείουσα ὑπὲρ γαλινοῖς σκυλάκεσσι*. Libenter legerem, ΠΥΡΙΓΛΗΝΟΙΣ σκ. TYR.
περίδρομε H. 10, 4
περίδρομον H. 7, 14. F. 7, 25
περιέζεεν 1251
περὶ-ἐπήλυθεν 407. occupauit. GESN.
περιετείρον 876
περιετίετο 805
περιθρόνια H. 6, 4
περι-καλύπτοι F. 14. 5
περικαλλέος H. 59. 8
περικεκραμένη H. 15, 6
περικιόνιον H. 46, 1
Περικλύμενος 153
περικλυτὴ 131
περίκλυτον 64
περικλυτῷ 201
περικτίονες 598
περικτιόνεσσι 382
περικτιόνων 500. 659
περικυκλάδες H. 42, 5
περικυκλώμενον 895
περικυμαίνει H. 82, 3
περιμήκεα L. 423
περιμήκει 969
περιμήκετα f. εα 969
περιμήκετον 893
περιμυκέα 311 f. leg. *περιμήκ.*
περιμυκήσονται L. 207
περιναιετάει 1062
περινίσσεται F. 1, 9. 2, 11
πέριξ 810. 979. H. 10, 15. F. 10, 4
περιπαχνωθεῖσα L. 520
περιπήγνυον L. 561
περιπτύξασα 879
περιπτύσσειν L. 34
περισμύχουσα L. 596
περισσαίνειν L. 424
περισταδὸν 316. 566. 943. Eſt etiam Ἰλ. N, 551. GESN.
περιστροφάδην 1256
περιτέλλει F. 2, 25
περιτέρμονα H. 82, 3
περίφαντον H. 19, 1
περιφεγγέος 212. L. 171
περιφεγγὲς F. 6, 32
περίφημον 24
περιφθινύθουσιν L. 515
περιφραδέως 320
περίφρονι L. 94
περίφρων 681. H. 9, 21
περιώνυμοι 147
περιωπία 14
περιώσια 61
περιώσιον L. 507
Περκώτης 485
Περμησσοῖο 121
περόων L. 575
περσέπτολις L. 673
Περσεὺς L. 534
Περσεφόνειαν H. 40, 5
Περσεφονείης H. 29, 6. 43, 6
Περσεφόνη H. 28, 1
Περσεφόνη H. 42, 7
Περσεφόνης H. 52, 3. 56, 5
Περσῆϊ L. 536. 545
Περσηϊάδαο L. 505
περσίαν E. 48. Dianae epitheton.

Περσίδα L. 536. V. N.
πετάσαντα L. 116
πετεηνὰ 73
πέτηλα 400
πετράκεα L. 228
πέτρῃ L. 246. 750
πετρηέσσῃ 132
πετρηκέα L. 228
πέτρην L. 200
πέτρην ὀφιῆτιδα L. 335
πέτρης L. 160
πέτρον L. 365. 374. 498
πετρόρυτοι H. 50, 9
πετρῶτῃ L. 511
πεύθετο legit Steph. 431
πεύκαις 967
πεύκαισι 170
πευκαλίμῃσιν 1171
πευκεδανοῖο L. 745
πευκεδανῦ L. 603
πευκεδανῶν L. 494
πεύκῃ L. 471
πευκήεσσαν 1187
πεύκης 328
πεύκῃσιν 257
πεύσῃ 49
πεφρίκασιν L. 65
πέφρικε H. 18, 13
πεφυκότες 513
πεφυλαγμένος 689. L. 413
πηγαὶ H. 36, 4
πηγαῖαι H. 50, 6
πηγάων L. 209
πηγῆς H. 21, 8
πήγνυον L. 562
πηγόῤῥυτον H. 82, 5
πηγυλίδες F. 31, 4. subſtant. frigora glacialia. Od. Ξ, 476. eſt νὺξ πηγυλίς, et Apoll. 2, 739. ἀϋτμή. GESN.
πηδαλίων οἰήϊα 727
πήδημα H. 81, 1
πηκτίδα 411. Pro ea eſt φόρμιγξ 417 et χέλυς 430. GESN.
πηκτίδι 6. Vid. Wolf. ad Sapph. fr. 32. p. 234. GESN.
πηκτῦ H. 38, 10
Πηλέα 128
Πηλεὺς 374
Πηλῆα 1259
Πήλῆι 578
Πήλιον 385
Πηλίῳ 368. 432
πῆμα L. 629
πήματα H. 66, 2. L. 478
πήμονα E. 31
Πηνειοῖο 165
Πηνειὸς 163
Πηρῷ 147
πῖα 504
πίδακας H. 10, 8
πίδακι L. 363
πίδακος 596
πίειρα H. 9, 17
πίειραν L. 696
Πιερίδες H. 75, 2
Πιερίην 50
πιθέσθαι L. 674
πιθήσας 1084. L. 383
πικρὰ H. 9, 15. πικρὴν H. 88, 12
πικρῇσιν ὀδύνῃσι L. 490
πιμπλάντες H. 37, 17
Πιμπληϊὰς μῦσα F. 46
πινέμεν L. 602
πινέμεναι L. 220. 679
πινυτοῖο L. 91
πινυτοῖσιν L. 4
πίονος L. 180
πίπτοντα L. 50
Πισήτιδας 211
Πισιδάτιδας 211
Πισσαίῃ 458
Πίσιν E. 25
πίσιν ἐπι-θέσθαι 304
πιτοφύλαξ H. 7, 17
πίσυνος fretus 42. Sed 263 parens, obſequens non ex ſi-

gnificatione τῦ πέποιθα, sed vt ὁ πειθόμενος. Sic 705. GR.
Πιτύην 484
πίτυος L. 282
πιφαύσκειν H. 49, 9. L. 757
πιφαύσκω 10. L. 185. 384
πλαγκταῖς 401. nisi corruptum est, mensas significare debet. GESN.
πλάζοντες H. 37, 17
πλακέεσσιν 667
πλακὶ 596. Locum planum tabulae instar intelligere licet, qui excipiat lacrimas, in fontem colligendas. GESN.
πλακόεντι 949. Adiect. planus. GESN.
πλανήτας 206
πλάσμαθ' 955. figmenta massae fictae, ex diuersis rebus compositae, vt trochisci, pilae. GESN.
πλάτειρα H. 9, 20
πλάτιγξι H. 62, 7
πλατάνιστοι 911
πλατέεσσι 991
πλατὺς L. 470
πλείην L. 116
πλεῖον 1030
πλεκτοῖς 401. 955
πλεκτῷ 310
τὸ πλέον H. 61, 7. 62, 10
Πλευρώνιος 205
πλεύσας 97
πλῆθος H. 71, 7
πλήθουσαν ἐπὶ κτεάτεσσιν H. 71, 10
πληθούσης μήνης 1107
πλημμύρεται 713
πλημμύρουσα 881
πλημμύρουσαι 1051
πλημμύρουσιν 492
πλησίστιος 755
πλόκη H. 9, 11 (πλοκίη)
πλόον 197. 360
Πλουτῆος 180
πλουτοδότειρα H. 39, 3
πλουτοδότην H. 72, 4
πλουτοδοτῶν H. 17, 5
πλοῦτον H. 39, 20
Πλοῦτος H. 67, 9
πλούτου δόξαν H. 14, 11
Πλούτων H. 17, 4. 70, 4
Πλούτωνος H. 28, 3
πλώοντος 1262. 1366
πλώουσι 493
πλῶσαι 89
πλωτῆρσιν 468
πνεῦμα L. 296. 734
πνεύμασι συρίζων Ζεὺς F. 28, 14
πνεύμασιν H. 20, 5
πνεύματα H. 57, 6. πάντ' ἐτέκνωσε Κρόνος F. 22
πνοιαὶ H. 13, 10. 37, 3. 22
πνοιαῖς H. 42, 4
πνοιαῖσιν H. 20, 2
πνοιὰς 1006
πνοιὴν L. 125
πνοιῆς 755
πνοιῇσι H. 28, 12. L. 483
πόδεσσιν 110. L. 39
ποδωκείης 579
πόθεεν 232
ποθεινὰ H. 59, 5
ποθεινὴ H. 28, 11
ποθεινὴν H. 32, 1
ποθεινόταται H. 75, 3
ποθεινοτάτη H. 54, 12. 83, 6
ποθέων L. 433
ποθέων εἰρήνην H. 11, 8
πόθον H. 64, 7
πόθων 882
ποῖαι L. 158
ποίαις 1111
ποιάνθη 1048
Ποιάντιος L. 344. 351. 755
ποιήεσσαν L. 767
ποίης 1052
ποικιλόβουλ' H. 12, 2
ποικιλόβουλε H. 27, 3

ποικιλόμυθε H. 12, 5. 27, 8
ποιμένι L. 257
πολεμάτοκε H. 31, 10
πολεμιστὰ σίδηρον L. 306
πολέμοις H. 32, 4
πολεμόκλονε H. 13, 6. H. 31, 2. 64, 4
πόληας 44. 99. πόληος 1139
πολιῆς ἐχίδνης L. 341. θαλάσσης F. 1, 21
πόλιν H. 65, 8
πολιοῖο σιδήρου L. 502
πολιὸν 917. L. 578
πολιὸν γένος L. 391
πολίσσοι H. 88, 2
πολλὰ L. 323
πολλὸν 735
πόλοιο F. 7, 16. caeli. Et sic vbique. GESN.
πόλον H. 33, 16. 19
πόλου 561. H. 26, 4
πόλου ἀρχὴ H. 82, 7
πολὺ H. 54, 14
πολυαλγέα H. 66, 2
πολυάνθεμε H. 25, 7
πολυάνθεμοι H. 39. 17. 42, 3
πολυανθέσι H. 25, 7
πολύανθοι H. 50, 7
πολύβουλε H. 29, 6
πολύβουλος H. 24, 4
πολύγηθε H. 9, 10
πολυγηθέα H. 49, 4
πολυγηθεῖς H. 25, 10. 50, 3
πολυγηθὲς φάος F. 6, 41
πολυγηθὴς H. 67, 4
πολυγηθοῦς H. 43, 3. 74, 1
πολυδαίδαλον 71. 580
πολυδαίδαλος H. 25, 8
πολυδαιδάλου L. 244
πολυδαῖμον H. 17, 11
πολύδακρυν L. 21
πολύδεγμον H. 17, 11
Πολυδεύκεα 125. 945
Πολυδεύκει 585
Πολυδεύκης 662
πολυεθνέα 428
πολυεθνῶν H. 77, 11
πολυειδέα L. 604
πολυειδῆ H. 25, 5
πολυηγόρος loquax, Argûs epitheton 487. 1342. GESN.
πολυήρατε H. 55, 6
πολυήρατον 74. L. 18
πολυηράτου H. 33, 23
πολυθάλμιε H. 67, 1
πολυθρέπτων H. 42, 6
πολυθρέμμονες H. 50, 12
πολυΐδμονος L. 709
πολυΐδμοσι L. 691
πολυΐστορας H. 6, 12
πολυκάρπῳ H. 54, 6
πολυκλαύτοισι βροτοῖσι L. 369
πολυκλαύτων 951. de populis ad Eridanum, Phaëthonta plorantibus: sic Eridanum ipsum vocat Aratus v. 360, vbi alii πολύκλαυστον. GESN.
πολύκνημον 916
πολυκρίκτῳ H. 35, 16
πολύκριτα H. 10, 18
πολύκτιτε H. 9, 2
πολύκτιτι H. 9, 20
πολυλλίστη H. 31, 14. 34, 2. 40, 9
πολύλλιτε H. 11, 4
πολυμήλου 198
πολύμητι H. 5, 10. 9, 10
πολυμήτιδι 124
πολύμητιν 422
πολυμήτιος L. 54
πολύμητις L. 569
πολυμήχανε H. 9, 1
πολυμήχανος L. 310
πολύμικτε H. 9, 11
πολύμνηστον H. 5, 4. 41, 2
πολύμνητον H. 49, 2
Πολύμνια H. 75, 9
πολύμορφε H. 55, 3
πολύμορφοι H. 68, 16. 75, 5
πολυμόρφοις H. 24, 3

πολύμορφον H. 38, 5
πολυμόρφε H. 13, 1. 28, 8
πολύμοχθοι ἄγγελοι F. 3, 9
πολυμόχθοις H. 28, 15. 39, 4
πολύμοχθος H. 67, 10
πολυμόχθων H. 36, 4. 72, 5
πολυξείνοιο 230
πολύοδμοι H. 42, 4
πολύολβε H. 31, 8. 42, 2. 59, 3. 62, 1. 65, 9. 82, 6
πολυόλβιε H. 2, 12
πολύολβοι H. 37, 2
πολύολβον H. 31, 15. 71, 7
πολυόλβου H. 83, 4
πολυόργιον H. 5, 4
πολυπάμονα 1061
πολυπάρθενε H. 51, 12
πολύπειρε H. 9, 6. 21
πολυπείρονας 33
πολύπειρος H. 11, 13. 63, 10
πολυπήμονα 1061
πολύπλαγκτον H. 71, 5. 72, 3
πολυπλάγκτῳ H. 40, 3
πολυπλανέος 152
πολυποίκιλε H. 25, 4
πολυποίκιλοι H. 75, 11
πολυποίκιλον H. 5, 11. 60, 4
πολυποικίλου ὕλης F. 8, 17
πολύποινος Δίκη F. 20
πολύποτμοι H. 69, 9
πολυπότνια H. 39, 16
πολύπυρον 150
πολυῤῥήνοισιν 77. pecorosis, agnorum diuitibus. GESN.
πολύσεμνε H. 1, 1. 21, 9. 60, 3
πολύσεπτε H. 25, 6
πολυσπερέεσσι 5
πολύσπορα H. 72, 7
πολύσπορε H. 5, 10
πολύσπορος H. 9, 19
πολυστέφανον L. 81
πολύστικτον δέρμα F. 7, 15
πολύστονα H. 72, 7
πολυστρέπτοισι 1094
πολυστροίβοιο 1092. V. N.
πολύτειρε H. 9, 6
πολύτεκνε H. 59, 16
πολυτερπὴς ἔρως F. 6, 19
πολυτεχνέα 583
πολύτιμε H. 14, 1
πολυτίμητε H. 14, 1
πολύτριχον L. 643. V. N.
πολύϋμνε H. 54, 1
πολύϋμνον H. 75, 12
πολυΰπνῳ H. 2, 4
πολυφάρμακον L. 479
Πολύφημος 166. 652
πολυφθόρου 863
πολυφλοίσβοιο L. 516
πολυφύλων H. 60, 2. 61, 3
πολυχανδὲς 578. q. d. multum hians, capax. GESN.
πολυώνυμε H. 1, 1. 9, 13. 10, 10. 15, 9. 26, 4. 35, 1. 39, 1. 49, 2. 51, 1. 55, 1
πολυώνυμοι H. 58, 2
πομπός H. 56, 6
πονείαθον 765. 1153
πονείατο 1153. Vid. leg. *πονήατο.* Est enim pro *πεπόνηντο* forma deponentis. GE.
πονεύμενοι 1057
πονήατο 765. vt Ἰλ. O, 447 *ὁ μὲν πεπόνητο καθ' ἵππους.*
πόνον H. 64, 6
πόνου L. 557
πόντιε H. 16, 8
πόντιος εἰνάλιος Ζεὺς H. 62, 16
ποντογενεῖς H. 80, 1
ποντογενὴς H, 54. 2
πόντοιο H. 16, 3. 73, 3. 74. 2. L. 38. 560
ποντομέδων H. 16, 4
ποντοπλανήτων H. 37, 5
ποντοπλάνοι H. 23, 8
ποντοπλάνοις H. 74, 6
ποντοπόρος 1098
ποντοπόρῳ 52
πόντος H. 13, 10. 14, 5. 37, 17. 57, 7.

πόντῳ H. 10, 14. 18, 18. 22, 1. 24, 1. 57, 5. 63, 3
Πόντῳ 745
πόντῳ H. 54, 7. L. 512
ποπάνοισιν 314
πορείας 37. 205
πορείην H. 77, 4
πορείης 779. ἄστρων F. 2, 24
πόρεν 581. L. 601. F. 28, 16
πορθμίδος 1139
πορθμὸν 1248
πορίζεις H. 77, 12
πόροι δ' ἐπὶ 639
πόρον H. 80, 4
πορόντος L. 689
πόῤῥωθεν H. 86, 2
πορσύναι 307
πορσύναμεν 1295
πόρσυνεν 236
πορσύνετο 1331
πορσύνοντες 273. 497
πόρτιν κεραὴν 640
πορφυρέοισι H. 58, 7. F. 3, 11
πορφύρων F. 8, 36
πορῶν L. 691
Ποσειδάον H. 16, 1
ποσειδάων θάλασσα F. 28, 3
πόσιν 1259
ποσὶν L. 349
πόσον L. 748
ποσσὶν H. 37, 9. L. 123. 125
ποσσίκροτοι H. 30, 2
ποτ-αμείβων 929
ποταμοὶ H. 26, 8. 82, 4
ποτᾶτ' ἐπὶ πάντα F. 6, 36
ποτέρωσε in vtram partem F. 8, 33. GESN.
πότμος 1284
ποτὶ κῶας ἀμείβων 929
ποτι-λαζομένυς 832
ποτινεύμενος F. 19, 11
ποτιπτύσσειν L. 317
ποτὶ σχεδὸν 1132. prope, vt παρὰ σχεδὸν, ἐπὶ σχεδόν. Forte etiam iunctim, omisso praepositionis accentu, efferebant. GESN.
ποτιχρίμπτοιτο L. 53
πότνι' ἀνάγκη 877. Hesych. δέσποινα. GESN.
πότνιαν 60
πότνιε H. 16, 8
πραξιδίκῃ H. 28, 5
Πραξιδίκης 31
πραπίδας L. 529
πραπίδεσσιν 4. 57. H. 46, 6. L. 79
πράσοιο L. 751
πραΰνοον H. 68, 17
πρέμνοιο 1015
πρέμνον 927
πρέσβα 826. L. 62
πρέσβειρα H. 9, 2. 26, 13
πρεσβίστη 1258
πρεσβίστην E. 24
πρεσβυγένεθλ' H. 3, 2
πρεσβυγενῆ 602
πρέσβυν L. 62
πρέσβυτον 334
πρεσβυτάτῳ L. 666
πρήσσουσαι L. 56
πρηστὴρ F. 8, 17
πρηστῆρας H. 18, 5
πρηστῆρος H. 18, 11. 46, 5
πρηστῆρσι F. 3, 8
πρηῢ 761. H. 88, 10
πρηΰνοον H. 43, 11
πρηῶνας 462
πρηῶνι 376
Πριαμίδαο L. 388
Πριαμίδῃ L. 684
Πριαμίδης L. 350
Πριάμοιο L. 441. 765
Πρίηπον H. 5, 9
προβλῆσι 670. 744. Sine Diphthongo scribendum, satis indicat alter casus προβλῆτα 731. 1263. 1271. Significat autem proiectam s. porre-

ctam partem terrae, vel litoris, promuntorium. GESN.
προβλώσκειν F. 31, 6. prodire, Homericum. GESN.
πρόγονοι H. 56, 2
προγόνοιο L. 650
προγόνων H. 36, 8
προθέωσαν F. 23, 2
προθορόντας 543
προθορόντες 448
προθορῦσα 1330
Προθυραία H. 1, 4. 12
Προθυραίας H. 1
προϊάλλεν L. 465
προϊδόντες L. 115
προϊδέσης L. 547
προκάλυμμα H. 18, 17
προκεκλιμένος 392
προκύδανε 1223
προληφθὲν H. 85, 8
προλιπόντα 149
προλιπὼν L. 24
Προμηθεῦ H. 12, 7
προμολῦσα L. 53
πρόμος post 50
πρόνεια H. 9, 27
προνοίαις H. 10, 19. 24, 7
πρόνοιαν E. 30
προπάντων H. 1, 14. 39, 7
προποδηγέτιν 340
πρόπολε H. 77, 6
προπρηνίας L. 474
προπροθέειν 1255
πρόῤῥιζοι 433
προσέδρευε F. 1, 5. 5, 4
προσέειπον 94
προσεκέλσαμεν 1048
προσεπέσχε 536
προσέρχῃ H. 84, 3
πρόσευξιν H. 14, 2
προσηνεῖς H. 15, 3. 26, 6. 37, 24. 59, 7
προσηνὴς H. 1, 5. 39, 12
προσηύδα 278. c. Dat. L. 163
προσηύδανε 1223
προσηύδων L. 95
πρόσθε 809
προς-κλάζω H. 65, 10
προσμίμνει L. 274
πρόσοψι H. 1, 2. 7, 3
προσπεφύασι L. 524
προσπτύσσεται L. 305
προσφωνῶν H. 85, 4
προσωνυμίας F. 7, 8
πρόσωπα L. 665
πρόσωπον H. 70, 12
προσώπῳ H. 15, 10. 48, 7. 74, 4
προτὶ L. 661
προτιμυθήσασθαι L. 735
προτόνων 1151. 1290
προτροπάδην L. 64. 146
προὐθήκατο 574
προὖχοντα 375
προὐχούσαις 497
πρόφαινε H. 7, 20
προφαίνει H. 65, 7
προφαίνων H. 85, 18
προφανέντα 418
προφανὴς H. 70, 8
προφερέστατος L. 611
προφερεστάτη F. 29, 1
προφερέστερα L. 83
προφερεστέρη E. 2
προφῆτα H. 27, 4
προφρόνως 346
πρόφρων 82. 1234. L. 682
προφύγεσκεν L. 109
προφυγόντα H. 88, 17
προφυγόντε L. 106
προφυγὼν L. 21
προφωνῶν f. φαι H. 85, 6
προχαρέντων H. 85, 9
προχέω 72
προχοαῖς 667. H. 70, 2
προχοαῖσιν 486
προχοὰς 1024. 1029
πρύμνην 689
πρυμνόθεν 238. 275. 995
πρῶνα 652. 1046. verticem et

cacumen montis vtroque loco notat. GESN.
Πρωτέα 537
Πρωτέως H. 24
πρώτιστα 334
πρώτιστον 78
πρωτόγαμον L. 253
πρωτογένεια H. 9, 5
πρωτογενῆ H. 24, 2
πρωτογόν' H. 51, 6
πρωτογόνοιο H. 13, 1. F. 8, 3
πρωτογόνοις H. 11, 10
πρωτογόνον H. 5, 1. 29, 2
πρωτοτόκου L. 191
πταμένη L. 595
πτελέῃσιν L. 159
πτερόεντα H. 57, 2
πτέρυγες Dei F. 6, 35
πτερύγεσσιν ἀειρόμενε F. 32, 3
πτερύγεσσι 591. de corrigiis f. loris cothurni. H. 5, 2. 81, 2. GESN.
πτηνοῖς H. 11, 16
πτηνὸν ὅπλον H. 18, 8
πτηνοπέδιλε H. 27, 4
πτηνῶν H. 36, 5. 77, 11
πτήξας L. 149
πτήσσουσιν H. 18, 14
πτήσσουσι H. 37, 10
πτολίων L. 68
πτυχαὶ F. 2, 21
πυγμαχίης 584. 661
πυθέσθαι [96]
Πύθιε H. 33, 5
Πυθίῳ H. 78, 5
πυθμένα 91. 421. L. 160
πυθμένας 421
πυθμὴν 891. H. 22, 4. F. 6, 12
Πυθοῖ H. 78, 5
πύθοιτο L. 347
πυθοκτόνε H. 33, 4
Πυθῶνος 1
πυκάσαντα F. 7, 10
πυκινοῖσι L. 147
πυκνὰ 753
πυκνὸν L. 357
πυκνώθη f. παχ. 1169
πύλαι ἀΐδαο 1140. H. 17, 15
πύλας ἀΐδαο H. 28, 4
πύματον 1064
πῦρ H. 10, 3. 65, 1. L. 131. 181. 182. ἴκελον F. 23, 1. ἀτύπωτον ibid. 2
πυράντες H. 6, 5
πυραυγέα H. 18, 1. 88, 6
πύργοισι 894
πυρετὸς L. 445
πυρετὸς κρυερὸς L. 628
πυρῇ 313. 956
πυρὴν 952
πυρὶ L. 466
πυριβρεμέτοις H. 48, 3
πυρίβρομον H. 19, 2. 57, 2
πυριβρόμου 1120
πυρίγληνοι L. 651
πυριγλήνοις 908
πυρίδρομε H. 7, 11
πυρίδρομοι H. 6, 9
πυρίδρομον H. 19, 2. 57, 2
πυριδρόμου 1120
πυρίπνοε H. 51, 3
πυρίπνους H. 4, 3. 9, 26
πυριπόλε H. 51, 3
πυρίσπορε H. 44, 1. 51, 2
πυριφεγγέος L. 171
πυριφεγγὴς H. 51, 9. F. 6, 32
πυριφλεγέθων L. 627
πυριφοίτους δαίμονας E. 53
πυρκαϊῇ 327
πυρόεις H. 7, 6
πυρόεσσαι H. 20, 3
πυρόεσσαν L. 754
πυρὸς H. 65, 12. 83, 2. L. 176. 187. 274. 499
πυρὸς ὄμμα H. 10, 17
πυροφόροις H. 41, 8
πυρσαῖς 1218
πυρσαῖσιν L. 615
πυρσαυγέα H. 18, 1
πυρσωπέα 14

πυρφόρος H. 46, 4
πυρφόρῳ H. 43, 4
πύστιν 599. 1268. Auditionem vtroque loco significat. GESN.
πῶλοι H. 88, 7. L. 90
πῶϋ L. 213

Ρ.

Ῥάβδῳ H. 56, 8
ῥαθάμιγγες L. 647
ῥαίγδην 1278. abrupte, celeri impetu. Sed leg. αἴγδην. V. N. GESN.
ῥαίνων L. 214
ῥαίσει L. 598
ῥάμνῳ 951
ῥᾶστα 889
ῥάχιν L. 135. 745
Ῥέα H. 13, 1. ac Δημήτηρ quid differant F. 34. GESN.
Ῥέας H. 12, 7
ῥεέθροις 162
ῥέζειν L. 297
ῥέζοι L. 265
ῥέζοντας L. 738
ῥέζουσι L. 101
Ῥέη 545. 626
Ῥέης 551
ῥεῖα H. 14, 3. Sed vid. Not.
Ῥείαν E. 26
Ῥείη 533. 613
Ῥείην 607. F. 8, 25
Ῥείης 549
ῥεῖθρα 342
ῥεῖται 734. coni. Eschenbach.
ῥέξα 1364
ῥέξαι 283
ῥέξαν 613
ῥέξαντι L. 261
ῥέξει 283
ῥεύμασι H. 25, 9
Ῥηβανῦ 711. [Ῥηβαίυ] Cf. Apollo. 2, 349. 652. GESN.
ῥηγμῖνα 112. 1196. proprie locus, vbi franguntur fluctus. GE.
ῥηγνυμένοιο 686
ῥήγνυται H. 58, 4
ῥήξασαι 965
ῥῆξε L. 626
ῥηξίχθων H. 49, 5. 51, 9
ῥητὴ H. 31, 3
ῥίγιον F. 18, 1
ῥίζα L. 525
ῥίζαι L. 404. χθονὸς F. 6, 39
ῥιζαῖον Fr. 23, 3
ῥίζας H. 22, 2. 33, 14. L. 410
ῥίζης L. 404
ῥίζης γένος 287
ῥιζώματα H. 17, 10
ῥιζῶν H. 37, 18
ῥίμφα 1004. 1351. L. 56. 343
ῥῖνας L. 472
Ῥίπαιον 1121
Ῥιπαίυς 1077
ῥιπαῖς H. 5, 7
ῥιπίζων H. 79, 4
ῥίπτεσκε F. 16, 3
ῥοὰς 79
ῥοάων 142
ῥοδόεντι L. 498
Ῥοδόπης 79
ῥοδόπηχυς 158. 1312
ῥοῇσι 193
ῥόθιον L. 268
ῥοθίυς H. 18, 6
ῥοθίων L. 268
ῥόθος L. 422
ῥοίβδησε 1252
ῥοιζαῖον πῦρ F. 23, 5
ῥοιζήμασι H. 37, 19
ῥοιζήτορα H. 5, 5
ῥοιζήτωρ H. 7, 6
ῥοίζοις H. 46, 5
ῥοίζοισι H. 15, 8. 16, 6
ῥοῖζον L. 48. 297
ῥοίζυ H. 18, 10. 63, 6
ῥοίζῳ 1066
ῥοιζωτὴρ H. 7, 6
ῥομβηταὶ H. 30, 2
ῥόμβος F. 17, 1

ῥόμβυ H. 3, 4. 7, 7
ῥοπῇ σελήνης L. 50
ῥόπτρα χάλκεα F. 27, 1
ῥοχθίζων H. 49, 5
ῥύμα motus celer, fluxus H. 9, 22. OBSN.
Ῥυνδακίυς 630
ῥυομένη H. 67, 13
ῥυόμενος H. 74, 8
ῥύσασθαι L. 51
ῥύσατ' 1260
ῥυσσοχίτωνα L. 715
ῥυτίδεσσι L. 559
ῥωγάδος 1285
ῥωγαλέαις 400
ῥώονται L. 701

Σ.

Σαβάζιε H. 47, 2
Σάβυ H. 48, 2
Σαγγάριος 714. Apoll. 2, 724
σαῖνον 983
Σαλαμῖνος 184
Σαμοθρᾴκη H. 37, 21
Σαμοθρᾴκην 29. H. 37, 4
Σαμοθρήκην 464
σαόφρονος L. 588
σαοφροσύνης L. 61
σαόφρων L. 9
Σαπείρων 753. Gens memorata Apollo. 2, 397. 1247. OBSN.
Σαράγγης 1050
σάρδια αἱματόεντα L. 608
Σαρδὼ 1180
Σαρδῷον βυθὸν 1246
σαρκοδακῆ βίον F. 12, 2
σαρκοφθόρ v H. 69, 7
Σατύροις H. 53, 7
Σαυρομάτας 1060
σαωθῆναι L. 622
σαώσει L. 188
σβεννύμενε H. 55, 5
σβεννύμενον H. 7, 15
σβέσαι L. 49
σέβας L. 298
σεβάσησθε θανόντα 550
σεβάσμιε H. 78, 7
σεβάσμιον H. 27, 10
σεβασμοῖς H. 17, 18
σειραίην μήρινθον 241
σειρὴν χρυσείην F. 10, 10
σειρήνων 1269
σείριος ἥλιος 118
σεισίχθονα 343
σεισίχθων H. 14, 8
σεισμὸς H. 22, 7
σέλας H. 19, 3. 88, 10. F. 2, 28
σελασφόρε H. 9, 6
σελασφόρον H. 4, 5
σεληναίης H. 4, 2
σελήνη H. 8, 1. 65, 6. ἀντιόωσα F. 6, 26. vid. Μήνην.
σελήνης H. 59, 6
σελήνης ῥοπῇ L. 50
Σεμέλην E. 34. H. 43, 2
σεμνὴ H. 54, 2
σεμνῷ H. 15, 6
σευάμενος L. 12
σευέμεναι L. 723
σεῦεν L. 348
σεύεσθαι H. 88, 12
σεύετ' L. 531
σηκὸς 948. L. 215
σηκῷ L. 206
σῆμα 929. L. 632. F. 7, 18
σημαίνειν 283
σημάντορες H. 6, 6
σημάντωρ H. 7, 10
σήματ' L. 18, 54
σημεῖα H. 85, 18
σημείων 37
Σηπιὰς 458. Promuntorium Thessaliae: ἄκρη Apoll. 1, 582. OBSN.
σθένος L. 385. 405
σθένος ἄγναμπτος ἀνὴρ L. 27
σῖγα 700
σιγαλέην 1001
σιγαλέως 1001

σιγηλὸς H. 86, 3
Σιγύμνων 754. Σίγυννοι sunt Apoll. 4, 320. GESN.
σιγώσαις H. 85, 6
σιδηρίταο L. 384
σιδηρίτῃ L. 413
σιδηρίτην L. 355
σίδηρον πολεμιστὰ L. 306
σιδήρῳ πολιοῖο L. 302
Σιληνοῖς H. 53, 5
Σιληνῶν H. 53, 2
Σίνδης 746
Σίνδων 1044
σίνετο 209
Σιντιακαῖς 469
Σιντῶν 1044
Σινώπης 752
Σιφάεσι 122. V. N.
σκαιὸν 1203
σκαλμοῖσι 1177
σκέδασεν 1278
σκευῇ ἱερᾷ F. 7, 11
σκηπτοῦχε H. 14, 6. 17, 3. 51, 7. 88, 6
σκηπτοῦχε θεῶν H. 54, 11
σκηπτουχοῦσ' H. 9, 25
σκηπτούχων H. 9, 25
σκῆπτρον 812
σκίαθος 459
σκιερῷ H. 58, 4
σκιὴ λασία L. 159
σκιόεντα H. 31, 5
σκιρτηδὸν F. 24, 1
σκιρτηθμῶν L. 218
σκιρτηλὰ H. 10, 4. 44, 7
σκιρτηταὶ H. 23, 7. 50, 1
σκιρτῶσαι H. 50, 8
σκολιόδρομοι H. 50, 4
σκοπέλοισι 1352
σκοπιαὶ 367
σκορόδοιο L. 493
σκορπήϊα L. 504
σκορπίε L. 488
σκορπίην ἀκωκὴν L. 616
σκορπιόθεν L. 755
σκορπίον L. 494
σκοτερὴ 1040
σκοτόεσσα H. 70, 8
σκοτόεσσαν 519
σκυζόμενος F. 8, 37
Σκύθας 1072
σκυλάκαινα 977
σκύλακες L. 424
σκυλάκεσσι 908
σκυλακῖτι H. 35, 12. Dianae venatricis epith. GESN.
σκυλακῖτιν E. 48
σμάραγδον αἰγλήεντα L. 608
σμαραγεῖ H. 18, 15
σμερδαλέην L. 534
σμερδνὸν 815. 839
Σμίλαξ 919
Σμινθεῦ H. 33, 4
σμύρναν H. 22
σμύρνην L. 283
Σολύμων 751. 1299
σοφίας H. 68, 11
σοφίην L. 69
σοφίης H. 59, 7. 62, 11
σπαρτῶν 872. Solenne epitheton primorum Thebanorum e sparsis Draconis dentibus enatorum, quorum similes hi ab Iasone seminati. GESN.
σπεῖρον L. 588
σπένδοντας L. 693
σπέος 388. 643. F. 6, 1
σπέρμα H. 41, 2. 49, 2
σπερμείη H. 39, 5
σπέρμειος H. 33, 3
σπέρχει 1162
σπέρχων 262
σπερχόμενοι L. 700
σπήλυγγι 377. L. 55
σπήλυγξι H. 50, 5
σπιλάδεσσι L. 614
σπλάγχνοισιν 318. L. 480
σπόρον 869
σταθμὸς 660. Stabula reddidi. Vnice huc pertinet Eust. ad

Ἰλ. Ε. p. 402, 31 σταθμοὶ, τὰ ἐν τοῖς ἀγροῖς ζωοστάσια· αἱ ἐπαύλεις, καὶ ὅλως κατοικίαι ἀγροτικαί Hinc apparet, cur opponatur οἶκος ἀστεμφὴς, firma, ſolida. GESN.
στᾶσιν H. 32, 3. 79, 3
στᾶσιν ſtant F. 2, 21
σταχύεσσι L. 596
στάχυν 872. Βορέω 216 filium, vt ὅρπηκες.
σταχυοπλόκαμος L. 240
σταχυοτρόφε H. 39, 3
σταχύων L. 590
στεινόμενοι 1350
στεῖνον 112
στείργει L. 453
στείχετε H. 58, 7
στείχοντες L. 417
στείχοντι L. 98
στείχων L. 557
στέργει 1162
στερεοῖσιν 253
στερέσαι 1319
στέρνοις 199. H. 76, 7
στέρνοισιν L. 531
στέρνῳ L. 304
στέρνων 46. 75
στέρξῃ 769
στέρξωσιν L. 42
στεροπὴν H. 18, 4
στεροπῆς H. 18, 2
στεῤῥοῖσιν 253
στεῦμαι L. 82
στεφάνην 811. corona capitis θυσανόεσσα. GESN.
στεφάνοιο L. 28. de corona victoris. GESN.
στεφάνοισι κυκλώμενον 895. de muris ſ. moenibus. GESN.
στέφανον 762. ſ. leg. στεφάνην. στεφάνη τύμβου eſt Apoll. 2, 920. Schol. ἄκρα. GESN.
στέψαι L. 730
στεψάμενον F. 15
στέψασθαι 323
στήθεσσιν L. 322
στήθεσφιν L. 60
στήλαισι Ἡρακλείοις 1241
στήριγμα H. 17, 7. 83, 5
στηρίξατο F. 5, 3
στῆσαι L. 48
στήσασθε 282
στῆσον ἔριν λυσσῶσαν H. 64, 6
στιβάδεσσι 400. Stragula eſſe debent, quia illis ſubiiciuntur folia. Euſtath. ad Ἰλ. Α. p. 26, 12. Εὐτελὴς καὶ καταπεπατημένη στρωμνή. Et ad Ἰλ. Α. p. 805, 8 ἡ πεπιλημένη καὶ καταπεπατημένη στρωμνή: Eſt igitur continuum quiddam, quod continet folia. GESN.
στιβαρὴν χεῖρα F. 2, 19
στιβαροῖς 198
στιβαρὸν L. 357
στίλβοντες 1113
στιχόωσιν L. 269
στοιχὰς 916
στοιχεῖον H. 4, 4. 65, 4
στόμα L. 110
στοναχεῖ H. 37, 17
στορέσαι 1319
στράπτων H. 18, 2
στράψας H. 11, 10
στρεπτοὶ 621
στροβελοβλεφάρου L. 666
στρούθιον 958 (στρουθεῖον)
στροφάδεσσιν ἀέλλαις 675
στροφάλιγγι H. 9, 22
στροφάλιγξι F. 7, 26
στροφάλιγγος 529
Στρυμονίου 79
στρωφώμενος L. 509
στρωφῶντ' L. 476
στυγερῷ Κρονίδαο L. 550
Στυγὸς E. 29. H. 68, 4
στύπος 923
στύρακα H. 29

συφελὸν 1010. 1127
σύγγαμος 593
σύγγονος 159
σύγχορε H. 10, 9
σύγχορτος 191. conuictor. OESN.
συθεὶς impetu latus vel delatus 775. OESN.
σύλλεκτρε H. 13, 4. 15, 2
σύλλεκτροι H. 76, 1
σύλλεκτρον H. 66, 7
Σύμης 746. De hoc monte nescio an quis alius. Plane aliud est Syme Insula Carica. OESN.
συμπαίζοντα H. 57, 3
συμπαίκτειρα H. 28, 9
συμπαίκτορες H. 42, 7
σύμπαν H. 10, 1
συμπάσχεις H. 1, 8
συμπλέκτειρα H. 28, 9
συμπροχέων 573
συνάγειρεν 69
συναγρομένοις L. 321
συνάρωγε H. 88, 4
σύνδαιτε H. 54, 11
συνειδὸς H. 62, 5
συνέρχευ H. 57, 9
συνεσσεύοντο 980
συνέστιος H. 39, 10
συνεύνους 471
συνευαστῆρας E. 34. vt Εὐαστῆρες, ab illa voce εὐοῖ. OESN.
συνεφίσπετο 182
συνεχὲς αἰεὶ 719
συν-έχουσα H. 25, 11
συνθεσιάων 304
συνθεσίης 348
συνθῆναι f. συθ. 778
σύνθρονε H. 10, 4
συννεχὲς 1133
σύνοικον H. 76, 4
συνοικῶν H. 63, 10
συνόμαιμοι 1191
συνόμευνε H. 26, 12
συνοπάονες H. 30, 5
σύντροφε H. 74, 1
συρίγμαθ' H. 33, 25
σύριξ' 993
συρίζων L. 138. πνεύμασι Ζεὺς F. 28, 14
Συρηγενέος L. 259
Συρίης H. 54, 17
συρικτὰ H. 7, 11
σύρυσαι H. 80, 4
σύῤῥα πεφύκει F. 6, 8. V. N.
Σύρτιν 1345
σύσκιον 995
σφάζων 504
σφαιρηδὸν H. 3, 3
σφαίρης κίνημα F. 2, 25
σφ' 1040. 1318
σφετέρῃσι L. 623. pro ἑῇσι. TYR.
σφῇ ἄτῃ, nostro damno 1141. OESN.
σφῆς 414. L. 166. pro σῆς. TYR.
σφῇσιν 863. redundare videtur. 940. OESN.
σφίγξατ' 1152
σφὶν redundat 467. 909. 1269, vbi tamen ad ἀλομένην referas: it. 1291. σφὶν pro ἡμᾶς 1250. Vid. Iλ. K, 398. μετὰ σφίσιν, *inter vos*. Cf. ἑὴν. GE. σφὶ et σφὶν superfluum, verf. huius ed. 170. 471. 649. 1217. 1278. 1301. 1331. (nisi hic singularis). Singularis abundans 914. fort. etiam 1217. *vobis* 1241. permutatum cum μὶν aliquoties.
σφίσιν L. 45
σφράγισαι H. 23, 2
σφραγῖδα H. 33, 26. 63, 2
σφυρὰ 209
σφωϊτέρων L. 491. pro ἑῶν. TYR.
σχεδόθεν 629. 1139
σχεδὸν 807. L. 467
σχερὸν 1132
σχῆμα L. 523

σχήσειν 1170
σχίζης L. 131
σχίζων F. 3, 7
σχιστὴν 959
σχοίνοιο 269
σώζειν H. 74, 5
σώζοντ' H. 84, 10
σώζουσα H. 8, 12
σῶμα L. 313
σώμασιν H. 65, 13
σώματα H. 23, 5. 65, 9
σώματι ἀργῷ F. 24, 4
σώματος H. 86, 3. L. 649
σωρῖτι H. 39, 5
σώτειρα H. 1, 14. 13, 7. 35, 13. 73, 4
σώτειρα Φρυγίης H. 26, 12
σωτὴρ H. 66, 8. 74, 7
σωτῆρας μεγάλυς E. 21
σωτῆρες H. 37, 3
σωτήριοι H. 37, 24
σωτήριος H. 13, 11. 73, 7. 9

T.

Ταθεῖσαι 269
Ταιναριεὺς 203
Ταίναρον 41. 1367
ταλακάρδιον L. 84
Τάλαος 146
ταλασίφρονος L. 672
Τανάγρης 145
τανακηκέες 1124
τανακὴν L. 135
Τάναϊς 748
τανασῖο 925
τανασὸν L. 11
τανασὺς L. 698
τανυηκέες 1124
τανύονται L. 359
τανύπεπλ' H. 8, 10
τανύπτερον L. 124
τανύσαντες 255
τανύσῃς F. 10, 9
τανυσίπτερε H. 85, 1
τανυσσάμενος 394
τανύσσει L. 179
τανυφλοίοις 170
τανυφλοίυ 605
τανυφύλλυ 589
τάξις F. 3, 8
τάπητα 584
τάπητας 507
ταρσοῖς 437
ταρσοῖσιν 219. 255
τάρταρα νείατα γαίης F. 6, 4. εὐρώεντα F. 6, 40
ταρταρίοισι H. 36, 3
ταρτάρεον H. 17, 2
τάρταρον H. 55, 10. 56, 10
ταρταρόπαις Hecate 975
τάρταρος H. 57, 7
Ταρτησσοῖο 1240
τάρφεσιν L. 426
τάσσε 58
ταυροβόαν H. 5, 3
ταυρογενὴς Διόνυσος F. 28, 7
ταυροθύτευς 612
ταυρόκερως H. 8, 2. 51, 2
ταυρομέτωπε H. 44, 1
ταυροπόλον E. 49
ταύρυς ἀνδροφόνυς 1073
ταυροφόνος H. 13, 2
ταυροφόνων H. 26, 3
ταύρων L. 257
ταυρωπὸν H. 5, 3. 29, 4
ταχιναὶ φλόγες H. 59, 6
ταχύδρομον H. 26, 3
ταχύτητι H. 86, 7
Τεγέης 149
τεθεὶς L. 188
τέθηλεν H. 37, 13
τεθνηότες 513
τεθνειότες L. 541
τεθνειότος L. 52
τεινόμενος 587
τείρεα F. 10, 8
τείρεσιν H. 88, 7
τείρετο 1089
τείροντα L. 469
τειχεσιπλῆτα H. 64, 2

τεῖχος 762
τείως L. 107
τεκεῖν L. 453
τεκεκτόνος L. 309
τέκεν 117
τέκνα νυκτὸς ἀείρες H. 6, 3
τέκνον L. 519
τεκνωθεὶς H. 29, 7
τέκνωσ' H. 76, 2
τεκνώσατο H. 28, 7. F. 8, 7
τέκος 306
τεκοῦσα H. 43, 5
τεκτήνατο 66
τεκτονόχειρες F. 8, 44
Τελαμὼν 182
τελέθουσιν L. 100
τελέθουσι f. ἔωσι OBSN. L. 586. F. 26, 4
τέλειον H. 58, 13
τελεῖται F. 2, 10
τελέωσ' ἐπ' ἀέθλοις H. 41, 11
τελέουσιν L. 586
τελεῦται H. 86, 8
τελεσσιγόνοισι H. 52, 10. fructuum maturorum epitheton. OBSN.
τελεσσίνοος μοῖρα 1308. quatenus sua decreta perficit. OB.
τελεσφόρα H. 53, 9
τελεσφόρε H. 8, 9. 25, 2
τελεταῖς H. 83, 3
τελεταῖς ὁσίαισι E. 51
τελεταῖσιν H. 48, 2. 74, 3
τελετάρχα H. 51, 3. 53, 4
τελετὰς 901. H. 42, 10. 75, 7. 77, 8
τελετὴν H. 23, 10. 34, 7. 37, 6
ὁ τῆς τελετῆς ποιητὴς F. 17
τελετῆσι L. 720
τελευτᾷ perficit F. 2, 34
τελευτὴ H. 9, 8. 14, 7
τελευτὴν H. 10, 22. 19, 6
τελεύτησαν 353
τελευτήσεσθαι 1327
τελευτήσουσιν L. 227
Τελμισσοῖο 121
τέλος L. 87. H. 12, 10. 63, 7. 66, 8. 85, 12
τελῶσιν H. 43, 8
Τέμβριος 713. Videtur Ortelio idem esse, quem Thymbrin s. Thymbrium vocant alii, et cum Sangario coniungunt. Sed aliter Hard. ad Plin. 6, 1. OBSN.
τέναγος 1092
τένοντα H. 39, 8
τέξασα H. 40, 8
τέρας L. 531. 535
τεράτων 37
τέρενα L. 280
τερενόχροες L. 33
τέρημνα 1196
τέρμα H. 58, 9. 82, 7. ὠκεανοῖο F. 1, 19
τέρματα fines H. 10, 23. 13, 13. 70, 11. Sed locum ipsum, in quo aliquid agendum est, notat 946. H. 33, 17. OBSN.
Τερνησσοῖο 1240
τέρπεις H. 31, 5
τέρπετο 613. L. 420
τέρπῃ H. 41, 5. 7
τερπικέραυνον 424
τέρποιτο L. 231
τερπομένη H. 54, 8. 73, 4
τερπομένοισιν L. 16
τερπωλαῖς H. 85, 9
τερπωλὴ L. 158. 527
τερπωλῆς L. 254
τερψίμβροτος 1047
Τερψιχόρη H. 75, 9
τέρψομαι L. 92
τετανύσσεται L. 318
τεταρταίης L. 629
τετελεσμένος H. 47, 3
τετιμένα H. 9, 4
τετιμένε H. 44, 5. 53, 2
τετιμένον 295
τετλάμεν 830

τετληότες L. 206
τετληῶτες 1347
τετληῶτι L. 375
τετραβάμοσι H. 7, 5
τετράγυον 869. Est autem, vt videtur, apud Homerum Od. H, 113 et Σ, 373 nomen, quod modum ac mensuram certam agri significat, διάστημά τι, inquit Eust. p. 676, 44 ὅσον ἦν ἀροτριᾶν ὡς εἰκὸς δι' ἡμέρας τοὺς ἀγαθοὺς ἐργάτας, καὶ χρωμένους βουσὶν ὁμοίοις. Ceterum eodem nomine in hac Iasonis oratione vtitur Apollo. 3, 1343. OEKN.
τετρακίονος E. 9
τετράοροι H. 7, 19. 16, 5
τετράπεζοι L. 741
τετραπόδων H. 77, 11
τετριμμένον L. 496
τετρώροις H. 17, 14
τετυγμένα εἴδωλα F. 32, 7
τετυγμένος L. 710
τέτυκται 1137. F. 1, 8
τέτυκτο F. 6, 33. Germanice dicas, ist so beschaffen. OE.
τετύχθαι L. 281. 295. 510
τευξαμένη H. 43, 6
τεῦξαν fabricarunt F. 8, 43. OE.
τεύξῃ H. 28, 9
τεύξω L. 30
τεύξουσι L. 72
τεύχε' 355. H. 37, 1
τεύχεα 240. 1335
τεύχεις H. 9, 28. 71, 7
τευχήρεις 524
τεῦχος 319
τευχῶν H. 79, 5
τέχναι H. 67, 5
τεχνοδίαιτε H. 65, 3
τεχνῶν H. 31, 8
Τηθὺν H. 21, 1. F. 8, 22. F. 14, 2
Τηθύος 335. 1102
τήκειν L. 698
τήκεται L. 635
τήκων αἰθέρα F. 7, 1
τηλεθάοντα 1132
τηλεπόρον H. 17, 9
τηλεπόρου δίνης F. 7, 25
τηλεσίφαντα 339
τηλεφανεῖς 745
τηλεφανῆ 535
τηλεφανὴς 1215
τήλιστα 179. τήλιστον 1186
τηλόσε 339
τηλῶπις 898
τηλωπὸν 1186
τῆμος 121
τηροῦντα H. 63, 4
Τιβαρηνὰ 739. V. Apollo. 2, 377. it. 1012. OESN.
τίεν 159
τίεσθαι L. 32
τιθέμεσθα μαρτυρίαν λυτήριον H. 14, 2
τιθήναις H. 29, 9. 41, 10. 52, 6. 53, 5
τιθηνὲ H. 53, 1
τιθηνεῖ H. 62, 15
τιθήνη L. 222
τιθηνὸς H. 9, 18
τιμαὶ H. 78, 10
τιμὰς H. 43, 6
τιμήεντος L. 690
τιμήεσσα H. 9, 24
τιμωροὶ H. 68, 7. 69, 5
τιμωρὸς H. 61, 4
τιναστομένη H. 15, 8
τινάσσων H. 16, 6. 18, 3
τίνων L. 152
Τισαίη 458
τίσεις 1315. ἀμοιβὰς 1301
Τισιφόνη H. 68, 2
Τισσιφόνη 966
τιταίνεις H. 13, 2
τιταινομένην 591
τιταινόμενος 1272
τιταῖνον F. 23, 1

Τιταν 510. 1055. H. 7, 2. 11, 1. de Hercule. 12, 2. 53, 3
Τιτανὶς H. 35, 2
Τιτᾶνος H. 77, 3
Τιταρῆθεν 126
Τιτᾶσι 514
τιτηνάμενος 249. 1272
Τιτῆνες 36, 1
Τιτῆνας dictos ἀπὸ τῦ τίσασθαι F. 8, 41. Add. de illis 8, 43 sqq. OESN.
τιτυοκτόνε H. 33, 1
Τῖφυν 120. 722
Τῖφυς 272. 356. 369. 440. 488
τλῆτε 1146
Τμῶλον H. 47, 4
Τμῶλος H. 48, 6
τόθι 626
τοίην 1224
τοῖιν L. 145
τοίχοιο 620
τοίῳ 1233
τοκῆας 1365
τοκῆες L. 327
τοκῆος 795
τόλμα L. 301. 378
τομαῖς 1155
Τομαριὰς 264. 1154
τόμον 1036
τοξαλκῆ H. 57, 2
τοξευτῆρα L. 493
τοξοβέλεμνε H. 33, 6
τοξότι H. 35, 2
τοξοφόρυς 1072
τόξῳ οἰστεύων 521
τόπαζοι L. 278
τότε post participium 553
τόφρ' 937
τόφρα L. 558
τράπεζαν H. 43, 9
τραπέζης 230
τράπησθε L. 733
τραῦμα L. 592
τραφερὴν 298. L. 39. 647
τρύφον 378
τρηχεῖαν L. 768
τρηχείην 178
τρίαιναν H. 16, 2
τριαίνῃ 1277
τρίβοις L. 251
τριβόμενον L. 251
τρίβον 57
τρίβυς 68
τριγίγαντα 1348
τριγλώχινα 1249
τριγλώχινας 638
τρίγονον H. 29, 2
τριετῆ H. 29, 5
τριετῆ κῶμον H. 52, 6
τριετῆρα H. 52, 4. V. N.
τριετηρίδας H. 43, 7. 51, 8
τριετηρικῦ H. 51
τριετηρίσιν H. 53, 3
τριμόροισι 1054. V. N.
τριοδῖτιν E. 45. F. 34, 1
τρίποδος L. 718. 723. 727
τρισσὴν 118. 130
τρισσοκάρηνος 974
τρισσὺς 957
τρισσῶν H. 54, 5
τρίστοιχον 949
τριτάτης H. 16, 7. 88, 8
Τριτογένεια H. 31, 13
Τριτογένειαν L. 580
Τριτογενείῃ 65. 490
τριτοπάτορες F. 53. et addenda ad h. l.
Τρίτωνα 337. De hoc genere Deorum, an monstrorum maris, videor quaedam non plane peruulgata dixisse ad Claudianum. GESN.
Τριτώνιον H. 23, 6
Τριτώνων H. 23, 4
τριφυὴς H. 51, 5
τρίχες L. 252
τρίψαντι L. 200
Τροίην L. 352
τρομέυσαν L. 554
τροπαιύχοισιν H. 32, 4

τρόπε 269
τρόπιν 363
τρόπις 707
τρόπον H. 63, 6
τροφὰς H. 26, 6
τροφὲ H. 26, 1
τροφέες H. 37, 14
τροφεῦ H. 53, 1. 55, 3
τροφὴ H. 55, 3
τροφιοῦχε H. 27, 5
τροφὸν H. 48, 1. L. 512. 696
τροφὸς H. 9, 18
τροφῷ H. 54, 24
τροχὸς L. 136
τρύουσιν F. 31, 5 f. τρύχουσι, vexant. GESN.
τρυφερὸν H. 80, 4
τρύφος L. 130. 230
Τρώεσσιν L. 348. 760
Τρώων L. 683
τυμβιδίαν E. 47. H. 71, 5
τυμβιδίου 575
τυμπανόδουπε H. 13, 3
τυμπανοτέρπη H. 26, 11
Τυνδαρίδαι 988
τύπον H. 79, 7. σώματος F. 16, 2
τύπτων L. 139
τυπωτὴν subst. fictorem F. 2, 8
τυπωτὴν adi. expressam H. 33, 26. GESN. (τυπῶτιν)
τύραννε H. 88, 5. αἰθέρος F. 3, 1
Τυῤῥηνὰς 1247
τύρσιν 151
τυτθὸν 370
Τύχη H. 71, 1

Υ.

Ὑαλοειδέες L. 277
ὑάλωπιν ἴασπιν L. 607
ὑβρίζοντες L. 69
ὕβριος αἴσῃ 828
ὑγείαν H. 14, 10. 83, 8
Ὑγίεια H. 67, 2
ὑγιείᾳ H. 28, 18
ὑγίειαν H. 9, 30. 14, 10. 16, 10. 18, 21. 22, 8. 31, 16. 35, 15. 39, 20. 66, 3. 7. 83, 8
ὑγρὴν 298
ὑγροκέλευθε H. 21, 6. 82, 7
ὑγροκέλευθοι H. 20, 3. 23, 2. 50, 13
ὑγροκελεύθου H. 79, 3
ὑγροπόρευτον H. 81, 1
ὑγροπόροις H. 50, 2
ὕδασιν L. 260
ὕδατος L. 501
ὕδος 1130
ὑδροδρόμοι H. 23, 7 (ὑδρόδομοι)
ὑδροκέλευθοι H. 20, 3
ὕδρος μέλας L. 443
ὕδωρ 1130. H. 68, 4. 79, 4. L. 160. 274
ὕδωρ λευκὸν H. 58, 3
υἷα 15. 64
Ὕλας 225. 641
ὑλήεντι 259
ὑλήεντος 368
ὕλην H. 24, 3. L. 331. 501
ὕλης L. 180. 256
ὑλογενὴς F. 2, 36
ὑλονόμοι H. 50, 9
Ὑμέναιος F. 55
ὑμεναίοις 1337
ὕμμας 818
ὕμνοισι 573. de laude defuncti. GESN.
ὕμνοισιν L. 695
ὕμνον 419. 1274. H. 52, 6
ὕμνῳ 479
ὑμνῶ 3
ὑπ' εἰρεσίῃσιν 370
ὑπάγῃ H. 85, 9
ὑπαὶ L. 217
ὑπάκουσαν 964
ὑπάκουσον 83
ὑπαλύξαι 104
ὑπάλυξις 682
ὑπαιτιάσαι L. 99
ὑπάρχεις H. 86, 2
ὑπάρχων H. 86, 6

ὑπάτας H. 33, 22
ὑπάτη θεῶν F. 10, 1
ὑπάτην H. 33, 18
ὑπάτης 1000
ἐξ ὑπάτου κραίνει F. 2, 39
ὑπεγκλίνας 1203
ὑπέδεκτο 717 sq.
ὑπέδραμον 371
ὑπεζεύξω H. 54, 4
ὑπειρεσίῃσι 701. conf. ὑπό.
ὑπείροχε E. 12
ὑπεκπροφυγεῖν L. 205
ὑπέκπυρον L. 140
ὑπεκφεύξεσθαι L. 346
ὑπεναντίον L. 117
ὑπένερθ' 1102
ὑπεξεπέρησε 68
ὑπ-ἐξεσάωσε 1261
ὑπὲρ Λιβύης 141. in Libya.
ὑπὲρ μοῖραν L. 127
ὑπερβάσιον 349 (ὑπερβασίῃ)
ὑπέρβιον ἦτορ F. 8, 47
ὑπερβλήδην 255
ὑπερβορέην 1080. Masculinum ad πόντον relatum: ὑπερβορίας vel -ίης, vt αὐτοβορίας. GESN.
ὑπερβορέου 1075
ὑπερήνορα θῆρα 942
ὑπερήνορι θυμῷ 669
ὑπέρθυμος L. 310
ὑπερίων 1215. H. 7, 2
ὑπερίονα F. 8, 27
ὑπερμενέεσσιν L. 366
ὑπερμενέος F. 6, 30
ὑπερμενὲς F. 6, 33
ὑπερμενέτα H. 88, 1
ὑπέροπλον 806
ὑπερόπλου 661. F. 8, 39
ὑπεφαίνετο 985
ὑπερφιάλοισιν 657. Hic impios notare videtur. Vid. Eust. ad Οδ. A. p. 33, 10. GESN.
ὑπερφρονέουσα H. 60, 7.
ὑπηῷοι 656
ὑπισχνοῦμαι L. 82
ὕπνε H. 84, 1
ὑπνοδώτειδι H. 56, 8
ὕπνον H. 77, 9
ὕπνον αἰώνιον H. 86, 5
ὕπνος H. 86, 3
ὕπνου H. 85, 3
ὕπνου ἐξέσσυτο 784
ὕπνους H. 85, 5
ὕπνῳ L. 315
ὑπνώοντας 557. H. 56, 9
ὑπ' εἰρεσίῃσιν 370
ὑπὸ δὲ ζεύξασθαι ἀπήνην 787
ὑπὸ μολπῇ 248
ὑποβρέμει 1265
ὑπογνάμψαι H. 88, 13
ὑποδεξαμένη 596
ὑποδέχνυσο 82
ὑπνοδότειρα H. 2, 7
ὑπόδρομος 800
ὑποείκαθε 704
ὑπόεικε 174
ὑποζεύξασα H. 39, 8. 14
ὑπο-ζεύξασθαι 787
ὑποθημοσύνῃσι 466
ὑποθρώσκουσι 736
ὑποκλίνητε 846
ὑποκλινθεῖσα 193. succumbens mulier viro, vt ὑποκυσσαμένη. GESN.
ὑποκόλπιε H. 51, 11
ὑποκυσσαμένη 186. idem quod ὑποκλινθεῖσα. GESN.
ὑπο-μέμυκε F. 31, 8
ὑπομνήσκουσα H. 76, 6
ὑπόνευσον L. 99
ὑποπέμπεις H. 85, 5
ὑποτρέσσας L. 23
ὑποτρηχὺν L. 357
ὑποτρομέοντι L. 385
ὑποτροπίην 265
ὑπουατίοις ταρσοῖς 219
ὑποφῆται L. 47
ὑποφλοίσβοιο L. 516. V. N. TYR.
ὑποχθονίδιο 180

ὑποχθονίοις 546
ὑποχθόνιον H. 17, 1
ὑποχθονίους δαίμονας E. 33
ὑποχθονίων H. 28, 6
ὑπωρείῃσι 744. iugum et velut humeros montium notat, partes montium inferiores. GE.
ὑσμίνην L. 349
ὕστατον L. 256
ὑστερόπους 1162
ὑφαίνων 840
ὕφαν' H. 58, 21
ὑφασμένα F. 38, 4
ὑψαύχενας H. 31, 4
ὑψαύχενες H. 14, 4
ὑψηχέες H. 14, 4
ὑψίβρομον H. 18, 1
ὑψικάρηνʼ H. 37, 18
ὑψίκομον L. 115
ὑψιμέλαθρον H. 4, 1
Ὑψιπύλεια 472
Ὑψιπύλη 576
Ὑψιπύλην 477
ὑψιφανὴς H. 4, 4
ὑψόθεν H. 88, 10
ὑψόθι L. 325
ὑψοκόμοισιν F. 49

Φ.

Φαίθοντα L. 90. 170
Φαέθων F. 7, 19 Sol.
φαειναῖς H. 7, 15
φαείνει F. 2, 9. declarat. GE.
φάεος H. 69, 7
φαεσίμβροτε H. 65, 2
φαεσίμβροτον H. 33, 8. 77, 1. L. 77
φαεσίμβροτος 1076. 1103. L. 164
φαεσιμβρότῳ L. 129
φαεσσίφειθρον 122
φαεσφόρε H. 8, 1. 10, 11. 28, 9. F. 1, 2
φαιδρωπὲ H. 7, 6
Φαίηκες 1293
Φαιήκων 1307
φαινόμεναι H. 59, 7
φαινομένη H. 39, 12. 54, 10
φαινόμενος H. 74, 7
φαίνουσα H. 70, 12
φάλαγγας 268
φάλαγξι 237
φαλάρων 583
Φάληρος 142
φάνην F. 23, 2
φάνητα 15. H. 5, 8. F. 5, 8. Cf. F. 6 ad 1. F. 7, 3 sqq. F. 8
φάνθη 459
φαντὰ 339
φαντασίας H. 38, 10
φαντασιῶν H. 10, 7. 38, 4
φαντάσμασιν H. 70, 6
φάος H. 67, 13. L. 367. 459
φάρεα L. 702
φάρεσιν L. 364
φάρη 963
φάρμακʼ 953. L. 658
φάρμακα L. 347. 458. 582. 750
φασὶ 168
Φάσιδος 1037
Φᾶσιν 84. 262. 655. 757
Φᾶσις 748. 1050
φάσματα ὀνείρου 559
φάτις L. 534
φάτο 1329
φατὸν 926
φέγγη νοερῶς ὑφασμένα F. 38, 4
Φεραιόθεν 173. 221
φέρασπι H. 88, 2
φερβὰ 1111
φερεγλαγέες L. 216
φέρειν L. 435
φέρεις H. 28, 16
φερέκαρπε H. 8, 5. 25, 3
φερέκαρποι H. 37, 25
φερέκαρπον H. 49, 10. L. 241
φερέσβιε H. 7, 12. 9, 12
φερέσβιος 321. L. 296
φερεσβίῳ 309. quercus epithe-

ion, quatenus illa cibum praebebat hominibus. GESN.
φέρεσθαι 584
φερεσταφύ'οισιν L. 262
φέρετε H. 12, 9. 63, 13
Φερητιὰς 187
φερόλβιε H 63, 12. 67, 2
Φερσεφονεια H. 28, 16. 50, 10
Φερσεφόνειαν H. 45, 6
Φερσεφονείης H. 23, 11
Φερσεφόνη H. 70, 3
Φερσεφόνην 23 1190
Φερσεφόνης 26. H. 55, 9. 69, 3. 70, 5
φέρτατος L. 430
φέρτερον L. 199
φερώνυμος 717
φεύγειν ἀπὸ χόλον L. 577
φηγινέην 66
φηγοῖο 888. 922
φηγὸν 127. L. 115
φηγὸς 264. 989 φηγῷ 764
φήμας H. 33, 9
φήμην ἔνθεο τέρνοισι F. 2, 41
φθέγξατο F. 5, 2
φθέγξομαι L. 326. F. 1, 1
Φθίῃ 129
φθιμένης L. 549
φθιμένοισι 172
φθιμένων 39
φθίσθαι 141
φθιτοῖσιν 176
φθόγγον L. 60
φθόνον H. 63, 6
φιν, idem quod σφιν vel σφι, pro αὐτοῖς poni videtur 167. GESN.
φιάλην 324
φιλαγρότι H. 35, 6
φιλάγρυπνε H. 8, 7. 53, 5
φιλάγρυπνος H. 76, 6
φιλάλυπον H. 49, 7
φίλανδρε H. 27, 4. 54, 12
φίλατο 508. 719
φιλένθεε H. 10, 5. 21. 31, 11
φιλέρημε H. 55, 2
φιλέρημον H. I. 4
φίλετο 508. 719
φιλία H. 9, 11
φίλιππε H. 8, 5
Φιλλυρίδης 450
φιλόδρομε H. 13, 10
φιλόθυρσε H. 53, 11
φιλοιστρε H. 26, 13. 31, 9. 35, 5
φιλοιστρομανὲς H. 13, 3
Φιλοκτήταο L. 343
Φιλοκτήτης L. 387
φιλόκωμ' H. 62, 8
φιλομμειδὴς H. 54, 1
φίλον H. 82, 7. L. 556
φίλος H. 45, 7
φιλονόματε H. 7, 16
φιλοξενίῃ 503
φιλοπαίγμονες H. 50, 13
φιλοπαίγμονι H. 10, 6
φιλόπαις H. 1, 3
φιλοπάννυχε H. 2, 5. 54,
φιλότητι 218
φιλότητος L. 36. 465
φιλότροφε H. 1, 5
φιλοφροσύνης L. 166
φίλτροις 477
φίλτρων 671. 882. 1170. H. 54, 14
Φιλύρας 753. Apoll. 2, 395. 1235. GESN.
Φινεῖ 673
Φινεὺς 669
Φινῆος 678
φιτροῖσιν 961
φιτρὸς 569. 950
φλεγέθουσαν H. 18, 4
φλεγραίων H. 31, 12
φλέγρῃ 1123
Φλίας 192
φλόγα L. 181. 471
φλόγα ἐκπέμπεις L. 271
φλόγας L. 176
φλογέαις 812. H. 65, 2
φλογερὸς H. 18, 6

φλόγες E. 3
φλόγες ταχιναὶ H. 59, 6
φλαγίαις H. 65, 2
φλογόεντα H. 19, 2
φλόγας L. 183
φλογὸς L. 183. 186
φλογὸς δ' ἀπέλαμπεν ἀϋτμὴ 1219
φλοιὸς L. 526
φλὸξ 328
φοβερῶπες H. 69, 8. 10
φοβερωπὸν F. 8, 8
φόβος H. 45, 7
φόβων H. 38, 3
Φοῖβε H. 33, 1
Φοίβην F. 8, 25
φοιβήτορι L. 383
Φοῖβον H. 34, 4. 78, 6. L. 392
Φοῖβος L. 354. 508
Φοίβου H. 66, 6
φοίβῳ 138
φοινικέην 580
φοίνιον H. 38, 6
φολίδεσσιν 927. L. 283
φολίσιν 1013. H. 11, 10
Φολόη 416
φονεύεις H. 28, 16
φονῆα L. 348
φόνοις H. 64, 3
φόνῳ L. 552
φορβὰ 1111
φορέεσκον 1160
φορεύμεθα 1038
φορεύμενος 928
φορέωσι L. 300
Φόρκυν F. 8, 26
Φόρκυνα 337. Vid. Hes. Theog. 238. it. 270. GESN.
φόρμιγγα 381. 417
φόρμιγγι 109
φόρμιγγος 999
φράδμονες F. 32, 9. gnari. OR.
φρένα H. 51, 5. 76, 8. L. 477. 527
φρεσὶ H. 88, 13. L. 44. 45. 198. 625. 638
φρίκαι H. 23, 2
φρικτὰ 465
φρικτὲ H. 64, 4
φρικτοῖς H. 13, 5
φρικτὸν H. 72, 1
φρικτὸς Fr. 3, 16
φρικώδεα 10
φρικώδεας H. 18, 7
φρικώδη H. 19, 4. 20, 4. 31, 7
Φρίξοιο 792
Φρίξου 859
φρίσσουσιν F. 3, 5
φρόνησις H. 31, 9
φρυρεῖται 894
φρυγὸν 981
Φρυγίη H. 41, 6. 48, 5
Φρυγίης H. 47, 5
Φρυγίης σώτειρα H. 26, 12
φυγέτην L. 77
φυγόλεκτρε H. 31, 8
φυὴ H. 12, 7. φυῆς H. 12, 7
φυκίεσσιν 244
φύκι' L. 513
φῦλ' L. 225
φῦλα 89. H. 33, 19. 68, 14. 77, 10. L. 573
φύλακες H. 30, 4
φυλάκου 137
φυλάξαι L. 120
φυλασσόμεναι L. 573
φύλλα L. 515
φύλλων H. 37, 19
φῦλον H. 54, 14
φῦλου Χαλδαίων F. 2, 23
φυλόπιδος H. 88, 15
φύξιν L. 573
φύονται L. 507
φύσεις H. 10, 19
φύσεως H. 24, 2. 63, 3. 65, 13. 86, 3
Φύσι H. 9, 1
φύσιν H. 15, 5. 68, 70
φύσιος L. 244

φύσις H. 24, 6
φυτάλιε H. 14, 9
φυταλιῆς L. 261
φυτάλμιε H. 14, 9
φύτλην 428
φυτοσπόρε ἀλκῆς F. 41, 5
φυτῶν L. 512
Φωκίδος 145
φωριαμῷ 954
φῶς L. 74. 163
φῶς H. 42, 8
φῶς ἀμίαντον H. 65, 6
φῶς ζωῆς H. 7, 18
φωσφόρε H. 7, 12. 33, 5. 65, 3
φωσφόρον ἦμαρ E. 24
φωσφόρος αἴγλη 1244
φῶτα L. 50. 84. 450. 463
φῶτας L. 297. 472
φῶτες L. 43. 234. F. 12, 1
φωτί L. 544
φωτὸς L. 297
φωτῶν H. 88, 5

X.

Χαβάζιε L. 752
χάεος 419
χαῖρ' 78
χαίρουσιν H. 65, 11
χαίρων H. 17, 18
χαῖται serpentis F. 8, 9
χαιτήεις ἵππος 976
χαλαζαίη 764. Fagi epitheton.
χάλαζαν L. 268. 591
χαλάζιε L. 752
χαλᾷς H. 18, 17
χαλάσσαι 759
χάλασσαν 372
Χαλδαίων F. 2, 24
χαλινοῖς H. 39, 14
χάλκανθον 958
χάλκεα L. 27
χάλκειον 1348
χάλκιμον 960. Quid rei sit, non inueniebam. GESN.
Χαλκιόπη 860
Χαλκιόπην 792
χαλκοκόρυτα H. 88, 2
χαλκόκροτε H. 13, 3
χαλκόκροτοι H. 37, 1
χαλκὸν L. 609
χαλκοτόρευτον H. 16, 2
χαλκῷ L. 276
Χάλυβες 739. V. Apollo. 2, 375. ii. 1003. GESN.
χαμαιζήλοιο 929
χαμαίμηλον 919
χαμεύνας 1332
χαμεύνης 392
Χαονίην 127
χάος 12
Χαρανδαίων 751. 1045. 1299
χαρᾶς H. 72, 6
χαράσσειν κῦμα 370
χάρασσον 701
χαριδῶτι H. 54, 9
χαρίεντα H. 81, 6
χαρίεσσιν H. 45, 5
χαρίζῃ H. 26, 10
χαριζόμεναι H. 42, 9
χάριν H. 18, 20. 50, 15
χάρισιν H. 27, 12
Χάριτας E. 18
Χάριτες H. 42, 8. 59, 1
Χαρίτων H. 9, 13
χαριτῶπα H. 16, 5
χάρμα H. 49, 7
χαρμοσύνης H. 59, 4
χαροδῶτι H. 8, 9
χαροπαίγμονες H. 23, 2
χαροπὴν 457
χαροποῖο θαλάσσης F. 1, 21
χαροπὸν χεῦμα 256. 270
χαροπὸν κῦμα 1265. Apud nostrum semper maris et fluctuum epitheton: apud Homerum et Homeristas leonum: vt *ferum* mare non minus quam leones *feros* Latini dicunt. GESN.
Χάρυβδις 1252

χατέοντι L. 637
χέεται 734
χειῇ L. 467. de latebra serpentis, vox Pindarica. GESN.
χείλεσιν L. 314
χεῖλος 798
χειμερίοις H. 79, 1
χειμερίοισιν 496
χειμῶνος H. 33, 21. 74, 6
χεῖρ' L. 316
χεῖρα L. 95
χεῖρας ἐρετμώσαντες 356. pro χερσίν. GESN.
χείρεσσι L. 623
χειρὶ 438
χειρῶν L. 377
Χείρων 376. L. 11
Χείρωνι 406
χελυκλόνον 381. a testudine resonantem. GESN.
χέλυν 71. 87. 1283
χέοντες 1151
χερσὶν L. 368. 521
χερσὶ δρέψασαν 1190
χέρσῳ 244
χευάμενοι 724
χευάμενος L. 213
χεῦμα 187. 256. H. 15, 8. 16, 7. 41, 10. νάματος F. 2, 27
χεύμασιν 1049
χεύματ' 781
χηραμόθεν L. 701
χηραμόνεσσιν 1264
χήτει L. 76
χθαμαλῇ 1134
χθόνα L. 390
χθόνα παμβασίλειαν H. 17, 6
χθονὶ 1012
χθονία H. 2, 8. 35, 9. 39, 12
χθονία μήτηρ H. 48, 4
χθονίαι H. 50, 3
χθονίαν H. 70, 1
χθόνιε H. 17, 3
χθόνιοι inferi 973. H. 57, 2. terrestres. GESN.
χθονίοιο Διὸς H. 69, 2
χθόνιον H. 52, 1
χθονίους δαίμονας E. 33
χθονὸς H. 79, 6
χθὼν H. 84, 2
Χιδναίων 751
χιονώδεα 1370
χιονώδεος H. 79, 2
χιτῶνα διαῤῥήξας H. 18, 16
χλαῖναν 198
χλαίνας 507
χλόαις H. 25, 7
χλοεραῖς L. 615
χλοεροῖο L. 751
χλοερὸν L. 158
χλοόκαρπε H. 39, 5. 52, 8
χλοοκάρποις H. 28, 13
χλοόκαρπος H. 57, 6
χλοόμορφε H. 83, 6
χλωρὸν 1222
χολάδας 962
χόλον H. 71, 8. 85, 11. L. 577
χόλον αἰνὸν L. 377
χολώμενοι H. 37, 15
χόλῳ L. 463
χολωσάμενος 1276
χορείαις H. 54, 21
χορευτὰ E. 9
χοροιμανὲς H. 51, 7
χοροῖο H. 56, 3. 74, 1
χοροῖς H. 22, 3. 42, 8
χοροῖσι H. 48, 3
χορὸν L. 155
χοροπαίγμονες H. 23, 2
χοροποιὲ H. 33, 6
χορὸς H. 52, 7. L. 102
χρησμοῦ L. 756
χρησμὸς 28. H. 33, 9
χρησμῳδὲ H. 85, 2
χρίοις L. 251
χρόα L. 280
χροιῇ L. 781
χροιῇ L. 470
χροιὴν H. 70, 5. L. 566. 610
χρόνοις H. 86, 10

χρονοκάρδιον H. 18, 8
χρύνον E. 29. H. 86, 2
χρόνῳ H. 11, 3
χρόνε μῆτερ H. 8, 5
χροοκάρποις H. 28, 13
χρυσάορι 138. Epitheton Apollinis etiam Hef. Εργ. 771. GESN.
χρυσαόρῳ L. 545. Perfei. GESN.
χρυσαυγὴς H. 7, 2
χρυσεγχὴς H. 51, 11
χρυσείην 324
χρυσεόμαλλον 1016
χρυσεοπήληξ H. 88, 1
χρυσεοτάρσαις 338
χρυσεοτεύκτοις H. 54, 18
χρυσεοφεγγὲς F. 7, 28
χρυσῆνι 1277
χρυσήνιος 561
χρυσοῖο L. 83
χρυσοκόμα H. 33, 9
χρυσόλιθος L. 295
χρυσολίθῳ L. 293
χρυσολύρη H. 7, 9. 33, 3
χρυσὸν L. 92
χρυσοπάτρῳ L. 546
χρύσορόας 1129
χρυσόῤῥαπις 135. L. 15. Mercurii epitheton ob virgam f. caduceum. GESN.
χρυσότριχε L. 288
χρυσῷ L. 690
χρυσοχίτωνα L. 715
χρώματ' L. 606
χρὼς L. 654
χύτλα 32. Ofiridis, piamina, fpeciatim quae pingui ablutione conftant. Sic de inferiis χύτλων μειλίγματα 571. Certe Schol. Od. Z, 8 Ariftoph. Vefp. 1208 et Hefych. ac Suidas, τῶ μεθ' ὕδατος ἐλαίε mentionem faciunt. Commodiffime ad hunc locum Schol. Apollo. 1, 1075. χύτλα τὰ μεθ' ὕδατος ἔλαια· καταχρηςικῶς δὲ, ὡς ἐνταῦθα, τὰ ἐναγίσματα, καὶ αἱ χοαί. Agit autem Apollonius de annuis honoribus Cyzico eidem habitis, ἐτήσια χύτλα χέονται. GESN.
χωομένη L. 477
χωρὶς H. 59, 9
χῶρον H. 28, 20

Ψ.

Ψαμάθοιο 233
ψαμάθε 112
ψαμαθώδεας 332. 631
ψαμμώδεσιν H. 54, 25
ψαφαραῖσιν ἠιόνεσσι 308
ψαφαρὸν δίκταμον 917. Videtur tenuiffimam lanuginem fignificare, qua folia et flores quidam vt fubtiliffimo pulvere confperfi funt. GESN.
ψευδόκαρηνος L. 250
ψευδία L. 762
ψευδομένη H. 13, 7
ψεῦδος L. 510
ψευσθεὶς H. 70, 4
ψιθυραὶ H. 80, 2
ψύλλιον 959 (ψυλλεῖον)
ψυχαῖς H. 56, 6. 11. 85, 4. 6
ψυχαῖσι H. 76, 4
ψυχὰς H. 56, 2. 84, 7
ψυχὴ H. 60, 7
ψυχῇ H. 54, 28
ἐν ψυχῇ νῦν F. 24, 4
ψυχὴν H. 86, 3. L. 52
ψυχῆς H. 70, 11. 75, 5. 88, 15
ψύχοντα H. 72, 5
ψυχοτρόφοι H. 37, 22
ψυχοτρόφες H. 15, 3
ψυχοφθόρος H. 67, 6
ψυχροῖσι L. 275
ψυχρὸς L. 187
ψυχῶσα τὰ πάντα ψυχὴ F. 24, 3

Ω.

Ὠγυγίη H. 58, 10
ὠγύγιος H. 63, 10
ᾠδαῖσι H. 55, 2
ᾠδῇ L. 161
ᾠδὴν L. 314
ὠδῖνα H. 34, 3
ὠδῖνα γονίμην H. 43, 8
ὠδῖνας H. 43, 4
ὠδίνων H. 1, 2. 35, 4
ὠδῖσι λοχίαις H. 25, 5
ὦκα 441. 774. L. 186
ὠκεανοῖο E. 27. H 50, 1
ὠκεανὸν H. 37, 8. 82, 1
Ὠκεανὸν Titanem F. 8, 27. 31
ὠκεανὸς H. 10, 15. γένεσις πάντεσσι F. 18, 6. ὠκεανὸς ἦρξε γάμοιο F. 14, 1
ὠκεανῷ 331. H. 21, 1
ὠκείαις H. 81, 2
ᾤκτειρεν 1316
ὠκύαλον 469
ὠκύδρομοι H. 68, 9
ὠκυλόχεια H. 1, 4. 9. 19. 35, 8
ὠκυπέτης L. 535
ὠκυπόδεσσι 302
ὤλετο L. 70
ὠλίσθανε 267
ὠμάδιε H. 51, 7. Bacchi epitheton. ὠμάδιον H. 29, 5
ὠμάρτησε 1212
ὠμησταὶ L. 741
ὠμηστῆρος L. 640
ὤμοις 198
ὤμοισι L. 331
ὦμον L. 239
ὦναξ 1
ὠογενῆ H. 5, 2
ὤπασαν ἄτην 673
ὤπασε 446. 1224. L. 461. 687
Ὧραι H. 42, 1. 5
ὧραι L. 561
ὥραις H. 10, 4. 31, 14. 16. 50, 17. 52, 7. 53, 3. 55, 5
ὥραισι H. 25, 3. 55, 2
Ὥρας E. 18. H. 43, 7
Ὠρείθυια 217
ὤρεξεν 412
ὡριὰς H. 9, 19
ὡριόκαρπον H. 55, 11
ὥριον H. 33, 23
Ὠρίων L. 489
ὧρον F. 7, 2
ὡροτρόφε H. 7, 10
ὡροτρόφοι H. 37, 25
ὦρσεν 866. L. 99
ὦρτο L. 128
ὠρύονται L. 741
ὡρῶν H. 28, 9
ὥς τ' 858
ὤσασθαι 1318
ὠτειλῆθεν L. 647
ὤχρειε 1305 (ὤχραινε)

INDEX II
IN COMMENTARIOS.

A.

A forma accusatiui pr. decl. pro ην L. 307
α finale productum p. 701. 706. 707. 712
α vocat. pr. decl. a nominat. ης producitur p. 769
ἀβολεῖν Arg. 471
ἀγγελιαφόροι praefat. Tyrwh. not. 9
ἀγὸς Arg. 869
ἀγχήρης Arg. 1076
ἀγχιστεὺς Arg. 224
ἀεὶ H. 62, 11
ἄελπτος Arg. 940
αἰεὶ et αἰὲν p. 723
αἴθ' ὄφελον p. 825
αἶθος L. 172
αις forma datiui Arg. 700
Αἴσηπος et Ἄσωπος Arg. 196
ἀΐσσειν Arg. 972
ἀκοὴ p. 813
ἄλλοτε ἄλλος p. 732. 738
ἀλύσκειν, ἀλυσκάζειν Arg. 439
ἀμφιδοκεύειν p. 824
Ἄμφρυσος quo accentu Arg. 190
αν tertia plur. verb. producta p. 713
ἂν κὲν L. 247. et add. ad h. l.
ἂν δ' ἄρ' et αὐτὰρ Arg. 728
Ἀνάγκη Arg. 12
ἀνάπυστος Arg. 1166
ἀναῤῥώεσθαι Arg. 1263
ἀνατρέχειν Arg. 1209
ἀνενείκατο φωνὴν p. 822. 823
ἀνὴρ et φὼς p. 749. 755
ἀνταυγὴς H. 7, 5
ἀντικρὺ vltima producta p. 706. 713
ἀντικρὺ et ἀντικρὺς p. 745
ἀπαὶ non correpta vltima p. 723
ἀπελευθερία praef. Tyrwh. not. 9
ἄπλητος Arg. 933
ἀπλῶσαι p. 814
ἀποσπάδιον addend. ad Hymn. 18, 13
ἀράσσειν p. 815
Ἀρεία Ἀθήνη Arg. 31
Ἄρεως vltimis contractis p. 825
Ἄρης de prosodia Arg. 1078
Ἀριμάσπαι Arg. 1066
ας accus. tert. decl. product. p. 707
ἄση, ἄσις p. 712
ἀργοχίτων p. 819
Ἄσωπος et Αἴσηπος Arg. 196
αὐτὰρ et ἂν δ' ἄρ' Arg. 728
ἀφλοισμὸς L. 475
ἀχείματος Arg. 11

B.

Βαρὺν vltima producta p. 708
Βένθις H. 9, 8
βόθρος Arg. 957
Βράγχος H. 34, 7
βρίθειν Arg. 258
Βριμὼ terra Arg. 17

Γ.

Γαῖαν de prosodia Arg. 1287
γυίῃ p. 766
γὰρ post duo et plura vocabula p. 826
γὰρ et δὲ permut. p. 778. 780 bis. 782. 783. 785 bis.
γὰρ et ὁ permut. p. 785
γὰρ et τὲ permut. p. 779. 783
γομφὸν p. 814
Γυμναῖοι et Λιμναῖοι Arg. 1065

Δ.

Δὲ post duo et plura verba p. 820. et addend. ad h. l.
δὲ et γὰρ permut. p. 778. 780 bis. 782. 783. 785 bis.
δὲ et καὶ permut. p. 737 bis.
δεῖμα Arg. 934
δῆμος ciuis Arg. 125
διανθὴς Arg. 588
Διδυμεὺς H. 34, 7
δίμοιρον Arg. 1059
διστὸς et δόλιχος Arg. 373
δοκεύειν Arg. 894. p. 823
δόλιος et δολιχὸς Arg. 122
δολιχὸς et δόλιος Arg. 122. et διστὸς Arg. 373
δόρπον μέγα Arg. 672
δυπῆσαι p. 819
δρύμα Arg. 681
δυσάντητος Arg. 1348
Δυσαύλης H. 41, 6
δωμήσασθαι p. 821

E.

E habet digamma p. 773. additum ab librariis p. 776. cf. p. 779
Ἕ μιν p. 799
ἑανὸς Arg. 864
ει datiu. pro ει p. 822
ει datiu. vltima producta p. 712. 713
εἰ μὴ γὰρ p. 825
εἰ δ' ἄγε Arg. 257
εἴθε cum infinit. Arg. 1166
εἰν p. 734
ειν forma neutr. gen. pro εν p. 705
ἐκμάσσεσθαι Arg. 18
ἐκποθεν Arg. 824. p. 823. et addend. ad h. l.
ἐλαύνειν Arg. 227
Ἕλλην opponitur Christiano Tyrwh. praef. not. 9
ἔλπετο et ἔπλετο Arg. 236
ἐλπίζω, ὡς Arg. 847
ἔμμεν p. 723
ἐν δὲ Arg. 156. 159. p. 813
ἐνδάπιος p. 822
ἔντεα νηὸς Arg. 446
ἔξαλος Arg. 1368. p. 826
ἕξις p. 816
ἑὸς abundat p. 746. 809. 815
ἐπάφιος H. 50, 7
ἐπεὶ an pro ἔπειτα Arg. 185. 680
ἐπεὶ οὐ, ἐπεὶ ὡς contracta L. 442
ἐπείγειν passiue Arg. 1029
ἐπὶ vltima producta p. 701. 711
ἐπ' ἤματι, ἐπὶ ἤματι p. 732. 733
ἐπιήρανος Arg. 87
ἐπιθρώσκειν Arg. 491
ἐπικλώθειν Arg. 714. et in addendis ad h. v.
ἐπιπλεῖν Arg. 755
ἐπιφροσύνῃσιν et ἐφημοσύνῃσιν add. ad Arg. 1303
ἔπλετο et ἔλπετο Arg. 236

ἐποπίζω L. 67
ἕπω addend. ad Arg. 864
ἐραννὸς et ἐρυμνὸς Arg. 85. 928
ἐρετμῶσαι Arg. 360. p. 815
ἐριβρεμέτης Bacchus H. 49. 3
Ἑρμάων Arg. 385 p. 750. 816
ἐρύειν κραδίην Arg. 318
ἐρυμνὸς et ἐραννὸς Arg. 85. 928
Ἔρως διφυὴς Arg. 14
ἔρωτες p. 823
ες plural. productus p. 702. 720
εσι datiui forma Arg. 614. p. 821
ετις forma adiectiu. Arg. 515
ετα accuſ. adiectiu. fem. Arg. 515
εὖ Arg. 864
Εὐβουλεύς, Εὔβουλος Arg. 24
εὐθὺ et ἰθὺ Arg. 1041
Εὐνομίη et Εὐρυνόμη Gratia H. 60, 2
Εὐρυμεναὶ Arg. 990
Εὐρυνόμη et Εὐνομίη Gratia H. 60, 2
εὖτε veluti p. 759. et addend. ad p. 762
ἐφαπλοῦν p. 816
Ἀφάπτως H. 50, 7
ἐφετμῇ Arg. 6
ἐφημοσύνη Arg. 1303. ἐφημοσύνῃσιν et ἐπιφροσύνῃσιν add. ad Arg. 1303.
εων gen. plur. contractus praecedente ſyllaba breui, add. ad Arg. 504

Z.

Ante ζ correpta vocalis p. 761

H.

H pro εα plural. p. 822
ἢ et καὶ permut. Arg. 289 p. 750
ἢ et ἢ cum ſeq. vocali contracta Arg. 847
ἦθος, ἤθεα p. 816
ἠλασκάζειν Arg. 439
ἦλθεν et ἤλυθεν p. 723
ἠπεροπεύειν, ἠπεροπεὺς Arg. 58
Ἠρικεπαῖος H. 6, 4
ησι datiuus Arg. 700
ἠών, ἠόνες Arg. 564. p. 820

Θ.

Θεηγόρος p. 820. addend. ad p. 820
θελξίφρων p. 816
θυιὰς H. 55, 23
θυρσεγχὴς add ad H. 45, 5
θυρσόλογχον add. ad H. 45, 5

I.

Ἰάχειν, de prosodia, Arg. 822
ἰδὲ p. 812
ἰθὺ et εὐθὺ Arg. 1041
ἴκριον Arg. 768
ἱλεῖσθαι Arg. 947
ἶν Arg. 781. p. 788
ἵνα poſt verba iubendi p. 814

K.

Καὶ explicat Arg. 158. 605
καὶ et ἢ permut. Arg. 289. p. 750
καὶ productum ante vocalem Arg 1117. p. 728. 729
καὶ δὲ p. 768
καλὸς prima breui Arg. 496. p. 817 ſeq.
κανθὸς Arg. 936
καρδιᾶσθαι Arg. 318
καρδιουλκεῖν Arg. 318
κάσις p. 825
καταντικρὺ vltima producta p. 706
κὲν ὂν L. 247
κὲν κὲν L. 247
κενεὼν p. 824
κέρως Bacchus H. 52, 10
κεύθειν paſſiue L. 584

κλαδεῶν Arg. 928. p. 824
κλυτὸς fem. Arg. 220. 476
κόλποι Arg. 13
κολπῶν p. 825
κραίνειν Arg. 1503. et add. ad h. v.
κυδαίνειν; κυδάνειν Arg. 1230
κύκλος Arg. 209. 327
κυκλῶσθαι p. 816. 823
Κυταιάς, Κυταιίς Arg. 1009

Λ.

Λεύσσειν Arg. 775
λέχεα Arg. 571
λεὼς p. 822
λικνίτης H. 46
Λιμναῖοι et Γυμναῖοι Arg. 1065
λιτὸς prima breui Arg. 92. et in addend. ad h. v.
λιτὸς *longinquus* add. ad Arg. 92
λλ et μ Arg. 105
λοχεύειν p. 811. et addend. ad h. l.
λόχος p. 821
λύειν ὀθόνας Arg. 1158
λύειν et λύεσθαι πείσματα Arg. 1352. et addend. ad h. v.
Λυκαίη p. 684. 685
λυρόεργος Arg. 7
λυσεὺς Bacchus H. 52, 2
λύσιος Bacchus H. 50

M.

M et λλ Arg. 105
μαινόλης H. 45, 4
Μαλεῆτις Arg. 206
μέγα δόρπον Arg. 672
Μελάντιοι σκόπελοι Arg. 1363
μέλειν et μέλεσθαί τινι Arg. 383. p. 815
μὲν omiſſum p. 784. permut. cum δὲ p. 782. cum ῥα p. 782. 784
μέροπες ſubſtantiue p. 825
Μήλιος Hercules Arg. 24
Μήλων Hercules Arg. 24
μήρινθα add. ad Arg. 599
μηρορaφὴς H. 52, 3
μηροτρεφὴς H. 52, 3
μηρύεσθαι Arg. 638
μὶν et σφὶν permut. p. 748. μὶν poſt ὃν p. 793. 799
Μινυεὺς, Μινυὴς etc. Arg. 592
Μίσα H. 42, 3
μισέλλην Tyrwh. praef. not. 9
μιτρηφόρος Bacchus H. 52, 4
μορφὴ p. 823
Μόσσυνες, Μόσσυνοι Arg. 745
μυχὸς Arg. 85

N.

N ἐφελκυστικὸν praef. editoris.
ναὶ μὴν καὶ Arg. 216
νατὸς Arg. 576
νεβρίτης L. 742
νέκυν vltima producta p. 708. 713
νεόῤῥυτος penultima longa, addend. ad Hymn. 10, 22
νέποδες H. 55, 20
νεὼς *templum* p. 822
νηῆσαι Arg. 957
νῖκος p. 821
νυκτέλιος H. 49, 3
νῶϊν genitiuus p. 801

O.

Ὁ cum γὰρ permut. p. 785
οἷ habet digamma p. 773. de eo p. 773 ſeqq. οἷ pro genitiuo p. 801. pro accuſatiuo p. 802
οἷ permutatur cum αἱ Arg. 1145
— ἀμφ Arg. 1228
— ἀπὸ Arg. 509
— ἄρα Arg. 285. 678. 764. 892. 1038
— ἄρ' ἐν Arg. 980
— ἄρ' ἐς p. 808

οἱ permut. cum αὐτῷ p. 782
— γὰρ Arg. 532. 776
— γὲ Arg. 536. 1206. p. 726. 786. 806. 808
— γ' ὑπ p. 695
— δ' ἄρ Arg. 1314
— δ' ἄρα Arg. 1028
— δὲ Arg. 946
— δὴ Arg. 224. 293. 652. 737. 778. 839. 846 1277. p. 808
— ἑ Arg. 1029. 1107. p. 743 751. 806
— ἑοῖ p. 781
— ἐπ' Arg. 411. 720
— ἐπεὶ Arg. 185. 680. 683. 694. 1068
— ἔπειτα Arg. 680
— ἐπὶ Arg. 185. 326. 509. 680. p. 809
— ἡ Arg. 476. (Arat. Phaen. 169)
— θ' ὑπ' p. 695
— κ' Arg. 301
— καὶ Arg. 68. 695. 1166. 1265. p. 695
— κατ Arg. 688
— κὲν Arg. 287. 475. 819. 849. 930
— μὲν p. 695
— μὴν Arg. 841
— μὶν Arg. 734. 773. 1179. 1199. 1242. p. 806. 808. 824
— νὶν Arg. 781. 941
— νοι p. 749
— νὺ Arg. 832. p. 740. 807.
— ὅς Arg. 1029
— παρ' Arg. 63. 725
— πε p. 809
— πρὸ Arg. 396. 535
— πρὸς Arg. 652
— ῥὰ Arg. 864. p. 809 bis.
— ῥά ἑ Arg. 808
— ῥ' ἐξ Arg. 1289
οἱ permut. cum σφὶν Arg. 1258
— τάδ' Arg. 714
— τ' ἄρα Arg. 1380
— τὲ p. 738. 747. 808
— τὶ Arg. 832. p. 748. 806
— τίν' Arg. 832
— τοι Arg. 178. 524. 1121. 1319
— τὸν Arg. 305
— τότ' Arg. 416. 520. 1031. 1182. 1230
οἱ omissum Arg. 583. 771. 1129. 1262. 1288. 1299. Lith. 484. 618. p. 807 saepius. 808 ter. 809 bis. omissum verbis mutatis Arg. 590. 606. 869. 1017. 1251. 1303. αὖ οἱ mutatum in αἰὲν Arg. 787. νύ οἱ in νῦν Arg. 1167. ῥά οἱ in τότ' ἄρ' Arg. 1214
οἱ additum ab librariis p. 778. (v. addenda ad h. l.) 807. confer quae dicta sunt p. 789. 791
οιο genitiu. p. 722 seqq. raro ap. trag. p. 724
οἶκρος Arg. 47. 104
ὀλκὸς Arg. 13
ον particip. neutr. product. p. 710
ον tert. plur. verb. producta p. 700
ὀπίζω L. 67
ὁπόταν male producta vlt. p. 717. c. indicat. add. ad Arg. 9
ὅπωπε p. 825
ὀργῆν Arg. 775
ὀρείτης L. 307
ος genitiu. productus p. 703. 709. 715. 719
ος particip. product. p. 714. 719. 720
ὅς *suus* abundat p. 746. 809. 815
ὅστε L. 299

ὅταν c. indicat. Arg. 9. male producta vltima p. 717. 718
ὃ ἴδεν p. 799
ὅλος Arg. 960
ον pro εον p. 822
ους genit. pro εος p. 822
ὀφίλλιμος p. 816
ὄφελον p. 825. cum infinit. Arg. 1166
ὀφέλσιμος p. 816
ὄφις, ὄφιν vltimis productis p. 710
ὄφρα post verba iubendi p. 814
ὀχεαὶ Arg. 79

Π.

Πάϊς Arg. 864. et add. ad h. v. Vltima producta p. 706
πάλιν vltima producta p. 710
πανημέριος Arg. 1010
παννύχιος Arg. 1010
Πανόπεια p. 728
παροδίτης p. 766
πατέρα et υἷα permut. Arg. 15
πέπλος Orphicus Arg. 314
πέπλῳ et πλεκτῷ perm. Arg. 314
περάσαι Arg. 85
περικιόνιος H. 47
περιμήκετος p. 823
πηκτὶς Arg. 6. p. 811
πίσυνος vltima producta p. 704
πλεκτὰ Arg. 314. πλεκτοὶ τάλαροι add. ad h. v. πλεκτῷ et πέπλῳ Arg. 314
πολυμήκετος p. 823
πολυχανδὴς p. 821
πονειάζω Arg. 770
Πραξιδίκη Arg. 31
πρηὼν p. 616. not.
πρὶν productum p. 700
προκυδαίνειν Arg. 1230
προρέειν Arg. 1137
πρὼν p. 616. not.
πυρῇ et πυρὶ Arg. 317
πυρίγληνος L. 651. p. 824
πυρὸς vltima producta p. 708

Ρ.

Ῥὰ et μὲν permut. p. 782. 784
ῥέειν actiue Arg. 1137
ῥεῖθρον p. 822
ῥύμα H. 10, 22. et addend. ad h. v.

Σ.

Σαυρωτὴρ p. 623. not.
σείριος p. 813
σημεῖον Arg. 37
Σίφαι vrbs Arg. 125
στάχυς Arg. 219. p. 814
σείειν Arg. 115
στέργειν orare Arg. 774
σύγχορτος Arg. 194
συνθεσίῃ, συνθεσίῃσι Arg. 352
σφὶν p. 773 seqq. pro οἷ p. 792. 797. productum p. 707. permut. cum μὶν p. 748
σχεδὸν Arg. 1139
σχιστὴ Arg. 964

Τ.

Ταρσὸς p. 814. et addend. ad h. l.
τὲ explicat Arg. 158. 605. post duo et plura vocabula p. 815. productum p. 699. 706. 710 seq. 714. 720
τέναγος Arg. 1099
τέρας Arg. 37
Τηθὺς mare Arg. 337. p. 814
τὶς productum p. 704. 705
Τιτὰν βουλόπος p. 616
τοῖος pro οἷος p. 746
τοὺς — σφὶν p. 798. 799
Τομαριὰς Arg. 268
τὸν — μὶν p. 798. 799
τόνοι λύρας H. 34, 17
τόφρα Arg. 349. pro ὄφρα p. 735

τρηχεινος add. ad Arg. 181
τρίβος p. 812
τρίμοιρον Arg. 1059
τρισσοὶ pro τρεῖς Arg. 121
Τύχη Diana H. 72, 3

Υ.

Υα accuſ. ſing. ab nominat. υς p. 814
υἷα et πατέρα permut. Arg. 15
υἱεὺς Arg. 139
ὕμνος p. 817
ὕπατος Tyrwh. praef. not. 9
ὑπειρεσίη Arg. 670
ὑπέμβρυον p. 751
ὑπισχνῦμαι L. 82
ὑποκλάζειν Arg. 439. p. 816. et addend. ad h. l.

Φ.

Φάνης Arg. 15
Φερώνυμος, Φερωνυμίη p. 822
Φηγὸς Arg. 67
Φίλτρον Arg. 481. p. 823
Φῖν p. 803 ſeq.
Φυλάσσειν. πεφυλαγμένος p. 821
Φὼς et ἀνὴρ permut. p. 749. 753

X.

Χάλαζα, χαλαζαῖος, χαλαζήεις, χαλαζεπὴς Arg. 766
χαμαίζηλος p. 824
χαράσσειν p. 815
χθόνιος vltima producta p. 708
χιλίαρχος Tyrwh. praef. not. 9
χρόνον intelligitur H. 62, 11
χρυσόπατρος Perſeus L. 544

Ω.

Ὠμάδιος H. 30, 5. 52, 7
ὤν, ὄντος p. 824
ὡς ἂν H. 62, 11

INDEX III

R E R V M.

A.

Abasgi populus Arg. 754
Accuſatiuus poſt datiuum Arg. 824. primae declinationis cum genit. et datiuo permut. Arg. 631
Alectorides Arg. 139
Alexandrinae verborum formae p. 677
Anaphe inſ. Arg. 1366
Anaurus fl. Arg. 464
Ancorae Arg. 494
Apollinaris p. 763
Areſtorides Arg. 139
Aſtrologia Arg. 209

B.

Batrachomyomachia p. 763
Beatorum inſulae p. 642 ſeqq.
Britannia p. 684

C.

Cabiri Arg. 29
Caeſurae verſus heroici p. 692 ſeqq.
Chriſtodori numeri p. 690
Coluthi numeri p. 690
Coniunctiuus poſt praeteritum p. 736. 812
Correptiones breuium vocalium ante mutam cum liquida p. 755—764. ante ζ p. 761
Cypria ſacra Arg. 50

D.

Datiuus poſt accuſatiuum Arg. 824
Datiuus ſing. primae decl. cum gen. et accuſ. permut. Arg. 631
Datiuus pluralis primae decl. Arg. 700. tertiae decl. Arg. 614
Deorum ſexus duplex Arg. 14
Didacticorum poetarum numeri p. 760
Digamma Aeolicum p. 688 ſqq. ignorant in Homero grammatici p. 777. et addend. ad h. l.
Draco Stratonicenſis p. 678 ſeq. 681
Dualis pro plurali Arg. 823. L. 77. p. 747. oblitteratus Arg. 218. p. 696. 741. 743. 744. 745. 747
Dyſaules H. 41, 6

E.

Elegiacorum verſus p. 764 ſeqq.
Epicae poeſeos aetates p. 687 ſeqq.
Epitheta ornantia per copulam iuncta L. 81. et add. ad h. v. et p. 739. 763
Euphorbus Lith. argum. II.

G.

Genitiuus primae decl. c. dat. et accuſ. permut. Arg. 631

Geographia Homeri, Orphei, Herodoti, p. 683

Gymnaei p. 684

H.

Hermionia p. 685

Heroica carmina quaedam in Anthologia p. 690

Hexameter heroicus quas formas habuerit ab Homero vsque ad ſectatores Nonni p. 687—691

Hexametri caeſurae p. 692 ſeqq. quarti pedis licentia p. 726—730. quinti pedis p. 741. 748

Heſiodi Ἔργων prooemium p. 689. Scutum Herculis p. 689

Hiatus p. 720 ſeqq. in recentioribus epicis p. 725 ſeqq. liciti in tragicis p. 724. 790. in fine quarti pedis p. 726 ſeq. in pentametro elegiaco p. 764

Hiatus admiſſus in
- εσθε, ησθε terminat. verb. p. 734
- ατε imperatiuo p. 743
- ἄλλοτε ἄλλος p. 737. 738
- ι datiui ſing. p. 730. 734. 735 bis. 741. 743 bis. 744. 745. 746. 748. 750
- ἐνὶ ἤματι p. 734
- περὶ p. 742. 744 bis.
- τὶ p. 742
- ὅτι p. 737
- ὅ (in αὐτὰρ ὅ) p. 726. 738. 742
- αο genit. p. 726. 734. 749
- αο, εο ſec. perſ. verb. p. 743
- εοο genitiu. p. 726
- πρὸ p. 737
- τὸ p. 733

Hiatus admiſſus in
- ατο, ετο, υτο tert. perſ. verb. p. 741. 744. 745. 748
- αντο, οντο, υντο tert. perſ. plur. p. 744

Hiatus ante ἄναξ p. 725
- — εἴκειν p. 734. 746
- — εἴκελος p. 725
- — ἕκαστος p. 725
- — ἕκηλος p. 742
- — ἐμὰ, ἐμὸς etc. p. 735
- — ἔοικεν etc. p. 725. 740 ſeq.
- — ἔργον p. 725. 736
- — ἕρκος p. 742
- — Ἥρη p. 735
- — οἶδα p. 742
- — οἶνος p. 742
- — ὦλκα p. 735

Hibernia p. 684

Homeri carmina p. 687. 688. addend. ad Arg. 864. et ad p. 756. hymni p. 689. hymnus in Mercurium p. 689. in Panem p. 825. in Veſtam et Mercur. ibidem.

Homeri verba a librariis in Orpheum memoriae errore illata Arg. 442. 505. 515. 1251. 1304

Hyperborei p. 648 ſeqq.

I.

Ioannis Gazaei numeri p. 690

Iſis μελανηφόρος H. 42, 9

L.

Leontii numeri p. 690

Limnaei p. 684

Lycaonia Arg. 1287

M.

Macedonius: eius numeri p. 690

Manethonis lib. I. et V. Tyrwh. praef. not. 9

Masculinum epith. c. nom. fem. Arg. 263
Masculina adiectina c. nom. fem. II. 78. 4
Maximus philosophus, Tyrwh. praef. not. 4
Maximus περὶ καταρχῶν Tyrwh. praef. not. 7. et p. 680. et praef. editoris.
Menetus Arg. 137
Minerua ἀρεία Arg. 31
Moschi Megara et Europa p. 760
Musaei numeri p. 690

N.

Noctis oracula Arg. 28
Nonni numeri p. 690

O.

Onomacritus p. 681
Optatiuus post praesens p. 812. et addend. ad h. l.
Oratio recentiorum poetarum p. 772
Orphei Hymni p. 676. Lithica p. 676. Ἐφημερίδες, δωδεκετήριδες, γεωργία, Tyrwh. praef. not. 7. ἔργα καὶ ἡμέραι praef. editoris.

P.

Paulli Silentiarii numeri p. 690
Peplus Orphicus Arg. 314
Phasis p. 684
Pluralis et sing. permut. p. 751 bis 752 ter.
Praxidica dea Arg. 31
Productio breuis syllabae propter accentum Arg. 738. 1363
Productio breuis syllabae ob caesuram p. 697
ante δ p. 715
— δίος p. 704
Productio breuis syllabae ante δήν, δηναιος, δηρόν, p. 705
— κ p. 709
— λ p. 699. 701. 708
— λαπάρη p. 705
— λειμὼν p. 710
— λέκτρον p. 708. 715. 720
— λέχος p. 708
— λιαρὸς p. 713
— λιγὺς p. 710. 713
— λιπαρὸς p. 706
— λῖς p. 700
— λόφος p. 706
— λυγρὸς p. 720
— μαζὸς p. 713
— μέγαρον p. 704. 706. 707. 720
— μέγας et composita p. 702. 703. 704. 706. 707. 708. 713. 718
— μέλεα p. 711. 712. 715
— μελίη p. 714
— μενεαίνω p. 704
— μέσος p. 703. 708. 709. 713
— μῦθος p. 712. 713. 714
— μοῖρα p. 716
— μόρος p. 715
— μύχατος p. 714
— νέκυς p. 713 bis
— νεφέλη p. 707
— νέφος p. 702. 712. 713. 714. 720
— Νότος p. 711
— ὣς p. 700. 704. 706. 707. 714
in κατὰ νόμον p. 711
— μάλα μόλις p. 705
Pronomen suffixum Hebraeorum p. 811
Pytheas Massiliensis p. 641

S.

Samothracia sacra Arg. 29

Scholiastes ineditus Hephaestionis p. 682
Sinda vrbs vel mons Arg. 751
Singularis et plur. permut. p. 751 bis 752 ter.
Siphae vrbs Arg. 125
Stobaeum interpolauit C. Gesnerus, Tyrwh. praef. not. 2
Superlatiuus pro comparat. Arg. 293

T.

Taurobolia Arg. 617
Theocriti carmen XXV. p. 691 seq. 758
Tryphiodori numeri p. 690

V.

Verbum compositum in repetitione praepositionem amittens L. 561

INDEX IV

SCRIPTORVM.

A.

Addaeus p. 770

Aeſchylus Prom. p. 724. Agam. p. 790. addend. ad Hymn. 10, 22. Choeph. H. 78, 4. Suppl. H. 50, 7. 55, 23

Agathiae epigr. p. 770. 785

Alcaeus Meſſenius p. 766

Alpheus p 767

Anthologia: σύμμικτ. ἡρωϊκ. addend. ad Arg. 9. 864. problem. arithm. p. 728 ſeq. 768. 769. Caeteros ſcriptores ſuis locis vide.

Antimachus Arg. 196

Antipater Sidonius p. 705. 728. 767

Antiphanes p. 770

Apollodorus Arg. 147. 164

Apollonides p. 767

Apollonius Rhodius Arg. 200. Lith. 172. p. 695. 703 ſeqq. 723. 731 — 736. 759 ſaepius. 782. 799

Aratus p. 695. 701 ſeqq. 726. 782 ter. 824

Archelaus p. 769

Archias p. 769 bis.

Archilochus p. 721 bis. 722

Ariſtophanes Veſp. Arg. 1176

B.

Bacchylides p. 785. 821

Batrachomyomachia Arg. 1041

Bion p. 781

C.

Callimachus Arg. 85. p. 728. 771. 774 bis. 788

Chaeremo Athenaei Arg. 327

Chriſtodorus p. 719

Crinagoras p. 770. 771 bis.

D.

Dioscoridis epigr. p. 766. 767. 770

Dionyſii epigr. p. 767

Dionyſius Periegetes Arg. 85. 681. 738. 1041. p. 648. 710 ſeq. 737

Draco Stratonicenſis p. 678

E.

Empedocles p. 803

Epigrammata incertorum p. 729. 765. 766. 768 ter. 769 770. 785. 786 bis.

Epigramma ab Huſchkio editum p. 729

Eratoſthenes p. 765. 769

Erycius p. 767

Etymologicum Magnum Arg. 1076
Etymologicum MS. Arg. 37. 85
Euphorion Arg. 1009
Euripidis Hec. p. 721. Oreſt. Arg. 1176 bis. H. 45, 4. 71, 11. Phoen. Arg. 1176 bis. p. 723. add. ad Lith. 81. Medea ibidem. Alceſtis p. 724. 725. Iph. Aul. p. 725. Iph. Taur. ibidem. Bacch. L. 561
Euſtathius ad Dionyſ. H. 52, 3

F.

Fauorinus Arg. 967
Fronto p. 768

G.

Gaetulicus p. 769
Ioannes Gazaeus p. 728. 754

H.

Hegeſippus p. 785
Hermeſianax Arg. 1293. p. 765
Herodes p. 711. 738. 782
Herodotus p. 612. 629. 630. 632. 648. 803
Heſiodus Ἐργ. p. 757. 780. 817 bis. 820 bis. 822
Theogon. L. 544. p. 728. 756. 780. 813. 815 bis. 817. 820 bis.
Scut. Herc. Arg. 659. p. 616 not. 694 bis. 701. 702. 703. 757. 780. 817 bis. 820 bis. 822
fragm. 728 bis.
Heſychius Arg. 89. 92. 960. 965. 990. 1076. addend. ad Arg. 92
Homerus p. 687. 700. 774. addend. ad Arg. 864 ad p. 688
Iliad. II. p. 775. 778
III. p. 756
V. p. 694. 775. 778. addend. ad p. 778 bis.
Iliad. VI. p. 694. 723. 775 ter. 778 ter. 813
VII. Lith. 442. p. 687. addend. ad Arg. 864 et ad p. 756
VIII. p. 687. addend. ad Arg. 864. et ad p. 756
IX. p. 687. 730. addend. ad Arg. 864
XI. p. 756. 775. 778. addend. ad Arg. 864
XIII. p. 687. 775. 778. 813
XIV. p. 776. 778. 813. addend. ad Arg. 864
XV. addend. ad p. 778
XVI. p. 775. 778. addend. ad p. 756. 821
XVII. p. 694. 702
XVIII. (v. 364) p. 723
XIX. p. 776. 780
XX. p. 776. 778. 821. addend. ad p. 756
XXI. add. ad Arg. 864. ad p. 774
XXII. Lith. 299
XXIII. p. 687. 723. 756. 774. 776. 778
XXIV. p. 705. 756. 776 bis. 778. 779. 813 bis.
Odyſſ. I. p. 716. 776. 778
III. p. 776 bis. 778 bis.
IV. p. 774. addend. ad Arg. 864
V. p. 756. 776. 778. 779. add. ad p. 778
VI. p. 776. 778
VII. p. 824. addend. ad Arg. 864
VIII. p. 723. 756
IX. p. 776. 779. 813
X. p. 821

Odyss. XI. p. 694. 756 bis. 776. 779. 813 bis. addend. ad Arg. 864
XII. p. 756 bis.
XIII. p. 776. 779
XIV. p. 756
XV. Arg. 614. p. 756. 775. 776. 778. 779. 821
XVII. p. 756
XVIII. p. 716. 776. 779. addend. ad Arg. 864
XIX. p. 824. addend. ad Arg. 864
XXI. p. 756. 776. 778. 821
XXII. p. 815
XXIII. p. 756
Hymn. Apoll. Arg. 190. p. 757. 780. 824
— Merc. Arg. 122. 1041. p. 725. 757. 780. 781. 824
— Ven. Arg. 497. p. 716. 757. 780
— Cer. H. 29, 15. p. 729. 757. 780

I.

Iulianus Aegyptius p. 770

L.

Leonidas Tarentinus p. 723. 824
Lexicon MS. p. 709. 751
Luciani epigr. p. 768
Lucillius p. 767. 768. 770. 771

M.

Macedonius p. 771
Manetho p. 716 seq. 749 seq. 811. Tyrwh. praef. not. 9
Marcellus p. 782
Maximus περὶ καταρχῶν Lith. 247 bis. ad fragm. 36. 46. ad fragm. ined. 33. v. etiam 34. 35. p. 715. 749
Mimnermus Arg. 9
Moschus p. 710. 729. 781 bis. 814
Musaeus p. 762

N.

Nestor p. 730
Nicander p. 695 ter. 709 seq. 736. 737. 746. 803. 804 bis.
Nicarchus p. 765. 770
Nonni Dionysiaca Arg. 420. 606. 1287. p. 696 saepius. 718 seq. 751—753. 762 saepius. 801. 813. 814. 818. 820. 822. 823. addend. ad Arg. 92. 864. Paraphrasis Ioannis p. 818 seq.

O.

Oppiani Halieut. p. 711. 738 seq. 783. Cyneg. Arg. 681. p. 712. 739 seq.
Orphei Arg. p. 692. 719 seq. 754. 763 seq. 772 seq. 792—797. 811—826. Lithica p. 800
Orphicus scriptor apud Orum Arg. 16. apud Stobaeum, addend. ad fragm. 53
Orus p. 678

P.

Palladas p. 768
Pancrates p. 769
Pantaleus p. 769
Paulli Silentiarii epigr. p. 730. Ἔκφρ. S. Soph. addend. ad p. 696. ad p. 754 ter. ad p. 762 sexies. ad p. 820. ad p. 823
Pausanias H. 60, 2
Phalaecus p. 721. 785
Phanias p. 780
Phanocles p. 785

Philemon Stobaei ad fragm. 14
Philippus Thessalon. p. 765 bis. 770
Phocylides p. 732
Photii lex. MS. addend. ad fragm. 53
Pindarus Arg. 781. p. 721. 722 bis. 787 bis. 788 quinquies. 789
Plato H. 78, 4. p. 636
Poeta de viribus herbarum p. 717 seq. 750 seq. 817
Posidippus p. 769
Proclus in hymnis p. 812
Ptolemaeus rex p. 730

Q.

Quintus Smyrnaeus p. 695 saepius. 696 saepius. 703. 712 seqq. 740—748. 783 seq. 798—809. 813 bis. 815. 821 bis. 825. addend. ad p. 799

R.

Rufinus p. 804

S.

Satyrius Thyillus p. 770
Scymnus Chius p. 684
Simonides p. 724
Solon p. 732
Sophoclis Aiax p. 724. Electra p. 723. Oed. Tyr. Arg. 766. Antigona Arg. 934. Oed. Col. Hymn. 62, 11. p. 724. Trach. Arg. 1272. p. 724. 790
Stesichorus p. 721
Strato p. 768. 771
Suidas Arg. 310

T.

Theaetetus p. 770
Theocritus p. 699 seqq. 759. 781 quater. 815
Theodoridas p. 729
Theognis p. 729 quater. 764. 765 bis. 787. 798
Tryphiodorus p. 696 bis. 713. 753 seq.
Tullius Geminus p. 785
Tullius Laurea p. 769
Io. Tzetzae exegesis MS. in Iliadem ad fragm. 32. 46. fragm. incd. 33—36. et in addend. ad Lith. 7. 11. 13. 48. 57. 63. 68. 91. 354. 360

Z.

Zosimi epigr. p. 769

SCRIPTORES CITATI IN SCHOL. AD ORPH. ARG.

Homerus ad v. 63
Poeta incertus ad v. 63

INDEX V

FRAGMENTORVM.

Ἀβρὸς ἔρως ined. 15
Αἰθέρι πάντα sub 10, 3
Αἰθέρος ἠδ' αἰδω 3
Ἀλλὰ θεοὶ sub 29, 6
Ἂν δὲ φάνης sub 8, 7
Ἄνθρωποι δὲ ined. 23
Ἀργῷ 15
Ἄτλας δ' οὐρανὸν 35
Αὐτὰρ ἐπεὶ sub 10, 9
Αὐτὰρ ἔρωτα 22
Αὕτη δὲ sub 35. ined. 12
Αὐτὸς ἑῆς sub 8, 16
Ἄφθιτον sub 3
Βάλλειν ἔργα sub 36
Βρόμιός τε μέγας sub 8, 1
Γαῖα δέ τοι sub 14, 4
Γῆ μήτηρ 51
Γλυκερὸν δὲ 24
Δάκρυα μὲν sub 36. 5
Δειλοὶ πανδείλοι sub 30, 4
Δεινὴ γὰρ sub 29, 5
Δεῖξαί τ' ined. 7
Δεῦρό νυν sub 57
Δηθύνοντι sub 26
Εἰνοδίην Ἑκάτην 34
Εἷς δὲ λόγον sub 5
Εἷς Ζεὺς 4
Ἕκτη δ' ἐν γενεᾷ 13
Ἕκτῃ ἐν ἠριγενεῖ ined. 33
Ἕκτον ἔτος ined. 33
Ἔνθεν ἄδην sub 8, 17
Ἐν θήρεσσι λέοντες ined. 32
Ἔνθ' ὃν Ὠκεανὸς 8, 31
Ἑπτὰ δὲ πάντα sub 8, 46
Ἑπτὰ μὲν εὐειδεῖς sub 8, 14 et 21
Ἔργα νοήσας 58
Ἑρμῆς δ' ἑρμηνεὺς 28
Ἔς τ' ἂν Ῥείη p. 503
Ἐσαῦ δ' αὖτις sub 36, 2
Ἐστιν δὴ 39
Ἐστιν ὕδωρ sub 19, 2
Εὖτ' ἂν δὴ 49
Ζεῦ κύδιστε 30

Ζεὺς δ' ἐφορᾷ 11
Ζεὺς δέ τε πάντων sub 28, 13
Ζεὺς Κρονίδης ined. 33
Ζεὺς πρῶτος γίνετο sub 6
Ζηνὸς δ' ἐνὶ 6, 8. ined. 11
Ζῶον δ' 40
Ἡ δὲ πάλιν 8, 13. p. 503
Ἡ μὲν γὰρ τείχησιν ined. 35
Ἦδε γὰρ ἀθανάτων 29
Ἠδ' ὕλην p. 504
Ἥλιος ὃν sub 4
Ἦν χρόνος 12
Ἡνίκα κόσμον p. 503
Θαλλῷ δ' ὅσσα sub 19, 5
Θῆρές τ' οἰωνοί τε sub 32
Ἰσὸν ἐποιχομένην ined. 33
Καὶ βέδυ sub 19, 9
Καὶ κρατεροὶ sub 8, 38
Καὶ Μῆτις sub 8, 2. ined. 15
Καὶ τὸ δικαιοσύνης p. 503
Καὶ τότε δὴ Ἑκάτην p. 503
Καὶ φύλακ' sub 25, 4
Καὶ φύσεως 19
Κεῖτ' ἀποδ. sub 18, 2
Κέκλυθι τηλεπόρου sub 7, 25
Κοῖόν τε sub 8, 26
Κούρας δ' οὐρανίωνας sub 8, 40
Κραῖνε μὲν 26
Κρίας, ταυρείας p. 503
Κύκλον ἀκαμάτου 44
Κύκλον τ' ἀέναον ined. 51
Κύκλου δ' ἂν 46
Κῶνος 17
Μαῖα θεῶν ὑπάτη 10
Μαντοσύνην ined. 6
Μετὰ δὴ πατρικὰς sub 24
Μῆνιν ἄειδε 18, 6. ined. 33
Μήσατο 9
Μῆτίς τε κέλομαι p. 503
Ναὶ μὴν ἀθανάτων sub 5
Νῦν δ' ἄγε 46
Νοῦ μὲν ἐνὶ ψυχῇ sub 24
Νοῦς δέ οἱ ἀψευδὴς ined. 26
Νώτοις 25
Οἱ δ' αὐτοὶ πατέρες ined. 22
Οἱ Ζηνὶ βροντὴν sub 8, 43
Οἷσιν ἐπεμβεβαὼς p. 503
Ὅπλοις λαμπομ. sub 29, 3
Ὄρθου δ' sub 10, 4. ined. 16
Ὃς δ' ἡμῶν ἀτέλεστος ined. 21
Οὐδ' ἦν Ἰφίκλοιο ined. 33
Οὐδέ τι λήθονται 21
Οὐρανὸν ὁρκίζω 5
Οὖς καλέουσι 50
Ὄφρ' αὐτῷ sub 29, 4
Ὄφρ' ἐν sub 9, 4
Παλάμῃσι δὲ ined. 9
Πάντ' ἐδάης 37
Πᾶσιν γὰρ θνητοῖς p. 503
Πατρὸς ἔχοντα νόον sub 7, 29
Ποιμαίνων ined. 14
Πολλαὶ δ' οὐρανόθεν 31
Πρώτιστος 47
Πρωτόγονόν γε μὲν ined. 7
Πρῶτον μὲν 41
Πῦρ ἴκελον 23
Πῶς δέ μοι sub 10, 5
Ῥείη τοι νοερῶν sub 34
Ῥίπτε βαθὺν sub 8, 30
Σειρὴν sub 10, 10
Σηκάζειν ined. 33
Σμήνεα δ' ἐργάζοιο ined. 33
Σπέρμα φέροντα 8, 12
Ταῦτά γε πάντα τελεῖν sub 7, 10
Ταῦτα πατὴρ 6
Τετράσιν ined. 5
Τήκων αἰθέρα 7
Τιτῆνες sub 8, 47
Τὸ δ' ἀπειρέσιον 33
Τὸ πρὶν ἐὸν ined. 30
Τὸν δὴ καλέουσι 52
Τούνεκα σὺν τῷ παντὶ 6
Τύνη δ' ἐσσὶ 48
Τῷ δὲ Δίκη 20
Τῷ λαμπρῷ p. 504
Τῷ πυρὶ sub 26
Τοῦ Διὸς 18, 8

Ὕλης ὑρανίης ined. 19
Ὕπνον ὅς ὐκ ined. 34
Ὑπὸ Ζηνὶ 42
Φθέγξομαι 1 et 2
Χάλκεα ῥόπτρα 27
Χειρῶν ὀλλυμένων ined. 29
Χρυσείαις ined. 4
Χωρὶς ἀπ' ἀθανάτων 19, 10
Ὦ ἄνα Λητῦς 32
Ὧδε γὰρ ἂν ined. 34
Ὠκεανὸς ὥσπερ ſub 18, 6
Ὠκεανὸς πρῶτος 14
Ὡρμήθη δ' p. 504
Ὣς εἰπῦσα 16
Ὣς ἐνόησ' ſub 8, 28
Ὣς ὁ κύντερον 18
Ὣς τότε ſub 8, 3

LIPSIAE

EX OFFICINA DÜRRIA.

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google